This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

NIX

Saint-Aubain

Carl Bernhards

Udvalgte Skrifter

Femte Bind

Udvalgte Skrifter

af

Carl Bernhard

(A. N. de Saint-Aubain)

Med en Levnedsskildring ved Dr. phil. H. Schwanenflügel

Femte Bind

Kjøbenhavn

Det Schubotheske Forlag

— Lybecker & Hirschsprung —

1896

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
379865B
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1946 L

Græbes Bogtrykkeri

Kroniker

fra

Kong Erik af Pommerns Tid

I.

Dronning Margrethe.

En berømt Digter har sagt, at Intet er nyt under Solen, men Alt i denne Verden kun en Gjentagelse. Vi gjøre denne Sætning til Indledning for vor Fortælling, og mene, at den netop for den nærværende Tid indeholder en større Trøst og Beroligelse, end det i første Øieblik skulde synes. Thi de Begivenheder, som i vore Dage ængste saa mange Sind og bringe saa mange Hjerter til at banke af Bekymring, de ere kun en Gjentagelse af hvad der skete for fire hundrede Aar siden, og som dengang endtes med et godt Udfald for Danmark. Og allerede da vare de Begivenheder, som efterfølgende Blade indeholde, kun en Gjentagelse af endnu ældre Tiders Tilskikkelser. —

En Eftermiddag i det tidligste Foraar, — det var netop Mandagen efter Paaskeugen, i Aaret fjorten hundrede og otte og tyve, — rede tvende Riddersmænd med deres Følge gjennem det snævre Hyskenstræde i Kjøbenhavn og om ad den bugtede Algade, Vimmelskaftet. Disse Gader have endnu den samme Beliggenhed og den sidste de samme Bugter, som dengang, men ellers

lignede de ikke i Noget Nutidens Gader, som ere langt bredere og hvis Huse ere meget høiere end hine smaa Bindingsværks Vaaninger, som med deres Straatage og fremspringende Bislag, med deres spidse Gavle og tunge Trækarnisser, med deres lave Døre og smaa Vinduer, med Skind- eller Hornruder, toge sig meget uanseeligt ud, og nu neppe findes saa ringe i nogen Kjøbstad i Landet.

Men Staden var i det Hele taget uanseelig og langt mindre end nu. Paa den sydlige Side gik den ikke længer end til vor Gammel-Strands Kanal, der var et bredt Vand, som skilte Staden fra den Holm, hvor Kjøbenhavns Slot stod. Imod Øst begrændsedes Byen af Bremerholms Vand, den nuværende Holmens Kanal, som gik op bagom Sankt-Nikolai Kirke til Østerport, der stod midt paa Østergade, ved Christenbernikovstræde. Derfra løb en lille Bæk udenom Grønnegade, Gammel-Mynt og Vognmandsgade, hvorpaa den bøiede mod Nord, og i Slippen og Landemærket finde vi endnu Stadens gamle Grændse nøiagtig benævnet. Nørreport stod midt paa Nørregade, ved Sankt-Petri Kirke; men det efter denne Kirke benævnte Stræde var ikke til, Byens Befæstning gik i en Bue henimod Vesterport, — som stod for Enden af Vestergade, — omfattede netop Kattesundet, (der dengang var en seilbar Fjord, som fra Bugten Kallebodstrand star ind i Staden), og gik langs Farvergade over Raadhusstræde, (som endnu kun var en Deel af den her flade og senere opfyldte Kallebodstrand), til Naboløs og Gammel-Strands Kanal, Byens førstomtalte sydlige Grændse.

Indenfor de daværende Mure finde vi altsaa den Deel af den nuværende Stad, som udgjør dens midterste

og meſt bebyggede Part. Her ere endnu mange Navne bevarede af den Tids Gader, ſamt af de daværende Kirker, nemlig Vor Frue Kirke, Sankt-Petri og Sankt-Nikolai Kirke. Den fjerde, Sankt-Clemens Kirke, ſom laae ved Katteſundet, er forlængſt forſvunden. Foruden diſſe Kirker havde Kjøbenhavn dengang en Mængde Kloſtre og fromme Stiftelſer. Thi Staden hørte Geiſtligheden til, den var underlagt Roeskilde Biſpeſtol, og Kjøbenhavns Slot var Biſpens Eiendom. Naar Kong Erik af Pommern vilde opholde ſig i denne Deel af Landet, havde han ſin Kongsgaard udenfor Staden, i den tætved Nørreport liggende Landsby Serritsløv. Kong Erik fik vel Fodfæſte i Staden og benyttede navnlig paa denne Tid Kjøbenhavns Slot; men det var dog førſt tyve Aar ſenere, at hans Efterfølger Kong Chriſtoffer af Baiern mageſkiftede med Biſpen om Slottet og Staden, og flyttede Reſidentſen fra Roeskilde til Kjøbenhavn.

Udenfor Murene var der i Almindelighed tomt og øde. Udenfor Øſterport ſtrakte den flade og ſide Mark Hallandsaas ſig heelt ned til Stranden, ſom gik langt høiere op end nuomſtunder. Hele den nuværende nye Deel af Staden, ſom hedder Frederikſtad, — et Navn, der kun ſjeldent nævnes, — og ſom nu indbefatter den ſmukkeſte og fornemſte Deel af Kjøbenhavn, var dengang enten ſumpet Mark eller Vand. Thi lige fra Sundet af var Staden, i en kort Fraſtand, omgivet af Sumpe og ſtore Søer, ſom nu enten ere ganſke forſvundne eller meget formindſkede. Lange Veidæmninger førte mellem diſſe Søer og over Sumpene til Stadens Nærhed. Paa hiin Side af den veſtlige Dæmning var den aabne Kallebodſtrand, ſom gik ſaa langt ind, at den med ſine Bølger overſkyllede den nuværende Forſtad Veſterbro ſamt

Tømmerpladserne og hele den Deel af Staden, som nu ligger mellem Volden og Frederiksholms Kanal.

Efter at have givet dette lille Situationskort over den daværende Stad, vende vi os atter til vor Fortælling, idet vi henvise de Læsere, som ønske en fuldstændigere Oversigt over det gamle Kjøbenhavn, til det første Kapitel i vore Krøniker fra Kong Christian den Andens Tid. —

Det var henimod Aften, Travlheden og Arbeidet vare for det Meste ophørte, og Borgerne gik hjem til deres Arne; men ei til Arnens Fred og Ro, thi det var en urolig og besværlig Tid, og man kunde nokſom see paa de alvorlige Ansigter, at noget Usædvanligt var paafærde. Grupper af Samtalende standsede paa Gadehjørnerne, den Ene meddeelte den Anden sine Bekymringer, men Ingen havde nogen Trøst at give sin Nabo, thi Alles Hjerter vare beængstede og sorgfulde. Derfor førtes ogsaa Samtalerne med dæmpet Røst, ligesom om Enhver frygtede for, at han skulde forøge Kummerens Vægt ved lydeligt udtalte Ord. Desto stærkere lød de jernbeslagne Hove af en Skare Ridendes Heste gjennem Gaderne.

De to Forreste vare harniſkklædte Riddere i fuld Rustning. Den ene var en Mand langt ud over Livets Midte, hvis skarpe, haarde Ansigtstræk vidnede om, at han kjendte Verdens Kamp og Strid. Hans graa Skjæg naaede heelt ned paa Brystpladen og de stærkt graanende Haar stak frem under en Reisehue, der sad saa høit paa Hovedet, at man tydeligt saae, at Issen kun sparsomt var dækket af dem, saa at der var god Grund for Ridderen til ikke at lade dem mere end nødvendigt afflide ſ den haarde Hjelm, der nu hang ved Sadelknappen.

Thi at denne Hovedbedækning skulde falde ham for tung, kunde man ikke antage, dertil saae han for kraftig ud, og hans Staalrustning var heller ikke af dem, man tager paa for en let Kampleeg, den var øiensynlig af en Vægt, som man ikke kunde bevæge sig under, med mindre man forenede Krigerens Haardførhed med stor Legemsstyrke. Det Ridetøi, Hesten bar, svarede til Herrens Rustning og var ligeledes forfærdiget til Krigsbrug.

Bag efter ham red en adelig Svend, som foruden sin egen Bevæbning havde sin Herres Armbrøst — saaledes kaldtes den Tids Flitsbuer — hængende ved Siden, samt hans Skjold, hvorpaa der var malet tre hvide Muslingskaller paa blaa Grund, hvilket var Familien Gjøes Skjoldemærke.

Den anden Ridder var en ung Mand i Livets Vaar; han havde netop tilbagelagt tre og tyve Aar, hans Ansigt var endnu ikke furet af en eneste Rynke, hans blaae Øine saae endnu freidigt og tillidsfuldt ind i en ubekjendt Verden, hans Hage var endnu kruset af et blødt, ungdommeligt Skjæg, der ikke engang naaede til Rustningens første Halsring. Han forsmaaede den mageligere Reisehue, en tung Hjelm bedækkede hans Hoved og ligesom vuggedes paa hans stærkt krøllede og yppige Haar. Hans Rustning var lettere end hans Ledsagers, men saa bar han igjen over den en heel Pantserskjorte af Jernringe, hvis Raslen mod Staalpladerne noksom røbede, at den ikke var af spinkelt Metal. Hjelmvisiret var kun halvt slaaet tilbage, ved hans ene Side hang et stort Slagsværd og en Dolk, paa den anden Side en tung Stridskølle, der var fæstet til Sadelknappen. At han var „i Fred til Krig parat," var Noget, som intet Menneske kunde tvivle om.

Og her bekræftede Ordsproget sig: som Herren er, saa følge ham Svende; thi den gamle Væbner, der ledsagede den unge Ridder, var rustet lige til Tænderne, og foruden sin Herres Landse og hans Skjold, — som var tvedeelt paa langs og tre Gange tværdeelt med Ruder af Rødt og Sølv, — foruden alt Dette, førte han selv en drabelig Landse og en Stridsøxe ved Sadlen, samt et stort, gammeldags Slagsværd ved Lænden.

Bag efter Adelsvenden og Væbneren rede en halv Snees menige Ryttere i Staalhuer og Brystharnisker, med Landser og Sværd. Men da disse vare omtrent eens bevæbnede, var det ikke let at afgjøre hvormange af dem der fulgte den Ene, og hvormange den Anden af Ridderne.

Disse to Herremænd, som overalt bleve modtagne med ærbødige Hilsener af de Skarer Borgere, de mødte paa deres Ridt igjennem Gaderne, vare Ridder Mogens Gjøe til Herrested og den unge Torben Andersen Bille til Søholm. Mændene bøiede sig ærefrygtsfulde for den gamle prøvede Ridder, hvis Manddomsdaad var velbekjendt, og de unge Piger skottede ud af Døre og Luger efter den smukke unge Herre. Uagtet den store Forskjel i Alder og Stilling, var det sienfynligt den Yngste, som havde styret Coursen gjennem Gaderne, idet hans Hest ved enhver Omdreining var lidt foran hans ældre Ledsagers, og saaledes viste ham Veien.

— „Det er sære Bugter, vi ride i, for at komme fra Kjøbenhavns Slot til Vestreport," sagde den gamle Ridder, da de dreiede om ad Algaden. „Hvis I ikke har en Hjertenskjær indenfor det tydske Compagnihuus, veed jeg ikke noget Sted at søge hende i disse krogede Gader.

Men det vilde være end ſærere, om nogen danſk Mand kunde elſke en tydſk Pige nuomſtunder."

Den unge Ridder rødmede ved disſe Ord, men ſvarede ikke; thi han opdagede i det Samme, at et Spænde paa hans Ridetøi var ſat bagvendt, og nu bøiede han ſig heelt frem over Heſtens Hals, for at rette denne Feil. Samtalen gik atter iſtaa, og i dyb Tausheb kom de til Stadsporten, hvor de ſtandſede, medens Byſvendene, der holdt Vagt, hisſede Vindebroen ned og derefter optrak det ſvære Faldgitter, ſom lukkede Porten. Saaſnart de Reiſende vare komne igjennem, faldt Gitteret atter til med ſtort Bulder, og Vindebroen blev trukken op med de raslende Kjæder.

— „Det ſkulde ikke være nogen let Gjerning at tage denne Port, naar den blev forſvaret af tappre Mænd," ſagde Torben Bille, efter at have kaſtet et prøvende og veltilfreds Blik paa Befæſtningen.

Men dennegang var det den gamle Ridder, ſom lod Samtalen gaae iſtaa, idet han var ſaa henſjunken i ſine egne Tanker, at han ſlet ikke hørte denne Tiltale.

Heſtene ſkridtede ud af dem ſelv, ſaaſnart de vare i det Frie, og inden kort Tid havde de naaet den ſteile Bakke, hvor Frederiksberg Slot nu kneiſer med ſine lyſe Mure. Dengang var den langt høiere og bevoxet med Skov, ſom en ſmal Landevei gjennemſkar; men den øverſte Top var fri, og herfra havde man den ſkjønneſte Udſigt til alle Sider, langt ud over Toppene af Bøgetræerne, ſom allerede begyndte at grønnes; thi Foraaret var indtraadt uſædvanlig tidligt iaar, og havde anmeldt ſig med en ualmindelig Varme.

Den gamle Ridder ſtandſede ſin Heſt, da de havde naaet Toppen, og dreiede den mod Staden, idet han

endnu engang vilde lade sit Øie dvæle ved dette herlige Syn, inden de forlode det. Og man kunde ikke let see noget Skjønnere. Solen var lige ved sin Nedgang, dens gyldne Straaler skinnede endnu paa de høieste Gjenstande og funklede paa Kirkespirene og Klostrenes mange Fløie, Staden selv laae ikke ophøiet nok til at blive hædret af dens Straaleglands, thi Træerne skyggede for Solen, men Kjøbenhavns Slot reiste sig derved dobbelt mægtigt paa sin Holm, da det ligesom svømmede i Lysskinnet, og endnu langt prægtigere viste Sundet sig, hvis rullende Bølger vare som lueforgyldte og blinkede lig et Hav af Stjerner. Og midt i denne Glands vuggede sig en Mængde Skibe, hvis hvide Seil farvedes med et klart, rosenrødt Skin, og nærmere ved Kysten laae for Anker en talrig Flaade af store Mærsskibe, hvis Master og Tougværk naaede høit op over de smaa, forbiseilende Handelsskibes Reisninger.

Det var især paa disse Mærsskibe, at den gamle Ridders Øine dvælede, medens hans Træk efterhaanden antoge et forstærket Udtryk af Barskhed.

— „Ingen, som seer dette skjønne Syn, kan finde det sært, at Tydskens Fingre kløe efter at eie det," sagde han til sin Ledsager. „Men han maa selv være en feig Hund, om han kan troe, at vi ikke ville forsvare det, ihvorvel han kommer med en stor Styrke, og til en ubeleilig Stund."

— „Man skulde dog mene, han end kunde mindes, fra Mariæ-Magdalenæ Dag sidst, at man ikke saa let spiller Mester i vore egne Farvande," svarede Torben Bille. „Jeg var dengang desværre ikke tilstede, og kan kun tale efter Andre, men saameget veed jeg dog, at

mine Landsmænd sloges saaledes, at de kunde være det bekjendt for Alverden."

— „Det gjorde de. Og herfra maa man godt kunne have iagttaget Slaget. Hist nede sydpaa laae den saakaldte preussiske Handelsflaade, som kom fra Østersøen og var bestemt til England, Holland og Frankrig, og oppe Nord for Ørekrog laae den biscayske, som kom fra spanske Sø og skulde ind i Østersøen med sine Varer. Hansestæderne havde rustet en stor Flaade med otte tusinde Mand, de skrydede høit og spottede vore Skibe og sagde, at deres vare Taarnborge og de Danskes vare Hytter. Det var Borgemesteren i Lybek, Herr Tidemann Steen, som selv var Overanfører for den tydske Flaade. Han havde faaet streng Befaling hjemmefra, at han ikke maatte forlade Sundet, førend begge Flaaderne vare komne uhindrede frem og tilbage gjennem de danske Vande, og derfor laae han i Kjøge Bugt og ventede paa, at Stralsunderne, som endnu manglede, skulde komme ham til Forstærkning; thi Tydskerne vidste nok, at Kongen havde ladet Flynderborg*) stærkt befæste, og at det derfor ikke var Børneleeg, at slippe igjennem oppe ved Ørekrog. Men Kong Erik huede det ikke, at han skulde ligge ørkesløs og vente paa Tydskens Leilighed. Ihvorvel hans Flaade var langt svagere og mindre end Fjendens, deelte han den i to, og tvang derved Tydskerne til at gjøre det Samme. Det var vel betænkt af Kongen, og derhos dristigt. Den ene Afdeling, det var Hamborgerne under Borgermester Henrik Høyer, den blev slaaet og erobret af Kongen selv, som tog Herr Henrik tilfange med meget Krigsfolk; den anden Afdeling, det var Ly-

*) Nu Kronborg.

bekkerne under Tidemann Steen, de slap bedre, og gik igjen til Østersøen, hvor de vare komne fra. Saaledes endte Slaget. Men Herr Tidemann Steen gjorde en Streg, som han kun havde liden Ære af. Han tog Flaget af et af vore Skibe, som var sjunket i Slaget, og førte det med til Lybek, som et Seierstegn. Og Tydskerne, som ikke ere kræsne, blot det kan see ud af Noget, de have hængt det op i Sankt-Mariæ Kirke i Lybek, og der hænger det end, til Minde om den lydske Tapperhed til Søes. Min Tro, man maatte have en fræk Pande for at komme med et saadant Seiersminde."

— „Det smager dog af Fugl, meente Kjællingen, hun kogte Grenen, som Kragen havde siddet paa," sagde Torben Bille.

— „Nogle Timer efter Slaget kom den biscayske Handelsflaade seilende nordfra. Den var vel rustet til at holde sig de frække og grusomme Sørøvere fra Livet, men imod de danske Skibe kunde den ikke staae sig. Slaget varede til langt ud paa Natten, men den gjorde intet Afbræk; thi saasom det var ved Midsommerstid og lyse Nætter, kunde vi fuldt vel fegte Kampen ud. Vi splittede Tydskernes Skibe ad, og toge nogle og fyrgetyve store Fartøier med rige Ladninger fra dem. Det havde de ikke ventet, og det smagte de tydske Kræmmere saare bedsft."

— „De vare komne til et slemt Saltmadsfad," sagde Torben Bille smilende, „de fik oven i Kjøbet Benene i Hovedet."

— „Ja, og end saltere blev det siden henad Aaret," sagde Mogens Gjøe, og loe forud af sin egen Vittighed. „End saltere blev det siden; thi vore Skibe traf Hansernes igjen under Fyen, og der sloges de fuldt vel

saa haardt med dem og tøge mange Fartøier, som vare tilhobe ladede med kostbart Salt fra Spanien. Den Skjebne var flau og ferst for dem."

— „Det er godt at de saae lært, hvorlunde Danmark endnu ikke mere lader sig kue af Hansestæderne, end i Kong Valdemars Dage," sagde Torben Bille, og tilføiede med et Suk: „Det er vore argeste Fjender, og de have al sin Tid gjort Landet stor Skade, og det gjøre de endnu."

— „Vi vilde ogsaa være store Daarer, om vi nogentid betragtede dem anderledes, thi de ere Kræmmere tilhobe og have kun egen Vinding for Øie. Hvor Sølv og Guld er i Hjertet, der er Tro og Ærlighed udenfor. Men have de end godt Raad til at ruste store Skibe, den Tid skal dog aldrig komme, med Guds og de Helliges Bistand, da deres Magt skal fordunkle Modet her i Danmark."

Den gamle Ridder havde netop udtalt disse Ord, da Solskinnet pludselig forsvandt af de danske Taarne og Spire samt af det mægtige Kjøbenhavns Slot, saa at de laae for Øiet i det samme Mørke, som allerede hvilede over Staden, medens derimod de tydske Skibe bleve liggende i deres forrige Glands. At dette Træf maatte gjøre et dybt Indtryk, saavel paa Ridderne, som paa Svendene, da Alle vare hildede i den Tids Overtro om Jertegn og Varsler, det er naturligt. En dæmpet Mumlen gik igjennem Soldaternes Rækker, medens Torben Bille ikke kunde tilbageholde et lydeligt Udbrud af Forbauselse. Men Mogens Gjøe tog Varslet som det sømmer sig en prøvet Kæmper. Han hævede sin staalklædte høire Haand, og sagde: „Skulde det være Guds Villie og Viisdoms Raad, at det nogentid skal blive

mørkt i Danmark formedelst Tydsken, da ville vi kæmpe til den sidste Mand, at ingen Dansk skal see den tydske Sol skinne over vore Borge og Taarne. Men det skulde gaae sært til, om Gud slog sig fra Retten og ikke gav Seieren til. Den, der strider med Kjetheb for sin Arne, at det kan gaae som Ordsproget tilsiger: den Falskes Lykke gaaer snart i Stykke."

Det var ligesom Himmelen iaften vilde blande sig i Samtalen. Thi retsom Ridderen havde udtalt disse Ord med kraftig Stemme, lagde sig atter en Guldglands om de danske Spire og Taarne, medens Hanseståbernes Flaade blev indhyllet i Mørket. Og bennegang kom den ikke til sin forrige Herligheb igjen, thi nogle Øieblik efter gik Solen ned, og Tusmørket lagde sig med Upartiskheb baade over Ven og over Fjende.

Mogens Gjøe blottede sit Hoved og sagde: „Gud er end med Danmark alle Dage, naar vi ei glemme Ham og os selv; thi næst Gud er det bedst at lide paa sig selv i Modgang. Vi tage Varslet, som det tydeligt er givet os, og aldrig kunde vor Reise begynde med en bedre Indgang, som vil glæde Kong Erik at høre, da han er en from christelig Herre, — ihvorvel jeg nok kunde ønske, at han nu gjorde sin Andagt i Kjøbenhavn, og ei i Soer Kloster."

De sidste Ord sagde han med dæmpet Røst, idet han atter satte Huen paa sit Hoved; thi de vare kun bestemte til at høres af Torben Bille alene. De andre Ryttere, som Alle havde fulgt Mogens Gjøes Exempel, satte ligeledes Hjelmene paa, og nu vendte hele Skaren Hestene bort fra Kjøbenhavn og travede lystig og veltilmode ned igjennem Skovveien paa den anden Side af den steile Bakke, imod Roeskilde, hvis mange Taarne

af denne Stads Kirker og Klostere man i klart Veir kunde see fra Toppen af denne Bakke, men tydeligst af alle de høie og mægtige Spire af Sankt-Lucii gamle Domkirke.

Havde Rytterne tidligere vendt sig om fra Udsigten over Kjøbenhavn, vilde de have seet, at lidt over den vestlige Horizont svævede en lang, smal Sky, bag hvilken Solen havde skjult sig i nogle Øieblik, inden den atter kom frem for derpaa fuldstændig at gaae ned under Horizonten, og denne Sky havde været den simple og naturlige Grund til disse afvexlende Belysninger. Men kan det ikke ligefuldt være et guddommeligt Varsel, fordi dets Grund ikke er uforklarlig af den menneskelige Forstand? —

Rytterne travede rask ud ad Landeveien, thi det var Ridderne om at gjøre at naae Roeskilde, om muligt endnu forinden Natten var rykket saa langt frem, at det vilde være for seent til at samtale med nogle af Raaderne, før man begav sig videre til Kongen i Soer.

Ridder Mogens Gjøe havde forladt Kjøbenhavn i en betrængt Tilstand. Hansestædernes Flaade havde uventet og til Trods for de fredelige Underhandlinger, som vare igang, lagt sig for Staden, der var saa godt som forsvarsløs; thi de danske Skibe laae urustede i Havnen, og der var ikke skeet Opbud til Krigsfolket, at møde til Hærfærd. Kongen havde ved Flaadens Ankomst været i Roeskilde, men han tog strax til Kjøbenhavn med sin Dronning, og havde i Hast ladet foretage Udskilligt til Flaadens Rustning og Stadens Forsvar; men pludselig havde han forladt Byen og Dronningen igjen, efter faa Dages Ophold, og var draget til Klosteret i Soer, som det hed sig for at holde sin Andagt og op-

sende Bønner til den Høieste for Danmarks Frelse, thi Riget var stædt i stor Nød for Tiden.

Den Forening, som „den fuldmægtige Frue og Husbonde og ganske Danmarks Formynder, af Guds Naade Margrethe Valdemar Danekonges Datter," havde grundlagt i Calmar, i Aaret trettenhundrede og syv og halvfems, mellem de tre nordiske Riger, var endnu ny og trængte til at befæstes i Fred.

Sverrig var misfornøiet med den paatvungne Forening, og det havde vistnok ikke Grund til Andet; thi det var ikke usandt naar Svenskerne sagde, at de vare komne under Danskens Aag, ligesom Jøderne fordum under Philisternes, og at Gud ikke kunde skabe Oxer saa fort, som Dronningens Fogeder kunde annamme dem. Fra denne Side var saaledes ingen frivillig og god Hjelp at vente for Danmark, men det ulmede tvertimod til foreſtaaende Frafald.

I Norge, som ligger mere fra Haanden, var Fogedernes Herredømme ingenlunde mildt. Normændene længtes efter at faae den fromme Kong Olufs Tider tilbage, de saae Intet til Kongen og havde Ingen ordentlig Regjering, thi ei engang Droſtens Embede var besat, og det var dog det ypperſte i Landet. Herremændene feidede indbyrdes mod hverandre, og Stæderne paa Kysterne feidede mod Hanſerne og andre udenlandſke Fribyttere, som foruroligede Handelen og ødelagde Byerne, naar de kunde komme til. Nordpaa lede de Norſke derhos meget af de russiſke Stammers og af Hedningernes Hærgen, og saaledes var Landets Forfatning i det Hele taget kun lidet tilfredsſtillende.

Danmark havde lidt meget ved Krigene med de tydſke Stæder og ved indre Splidagtighed. Kong Erik

af Pommern, der var en Søsterdatterſøn af Dronning Margrethe og en Tydſker af Fødſel, ønſkede Intet mere, end at faae ſin Fætter, den tydſke Hertug Bugislav, valgt til Thronfølger i Rigerne, og dertil arbeidede han ſtadig. Tydſke Adelsmænd kom i Hobetal til Danmark og bragte tydſke Skikke og tydſk Sprog med til Landet, og Kongen begunſtigede dem, for at kue de danſke Stormænd, ſom vare ham for mægtige og for danſke. Til dette Øiemed begyndte han, efterſom det var Sæd og Skik i det hellige romerſke Rige, at give Skjoldebreve til hvem han vilde unde det, uden foregaaende Ridderdaad, ja han indførte endogſaa, eller tillod i det Mindſte, at ſimple Riddere udſtedte ſaadanne Breve og gjorde Frie- og Frelſemænd, ſom Adelsmænd dengang kaldtes. Thi Ordet Adel er langt nyere, og forekommer i Danmark første Gang i Kong Hans's Haandfæſtning, ſom næſten er hundrede Aar yngre. Men endnu paa denne Tid benævnedes Adelsmændene: Hærmænd, Herremænd, Gode Mænd, Rigets bedſte Mænd, ſamt Frie- og Frelſemænd.

Fra Dronning Margrethe havde Kong Erik arvet den ſlesvigſke Krig; han kunde maaſkee have lempet Omſtændighederne, hvad Dronning Margrethe gjerne gjorde, og havde da undgaaet megen Nød og Trængſel; men han gik voldſomt frem imod Træſkheden, og havde dog ikke Kraft og Magt til at gjennemføre ſin Villie. Og derved foranledigede han det Ulivsſaar, der blev til en aaben Kræftſkade, og ſom hundrede Aar efter blev den nordiſke Forenings Bane.

De holſteenſke Grever havde, allerede under Dronning Margrethe, forſtaaet at benytte Tidernes Leilighed til at trænge ſig ind i det danſke Lehn Sønderjylland, og drage Fordeel af Uſikkerheden, da Hertugdømmet ved

Lehnsmandens Død var uden Hertug og hjemfaldet til Kronen, som det hørte til. Paa den Tid vare Sønderjyllands Slotte næsten alle i Kronens Magt; men Greverne kjøbte dem for rede Penge af de forræderske Slotsfogeder. De beherskede nu Landet fra Slottene, antoge først Titel af „Herrer i Sønderjylland", og henvendte sig dernæst med Klage til den tydske Keiser, som uden Lov og Ret stadfæstede dem i deres Voldsgjerning, retsom den sydligste Part af det gamle Danmark kunde være en Deel af det hellige romerske Rige.

Det var Dronningen om at gjøre, at bilægge denne Strid, forinden hun henvendte sin Tragten efter Det, som var hende det Vigtigste, nemlig at afstedkomme de tre Rigers Forening. Hun maatte derfor føie sig efter Omstændighederne, da det ingen Opsættelse kunde taale, og kjøbte Freden dyrt; thi hun gav Greverne Forlehning paa Hertugdømmet Sønderjylland. Man samledes, i Sommeren tretten hundrede og tre og fiirs, paa Nyborg Slot, hvor den holsteenske Grev Geert, knælende for Dronningens Throne, svor Riget Danmark og Fru Margrethe Valdemarsdatter Hylding og Troskab, og forlehnedes med Hertugdømmet, medens dets Lehnsfane blev udfoldet af Dronningens Herolder, og tre Gange høitideligt svinget over hans Hoved.

Men herved var Bommen aabnet for Tydskernes Indtrængen i Danmark, som de forgjeves havde forsøgt i de længst forbigangne Tider, og dette Landskab, hvor Danske og Saxer og Friser i umindelige Tider havde boet under dansk Høihed, begyndte nu allerede at fortydskes, og Sæden blev lagt til de langvarige og gjentagne Krige, i hvilke det rundeligt er blevet gjødet med Blod, saa at ingen Deel af Danmark har kostet dets Sønner

mere. Men derfor er heller ingen Deel af Landet mere dyrebar for Danske, end dette smalle Landstykke. Og for det skulle Danske altid findes beredte til at kæmpe til deres sidste Blodsdraabe; thi de vide vel, at dette Blod er ikke spildt, det er som Dragens Tænder, af det vil der altid voxe nye Kæmper op til Forsvar for Danmarks retfærdige Sag.

Med Greverne fik de tydske Adelsmænd Fodfæste i de sønderjydske Herreborge. De havde vel Fortjenester af Landets Dyrkning, men de bragte det tydske Livegenskab og andre fremmede Skikke med sig. Nu antoge ogsaa Greverne uden Videre Hertugtitel, og skreve sig: „Hertuger til Slesvig", idet de forandrede Landets gamle Navn, og opkaldte det efter den sydligste Stad, Slesvig, som altid har været Reden for Tydskheden og dens fjendtlige Stemning mod Danmark.

Da Hertug Geert var falden i Slag mod Ditmarskerne, og hans Enke, Fru Elisabeth, sad ene paa Gottorp Slot med tre unge Sønner, søgte Dronningen at faae Sagerne bragte i deres naturlige Gang, og hun formaaede Hertuginden til at sende sin ældste Søn, Junker Henrik, til Danmark, for at han skulde opdrages der. De fornemme holsteenske Herrer søgte som sædvanlig kun at fremme deres egen Fordeel, og brøde sig Intet om at staae Hertuginden bi; hendes egen Svoger handlede ikke bedre, han tog, som Leilighed dertil gaves, den største Part af Holsteen med Magt til sig. Herremændene, baade der og i Sønderjylland, feidede mod hverandre, en af de mægtigste, Herr Claus Limbek til Trøiborg og mange andre Slotte i det Vestlige af Landet, var findet at slutte sig til Danmark, og Staden Flensborg, som altid og lige til vore Dage har bevaret et dansk Sinde-

lag, harmedes saare over det tydske Herredømme. Dertil kom, at Hertuginden trængte til Penge, og hun pantsatte derfor mange af de sønderjydske Borge og Herligheder til Dronningen som vel vidste, at dette Herskab gjorde mere for Pengene, end for Æren.

Om disse Forhold og Begivenheder talede de to Riddere, medens de travede henad Veien til Roeskilde, og Mogens Gjøe, som var en kyndig Statsmand, kunde give sin unge Reisefælle mangen Oplysning om de forviklede Tilstande.

— „Jeg var dengang en yngre Mand, end jeg nu er, thi alt Dette er skeet for hartad tredive Aar siden," sagde han. „Jeg kom dentid i Dronningens Følge til Gottorp, og Fru Margrethe troede at den hellige Grav var vel forvaret; thi Hertuginden havde budet hende til sig med stor Venlighed. Vi droge uhindrede ind over Broen, og da vi kom til Muren, da slog Dronningen et Korsets Tegn paa Stenene og bøiede sig og kysede det med Andagt, som hun af ganske Hjerte var stemt til Fred og Forlig, og Borgens Nøgler bleve rakte hende af Høvidsmanden paa Slottet. Dette var nu Altsammen saare vel. Derefter gik Dronningen til Salen, hvor der var anrettet et festligt Maaltid til hendes Ære. Hendes Naade satte sig glad og tillidsfuld tilbords med Hertuginden og med alle de tydske og de danske Herremænd, og det gik til med megen Gammen og Munterhed. Men jeg havde fattet nogen Mistanke, som af en Anelse, og derfor holdt jeg mig tilbage i Gangen. Og jeg havde ganske rigtig lugtet Lunten af Ræven. Thi neppe vare Alle bænkede i Salen, og vore Svende vare komne til Sulefadene og til Bægrene i Borgestuen, før det vrimlede af Krigsfolk i Gaarden, og da jeg gik ned

ad Taarntrappen, saae jeg tydeligt gjennem Gluggerne, at de vare ifærd med at vinde et stort Fad Øl op paa Høieloftet. Men de droge saa haardt paa Touget, at jeg mener der var Stene til Bliderne eller andet Krigsredskab i Fadet, ihvorvel det ogsaa gjerne kan have været Øl, thi jeg fik ikke den Ting undersøgt nøiere. Man kan gjøre en Skjelm Uret, og klog Mand siger kun Aasyns Gjerning. Jeg vil end ikke gjøre en Tydsker Uret, med god Villie, ihvorvel Sandhed kun gjelder Lidet for den Tunge."

— „Det er næsten bleven et gængs Ord her i Landet, at Den, som er vel forfaren i Usandhed, han lyver som en tydsk Klerk," sagde Torben Bille.

— „Da jeg havde seet Dette, gik jeg ind i Salen og stillede mig bag Hendes Naades Stol. Dronningen havde heller ikke været uden Øine, thi hun var en klog Fyrstinde og havde baade Øine og Øren med sig. Hun havde seet, at Hertuginden havde nærmet sig til den unge Junker Henrik, som vilde hun hviske hemmelige Ord til ham, og Fru Margrethe vidste vel, at Rævеunger fødes røde. Da jeg nu sagde hende hvad jeg havde erfaret, stod hun flux op fra Bordet, og tiltalte Hertuginden med Vrede. Men Fru Elisabeth manglede ikke paa venlig Undskyldning, hun sagde at det var hendes egne Hofsinder, som vilde gjøre sig tilgode med Øllet, og at jeg havde seet dobbelt, thi der var kun faa Folk i Slottet og Intet at ængstes for. Dronningen lod sig ikke narre af saadan Tale, hun blev end vredere og sagde overlydt, saa at Alle kunde høre det: „Nei, nei! Mogens Gjøe er en ædru Mand, han seer ikke dobbelt og han ængstes heller ikke for Eders tydske Leiesvende, og det gjør Ingen i Danmark, Helgene være lovet. Men

I rider Falske-Blakkes Heft, kan jeg mærke. I skulde skamme Eder, at ville overliste Den, som I have svoret Lehnspligt og Lydighed; men I regne mere paa Undersundigheden, og det har I altid gjort, end som paa Æren og Retten. I skulde dog mindes, at endog Ræven er snedig, saa sælges mange flere Rævebælge, end som Æselshuder. Her finder jeg aldrig Troskab; men I kan troe, at I skal saae det betalt." — Og Dronningen var saa forbittret over denne Troløshed, at hun brast i Graad derover, og gav Befaling til Opbrud. Det skete, som hun havde befalet, og vi forlode paa Stedet Gottorp Slot. Men Tydskerne gjorde lange Ansigter, og Hertuginden ikke mindst, thi de havde regnet paa, at Dette skulde ende heelt anderledes."

Den gamle Ridder smaaloe ved Erindringen om sin fordums Klogskab. Han fortalte dernæst, hvorlunde Hertug Erik, som af Dronningen paa den Tid var tagen til Medregent, var bleven saa forbittret herover, at han havde stevnet Formynderne for de unge Hertuger tillige-med Hertuginden for sin Domstol. Da dette skete, trøb Fru Elisabeth til Korset og bad Kongen ydmygelig, at han for Guds Skyld vilde forbarme sig over hende. Og nu kom det til et Forlig paa Hindsgavl Slot i Fyen, hvorved Hertuginden blandt Mere gav den troe Stad Flensborg i Pant til Riget.

Men Fred var ikke at tænke paa, thi de holsteenske Herrer vare altfor haardnakkede i Svig, og Kong Erik var iilsindet-til Vrede. Ridder Otto Sehested og mange flere holsteenske Herrer overfaldt Flensborg med deres Krigsfolk, de ihjelsloge Bispens Væbner lige for hans Øine, og handlede meget ilde med den høiærværdige Herre selv; thi han blev saargjort, og for at vise, at nu havde

de Magten, tvang de ham til at krybe som en nedrig Hund paa alle Fire henad Flensborgs Gader, inden de satte ham paa en halt Hest, der hørte Rakkeren til, og slæbte ham saaledes til Fangetaarnet: Kong Erik sigtede Hertuginden og Greverne for at være deelagtige i denne Forbrydelse, og han opbød derfor sine Styre med alle Styrismænd, og samlede sin Hær, ihvorvel hans kloge Fru Moder, Dronning Margrethe, fraraadede det meget. Det gik imidlertid ikke i denne Krig, som Kong Erik tænkte; thi vel havde han østerpaa Lykken med sig, saa at han plantede sin Fane med Seier i Flensborg, i det Sundevedske og paa Als og Ærøe; men vesterpaa gik Lykken ham haardt imod, og ved Skoven foran Jørl bleve de Danske splittede ad, og mange af Herremændene og deres Svende maatte bide i Græsset, eller bleve bortførte i Fangenskab til de holsteenske Borge.

Kong Erik blev herover saare forbittret og ustyrlig, og nu erklærede han sin Lehnsmand, Hertugen af Slesvig, — som førte Avindskjold imod Riget, han havde svoret Lydighed, — for at have forbrudt sit Lehn af Danmark. Og vistnok gjorde han dette med fuld og god Ret.

Dronningen raadede stadig til Fred; thi denne Krig var til Hinder for hendes andre og større Planer, og hun fik det ogsaa istand, at i Kolding blev affluttet en Vaabenstilstand paa fem Aar, saa at Kronen skulde sidde inde med Flensborgs, Tønders og nogle flere Borge. Derefter skulde lige mange danske og slesvigske Herrer være Voldgiftsmænd, og i Tvisttilfælde den tydske Keiser være Opmand imellem dem. Men Vaabenstilstanden blev ikke overholdt, thi Holstenerne fandt ikke deres Regning ved den. Og Krigen blev fortsat med korte Mellemrum.

Under et af disse drog den fuldmægtige og naadige Fru Margrethe til Flensborg, for at underhandle med Hertuginden, som havde lovet at møde hende der. Men Fru Elisabeth sveg atter sit Løfte, og kom ikke til Mødet. Da Dronningen havde ventet nogen Tid forgjeves, tabte hun omsider Taalmodigheden over denne idelig gjentagne Uærlighed, og efter som Ridderen fortalte, var det med Sindet fuldt af Vrede og Bekymring, at hun gik ombord i sit Skib, for at vende tilbage til Skaane, som den Tid — og lige til den ulykkelige Fred til Roeskilde, i Aaret sexten hundrede og otte og halvtreds, hørte til Danmark. Og det var hendes sidste Gang. —

Den gamle Ridder sukkede dybt. Efter en kort Taushed vedblev han: „Det var en oprørt Tid, saavel i Naturen som iblandt Menneskene. Krigen havde ødelagt Landskabet, de mange Slagne laae paa Markerne for Fugle og Rovdyr, og Pesten var kommen i Staden, af den slette Luft og de mange Trængsler. Det var seent paa Høsten, i Slutningen af Sædemaaned, Aar sjorten hundrede og tolv. Stormen stod stivt ind fra Østersøen, og Havet gik høit, saa at Skibet ikke kunde komme ud af Fjorden. Hendes Naade var bekymret og nedbøiet, hendes Legems Kræfter vare mindre end Sjælens, og hun følte sig mat og syg. Det ængstede mig saare, kan Du troe, thi jeg havde hørt af en veifarende Mand, at paa Lindholm Slot i Skaane, hvor den svenske Kong Albrekt sad i haardt Fangenskab, der havde man seet Fru Margrethes Gjenfærd, mens hun selv var langt borte. Da vidste jeg, at noget Ondt forestod; thi saadanne Varsler gives ikke omsonst. Og det kom, som jeg havde frygtet. Thi pludselig greb Pestsygen Hendes Naade; men for den vorer ingen Urt. Og medens

Skibet gyngede for Bølgerne og Stormen hylede gjennem Luften, i den forteſte Nat, jeg nogentid mindes, lukkede Fru Margrethe ſine Øine paa den ſalte Sø, hun, ſom havde ſamlet tre Riger under ſin Haand og herſkede over mere Land, end nogen anden Fyrſte paa den Tid. Hendes uventede Død var til ſtor Glæde for de Tydſke, men til Sorg for hver danſk Mand. I mere end en Menneſkealder havde hun været Landet en fuldmægtig og god Formynder, og hun havde udført mangt et Storværk, ſom de kommende Dage ville priſe; thi da vil Dommen være uhildet af menneſkelig Lidenſkab, ſom nu gjelder. Og det havde været Landet til ſtor Lykke, om Gud havde undet hende mere end de ni og halvtredſindstyve Aar, ſom hun oplevede. Thi ſom Sagerne nu ſtaae, kan Kløgten kun daarlig undværes, og man maa ſige hvad ſandt er, Dronningen eiede ikke alene ſelv Statskløgt, men hun forſtod at ſøge den, hvorſomhelſt den fandtes. Og det er ikke nogen let Sag, ſaaſom liſtig Statskløgt til alle Tider har været tyndt ſaaet i Danmark, men i hendes ſom i vore Dage gaar det endnu knappere til dermed, thi den er ſom uddød med Kong Valdemars Tid. Og ingenſinde have vi havt den mere behov, efterſom vi nu have fuldtop at gjøre, ved at drages med Tydſkens mangehaande Rævеſtreger; thi hos det Folk er Ærligheden gaaet af Moden."

Den gamle Ridder henfaldt i ſørgmodige Tanker. Han havde deelt det danſke Folks Ærefrygt for den ſtore Dronning, medens hun levede, og han tilbad endnu hendes Minde ſom en Helligdom. Og ſaa gjorde Alle i Danmark, medens Svenſkerne havde en anden Mening, og dømte, at hun hørte Helvede til for Det, hun havde gjort imod Sverrig. Normændene vare meſt ligegyldige

ved hendes Død, thi de laae langt fra Haanden og havde kun sparsomt Samqvem med de andre Lande, og saae mest paa deres egne Anliggender. Holstenerne og hendes andre tydske Fjender glædede sig saare, thi de havde mistet en kraftig Modstander.

Tiden har bekræftet den Dom, Ridder Mogens Gjøe fældede af sin fulde Overbeviisning, og Tiden er den rette og sande Dommer over menneskelig Gjerning. Thi Aarhundreder efter løde Krønikens Ord saaledes om Dronning Margrethe:

„I syv og tredive Aar havde hun styret Danmark og Norge, i tre og tyve Aar Sverrige, og aldrig har nogen Personlighed virket mere paa sin Tid. Hendes Feil, den altberegnende kolde Politik, tilhørte Tiden, hendes Aand var større end den. Det var mørkt rundtomkring i de dybe Dale, som naar Aftenen skumrer, kun hendes Aand var ligesom Fjeldtinderne, der endnu længe glimre med en lysende, men kold Skjønhed. Thi hun var En af hine sjeldne Dødelige, der udkaares til Ideens Aabenbarere. Og om denne Aabenbarelse blev der to Menneskealdere efter hendes Død sjunget:

Den Snor, som lægges af Strenge tre,
Hun brister fuldneppelige,
Saa siger Viismand foruden Spee,
Om hun lægges lempelige." —

II.

Danſken og Tydſken.

Ridder Mogens var henſjunken i ſørgmodige Tanker; men ſnart mandede han ſig atter op, og nynnede halvhøit et Vers af den gamle Kæmpeviſe om Thyra Danebod, der reiſte Volden Danevirke til Værn for Danmark mod Tydſkerne.

Danmark, deiligſt Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Hvor de vakkre vorne Drenge
Kan i Leding gaae
Mod de Tydſke, Slaver, Vender,
Hvor man dem paa Tog henſender.
En Ting mangler for den Have,
Ledet er aflave.

Torben Bille ſtemmede i med, og efterhaanden kom ogſaa Væbnerne og Rytterne med, ſaa at de Alle ſang den gamle Viſe med fuld Røſt. Thi dengang var det almindelig Skik, at Herrer og Tjenere opmuntrede og ſtyrkede Sindet i Forening, ved Sange om tidligere Tiders Krigsbegivenheder.

Holſter, Vagrer, Lyneborger
Som en Skade-Flod

Gjør os Jylland mange Sorger,
Styrter meget Blod,
Hvo kan vænne slig en Vane?
Det er Skam at lade rane
Saa vort Fæ, vort Gods, Formue,
Piil vi har og Bue.

Saa begyndte Dronning Thyre,
Ret kaldt Danebod,
Tale til de Danmarks Styre,
Foresad med Mod.
Gabet kan vi vel tillukke,
Saa vi os ei lader plukke
Af hver fremmed Løbeskytte,
Gjester os for Bytte. —

Medens Rytterne vedbleve at synge denne Kæmpevise til Ende, som endnu i vore Dage har begeistret danske Svende til den samme Kamp for Danmarks Ret, som dengang førtes, fortsatte Ridderne deres Samtale.

— „Ja, det vilde være stor Skam," sagde Mogens Gjøe, „glemte man nogensinde Fru Margrethe i Danmark; thi hun fortjener at æres som en Helgen over det ganske Land. Kong Erik har ladet hendes Legemsbillede hugge i kostelig Alabastersteen paa Graven i Roeskilde Domchor, og der, som og i Odense, blive Messer dagligdags og om Natten læste for hendes Sjæls Frelse. Men fuldtvel saa gode Bønner skulle læses i hver ærlig dansk Mands Hjerte, thi Mindre kunne vi ikke gjøre for hende, som har gjort saa Meget for os."

Mogens Gjøe, som uvilkaarlig havde holdt sin Hest til sagte Gang, medens han talte om Dronningens Endeligt, gav den atter Tøilen, og i stærkt Trav rede de videre.

— „Kjender I selv de holsteenske Grever, I, som kjender saa mange Begivenheder og saa mange Personer?“ spurgte Torben Bille. „Det gjør I vel, kan jeg tænke.“

— „Ja jeg kjender dem fuldtvel alle tilhobe, og jeg vilde ikke sige Sandhed, hvis jeg ikke tilstod, at de ere dygtige Mænd, saa unge de end ere. Den ældste, Grev Henrik, som nu er død og borte, han var op ad Dage sin Farfader, Grev Henrik den Haarde, han var en kjek og retfærdig Herre, og dertil ærbar og kysk som en indviet Jomfru. Den næste er os den grammeste i Hu, som han har lært af sin Farbroder, den gamle Grev Henrik, hvis Skjødesøn han var; thi fra han var nævestor, hørte han af ham, at han skulde hade Danmark af al sin Evne. Jeg mindes end engang, at Fru Margrethe vilde give Junker Adolf en Gave, og hun lod et Smykke sætte paa hans Hat; men ihvorvel han kun var en Dreng, havde han dog en Mands Fasthed, og han vilde ikke bære Hatten, som var bleven ham saare imod derved. Da Dronningen fornam det, blev hun vred, og lod Smykket sye paa hans Kjortel, saa at det sad ham fast paa Ryggen og han maatte føre det med sig. Men han var ikke seen til at sætte Ryggen mod Væggen, og skurede den saa længe til Stenene, saa at baade Smykket og Kjortelen vare lagte øde og faldt ham af Ryggen. Det saae Dronningen, og da sagde hun med Bekymring: „Faaer han leve, da bliver han os visselig en bitter Fjende.“ Og som Dronningen forudsagde, saaledes er det ogsaa gaaet. Thi da de havde sendt ham til Tydskland, hvor han lærte Hofvæsen og Ridderskab ved Borggreven af Nyrnbergs Hof, blev han en tapper og snild Herre, og var høiagtet baade af Ven og af

Fjende; men Hadet til Danmark glemte han aldrig. Den tredie og yngste er Grev Geert, og han er dygtig i Kampleg, og vil staae os imod som alle de Andre."

— „Men blev der ikke Stilstand da Dronningen døde?"

— „Nei, tvertimod, det gik strax løs igjen med Krigen, og dennegang greb den videre om sig, som en Ædderskade paa Rigets Legeme. Thi Tydskerne faldt ind i Jylland, og da man ikke var rustet derpaa, forvoldte de megen Nød og Ulykke i Landet, thi de gjorde stort Bytte, og slæbte meget Sølvtøi og Gods, og mange Heste og Øxne af Landet med sig. Men Hertuginden søgte selv alligevel en mindelig Mægling, og i Juli Maaneb, Aar fjorten hundrede og tretten, blev en Lehnsret sat paa Torvet i Nyborg, hvor danske, svenske og norske Biskopper, samt fire nordtydske Hertuger foruden Riddere og Raad fra Stæder i Landet og udenlandsfra vare samlede til Doms. For denne Ret fremstode de tre Rigers Konge og Hertug Henrik af Brunsvig, paa Søsterssønnernes, de unge Grevers Vegne. Han fordrede nu at tage Hertugdømmet Slesvig som Lehn; men Kong Erik sagde Nei, det skulde ikke skee, fordi der var negtet at yde Hærfølge, da det af Kongen blev forlangt efter Lehnspligten. Kong Erik var kommen til Stedet med sine Voldgiftsmænd, som det lovligt imellem Parterne forud var vedtaget; men Hertugen vilde ikke have Voldgift, men kun Mægling, og han stillede Mænd, som, tvertimod Aftalen, hverken vare slesvigske eller danske, men ægte Vildtydskere. Det tog Kongen ikke for gode Varer, og han spurgte Forsamlingen, om ikke Hertugen, som sin Søsters Værge, var pligtig at overholde hvad hun havde givet sit Segl for? Det meente de Alle,

at maatte være saa. Men da der intet Udkomme var med Hertugen, som vedblev at negte Sandheden, saa stod Kongen op fra sit Sæde, og viste Forligsbrevene for Alverden, og raabte lydeligt: „Svarer mig, Alle, som ere her nærværende, om jeg kan gjøre Mere for at udjevne Trætten. Thi er det saa, da skal jeg vistnok findes villig dertil.“ — Alle i Forsamlingen svarede Nei, han havde gjort hvad der stod i hans Magt. Og nu lod Kong Erik lovlig og strax paa Stedet Hertugen stevne til at møde for Danehoffet, og dømmes efter Loven.“

— „Det var velgjort af Kongen. Thi Mands List er da ikke Lands Lov, skulde man troe.“

— „Det var saa Dage efter, at Retten var sat i Salen paa Nyborg Slot, og den værdige Fader i Gud, Biisp Peter Jernskjæg, som vi nu ville gjeste i Roeskilde, han sad øverst paa Dommersædet i Kongens Retterthing. Hertugen mødte ikke, og Ingen mødte for Greverne. Kong Erik ventede længe, og havde stor Taalmodighed; men da det var tydeligt, at der Ingen vilde komme, fremstod han med sin Klage og fordrede Dom for sig. Og Thinget dømte i den hellige, trefoldige Guds Navn og efter Lovbogens Lydelse, at Hertugdømmet var lovligt hjemfaldet til Kronen, fordi Indehaveren ikke var rettelig belehnet dermed, og havde derhos ført Avindskjold mod Riget. Tilmed dømte Thinget, at den ulovlige Indehaver burde erstatte Kongen og Riget hvad Skade de havde lidt derved. Nu, som Dommen var afsagt, kom den unge Grev Henrik til Kongen og gav gode Ord, idet han ydmygelig bad om Forlehning, og lovede og tilsagde Hærfølge efter Lehnspligten. Men Kongen sagde: „I skulle rømme Slottene og give mig

Besiddelsen af mit Land. Det Videre maa I vente af vor Naade."

— „Det var talt, som det sømmede sig en dansk Konge," sagde Torben Bille.

— „Og disse Ord vare den unge Junker Henrik en haard Klemme; thi det gik ham kun slet, og her var det, som saa ofte: det var Frænde, der var Frænde værst. Hans Morbroder af Brunsvig skrev ham en stor Regning for Krigsstyr og Hjelp, og i Pant derfor tog han Gottorp og Pløen og endnu nogle andre Borge, og da han vel havde fyldt dem med sine Krigsmænd og havde dem sikkert inde, drog han hjem igjen til sit Eget. Og gik det saa med det grønne Træ, hvad kunde man da vente af de tørre Grene? De holsteenske Formyndere handlede ikke bedre; thi flere af dem gik over til Kongen, naar de kunde tjene Gods derved, og saaledes kom vor naadige Herre snart i Besiddelse af det Halve af sit Hertugdømme, som det hartad lod til, at man til evig Tid vilde gjøre ham stridigt, da Krigen allerede havde varet i mange Aar."

— „Det var god Øvelse i Haandværket dengang. Desværre er jeg for silde født, til at faae min Deel fra først af i denne Krig."

— „Slaa Dig kun tiltaals, Torben, Du kan komme tidsnok endnu til mangen Daad. Thi det er vist nok, at denne Krig vil end vare mange Aar, og meget Blod vil løbe i Jorden, før denne Sag er endt til Rigets Bedste. Men at dette engang vil skee, skal end mine Øine ikke see det, derom har jeg ingen Tvivl; thi Danmark har for god en Ret. Det er kun Skjelmer, der sige: at hvo, som haver Magt, han haver ogsaa

Ret. De have glemt, at Vold og Trænge har ingen Gænge, og varer ei længe."

— „Imens løber dog Tiden."

— „Var Du en ældre Mand, Torben Anderſen, da vilde Du have lært, at din Tid og Rigens Tid ere heelt forſkjellige. Thi hvad der er lang Tid og vigtig Tid for et Menneſke, det er kun et ſtakket Spand og for Intet at regne for Riget, ſom er til fra Arilds Tid. Hvad maa vor korte Trængſelstid da ikke være for Gud og hans Viisdomsraad, for Hvem tuſinde Aar er ſom et Øieblik."

— „Der har I Ret, Herr Mogens. At tænke ſaa, det lærer os at have Taalmod og er den rette Tro. Men hvordan gik det ſaa fremdeles?"

— „Vi havde ſaadan kæmpet os frem til Aaret ſjorten hundrede og femten," vedblev Ridderen, „og Kongen havde opbudt ſine Styre fra alle tre Riger og drog med en god Hær ind i Sønderjylland, hvor Alle hyldede ham lige ned til Staden Slesvig, ſom var Reden for Fjendſkabet. Sliensfjord er ikke bred, ihvorvel det lader til, at den med Tiden vil brede ſig mere; men Staden havde nye Værker og var godt befæſtet, og hvad der var det end mere, det var Gottorp Slot, ſom havde brede Grave og meget Vand. Her havde Greverne ſamlet ſig til Modſtand, og den var ingenlunde ringe eller til at foragte; thi Vandet gjorde det vanſkeligt at komme til dem, og med Blidekaſt alene tvinger man ikke nogen befæſtet Stad til at overgive ſig. Da vi ikke kunde ſtorme, byggede Kong Erik ſine Skandſer udenfor Slesvig, han vilde tvinge Greverne ved Hungersnød; thi han vidſte at Bugen vil Intet borge, og at Hunger er et hvaſt Sværd i heed Mave. Her laae vi længe og kunde dog

Intet udrette, som er værdt at tale om. Det var en kedsom Tid. Og havde Kong Erik ikke faaet Brev fra Keiser Sigismund fra Ofen, da havde vi maaskee ikke faaet os en ærlig Latter i den hele Leirtid. Det var et kosteligt Brev; men vor naadige Herre synes saare vel derom."

— „Fra Keiseren? Og hvorfor var det at lee ad?"

— „Først fordi det synes mig sært, at en Konge, som veed sin Ret, vil løbe Verden rundt for at faae Brev paa, at den hører ham til, naar hundrede Ryttere kunne gavne langt mere, og man ikke har Trang for Andet, end at faae Retten haandhævet, som Ingen tvivler om, selv ikke Holstenerne, ihvorvel de bestandig have fornegtet den med Løgn og Falsk. Og dernæst fordi Keiserens Brev var det løierligste Miskmask, jeg end har seet i alle mine Dage. Og skulde man slutte fra Mands Tale til Mands Sind, saa kunde man skjønne med et halvt Øie, at fra den Kant var intet at vente, og det vilde gaae som Ordsproget siger: „De Høns, som kagle længst, de give mindst Æg."

— „Det var sat paa Skruer, kan jeg tænke."

— „Keiser Sigismund begyndte ikke ringere end ved Verdens Ophav, med Maanes og Stjerners og Menneskens Skabelse, i Stedet for at han skulde have begyndt med Grevernes Avelse. Han dømte vel at Kongen havde Ret, men ikke hvordan han skulde faae den. Vil man have store Ord og brallende Tale, da skal man søge dem hos Tydsken, thi de kunne altid faaes der for en ringe Penge, saasom de koste ham selv Intet og han veed, at de ikke ere Noget værd. Greverne loe ogsaa af Dommen og vare den overhørige og deres Krigsfolk brølede Smædeviser til os, saa lang som Dagen var;

thi ſom de have nok af Munden, holde de ikke blot, ſom vi Andre, Sang for Glædens Redſkab, men de ſkraale lige ſaa fuldt, naar de ere arrige."

— „Deri ligne de Gjøgen," ſagde Torben Bille leende. „De holde mere af Æſelets Skryden, end af Nattergaleſang, og kedes aldrig ved at høre deres egen Viſe."

— „Saa kom Vinteren," tog Mogens Gjøe atter Ordet, „og da blev Krigsfolket givet Orlov, at gaae til Hjemmet indtil næſte Aar. Men kunde de Danſke ikke bruge Vinteren, ſaa forſtode Tydſkerne at tage den til Nytte. Thi Greverne udſonede ſig med deres Slægtninge og ſluttede mange Forbund, og indkaldte de ſkammelige Friſkarer, Fetalliebrødrene, ſom landede rundtom paa de danſke Kyſter og gjorde megen Skade og Plyndring, ſaaſom det var vilde og gruſomme Mennesker. Om Foraaret drog Kongen atter for Slesvig, for at begynde forfra igjen; men det havde ingen Fremgang i dette Aar, og efter noget Uheld gav han atter Orlov til Folket, og vi droge hjem igjen. Det var os, det kan Du tro, en haard Skjebne, at vi atter ſkulde gaae derfra og lade en lang Tid hengaae i Uvirkſomhed; men den Tid gik ogſaa. Saaledes kom vi da til Aar Sytten, da droge vi atter tidligt i Marken. Men dennegang havde vi med andre og flere Fjender at ſkaffe; thi Greverne havde ophidſet baade Fyrſterne og Stæderne i Nordtydſkland til ſtort Had mod Danmark, og de ſtode os Alle imod. De vare kloge nok til at ſee, at kunde de faae Fingre paa Sønderjylland, ſom det kløede dem ſtærkt efter, da vilde det være dem en større Gevinſt, end ſom Landſkabet er ſtort til. Nu kom Brunsvigerne og Mecklenborgerne og Venderne anſtigende, de vilde Alle være

med i Legen for at faae et Stykke af Stegen. Sønderjyderne klagede saare over al denne Vold, der blev gjort dem; men Kong Erik tænkte, at skulde han foretage Noget mod saa Mange, maatte han bie til de havde ædt Landskabet ud, ihvor ondt det end gjorde hans Hjerte; thi Fjenderne vilde da ikke have let ved at faae Føden til saa Mange hjemme fra deres eget Land, hvor der vel heller ikke var Synderligt tilovers, eftersom de vare saa gridske paa det danske Suul. Midtsommers gik Kongen tilsøes, for at klemme dem fra den Side, og nu blev det uroligt paa Kysterne, og Tydskerne vidste sig ingentid mere sikkre ved Sulesadet, som de ellers syntes saa godt om. Naar de saa kom til Kysterne med deres Hære, for at hevne den Skade, de lede derved, gik vore Folk atter til Søes, og saa stode de og skjeldte i Arrighed, og raabte at Danskeu var en Bæver, som var bange for at trække sin Hale af Vandet. Det loe vi af, thi vi vidste nok, at det fortrød dem saare, de maatte staae paa det Tørre, og nøies med at gjøe, som Hunden efter Hvalfisken, medens vi kunde færdes baade tillands og tilvands, og komme dem tillivs efter som det lystede os."

Den gamle Ridder smaaloe ad sin egen Vittighed. Og han havde dog ingen Anelse om, at de samme Begivenheder skulde gjentage sig fire hundrede Aar efter, og med saa megen Nøiagtighed, at en mægtig tydsk Konge da skulde nytte den samme Lignelse, som den gamle Krønike beretter at de tydske Stridsmænd dengang anvendte paa de Danske. —

Men i de fleste Ting stemme hine Tiders Begivenheder overeens med dem, vi have oplevet i vore Dage. Fra samme Kilder udsprang Danmarks Trængsler og

Fjendens Uretfærdighed, de samme Forbund bleve sluttede, de samme Midler og Ophidselser bleve anvendte. Kun have de sidste dengang været vanskeligere, end nu tildags; thi endnu kjendte man kun det mundtlige og det haandskrevne Ord. Det Trykte, der nuomstunder har saa megen Magt, som er en saa gavnlig Lægedom i den Gudes Haand, og et saa farligt Vaaben i den Nedriges, det var endnu ikke til; thi Bogtrykkerkunsten blev først opfunden nogle Aar efter at disse Begivenheder havde fundet Sted. —

Efter et kort Ophold fortsatte Mogens Gjøe atter sin Fortælling.

— „Paa denne Maade fik Tydskerne ingen Ro og maatte splitte deres Magt, for overalt at dække sig mod Overfald fra Skibene. Til Hevn herfor faldt de ind i Flensborg, som var dem en Torn i Øiet, saasom den altid havde været Danmark en tro Stad. Men det kom dem dyrt at staae; thi imens gik Skibene til Slien, og lagde sig for Slesvig og beleirede den for tredie Gang. Og dennegang hjalp der ingen Snak, thi tre Dage efter maatte Staden give sig til Kongen, og Hertug Albrecht af Mecklenborg blev fangen, tilligemed mange Riddere og Svende; men Kong Erik gav dem frie igjen, da de svore Løvte, at de ikke vilde stride mod Riget. Kongen drog nu ind i Slesvig, og han handlede Staden godt og venligt, og gav dem sære Privilegier; thi han troede, at Indbyggerne skulde skjønne derpaa og fatte godt Sind mod de Danske. Han kjendte kun Slesvigs Borgere slet, da han kunde troe Saadant; de have nok Silke Tunge, men de have Peber Hjerte, og ere frække Forrædere."

— „Saa var da den Deel af Landet i Danskens Magt," sagde Torben Bille.

— „End ikke det, thi Gottorp holdt sig endnu, og det kunde vi ikke faae taget; thi medens vi laae for Slottet, fik Greverne de falske og onde Hamborgere og næsten hele det nordlige Tydskland hisset imod os, og de kom mandstærke ved Eideren med en stor Hær. Da begyndte en sær Tid; thi man underhandlede og sloges fra og til, og Skjebnen var saare omskiftelig. Men de tydske Søstæder ved Østersøen, de klagede meget, at denne Ufred slog deres Handel Livsfaar og at de maatte gaae nedenom; thi hvis dette skulde vare saaledes ved, da maatte de døe Sultedød. Saa mæglede de en Vaabenhvile, som de alligevel ikke holdt, altsom de pleiede; thi ihvorvel den skulde være gyldig til ind i Aaret tyve, brøde de den dog snart, og de vare nedrige nok til at aabne Staden Flensborg for Holstenerne, da de dog kun havde Staden inde som Pant af Kongen for Mæglingens Skyld. Anderledes holde de ikke Tro og Love."

— „Det var en skammelig Færd, og det er ikke sært, at man saa godt har lært at mistroe Tydsken hertillands, thi han har sjelden været uden Svig imod Danmark."

— „Saa gik Tiden, til vi naaede Aar fjorten hundrede og tyve. Da fik vi dog ved Pintsedagstide nogen Hevn over de falske Fehmeraner, som længe havde fortjent at mindes af os, saasom de fire Aar før havde forraadet Herr Ivar Bryske og taget Glambek Borg fra Kongen, og forøvet megen Grumhed mod de Danske. Det havde gjort dem overmodige, saa at de nu dandsede paa Strandbredden og vrængede, og haanede Kongens Skibe med uhøviske Ord og Lader. Men det kom dem dyrt at staae; thi en Dag forraadte Kongen dem til

Gjengjæld, og nu blev Fehmern tugtet med Ild og Sværd. Og som det ikke er let at standse Pilen, naar den er fløiet fra Staalbuen, saa var det heller ingen let Sag at styre de danske Svende. Jeg troer ikke, at der var mange Liv tilbage paa Fehmern eller meget Gods, som Sværd og Ild ikke havde naaet, dengang Skibene atter stevnede vesterpaa fra den tugtede Ø. Men saa er Krigens Følge, naar den bliver til Hevnkrig."

— „Det var vel ogsaa den meste Færd i det Aar, saavidt jeg veed."

— „Det havde været godt om det var, men vesterpaa i Sønderjylland gik det skjævt i dette Aar. Klaus Limbek havde givet sine Borge under Greverne igjen, og han stod de Danske haardt imod, saa at Holstenerne fik Grund til at synge hvad der staaer i Smædevisen:

Ved Immervad
Der fik de Danske et Fandens Bad.

Thi det var en blodig Kamp, som kostede mange Liv. Men Enden blev ikke saa ilde endda, og om Aaret end saae mørkt ud, det endte dog med et Forlig om Stilstand til næste Mikkelsdag. Men fordi Holstenerne sloges, glemte de derfor ikke at pønse paa Rænker. Thi da Greverne havde søgt to Gange Voldgifts Kjendelser hos Keiseren, og det ikke hovede dem, som dømt var, vilde de prøve Lykken paa en anden Kant, om de ikke skulde finde et mere gunstigt Øre for deres Rænkesprog andensteds. De droge nu Sagen fra Keiseren og skikkede Afsendinge, som skulde tale med megen List ved det tydske Riges Domstol, hvor de nu vilde have en gunstig Dom."

— „Rævehuler har to Gange," udbrød Torben Bille med Harme.

— „De ventede at finde Medhold der, hvor Høiskolen var for Ordkløverne, som sige Ratio est anima legis, og fortolke Lovens Ord som det nytter dem bedst. Dennegang varede det Noget, inden det atter kom til ordentligt Krigsbud; men som man siger, at lang Faste ei sparer paa Brødet, saa var Krigen langt grummere, end nogensinde før. Og da den atter begyndte, i Aaret to og tyve, skete det med, at de holsteenske Fribyttere kastede al Mandskabet overbord af de Skibe, de havde forrasket, saa at mere end femten danske Skibes Mandskaber ynkelig omkom i Bølgerne. Det var en skammelig Gjerning."

— „Som det kunde ventes af lovløse Bander, der hverken kjende til Krigsbrug eller Ret."

— „I dette Aar fik vi nye Fjender, thi de Lybske glemte, at Kong Erik havde været dem til Tjeneste, og de gik sammen med Hamborgerne og de Andre, tilligemed Rostokkerne og Vismarerne og de Lyneborger. Ditmarskerne lode sig forlokke af Holstenerne til at sidde stille og lade dem med Fred, at de kunde have den Haand fri, og nu gik disse frem, og stode seent paa Høsten for Flensborg. Det var allerede kommet til Kamp tæt for Staden, men da kom Hertug Rumpold af Schlesien midt under Kampen frem mellem Holstenerne og de Danske, og forlangte i Keiserens Navn at mægle Striden. Og da stode begge Parter af fra Kampen. Nu begyndte man igjen at bruge Pennen i Stedet for Sværdet, og der underhandledes til Aarets Udgang, saa at det endelig kom saa vidt paa Nytaarsdag, Aar tre og tyve, at Keiser Sigismund blev udvalgt til Voldgift baade af Danmark

og af Tydskland, og inden eet Aar skulde han have kjendt i Sagen."

— „Det var bedre i den Tid at være Klerk end Riddersmand, synes mig, eftersom man mere brugte Munden end Staalet," sagde Torben Bille.

— „Saamænd, det var en Klerketid, der længe skal mindes i Danmark. Nu kom en keiserlig Commissarius til at have Sæde i Flensborg, han skulde høre Vidner i Sagen og æske Hvermands Udsagn. Han stevnede Greverne til at møde; men Grev Henrik var dette ikke tilpas, og han var bleven saa gudfrygtig paa engang, at han ikke kunde have med verdslig Gjerning at skaffe, fordi det var Paaskетid og den stille Uge stod for Haanden, han meente, at nu burde man ikke kives, men kun tænke paa vor Herres Christi Lidelse. Den lærde Doctor fra Verona, som var Keiserens Commissarius, han havde godt ved at sige, at det til enhver Tid var Gud velbehageligt, at Strid blev ført til Forlig; det hjalp ham Intet, og han blev omsider nødt til at sende en ny Stevning til Greverne paa Gottorp. Men Stevningsmanden blev ilde modtagen og truet med Voldsmagt, ihvorvel det var en ærbar Rettens Tjener, og han førte keiserlig Vaabenkjortel, som skulde skyttet for Overlast. Holstenerne gjorde derhos saamange Omsvøb og Udflugter, at Keiserens Commissair blev ked deraf, og nok saae, at med saadanne Folk hjelper Intet uden den skarpe Æg af det tunge Sværd. Han reiste hjem igjen med uforrettet Sag, og nu havde Holstenerne Spil vundet for Tiden; de samledes nu til Møder rundt om i Landet, og opsatte Indsigelser imod Keiserens Mand, og Midtsommers drog Grev Henrik med disse Papirer til Keiseren i Ofen. Med ham fulgte den glattungede Domprovst

i Slesvig, Mester-Claus Sachau, og der fremlagde de mange Papirer og alenlange Indsigelser, saa at Sagen blev end vanskeligere for Herr Erik Krummedige, som var Danmarks Riges Hofmester og Kong Eriks Affending til Keiseren for denne Sags Skyld."

— „Mig synes, at Kongen drog selv til Ofen?"

— „Vor naadige Herre gjorde mere end det, thi han drog mod det hellige Land, for at knæle ved Vor Herres Christi Grav og bede for Landets Frelse. Og det var ingen Smaating, thi Freden var ikke til at lide paa i de Lande, og havde de hedenske Tyrker erfaret, at han var Kongen, han var vistnok ikke kommen saa hurtigt hjem igjen til dette stakkels betrængte Land. Paa Veien hjemad drog han til Keiseren i Ofen, som gav ham mange Beviser paa Gunst, til Glæde for Kongen selv; men ingen, saa synes mig, der kunde gavne Riget stort. Thi at kunne give Skjoldebrev til daadløs Borger, kan neppe være til Rigets Opkomst, og at klæde Notarier, er heller ikke nogen sær Vinding, aldenstund de holstenske Notarier have lært os tilfulde, at det er værre at faae saadanne Folk i Landet, end om man bragte Skorpioner derind."

— „Keiseren skulde hellere have holdt med Kongen, da Paven tog Lehnsherligheden over Rygen fra Danmark, det havde viist bedre Venskab."

— „Det var et sandt Ord, Torben Bille. Men vore Venner udenlands have aldrig viist os andet Venskab, end det, som har kostet os Landskaber og Mandskaber; saa at vi kunne sige med Sanden: Ven er god nok, men vee Den, som trænger til ham i Nøden."

— „Og nu kivedes de hoilærde Lovtrækkere vel i aareviis, kan jeg tænke?"

— „Nei, de gjorde dog Hast derpaa, maaskee de frygtede at Krigen i Bøhmerland kunde naae til dem, og den blev ikke ført med Lempe; thi Tilhængerne af Johan Huß, som var brændt paa Baalet tilligemed Hieronymus af Prag, de strede mandelig, og man gav ikke Naade paa nogen af Siderne, men der handledes med Ild og Sværd, som Menneskeliv stod i ringere Priis end de umælende Dyr. Kong Erik var heller ikke ledig, han stevnede til Landsthing rundt om i Riget, og lod slesvigske Herremænd, ja endog de ufrie Bønder og Borgere æske Vidne om hvad Ret var i Slesvig, om Grændsen og Herredømmet. Og de udsagde Alle som Een, at hver Mand i Landet vidste Grændsen, hvor Danmark og Holsteen skiltes ad, det var Eiderfloden, men Sønderjylland var Deel af Danmarks Rige og intet Arvelehn af nogen anden Krone, og Lovene og Folkets Tale vare de danske Love og den danske Tunge. Med disse Vidnesbyrd kom Erik Krummedige for Retten i Ofen, og Domprovsten kom med de holsteenske Indsigelser og Spidsfindigheder. Men Keiser Sigismund dømte et keiserligt Laudem i Gunst af Danmark, som det hed i Dommen: med vore Prælaters, Fyrsters og Herremænds, Doctorers, Lovmænds og andre Mænds Raad, at det ganske Sønderjylland, hvorudi Slesvig og Gottorp og andre Stæder ligge, som ere Jyllands rette Pertinentzier, med Danevirke og Als, saa og et Land hos de Friser, kaldet Heide, med alt deres Tillæg, Dette havde altid tilhørt og evindelig skulde tilhøre Kong Erik og Danmarks Rige, men Greverne havde aldrig havt og havde endnu ikke nogen Ret til at kræve det som Lehn."

— „Og dermed kunde de vel lade sig nøie, skulde

jeg mene, thi det var da tydeligt og bestemt nok, og rene Ord for Pengene."

— „Du kjender kun slet til disse falske Ræve, Torben Andersen. Greverne vidste nok hvad de gjorde, den Tid de fik Bisper og Provster paa deres Side, med hele Slænget af Klerker og Notarier. Thi Provsten af Slesvig gjorde strax Indsigelse mod Dommen, og nu vilde han have Sagen under Paven, saasom han sagde, at den hellige Fader var de Undertryktes og de Faderløses Beskytter i Christenheden. Det vilde dog hans Helligheb nødig have med at gjøre, og Keiseren meente ogsaa, at om Paven vilde lægge sin Lee til hans Høst, da vilde han gjøre Gjengjæld og tage Kirkens Græs, hvorsomhelst han formaaede det. Sligt skjøttede Paven ikke om at prøve, og han raadede fredsæl til Forlig. Keiser Sigismund udstedte nu Truset til Greverne, at de skulde lyde hans Kjendelse, thi ellers vilde de faae den Straf, som Rigsretten tilholder. Men de agtede kun føie det hellige romerske Rige, de vidste nok, at Keiserens Arm var ikke saa stærk, som hans Titel var lang, og at han ikke let kunde naae til Reden paa Gottorp, hvor Basiliskægene bleve rugede. Og saaledes havde Sagen ingen Fremgang, og det blev som det var, medens der blev snakket meget frem og tilbage, for at gjøre Mægling desangaaende. Men det gik ikke længer end til for to Aar siden, i Sommer sex og tyve, da kunde ikke Freden holdes længer; thi Harmen var bleven saa stor, og det ikke alene i Danmark og i Holsteen, men Herremændene i Norge og Sverrig vare villige til at møde med deres Svende for Danmark. ligesom de tydske Folkeslag langs Østersøen og Hanserne mødte for Holstenerne. Og nu prøvede de Alle Krigslykken Aaret rundt

uden at der dog skete nogen særlig stor Vaabendaad. Men Aaret efter gik det værre. Kong Erik fik Feidebrev paa Feidebrev, og mange nedersachsiske Stæder forkyndte Krig, ligesom ogsaa mange Herremænd i de tydske Lande. Ved Fastelavn løb Tydskerne ud og ødelagde vore Kyster, derpaa gik de til Flensborg, som alle tre Grever nu vare med at indeslutte, baade tillands og tilvands. Ved Stormen paa denne Stad, Aftenen før Christi Himmelfarts Dag, bleve vi dog Grev Henrik qvit; thi en dansk Krigsmand gav ham et Spydstik i Livet, da han vilde lægge Stigen til Pælværket, saa at han maatte opgive sin Aand, og ikke mere skal kræve noget Lehn af Danmark. Var vi kun saa vel af med de Andre ogsaa. Men Flensborgerne stode sig mod Stormen, og Holstenerne og deres Venner Hamborgerne maatte drage hjem med uforrettet Sag og med tomme Hænder, i Stedet for med rigt Bytte, som de havde ventet."

Svendene og Rytterne havde holdt sig nærmere til Herrerne end de ellers pleiede, de mærkede nok, at Mogens Gjøe Intet havde imod, at de lærte at kjende disse Begivenheder, som han talede om med lydelig Stemme. Og Alle toge levende Deel i hans Fortælling thi de havde fulgt Ridderen i de sleste Træfninger.

— „Det var i Sommeren dette Aar, som vi nys talede om, at Tydskerne kom til vore Farvande for at spille Herrer, men vi viste de gode tydske Borgermestre, hvorlunde det er en tvivlsom Sag at gjeste os tilsøes. De mistede mange Skibe og meget Folk, som endnu sidder i Bolt og Jern paa Kjøbenhavns Slot. Og ilde gik det Borgermestrene, da de kom hjem fra Slaget. Thi Menighed i Søstæderne som i Hansestæderne var

ked af Krigen, som førtes for Herrernes Vinding, medens Borgerne mistede Fortjenesten af Handel og Vandel, som var standset allesteds, og det gav ondt Blod, og end mere da nu dette Tab kom til. Tidemann Steen maatte misunde Herr Henrik Høier de danske Fangekjæder; thi hjemme kastede de ham i end haardere Bøier, og rundtomkring bleve Raadets Herrer i alle Stæderne ihjelslagne eller henrettede med Sværdet, om de ikke vidste at redde sig med Flugten, som Nogle gjorde. Menigmand troede at de havde forraadt deres Stæders Sag, til Fordeel for deres Fjender i Danmark. Thi naar Tydsken bliver slaaet, maa der altid være Forræderi i Spillet, eftersom han ikke vil troe, at det gaaer naturligt til. Man kunde tænke paa Ordsproget: „Tyv mener Hvermand stjæler."

— „Man skulde troe, det maatte skaffe Luft fra den Kant, og virke paa Holstenerne."

— „Der skal skarp Lud til skurvet Hoved, min Ven, og Holstenerne have haard Hud. Tilmed var der kommen stor Krigslyst over alle Stæderne i de Aar, og det gik uroligt til overalt i Verden, og mest i Tydskland; thi der truede Krigen mod Hussiterne med at bringe alle tydske Riger i Forfald. Keiseren formanede ogsaa idelig til Fred, for denne Sags Skyld; thi hiin Bøhmerkrig kunde ikkun have Vinding ved Krigen i disse Lande. Men det varede længe, inden hans Affending kunde finde Øre hos de Stridige. Det var Doctor Nicolaus Stochius, han kom seent paa Høsten til Gottorp, men man holdt ham med Snak og spidsfindig Tale, efter gammel Skik, saa at det gik ind i dette Aar, forinden han havde faaet Greverne og de Lybske stemte til Underhandling; thi de krævede bestandig at Slesvig skulde aftrædes dem, og saa vilde de oven i Kjøbet have Skadeserstatning for

Krigstab! Men omsider gave de dog Kjøb alligevel. Dog, som han kjendte Tydsken godt, vilde han ikke gaae til Kong Erik med løs Snak, og han bad om skrivtligt Tilsagn, som de nu havde lovet det mundtligt. Det smagte dem ikke, thi Skrivt binder bedre end Mundsveir. Saa gjorde de dem vrede og sagde med Hovmod: Vi ere ikke vante at give Skrivt fra os, aldenstund vort Ord maa tages fyldest; thi det er uhørt, at Stæderne nogentid skulde synde imod gammel tydsk Ærlighed og bryde deres Ord."

— „Det var Rævstale at narre Gjæs med," sagde Torben Bille.

— „Vi have hørt nok af store Ord i mange Aar, men de fylde kun Lidet i Sæk," vedblev Mogens Gjøe. „Gammel tydsk Ærlighed raabe de altid paa, men det er et slemt Tegn, naar man selv skal tale sin Lov, for ingen Anden vil. Ordsproget siger: han maa sig selv love, som onde haver Grande. Men Nicolaus Stochius var en ærlig Mand, som man vel kan være for man er Tydsk, og han tog ikke slige Pralsord for Fyldest, han bad end om Skrivt, og den maatte de give ham. Men der gik lang Tid, og der blev megen Tale spildt, før det kom saa vidt. De gave da omsider Haand og Segl for, at de vilde møde til Falsterbo, om Torsdagen før Oculi, for at stifte Fred og Forlig, og imens vilde de ikke ruste nogen Krigsslaade eller sende Fribyttere i Søen imod os. Men hvordan de have meent det, er let at tyde. De vilde drage Tiden ud, indtil de vare vel beredte, og nu ligge de med Flaaden for Kjøbenhavn, og ville gjerne indtage den og fange de danske Skibe, som hverken have Takkel eller Toug for Tiden, da Ingen har ventet at blive forrasket, mens Underhandling stod paa. Men det

skal ikke skee, med Guds og Helgenes Bistand, og vi have allerede viist dem, at vi ikke lade os tage med første Greb, ihvorvel det seer heel broget ud for os; thi der er næsten ikke nogen holsteensk eller tydsk Stad, som ikke har svoret vor Undergang. Men det gaaer ei Alt, som Klerken præker, og før svigte de Svorne, end de Baarne."

En Mumlen blandt Følget tilkjendegav, at de Alle deelte den gamle Ridders Mening, og at om Danmark skulde undergaae, da var det ikke for dets Sønners Feighed. Thi hos dem Alle var der Lyst til at maale sig med Fjenden og god Fortrøstning til Rigets Sag, om end Uret og Vold længe havde siddet i Høisædet, saa at det hartad saae ud, som der staaer i Ordsproget: naar Fanden er Vert i Verden, da have de Onde Herberg derudi.

Medens Ridderne taug, efterson Mogens Gjøe havde udtalt hvad han vidste om denne Sag, og Torben Bille tænkte paa andre Ting, fortsatte de Reisen til Roeskilde. Svendene og de menige Ryttere, som atter holdt sig i tilbørlig Afstand fra deres Herrer, samtalede nu om de Ting, som de havde hørt, og saaledes naaede de Staden tidligt paa Natten, da Klokken var Ni.

Roeskilde var den Tid langt større og livligere end Kjøbenhavn; thi medens det her mest var Kjøbmænd og Fiskere, som færdedes i Gaderne, til dagligt Brug, var det i Roeskilde Herremænd og fornemme Geistlige, som fyldte Staden med deres Svende og Klerker. De Sidste fandtes især i stor Mængde, thi foruden Sankt-Lucii Domkirke havde Staden mere end tyve Kirker og Klostre, og de store Privilegier, som navnlig Dronning Margrethe og Kong Erik havde givet Staden, hævede

den end mere til Rigdom og Anseelse, saa at en Borger af Roeskilde havde Noget at betyde, særdeles naar han i Handelsanliggende kom til Kjøbenhavn.

Det var Mogens Gjøes Hensigt at tale med Bispen af Roeskilde, Herr Peder Jernskjæg, som var Rigets Cantsler, forinden han drog videre til Kongen; thi eftersom denne geistlige Herre kjendte hvad der var foregaaet i de Dage, mens Kong Erik havde været i Roeskilde, hvor Nicolaus Stochius var kommen til ham som Fredsbud fra Tydskerne, vidste Ridderen, at han ingen Steds kunde faae bedre Besked om Begivenhedernes Gang, end hos Peder Jernskjæg.

Han red derfor strax til Bispens Gaard, og det traf sig saa, at den høiærværdige Herre endnu ikke var gaaet til Hvile, men samtalede ved et Bæger Viin med sin Jevnaldrende, den gamle Ridder Oluf Friis til Borreby, medens Gaarden vrimlede af Svende og Munke; thi Bispen og Herr Oluf vare tilsinds at reise samme Nat, og ventede kun paa, at Maanen skulde komme paa Himmelen.

Da Mogens Gjøe havde indført sin Ledsager, den unge Torben Bille, og nogle Forfriskninger vare nydte, faldt Samtalen snart paa de Dages Trængsler. Herr Mogens berettede hvorlunde Kongen havde gjort Alt, for at sætte Kjøbenhavn i forsvarlig Stand, saa at Borgerne og Byssvendene tilligemed Kongens Krigsmænd havde holdt Fjenden fra Livet i de første Dage. Men nu havde Kongens Reise fra Staden gjort Borgerne mismodige, de troede at hans Naade havde Mistvivl til sin Sag og dømte, at Staden maatte give sig til Fjenden. Vel havde den naadige Fru Philippa, som var en kjek og en elsket Dronning, overtaget at lede

Byens Forsvar, og saaledes var Tilliden atter kommen blandt Borgerne. Men Mogens Gjøe vilde ikke desto mindre bede Kongen om at vende tilbage til Staden, thi der var dog hans Plads, aldenstund han er Konge, og han meente, at man kan bede lige saa kraftigt ved Alteret i Vor-Frue i Kjøbenhavn, som i Klosteret i Soer.

Bispen trak Munden til Smiil og sagde: „Aldenstund han kun er der for Bøns Skyld, kan den vistnok gjøres ligesaa kraftig i Vor-Frue."

Men han afbrød selv sin Tale, og det var kjendeligt, at han vilde forlade denne Gjenstand.

„Var Nogen af Eder tilstede, da Kong Erik modtog den tydske Doctor, som Keiseren havde sendt til Stæderne og Holsteen?" spurgte Mogens Gjøe.

— „Jeg var hos Kongen," sagde Oluf Friis. „Han havde just kort forinden faaet et storsnudet Brev fra en tydsk Herremand, som underskrev sig: Lübecke Blücher, Marskalk. Denne hovmodige Mand sendte et Feidebrev paa tre Linier til Kong Erik af de tre Riger, og lod ham vide, at han vilde være hans Fjende og alle de Mænds, der vare i hans Riger! Det var kry nok af den Karl. Strax efter kom Doctor Nicolaus. Det var just Fredag før Paaskedag, at han kom til vor naadige Herre paa Slottet, og talte om snart Forlig og hvordan Alt tegnede paa det Bedste. Kong Erik lod ham glæde sig en Stund, da sagde han, at Snak var god nok, men han vidste Andet. Han havde ofte sagt tilforn, at Stæderne og Holstenerne vare ingensinde til Troende „og jeg har ikke taget feil," sagde han, „thi siden i Onsdags ligge de for vor Stad, og fare frem med Rov og Mord."

— „Og deri sagde Kongen hvad sandt var," til-

føiede Ridder Mogens, „thi de have forsøgt af al Magt, om de kunde faae Fodfæste paa Sjællands Grund; men end er det ikke lykkedes dem.“

— „I skulde have seet den tydske Doctor,“ vedblev Oluf Friis. „Han stod som han var rammet af Lynslag, og vilde ikke troe, at det var saa bevendt med gammel tydsk Ærlighed. Han sagde at Dette maatte være en Misforstaaelse, og gjorde Foreſtillinger, at Kongen ikke maatte blive ufredelig stemt. Kong Erik sagde, at skulde han nu tænke paa Fred, da maatte det være af Venskab for Keiseren, men ikke for Grevernes eller Hanseſtædernes Skyld. Forresten bød Kongen ham at drage til Kjøbenhavn, da kunde han selv see Syn for Sagen. Saa red han væk med sine Notarier og Svende, meer hurtigt end han var kommen, og siden have vi Intet hørt til denne høilærde Herre.“

— „Han maa vel lade høre fra sig, eller selv vende tilbage,“ yttrede Torben Bille beskedent. „I Kjøbenhavn have vi Intet seet til ham.“

— „I har den gode Tro som en ung Mand,“ sagde Oluf Friis. „Det skulde ikke undre mig, om han igjen var lige gaaet den Vei, han kom fra.“

— „Nei, nei, Oluf Friis, nu dømmer I uden Billighed,“ sagde Biſpen. „Vi skulle vogte os, i saadanne Tider mere end ellers, at dømme efter Fordom. Jeg kjender mangen brav tydsk Mand, ihvorvel vi her tillands meſtendeels kun see dem, som pønse paa Svig og Falskhed mod os. Den Tid vil komme, da vi atter skulle færdes som gode Naboer, thi Ingen kan blive ved at ligge i Feide til evig Tid. Vi skulle derfor beſlitte os paa, som Skriften byder, at skille Klinten fra Hveden, og det er bedre, har Apoſtelen sagt, at lide Uret,

end at gjøre Uret. For Nicolaus Stochius vil jeg borge, han er vistnok en brav Mand, og deri ligner han sin Herre, Keiser Sigismund."

— „Det vil nok give sig med Tiden, som aabenbarer de skjulte Ting," sagde Oluf Friis, med en vantro Rysten med Hovedet, uden at han dog vilde ligefrem modsige Bispen, som var en heftig Mand.

— „Visselig er Keiseren en brav Herre," sagde Mogens Gjøe, „jeg vilde kun ønske, at han brugte Sværdet mere og Pennen mindre, det vilde fortne vore Sager bedre."

— „Bevares!" afbrød Oluf Friis ham. „Keiseren beviser jo Alt, hvad man billigviis kan forlange, og Mere til, thi han beviser endog at Verden er skabt, som Ingen tvivler om. Den høiærværdige Fader i Gud, som er Danmarks Riges Cantsler, har nys glædet min Sjæl med Synet af det keiserlige Laudem, hvormed Keiser Sigismund, som sad langt borte i Costnitz, bekræftede den Dom, Danehoffet havde fældet i Nyborg for flere Aar siden. See engang! Disse Sving, som I see her, de ere dristigere slagne, end mangt et Sværdshug, og naar I høre disse Ord, saa ville I tilstaae, at de ere saare syndige, og Alt hvad man kan begjere."

Og uden at bekymre sig om Bispens Hovedrysten, læste Oluf Friis høit og med en salvelsesfuld Stemme Begyndelsen af det keiserlige Document, som det endnu er opbevaret:

„Siden Verdens Omkreds blev skabt, og Herrens Aand af første Materie havde gjort særdeles Skabning, saasom han havde foreseet hvad som skabes skulde, at Alting udi Maanens Omgang var godt da skabte Gud Mennesker efter sin Lignelse, og han skabte Manden, og

begavede ham med Livsens Aande og kronede ham med Ærens Krone, og gav Han ham en Hustru af hans eget Legeme, og gjorde dem Begge udødelige at være. — — Uf! Det var et Fandens Puft!"

„Og saaledes gaaer det fort," vedblev Ridder Oluf, som nu havde draget sit Veir efter denne lange og besværlige Sætning. „Det kan man kalde at gribe Sagen grundig an og gaae tilbunds i Tingen, som en ærlig Voldgiftsmand. Ja, det er et prægtigt Vidnesbyrd!"

Torben Bille kunde ikke tilbageholde en kort Latter. Men Biſpen sagde strengt til ham: „I er for ung en Mand til at have Mening om Statssager. I min Tid havde Ungersvende mere Skam, end som nuomstunder, da de lee af det, de ikke forstaae. Men som de Gamle sjunge, saa qviddre de Unge, siger Ordsproget, og nutildags give de Gamle tidt et ondt Exempel at efterligne. Hans Naade Keiseren har sagt, i dette Skrivt, hvad Kong Erik kan være vel tjent med, thi han siger tilsidst: Vi rose og ved Magt dømme Danmarks Riges Lov, og Vi kjende alle Indbyggere i Hertugdømmet Slesvig for pligtige at tjene og svare til Kongen, samt al den Ret, hans Lehnsmænd dertil havde, at burde tilfalde Kongen. — Jeg veed ikke hvad nogen Mand kunde ønske mere."

— „Særdeles naar det er sat i saa pyntelig Stiil," sagde Oluf Friis spottende. „Jeg vilde give hver Tydsk, jeg kunde annamme, dette Keiserbrev at æde, og sætte ham det i Halsen med Fæstet af mit Sværd, han skulde ikke nogen Tid klage paa Beværtningen; thi som Æslet er, saa ere ogsaa Tidslerne. Det tydske Vaas! At skrive Sligt til danske Mænd!"

— „I skulde tale med mere Høviskhed, som det

sømmer sig en Ridder," sagde Biſpen, der imidlertid havde gjemt Dokumentet i sit Jernſkrin. „Eders Danſkhed kan være god nok; men stod det til Eder, I vilde tvinge selv de afrikanſke Morianer til at tale Danſk. Dermed udrettes Intet. Hvermand hans Ret, det varer længſt, saa faaer man sin tilsidſt. Vi skulle vel vogte os, at udſtrøe mere Had end høiſt fornødent. Og mindſt skulde man vel laste nogen Mand, for han taler og skriver sit eget Sprog, aldenstund Gud ikke har skabt alle Folkeslag i Verden paa Danſk. At der er Tydſk til, det maa I taale, Oluf Friis; thi om I end gaber med Eders danske Mund nok saa høit og har al god Villie dertil, I kan dog ikke sluge Tydſkland, thi den Mundbid er Jer for stor."

— „I holder med Greverne, I er tydſkſindet, Peder Jernſkjæg. Det skulde i skæmmes ved, som danſk Mand og Rigens Cantsler. Men saadan er Frugten af et daarligt Valg, og tydſk Konge giver tydske Tjenere. Som Herren er, saa følger ham Svende."

— „Det er usande Ord," svarede den opbragte Biſp, og slog med Haanden paa Bordet. „Jeg er vel saa danſk i Sind som nogen Mand, der er fød i Danmark; men jeg agter Billighed. Og at jeg ikke holder med Greverne, det er Alverden bekjendt; thi da jeg sad øverſt til Thinge paa Nyborg Slot og dømte i Kongens Sag, da har jeg sagt, at om Greverne gjeldte Loven, som siger: Hvo som drager af Riget og fører udenrigs Hær ind paa sit eget Land, han haver forgjort det Gods, han eier, baade rørligt og urørligt, thi det er Avindſkjold, som han har ført mod Riget. Det var mine Ord. Og I vil sige, at jeg holder med

Greverne? Ved alle Helgene, det er for grovt, Herr Oluf Friis!"

— „Stille, stille, I gode Mænd! Det sømmer sig ikke at komme i Ufred om et Ord ved Bægeret," sagde Mogens Gjøe forsonende. „Det er en utvivlsom Sag, at I er Begge saa danske i Sind, som nogen anden brav dansk Mand. Naar To trættes, leer den Tredie, siger Ordet, og det vilde først være Tydsken tilpas, om danske Mænd kivedes indbyrdes."

Bispen rakte Oluf Friis sin Haand i Taushed, og Ridderen rystede den trohjertig, ligeledes uden nogen Tale. De vidste Begge, at Mogens Gjøe havde Ret.

Da denne Trætte saaledes var bilagt, fortsatte de deres Samtale i god Enighed. Men Oluf Friis, som af Naturen var mistænksom og spodsk, undlod ikke af og til at blande haanlige Ord og Mistankes Yttringer i sin Tale. Blandt dem, han paa denne Maade omtalte som Mænd, han ingen god Tro havde til, var ogsaa en slesvigsk Ridder Niels Finke. Saalænge han kun spottede hans nye Vaabenskjold og daadløse Liv, tog Ingen Ridderen i Forsvar, thi de indsaae Alle, at Oluf Friis ikke havde Uret, og for Niels Finke var det aldrig ret lykkedes, at blive vel optaget af Adelsmændene, ihvorvel han fortærede mange Penge og spillede høit Spil, som var Mode paa den Tid, og var Kongens Yndling. Men da Ridder Oluf vilde gjøre ham mistænkt for at høre hemmeligt til Tydskernes Parti, og være Ven med de holsteenske Grever til samme Tid som han hyklede Danskhed i Kjøbenhavn, da tog Torben Bille ham i Forsvar og modsagde Oluf Friis med al Beskedenhed. Men denne var ikke vant til Modsigelse af nogen

yngre Mand, og hans Svar vare hovmodige og spodske. Torben Bille yttrede med Varme hvad han tænkte om denne Sag, og da han syntes kun at tale hvad billigt var, fik han Medhold af Biſpen. Det var ikke langt fra, at en ny Trætte var opſtaaet heraf, mellem Ridder Oluf og Biſp Peder, hvorvel de ellers vare gode Venner og i de fleſte vigtige Ting vare af eens Mening, ſkjøndt de kom dertil ifølge heel forſkjellig Maade at tænke paa. Mogens Gjøe, ſom af ganſke Hjerte ſtod Ridder Finke imod og ringeagtede ham, betragtede ſin unge Reiſefælle med Opmærkſomhed, idet han ikke kunde fatte Grunden til, at denne brave danſke Ungerſvend ikke alene havde ſaa god Tro til den tvivlſomme ſlesvigſke Herre, men endog forſvarede ham med ſaa megen Iver. Og nær havde han, medens han tænkte herpaa, glemt at mægle mellem de to heftige Venner, da netop til beleilig Tid en af Biſpens adelige Væbnere, der forrettede Tjeneſte ſom hans Stallar, — thi Biſperne havde paa den Tid mange ſaavel Fornemmere ſom Ringere i deres Tjeneſte, og dertil mange bevæbnede Svende, — var traadt ind i Salen for at melde, at nu vare de fremmede Herrers Heſte fodrede og færdige til at reiſe videre, naar det behagede dem. Og Biſpens og Ridder Olufs Folk holdt ligeledes i Gaarden, ſom det var befalet, thi Maanen var paa Himmelen.

Diſſe to Venner vilde Begge begive ſig, endnu ſamme Nat, til Sorø til Kongen, for at tilbyde ham deres og Mandſkabs Tjeneſte i denne Trængſelstid. Alle Herrerne, der vilde følges ad, ſtode op, og nu fandt al den Travlhed Sted, ſom var forbunden med ſaa mægtige Mænds Reiſe. Thi det var intet lidet Følge, der

nu kom i Bevægelse, idet Biſpen alene førte meer end hundrede Ryttere med ſig, foruden adelige Væbnere, Klerke og geiſtlige Svende, Trommeſlagere og Pibere, ſaa at det Tog, der ledſagede de fem Adelsmænd, ſaae ud ſom en lille Hær og drog frem med en Larm, der ſvarede til deres eget Antal og deres Herrers Vigtighed. —

III.

Peberſvenden.

Tæt ved Fiſketorvet i Kjøbenhavn, — hvilket ſenere blev kaldet Amagertorv, — laae en lille, ſnever og ſkummel Gade, ſom almindelig kaldtes af de Danſke Tydſkmanne-Gade, og af dens tydſke Beboere Häuschenſtraat, for dens ſmaa Huſe. Og her har Tydſkheden fortrængt Danſkheden, lige midt i Kjøbenhavn, thi endnu i vore Dage hedder denne Gade Hyſkenſtræde.

Den beſtod af ſmaa Boder, for det meſte opførte af Træ, hvor de tydſke Handelsſvende eller Udliggere, ſom de dengang kaldtes, havde deres Udſalg af Peber og andre Kryderier, tydſk Klæde og tydſke Varer, hvormed Danmark blev rundelig forſynet af de driftige tydſke Handelsſtæder. Disſe Handelsſvende kaldtes ogſaa Peberſvendene, hvilket viſer at Kryderihandelen meſt har bragt dem i Forbindelſe med Menigmand. For at Handelen ikke ſkulde lide Afbræk ved ægteſkabelige Forhold, maatte disſe Udliggere ikke gifte ſig, men henſadde alle i den enlige Stand, hvilket ſiden har foranlediget, at ældre ugifte Mandfolk ſpotviis ere blevne kaldte Peberſvende efter dem. Man ſeer deraf, at de tydſke Peberſvende have været ſpottede af de danſke Piger for deres tvungne Coelibat.

Men en saadan Bod i Tydskegaden var vistnok heller ikke skikket til at optage en Husfru inden sine Vægge. Thi foruden den knebne Plads foran Disken til Kunderne, indeholdt den kun et lidet Rum, som Svenden maatte bevæge sig i, mellem Disken og Varelageret, samt et lille Aflukke bag den egentlige Bod, til en Seng, et Bord og en Stol. Alt var nøiagtig beregnet paa en enkelt Mands tarvelige Tilværelse og uafladelige Sysselsættelse med det besværlige Kald, hvori den rige tydske Handelsherre lod sin halvgamle Svend graane.

Tydskerne havde allerede tidlig hjemsøgt Kjøbenhavn for Handelens Skyld, og næsten lige saa tidlig have de viist Tilbøielighed til at fortydske os. Et naragtigt Exempel herpaa har en gammel Historieskriver opbevaret, og vi kunne ikke negte os den Fornøielse at anføre det, uagtet vi ved en tidligere Leilighed har medbeelt det. Det er en bekjendt Sag, at den seilbare Fjord Kattesundet, som skar ind i Staden fra Kallebodernes Vand, har faaet sit Navn af den Uskik, at man der henkastede døde Katte og andre Aadsler. Men denne Grund var den klogtige Mand for simpel og for dansk, om han nogensinde har kjendt den; han har en langt bedre og i alle Henseender ægte tydsk Oprindelse til Navnet: „Katte-Sund er kaldet saa," siger han, „af de „Hessер, hvilke af Suetonio kaldet Catti. Fordi dette „tydske Folk drev her deres Kjøbmandsskab, blev Sundet „kaldet Katte-Sund henved Aar 696." — Man seer heraf, at den germaniserende Stræben er meget gammel, og at den tydske Fortolkningskunst er en bedaget Videnskab, som til alle Tider kunde have været dreven med lidt mere Hensyn til Sandhed og Billighed.

Men Tydskerne nøiedes ikke længe med at have

disse smaa Udsalgssteder, de udvidede snart deres Handel saa meget, at de desforuden fik et stort tydsk Compagnihuus opført, i den derefter kaldte Gade Compagnistrædet, som var tæt ved Tydskegaden, og kun ved Gaardsrum og Haver adskilt fra den. Saa anlagde ogsaa de bremiske Kjøbmænd store Pakboder paa en lille Holm i Sundet tæt ved Staden, der efter dem blev kaldet Bremerholmen, som den endnu hedder, skjøndt den oftere kaldes Gammel-Holm. Her havde de deres Hovedoplag af de mangehaande Varer, som de førte til Danmark, saa at al Handel næsten skete med tydske Varer og af tydske Kræmmere. Thi de Danske vare deels for lidet virksomme til selv at søge direkte Handelsforbindelser, deels for lettroende til ikke at lade sig indbilde af de snue Kræmmere, at denne Maade var den fordeelagtigste for dem. Vi have vel ingen Ret til at spotte over vore Forfædres Mangel paa Klogskab, eftersom vi endnu til vore Dage have gaaet næsten lige saa meget i Ledebaand af Hamborgs Kjøbmænd, som vore Fædre af de lybske og bremiske Handelsmænd.

Paa den Aften, da Mogens Gjøe og Torben Bille havde forladt Staden, aabnedes en Bagdør paa et Huus, der laae ved Siden af det store tydske, af Steen opførte Compagnihuus, og en Mand traadte ud i den til Huset hørende Have. Han lukkede Døren uden Støi, og gik med iilsomme Skridt gjennem den temmelig store Urtegaard, der var tæt bevoxet med Buske og Træer, som snart skjulte ham for Huusbeboerne, om Nogen havde fulgt hans Gang med Øinene.

Lidt efter aabnedes indvendig fra en lille, næsten umærkelig Bagdør i en ind paa Havens Grund opført Peberbod, som med Forsiden vendte ud til Tydskegaden,

og Manden smuttede ind i Boden, hvis Dør atter lukkedes efter ham.

Det vilde vistnok have vakt Nysgjerrighed, hvis Nogen havde seet det. Thi Peberboderne vare alle lukkede og ubeboede, efterson Udliggerne havde fundet det klogest at tage Flugten og gjøre sig usynlige ved den tydske Flaades Ankomst til Staden, for at undgaae den Hevn, som Menigmand let kunde blive foranlediget til at tage over dem, der ingenlunde vare yndede til Dagligbrug, og nu, da Krig og Vold blev paaført Staden af de tydske Stæder, nok kunde have Aarsag til at frygte.

— „Du sidder i Mørke, Klaas Bremer," sagde den Indtrædende paa Plattydsk, idet han samlede sig frem i det snevre Rum, og hvert Øieblik stødte mod noget af Huusgeraadet.

— „Saa vidt er det kommet med en ærlig tydsk Mand, at han maa gjemme sig i Mørket for disse lumpne Danske," svarede en tør og barsk Stemme i samme Sprog, uagtet Svaret lige saa godt kunde have været givet paa Dansk, som Hyttens Beboer talede lige saa vel som Den, der nu besøgte ham. „Ja vel sidder jeg i Mørke. Og havde jeg havt Lys, kunde jeg ikke have seet Eder komme. Nu vil jeg lukke Gluggen mod Haven, og tænde Lygten, thi man er dog bedst tjent med at see hvad der siges, og klog Mand har Hælvten Øret i Øiet."

Den Indtrædende lod ikke til at tage denne Ytring af Mistænksomhed ilde op. Han kastede sig skjødesløst paa Bodsvendens smalle og haarde Seng, medens denne var beskæftiget med at gjøre Ild, ved Hjelp af Staal og Steen og Trøske. Endelig lykkedes det Svenden at faae en skiden Speddelysstump tændt, som han

stak i en gammel Hornlygte og hængte i en Krog under Loftet, hvorfra den udbredte en dæmret Lysning over den mørke og snevre Bod. Men anderledes var den Tids Belysning ikke, og behøvede heller ikke at være; thi Handelen i Boderne hørte altid op henimod Solens Nedgang.

Ved Lygtens matte, døsige Skin kunde de To, som vare samlede i Peberboden, netop iagttage hinanden, — og det gjorde de ogsaa ufravendt, medens de talede sammen, — men ikke med samme Fordeel.

Den Ene, som laae paa Sengen, og paa hvem Lysningen faldt, var en høi Mand paa henimod halvhundrede Aar, af en kraftig Legemsbygning, indsvøbt i en lang brunlig Kappe. Kun hvor denne var gleden lidt tilside opdagede man, at han indenfor den bar den Dragt, som Herremændene sædvanlig vare iførte, og derover en fiin Pantserskjorte af Ringe. Han var heller ikke ubevæbnet, thi Heftet af en Dolk, der mere lignede et kort Sværd, stak frem af Beltet. Med Hovedet, som var bedækket med en Reisehue, hvilende paa de sammenfoldede Hænder, havde han kastet sig paa Sengen, og det fulde Lys af Lygten faldt paa hans Ansigt, som var smalt og langt, med et rødligt Skjæg og en høi Pande, næsten altfor høi, thi hans lysebrune Haar begyndte at blive tyndt, og kunde ikke mere dække Pandens Rynker. Man kunde have sagt, at Ansigtet var uden Udtryk, hvis ikke de graa Øines ustadige Blik havde tydet paa en god Deel Falskhed. Hans Stemme var hæslig og utydelig, og dertil af en raa Klang, som man oftere træffer den hos simple Svende, end hos Riddersmænd. Ikkedestomindre hørte han til denne Stand, thi det var den slesvigske Ridder Niels Finke, som var bleven ophøiet i

Herre- og Frelseſtanden af Kong Erik, ved et af hans daadløſe Skjoldbreve, og givet til Vaaben en Træſtub med en grøn Green, hvorpaa ſad en guul Finkefugl.

Bodſvenden, der havde taget Plads paa Huſets eneſte Træſtol lige under Lygten, ſaa at hans Anſigt ganſke var beſkygget, Bodſvenden var en Mand paa henimod de Treds, men hans Udſeende var endnu ældre. Hans magre Legeme var iført Tydſkernes ſædvanlige mørke Dragt og Klædes Halvkappe. Hans Hoved var ſkaldet, kun ved Ørerne og i Nakken ſtrittede graaſprængte, kortafklippede Haar ſom Børſter frem under en lav Hue, uden Fjeder eller Smykke. Havde man kunnet ſee hans Anſigt, ſom Bunden af Lygten netop beſkyggede, vilde man have ſeet et almindeligt, vrantent og fortredeligt Anſigt, uden Skjæg, undtagen et rødligt Fipſkjæg paa Hagen, med et Par ſmaa brune Øine, hvis ſtikkende Blik næſten altid var dækket af de ſtore, buſkede Øienbryn, der ſtrittede langt ud, ligeſom Hovedhaarene. Han var, efter den Tids Skik, heller ikke ubevæbnet, idet han i Beltet bar en lang Kniv, ſom han i Samtalens Gang drog ud og ind af Skeden, ligeſom for at give ſin Tale Eftertryk.

— „Talte I ſaa med Verner Guldſmed?“ ſpurgte Ridderen, efter Stemmen at dømme mere for at begynde Samtalen, end fordi denne Gjenſtand lod til at være af Vigtighed for ham.

— „Jeg troer ikke, der bliver Noget af den Handel, eller rettere, jeg veed det,“ ſagde Svenden vrantent. „Raadmand Arild Kruſe er villig at ſælge Verner Guldſmed ſit Huus med Gaard og Kaalhave her i Gaden for bedre Kjøb.“

— „Veed Du da ingen anden Kjøber, Klaas?“

— „Hvor vil I, at jeg skal vide nogen Kjøber, naar jeg kun ved Nattetide tør gaae fra Hytten, og ingen Flere end I og Jer Dotter og Verner Guldsmed ere vidende om, at jeg endnu er i denne forbandede Stad! Jeg vilde ønske af et godt Hjerte, at Byen var i Helved, og jeg langt herfra. Men som Sagerne nu staae, er der ingen Anden til at blive ved Bestillingen, og jeg maa lyde Raadet i Hamborg, trods jeg er født en Bremer. Her sidder jeg indelukket og skriver ved Lygteskin, saa lang som Dagen er, hvad I og vore Venner melde mig; thi Raadet vil kun troe min egen Haandskrivt. Men det er intet glædeligt Arbeide, og Livet hænger i en tynd Traad derved."

— „Det var om Huset, jeg vil tale," afbrød Ridderen hans Klagesang. „Det kunde vel synes, at jeg skulde nødig skille mig derved, eftersom det er Kongens Gave og han kunde tage det unaadigt op. Men jeg bruger daglig Penge, og Du skal vel ogsaa have betalt hvad Du har laant mig, derfor søger jeg en Kjøber. Helst vil jeg pantsætte det, om det kunde lykkes, for et Par hundrede Gylden, som jeg har behov. Thi hvorvel jeg troer, at dette Angreb nok skal blive til Stadens Erobring, saa at Kjøbenhavn skal være en tydsk Stad herefter, som den bør være, om Alt gaaer efter Billighed, saa skader det dog ikke at være beredt paa hvad der muligt kan hændes. Og maatte jeg hurtig herfra, da var det ikke sagt at Greverne strax kunde sende mig de Penge, de have lovet mig. Jeg troer nu vel, at Sligt ikke let skal hændes mig, ihvor det saa gaaer med Krigslykken; thi jeg har gaaet Kong Erik godt under Øine og dreiet ham mangen Knap," vedblev han med hæs Latter og

blinkende Øine. „Han vil være den Sidste, som mistroer mig.“

— „Han har gjort Jer adskilligt Godt,“ sagde Bodsvenden. Og det var ikke let at see, om denne Medsammensvorne derved vilde gjøre Ridderen en Bebreidelse, eller det var i Tankeløshed han sagde disse krænkende Ord.

— „Men han har ikke villet forlehne mig med nogen Borg, og Greverne ville give mig Mere,“ svarede Ridder Finke. „Det er bedre at tage Lykken af to Hænder, end af een. Og hvad Greverne ikke gjøre, det ville de tydske Fyrster gjøre; thi de ville nok indsee, at Den, som har givet dem Kjøbenhavn i Vold, han har endt Krigen om Hertugdømmet Slesvig, som da nok skal blive tydsk, trods ti Keisere. Ikke at tale om, at naar det først er lykkedes, maatte Sigismund være mere dum end en Dansker, for ikke at see, at Tydskland var skeet en større Tjeneste, end om tre Gange saa stort Stykke af Welskland var føiet til det tydske Rige, og at Danmark havde lidt et Knæk, som aldrig var til at forvinde.“

— „Der har J Ret. Saa vil det gaae. Gjort Gjerning er halvt forsvaret, hos Keisere, som hos Andre. Men der er lang Vei til at naae det.“

— Ryk ud med Penge, det vil hjelpe. Penge er hver Dags Tarv. Jeg har givet selv hvad jeg har havt, for at beværte Krigsfolket ved Skandserne, og vænne dem til Sviir og Efterladenhed; men der maa Mere til, og nu er jeg læns.“

— „J bruger Meget, og vel mindst dertil.“

— „J taler som en Kræmmer, der ikke kan dømme om slige Ting. Men det er J ikke mere. J skulde mindes, at nu er J Hamborgs Raads Agent, og handler

for alle Stæderne som en Stormand, hvortil I blev, for Eders Slægts Skyld."

Men disse Smigerord gjorde ingen Virkning paa Klaas Bremers vrantne Sind.

— „Den, som er Agent for Stæderne, han maa vide at holde vel tilraade med Stædernes Formue. Og Krigen koster sandeligen svære Penge. I er en egenkjærlig Mand, som tænker mest paa egen Vinding. Og I bærer Kappen paa begge Skuldre. Jer er givet Ridderbrev, og Huus og Gods, og Pengelaan, og god Tro og megen Ære af Kong Erik. I har ogsaa taget Gaver af Greverne, og I har faaet Penge af Stæderne, det er vel sandt, at I har givet dem mangen god Efterretning om hvad der besluttedes inden Døre i Kongens Raad, og hvad der sagdes blandt høie Herrer og Fornemme. Men det er ikke nok. Hvad borger mig for, at I ikke sviger os alligevel, som I har sveget Danskens Sag, og bruger vore dyrtfortjente Penge til Eders eget eller vel endog til Kong Eriks Gavn? Giv os Sikkerhed for, at I hører Tydsken til for Alvor."

— „Hvad Sikkerhed, Klaas Bremer? Lad høre. Ryk ud med Sproget."

— „Vi ville tale reent ud med hinanden, som gamle Venner. Jeg vil endnu engang forstrække Jer af Stædernes Penge med tre hundrede Guldgylden; men I skal give Eders Haandskrivt og Segl for, at I vil handle af al Eders Evne til Raadets Gavn og dets Sags Fremme i Danmark. Naar I gjør det, saa have vi Beviis for, I mener os det ærligt, og ikke mere kan forliges med Kongen, og saa ville vi heller ikke prutte med Jer om flere Penge, hvis I behøver dem."

Ridderen betænkte sig en Stund. Han afveiede

baade Faren og Fordelen, med Alt hvad der kunde siges for og imod, men han kom dog til den Overbeviisning, at Fordelen var paa Tydskernes Side, som Sagerne nu stode. Der var heller ikke stort Andet for ham at gjøre, thi Penge maatte han have, ihvor han fik dem fra, saasom han havde sat sin Ære i Pant for Tab i Terningspil. Imidlertid vilde han endnu gjøre et Forsøg paa, om Pengene ikke kunde faaes paa billigere Vilkaar.

— „I er for dyr med Eders Penge, Klaas. Men saadan ere Tydskerne. Kordt Plessen laante heller kun syv tusinde Mark paa Kjøbenhavn med Slot og Taarn i Kong Valdemars Tid, og endda vilde han helst beholde Pantet for den Spotpriis, da det skulde løses. Siden den Tid ere I ikke blevne billigere, kan jeg mærke. Saa maa jeg hjelpe mig foruden Eder."

— „Det kunde I let, Ridder Finke, naar I vilde beherske Jer selv. Thi det skikkede sig bedre, at en Mand af Eders Aar, som ingen Hustru har mere, men en voxen Datter at sørge for, at en saadan Mand førte et andet Levnet, end styrte sig i Borg og Gjeld til Hvermand, mest for Letsindigheds Skyld, og for at give Skjenk og Gaver til Qvindfolk, som tager Gaven og spotter Giveren med Skaldepande."

— „I taler dristigt . . . og som en Munk i Skriftestolen. — Jeg vil ikke længer spilde Tiden om denne Sag, thi jeg har Andet at skaffe, og I med. Vil I forstrække mig paa rimelige Vilkaar, Klaas Bremer?"

— „Som jeg har sagt."

— „Betænk Jer, Klaas Pebersvend."

— „Det er betænkt, og bliver ikke Andet. Jeg staaer Raadet til Ansvar for hver Skilling. Om jeg vilde det nok saa gjerne, jeg kan ikke hjelpe Jer. Naar

I har givet Sikkerhed, saa har jeg Befaling at handle med Eder, som Stædernes fuldgode Ven."

— „Og Dokumentet? Naar er det istand?"

— „Det kan vi skrive strax."

— „Og Pengene? Naar faaer jeg dem?"

— „Dem kan I faae imorgen. I veed, at jeg maa hente dem, det kan kun skee om Natten, og med Besvær og Fare, her har jeg Intet, thi her vilde de være lidet sikkre, i en enkelt Mands Varetægt."

Ridderen indrømmede i Tavshed Rigtigheden af hvad Handelssvenden sagde. Han saae sig rundt om i Boden, og han maatte tilstaae, at dette Sted nok kunde gjemme en nøisom Bodsvend, hvem Ingen søgte efter, men ikke Tydskernes Skatte. Og Bodsvenden havde mere end een Gang hentydet paa, at han kjendte sin Stilling for godt til ei at vide, at havde han Stædernes Penge for nær ved begjerlige Naboer, vilde de ingen Dag være sikkre, saa lidt som hans eget Liv.

— „Vi kunne skrive Dokumentet under, naar jeg faaer Pengene," sagde Ridderen; men han havde selv ingen Tro til, at dette Forslag vilde blive antaget.

Bodsvenden rystede paa Hovedet, og saae op i Lygten med et spodsk Smiil.

— „Saa kom med det, hurtig, thi vi have mere at tage vare end denne Sag. Jeg har Nyt at bringe Jer for mange Gylden, og end er mit Dagværk ikke endt."

Klaas Bremer aabnede et lille Skab og fremtog et Skrivetøi, samt et skrevet Dokument. Det indeholdt hvad han havde sagt og var fuldfærdigt, for paakommende Tilfælde, thi han havde dømt Ridder Finke rigtigt. Der manglede kun at udfylde Summen, som Klaas Bremer nu skrev med langsom Nøiagtighed. Igjennem

Dokumentet var trukken en tynd Silkelidse, som endte i en lille Trækapsel, hvori var smeltet rødt Vox til at aftrykke et Segl i. Man kunde ikke ønske det nøiagtigere.

— „I har Alt paa rede Haand. Lad see . . . Hm! hm! . . . Det er rigtigt. I kunde gjerne sat fire hundrede Gylden, I Gniepind! Men derom kan vi tale siden. Og Dokumentet? Hvor bliver det af? Hvad gjør I med det . . . om jeg underskriver det."

— „Det gaaer imorgen ved Daggry til Raadet i Hamborg, med det hemmelige Bud, som bringer de sidste Efterretninger, I nu giver mig. Før jeg leverer det til den Mand, som gjemmer Raadets Penge, før faaer jeg ikke en Gylden til Eder. Han skikker det til Hamborg. Det kunde lidet gavne os, om det blev her, og meget sætte Eder i Ængstelse. Tilmed er det sikkrere, at gjemme tydske Pantebreve i Tydskland, medens Krigen varer."

Ridderen gjorde ingen flere Indvendinger, men reiste sig af Sengen, greb Pennen og satte sit Navn under Dokumentet. Klaas Bremer tog Lyset af Lygten, holdt Trækapselen over det, saa at Voxet i den smeltede, og derefter blev Ridderens Seglring med hans Vaaben aftrykt i det, hvorpaa Bodsvenden gjemte Pantebrevet indenfor sin Kjortel, og atter satte Lyset op i Lygten, Ridderen stak Ringen paa Fingeren og lagde sig igjen i sin forrige Stilling: men Klaas Bremer rykkede Stolen nærmere til Sengen, for bedre at kunne høre de Efterretninger, den forræderske Adelsmand bragte ham, og tog en Tavle, for at opskrive de Ting, han var bange for at glemme i den Beretning til Raadet i Hamborg, som han vilde forfatte efter hvad han nu hørte.

Ridder Finke fortalte, at Folk i Staden var i stor Ængstelse for Byens Sikkerhed, thi Flaaden var endnu

ikke taklet, og Befæstningen var kun i maadelig Stand, ihvorvel Kongen havde i Hast søgt at bøde derpaa. Han berettede ogsaa, at han havde gjort sit Bedste, for at gjøre Mistilliden større blandt Borgerne, ved henkastede Yttringer, og det var lykkedes ham, saa at Nogle endog havde mumlet om, at det var bedre at falde tilsøie, end føre en blodig og unyttig Kamp. Kongens Fraværelse havde været Fjenden en god Hjelp, ihvorvel Dronning Philippa var meget modig, og gjorde Alt for at holde Modet oppe hos Indbaanerne, som hang ved hende med stor Kjærlighed. Nu vare nogle Herremænd dragne til Soer, for at faae Kongen tilbage, han vilde ogsaa derned for at see hvad der skete, og meente, at han nok skulde indvirke noget paa den Sag og hindre det.

Dernæst fortalte han, hvad maaskee Ingen foruden ham vidste, at den keiserlige Commissarius, Doctor Nicolaus Stochius var kommen tæt til Staden. Han havde just været i Forklædning udenfor Murene, for at speide om de Tydskes Anslag, da var Doctoren kommen og var reden udenom Staden lige til Kysten, for at overbevise sig med egne Øine om Sandheden af hvad Kongen havde sagt. Den gode Mand var bleven saare forbauset ved at see Holstenernes og Hansestædernes halvtrediehundrede Skibe, som laae for Staden, ligesom ogsaa ved at erfare, at de havde Grev Geert indenborde med mere end hundrede Ryttere og mange tusinde Krigsfolk. Doctor Nicolaus havde strax begivet sig ud i Stranden, med Sporerne i Siden paa Hesten, og efter nogen Venten var det lykkedes ham, at faae Greven og hans Raader, som vare med, i Tale. Til dem raabte han, at Stæderne, som de vel vidste, vare i Underhandling om Fred og Forlig; men Dette, som nu skete, var et Fredsbrud, der

ikke stemte med tydsk Ærlighed. Det skulde de vel betænke, og han foreſtillede dem, at Keiſer Sigismund vilde drage dem til Anſvar for saadanne Handlinger. Men det nyttede til Intet og var spildt Tale; thi Raaderne sagde, at de vidſte slet Intet om Stædernes Løvter. Men hvad Keiſeren angik, da kjendte de fuldtvel deres Pligter og hvad Lydighed de skyldte Hans Naade af det hellige romerske Rige. Det smagte ikke Doctor Nicolaus, og han svarede, at det var en fiin Lydighed, naar man førte Freden i Munden til samme Tid, som man gik i Søen med en Flaade for at handle ulydigt. Men de vilde Intet høre. Doctor Nicolaus forlangte nu, at en keiſerlig Notarius, som var med, skulde give Dokument for, at han var kommen til Stranden paa en graaskimmel Heſt og havde været tohundrede Fod ude fra Land, i Sø og Saltvand, for at tale med Raaderne, der havde han seet, at der var Skibe fra elleve af Stæderne foruden de holſtenske, samt erholdt det Svar, at man ikke vilde tage hans Ord og Keiſerens Forbud tilfølge. Saa rakte han ogsaa et Brev til Raadmanden af Lybek, Herr Johan Beer, som denne tog af hans Haand. Men da Raadmanden vendte det om, saae han Keiſerens Segl og raabte, at dette var jo en Stevning, at møde for Dommen inden hundrede Dage vare tilende, for at svare Keiſer Sigismund for Ulydighed. Herr Johan Beer vilde give Brevet igjen til Doctor Nicolaus, men han havde allerede vendt ſin Heſt og vilde ikke tage det. Nu blev der megen Støi, og de tydske Herrer raabte mellem hverandre og udstødte haarde Ord imod Keiſerens Affending. Og Herr Ditlew Ahlefeldt skreg høieſt og sagde, at man skulde kaſte Brevet i Søen, og Andre raabte, at man skulde binde det til en Planke og lade det drive

iland, hvor det hørte hjemme. Saaledes bleve de længe ved at støie og overskjælde Doctor Nicolaus med Ugvemsord, den Ene værre end den Anden. Men han sagde: „Vistnok skal jeg melde hans Naade Keiseren hvor lydige I ere.“ Og derpaa maatte han skynde sig bort, thi han kunde ikke være sikker for, at ikke en Armbrøst eller en Luntebøsse vilde blive afskudt paa ham, eftersom han havde seet, at man ikke ændsede, at hans Herre Keiserens Navn skulde betrygge ham mod al Overlast i Ord og Gjerning. Saa red han bort igjen, uden om Byen, og dermed endte den Sag, hvoraf de Danske kunde see, at det er bedre at være Tydsk og Ven med Holstenerne og Stæderne ved Østersøen, end Dansk og Ven med Keiseren i Ofen.

Klaas Bremer havde fulgt Ridderens Beretning med stigende Deeltagelse. Da denne havde endt den, gned Bodsvenden Hænderne af Glæde og sagde: „Sagen er i god Gænge, og Herr Johan Beer har handlet som han burde. Jeg skal melde Raadet hvad her er skeet, og det vil blive hørt med Glæde. I lige Maade skal jeg ikke glemme at give Eder den Lov, som I fortjener.“

— „Jeg vil sige Dig, Klaas Bremer, at Roes feder ikke nogen Mands Bug, men der skal Mere til.“

Pebersvenden stak langsomt Haanden i Buxefikken og udtog nogle Guldmynter, som vare forsigtig indsvøbte i Papir. Efterat han igjen havde tællet dem, som om han ikke meget vel vidste hvormange der var, svøbte han dem atter ind og rakte dem til Ridderen, som med en skjødesløs Mine stak dem i Lommen og sagde: „Du har Alt paa rede Haand iaften, Klaas. Skulde Du ikke

kunne mynte Mere af Buxefikken, om Du vilde; thi dette veier ikke Meget."

Bodsvenden stak atter langsomt Haanden i Lommen; men dennegang vendte han den, saa at den tomme og tilsmurte Skindlomme kom heelt tilsyne. Derpaa sagde han: „Om jeg havde Mere i dette Huus, end de Penge, jeg nu har givet Eder, vilde jeg være en stor Daare; thi ihvorvel jeg kan holde en Dyst ud, og min Kniv er et godt Vaaben, skjøtter jeg dog ikke om at friste nogen Mand til at prøve paa at tage mit Liv, som er mit Fædreland til Nytte . . . og vore fælleds Fjender til Skade."

— „I fortjente at være Borgermester, Klaas, saasom I har Forsigtighed, som er hans første Dyd," sagde Ridderen med et spottende Smiil; thi Bodsvendens Hentydning ærgrede ham.

— „Menneskets kan ikke let vide hvad Himmelen vil unde ham. Der er mangen Mand bleven Borgermester, som har vovet mindre for sit Lands Skyld, end det, som jeg vover i denne By."

— „Da var det ikke sjunget for din Vugge, om Du blev det, Klaas Peversvend."

— „Det gaaer ikke altid efter Vuggesangen. Var det vel sjunget for Ebers Vugge, Herr Finke, at I skulde blive Ridder, I, som er en Handelsmands Søn, efter hvad Nogle sige . . . hvis Rygtet er usandt, som gjør Jer til en Søn af en Klerk i Slesvig. Min Fader var ogsaa Kræmmer."

Den ærgjerrige Ridder indsaae, at han havde krænket den ikke mindre ærgjerrige Handelssvend; da det ikke stemmede overeens med hans Planer at bryde med ham, forandrede han Samtalen, uden at lade sig mærke med

hvor meget Klaas Bremers Svar havde saaret hans Forfængelighed, og sagde: „Torben Bille er draget til Soer iaften til Kongen, med andre Herrer. Jeg mener at træffe dem imorgen."

— „Ja, han er reden med Herr Mogens Gjøe, alt for flere Timer siden."

— „Med Mogens Gjøe? Veed Du det vist? Da har Djævelen spilt mig et Puds? Hvor veed Du det?"

— „De rede ad Gaden sammen. Jeg hørte Hestetrav, og saae igjennem Gluggen i Væggen ud til Haven. Da saae jeg Herr Mogens og den unge Torben Bille, de kom forbi vor Compagnigaard, og da de vare ved Eders Huus, saae den unge Herre op, og lagde Haanden paa Brystet. Jeg vidste nok hvem den Hilsen gjeldte. Da kunde jeg dog ikke see hvem der var med ham, thi Grenene paa Træerne vare imellem. Men som de dreiede om ad denne Gade, kiggede jeg igjennem en Sprække af Døren ud til Hyskenstrædet, og da saae jeg Herr Mogens lige ind i hans forbandede, barske Ansigt, og kjendte ham godt nok."

— „Saa maa jeg skynde mig; thi er Nogen min Fjende og maa passes paa, saa er det Mogens Gjøe. At Torben Bille vilde bort, det vidste jeg fuldtvel."

— „Af Eders Datter? Af Jomfru Helvig?"

— „Maaskee . . . og maaskee ikke! Det gjør jo Intet til Sagen."

Bodsvenden taug et Øieblik, derpaa sagde han: „Mig synes det er misligt, med denne Beilen af Torben Bille til Eders Datter. Han vil holde med Kongen til sin sidste Stund, gid Djævelen annamme ham! I vil holde med Tydskerne, som I nu har for-

fikkret os i Pantebrevet. Saa er han vor Fjende. Hvad kan det nytte?"

— „Seer I da ikke, at mens han beiler, giver det mig Sikkerhed, og jeg kan faae Meget at vide, som tjener vor Sag."

— „Men Eders Datter?" . . . Disse Ord udtalte Bodsvenden halvt mumlende.

— „Min Datter er sikker nok, hun veed at styre sig, hun er en ærbar Jomfru, og Torben Bille er saa kydsk en Svend, som Nogen i Landet. Lad dem kun elskes en Stund; naar Fordelen byder Andet, da skilles de, det skal jeg være Mand for, kan jeg forsikkre Jer."

— „Troer I, det er saa let?"

— „Saa let, som lidet Andet. Det bliver desuden kun min Sag. Hun er ikke fæstet til ham . . . og hun skal heller aldrig blive det."

— „Man kan gjøre Meget af Statskløgt," sagde Bodsvenden alvorlig og med et bebreidende Blik, „jeg selv gjør Et og Andet, som jeg kun gjør til Gavn for Raadet, men ellers ikke. Men I begaaer en stor Synd mod Eders Datter, en større Synd end det er tilladt selv for Statskløgts Skyld, og I kan faae meget Ansvar derfor; thi det vil blive hende til stor Bedrøvelse."

— „Eja! Jeg vidste ikke, at Du var en Ven af Torben Bille, som Du vil give mig til Dattermand."

— „Jeg vil give ham til Satan, om jeg kunde. Jeg hader ham, den danske Hund!"

Og der var en Forbittrelse i hans Stemme, som ingen Tvivl lod tilbage om, at han meente ærligt hvad han sagde.

— „Eja, eja! Du hader ham? Det var der

Mening i. Jeg kan heller ikke sige, at jeg just elsker ham."

— „Men det gjør Eders Datter . . . Og det har I forskyldt. I førte dem sammen for Eders Fordeels Skyld. Nu har I det saa godt. I burde skilt dem ad for længe siden. Da kunde det gaae, nu kan det blive vanskeligt . . . med mindre I sender ham en Bolt igjennem Livet, ved Leilighed, fra Eders Armbrøst."

— „Det glemmes snart," sagde Ridder Finke letsindig. „Qvindfolk er lette Vare, og Elskovseed er nok heb, men faaer sjelden Tid til at blive fed. Skaffer jeg hende en rig Herre til Mand, og ham skal hun vel faae, da er den Sag glemt. Jeg har min Plan, den Ting er hartad afgjort, og jeg skal benytte den første Leilighed til at vise Torben Bille Vinterveien. Herovre skal hun ikke fæste sig, thi her trives vor Lykke ikke længe; jeg har en Mand i Baghaanden, som har Gods og Gaard i Slesvig. Ham skal hun have, og den Ting klares let."

— „Saa vilde I ikke tale, om I havde seet Eders Datter gaae her i Urtegaarden, og om I havde hørt hende synge, som jeg har," sagde den gamle Bodsvend med en Stemme, som røbede, at Pebersvenden havde mere Hjerte, end Faderen.

— „Hvad synger hun da, som er saa bevægeligt?" spurgte Ridderen spottende.

— „En Vise om Kjærlighed," svarede Klaas Bremer, „og hun synger den saa tidt, at Ordene nok ligge hende om Hjertet. Og hun vil visselig ikke let tage nogen anden Mand, hun som synger saaledes, som jeg nu vil sige Eder, thi jeg kan Visen udenad.

Langt hellere vil jeg Herr Axel have
Og leve med hannem i Ære,

End jeg vil, med den ſtore Gave,
Den norſke Krone bære."

— „Saa tale Pigerne; men naar Beileren kommer, faaer Piben en anden Lyd," ſagde Ridder Finke.

Men Klaas Bremer ſvarede med Viſens Ord:

„Guldkronen tog hun med ſin Haand,
Hun ſatte den paa de Stene,
Nu vil jeg aldrig have Mand,
Men leve en Jomfru alene. —

Hun veed ikke, Stakkel, hvad det vil ſige. Men jeg veed det, ſom er Peberſvend! Det er et haardt Lod! Thi det er ſandt hvad der ſiges:

Bedre er det ei være fød,
End ſtedſe i Sorgen leve,
Med Længſel daglig at æde ſit Brød,
Og aldrig Lyſtighed prøve." —

Ridder Finke gjorde en utaalmodig Gebærde, ledſaget af et letſindigt Smiil. Men Klaas Bremer ſagde: „Der ſtaaer end i Viſen nogle Ord, ſom I ſkulde lægge Eder paa Hjerte, mens Tid er; faaer denne Beilen Fremgang, og den har alt havt formegen, da kan det gaae, ſom Viſen ender. Og har I hørt ſaa meget, kan I høre det med, ſom der ſtaaer tilſidſt:

Gud bennem forlade, ſom Aarſag er,
At de ei ſammen maa være,
Som haver hinanden af Hjertet kjær,
Og elſker i Dugt og Ære." —

— „Det gaaer jo prægtigt, Klaas Peberſvend, I kunde være Mindeſanger for Jomfruer og Fruer, hvad

Dag det skulde være. Og oven i Kjøbet med danske Viser."

— „I skal ikke spotte, Ridder Finke, thi Spot og Skade følges ad. Jeg veed kun den Vise, og ingen anden; men jeg har ogsaa hørt den saa mangen Gang, og den har været mig til stor Moro i min Ensomhed. Saa lærte jeg den udenad omsider, og glemmer den ikke. Nu har jeg varet Jer, efter min Forstand, thi det er ikke faldet i mit Lod at forstaae mig Meget paa Kjærlighed. Jeg troede, I vidste det bedre."

De sidste Ord sagde Bodsvenden med kjendelig Uvillie mod hans Gjest. Klaas Bremer havde ofte seet Ridderens Datter vandre i Urtegaarden bag Boden, og han havde nogle Gange i forrige Dage talt med hende, i Forbigaaende, naar han havde bragt af sine Varer til Ridderens Huus. Og som det ofte hændes, at haarde Naturer, som ikke let ere tilgængelige for blide Følelser, alligevel kunne lade sig paavirke af Skjønhedens Magt, saaledes havde den unge Jomfru gjort stort Indtryk paa den gamle Handelssvends Hjerte, formedelst hendes Venlighed og uskyldige Udseende, saa at hun bogstavelig var det eneste Væsen indenfor Stadens Grændser, for hvem han følte andet end Uvillie. Da nu Krigsuroligheberne kom paa, og Peberswendene flygtede, var den unge Pige vidende om, at den gamle Svend i Boden ved hendes Faders Have holdt sig skjult der, som Ridderen havde foregivet, fordi han var for svagelig til at taale Flugtens Anstrengelser. Og af Menneskekjærlighed bar hun selv hemmeligt Levnetsmidler ned i Haven, og skjulte dem under Buskene ved Boden, hvor Klaas om Aftenen kunde tage dem. Og denne Godhed forøgede hans Deeltagelse for hende, — i samme Grad som han bestandig

mere og mere hadede Alt, hvad der var Dansk, — saa at han næsten følte sig som hendes naturlige Forsvarer; thi det var ofte faldet ham ind at tænke, at naar det lykkedes hans Landsmænd at indtage Staden, vilde han lade Alt skjøtte sig selv, men den smukke Jomfru Helvig vilde han frelse, saa at ingen Overlast skulde tilføies hende. Og saa underligt var dette Menneskes Sind beskaffent, at disse tvende Følelser boede jevnsides i ham og vare saaledes sammengroede, at han ikke mere kunde skille dem ad.

De hensank Begge i dybe Tanker. Herremanden overveiede sin vanskelige Stilling; skyndte han sig ikke til Soer, da kunde Meget blive besluttet, som ikke kom til hans Kundskab, og hans Fjender havde frit Spil, — og drog han bort, maatte han lade det beroe til videre med Pengene. Bodsvenden tænkte paa Jomfru Helvig, og hans Ringeagt for hendes Fader forøgede hans Godhed for hende.

Ridder Finke besluttede at drage strax afsted til Sorø, for om muligt at komme til samme Tid som Mogens Gjøe, og han maatte altsaa opsætte Det, som næsten var ham endnu vigtigere, at modtage de trehundrede Guldgylden af Klaas Bremer, til den følgende Aften. Han sneg sig derfor sagte ud af Boden, efterat Pebersvenden først forsigtig havde slukket Lyset i Lygten og seet igjennem Gluggen, at Ingen var i Haven. En Time efter red han med en fortrolig Svend ud af Staden, i fuldt Trav. Og da han havde opholdt sig hos Klaas Bremer omtrent lige saa længe, som Mogens Gjøe og Torben Bille hos Bispen i Roeskilde, og ingen Tid spildte underveis, hverken paa Bakken udenfor Staden, hvor Ridderne havde dvælet, eller i Herbergerne underveis,

lykkedes det ham at naae Soer Kloster omtrent en Time efter at det større Selskab var naaet dertil. —

Da Bodsvenden var ene, kastede han sig paa Sengen og blev liggende i dybe Tanker og i Bælmørke. Og som det ofte gaaer, hensank han i drømmende Tilstand, og i denne fremstode Tanker og Billeder, som han ellers ikke vilde tilstaae for sig selv, at han nærede i sin Sjæl. Uden at han selv vidste af det, bevægedes af og til Læberne, og hans Tanker bleve til halve Ord.

„Det maa komme saaledes . . . og han kan ikke frelse hende . . . han kan ikke frelse sig selv, den nedrige Forræder! . . . Men jeg . . . jeg kunde . . . Om jeg frelste hende, hun maatte see mig med andre Øine . . . Og om jeg steg i Anseelse . . . om jeg blev Borgermester . . . Der var maaskee et Barsel i hans Spot . . . Men hun er stolt . . . og jeg er gammel . . . og ikke smuk . . . Men kraftig . . . Ja, af Villie, men ei af Legeme . . . Hun vilde dog spotte mig . . . Spotte mig? . . . Naar jeg havde hende her, i min Magt . . . naar jeg bestemte over hendes Liv . . . naar jeg kun behøvede at aabne Døren for de vilde Landseknægte, som Intet skaane . . . Hvorfor skulde jeg skaane . . . og være til Spot . . . Ha! det brænder inden i mig som Ild . . . som sydende Beg gjennem alle mine Aarer . . . O, det er forfærdeligt at være Pebersvend! . . Elsket! Elsket! . . . Nei, spottet, forhaanet! . . . Men hevnet . . . thi de ere Alle lige gode . . . Ja, enten elsket . . . eller hevnet!“ —

Saaledes blev han liggende, som et Bytte for martrende Tanker, indtil Klokken ringede Elleve paa Stadens Kirketaarne. Da stod han op, iførte sig en gammel Munkekutte med Hætten over Hovedet, aabnede sagte Døren til Haven, sneg sig igjennem denne, og da han forsigtig

havde bøiet to løse Brædder tilside i Plankeværket, gik han af denne Aabning ud paa Gaden ved Compagnihuset, og lukkede atter forsigtig efter sig. Og nu vandrede han med lydløse Trin gjennem de øde Gader; thi ihvorvel det var Krigstid og Fjenden laae for Staden, sov dog Alle trygt i denne Deel af Kjøbenhavn, og kun ved den østlige Befæstning, som vendte ud til Sundet, mærkede man, at Nogen vaagede for Stadens Sikkerhed. —

IV.

Kong Erik af Pommern.

Det var, som vi have sagt, lykkedes Ridder Niels Finke at komme til Sorø en Time efter de andre Herrer, der vare tagne tidligere afsted; men han kunde gjerne være kommen sildigere, og dog endnu tidsnok. Thi Kong Erik havde indesluttet sig med Abbeden i Soerkloster, Herr Niels, for sin Andagts Skyld, og det var udtrykkelig forbudt at gjøre nogen Afbrydelse eller Forstyrrelse heri.

Ridderne havde flere Gange sendt deres Svende til Kongens Kjøgemester, for at lade spørge om Hans Naade var ledig; men først langt op ad Dagen fik de det Svar tilbage, at Kong Erik om en liden Stund vilde see de ædle Herrer, som saa indtrængende forlangte at stædes for ham.

De begave sig da til den Stue i Klosteret, som blev dem anviist af Abbedens Skriver, og hvor de skulde vente, til Kammersvenden kaldte dem til Kongen, „som nu var beskæftiget med Statssager." Her maatte de endnu vente en Stund, imedens de gik op og ned i Samtale, indtil Kammersvenden omsider aabnede Døren

til Kongens Hal, hvorpaa de traadte ind efter deres Stand og Rang, først Biſpen af Röeskilde og ſaa de Andre, Herr Mogens Gjøe, Herr Oluf Friis, den unge Torben Bille, og nogle flere fornemme Herrer, ſom vare komne til Kloſteret for at tilbyde Kongen deres Tjeneſte i diſſe betrængte Tider.

De havde ventet at finde Kong Erik ene, beſkæftiget med Statsſager, eller i Samtale med Rigets Droſt, ſom var i Kloſteret, men dette var ikke Tilfældet, og det var let at ſee af deres Miner, at det Selſkab, de traf hos ham, mishagede dem ſaare; thi foruden Kongen vare endnu to Perſoner tilſtede, ſom de meer eller mindre Alle bare Nag til, eller i det Mindſte troede ilde. Men forinden vi omtale diſſe, ville vi fæſte vor Opmærkſomhed paa den Mand, ſom for Tiden holdt tre Rigers Skjebne i ſine Hænder.

Kong Erik af Pommern, Dronning Margrethes Søſterdatterſøn, var nu ſex og fyrgetyve Aar gammel og havde været Konge i ſexten Aar. Han var en Mand af en anſeelig Høide og et godt Udvortes. I ſin Ungdom havde han nydt en god Opdragelſe; men den havde ikke frugtet Stort, og det meſte Udbytte deraf var, at han nærede en ſtor Ærbødighed for Geiſtligheden, ſom beſtandig havde megen Indvirkning paa ham, naar kun ikke hans ſære og lunefulde Sind beherſkede ham; thi da kunde han være baade fremfuſende og haardnakket, endog mod Biſperne. Af Naturen var han en godmodig Herre med nogen Vittighed; men ſom Konge formaaede han, der var fød og opdraget til en ſnevertbegrændſet fyrſtelig Værdighed, ikke at hæve ſit Blik over de udſtrakte Forhold, Skjebnen havde ſat ham til at ſtyre. Han havde ikke Aand nok til at fatte ſin ſtore For-

gængerindes Planer, og til en Tid, da han burde være gaaet frem med Lempe, for ikke at ødelægge hendes Storværk, var han heftig og iilfindet, begyndte adskilligt, uden at bringe det til Ende, og bragte Uro selv der, hvor denne let kunde være undgaaet. Den Livslede, som allerede forfulgte ham til sine Tider, skulde han have søgt en Modvægt imod, ved alvorlig Stræben til Rigernes Gavn, eller ved at holde sig til den kloge og elskelige Dronning Philippa, der var ham af Hjertet hengiven. Men han valgte andre Midler, til sin egen Skade, og vilde fjerne Livsleden ved Det, som netop maatte forøge den, nemlig ved at sysselsætte sig med Smaating, som for et Øieblik morede ham, ved at spøge Tiden hen med sine Undergivne, ja undertiden ogsaa i Selskab med letsindige Qvinder. Men han vandt derved kun forøget Mismod og formindsket Agtelse for Menneskene. Ikkun Keiser Sigismund var til alle Tider og i alle Stemninger hans Afgud, og han tænkte ofte mere paa at brevveksle med ham om de ubetydeligste Gjenstande, end paa de vigtigste Statssager. Uagtet han var en urolig Aand og førte flere og langvarigere Krige, end nogen anden Konge, kunde man dog ikke kalde ham nogen Helt. Dog have adskillige Krønikeskrivere gjort ham større Uret, og tiltroet ham mindre Mod, end de vel egentlig have havt Grund til, efter hvad der i de sildigste Skrivter er blevet beviist.

Nogle Øieblik før Døren blev aabnet, sad Kong Erik i en Lænestol ved Vinduet i den temmelig mørke Sal, der vendte ud til den smukke Soer-Sø, hvis skovkrandsede Kyster Foraarssolen gav det livligste Skær, i den smukke Overgang fra brune Knopper til svagtgrønnende Spirer af Blade. Foran ham, paa et lille Bord,

laae nogle Breve mellem hverandre, eet af dem var endnu ikke aabnet, og Silkelidsen, hvormed det var omvundet, holdt endnu sammen i den kunstige Knude, hvori den var slynget. Kongen sad med Haanden under Kinden og stirrede ud paa Søen, medens den anden Haand hvilede paa hans Knæ. I denne holdt han et lille malet Billede, som sidst havde været Gjenstanden for hans Betragtning og nu var det for hans dybsindige Overveielse.

Ved et lille Bord tæthos sad et ungt Fruentimmer, som var beskæftiget med Syening paa nogle smaa brogede Klude, hvilke hun havde tilklippet saaledes, at de saae ud som Dukketøi. Hun var iført en meget broget og smagløs Klædning, hvoraf man kunde slutte sig til hendes ringe Dannelse, endogsaa uden at tage Hensyn til hendes Fnisen og de simple Lader og Fagter, hvormed hun fra Tid til anden gjorde hemmelige Tegn til en pukkelrygget Dverg, som var den tredie Person i Værelset.

Denne Dverg, som imidlertid ikke besvarede disse Tegn, var noget af det Hæsligste, man kunde see. Hans Been vare krumme og korte, især det ene, og naar han gik, haltede han stærkt. Hans Arme vare uforholdsmæssig lange, og naaede ned under hans Knæe. Hovedet var næsten lige saa stort som Kroppen, Øinene stod langt fra hinanden, de vare matte og glandsløse, indtil en eller anden Tanke som et Lyn bragte et spillende Liv i dem, der dog hurtig atter udsluktes. Det lange, rødlige Haar hang ham ned paa den store Pukkel, men det var mat og visent. Øverst paa dette uformelige Hoved sad en spidspullet grøn Hat, smykket med Bjelder og en høi Hanefjeder. Hans Dragt var sammensat af alle Regn-

buens Farver: sorte Beenklæder, guul Trøie, blaae Strømper, hvide Skoe, violet Kappe, grøn Hat og rød Fjeder. Duskerne paa hans Skoe og Sløiferne ved Knæerne vare sammensatte af brogede Baand. I Haanden holdt han et Træsværd, hvis Skede stak i et Belte af gyldne Snore; med dette Sværd slog han gjerne Fluerne paa Væggene. Han var just krøben op paa et Skjenkebord og stod midt iblandt Bægere og Kander med Fluesværdet i Haanden, ivrig sysselsat med at dræbe de faa Fluer, der havde overlevet Vinteren og nu krøbe om i Solskinnet paa Væggen over Bordet; tilsyneladende lagde han ikke Mærke til Andet.

Saavel af Legemsbygning som i Dragt var han et Pragtexemplar af en Dverg, og Kong Erik kunde rose sig af at eie en indfødt dansk Dverg, som der ikke let kunde opvises Magen til ved nogen udenlandsk Fyrstes Hof. Han var ogsaa Kongen et kjært Selskab, men ilde lidt af Hoffolkene for hans onde Tunges og hans næsvise Stregers Skyld.

Foruden disse To stod Ridder Niels Finke, i en halvbøiet Stilling, i Vinduesfordybningen nærmest Døren, og det var ikke let at sige, om han i denne ærbødige Stilling ventede paa at stædes for Kongen, eller oppebiede Kongens Befaling, forinden han atter bortfjernede sig efter at have samtalet med ham.

Da Kongens Kammersvend slog Forhænget for Døren lidt tilside, for at see om hans Herre var beskæftiget, saae det unge Fruentimmer Biisp Peder Jernskjæg, som i dette Øieblik vendte Ryggen til Døren. Hun reiste sig sagte, kastede sit Arbeide paa Bordet og smuttede hurtig ud af en Sidedør, hvis Forhæng netop var falden til efter hende, da den modsatte Dør aabnedes for

Adelsmændene, og nu var foruden Kongen kun to Personer tilstede i Salen.

Ved Herrernes Indtrædelse vendte Kongen Hovedet mod Døren, og en hurtig Rødme lagde sig over hans Ansigt; thi han vidste ikke, at den strenge Biskop Peder var kommen til Soer og befandt sig blandt de ventende Herrer, han havde ellers neppe ladet dem vente saa længe. Hans næste Blik faldt hen til det lille Syebord; men da han saae, at Stolen foran det var tom, smilede han tilfreds og reiste sig for at tage mod Adelsmændene, og dette gjorde han med sand kongelig Værdighed.

Biskop Peder syntes i dette Øieblik næsten en Alen større, end da vi sidst saae ham i hans egen Hal i Roeskilde. Men han var ogsaa iført sin pragtfulde geistlige Værdighed. Under den rige biskoppelige Overkjortel, som var smykket med kostbare Borter og kunstfærdigt Broderi, bar han en ligeledes prægtig udsyet Underklædning, og hvor denne stod aaben i Brystet, saae man en snever Haardugs Kjortel, som var saa tillukket, at man maatte troe han bar denne Bodsdragt paa det blotte Legeme, ihvor ubeqvemt dette Klædningsstykke endogsaa var. Denne værdige Skikkelse støttede sin langsomme Gang til en Stav, hvis Haandtag var af Guld og smukt udarbeidet.

— „Velkommen, høiærværdige Fader i Gud! Velkommen til Soer," sagde Kongen med Venlighed. „I er mig altid en kjær Gjest; men i saa mørk en Tid trænger man dobbelt til Kirkens Trøst. Vi have lidt Trængsel i mange Aar, men Enden er ikke endda, og vi kunne nok have behov at annamme det Vidnesbyrd, at dette ikke er nogen Gudsdom, men kun Menneskenes Ondskab, der overgaaer os. Thi hartad skulde man troe,

vi havde svare Synder paa Samvittigheden, saa Mange vi ere i Danmark, efterſom ſaadanne Trængſelsaar ere komne over Landet."

— „Saa ſynes det, ſom Eders Naade ſiger," ſvarede Peder Jernſkjæg med dyb og faſt Stemme. „Og ſom det ſynes, ſaa er det ogſaa. Thi Gud almægtigſte gjør Intet omſonſt. Vi have nok paa Samvittighederne, ſaa Mange vi ere: thi man har givet Skjemt og Tant Fortrin fremfor Alvorstale og Mandsdont her i Landet, i den ſidſte Tid, og vi have givet vore Fjender ſkjellig Grund til Ringeagt, mens vi ikke have givet vore Venner Aarſag til at høiagte os. Vi have ſandelig nok havt en Vækkelſe behov, for at lære at kjende vore Pligter og vore Kræfter. Og vi ſkulle takke den himmelſke Fader for hans Miſkundhed, at han har ſendt os Prøvelſens Dage forinden Alt var udſlukket i os, ſaa at vi ikke mere vare ſkikkede til nogen kraftig Daad for vor egen Frelſe. Thi viſt er det, at det er kun Den, der hjelper ſig ſelv, ſom Gud hjelper. Derfor er Nød og Trængſel kommen over Landets Indbyggere, ſom over dets Konge og Ædle, og denne Tugtelſe har været os tilgode; men det er ikke til at mistvivle over, thi vi vide, at den, Gud Herren elſker, den revſer han."

— „I dømmer ſtrengt, Herr Biſp, . . . men jeg vil ikke ſige, at I dømmer Landet for ſtrengt," ſagde Kongen. „Jeg ſelv har meent, at Bod burde gjøres og at man maatte ſøge Himmelens Naade i Kirkens Skjød. Derfor er jeg draget hid, og har tilbragt min Tid i Bøn og Andagt hos Abbeden i Soer."

— „Vor Herre Gud er en alleſtedsnærværende Gud," ſagde Biſpen med Salvelſe, „og han er i Afgrundens Dyb ſom paa Bjergenes Tinder. Eders Naades

Bøn vilde have naaet Himmeriges Throne i Sankt-Lucii Domchor i Roeskilde, eller ved Alteret i Vor-Frue i Kjøbenhavn, saa godt som her . . . ihvorvel jeg veed, at Guds Naade til alle Tider har været over Soerkloſter, og at de hellige Reliqvier hersteds have særdeles Undervirkning, — dog kun paa dem, som troe af Hjertet og ere rene i Aanden; thi det er desværre vist nok, at her som andensteds trives Syndens Børn ved Siden af Naademidlerne."

Kong Erik, som var sig bevidst, at han havde valgt Soerkloſter til sin Andagt med særdeles Hensyn til, at Jomfru Cecilie, en Datter af Klosterfogeden paa Stedet, havde fundet Naade for hans Øine, rødmede ved disse Ord og blev gnaven derover. Han vendte sig derfor fra Bispen og spurgte de andre Herrer om Nyt fra Kjøbenhavn.

— „Vi komme lige derfra, jeg og den unge Torben Bille, som her staaer og hilser Eders Naade," sagde Mogens Gjøe. „Det staaer kun slet til i Staden, thi Kongens Reise har svækket Borgernes Mod, og de ønske Eder tilbage med al Længsel."

Kongen gjorde atter en utaalmodig Bevægelse; men Mogens Gjøe agtede ikke derpaa, og vedblev: „Den høibaarne ædle Fyrstinde, Fru Philippa, lader formelde sin Hilsen ved os, og forener sin Bøn med vor og Indbyggernes, at I vil skyndsomt glæde Staden med Eders Nærværelse, som vil være Fjenden til Afbræk og Eders Sag til Fremme. Thi hvorvel hendes Naade har føiet alle Anstalter, som var hun den gjeveste Mand og ikke en svag Qvinde, og ihvorvel alle Borgerne lyde og følge hende med al Kjærlighed og ærlig Troskab, saa mene vi

dog, at Eders Naades Komme til Staden vil lægge en stor Vægt til disse Dyder."

— „Det er et svært Embede at være Konge," sagde Erik utaalmodig. „Alt lægge de paa Kongen, naar det gaaer ilde, og Intet kan da skee uden ham. Men ellers staae de mig imod paa alle Maader, og ingentid kjendte jeg mere haardnakkede Herremænd, end de danske. Og saa have de altid været. Jeg husker godt at Fru Margrethe maatte bruge Magtsprog, for at faae Ivar Rosenkrands til at tage Løven af sit Vaaben. Og det er dog klart, at Løven hører Danmarks Konge til, og bør ikke tages til Skjoldemærke af nogen Herremand. Jeg kunde fristes at give det hele Kram til hvem, der vilde tage det, da det kun gjør mig Besvær og Kedsomhed, men ingen Glæde. Thi Gud algodeste være lovet, jeg har end i mit Fødeland Herredømme nok, til at leve lykkelig."

Oluf Friis bøiede sig til Øret af en af Herrerne, og sagde hviskende: „Den, som er slagen til Penning, bliver aldrig Gylden. Han fødtes til en Skillingsfyrste af Pommern, og før bliver en Morian til en hvid Mand, før han nogentid bliver til en kongelig Mand, om han saa satte nok saa mange Løver i sit Skjold."

Biskpen og nogle andre Herrer forenede sig med Mogens Gjøe, for at stemme Kongen til at komme til Staden; men han modsatte sig haardnakket. Snart sagde han, at han skulde komme, naar det gjordes behov, men dette vidste han bedre end nogen Anden; snart, at han ønskede Intet mere, end at bytte sin Throne med en Lænestol paa et af hans Slotte i Pommern; thi her i Landet blev aldrig Ro, det sørgede nok Herrerne for, og han havde udenfor den geistlige Stand kun fundet een

dansk Mand, som han kunde omgaaes med Glæde, alle Andre modsagde ham bestandig og plagede ham paa alle Maader.

Om det var tilfældigt eller med Hentydning, at hans Blik faldt hen i Vindueskrogen, hvor Ridder Finke stod, er ikke let at sige. Men vist er det, at Herrerne saae barske ud ved disse Ord, og Niels Finke smilede derved.

Dvergen, som hidtil havde fortsat sin Krig mod Fluerne, uden at bekymre sig om Andet, vendte sig nu mod Stuen og sagde med sin hæse og pibende Stemme, idet han slog med Træsværdet paa en af Kanderne: „Det er os kjært at høre, Kong Erik, at I paaskjønner vor Omgang; thi det kan kun være os meent. Og for at sige Sandhed, saa veed jeg ikke heller Nogen, jeg omgaaes med mere Glæde, end Eders Naades Hofdverg, som er en saare behagelig Mand."

Kongen smilede til Dvergen. Thi efter den Tids Skik havde Hofnarre og Dverge Frisprog, og gik det end ofte ud over Herskerne selv, var Forkjærligheden hos dem for denne Slags Moro dog saa stor, at Alt blev dem tilgivet; thi det gik endnu langt oftere ud over Kongernes Omgivelser, som maatte døie haarde Sandheder af Hofnarrene.

Bispen saae misbilligende til Vanskabningen. Denne lod sig ikke forskrække deraf, men vedblev i Samtalens Løb at give et lille Ord af og til med i Laget, dog iagttog han nøiagtig, at det aldrig skete, naar Bispen havde talet.

Kongen vedblev at give sit onde Lune Tøilen, han talede om Landets Nød, som med hvert Aar var bleven større, og om den liden Udsigt, der var til at Danmark

kunde vente nogen Hjelp af andre Magter. Og hvilken Magt skulde ogsaa kunne hjelpe, naar ikke engang den mægtigste Allierede, som Danmark kunde have, Keiseren, havde kunnet bringe Fred tilveie.

— „Var han kun ikke saa langt borte," sagde Oluf Friis, og strøg sig om Hagen.

— „Han er Alles vores Herre og Hoved," sagde Kongen, „og det er Ingen, uden han. Og dog kan han det ikke."

— „Jeg vilde ønske, at hans Arm var saa lang, som hans Villie maaskee er," vedblev Oluf Friis halv høit.

— „Saa er der Eders Naades Slægt og Dronning Philippas Fader, Kongen af England. Det er ham vistnok ei det Samme, om Danmark forgaaer og Tydskland bestaaer bedre, end som forhen," sagde en af Herrerne.

— „Min Dronnings Fader er gammel, han ønsker ingen Krig. Den røde og den hvide Rose gjøre ham nok af det, saa at man kan sige, han dandser ei paa Roser, ihvorvel han har fuldt op af dem. Og Prindsen løber gal i Londons Gader med Svirebrødre. Bliver han engang Henrik den Femte, han vil ikke blive noget Mere, end han er nu: en ung, letsindig Daare. Og Londons Kræmmere have endnu ikke glemt, at Dansken fordum har holdt dem i Ørerne og givet England Love. De ønske kun Ondt over os til Gjengjeld."

— „Jeg skulde mene, at Frankrig maatte være os gunstig stemt fra gammel Tid," sagde Mogens Gjøe. „Der har dog været baade Venskabs- og Slægtskabsbaand, som ikke glemmes."

— „Sligt glemmes kun altfor let, det veed jeg selv. Og Kong Carl har Andet at skaffe, end at komme Os til Hjelp. Ham vil jeg heller ikke bede, han har

fornærmet Keiseren, og saa er han ikke min Mand længer. Vi maae tænke paa Andre."

Mogens Gjøe trak paa Skulderen. Oluf Friis mumlede: „Han skulde bede Moskovitten om Hjelp, thi han ligger dog for langt borte til at have kunnet fornærme den tydske Keiser."

Dvergen greb disse Ord, som han halv havde hørt, og raabte: „Jeg vil raade Eder, Kong Erik, I skulde kalde Moskovitten ind i Landet og hjelpe Eder, ham kan I maaskee lide, og han kunde altid være god nok til at bide Hanserne."

— „Saamænd, det Raad var ei saa galt," sagde Kongen. „Var der en Christenmagt paa den Kant, man kunde handle med, det vilde være os til stor Hjelp. Men Hedninger bevare Gud os for, før vilde vi gaae tilgrunde som gode Christne."

— „Hvorvel Moskovitten ikke bekjender den hellige romerske Kirke," sagde Bispen, „saa er han ingen Hedning derfor, som Saracenerne og Tyrkerne. Men mod Tydsken kan han dog ikke gavne os. Nu have vi talet saa Meget frem og tilbage. Tilsidst ere vi dog paa samme Punkt, som vi begyndte, og maae hjelpe os selv. Og det kunne vi vistnok, naar vi ikke selv svigte vor Sag, i Stedet for at forsvare den."

Ridder Niels Finke havde hidtil staaet i Vindues-Fordybningen, hvor han snart saae ud i Klostergaarden, — og tilsyneladende kun var med sine Tanker hos Munkene, som gik frem og tilbage fra Refectoriet til Klosteromgangen, medens han dog ikke tabte eet Ord af hvad der blev talet, — snart atter vendte sig mod de Samtalende, som om han derved vilde antyde, at han til enhver Tid anfaae sig for lige berettiget til at tage Deel

i Samtalen. Efterhaanden nærmede han sig, og da det nu kun vare de Ældste og Fornemste, med hvem Kongen talede, og de Andre kun vare Tilhørere, vendte han sig til Torben Bille, som beskeden havde holdt sig nærmest ved Døren og stod yderst i Kredsen, og bød ham venlig God Dag, hvilken Hilsen Torben Bille besvarede med en glad Rødmen. Thi denne Forekommenhed, af Jomfru Helvigs Fader, førte strax hans Tanke fra Kongens Hal i Soer Kloster til den lave Stue i Ridderens Huus i Kjøbenhavn, og bragte hans Hjerte til at banke stærkere. Og medens Ridder Finke glædede sig over, at det umærkeligt var lykkedes ham at indtage en Plads i Kredsen af disse Mænd, der i saa besværlige Tider omgave Kongen, var Torben Bille langt herfra med sine Tanker. Han ledsagede sin Elskede til den skyggefulde Urtegaard bag Peversvendens Bod, han saae hendes blufærdige Smiil og hørte hendes søde Røst, og disse Tanker bragte ham til at glemme Kongens rynkede Bryn og lunefulde Klager, saavelsom Herrernes alvorsfulde Ord og buldrende Stemmer.

Det var efterhaanden lykkedes Jomfru Helvigs Fader at give et enkelt bekræftende Ord med i Laget, og saaledes omsider at vinde en Tiltale af Kongen. Og nu deeltog han i Samtalen, med sædvanlig Fripostighed. Da den nu dreiede sig om Kjøbenhavns Befæstning, ytrede han den Mening, at denne var saare god og forsvarlig, eftersom Kongen havde sat den i fortrinlig Stand, og der var ingen Grund til at troe, det kunde lykkes Tydskerne at storme Pælværket, de skulde da først trænge igjennem tilsøes, hvilket ikke var saa let en Sag. Oluf Friis var af en anden Mening og tilraadte at forsøge Besætningen i de østlige Skandser med de Folk, om Bi-

spen og Herrerne havde tilbudt Kongen, i Stedet for at betroe dette vigtige Forsvar til usvede Folk, som han vidste var Tilfældet. Herover kom de i Ordstrid, da Niels Finke vilde have Kongen til at troe, hvad denne kun var altfor tilbøielig til, at her var ingen Nød paafærde.

— „Man kan forsvare Staden med de Folk, der ere," sagde Niels Finke. „Det tør jeg nok vove at paastaae."

— „Det vil jeg ogsaa gjøre," sagde Oluf Friis, „og vel saa godt, skulde jeg mene, som I; men jeg vilde ikke kunne hindre, at den mange Gange større Overmagt trængte frem over mit og Mines Liig, og vare Vi først faldne, saa var det Staden, der maatte bøde for saadant Letsind."

— „Jeg siger og paastaaer, at der er Mandskab nok," vedblev Ridder Finke. „Kom der mere, vilde det, som dog skulde underholdes af Hans Naade, blot koste Kongen Penge til liden Nytte, og skaffe Stadens Folk, som stride paa deres egen Tæring, magelige Dage. Stæderne, som angribe os, have vel heller ikke sendt os Menneskeædere, skulde jeg troe, som have ti Mands Styrke hver, og vi ere jo ikke usle Dverge, veed jeg."

— „Men de have heller ikke sendt os Finkeriddere, som slaaes med Alenmaal," raabte Dvergen med pibende Stemme. „Vilde Hansernes Soldater lade sig slaae, ligesom Philisterne, af en Asenkjæft, saa vilde jeg raade at I, ædle Ridder af Finkefuglen, skulde sendes imod dem, og ingen Anden; thi jeg tvivler ikke om, at I er en drabelig Ridder, eftersom min naadige Herre har givet Eder eet af sine bedste Skjoldebreve, og fordi I er min Landsmand, da vi begge ere Sønderjyder, uagtet I er barnefødt ved Slesvig og jeg Nord for Flensborg."

379865B

Dvergen havde en personlig Grund til at ville hevne sig paa Ridder Finke; thi denne havde nys lovet ham en kostelig Gave, naar han vilde bringe ham ind til Kongen gjennem Bagdøren, før Andre kom ham i Tale. Det havde Dvergen gjort; men Ridderen havde kun forœret ham en liden Penge derfor, og ikke givet ham Udsigt til at erholde Mere, og nu talede han dertil haanligt om Dvergene.

De loe Alle af disse plumpe og bittre Hentydninger, og Kongen ikke mindre end de Andre. Ridder Finke bed sig i Læben og knyttede Haanden under Kappen, idet han sagde: „Jeg skulde vel vide at værge min Ære, var det nogen Mand, som greb den an, og mest fordi det er hans Naade Kongen, som har givet mig den. End har Ingen bidt den Mærke."

— „Han maatte ogsaa være saare lysten ad Ferskt, der vilde gaae i Skoven og bide Snegle, siger et gammelt Visdomsord."

En ny Latter belønnede Dvergens Vittighed. Da Ridder Finke i Øieblikket ikke vidste at svare, raabte Dvergen: „Han gi'er fortabt i Legen, I har Alle hørt det, han gi'er fortabt og maa døie Balderune."

Og nu sang han den gamle Julelegsvise om Balder, som slog Rune for hans Hustrues Skyld, idet han gik rundt om en Stol, og tildeelte denne de Slag, der ellers skulde tilfalde den efter Legen Tabende:

„Balder, Rune og hans Viv
De ypped dem en grote Kiv,
Grote Kiv i Tune
Der slog Balder Rune.
Ni Slag ville vi slaae,
Dermed ville vi hjem gaae

Een, to, tre, fire, fem,
Der gik end Ingen af os hjem;
Seg, syv, otte, og ni,
Dermed sige vi ham Ryggen fri."

Ridder Finke aad sin Vrede i sig, han følte at Dvergen var hans Overmand. Derfor skyndte han sig at ende en Veddekamp, hvori han kun maatte blive den Tabende. Medens han tilsyneladende tog dette for en Spøg, der morede ham lige saa meget som de Andre, sagde han, for igjen at føre Samtalen paa alvorlige Gjenstande: „Jeg skulde ikke holde paa min egen Mening mod slige veltalende og kloge Mænd, som alle De, der endnu have talet om denne Sag, havde ikke den keiserlige Commissarius, Doctor Nicolaus Stochius, endnu igaar været af den samme Tro, at Staden ikke vilde have Stort at frygte, eftersom Keiseren er Hans Naades Kongens Bundsforvandte."

— „Guds Død, veed I Noget derom? Det skulde I have sagt strax," udbrød Kongen, som pludselig blev alvorlig og opmærksom, da Keiserens Navn blev nævnet. „Det skulde I have sagt strax I kom, thi det var vel vigtigere end det Pengelaan, I har ansøgt Os om, og som Vi gjerne tilstaae Eder, saa at I kan vende Eder til vor Skatmester derom. Men kom nu frem med denne Sag, thi den er vigtigere."

Niels Finke bukkede dybt og taknemmeligt, hvorvel det ingenlunde var ham tilpas, at hans Ærinde saaledes blev røbet. Han meddeelte nu Kongen en forvandsket Beretning om Udfaldet af Doctorens Tog til Kjøbenhavn. Han vilde have hørt, af paalidelig Kilde, at denne Mand paa det kraftigste og med god Virkning havde formanet Grev Geert og Raaderne til at afstaae

fra al Fjendtlighed, da der nu handledes om Fred, og ikke om Krig. Og Doctor Nicolaus havde derhos givet dem et keiserligt Brev og Paalæg derom, hvilket de havde modtaget med skyldig Ærbødighed, saa at det snarere var at vente, at Skibene vilde lette Anker og seile bort igjen, end at de vilde forsøge nogen alvorlig Gjerning for Kjøbenhavn, da dette vilde staffe dem Sag for Ulydighed mod Keiseren. Han vilde ogsaa vide, at Doctor Nicolaus allerede var paa Veien til Tydskland for at bevirke, at Hjemkaldelsen af Skibene blev paaskyndet. Under disse Omstændigheder troede han, at Nøden ikke var saa stor, som Herrerne meente, efterdi de ikke vidste dette endnu, eller at det var saa paatrængende nødvendigt, at hans Naade Kongen afbrød sin Andagt i Soer, for over Hals og Hoved at vende tilbage til Kjøbenhavn.

Denne Tale, som de Andre ikke ligefrem kunde modsige, omendskjøndt Flere af dem, og især Mogens Gjøe, ikke troede den ubetinget, behagede Kongen meget, og han overlod sig ganske til Haab og Glæde derover.

— „Hans Naade Keiseren har altid været mig en huld Velynder og en tro Bundsforvandt," sagde han med ærefrygtsfuld Salvelse. „Det har han givet mig mange og store Prøver paa, som jeg taknemmelig skal mindes til min sidste Stund. I husker nok, høiærværdige Fader, det kostelige Laudem, Keiseren gav paa Eders Dom i Nyborg. Det var et kostbart Dokument. Og Dommen af Ofen, dengang jeg havde havt den Lykke at kysse Keiserens Haand, som jeg kom hjem fra Reisen mod den hellige Grav. Og mange andre kostelige Vidnesbyrd, lige til den naadige Mægling i disse skammelige Stridigheder, som Greverne have paaført Os uden Lov og Ret. Her har jeg eet endnu," vedblev Kongen, idet

han pegede paa et Pergament, med kunstige Skrifttræk og et stort Segl paa. „Dette er en naadig Tilladelse, som Keiser Sigismund, Alles vores Herre og Hoved, har skjenket mig, at kalde og udnævne keiserlige Notarier, som have Ret til at skrive Dokumenter paa Pergament. Og jeg har, efter dette naadige Brev, Lov til at investere dem med Pen og Pennalhuus, som jeg selv vil, eftersom Skrivelsen siger, at det bør sig for den kongelige Herlighed daglig at skinne vide som Solen, ved at uddele rige Gaver og gjøre Noget, hvorved det kongelige Navns Glands bliver end større. Det er Keiserens egne Ord. Thi udi Tydskland forstaae de Kongenagten bedre end her oppe hos Eder i Norden, hvor det kun er slet bevendt med den Forstand. Altsaa har jeg Ret til selv at investere mine Notarier, det kan Ingen negte mig. Det har jeg nu overlagt, og her kan I see en Tegning, som Abbedens Skriver har gjort, den forestiler en Notarius, som han er investeret. Jeg tænkte just over den Sag, da I kom, I gode Herrer. Der er et andet Forslag, som dog maaskee er bedre," vedblev Kongen, idet han gik hen til det lille Syebord, og mellem de brogede Klude fremtog en Mandsdukke, som kun var halv færdig, men af hvis Dragt man allerede kunde sjønne, at den skulde forestille en saadan Notarius i sin Høitidsklædning. „Her er et andet Forslag fra en anden Side, jeg troer det bliver bedre; men I kunne ikke dømme derom, thi den mangler endnu Adskilligt."

Herrerne saae til hverandre med bekymrede Miner. De tænkte, at det var sørgelige Tider i Danmark, da Kongen legede med Dukker og Dronningen maatte føre Krigsfolket. Men Oluf Friis sagde: „Min Tro, det vilde være et sært Spil af Skjebnen, om det blev en

skammelig Fredsakt, denne Notarius, som Keiseren naadig har skjenket os, kom til at skrive første Gang paa Pergamentet."

— „Det forbyde Gud almægtigste," sagde Biskpen med stærk Stemme. „Før maa der aldrig blive skrevet en Tøddel mere i Danmark!"

Kongen og de Andre lo. Oluf Friis mumlede for sig selv: „Det er ellers billigt, der bliver skrevet mere paa Pergament her i Landet end i gamle Daze, eftersom vi nu have gode Æselshuder at kunne anvende dertil. Naar gamle Børn lege, er intet Ophold; men gammel Hund og Rakke, de leve ei længe til Takke."

— „Var jeg ikke Eders Nar, jeg vilde være Eders Notar," sagde Dvergen. „Veed I hvorfor, Kong Erik?"

— „Lad høre!"

— „Frit Leide, ud og ind," sagde der forsigtige Dverg. „Ved Eders kongelige Ord!"

— „Det har Du jo, eengang for Alle. Siig frem!"

— „Fordi Eders Notar nok saaer Eder til Nar," sagde Dvergen, med dæmpet Stemme, som om han dog ikke troede Freden ret.

— „Næsviise Slyngel!" udbrød Kongen opbragt, og kastede et Papir efter ham, hvilket han greb paa Bordet, uden at see paa det.

Dvergen tog det op og sagde: „Alle Helgene bevare os, Kong Erik! Det er for stor en Gunst for Eders ringe Tjener, at faae hans Naades Keiserns Brev og Segl i Hovedet."

Kongen blev meget forbauset. Dvegen, som nu følte sig fuldkommen sikker, traadte ærbdig hen mod Kongen og rakte ham knælende Brevet.

Det var det uaabnede Brev, som Kongen havde

modtaget tidlig om Morgenen, men glemt at aabne, for at beſkæftige ſig med Tegningen og Dukken. Han ſkar Silkelidſen over med ſin Dolk, efter først at have underſøgt Seglets Ægthed og urørte Tilſtand. Derpaa ſatte han ſig i Læneſtolen og læſte Brevet.

Det var en underdanig Skrivelſe fra Doctor Nicolaus. I de ſkaanſomſte Udtryk gjorde han Kongen rede for Udfaldet af hans mislykkede Sendelſe til Flaadens Øverſte, og underrettede ham om Holſtenernes og Hanſeſtædernes Halsſtarrighed og Overhørighed mod Keiſerens Befaling. Idet han gjentaget forſikkrede om ſin Herres Velvillie og Gunſt mod Danmark, tilraadede han, at ſtaae Fjenden imod af al Magt, — om denne fremturede i at angribe Staden, — hvortil han ønſkede god Lykke og alt Held. Man maatte da ſee at vinde Friſt, i Haab om, at en bedre Tid kunde komme end den nærværende. Han ſelv vilde iilſomt paaſkynde ſin Reiſe, for ſnareſt muligt at kunne virke til at hidføre en bedre Tingenes Tilſtand. Brevet ſluttede med høitravende tydſke Talemaader, i hvilke Doctoren anbefalede ſig ydmygſt i Kongens Naade.

Det var et mistrøſteligt Brev. Kongen gav det til Biſpen, efterat han havde gjennemlæſt det, og Peder Jernſkiæg læſte det ogſaa, i dyb Taushed og med en alvorlig Mine. Men den kloge Rigens Cantsler anſaae det ikke fornødent at tilſtaae Indholdet, og vilde ikke, at alle de Andre ſkulde kjende dette Dokument; han gjemte det indenfor ſin Kaabe og ſagde: „Dette Brev indeholder omtrent Det, vi allerede vide, det er ikke ſaa mistrøſteligt endda. Eet og Andet deri var bedre, end jeg havde ventet det, og nu vide vi hvordan vi ere, det er eet Gode. Vi maae ſlaae for os ſelv en Stund endnu,

Andet nytter ikke. Og det vil Gud give os Styrke til, Han er en retfærdig Gud, der ikke forlader Dem, som lide paa ham, Han er en mægtig Gud, som kan svække vore Fjenders Antal, om end Afgrundens Magter støttede dem. Her gjelder det nu at vise Mands Mod og Hjerte, heller end at føre glatte Taler, og hver Den, som er Kongens Mand og mener det godt med Danmarks Rige, han vise nu sin Tro af sine Gjerninger, thi nu er Tidens Fylde kommen. Det vilde være skammeligt, om vi vilde tabe Modet, fordi Stormen er brudt løs over vore Hoveder. Lader os gribe fast om Sværdet og ikke lægge det, før vi have viist vore Fjender, at vi byde Skjebnen Trods og ikke have ophørt at agte os selv. Og med Guds Bistand skulle da selv vore Fjender komme til at agte det danske Folkeslag."

Den Bevægelse, der kom blandt Ridderne, viste nokſom, at Bispen ikke havde talet forgjeves. Men Kongen mærkede det ikke, han sad i dybe Tanker med Haanden under Kinden, og stirrede hovedrystende hen for sig. Dvergen traadte hen til ham og stillede sig ved Siden af ham, med Træsværdet i Haanden, som han slog i Luften med.

— „Hvad vil Du, Narrifas?" sagde Kongen mismodig. „Hvad er der?"

— „Jeg vil passe min Dont og slaae Fluerne ihjel, som sværme heromkring, at de ikke skulle flyve Eder i Hovedet, Kong Erik; thi komme de først ind, da ere de ikke gode at faae ud igjen. Og saa vil jeg, som en ærlig Sønderjyde, ogsaa vise Eder min Tro i Gjerningen og drage Sværdet for Danmarks Rige; thi nu lader det til, at vi Alle skulle slaaes til den sidste Mand . . . paa Eder nær."

— „Jeg er ked af al den Krigen til ingen Nytte. Jeg længes efter Ro. Jeg ækles ved al denne Træskhed og Tvetungethed. Ak, mit kjære Hjem i Tydskland! Om det er Guds Villie, at jeg nogentid skal see det igjen?"

Men Biſpen traadte tæt hen til Kongen og ſagde halvhøit: „Det vilde være at følge ſlet det Raad, ſom Keiſer Sigismund giver Eder gjennem Doctor Nicolaus, om I lægger Hænderne i Skjødet, Kong Erik! Naar Keiſeren ſiger, at I bør ſtaae Fjenden imod af al Magt og vinde Tid, da er dette vel neppe ſagt i Vind og Veir. Og ſom han mener os det godt, og er vor eneſte Velynder i Verden, ſaa bør det Eder vel, Herre Konge, at gjøre ſom Keiſeren beder."

Diſſe Ord virkede mere end alle fornuftige Foreſtillinger. Kong Erik ſtod op, og idet han med en kraftig Anſtrengelſe tog ſig ſammen og rettede ſig op til ſin fulde Høide, ſagde han med en pludſelig forandret, nu næſten faſt og klangfuld Stemme: „I har Ret, Peder Jernſkjæg, jeg vil opfylde Keiſerens Villie, og gjøre ſom I og Mogens Gjøe have raadet mig. End kan der komme gode Dage for Danmark, hvis det er Guds Villie. Jeg vil ei forſage endnu. Jeg kommer til Staden med det Førſte, naar jeg har holdt mine Bønner ved Altaret, ſom jeg har lovet min Helgen. Da ſkulle vi kæmpe for Stadens Frelſe ſammen. Gak nu tilbage, I gode Herrer, Hver til ſin Beſtilling, og Den, ſom kommer til Kjøbenhavn med ſine Mænd, ſkal faae at ſee, om Kong Erik ikke vil fegte lige ſaa vel for Staden, ſom nogen danſk Ridder vil ſlaae for den og for vor Dronning Philippa. Og I Mogens Gjøe, Eder beder jeg at ſige til min naadige Frue, at jeg ſnart ſkal føre Forſtærkning

til hende, og fremfor Alt mig selv. Høiærværdige Fader i Gud! Jeg beder Eder, at I vil velsigne vort Forsæt med Eders Bøn."

Biſpen læſte en kort Bøn med foldede Hænder, hvorpaa han gjorde Korſets Tegn for Kongen og gav ham Velſignelſen. Og ſaaledes endte dette Møde heelt anderledes, end det var begyndt. Biſpen og Ridderne toge Afſked med Kongen og begave ſig bort. Ridder Finke nærmede ſig Dvergen og hviſkede: „Skaffer Du mig at vide, Landsmand, hvad der ſtaaer i det Brev, ſaa vil jeg forlade Dig din Uartighed, og oven i Kjøbet give Dig en Gave . . . og dertil min Sølvkjæde?"

— „Hvad meer? Det er for lidt."

— „Og et Anker ſød Viin fra Romanien. Hvad ſiger Du dertil, Du Slikmund! Men ſaa maa Du ſkaffe mig fuld Underretning om Indholdet."

— „Ædle Finkeridder," hviſkede Dvergen ſpottende, „jeg haaber endnu at opleve, at ſee Eder hængt, forinden jeg døer. I har narret mig meer end eengang, Landsmand! Det glemmer jeg Jer ikke."

Raben var nu til Ridder Finke at forlade Kongen, hvilket han gjorde med dybe Buk. Ude i Gangen klappede han i Forbigaaende Torben Bille paa Skulderen, og ſagde hviſkende: „Skal jeg bringe Hilſen til Kjøbenhavn, jeg rider nu til Staden?" Diſſe Ord fremkaldte en hurtig Glands i Torben Billes Øine, og han trykkede Ridder Finkes Haand, ſom denne gjengjeldte. Fra Kongen begav Niels Finke ſig til hans Skatmeſter, af hvem han erholdt det Pengelaan, han havde anſøgt Kongen om, og ſom var ham bevilliget; og forſynet med diſſe Penge ſatte han ſig til Heſt og red ſkyndſomt tilbage til Kjøbenhavn, for at naae Staden inden Nattens Frembrud,

medens det dog uafladelig piinte ham, at han ikke vidſte hvad Trøſt for Kongens Sag det var, Brevet fra Doctor Nicolaus havde indeholdt. Af Alt ſaae han nok, at Tydſkerne ingen Tid maatte ſpilde, men at de burde ſkynde ſig og angribe Staden af al Magt, inden Kongens Nærværelſe og den belovede Forſtærkning, ſom han og Herrerne havde lovet at føre Byen til Undſætning, havde gjenvakt Borgernes Mod og for Tydſkerne gjort Udfaldet, ſom han dog ikke tvivlede om, beſværligere at naae. —

Ogſaa de andre Herrer forlode efterhaanden Kloſteret, og ſnart var Alt i den ſædvanlige Ro, og man ſaae kun Klerke og Lægbrødre vandre om i Gaardene og i Lunden ved Kloſteret. —

V.

Jomfru Helvig.

Det havde været en smuk Vaardag, og endnu var Aftenen behagelig. En mild Luftning bebudede den nære Sommer, en sød Duft af de første spæde Blomster fyldte Luften med sin Vellugt, og en venlig Sidsken slog i de grønnende Buske, som om den vilde lovprise den herlige Solnedgang. Der var en skjøn Fred over hele Naturen, men ikke i Dens Sjæl, som taus betragtede den smukke Aften og sukkede over at den Ufred, Menneskene havde bragt i Verden, var til Hinder for at glæde sig over Guds Miskundhed.

Det var den smukke Jomfru Helvig, der med Haanden under Kinden, hensjunken i saadanne tungsindige Betragtninger, sad i en Løvhytte, som var hendes Yndlingskrog i Faderens Have og stødte tæt op til den lille Bod, hvor Klaas Pebersvend førte sin eensomme Tilværelse. Men det var ikke hos ham hendes Tanker dvælede.

Paa hendes Skjød hvilede en Luth, men hun havde endnu ikke rørt den; kun fra Tid til anden gav en dæmpet, melodisk Klang tilkjende, at hendes Fingre mechanisk fulgte hendes Tanker og aflokkede Luthen et

harmoniſt Suk. Af disſe enkelte Toner bleve efterhaanden Akkorder, og ligeſom disſe tilfældigviis bragte hende til at dvæle ved en beſtemt Melodi, nynnede hun halvhøit en gammel Kæmpeviſe, ſom hun ikke havde tænkt paa i mange Tider, og ſom hun ikke engang tænkte paa i det Øieblik, hun begyndte at ſynge den med dæmpet Stemme . . . men deſto mere, medens hun ſang den til Ende.

Herr Oluf han rider ſaa vide,
Alt til ſit Bryllup at byde;
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Der dandſe Fire og der dandſe Fem,
Elverkongens Datter rækker Haanden frem.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Velkommen Herr Oluf, lad fare din Fig,
Bi lidet, og træd i Dandſen med mig.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Jeg ikke tør og jeg ikke maa,
Imorgen ſkal mit Bryllup ſtaae.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hør Du Herr Oluf, træd Dandſen med mig,
To Bukkeſkinds Støvle ſaa giver jeg Dig.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

To Bukkeſkinds Støvle ſidder mig om Been.
Forgyldene Spore er derom ſpend.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hør Du Herr Oluf, træd Dandſen med mig,
En Silkeſkjorte giver jeg Dig.
Med Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

En Silkeſkjorte ſaa hvid og fiin
Den blegte min Moder ved Maaneſkin.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hør Du Herr Oluf, træd Dandſen med mig,
En Hjelm udaf Guld ſaa giver jeg Dig.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

En Hjelm udaf Guld den kan jeg vel faae.
Imorgen ſkal mit Bryllup ſtaae.
Med Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Og vil Du ikke dandſe med mig,
Sot og Sygdom ſkal følge Dig.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hun ſlog hannem med ſine Hærde,
Ret aldrig var han ſlagen værre.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hun løfted Herr Oluf paa Ganger rød;
Saa rid nu hjem til din Fæſtemø!
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Og der han kom til Borgeled,
Der ſtod hans Moder og hvileb derved.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hør Du Herr Oluf, kjær Sønnen min,
Hvi bær Du nu ſaa blegen Kind?
Men Dandſen den gaaer ſaae let gjennem Lunden.

Og jeg maa vel bære Kinden bleg,
For jeg har været i Elverkonens Leeg.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hør Du Herr Oluf, min Søn ſaa prud.
Hvad ſkal jeg ſvare din unge Brud?
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

J ſkal hende ſige, jeg er udi Lunde,
At prøve min Heſt og ſaa mine Hunde.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Aarle om Morgen, Dag det var,
Da kom den Brud med Brudeſkar'.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

De ſkjenkte Mjød og de ſkjenkte Viin.
Hvor er Herr Oluf, Brudgom min?
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Herr Oluf er reden hen udi Lunde,
Han prøver ſin Heſt og ſaa ſine Hunde.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Hun tog op det Skarlagen rød,
Der laae Herr Oluf og var død.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Aarle om Morgen, Dag det var,
Der kom tre Liig af Herr Olufs Gaard.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden.

Herr Oluf det var og hans Fæſtemø,
Hans Moder blev af Sorgen død.
Men Dandſen den gaaer ſaa let gjennem Lunden. —

Da Sangen var tilende, ſom hun havde nynnet med en bævende Røſt, der tilſidſt næſten qvaltes af Veemodigheden, ſank Luthen i Skjødet, og Jomfru Helvig blev ſiddende med foldede Hænder og taarefyldte Øine, ſtirrende mod Jorden.

Hvor kan Sindet Andet, end ængſtes i ſaa forfærdelige Tider? — tænkte hun, med et Suk. Ak! Det var viſtnok et Varſel, at juſt denne bedrøvelige Sang faldt mig ind, om Herr Oluf og hans Fæſtemø . . . Torben Bille red ſaa friſk og ſund herfra iaftes . . . hvor er han nu? Ak, min Gud!

Mangen rider om Morgen rank og rød,
Er dog inden Aften krank og død. —

Hvor længe ſkal jeg pines af denne Angeſt, ſom nu er kommen over mig? . . . Og dog færdes han nu i fredelig Gjerning, og jeg har kun lidet at ængſtes for. Men

naar han vender tilbage, naar han skal deeltage i Kampen ved Skandserne mod Fjenden . . . ak, det vil volde mig en usigelig Angest . . . og dog kan jeg ikke ønske ham andensteds, end hvor der kan vindes Ære og Hæder for Manddomsdaad. — Gid jeg var som de Qvinder i Norge, jeg har hørt om, der drage til Dands og Gildelag med deres Mands Liigskjorte, og dog have Mod til at tage Deel i Glæden, medens de ere beredte paa at den kan ende saa kummerligt. — Saa lang en Dag, som denne, har jeg ikke nylig levet . . . Og min Fader er ogsaa borte! . . . Ihvorvel han ikke forstaaer at tale til min Trøst, og tidt smiler saa fælt ad min Angest for vort stakkels Land, saa vilde jeg dog nu ønske, at han var hjemme igjen. — Det er ikke godt, at Børn voxe op langt fra Dem, de tilhøre ved Fødselen. At min Fader lod mig sidde i Klosteret i Ringsted hos min Gudmoder, medens han selv færdedes ovre i Sønderjylland, hvor jeg er født og hvor jeg var som Barn, og hvor min Moder døde, det har gjort mig næsten ganske fremmed for ham . . . Nu kan jeg ikke nærme mig ham med den Fortrolighed, som en Datter vistnok skulde. Men er det min Skyld?" . . .

En Bevægelse tætved afbrød hendes Betragtninger. Det forekom hende et Øieblik, som om hun havde hørt Døren til Boden blive aabnet og atter lukket. Hun foer op og saae sig om, men Alt var stille og roligt som forhen.

Ak, det har været Klaas Bremer, som har aabnet Døren for at tage sin Kurv under Busken, tænkte hun. Hvor har jeg kunnet være saa glemsom, at forsømme den stakkels, gamle Mand en heel Dag, for mine egne Tanker. — Og hurtig gik hun tilbage til Huset. En

liden Stund efter kom hun atter ud i Haven. Hun bar en lille Kurv, skjult under Tørklædet, hvilken hun skyndsomt satte under Busken tæt ved Døren, idet hun lod, som om hun trak noget Ukrudt op af Jorden. Men denne Forsigtighed behøvedes ikke, thi Ingen speidede efter hendes Skridt.

I samme Øieblik aabnedes Døren til Boden paa Klem, og Klaas Bremers magre Skikkelse stod lige for Sprækken.

— „Min ædle Jomfru," sagde han med sagte Røst, „hav Tak for Eders Godhed mod en stakkels Forfulgt, som skylder Eder sit Livs Bevarelse."

— „For alle Helgenes Skyld, vær forsigtig, lad Ingen see Eder. Her kunde komme Nogen."

— „Det har længe været min Agt at tale med Eder, Jomfru, men Lykken var ikke med mig. Jaften maa det skee, thi det er vigtigt, at jeg faaer talt med Eder, førend . . . . . Jeg kunde aabne Døren lidt mere, hvis I vilde smutte hurtig ind i Boden, hvor vi kunde tale ubemærket."

Helvig betænkte sig et Øieblik; men Klaas Bremers tindrende Øine, saaledes som hun kunde see dem lyse indenfor i Halvmørket, forskrækkede hende, og hun sagde: „Nei, nei! Det tør jeg ikke vove . . . ikke for Alt, hvad der er til."

— „Den Tid kan komme, da I maa vove mere end Det," sagde Pebersvenden med sin høse Stemme. „Men, som I vil. Sæt Eder der paa Græsbænken i Lysthuset, og lad som I var beskæftiget med Luthen, jeg vil tale med Eder gjennem Gluggen. Dog maa I ikke vende Eder om, at ikke Nogen skal satte Mistanke."

Døren lukkedes atter, og Helvig gjorde, som Peber-

svenden havde bedet om. Lidt efter aabnedes Gluggen fra Boden ud til Haven, og Klaas Bremers Stemme sagde, ikke langt fra hendes Øre: „Her er ikke Tid til lang Snak; men faa Ord og fyndige opveie mange og myndige. I har været god imod mig, og jeg vil gjøre Eder Godt igjen. Ingen kan vide hvad hændes kan i disse Tider, og kommer Fjenden i Staden, vil det gaae grumt til, thi mine Landsmænd ville ikke handle de Danske godt, dertil have de ingen Grund, og hvad der skeer vil være fortjent. Men det skulde smerte mig, om der skete Noget mod Eder, og hvo skal beskytte Eder, Jomfru, hvis dette skete?"

— „Min Gud, hvor I forskrækker mig, Klaas Bremer," sagde Helvig. Men efter nogle Øieblikks Taushed tilføiede hun: „En dansk Pige maa ikke mistvivle om danske Mænd. Det vil ikke skee, som I frygter, og Staden vil nok staae sig mod Fjendens Angreb, Gud den almægtigste vil holde sin Haand beskjermende over en retfærdig Sag, og Vold vil ikke faae nogen Overhaand, saa at Retten lægges øde. Nei, nei! Jeg vil ikke frygte. Min Fader vil desforuden komme hjem igjen, han vil være til min Beskyttelse."

— „Eders Fader, Jomfru Helvig . . . Man kan vistnok i vore Dage ikke sige Alt, hvad man tænker; men dog tvinge Omstændighederne mig nu, og jeg vil sige saa Meget, at Eders Fader har meer end nok at skaffe til enhver Tid med sine egne Anliggender, og han kan faae behov at have et Øie paa hver Finger, saa at han Intet vil faae tilovers for sin Datter, mens han selv spiller Bovespil."

Der var et saa særegent Udtryk i Pebersvendens Stemme, da han omtalte Ridder Finke og hans Henfig-

ter, som han lod til at kjende, at den Følelse af Angest og Usikkerhed, som af og til havde reist sig i Helvigs Bryst, atter vaktes derved. Hun ligesom anede, at med hendes Fader var ikke Alt som det burde være, og da hun intet Fodfæste øinede i denne Tvivlens Afgrund, som disse Ord aabnede for hende, forekom den hende langt dybere, end om Klaas Bremer havde tydet paa nogen bestemt, om end nok saa slem Beskyldning. Og den Overbeviisning, som i dette Øieblik paatrængte sig hende, bragte hende til at udbryde med mere Aabenhed, end hun ellers vilde have tilladt sig: „Saa vil Herr Torben Bille nok drage Omhu for mig . . . om ingen Anden vil, han gjør det visselig."

— „Herr Torben Bille!" sagde Bodsvenden med et bittert og haanligt Udtryk i Stemmen. Han taug en Stund, derpaa vedblev han: „Herr Torben Bille kan have ondt nok ved at skjøtte sig selv. Tidt er en Gammel og Svag mere at stole paa i Nødens Time, end en Ung og Stærk; thi Intet er saa omskifteligt, som Menneskets Karskhed, da det lever af Dagsens Komme. Og er Intet sandere end disse Ord: Mangen rider rank og rød, er dog inden Føie krank og død."

— „Min Gud, min Gud!" udbrød Helvig forfærdet. Thi denne Gjentagelse af de Tanker, som nylig havde martret hende, forekom hende som en Bekræftelse paa at Det skulde hændes, som hun følte sig varslet om. Og hendes Ansigt røbede hendes Bedrøvelse, om end hendes Læbe intet Ord sagde.

— „Jomfru Helvig," vedblev Klaas Bremer, som imidlertid havde betragtet hende ufravendt, „Den, som nu taler disse Ord til Eder, er mere Eders Ven, trods sin nærværende ringe Stilling, end nogen Anden. Og

lige saa sandt som det er, at denne Ringhed kan forandres til Høihed, saa at vi kunne blive hinandens Lige, om det er den almægtigste Guds Villie, hvilket I vel ikke vil negte, lige saa sandt er det, at I bør slaae Eder den unge Torben Bille af Tankerne. Thi selv om han gaaer ustadt af disse Tiders Strid, hvor der er mere Leilighed til at komme af Dage, end til at blive karst og gammel, selv da vil I kun lægge Sorg paa Eders Hoved og Fare paa hans, hvis I fremturer i denne daarlige Elskov, som aldrig vil føre Eder sammen. Thi den Skjebne, som staaer Eder imod, den har mere Magt end nogen Anden."

— „Og veed I da ikke, at Kjærligheds Vært vandes af Graad og dyrkes af Modgang? Veed I da ikke, at Elskovs Baand binde fastere end Døden?" sagde Helvig, som for nogle Øieblik glemte hvem hun talte med.

— „Om jeg veed det? Og derom spørger I mig, som kunde foretrække den bittre Død, om jeg" . . .

Han afbrød sig selv pludselig. Helvig vendte sig uvilkaarlig om, thi Heftigheden i hans Stemme bragte hende til at glemme al Forsigtighed. Klaas Bremer havde skudt Skaaden for Gluggen heelt tilside, saa at hans af Lidenskabelighed fortrukne Ansigt dækkede hele Aabningen. Og midt i denne funklede to glubske Øine, hvormed han syntes at sluge hende i Betragtningen.

Forskrækket vendte hun sig fra ham og sprang op, for at undflye. Men da hendes Blik i det Samme atter faldt paa Gluggen, havde Pebersvenden trukket Hovedet bort, og dersom ikke en stønnende Klagelyd havde overbeviist hende om, at han endnu var der, skulde hun have troet, at det Hele havde været et Spil af hendes ophid-

sede Indbildningskraft. Denne Klagelyd vakte atter Medlidenheden, og hun standsede sin Flugt, thi den forjog pludselig den Skræk, der havde bemægtiget sig hende.

— „Stakkel, han er syg og forvirret," sagde hun halvhøit ved sig selv. „Stakkels gamle Mand!"

— „Nei, nei, hverken syg eller forvirret," lød atter, men med et klagende Udtryk, Klaas Bremers Stemme fra Boden. „Det ikke, det ikke! . . . Jomfru Helvig, hør mig," vedblev han hurtig, „hør mig med Opmærksomhed, og huft mine Ord, thi de ere ikke talte i Vind og Veir, og Tiden er kostbar. Lad af fra denne Daarlighed, thi deraf vil hans Liv være afhængigt, hvem I elsker. Hans Beilen til Eder, om den vedbliver, vil være hans Død, og I skal være ham det, som Elverkongens Datter, I sang om nys, var for Herr Oluf: Den, der fører ham i Fordærvelsen. Men Andet ikke, og det spaaer jeg Eder, eftersom jeg i mangen Nat har læst det af Stjernerne. Det er Stjernerne, der styre Menneskene, men Gud styrer Stjernerne. Den, som skal have den kranke Skjebne, den gode kan ikke faae, og anderledes bliver det ikke."

— Gud Herren sidder øverligt og seer nederligt," sagde Helvig med bævende Stemme. „Hans Frygt giver Fred og Frelse. Til Ham vil jeg sætte min Lid, som jeg har gjort alle mine Livsens Dage, og Han vil være mig en naadig Gud, for min Ydmygheds Skyld, det føler jeg mig forvisset om. Hvi vil I forfærde mig saa og bedrøve mit Hjerte, jeg har jo intet Ondt gjort Eder."

Et Øieblik taug Klaas Bremer, derpaa sagde han med en Stemme, som han atter gjorde mere haard, end da han sidst havde talet: „Det kommer vist nok, der

ſkee ſkal. Og Torben Bille ſkal I visſelig aldrig faae, det nytter Intet at ſtole paa Det, ſom er imod Stjernerne. Men hør nu hvad jeg ſiger Eder. Skulde I nogentid komme i Nød, og ſkulde Noget indtræffe, ſom I nu i Eders Hovmod anſeer for en utænkelig Ting, da kan I her finde Sikkerhed i denne Bod, hvor der for Voldsmænd er Intet at hente. Begiv Eder da ſluk herhid og vov Eder ikke herfra, før jeg tilſiger Eder, at det kan ſkee i Sikkerhed. Det maa I love mig, hvis ikke . . . hi, jeg hører Skridt i Gaden . . . der kommer Nogen. Tag denne Nøgle, ſom jeg nu lader falde, og gjem den vel."

Han lod en Nøgle falde gjennem Gluggen, men Jomfru Helvig rørte ſig ikke for at tage den; thi Skrækken for de Farer, hun blev truet med, havde forvirret hende og næſten lammet hendes Kræfter.

— „Tag den," vedblev Klaas Bremer med en bydende Stemme, „tag den og gjem den vel, at Ingen ſeer den, og mindſt Eders Fader, thi fra nu af er Skaaden ikke indvendig ſat for Døren, og det kan koſte mit Liv. Med denne Nøgle er I frelſt fra al Fare, om nogen ſkulde møde, men I maa vide, at det kalder dobbelt Fare over mit Hoved, at den er i andre Hænder end mine egne. Derfor gjem den forſigtig."

Helvig bukkede ſig hurtig og tog den forruſtne Nøgle, ſom var falden tæt ved hendes Fod. Men at gjemme den paa ſig, kunde hun ikke overtale ſig til. Klaas Bremers ſunklende Øine fulgte imidlertid enhver af hendes Bevægelſer, og da han ſaae hendes Dvælen, hviſkede han med hæs Stemme et bydende: „Gjem den ſtrax!" — ledſaget af en ſaa kraftig Stampen med Foden i Gulvet, at Jomfru Helvig ikke mere betænkte ſig,

men hurtig gjemte Nøglen i sin Lomme. Og næsten i samme Øieblik aabnedes Døren fra Huset, og hendes Tærne traadte ud i Haven. Men hun havde kun gjort faa Skridt hen imod sit Herskab, da Torben Bille med hurtige Skridt og klingende Sporer kom bag efter hende. Og utaalmodig ilede han Tærnen forbi og gik hen imod Lysthuset, hvor han vel vidste, at han skulde søge sin Elskede. Hun vilde reise sig for at gaae ham imøde, men formaaede det ikke, og inden hun havde samlet sine Kræfter dertil, stod han ved hendes Side.

— „Guds Fred og god Aften, Jomfru Helvig," sagde han oprømt. „Eders Fader vilde bringe Hilsen fra mig, men det er mig, som bringer Hilsen fra ham; thi jeg er reden skrappere end nogen Anden, og hvorvel jeg har gjort en stor Omvei, for at Ingen skulde see hvor megen Iil jeg havde med at komme til Eder, saa er jeg dog kommen først. — Og nu kommer han vel neppe til Staden iaften; thi nu skulle Vagterne snart besættes for Natten og Porten lukkes, saa lades Ingen ind, før Morgenstunden. — Men hvad feiler Eder? Nu seer jeg først, at I er bleg og bedrøvet. Siig mig, om I er syg? Og skal jeg søge Mester Johan af Leyden med hans Urter og Draaber? . . . Kjære Jomfru Helvig, siig hvad der fattes Eder."

Men Helvig var ikke istand til at tale, medens Taarerne strømmede af hendes Øine. Torben Bille blev meget urolig og nedslagen, han tiltalede hende med de kjærligste Ord, men hvor meget han bad, kunde han dog ikke erfare Aarsagen til hendes Bedrøvelse. Omsider kom hun saameget til sig selv, at hun kunde sige: „Kom, . . . lad os gaae herfra . . . bort herfra! Da kan jeg først tale."

Men Overbeviisningen om, at hun dog ikke torde meddele ham hverken den Frygt for hendes Faders Foretagender, som Klaas Bremers Ord havde indgydt hende, eller den Truſel, han, med Overtroens hele Magt, havde villet lægge imellem hende og hendes Kjærlighed til den Mand, der beilede til hende og havde vundet hendes Hjerte, denne Overbeviisning bandt atter hendes Tunge og hendes Fod. Hun ſank tilbage paa Græsbænken, holdt Haanden for Øinene, for at ſkjule Taarerne, og ſagde ſagtelig: „Min Gud, hvorfor er denne Nød kommen over mig?“

— „Desværre, I er ſyg, Jomfru Helvig,“ ſagde Torben Bille bekymret. „Kom, lad mig føre Eder til Huſet, Aftenluften er for kølig, her tør I viſtnok ikke dvæle, det vil ſkade Eder.“

— „Nei, her tør jeg ikke dvæle,“ gjentog Helvig, „her ikke! Og I endnu mindre, Torben Bille!“

Hun greb hurtig Luthen og vendte ſig fra Lyſthuſet; hendes Øine faldt paa Gluggen til Boden, den var tillukket, kun en ganſke ſmal Aabning ved den ene Side forraadte hende, at Klaas Bremer endnu kunde følge hende med ſit forfærdelige Blik, endnu kunde ſee paa Torben Bille med ſine onde Øine. Og nu fordobledes hendes Skridt hen imod Huſet. Men da den unge Ridder ſagde: „Himmelen være lovet, nu ſynes det mig, at I er mere karſk,“ — kunde hun ikke bringe det over ſit Hjerte, at lade ham længere i Bekymring, og hun ſagtnede ſine Skridt for at meddele ham det Eneſte, hun torde ſige, at hun ingenlunde var ſyg, men at Ængſtelſen for den Tilſtand, i hvilken Staden og Landet befandt ſig, havde grebet hende ſaa mægtigt i Eenſomheden, at den

for en kort Tid havde forvirret hendes Tanker, saa at hun var bleven overvældet af Bedrøvelsen.

Disse Ord trøstede Torben Bille meget. Han søgte at indgyde hende god Tro til Stadens Sikkerhed, talte om Kongens Komme til Byen, som snart forestod, med Forstærkning af friske Tropper, og det lykkedes ham for en Deel at trænge Skrækken i Baggrunden. Og i Stedet for at begive sig ind i Huset, rakte Helvig Luthen til den ventende Tærne, som bar den ind, medens hun selv foretrak at vandre op og ned i Gangen tæt ved Huset, da hun nu følte sig bedre. Torben Bille vedblev at fremføre alle mulige Grunde, som kunde forjage hendes Frygt. Men da han talede om den Kamplyst, han og alle Mænd i Staden vare besjælede af, gyste Helvig og sagde: „Troer J, at det kan berolige mig, at jeg veed at . . . at De, jeg holder af, ere midt i Kampen? . . . Man føler først, at man har Mange kjær, naar Sligt foreståaer."

— „Og skulde jeg være saa lykkelig, at torde tælle mig iblandt Disse," sagde Torben Bille med Varme, „da vil jeg sige, at med Eders Billede i Hjertet og mit Sværd i Haanden vil jeg gaae seierrig ud af Kampen, thi da har jeg nok i denne smukke Verden at leve for." Helvig taug med nedslagne Øine; men den bølgende Bevægelse af hendes Halsklæde røbede, at hun ikke hørte disse Ord med Ligegyldighed. Torben Bille vedblev: „O lad mig tage den Tro med mig, at Eders Godhed ikke vil svigte mig, da vil heller ikke Lykken og mit Sværd svigte mig."

Helvig rødmede, og svarede endnu ikke . . . med mindre hendes Taushed kunde antages for et Svar. Det lod næsten til, at Torben Bille udtydede det saa-

ledes, thi han sagde, idet han drog sit Sværd halvt ud af Skeden og holdt den hen imod hende, saa at Korsfæstet var frit: „Jeg beder Eder, Jomfru Helvig, læg Eders Haand paa dette Kors, om I vil mig saa vel som jeg haaber og troer, og giv det den Velsignelse, I under Den, der har beilet til Eders Haand i Tugt og Ære, og som Intet ønsker mere, end at tækkes Eder og offre Eder enhver af sin Sjæls Tanker. Jeg gaaer nu fra Eder i Skandserne, hvor jeg skal have Vagten i denne Nat. Vil I vie mit Sværd til Kampen, da gjør I en god Gjerning imod mig . . . men vil I fæste Eder til min Brud og give mig den Ret til at værne om Eder, som tilkommer Eders Husbond, da gjør I mig lyksalig for min Levetid. Men giver I mig Afslag, da gjør I mig saare elendig, thi jeg føler Sandheden af Visens Ord i mit Hjerte:

Med Vand udslukker man Ilden stor,
Dertil den brændende Brand;
Men Kjærligheds Lue langt overgaaer,
Den ingentid dæmpes kan.

Solens Hede den falder saa stærk,
At Ingen den ledske kan;
Men Elskovs Baand er haardere Værk,
Slet aldrig det brydes forsand."

De skarpeste Overgange ligge ofte nærmest tilsammen i denne Verden, som mest bevæger sig i Yderligheder. Og det var maaskee den Angest og Qval, Jomfru Helvig nys havde gjennemgaaet, og de Forhindringer, som opstillede sig truende mod hendes Kjærlighed, der nu bestemte hende til ikke mere at svare undvigende, som hidtil, paa den unge Mands Beilen.

— „Torben Bille, jeg veed vel, at I mener mig det ærligt, og jeg skjønner derpaa af mit ganske Hjerte. I er mig kjærere, end nogen anden Mand paa denne Jord, det bekjender jeg villig, og jeg vil endmere sige med Visens Ord:

Om jeg i tusind Aar levede her,
I ganger mig aldrig af Sinde.

Men Tiderne ere fæle, og det tykkes mig lidet glædeligt at slutte Elskovspagt, naar Sorg og Bekymring omspænder alle Sind og tager Glæden dens Reenhed bort."

— „Om jeg sagde Andet, end at disse Ord have gjort mig saa glad, som jeg aldrig har været, men at de dog fylde mit Sind med Kummer, da sagde jeg usandt," var Torben Billes Svar. „Thi det er et tungt Kors at vide Saligheden nær, og dog ikke at maatte fatte den, særdeles i Tider, hvor Lykken er ustadig og Kamp er hver Dags Brug. — Men jeg taler egenkjærligt . . . og end har jeg jo ikke med nogen Daad gjort mig fortjent til Eders Haand; maa jeg da ikke være glad ved at have vundet Eders Hjerte. Jeg takker Eder af min inderste Sjæl for denne kostelige Gave, dyrebare Helvig. Den anden skal jeg fortjene med mit Sværd, vil Gud, og det skal ikke blive sparet, saa at jeg kan kræve Eder med Rette af Eders Frænder, uden at maatte slaae Øinene ned, om de spørge mig, hvad jeg har udrettet."

— „Nei, Torben Bille, nei, I misforstaaer mine Ord," sagde Helvig hurtig. „Saaledes har jeg ikke meent det. Vistnok er I fortjent nok til enhver Piges Haand i Landet, det tvivler Ingen om, og mindst jeg, som kjender Jer bedst. Det skulde være unødvendigt at

begive Eder i Fare, som en Mand kunde undgaae, for den Sags Skyld; thi det er ikke med Blod, min Haand skal vindes af Torben Bille, og om I end ikke nogensinde mere drog Eders Sværd, saa skulde jeg dog ikke negte Eder den, om I . . . om I begjerte den af min Fader."

— „Og har jeg ikke gjort det, Jomfru Helvig? Og har han ikke sagt mig, at det beroede paa Eders Hu og Eders Villie, men kun lidet paa hans Ønske, som var for mig."

En glad Rødme foer over den unge Piges Ansigt ved disse Ord, og gjorde det om muligt endnu skjønnere.

— „Det har han sagt? . . . Ak, hvi taler han ikke saa til mig? Det vilde være mig til stor Trøst, om han talede med mig, som han sjeldent gjør, jeg vilde da savne min Moder mindre."

— „I tvivler vel ikke om, at han har sagt som jeg siger?" spurgte Torben Bille. Men hans Spørgsmaal var ledsaget af et Smiil, som tilkjendegav, at han ikke frygtede for Svaret.

— „Nei, det gjør jeg ikke," svarede Helvig og slog sine klare, tillidsfulde Øine op paa ham. „Skulde jeg tvivle om Eders Ord, da maatte jeg først tvivle om mig selv, og Intet troe mere i denne Verden."

— „Tak, Jomfru Helvig, for Eders Tillid," sagde Torben Bille, idet han lagde sin Haand paa hendes, der endnu hvilede paa Korsfæstet af hans Sværd. „Nu vil jeg heller ikke trænge Eder mere, men jeg skal vide at vente, og jeg skal fra denne Stund kæmpe, som det sømmer en Mand, mod min egen Attraa, og I skal see, at denne Seier skal jeg visselig vinde, fordi den tækkes Eder."

Der gives maaskee ingen større Fare for en Qvindes Hjerte, end at vide sig fuldkommen i Sikkerhed for Personen. Og Intet henriver hende lettere til Kjærlighed, end den Seier, som den Elskende for hendes Skyld vinder over sig selv. Momentet har her en overveiende Betydning, og hvo kan udregne hvor mange Tanker eller Indtryk et Menneskes Hjerte kan modtage i et eneste Øieblik? Aandens Bøielighed og Hjertets Følsomhed mangfoldiggjøres i en saadan Krisis, og der kan ligge en Verden af Følelser og Tanker i eet Øieblikks Kamp. En saadan foregik i Helvigs Sjæl.

— „Torben Bille," sagde hun, idet hun atter sænkede Blikket mod Jorden, efter at deres Øine havde mødtes i et langt og udtryksfuldt Blik, „det vilde være Synd, om jeg ikke i denne Stund svarede Eder af mit ganske Hjerte, som jeg har skjenket Eder. Her rækker jeg Eder af god og fri Villie min Haand, og fæster Eder min Tro, som I har vel fortjent. En stakkels Pige, veed I nok, har ingen Villie og raader ei for sin Skjebne; men idet jeg rækker Eder min Haand, tilsiger jeg Eder, at faaer I ikke eie den med hans Villie, som raader for mig, da skal ingen anden Mand eie den nogensinde . . . Og kunde dette Skridt bringe Eder til at skye unødig Fare, vilde jeg aldrig angre, at have gjort det uden min Faders Nærværelse . . . De Farer, som Pligten og Æren byder Eder at gaae imøde, Torben Bille, dem vil en naadig Gud beskjerme Eder i, om min Bøn har nogen Vægt for hans Throne . . . Dag og Nat vil jeg bede derfor."

Torben Bille holdt hendes Haand nogle Øieblik indesluttet i sin, ingen af dem talede, thi dertil vare deres Hjerter for opfyldte af den veemodsfulde Salighed,

ſom Øieblikket indeholdt; men deres Blik tolkede nokſom hvad der foregik i deres Bryſt. Derpaa bøiede den unge Mand ſit Knæ mod Jorden og ſagde: „Som jeg takker Eder og Gud Herren for denne lykkelige Stund, ſaaledes fæſter jeg Eder her min Tro for hans Aaſyn, og det ſkal være et helligere Løvte for min Livstid, end om det var ſkeet for Frænder og Slægt. — Dyrebare Helvig," vedblev han, idet han reiſte ſig, og ſagtelig trykkede og derpaa ſlap hendes Haand, „jeg forlader Eder, med et let Sind og freidigt Haab. I har givet mig et heelt Livs Lykke i denne Stund, og Himmelen er ikke ſaa karrig, at den ſkulde negte mig Friſt til at nyde denne koſtelige Gave. Farvel, min Fæſtemø. O hvor det er ſødt, at ſige dette Ord! Farvel, min Fæſtemø! Jeg gaaer nu til Skandſerne, og bringer Glædesbud om Kongens Komme med tappre Mænd. Endnu veed Ingen det, thi min første Gang var til Eder. Det var en lykkelig Gang! Og det ſkal blive mig en herlig Vagt i Skandſen, i denne ſmukke Foraarsnat, ſom jeg kan drømme vaagen om Eder, uden at Søvnen ſkal berøve mig et Øieblik af min lykkelige Bevidſthed. Farvel, min Helvig! Farvel, til jeg ſeer Dig igjen!"

Han rakte hende trofaſt Haanden, ſom hun greb og trykkede til ſit Hjerte.

— „Farvel, Torben Bille, og Helgene være med Eder! Det Hjerte, ſom banker her, vil ikke finde Ro, før det har Vished for, at I er frelſt af Kampen. Men tro ikke, at min Sjæl er ſaa ſvag, at den ſelvkjærlig ſkulde veie ſin Angeſt imod ſin Fæſtemands Ære. Det være langt fra mig, thi ſaa var jeg ikke din Kjærlighed værd. Farvel, Torben Bille!"

Et Øieblik dvælede han endnu i Beſkuelſen af ſin

Fæstemø, han drog hende hen imod sig, og hun gjorde kun svag Modstand; men pludselig trykkede han hendes Haand trohjertig, bød endnu engang Farvel, og ilede bort. —

Helvig blev staaende og saae efter den ranke Ungersvend, som med faste Skridt gik til Kampen, glødende af de ædleste Følelser, der nogentid luede i et menneskeligt Bryst, Kjærlighed til sin Mø og til sit Fædreland. Hun foldede Hænderne og bad andægtig. Da den vaiende Fjeder paa hans Hjelm var forsvunden forbi Plankeværket, og hun ikke mere kunne fornemme Lyden af hans klingende Sporer, vendte hun sig langsomt for at gaae til Huset. Hendes Blik faldt uvilkaarligt henimod Boden. Og nu bankede hendes Hjerte af en anden Følelse, thi den hidtil forglemte Klaas Bremer stod atter i Sprækken af den med Forsigtighed halvaabne Dør, og vinkede hende med indstændige og heftige Gebærder.

Et Øieblik betænkte hun sig, det forekom hende som en Vanhelligelse af Kjærlighedens friske Indvielse, nu atter at skulle høre denne Mands forvirrede Tale, som havde opvakt saa megen Afsky i hendes Sjæl. Men den gamle Mands uophørlige og bønlige Vinken overvandt hendes Betænkelighed, og langsomt nærmede hun sig Peberboden, endnu bestandig i Strid med den Følelse, som holdt hende tilbage, og som snart bragte hende til at standse.

— „Har I forglemt mine Ord, Afsindige!“ udbrød Budsvenden med forbittrede og truende Gebærder, da hun var saa nær, at hun kunde høre hans hæse Hvisken. „Jeg har sagt Eder Stjernernes Spaadom, og I fremturer i Eders formastelige Galskab, og lige for mine Øine! Men det skal komme Eder dyrt at staae,

og ham end dyrere. Ha!“ vedblev han, da nogle drønende Knald fra Kartoverne ved Skandserne ryſtede Luften og bragte Helvig til at ſkjelve, „ram ham, ram ham! Den Forbandede!“

Men Helvig havde hørt for Meget, til at dvæle længer. Bleg og forfærdet vendte hun ſig fra Boden og den hæslige Svend, ſom hun troede greben af Vanvid. Med al ſin Kraft ſlyngede hun Nøglen, ſom han havde paatvunget hende, hen imod Boden, hun vilde ikke for Alt i Verden have det Mindſte, han havde berørt, i ſit Eie. Den faldt i Busken tæt ved den ſkjulte Dør. Derpaa flygtede hun, ſom en jaget Hind, gjennem Haven, og trak først Veiret, da hun havde laaſet Døren til hendes eget lille Kammer af efter ſig. —

Klaas Bremer lukkede til ſamme Tid ſin Dør og kaſtede ſig paa Sengen i ſit mørke Rum. Og Enhver, ſom havde ſeet, med hvilket Raſeri han bed i Puderne og fegtede i Luften, maatte troe ham greben af det voldſomſte Vanvid. Imidlertid havde han dog ſaa megen Beſindighed, at han ikke lod en Eed eller en Klagelyd undſlippe ſig, ſom kunde have forraadt, at indenfor den tilſyneladende ubeboede Hytte raſede en af Stadens bittreſte og ivrigſte Fjender, ſom havde ſvoret dens Indvaanere det forfærdeligſte Had, og ſom havde Magt til at udrette Meget i dette Øiemed, ihvorvel han kun var en gammel Bodſvend.

VI.

Herr Niels Finke.

I et snevert Kammer, hvis eneste Vindue i Husets Gavl vendte ud til den kun lidet befærdede Gade, i hvilken det tydske Compagnihuus laae, sad nogle Timer derefter Jomfru Helvig, som havde sendt sin Tærne bort, eftersom hun ikke mere behøvede hendes Hjelp og uforstyrret vilde overlade sig til sine egne Tanker. Hun sad paa en Løibænk tæt ved det aabentstaaende Vindue, med Albuen støttet til Karmen og Hovedet heldet tilbage mod det mørktmalede Paneelværk, som dannede Kammerets Vægge. Hendes smukke Øine vare tillukkede, og derfor kunne vi med desstørre Dristighed betragte hendes Ansigt, som det silkebløde Haar, der var strøget tilside fra Panden, omgav ligesom med en lysende Glands. Hun var bleg, men hendes Hud var klar og gjennemsigtig, saa at denne Bleghed Intet havde af Sygelighedens eller Dødens Farve, men var som et fiint, hvidt Slør, kastet over den unge Livskraft, der kun blev dæmpet, men ikke tilintetgjort. Hendes Ansigt manglede vistnok den fuldstændige Regelmæssighed, der er Skjønhedens Forret, — dens som oftest dyrtbetalte Forret, — man

kunde maaskee sige, at hendes Næse burde være længer, især naar den skulde bedømmes af Tilhængere af de græske Former; men hendes Pande var reen og klar, som det hvideste Alabast, hendes milde Øine udtalte den kjærligste Sjæls Tanker, og Udtrykket i hendes Ansigt var en høi Grad af Sjælsreenhed, af yndig Blidhed og sund Følelse. Skjønheden har sin Skjønhed i al dens Regelmæssighed, det er som sagt dens naturlige Forret; men dette Udtryk ledsager den næsten aldrig, om den ogsaa er ledsaget af noget Udtryk, — thi Gud skifter ikke Lodderne saaledes, at Alt tilfalder Een, men Hver faaer Sit, og der er større Ligelighed i Vilkaarene i denne Verden, end Menneskene som oftest ville erkjende.

Medens Jomfru Helvig sad saaledes med tillukkede Øine, svævede de sidste Timers Begivenheder forbi hendes Sjæl, som snart vuggede sig i den salige Følelse af Kjærlighedens Tryghed, snart ængstedes af Tanken om de hæslige Forudsigelser, den affindige gamle Mand havde blandet med sine Forbandelser over Torben Bille, hvilke hendes varme Bønner nu stræbte at løse. Af og til, medens hun saaledes sad, foer hun forfærdet op og aabnede Øinene; men hun lukkede dem atter, og nu rullede en tung Taare langsomt ned af hendes blege Kinder. Det var de hule Drøn af Kartoverne i Skandserne, naar disse Drøn buldrende gjennembævede Luften, der gjorde samme Virkning paa hende; thi denne forfærdelige Lyd, hvortil Tanken om Død og Lemlæstelse knyttede sig, tyngede med hele Nyhedens Magt paa den ængstede Sjæl. Disse Ildsvælg bleve for første Gang anvendte i denne Krig, og Middelalderens Blider og andre Kastevaaben sank i Betydning, da Kanonernes

Torden for første Gang lød i Danmark fra Kjøbenhavns Skandser og de tydske Skibe.

Men de faa Skud, man havde vexlet, ophørte snart, og Alt var atter stille. Desstærkere løde de hurtige Skridt, der stege op af Trapperne til hendes Værelse. Lige saa hurtig blev Døren aabnet, og hendes Fader traadte ind i Reiseklæder, ligesom han var stegen af Hesten.

Ridder Finke var kommen saa pludselig, at Helvig ikke fik sine Taarer borttørrede saa hurtig, at han ikke nok kunde mærke hun havde grædt. Det onde Lune, som han havde medbragt, forsvandt derved, og han sagde med en barsk Stemme: „Helvig, hvad er det?"

— „God Aften, min Fader, og velkommen hjem!" sagde Helvig, og gjorde sig Umage for at smile.

— „Du veed, jeg lider ikke denne Flœben. Jeg kan ikke udstaae det. Hvad har Du at græde for? Du har for meget Lov til at gjøre hvad Du vil, det er Sagen . . . Og det misbruger Du. Jeg hører at Junker Torben Bille atter har været her . . . Altsaa er han allerede i Staden igjen? — Det er næsten utroligt! Hm! Han har havt farlig travlt for at komme hertil, den unge Fjante!"

— „Torben Bille var her for en Time siden. Han bragte Hilsen fra Eder" . . .

— „Det har der Ingen bedet ham om. Hvad vilde han? Hvad kom han for saa hæseblæsende? Hvor gik han hen?"

Helvig vilde have besvaret sin Faders første Spørgsmaal med al Sandhed; men hans andet og tredie Spørgsmaal levnede hende ikke Tid dertil, og da hun maatte antage Øieblikket for ugunstigt til en fortrolig

Meddelelse, indskrænkede hun sig til at besvare det sidste, og sagde: „Han gik til Skandserne, hvor han har Vagt inat. Han vilde skynde sig at bringe det glædelige Budskab om Kongens Komme til Staden med Forstærkning.“

— „Djævlen annamme ham! Det er saa sandt mit Ønske til ham. Den Dreng har havt et farligt Hastværk, at han er kommen mig forbi, som næsten har redet mig Hesten bovlam, for at komme hurtig til Staden.“

— „Han er ung og let, ham bærer Hesten naturligviis hurtigere afsted. Og Glædens Budskab, som han bragte, det drev ham til Jilsomhed,“ sagde Helvig ligesom undskyldende.

— „Glædens Budskab!“ gjentog Ridder Finke spottende. „En deilig Glæde! Den Glæde vil koste mangt et Liv og forlænge Kampen til liden Nytte.“

— „Den vil frelse mangt et Liv og styrke Kampen,“ sagde Helvig med Fyrighed. „Den vil bevare Staden og lægge Fjendens Anslag øde.“

— „Aa, Du taler . . . Du taler, som Du har Forstand til . . . Den dumme Dreng,“ vedblev han, idet han mere talede med sig selv, end til Datteren. „Alt gik mig med paa denne Reise, Lykken var med mig i Smaat som i Stort, og nu kommer denne Grønskolling mig en heel Nat for tidlig, og forspilder mig Alting! Jeg vilde ønske ham i Helved!“

Helvig betragtede sin Fader med Forskrækkelse. Saa opbragt havde hun endnu aldrig seet ham, og han, som altid før havde talt med Velvillie om Torben Bille og viist ham Tillid og Venskab, yttrede nu bittert Fjendskab imod hendes Fæstemand til en Tid, da hans gode Stem-

ning ingensinde havde været mere nødvendig, for at hun kunde gjøre ham Tilstaaelsen om den nyssluttede Elskovspagt. Og til denne Forskrækkelse kom atter Angesten, som Klaas Bremers Hentydninger til hendes Faders Planer og Foretagender havde indgivet hende, og som hans egne sære Yttringer nu bestyrkede. Men hun kunde intet Ord fremføre, og stirrede stivt paa ham, som om hun af hans Ansigtstræk vilde udgrunde Aarsagen til alle disse uforklarlige Gaader.

— „Hvad stirrer Du for? Slaa heller Øinene ned, thi Du er Skyld i al min Modgang, Du, og ingen Anden. Var ikke denne dumme Kjærlighed, som han troer, at han tør vise Dig, saa havde han endnu været langt herfra. Men det er tungt for en Fader, at al hans Sorg skal komme fra hans eget Barn."

— „Jeg fortjener ikke denne Bebreidelse," sagde Helvig med nedslagne Øine, „thi mit høieste Ønske er at befordre hvad der kan være Eder til Behag, og ingentid har jeg gjort Eder imod med min Villie."

Da Ridder Finke taug og syntes at fortryde sin Haardhed, vedblev hun: „Og Torben Bille behøvede vistnok ikke at ride skrapt til af Kjærlighed til mig; thi han har Kjærlighed til Fædrelandet, og det er Spore nok for en Riddersmand, som han er."

— „Fædrelandet? Mundsveir og Ordslyd! Hvert Land er Fædreland, og der bages godt Brød i alle Lande. Viismand har allesteds hjemme. Slig Snak om Fædreland er god nok for Menigmand, det gjør ham Hovedet varmt paa Kampens Dag; men Malt og Mjød har samme Kraft."

— „Og Den, som kun har Fædrelandet i Hovedet paa Kampens Dag, han bliver slagen, om han er nok

saa stærk, af Den, der har det i Hjertet, om han er nok saa liden," sagde Helvig, og løftede de smukke Øine atter paa Faderens spottende Ansigtstræk. „Derfor vil Danſken ikke nogenſinde bukke under for Tydſken, thi han fegter for ſit Fædreland, og han veed hvad det er ham."

Ridder Finke følte, at han havde handlet uklogt i at give efter for ſit onde Lune, og at de uforſigtige Ytringer, han havde tilladt ſig, ikke vare blevne overhørte af hans Datter. Han lod ſit uſtadige Blik ſtandſe paa Helvigs Aaſyn, det bares ham for, ſom hendes Ord vare ſagte med Hentydning. Men Helvig lod ikke ſine klare, ærlige Øine ſynke for dette iagttagende Blik, thi hun var ſig ſin Sjæls Reenhed bevidſt. Ridderen lod Øinene løbe rundt i Stuen, ſom om de ſøgte en Gjenſtand, og han ſagde ligeſom adſpredt ihvorvel han ingenſinde havde været det mindre: „Du taler ſom en Kjøbenhavner, min Datter, og ikke ſom en Slesviger, ſom Du er født."

— „Jeg taler ſom en danſk Pige, hvad jeg er af Fødſel; thi jeg er født i Sønderjylland, og med Slesvig, ſom I nu kalder Hertugdømmet, og med de holſteenſke Grevers andre Paafund har jeg Intet at ſkaffe."

— „Eja, eja! Jeg vidſte ikke, at min Datter eiede tilſtrækkelig Statskløgt til at gjøre ſaa fine Diſtinctioner," ſagde Ridder Finke med et af ſine ſpottende Smiil. „Jeg havde ellers forlængſt raadført mig med hendes Viisdom, og dette ſkulde ikke være den første Gang, vi talede om disſe Ting. Siig mig, lærer man ogſaa Sligt i danſke Kloſtre?"

— „Det er ikke godt, min Fader, at I ſpotter Ebers Datter for denne Sags Skyld," ſagde Helvig med

et fromt Udtryk. „At lære Sligt, behøves vel ei, thi Kjærlighed til Fædrelandet har man af Naturen, som er den retteste Læremester. Min Gudmoder i Klosteret talede ofte om disse Tiders Trængsler og om de aarlange Gjenvordigheder, vort Land har lidt for vore Fjenders Ondskab; deraf veed jeg hvad jeg skal troe om vore Fjender, Holstenerne og Tydskerne, som haane Gud ved denne Krig og staae i Ledtog med de onde Magter. Men hvad jeg skal troe om mit eget Land, det siger mig den Stemme i mit Bryst, der taler mægtige Ord i min Ensomhed, og Andet behøver jeg ikke."

— „Det er ei nogen let Sag, at tale om Det, man aldrig har hørt," sagde Ridder Finke, idet han tog Sæde paa en Stol ved Siden af Datteren. „Du skulde have talt til mig af denne Stemme, da kunde jeg have Mening derom."

— „Det er vist ikke min Skyld, at jeg er bleven mere fremmed for min Fader, end jeg har ønsket," svarede Helvig bedrøvet. „Og havde I værdiget at tale til mig om hvad der beskæftigede Eders Tanker, da havde mine Tanker ikke været saa meget overladte til selv at finde Rede i min egen Enfoldighed."

Det var ikke uden en vis Rørelse, Faderen fornam sin Datters simple Klage over at være bleven forsømt af ham. Det spottende Smiil forsvandt af hans Ansigt, som antog et venligere Udtryk, idet han sagde: „Min stakkels Helvig, Du har Ret i, at jeg har ladet Dig mere ene, end din Ungdom har havt godt af. Jeg burde vel ikke have ladet Dig blive saa længe i Ringsted Kloster, men taget Dig tidligere over til Slesvig, hvor jeg var. Vi havde da kjendt hinanden mere og bedre. Men jeg har havt Meget at skaffe.

I min Stand er man tidt nødt til at gjøre Reiser, og jeg vilde hellere lade Dig ene hos din Gudmoder i Sjelland, end vide Dig uden nogen Kvindes Varetægt ovre i Slesvig."

— „Jeg klager ikke over Det," sagde Helvig med sagte Stemme, „thi jeg har min Gudmoder meget at takke; uden hende var jeg neppe bleven Andet end en letsindig Pige, uden Kundskab og uden Tanke. Og enten jeg var i Sønderjylland, uden Eders Selskab, eller i Sjelland, saa var jeg dog altid i Danmark. Men jeg er bedrøvet over at I har agtet mig for ringe til at vexle Tanker med mig, mens vi nu have boet sammen her i Staden næsten i Aar og Dag, og her har Eensomheden og Tvivlen tidt været mig til stor Byrde."

— „Tvivlen?" gjentog Ridder Finke. „Ja det er en Faders Pligt at lede sit Barn og værne det for Tvivl. Jeg bekjender, at jeg har forsømt det for mine egne Foretagender. Det er bagefter at klage derover, jeg seer nu, at det er for seent."

— „Nei, visselig er det ingentid for seent at vexle Tanker om Det, som ligger En paa Sjælen," sagde Helvig med en glad Bevægelse. Thi denne Imødekommen af hendes Fader aabnede hendes Hjerte for et kjært Haab.

— „Vi ville neppe finde nødvendig Tid i disse trange Tider, da saa Meget er at gjøre, til at samtale om saa alvorlige Ting," sagde den slesvigske Ridder undvigende og med et dvælende Blik paa sin Datter. „Og vi kunne det saa meget mindre, som vi maaskee, formedelst vor Adskillelse, ere komne til at tænke heel forskjelligt i mange Stykker, maa jeg næsten frygte."

— „Man kan tænke forskjelligt i mange Stykker, men derfor kan man nok enes," sagde Helvig, „thi Eet

er der, som vi vistnok tænke eens om, og det er om Ret og Pligt."

— „Vistnok, vistnok," sagde Ridderen, ikke uden en Smule Forlegenhed. „Men Ret og Pligt ere heller ikke altid ganske de samme, seete fra forskjelligt Synspunkt."

Uagtet han indsaae det Farlige i at føre disse Ting paa Bane for sin uerfarne Datter, drev dog en uimodstaaelig Trang ham til at søge at kjende hendes Anskuelser, da han nu havde opdaget, at hun ikke var den tankeløse unge Pige, som han hidtil havde troet kun var beskæftiget med sin Pynt og sine Elskovsdrømme.

Helvig rystede med Hovedet og sagde: „Ret er Ret, og Pligt er Pligt, thi Sandheden er kun een, og Retfærdighed kjender Ingen uden Sandhed."

— „Det er et Sprog som saa mange andre. Uret vil Ingen have, men den skeer altid i Rettens Navn. De, som nu ville tvinge Danmark, de sige, at de have fuld Ret, og det sværge de paa, medens Danskен gjør det Samme."

— „Men vi vide dog hvad vi skulle troe derom," sagde Helvig med et fast Blik, som næsten forvirrede hendes Fader. „Og heri tænke vi vistnok ogsaa eens."

— „Det er Ting, som ere saa forviklede, at Dommen bliver svær nok," sagde han nølende. „Om Stridens egentlige Ophav have Statsmænd og Skriftlærde brudt Hovederne i mange Aar, og hver har dømt efter sit Skjøn. Og man kan ikke sige Andet, end at De, som have dømt Danmark imod og at Slesvig hører til det tydske Rige, de have visselig givet Grunde for sig, som veie i Vægten, det kan ikke negtes."

— „Og jeg, som ikke kjender disse Grunde, jeg vil dog sige, at her hjelper Alverdens Grunde Intet, og

man har dem heller ei behov, aldenſtund en naturlig Stemme taler med høi Røſt, naar man vil agte derpaa, og den blæſer hver Kløgtsgrund bort, ſom Avner for Vinden."

— „Og det er denne Stemme, denne Røſt, ſom min kloge Datter hat lyttet til?" ſagde Ridder Finke, ikke ganſke uden Anſtrøg af Spot.

Men Helvig lagde ikke Mærke dertil. Med Varme vedblev hun: „Denne Røſt er vort Maals Røſt, den er vor Tunges Stemme, ſom vi have talt fra vor Fødſelstime. Det er det ſamme Maal, jeg har talt med min Moder i Sønderjylland, ſom det, jeg talte med min Gudmoder i Ringſted Kloſter, og det, ſom jeg nu taler med Eder her i Staden, det er Danmarks Maal, ſom tales fra den tydſke Grændſe ved Eiderfloden, til Danmarks yderſte Grændſer mod Sverrige. Det er Eders Maal og mit Maal, og ved dette Maal ere vi Danſke. I dette Maal har I ſelv lært mig de førſte Lege, da jeg var Barn, og vi endnu levede ſammen, i dette Maal har jeg ſendt mine Tanker til Eder, naar de fløi over Vandet til Slesvig. I dette Maal har jeg klaget i min Smerte og jublet i min Glæde, og dette Maal tale Alle i den Landsdeel, ſom nu ſkal vindes fra os ved Kløgtsgrunde, der Intet have at ſige mod denne Sandhed. Det er Eders Maal og mit Maal, det er et godt Baand, ſom er Os imellem, og løſtes det nogentid, da var I mig jo hartad en fremmed Mand, hvem jeg ingentid kunde betroe min Kummer og min Glæde; thi man kan kun ſige Dette til ſine Egne og i ſit eget Maal. Dette Sprog binder os til hinanden, det binder os til den Jord, Gud har givet os i Lehn, at vi ſkulle være den troe og hengivne, det binder os til de Brødre,

alle Danſke ſkulle kæmpe for til den ſidſte Blodsdraabe, det binder os til os ſelv, og uden det vilde vi være Intet . . . ja, værre end Intet. Fædreland og Fædreſprog de høre ſammen, de ere ikke Mundsveir og Ordslyd, ſom I ſagde nys, de ere Hjerte og Hjerteſlag, og kunne aldrig ſkilles."

Taarerne ſtrømmede ned ad Helvigs Kinder, medens hun med foldede Hænder udtalte disſe Ord, der kom fra hendes inderſte Hjerte. Ridder Finke hørte i Taushed og med nedſlagne Øine dette Udbrud af hendes Følelſe. Da hun taug, drog han et dybt Suk; thi en ufrivillig Bevægelſe rørte ſig i hans forfærdede Sjæl. Han foer med Haanden over Øinene, ſom om han vilde forjage et Syn, og ſagde derpaa: „Gaa til Ro, mit Barn, og ſov. Søvnen vil gjøre Dig godt, den vil give din Sjæl Fred, ſom den trænger til."

— „Nei, min Fader, den Fred, min Sjæl trænger til, den kan Søvnen ikke give mig; men den Angeſt, jeg lider af, kan nok forjage Søvnen . . . Min Fader," vedblev hun og greb hans Haand, „I kan give mig denne Fred, om I vil det, I og ingen Anden. Mangen Gang har jeg havt paa Læben at tilſtaae Eder min Angeſt, men ingentid før iaften har I værdiget at tale med mig . . . Nu kan jeg ikke længer bringe det over mit Sind at tie dermed . . . Nu maa jeg lette mit Hjerte, eller det vil ſprænges . . . Min Fader, her foregaaer ſaa Meget, ſom ængſter mig," vedblev hun med nedſlagne Øine. „Her kommer formummede Mænd i Huſet ved Nattetid, jeg har hørt Stemmer tale Tydſk i Haven, naar der var ganſke mørkt, og Klaas Bremer talte nys ſaa forblommede og gruelige Ord til mig, om den Uſikkerhed, jeg lever i . . ."

— „Klaas Bremer er en gammel Skurk, en affindig Slyngel!“ sagde Ridder Finke opfarende; thi han greb denne velkomne Leilighed til at ende en Samtale, der begyndte at blive saa piinlig for ham. „Gjorde jeg ham hans Ret, jeg aabnede Døren for Bysvendene og lode dem hænge ham i Galgen, den tydske Hund! Jeg har tidt nok sagt Dig, at jeg ikke skjøtter om den Løben i Urtegaarden til alle Tider, og med Klaas Bremer har Du Intet at skaffe.“

— „Her handles ikke om Klaas Bremer, min Fader,“ vedblev Helvig sagtmodig. „I vil dog ikke paaføre mig den Anger, at have voldet en stakkels Flygtnings Død ved uforsigtig Tale, eller bringe den Forbandelse over mig, som han vilde give mig i sin Dødsstund, om den blev fremkaldt ved min Skyld. Her handles om ganske Andet. Min Fader, tilgiv Eders ængstede Datter, og siig mig om . . . Ak! Jeg veed ikke hvordan jeg skal spørge! . . . Om I er Dansk i Sind.“

— „Nu hørte jeg aldrig galere Snak!“ udbrød Ridder Finke med tvungen Latter. „Mit Barn, jeg troer Du primer! Har Du da glemt hvem din Fader er? I Seng, i Seng! Du snakker over Dig i Feber, Du er syg, Du har været for længe oppe. Læs din Bøn og gaa i Seng!“

— „Ja, jeg vil læse min Bøn og gaae i Seng,“ sagde Helvig. „Og jeg vil bede til Gud, at min Angest maa være uden Grund; thi var den grundet, da var Ingen ulykkeligere end jeg, — ihvorvel jeg ellers har megen Aarsag til at takke Gud for Det, som naadig er mig beskæret. Jeg vil bede til Gud, at han vil tage Eder i sin Varetægt, min Fader, og beskjerme Eder for det Onde og styrke Eder til al god Gjerning.“

— „Tak, min Datter, tak! Gaa nu til Ro," sagde Ridderen bevæget. „I lære for meget at præke i Klostrene, det er en overflødig Lærdom. Det har angrebet Dig."

— „Min Fader, der er endnu Eet, jeg maa tale med Eder om," sagde Helvig rødmende, idet hun slog Øinene ned og pillede forlegen ved Livbeltet.

— „Jaften ikke, mit Barn, det er jo allerede saa mørkt, at vi neppe kunne see hinanden. Nu er jeg træt og længes efter Hvilen."

— „Kun endnu Eet, . . . Det ligger mig saa tungt paa Hjertet, at I ikke veed" . . .

— „En anden Gang, en anden Gang," sagde Ridderen, idet han reiste sig. „Man maa takke sin Skaber for hver Ting, man ikke veed," tilføiede han letsindig. „Idag har jeg faaet mere end nok at vide. God Nat!"

— „Min Fader," sagde Helvig, og bøiede sit Hoved, „giv mig da Eders Velsignelse!"

— „Mit kjære, fromme Barn! Gud velsigne Dig og bevare Dig" . . .

Han kysſede hende paa Panden, og gik hurtig ud af Kammeret.

Helvig knælede ned foran Vinduet og bad andægtig for sin Fader og for Torben Bille, for den beængstede Stad og for det ganske Danmark. Og Stjernerne, som allerede stode paa Himmelen, blinkede venligt ned til hende og gave hende den Fortrøstning, at hun ikke havde bedet forgjeves.

Endnu længe lyttede hun ud i den stille Nat, om ikke en fjern Lyd fra Skandserne skulde forraade hende hvad der foregik; men Alt var stille, og kun Skildvag-

ternes eensformige Raaben til hverandre hørtes undertiden i lang Afstand, som et Tegn paa, at De, der vaagede for Stadens Sikkerhed, ikke bleve foruroligede af Fjenden. Og udmattet af de mange Sjælsanstrengelser, som denne Dag havde krævet af hende i forskjellig Retning, slumrede Helvig ind, og drømte om Fred og Lykke. —

Ridder Finke gik eftertænksom op og ned i sit Kammer, thi denne Samtale, som han mindst havde ventet, havde givet ham Meget at tænke paa. At hans Datter ikke var noget enfoldigt Barn, som let lod sig lede, indsaae han nu, og han skjelvede for at hun, som havde talt med en saadan Varme for Danmark, skulde kjende hans Planer, som hun alt lod til at have fattet Mistanke til. Hvor er vel den Fader, som, ihvor fræk han end er mod Alverden, ikke ønsker at bevare sit Barns Agtelse? Og kan der gives nogen haardere Straf end den, som Barnets Ringeagt for Faderens Slethed bringer over hans Hoved? — Niels Finke følte, at denne Straf svævede over ham, han følte allerede den Forbandelse, den indeholdt, og hans Harme faldt mest paa Klaas Bremer, paa hvis Yttringer Helvig havde grundet sin Frygt. Kunde han hevne sig paa ham derfor, og engang tilintetgjøre ham, naar han ikke mere havde ham nødig til sine Hensigters Opnaaelse, da vilde han visselig ikke betænke sig derpaa. Men endnu maatte han for en Stund holde gode Miner med ham. —

Maanen var staaet op, da Ridder Finke sagte aabnede Døren til Haven og sneg sig til Klaas Bremers Bod. Han gjorde det sædvanlige Tegn mod Døren, men Ingen svarede, og Døren til Boden forblev lukket.

Medens han stod og ventede med Utaalmodighed, faldt hans Øine mod Jorden, og han opdagede saaledes den henkastede Nøgle, som laae paa Jorden tæt ved Buskene, der skjulte Døren.

„Skulde han være gaaet ud og have tabt sin Nøgle?“ tænkte han, da han havde gjenkjendt den og taget den op. — „Det var en uventet og bequem Leilighed til at undersøge Rævens Hule . . . Jeg troer ham ikke, han er en snu gammel Ræv . . . Men sagte, at han ikke mærker jeg har Nøglen, hvis han skulde ligge paa Luur eller sove; thi saa tidlig er han dog vel neppe gaaet bort . . . Jeg vil da sige, at Døren stod paa Klem . . . Det gjør den ogsaa,“ — vedblev han, idet han trak Nøglen af Laasen, efter at have aabnet den sagte. Derpaa bankede han endnu en Gang med det aftalte Tegn, men da Døren alligevel ikke blev aabnet indenfra, trak han den selv op og traadte ind i Boden.

En pustende Lyd overbeviste Ridderen om, at hans Forsigtighed ikke havde været spildt; thi Klaas Bremer laae paa Sengen. Gluggen ud til Haven var forbleven aaben, Maanen stod lige for den, og dens Skin faldt igjennem denne Aabning paa Pebersvendens Ansigt, der i denne Belysning næsten forfærdede Ridderen ved det onde Udtryk, der hvilede over de hæslige og fortrukne Træk. En Stund stod han og betragtede den Slumrende, derpaa vilde han vække ham, og lagde sagte Haanden paa hans Skulder. Men denne Berørelse vakte ikke Bevidstheden, den forstyrrede kun Søvnen, og Klaas Bremer stønnede i denne Tilstand mellem Søvn og Vaagen, hvor Sjælen viser sit Overherredømme over Legemets Organer, og Drømmeren snakker i Søvne.

— „Han tog hendes Haand,“ mumlede han med

en mat og klangløs Stemme. „Han tog hendes hvide Haand, . . . som jeg aldrig tør røre . . . Slip hende, Du Forbandede! . . . Hvor hun er deilig! Rød og hvid! . . . Og smal i Midien, som et Rør! . . . Og fyldig over Barmen . . . Hun lagde hans Haand paa sit Bryst . . . Jeg kunde have qvalt ham, jeg følte det som Krampetrækninger i mine Fingre . . . Hu! Jeg hader ham! . . . Men det lader til at hun afskyer mig! . . . Hm! Pilen har en hvas Spids, og gaaer igjennem, naar den blot træffer ham ret . . . Jeg hader ham! . . . Jeg hader Faderen . . . og hende med, som viste mig Foragt . . . Men han skal selv give mig Midler . . . Han er en fræk Forræder . . . en gjerrig Hund . . . han sælger hende nok . . . Og jeg maa eie hende . . . jeg maa! . . . Jeg kan ikke døe som Pebersvend i denne Hytte . . . Ha! det var Kartoven! . . . Men den ramte ham ikke . . . Hundrede Gylden for en Pige! . . . Men Stormen vil gjøre Prisen lettere paa de Varer . . . hundrede Gylden“ . . .

Han mumlede igjen og faldt atter hen i Søvnens Arme. Ridder Finke tog Haanden af hans Skulder, og uvilkaarlig søgte den Dolken. Men han lod den atter synke, betragtede den Sovende med et spodsk og foragtende Blik, og gik sagte ud af Boden, idet han lukkede Døren efter sig. Et Øieblik blev han staaende udenfor og betænkte sig, derpaa begav han sig hen til Lysthuset, steg op paa Græsbænken, og kunde nu sætte Munden lige til Gluggen, saa at hans Ord ikke kunde høres udenfor Boden. Efter gjentagen Kalden lykkedes det omsider at vække Klaas Bremer, som derpaa brummende stod op og aabnede Døren for ham.

— „I sov saa sødt, som I var i Abrahams Skjød,“ sagde Ridderen smilende. „Jeg har længe

staaet og banket, før jeg faldt paa, at kalde gjennem Gluggen."

— „Som i Satans Skjød," mumlede Bodsvenden, medens han trak Skaaden for Gluggen og tændte Lygten.

— „Havde jeg ikke havt vigtige Ting at tale med Eder om, skulde jeg ikke have forstyrret Eders sagre Drømme. Thi jeg kan tænke, I laae og drømte om kjønne, unge Piger. Saa gjør de Gamle tidt, for de naae ikke længer end til Drømmen."

Klaas Bremer saae bistert paa Ridderen, og svarede ikke paa denne letsindige Tale. Han tog en Skindpung frem af en Skuffe i Bordet, og sagde: „Her er trehundrede Gylden for Eders Pantebrev. Det er vel dem, I kommer for at hente?"

— „Saa skulde jeg ikke have forstyrret en Vens Søvn," sagde Finke med sledsk Tunge, „thi selv for en større Sum var I mig god nok til imorgen. Men jeg har andre Ting at melde Eder, som nok ere hundrede Gylden værd, og som ikke taale Opsættelse."

— „I sætter høi Taxt, saa er I vel atter i Pengetrang. Lad høre hvad I veed."

— „Jeg var aldrig mindre i Pengetrang end nu," sagde Ridderen leende. „Kongen blev saa glad ved mit Komme, at han pungede ud med hundrede Gylden, som jeg fik i Laan. Jeg skal nok betale ham med tydske Renter, hvis Lykken er med os, det kan han lide paa, den enfoldige Daare, som har mere Sind for en vanskabt Nar, end for den klogeste Mand i Landet. Men nu til mine Nyheder, saa kan I selv sætte Taxten paa dem, efter Eders Billighed."

Han berettede nu Klaas Bremer hvad han havde

erfaret paa Reiſen til Soer. Kongens Komme til Staden med Forſtærkning gjorde det tilraadeligt for Tydſkerne, at angribe ſnart af al Magt. Man kunde maaſkee allerede vente Kongen om to Dage, der var altſaa ingen Tid at ſpilde, man maatte underrette dem paa Skibene herom, og paaſkynde Angrebet. Naar dette gik for ſig, kunde man afſtedkomme Forvirring blandt Borgerne ved at ſtifte Ildebrand i Staden, hvad der vilde lette Stormen for Tydſkerne. Abbedens Skriver, ſom var hans gode Ven, havde lovet at gjøre Forhindring, ſaa at Kongen endnu i to Dage ikke ſkulde komme afſted fra Soer; dette vilde nok lykkes, meente han, thi Kongen var meget ivrig for at faae en høiſt vigtig Sag til Ende, angaaende en Dragt, med Pen og Pennal, ſom hans Notarier ſkulle inveſteres med, hvilket der var blevet talt Adſkilligt om derude. Og mens Kongen og hans Nar lege med Billeder og Dukker, ville Holſtenerne og de Tydſke lege med hans Kongerige, og det ſkulde gaae ſært til, om ikke hver Part ſkulde erholde Det, ſom han ivrigſt beſkæftigede ſig med, Kongen Dukken, og Tydſken Landet.

Klaas Bremer hørte med Opmærkſomhed paa Forræderens Beretning. Det var nu ikke længer den af Elſkovsſyge vanvittige Peberſvend, det var den kraftige og modige Mand, der med hurtigt Overblik ordner det vigtigſte Foretagende og har fjernet Alt fra ſine Tanker, ſom kunde gjøre Afbræk heri. Han betalte Ridderen rundeligt for hans Meddelelſe, og de aftalte nu i Fællesſkab hvad der var nødvendigt at melde deres Venner i Tydſkernes Hær. Efterat dette var ordnet, ſaa at de ikke tvivlede om et godt Udfald, idet Klaas Bremer havde, ſom han ſagde, ſikret ſig flere Maader til at bringe ſine Efterretninger udenfor Staden, uden at Nogen anede det,

sagde han: „Saa bliver det igjen en Nat uden Hvile og Søvn for disse trætte Lemmer. Men det faaer Intet hjelpe, efterſom det er til Raadets og til hele Tydſklands Gavn. Gud Herren vil være mig naadig og ſkjenke mig Kraft til at virke i min Gjerning."

— „Det vil Han," ſagde Ridderen; og ſaaledes paakaldte begge disse falſke Mænd den Alvidende til et Foretagende, hvorved de maatte ſkjelve for hans Retfærdighed, om ikke Had og Lidenſkab havde forblændet dem i den Grad, at de ikke mere kunde ſkjelne Godt og Ondt. Thi giv Djævelen en Finger, og han vil ſnart eie Dig heelt. —

Som de vare ved at ſkilles ad, henkaſtede Ridderen de Ord: „Saae Du ikke min Datter idag i Haven? Jeg mener, at hun har nydt det ſmukke Veir, ſom jeg havde bedet hende om."

Blodet foer pludſelig Klaas Bremer til de guſtne Kinder, og hans Øine gniſtrede. Ridderen lod ſom han ikke mærkede hans Bevægelſe, og gjentog ſit Spørgsmaal.

— „Hun gik i Haven," ſagde Bodſvenden.

— „Var hun alene?"

— „Hvad veed jeg deraf? Det kommer mig Intet ved. Skal jeg vogte Eders Datter?"

— „Jeg troede I havde ſeet hende, eller hørt hende tale med Nogen. Men ſaa har hun vel været ene, ſom jeg ogſaa helſt ſeer."

— „Nei, for Satan! Hun var ikke ene! Hun leflede med Torben Bille, og han med hende . . . og lige for mine Øine . . . Det maatte jeg ſee paa."

— „Hm! Det var ſlemt," ſagde Ridderen tirrende. „Lige for Eders Øine, ſiger I?"

— „Men jeg ſkal hevne det," mumlede Bodſvenden. „Jeg ſkal hevne det."

— „Paa hvem? Paa Torben Bille? Det tør I ikke. Pral ikke med hvad I tør gjøre, Klaas Peberſvend. Torben Bille er denne Nat i Skandſerne, og var han ſaa ſikker for alt Andet, ſom for Eders Hevn, ſaa kunde han leve hundrede Aar."

Klaas Bremer ſvarede ikke, han knyttede Haanden om Kniven og ſtirrede hen i Boden.

— „Jeg er ſelv ked af denne Beilen," vedblev Ridderen. „Der ſkal en Ende paa . . . og det imorgen den Dag, det ſkal jeg love for."

Klaas ſaae paa ham med forvildede Blik.

— „Imorgen er den Ting ude, og naar han kommer her imorgen Aften, er Buret tomt og Fuglen borte; ſaa kan han lokke ſaa meget ham lyſter, men hans Lokketone hjelper Intet."

— „Hvad mener I?" ſpurgte Klaas forſkrækket.

— „Imorgen fører jeg min Datter til Dronning Philippa, hun vil nok tage hende for denne Tid blandt ſine Jomfruer paa Slottet. Der er hun ſikker, baade for Torben Bille og al anden Elſkov og Galſkab, ſom kunde true hende. Ihvor det ſaa gaaer med Staden, Dronningen og hendes Jomfruer, ſom ere i Slottet, ville altid være ſikkrere end nogen Anden i denne Stad. Og jeg vil ikke længer ſpille Bovеſpil med denne Pige i et ubeſæſtet Huus."

Klaas Bremer havde nogentid ſtirret ned for ſig, medens underlige Krampetrækninger i Anſigtet forraadte, at der foregik en Kamp i hans Indre, og at denne havde grebet ham mægtigt, ſom den var fremkaldt pludſeligt. Efterhaanden tiltoge diſſe Trækninger, og hans Anſigt udtrykte en ſtor Bevægſtelſe. Pludſelig ſaae han op med et forvildet og ſky Blik, og ſagde med en bønlig

Stemme: „Nei, nei! Herr Ridder! Gjør mig for Guds Barmhjertigheds Skyld ikke denne Sorg, tag hende ikke bort fra Eders Huus! Gjør det ikke!"

— „Hvi skulde jeg ikke det, da det er klogest?"

— „Tag hende ikke bort herfra. I maatte lige saa gjerne tage mig Lyset og Luften. Skal jeg ikke see hende mere og høre hendes Stemme, saa har jeg Intet meer at frydes ved. Saa vil Intet lykkes mere for mig, og jeg vil ikke kunne tænke paa Andet, end paa hendes Tab. Thi I maa vide, at Os foreſtaaer en Ulykke, om denne Pige, som er reen og uskyldig, ikke bliver i vor Nærhed. Det har jeg læst af Stjernerne mangen Nat. Tag hende derfor ikke bort, baade for Eders egen og for min Skyld!"

Den gamle Mands Angest og Overtro smittede Ridderen, uagtet han sagde: „Skam Eder at troe paa Sligt, I, som hverken troer paa Vor Herre eller paa Djævelen. Her er min Datter ikke sikker for Torben Bille . . . Nei, det gaaer ikke an, jeg maa dog see at faae hende bort."

— „Lad hende blive . . . Torben Bille skal I ikke frygte for, om jeg saa selv skal dræbe ham med denne min Kniv, Torben Bille skal ingentid eie hende. Men tag hende ikke bort herfra, det vilde være mig for stor en Sorg. See, jeg vil tjene Eder, som ingen Anden. Jeg vil forstrække Eder af Raadets Formue, Alt vil jeg gjøre, kun maa I ikke tage hende bort herfra, thi da er min Tid omme."

Den gamle Mand bøiede sig hurtig ned ude af sig selv, og gjorde en Gebærde som for at tage Noget under Sengen, medens han fremførte disse Ord med en feberagtig Hast; men i samme Øieblik kom han atter til

Befindelse, og reiste sig med et dybt Suk. Denne Bevægelse undgik ikke Ridderen, som smilede haanligt i Skjægget, da han sagde: „Som jeg seer, at det er Eder saa haardt imod, skal jeg tænke mere derover, før jeg tager nogen Beslutning. Naar vi kunde blive af med denne unge Junker, var allerede Noget vundet. Og til Penge kan man altid trænge, Gud bedre det."

— „Hvad jeg kan tjene Eder med, det skal jeg villig gjøre, ihvorvel kun smaa Summer staae til min Raadighed," sagde Klaas Bremer, som atter havde gjenvundet sin Fatning og sin Forsigtighed. „Men I maa love mig, at I ikke tager hende bort herfra, thi da vil det gaae os Begge saare ilde."

— „Lad gaae, jeg lover det . . . Hvis I skaffer mig Torben Bille af Halsen, saa vil jeg aldrig tænke derpaa. Men jeg er bange for, at Pigen veed mere, end os tjenligt er. Hun holder med de Danske, det veed jeg nu bestemt, og hun maa Intet mærke . . . Jeg skulde næsten troe, at Nogen havde givet hende Mistanke i denne Sag, thi som hun talede iaften, har jeg ingensinde hørt hende tale før."

Klaas Bremer udholdt Ridderens forskende Blik, uden at forraade med en Mine, at han følte sig truffen af denne Bemærkning, og Niels Finke røbede ikke, at han ingen Tro mere havde til Bodsvenden. Saaledes bedroge disse Medsammensvorne gjensidig hinanden, som det altid pleier at gaae; thi Tro og Love findes kun hos Dem, som agte Sandhed og Ret. Ridder Finke begav sig bort gjennem Haven. At han havde fundet Nøglen til Boddøren, syntes ham som en Lykkens Tilskikkelse; thi han kunde nu ikke mere tvivle om, at Klaas Bremer skjulte en Deel af Raadets Penge i Boden, om end ikke

dem alle, og med denne Nøgle vilde det ikke være ham vanskeligt uden at Nogen mærkede det at anstille Ransagelse, naar Klaas var borte om Natten, og at tage hvad han forefandt. Han meente, at han baade skyldte sig selv at forøge sin Velfærd, om Leiligheden dertil gaves, og at Pebersvenden tillige fortjente en Revselse for den Tilbøielighed, han fordristede sig til at nære for Ridderens Datter. Denne forekom ham deels fornærmelig og deels latterlig; men den forekom ham tillige som et uhyggeligt Vanvid, og han besluttede ikke at holde sit Løvte til Klaas Bremer, men bringe Helvig i Sikkerhed hos Dronningen den følgende Dag. Dette kunde desuden maaskee blive et Middel til at denne affindige Mand, hvis Virksomhed og Bestemthed han kjendte, hevnede sig ved at skaffe Torben Bille afveien, hvilket var ham det Kjæreste. Thi dette Drab vilde paa en efter hans Mening naturlig Maade, gjøre en Ende paa den ham lige saa forhadte Beilen, og gjøre Helvig mindre tilbøielig til at foretrække Danmark for alle andre Lande i Verden. Og snart vilde her dog ikke være noget blivende Sted for ham, som i Tydskland maatte søge Lønnen for sit Forræderi mod Danmark.

Disse Betragtninger ordnedes hurtigt i hans Hoved, medens han gik gjennem Haven, og han betraadte Husets Tærskel mere tilfreds med Dagens Udbytte, end man skulde have troet, for at søge nogle Timers Ro, inden han atter hengav sig til sin farlige Virksomhed. —

Klaas Bremer fremdrog sit Skrivetøi, og ved Lygtens matte Skin affattede han i størst mulige Iil paa en lang Strimmel Papir en Beretning om hvad Tydskernes Anførere skulde vide om Stadens Tilstand, om dens svageste befæstede Punkter og om den ventede For-

ſtærkning. Det lykkedes ham at ſuldende dette Brev til Klokken ringede Elleve paa Hellig-Aands Kloſter. Han gjennemløb endnu engang hvad han havde ſkrevet, og gned de tørre Hænder, vel tilfreds med at kunne give ſine Landsmænd ſaa vigtige Efterretninger. Derpaa udbrog han af et Bundt gamle forruſtne Pile en enkelt Piil, om hvilken han omhyggelig viklede Brevet, ſaa at det ſluttede tæt til den og ſyntes at udgjøre en Deel af den, hvornæſt han bandt det faſt med en tynd Lidſe, ſom han forſeglede. Efter at have iført ſig Munkekappen, med Hætten over Hovedet, og ſtukket den lange Kniv i Ærmet, ſaa at han havde den paa rede Haand, tog han Pilen forſigtig under Kappen tilligemed en lang Snor af en ſæregen Sammenfletning, og drog en Skuffe ud, hvori laae en lille Flaſke med et Fluidum, der udbredte en lyſende Glands i Skuffen, idet han berørte Flaſken, hvorved det blev ſat i Bevægelſe. Denne puttede han ogſaa i Lommen, og ſaaledes forſynet forlod han Boden, lukkede Døren efter ſig, og gik, paa ſamme Maade ſom ſidſt, igjennem Havens Plankeværk ud paa Gaden, og forſvandt om Hjørnet. Men næſten i ſamme Øieblik vendte han atter tilbage og ſtod udenfor den ſlesvigſke Herremands Huus. Det var ſom om en Troldomskraft drev ham imod hans Villie til dette Sted. Han ſtirrede længe med ufravendte Blik op til Jomfru Helvigs Vindue i Huſets Gavl, og dybe Suk gik ud af hans Bryſt. Men da han endelig rev ſig løs og ilede bort, var det med en Hurtighed, ſom man ikke ſkulde have tiltroet hans Alder, og ſom røbede, at denne Beſlutning var tilkæmpet. —

VII.

I Skandserne.

Med sagte og lydløse Fjed sneg Klaas Bremer sig gjennem den stille, og i denne Tid ubeboede Tydskmannegade, over Fiskertorvet, ad Østregaden og til Venstre forbi Østreport, hvis Vindebro var optrukken og Faldgitteret nedhisset, saa at end ikke en Kat kunde komme ud af eller ind i Staden. I Porttaarnet vaagede Bysvendene, som afgave Portvagten; thi Stadens eget Mandskab havde Portene inde, efterson Ingen mod Raadets Villie kunde have Krigsfolk indenfor Befæstningen. En Bueskytte gik frem og tilbage oppe paa Porttaarnet, med sin Armbrøst paa Skulderen; men han saae ikke indad mod Staden, og Klaas Bremer naaede ubemærket forbi Porten og nærmede sig den Skandse, som var anlagt tæt til Pælværket, udfor Grønnegaden, og som beherskede en Deel af den flade Mark Hallandsaas, der strakte sig fra Porten ned imod Sundet, hvor den største Deel af den fjendtlige Flaades Mersskibe laae for Anker, medens de andre deels laae nordligere, deels sydligere. Ogsaa forbi denne Skandse lykkedes det ham at komme ubemærket af Krigsfolkene, der bevogtede den, og saaledes naaede han det østlige Hjørne af Stadens Befæstning, hvor denne i en

skarp Vinkel bøiede mod Nord. Her hugede han ned og blev nogle Minuter i denne Stilling, for at kigge mellem Palisaderne, som paa dette Sted stode indenfor det Vandløb, der, kommende fra Pustervig-Sø, Nord for Staden, løb heelt udenom denne, indtil det paa hiin Side Østreport faldt ud i Vandet ved Bremerholmen. Maanen var netop gaaet ned under Horizonten, Hallandsaas laae for Øiet som en ubegrændset sort Flade, og man kunde ikke skjelne nogen Gjenstand i Stadens Nærhed. Saa meget mindre kunde man see et lille enkeltstaaende Huus, som laae næsten heelt nede ved Stranden, og imod hvilket Klaas Bremers stirrende Blik var rettet.

Dette Huus var først for faa Aar siden opført af en Værtshusmand, som hed Hans Knap, men endnu oftere blev kaldet Hans Holstener, ihvorvel han var barnfødt i Danmark. Men han havde giftet sig med en holsteensk Enke, af en moden Alder, som havde Noget tilbedste foruden en opløben Stedsøn af hendes første Ægteskab, og hun havde saaledes vidst at tiltage sig Herredømmet i Huset, at den lydige Ægtemand efter hende fik Navnet Hans Holstener, til Trods for sin ægte danske Oprindelse. Huset var, som sagt, dengang nylig bygget, og de Træer vare dengang nylig plantede, som senere hvælvede deres løvrige Grene over dette Huus, der i en lang Række af Aar gik i Arv fra Fader til Søn, den ene Menneskealder efter den anden, og i mere end et Aarhundrede hed Hans Knaps Herberg. Og endnu i vore Dage ere disse Træer ikke ganske forsvundne, idet en enkelt Affødning af dem endnu angiver os det Sted, langt inde i Kjøbenhavn, hvor dengang Hans Holsteners Herberg stod, et godt Stykke udenfor Staden.

Efterat Klaas Bremer havde lyttet i nogen Tid,

stak han Fingeren i Munden og efterlignede nogle Gange en Strandfugls Skrig med saa megen Nøiagtighed, at endogsaa en øvet Jæger kunde lade sig skuffe deraf. Et Øieblik efter betegnede et Glimt, som af et Lys, der langsomt førtes forbi en Glugge i en Dør eller et Vindue, det Sted, hvor Hans Holsteners Herberg laae. Dette Glimt forsvandt øiebliklig, men det var for Klaas Bremer et Tegn, som bragte en af de Fortrækninger, hvormed han troede at smile, paa hans Ansigt. Og han var saa sikker i sin Sag, at han, for ingen Tid at spilde, strax skred til at udføre Det, hvorfor han var kommen.

Siddende paa Knæe bag Pælеværket, bøiede han sagtelig en Green ned til sig af en stor Busk, der voxede bag Befæstningen. Med den elastist flettede Snor, han havde bragt med sig, fæstede han Grenen til en af Pallisaderne saaledes, at den efterhaanden spændtes som en Bue, indtil han med Fingeren havde prøvet, om den havde Spændkraft nok. Nu lagde han Pilen, som hans Brev var svøbt om, an imod Pælеværket og dens bredeste Ende imod Buestrengen, og da denne Bevægelse var gjort, sad Pebersvenden i sit Skjul som forstenet, og lyttede med spændt Opmærksomhed.

Det varede længe for hans Forventning, og han begyndte allerede at mistvivle om, at Hans Holsteners Stedsøn inat turde nærme sig Staden, for at modtage og befordre hans Budskab, da en sagte Raslen i nogle Buske ude paa Marken overtydede ham om, at denne dristige Svend kom krybende som en Slange gjennem Græsset. Og et Øieblik efter skreg en Maage tæt udenfor Staden, paa den anden Side af Befæstningen. Hurtig fremtog Pebersvenden den lille Flaske, som vi have

seet ham medtage fra Boden, og heldte nogle Draaber af den over Pilen, og i samme Øieblik lod han denne flyve fra Strengen. Da var det, som om en skinnende Sankt-Hans Orm fløi høit op i Luften, og i en Bue dalede ned i Græsset paa Marken, hvor den blev liggende som et svagt Lyspunkt. Og man skulde næsten falde paa at troe, at Maagen gjorde Jagt paa Sankt-Hans Ormen; thi et Øieblik efter sluktes denne lille, phosphoragtige Glød pludselig, og Maagen udstødte et svagt Skrig.

Men Klaas Bremer havde hørt nok til at vide, at hans Brev ikke var gaaet tabt paa den vidtstrakte, øde Mark, men var i sikkre Hænder og snart vilde naae sin Bestemmelse. Og han havde netop med behørig Forsigtighed løst Snoren fra Grenen igjen, da et fjernt Glimt fra et af Skibene i Sundet besvarede det Signal, der sandsynligviis paa en eller anden Maade var gjort i Skjul af Herberget, og en Baad nærmede sig Landet. Dette kunde dog ikke skee saa lydløst, at ikke de aarvaagne Svende i den yderste Skandse, heelt nede ved Søen, bleve opmærksomme paa, at Noget rørte sig. Men det havde ikke anden Følge, end at Vagten i Skandsen nede ved Sundet raabte sit eensformige: „Vagt! Giv Agt!" — og at dette Raab blev besvaret med et lignende fra Byens Skandse, hvor Torben Bille vaagede i denne Nat.

Klaas Bremer, som var ifærd med at snige sig tilbage i Staden, standsede ved det sidste Raab, og hans Ansigt udtrykte baade Spot og Forbittrelse; thi han havde tydelig gjenkjendt Torben Billes forhadte Stemme. —

Den unge Ridder, som havde medbragt den glædelige Efterretning til Stadens Øvrighed, om Kongens forventede Komme og om den Forstærkning, som flere

Herremænd vilde tilføre Staden, havde tilbragt den første Deel af Natten i Samtale med Krigerne i Skandsen. Thi denne gode Efterretning holdt endogsaa Dem vaagne, som ellers vare tilbøielige til Søvnen. Men efterhaanden blev Antallet af de Vaagende formindsket, den ene efter den anden svøbte sig i sin Kappe og lagde sig til Hvile, nogle i Læ af de store Blider, som stode færdige til at kaste deres Steenmasser imod Fjenden, andre ved Siden af de nye Kartover, der rakte deres dødssvangre Mundinger ud over Skandsens Volde.

Tilsidst var i hele Skandsen kun Torben Bille og hans Ven og Jevnaldrende Jørgen Rosenkrands aarvaagne, foruden en af Torben Billes Svende, som med Armbrøsten støttet til Knæet holdt Udkig i det østligste fremspringende Hjørne af Skandsen, medens de to Herrer gik op og ned i Samtale.

Efterat denne en Stund havde dreiet sig om Begges Kjærlighed, — Torben Billes til Jomfru Helvig og Jørgen Rosenkrandses til Dronningens Jomfru, den smukke Jutta Sehested, en Datter af Ridder Hartvig Sehested til Raunholdt, — faldt Samtalen naturligviis paa den Gjenstand, som derefter var dem Begge af størst Vigtighed, nemlig Krigsvæsenet.

— „Naar jeg seer paa disse lumpne Kartover," sagde Jørgen Rosenkrands, idet han standsede bag en af Kanonerne, „saa kan jeg ikke Andet end harmes over, at jeg er født i en Tid, da allehaande nymodens Opfindelser gjøre det saare vanskeligt for en ærekjær Mand at finde sig tilrette i Verden."

— „Man kan dog ikke negte, at disse Opfindelser ere af en stor Virkning," sagde Torben Bille.

— „Men naar baade den Ene og den Anden af

Dem, der føre Krig, have saadanne Uting, saa bliver jo Forholdet det Samme. Og har blot den ene Part dem, saa vinder han kun en daarlig Seier, thi den er vunden ved slette og nedrige Midler. Der er snart Intet tilbage af den sande Krigskunst, efterat saadanne Maskiner ere opfundne, som skulle udrette mange Menneskers Gjerning ved en død Kraft. Den Mand, som har fundet paa Krudtet, har brugt sit Vid i Djævelens Tjeneste."

— „Men han har været en klogtigere Mand, end nogen af os," sagde Torben Bille.

— „Klogt kan være god nok, men i Krigsføring skal den dog vel ikke være det Fornemste. Det er det sande Mod og den rette Krigsdygtighed, som denne Opfindelse fortrænger; og i Stedet derfor trives herefter Feighed og Træskhed. Det er betegnende nok for denne Opfindelse, at den er gjort af en Munk og i Tydskland. Thi Klostrene, særdeles de tydske, have fra Arildstid været de Reder, hvor alskjøns Underfundighed fortrinlig er bleven udklækket. Men dette er en af de værste, thi den vil nedværdige Menneskeslægten, og bringe den Feige øverst og den Modige nederst. Hvilken brav Riddersmand vilde vel nogentid drage i Kampen med en Krudtbøsse paa Skulderen, i Stedet for en ordentlig Landse? Jeg vilde kalde Den en feig Skurk, som gjorde det, og en skammelig Morder. Thi at gaae aabenlyst mod sin Fjende og kæmpe Mand mod Mand, det er Ridderdaad; men at lægge sig i Baghold eller i Skjul paa lang Afstand, og skyde en Luntebøsse af, det kan den lumpneste Svend gjøre. Og dette er at forandre lovlig Krig og hæderlig Hærfærd til ulovlig Stimandsfærd, og til et grumt og modløst Slagteri."

— „Jeg skulde ogsaa ønske, at vi kom til at stride i ordentlig Kamp med Tydskerne, uden disse Kunster," sagde Torben Bille. „Men vel er det alligevel, at vi have Kartover, siden Tydskerne ere saaledes rustede, og mod Skibene kunne de jo gjøre Virkning, hvor man ikke kan udrette Noget uden saadanne store Skudvaaben."

— „Hidtil har man slaaedes ret godt, disse foruden, og da vi ifjor sloge Tydskernes Flaade paa Mariæ-Magdalenæ Dag, og toge og ødelagde mange af deres Skibe, da havde Kartover og Luntebøsser det Mindste dermed at gjøre, men Mands Mod og Hjerte det Meste. Og hvad det er for Helvedes Kram, skjønnes bedst af de Navne, som Opfinderne selv have givet dem. Har man nogentid hørt hæsligere Navne end Skorpioner, Slanger, Skærbrækkere, Basiliskr og Fanden veed hvad alt det Utøi hedder."

— „Siig mig, om I veed det, hvorledes ligge vore Befæstninger udenfor Staden?" spurgte Torben Bille. „I maae dog have udrettet Noget, mens vi vare i Soer hos Kongen, og I have vel faaet alt Det istand, som han begyndte paa, inden Andagten forførte ham til at forlade Staden."

— „Dernede ved Stranden ligger en Skandse, i Linie med Hans Holsteners Herberg men mere til Høire. Og ude paa en af Grundene i Vandet, ved Refshalebet, har Dronning Philippa, Gud lønne og bevare hende, ladet fuldføre de Blokhuse til Havnebets Beskyttelse, som Kongen lod begynde paa. Det kom godt tilpas, at der endnu var nogle Levninger tilbage af den gamle Refshaleborg, som Kong Erik Glipping for tohundrede Aar siden lod opføre af Steen paa Grunden midt ude i Sundet. Saadanne gamle Stumper komme under-

tiden til Nytte. Ved disse Blokhuse staae nogle dygtige Bliber, og der er ikke Mangel paa store Kampestene fra de gamle Ruiner til at opvarte med. Der ligge ogsaa nogle af Kartoverne og stikke Gabene ud imod Vandet. Thi havde vi ikke spærret der for Tydskerne, havde vi snart havt dem inde i Havnen ved Slottet, hvor vore Skibe ligge i Leie. Nu mener jeg, at de skulle nok blive nødte til at lade dem ligge, hvor de ere."

Torben Bille havde med Øiet fulgt enhver af Jørgen Rosenkrandses Henviisninger, uagtet den mørke Nat hindrede ham i at see det Mindste.

— „Det er en sort Nat," sagde han. „Var den ikke saa stille, kunde den være god til Angreb og Forraskning; men inat kan man langt borte høre den mindste Lyd, som Fjenden vilde gjøre. Saa vil det ikke vare længe, thi vi faae snart uroligt Veir."

— „Hvor veed I det? Veir er dog ikke let at veire forud, siger man, med mindre man har Værk i Lemmerne, som de gamle Kjærlinger."

— „Naar Strandfuglene komme ind til Landet, skal det betyde Uveir. Nys skreg en Strandfugl tæt herved, og flere Gange end de pleie."

— „Tys! Lad os lytte! Det bares mig for, jeg saae et Glimt dernede ved Stranden."

— „Det har vel været Lys i Herberget. Jeg saae det ogsaa, men det var strax forbi."

— „Da skulde Djævlen annamme Hans Knap; thi det er strængt forbudt at tænde Lys derude, efter Klokken ni, det kunde være Tegn for Fjenden, til at østne sig efter."

— „Alt er stille. Hvor denne Nat er deilig og mild. See, Jørgen Rosenkrands, hvor disse Stjerner

ſtinne klare. Maa man ikke tænke paa ſin Elſkedes Øine i en ſaadan Nat?"

— „Ha! Hvad er det? Seer I det Lysglimt, ſom ſteg i Veiret og atter ſank? Det ligger ſom en Glød paa Marken . . . nu er det borte."

— „Det har forſtrækket en Maage, den ſkreg ſaa ynkelig derved. Var det et Stjerneſkud? Men det kom nedenfra. Saa var det vel en Lygtemand, thi Egnen heromkring er ſumpet, og disſe Nisſer dandſe helſt paa de blødeſte Enge."

— „Det kunde ogſaa være et Varſel," ſagde Jørgen Roſenkrands betænkelig. „Maaſkee det tyder os, at vort Liv ſkal faae en ſtakket Ende, ſom dette Lys."

— „Guds Villie ſkee! Jalfald ſkulle vi da have udført en lyſende Bedrift forinden, om det ellers ſkal gaae os ſom denne Ild."

Begge Ridderne taug; thi dette Syn, ſom de ikke kunde forklare, havde vakt ſære Tanker hos dem. I hiin overtroiſke Tid bevægedes Tanken kun altfor ofte paa et Gebeet, hvor Indbildningskraften havde frit Spil, og Troen paa Varsler og Jertegn var almindelig.

Efter nogen Tids Taushed ſagde Torben Bille: „Det kunde muligt ogſaa være et eller andet aftalt Tegn til Skibene; thi der er desværre viſtnok tydſke Forrædere i Staden, ſom ſønſe paa at tjene deres Landsmænd, hvorvel alle Peberſvende og Udliggere ere forjagede fra deres Boder."

— „Vi ere for godtroende og nære Slanger i vor egen Barm. Ingen ſkal faae mig til at troe, at Tydſterne vilde lade danſke Mænd og Qvinder leve indenfor Murene, naar det var Danſke, ſom beleirede dem udenfor" . . .

— „Mig tykkes jeg hører Pladſken, ſom af Aarer i Vandet . . . Noget maa der røre ſig, thi nu raaber Vagten nede i Søſkandſen, for at lade vide, han er aarvaagen. Saa ville vi dog ſvare ham igjen af bedſte Evne . . . Vagt! giv Agt!"

— „Det kan man kalde at raabe," ſagde Jørgen Roſenkrands. „Jeg troer det kunde høres til Malmø."

En dyb Stilhed fulgte paa disſe Ord. Jørgen Roſenkrands lagde ſig plat ned paa Jorden, efter at have overtydet ſig om, at Alt forblev roligt. Han vilde ſtyrke ſig med en kort Søvn. Torben Bille gik op og ned i Skandſen. Snart ſtirrede han ud over Volden i den mørke Nat, ſnart betragtede han den ſtjernefulde prægtige Himmelhvælving med dens utallige Kloder, ſnart talede han nogle Ord med Skildvagten, for at underſøge om han var aarvaagen. Derpaa udſøgte han ſig det Sted, hvor han ſelv vilde holde Vagt, tog en Armbrøſt fra en af de ſovende Soldater, og lænede ſig med Ryggen til en af Palliſaderne, ſom ſkilte Skandſen fra Staden, med hvilken den her var ſat i Forbindelſe ved en bred Planke, vel nærmeſt fordi en ſtor hvid Steen, ſom laae midt i Vandløbet, gav Planken et Støttepunkt. Paa dette lidt ophøiede Sted kunde man bedſt holde Udkig, meente han.

Men en ſtille Nat fører let Tanken paa Afveie, om vi end fæſte den nok ſaa faſt ved en beſtemt Gjenſtand. Den uafladelige, timelange Lytten og Stirren havde ſløvet Torben Billes Sandſer, hans Legeme var udmattet, den ſtjerneklare Nat vuggede hans Tanker efterhaanden i vaagne Drømme om Elſkov, og omſider ſlumrede han ind, med Buen i Haanden. Og paa en underlig Maade geſtaltede ſig hans Drøm af de nærmeſte

Gjenſtande og den Grundtanke, ſom gik gjennem hans Tilværelſe.

Det bares ham for i Drømme, at han roede ſig over et Vand, ſom først laae roligt og klart for ham; men ſnart reiſte Bølgerne ſig til en uſædvanlig Høide, og Baaden gyngede frem og tilbage, ſom om den hvert Øieblik ſkulde kantre. Paa den ſtille Strandbred ligeoverfor ſtod Helvig og vinkede ad ham. Han var nogle Gange nær ved at arbeide ſig til Strandbredden, men hvergang ſkyllede Baaden atter tilbage af Brændingen. Han vilde ſpringe i Søen for at ſvømme til Land, men Helvig raabte til ham, at man havde rammet ſpidſe Pæle ned i Vandet, ſom han vilde omkomme imod, om han ſprang ud. Men kunde han naae en ſtor hvid Steen, ſom hun viſte ham, ſkulde hun række ham Haanden og drage ham til Landet. Og nu paſſede han nøiagtig paa Baadens Bevægelſe, og da den atter nærmede ſig den hvide Steen, ſprang han ud af Baaden, greb hendes udſtrakte Haand — og var frelſt. —

Torben Billes mægtige Stemme, da han ſvarede Skildvagten i Søſkandſen paa hans Tilraab, havde pludſelig ſtandſet Klaas Bremers Skridt. Som en Kat havde Peberſvenden ſneget ſig fra ſit Skjul tilbage til Staden, men ved Lyden af denne forhadte Stemme ſtandſede han, og uvilkaarlig ſøgte hans Haand efter Kniven, idet hans Læber fortrak ſig til et ſpottende Smiil, ſom om de vilde udtale den Tanke: „Snart ſkal denne Stemme forſtumme med mange andre, thi jeg har viet Eder til Dødens Bytte.“ Men dette Smiil, ihvor hadefuldt det end var, forſvandt ſnart, thi Bodſvendens Had til Torben Bille var for ſtærkt, til at det kunde forliges ſelv med det hadefuldeſte Smiil. En mægtig Attraa efter

at komme sin Fjende tillivs greb ham, og drog ham nærmere til Skandsen; men Natten var for sort, til at han i Afstand kunde see nogen Gjenstand. Han sneg sig lige til Vandløbet, som skilte Staden fra Pælværket ind til Skandsen og her hørte han Torben Bille tale med Svenden . . . han følte paa sig, at det maatte være ham, der tog Plads tæt ved Pallisaderne, kun nogle faa Skridt fra ham, thi see det kunde han ikke.

Ridderen blev staaende ubevægelig inde i Skandsen, og Klaas Bremer lige saa ubevægelig udenfor. Selv om man havde bemærket ham, maatte man have antaget ham for en livløs Gjenstand. Omsider vovede han eet Skridt . . . og endnu eet . . . og nu stod han allerede paa den gyngende Planke, som førte over den hvide Steen, der laae midt i Vandløbet, hen til Skandsen og var dens eneste Forbindelse med Staden. Men Planken gyngede under hans Fod næsten lige saa stærkt, som hans Hjerte bankede. Det anede ham ikke, at denne gyngende Bevægelse, som meddeelte sig til den slumrende Torben Bille, der havde valgt sin Plads paa den anden Ende af den brede Planke, bidrog til hans Sikkerhed, idet den fremkaldte en Drøm, som fængslede Torbens Sandser endnu mere, end Slummeren allerede havde gjort det. Og medens Klaas Bremer med Skjelven sneg sig over den gyngende Bro, drømte Torben Bille sig i den gyngende Baad.

Endnu nogle Skridt . . . og nu var kun Pælværket mellem ham og hans Fjende. Klaas Bremer bøiede sig mod Pallisaderne . . . og nu fortrak hans Ansigt sig atter til et Smil, thi trods Mørket kunde hans skarpe Blik gjenkjende den slumrende Torben Bille. Han stod saa tæt ved ham, at hans egen Aande kunde sætte Ridderens

broderede Halskrave i Bevægelse, han kunde udsee det Sted, hvor Stødet maatte være dødeligst . . . imellem Brystharnisket og Rygpladerne skulde Staalet ramme . . . det var ham en Vellyst at dvæle et Øieblik i denne Sikkerhed, medens Kniven gled ud af det venstre Ærme og over i den høire Haand . . .

Torben Bille sprang op af Søvne med en ufrivillig Bevægelse, — og var frelst. Thi i det Samme foer en Haand, væbnet med en lang blinkende Kniv, ind mellem Pallisaderne, hvor han havde staaet, og gjorde et forgjeves Stød i Luften, et Stød, som vilde have jaget Kniven ind i hans Side, hvis Drømmen om Helvig ikke havde reddet ham.

Ridderen gjorde Anskrig og Skandsens Mandskab kom i Bevægelse. Selv trængte han sig mellem Pallisaderne ind til Staden, thi det forekom ham, at iilsomme Skridt af en Flygtende toge denne Retning. Og han havde ikke taget feil. Men det Forspring, Drabsmanden havde faaet, medens *han* først maatte skyde Bommen tilside og aabne Døren i Pælеværket fra Skandsen, var allerede temmelig stort, og Torben Bille, som var i den svære Krigsrustning, maatte snart opgive at indhente ham. Han standsede derfor pludselig og sendte en Bolt fra Armbrøsten, som han havde beholdt i Haanden, efter ham. Den Flygtende udstødte et Raab, som om han var truffen. Dette anspорede den unge Ridder til at vedblive sin Forfølgelse og han troede nogle Øieblik, at det skulde lykkes at indhente ham; men ved en Omdreining tæt ved Hellig-Aands Kloster, snublede han over en Steen og faldt. Den Tids Dækningsvaaben vare tunge og besværlige, og den Ridder, som først var falden til Jorden, havde ondt ved at reise sig uden Hjelp. Den

Flygtende var vel ikke uvidende herom, thi han ſtandſede i nogen Afſtand og raabte med en ſpottende Latter: „I har ikke ramt mig bedre, Torbén Bille, end at jeg nok kan ramme Eder en Gang igjen, og jeg ſkal endnu fortjene min Tak af Jomfru Helvigs Fader!“

Inden Torben Bille kom paa Benene, var Drabsmanden forſvunden mellem Gravene paa Hellig-Aands Kirkegaard. Langſomt vendte han tilbage til Skandſen, grublende over denne Begivenhed. At Drabsmanden havde efterſtræbt hans Liv, og ingen Andens, var ham tydeligt af Det, han havde hørt. At han ſkulde have nogen perſonlig Fjende, var ham ligeſaa uforklarligt, ſom at denne havde nævnet hans Elſkedes Fader med en Hentydning, der aabenbart ſkulde kaſte Mistanke paa ham. Men at Jomfru Helvig havde frelſt ham fra at blive ſnigmyrdet, ved at aabenbare ſig for ham i Drømmen, det var ham deſto tydeligere, og han takkede ſin Helgen dobbelt for ſin Frelſe, efterſom dette Mirakel var udført ved en ſaa kjær Perſon. —

Klaas Bremer ſlæbte ſig med Møie til Boden; Skuddet havde ramt hans høire Side, og Smerten, i Forbindelſe med Forbittrelſen over at have feilet Torben Bille, da han troede at være ham vis nok, ligeſom ogſaa Anſtrengelſen ved Flugten havde næſten røvet ham Bevidſtheden. Han kaſtede ſig paa Sengen, og ſnart vare hans Sandſer omtaagede. —

Det gryede neppe ad Dag, før det overalt blev livligt i Staden. Borgerne aabnede deres Døre og ſaae ud, med Tak til Gud for at denne Nat var gaaet uforſtyrret; de talede ſammen om deres Ængſtelſer og Anelſer, og ſpurgte hverandre om Nyt fra Skandſerne, uagtet endnu ingen af dem havde været udenfor Dørene.

I Kloſtrene lød Munkenes og Nonnernes Stemmer til Orgelpibernes Lyd, i høitidelige Morgenpſalmer. I Ridbernes Stalde vare Svendene beſkæftigede med at pudſe Vaabnene og ſtrigle Heſtene. I Værkſtederne hamredes paa Ruſtninger og Slagſværd. Overalt ſaae man Spor af den Travlhed, ſom en ſaa bevæget Tid maatte føre med ſig. Men ſtørſt var Travlheden udenfor Staden.

I Skandſerne arbeidede Krigsfolkene allerede paa at fuldſtændiggjøre dem, thi disſe Fæſtningsværker, ſom vare opførte i en Haſt af Tømmer og Jord, trængte endnu til mangen Udbedring, forinden man kunde regne dem for tilſtrækkelige Forſvarsmidler. Stene bleve lagte tilrede for Blidekaſterne; ved Siden af Kartoverne ſtablede Nogle Kugler ſammen, medens Andre vare beſkæftigede med at tilhugge og afſlibe Stene til dette Brug; thi Jernkugler vare endnu ikke almindelige paa den Tid, og man ſtød meſt med Steenkugler.

Alle disſe Foranſtaltninger vare lige ſaa mange Gjenſtande for Jagttagelſe og Bedømmelſe af en Skare Borgere, ſom ved Stadportens Aabning havde begivet ſig udenfor, i den Henſigt at erfare Nyt om Fjenden og tage Forſvarsmidlerne i Øieſyn.

— „Det er en af Bliderne, der ſtaaer," ſagde en Mand, ſom hele Tiden gav ſig Mine af at være den klogeſte. „I ſkulde ſee den Tingeſt ſpille, det er en Fornøielſe. Den kaſter mig de ſtørſte Stene milelangt, ſom det var Ingenting."

— „Hvad, milelangt? Naa, man ſkal ei for et Ords Skyld fordærve en god Løgn, ſiger Ordſproget."

— „Hvad? Løgn? Har jeg maaſkee ikke været Krigsmand i min Ungdom, før jeg fik Benet brudt og daarligt flikket ſammen? Det ſkulde jeg mene. Jeg ſagde

milelangt. Den har en mægtig Kraft, og det skal jeg bevise Jer. Engang vi laae i Calmar, kom der med Eet en gammel Kjærling seilende gjennem Luften som en Bold, hende havde Svenskerne med en Blide kastet os ind i Staden til en Lækkerbidsken. Og den svenske Leir laae næsten en heel Miil fra Byen, eller saa omtrent."

De andre Borgere loe af fuld Hals, thi Ingen af dem troede det. En af de gamle Soldater i Skandsen havde hørt Borgerens Fortælling og sagde: „Nei nei, Jakob Kandestøber, ingen Løgn naaer Alderdom, og I tager Munden for fuld til at blive troet af nygterne Mænd. Jeg var selv med i Calmar, og mindes ikke at I var med dengang; derimod husker jeg godt, at Kjærlingen rigtignok, som I siger, kom seilende gjennem Luften som en Bold, og det saae heel underligt ud, og var farligt nok for hende. Til al Guds Lykke faldt hun paa en Bunke Hø, saa hun kom vel fra Reisen. Hun havde villet sælge Øl og Mjød til Svenskerne, som stode udenfor, saa satte hun sig paa Blidestangen imens, og tog uforvarende i Touget. Men saa gik Stangen løs og Kjærlingen fløi fra dem. Saa vidt er det en Sandhed; men det var ikke milelangt, thi Fjenden laae tæt for Staden, og vi kunde raabe til ham fra Murene."

— „Længde er som man maaler det," sagde den uforfærdede Kandestøber. „Her seer I nu Kartoverne, de ligge halvt nede i udhulede Træstammer, for at ligge fast. Dem brugte man ikke synderlig i min Tid. Men jeg kjender godt Indretningen alligevel. Her bag til, i dette Endestykke, som kan skilles fra den, her lægger man Krudtet og Kuglen, saa sætter man Endestykket til igjen og banker det fast, thi ellers springer det tilbage. Saa

fyrer man den af med Lunten, og Puf! der ligger Mand og Heft."

— „Naar man har sigtet rigtig, og træffer, men ellers ikke," tilføiede Soldaten. „Men nu har I pralet længe nok. Tag nu fat med, I kloge Folk, og hjelp os disse Bjelker til Stranden, hvor der er Brug for dem."

— „Min Vei gaaer til Staden," sagde Kandestøberen, og trak sig tilbage.

— „Hink Du kun af, Jakob, det er lige meget hvor Du er, som kun kan prate og snakke og være klog. De Folk bruges kun, naar Intet er paafærde. Men I Andre, Godtfolk, I ville vel nok gjøre Nytte, for I er mindre kloge."

— „Ja, det forstaaer sig," sagde Borgerne. „Frisk, Manne! Tag fat! Hiv op!"

— „I denne Tid maa Alle hjelpes ad, det er jo til Alles Gavn. Hal ud! Hal ud!"

— „Og Dronningen gaaer os fore med et godt Exempel. Hun har mænd allerede været ude ved Skandsen paa Refshalegrund, saa tidligt som det er."

— „Dog ei idag? Jeg veed nok, hun var der igaar."

— „Alt idag for en Stund siden. Hun seilede fra Slottet inden Daggry, Herr Tyge Krabbe og en af hendes Jomfruer vare med i Baaden, hun vilde see hvordan det stod med Arbeidet derude og styrke Folkenes Mod. Og de bleve glade, da de saae vor naadige Frue, som er saa hvilig elsket, og da hun seilede tilbage, saa gav de hende Hilsen med et Hurra, saa rungende, at det maae have skaaret Tydskerne i Ørehinden."

— „Jeg hørte nok de raabte. Var det derfor! Solen var nysſens ſtaaet op.“

— „Ja, havde vi ikke Hendes Naade, ſaa ſtod det daarligt til med Staden.“

— „Det kan gaae galt alligevel.“

— „Hvad ſiger I! Gaae galt? Vi ere mandſtærke nok, naar vi Alle tage fat, ſaa Mange ſom vi ere. Og vi ſlaaes for en god Sag.“

Under denne Samtale havde Borgerne læsſet Bjelkerne paa Skuldrene, og bare dem ned mod Skandſen ved Stranden.

— „Sagen kan være god nok, var kun ikke Magten ſtørre,“ ſagde en Handelsmand.

— „Og man ſkal fire Magten, hedder det, om den ſad i Hunds Rumpe,“ ſagde en Anden.

— „Snak, Mand! I taler jo ſom en Kjærling. Rig Mand, ræd Mand. Men Smeddebørn ræddes ei for Funker, og vi Fattigfolk ere ikke ſaa bange for Tydſken endda!“

— „Naar Leerpotte ſtødes mod Kobbergryde faaer hun dog let Knæk,“ ſagde en Herre i en Kappe, ſom kom bagefter og ſluttede ſig til Skaren. „Disſe Tydſkere ere os for mægtige, og Skibene ere for ſtore til at vi kunne modſtaae dem. Gid det var anderledes; men ſaadan er det nu, desværre!“

— „Det er juſt min Mening,“ ſagde Handelsmanden. „Vi hente os dog det korte Straa tilſidſt. Ikke alle Fugle ere Høge, men ſomme ere kun ſvage Gjøge. Tydſkerne ere os for mægtige.“

— „Vi gjorde bedre, om vi ſluttede Forlig og fik os dem fra Halſen med det Gode,“ vedblev Manden i Kappen. „Kommer Tydſken førſt i Staden, ſaa er det

ude med Folk og Gods. Han ſparer ikke Barnet i Moders Liv."

— „Men derfor ſkal man holde ham udenfor," ſagde En, „ſaa trives baade Moderen og Barnet."

— „Og lange ham derude tilſøes," ſagde en Anden, „det har vi gjort før idag."

— „Tydſken har ogſaa Folk, ſom ere vante til at kæmpe paa Søen," ſagde Herren. „Der er nu Bartholomæus Voeth, ſom I vel har hørt om, han, den berømte Fribytter, ſom har brændt og ſkjændet og plyndret mange Steder, han er ved Flaaden med ſine tuſinde Fetaliebrødre, de tjene kun for Bytte; men derfor ere de vilde Bæſter ogſaa forreſt i Slagene, for de ſkal gjøre ſig betalte ved Plyndring. Dem har end ingen Stad ſtaaet imod."

— „Saa maa vor Stad ſee at være den førſte," ſagde en aldrende Mand med Skjødſkind for, ſom var ene om at ſlæbe en ſtor Palliſade paa ſine ſtærke Skuldre. „Lad ham kun komme!"

— „I taler, ſom om Eders Sværd og Landſer bede af ſig ſelv, Hans Sværdfeger," ſagde en Anden.

— „Det gjør de ogſaa med en lille Hjelp. Men den veed jeg nok at I ikke er Mand for at give dem, Jeſper Tøffelmager. Men der er Mænd nok i Staden dertil, Jer foruden, ja ſomme Qvinder kunne hjelpe med, og fremmeſt Eders egen Huſtru, ſom banked Jer paa Flugt forleden med de blotte Næver, og gav Jer Ørepuſt."

De Andre loe. Herren i Kappen vedblev: „Jeg hører ſige, at Hertugen af Slesvig, ſom er med paa Flaaden, har ladet melde, at derſom Staden vil give ſig i Mindelighed, ſaa ſkal det blive dens Borgere til

ſtor Gavn, og de ſkulle faae fri Handel og ſære Privilegier."

— „Fri Handel? Hellige Mænd! Det var ei ſaa galt! Det var dog værdt at tænke over," ſagde Handelsmanden.

— „Vi kjende nok Tydſkens Loven, men ikke hans Holden," ſagde Sværdfegeren. „Love og lyve er en ſlet Kunſt. Men om den Mand, ſom I kalder Hertugen af Slesvig, men ſom vi Andre ſlet og ret kalde Greven af Holſteen, om han end vilde holde Alt hvad han lover, ſaa ville vi dog ikke have med ham at ſkaffe anderledes, end Hammeren med Ambolten."

— „I taler ſom en Smed, og mig ſynes, at I taler med kun lidt Forſtand."

— „Som en Grovſmed, Herre, deri har I ret. Og har jeg kun lidt Forſtand, ſaa har jeg altid nok til at kjende Ræven paa Lugten, og Tydſken paa Talen, kan I troe."

Borgerne loe. Nogle bevæbnede Herrer og Svende ſtødte til, ſom ogſaa gik til Stranden.

— „Det kan jeg lide, Borgere og Soldater hjelpes ad. God Dag, Hans Sværdfeger, jeg burde vidſt, at I var med, ſom Arbeidet gik under Skjemt og Latter, trods Byrden er tung."

— „Guds Fred, velbaarne Herr Roſenkrands. Jeg havde ſat Arbeidet i Gang derhjemme i Værkſtedet og havde ingen Ro paa mig, før jeg fik ſeet hvordanne Alt ſtod til herude. Jeg er ingen Ven af Lediggang, og man ſkal nytte hvor man kan, og efter ſine Kræfter."

— „Ei, Herr Ridder Finke, er det Eder? I var formummet i Kappen, jeg kjendte Eder knap."

— „Ædle Ridder Roſenkrands, jeg ønſker Jer god

Morgen. Jeg vilde ogsaa see, om Alt stod vel. Det var en Glæde for mig at træffe disse brave Mænd, saa djerve og modige, som man kun kan ønske det. Med slige Borgere kan Noget udrettes, og jeg mener Tydsken skal faae at føle, at det er lettere at seile til Kjøbenhavn, end at komme hjem igjen."

Borgerne saae forundrede til hverandre, ved at høre Herren i Kappen tale saaledes med to Tunger i een Mund. Han vedblev med indsmigrende Væsen: „God Morgen, Torben Bille! Hvor Godtfolk færdes, kommer Godtfolk efter. I havde Vagt inat. Var Alting roligt?"

— „Fuldkommen roligt. Veiret var saa stille, saa det var en Lyst."

— „Ja, der var dog Maade med Roligheden," sagde Jørgen Rosenkrands. „Torben Bille skal just ikke prise den, thi en Drabsmand stod ham efter Livet; han havde listet sig hertil fra Staden, og vilde jage ham en Kniv i Ryggen. Sligt kan man just ikke kalde fuldkommen roligt."

— „En Drabsmand? Jeg haaber han faldt paa sin Gjerning, den frække Skurk," udbrød Ridder Finke med Heftighed. „Han slap vel ikke fra denne Niddingsdaad?"

— „Han undløb til Staden," sagde Torben Bille. „Men jeg har mærket ham, han skal nok føle det."

Imens han talede saaledes, undgik han forsætlig at see paa Ridderen; han vilde have anseet det for skammeligt, om han havde fæstet mindste Lid til en Morders Udsagn.

Saaledes naaede de ned til Stranden, hvor Borgerne lagde Bjelkerne og uopfordret toge fat paa Arbeidet

ved Skandſerne. Og her var nok at gjøre for alle Hænder, ihvorvel mange Mennesker vare i Virksomhed.

Nogle kastede Jord op og rammede Pæle ned, Andre stillede Bliderne mod de fjendtlige Skibe og fyldte dem med Stene. Kartoverne bleve ligeledes rettede mod Søen, og Alt gjort færdigt til at møde et Angreb. Thi Tydskerne vare heller ikke ledige, og en usædvanlig Virksomhed sporedes i denne Morgenstund. Baade roede frem og tilbage mellem Skibene med Befalingsmænd, snart lettede et Skib Anker og indtog en anden Stilling, snart trængtes nogle hidtil adspredte Skibe sammen, som til en fast Skibsborg. Ude i Dybet vare Tydskerne ifærd med at tage Master og Stænger af nogle gamle Skibe, som de fyldte med Stene; de havde aabenbart til Hensigt at spærre Udgangen af Havnen for den danske Flaade, at denne ikke skulde komme de tydske Skibe i Ryggen. Af Master og Stænger gjorde de Tømmerflaader, som bleve besatte med Blider og Kastevaaben, og lige for de danske Blokhuse paa Refshalegrunden lagde de en stor Skytspram, som de stillede deres Kartover paa. Thi den Tids Skibe kunde ikke bære svært Skyts, uden som Transportfartøier, og for at kunne skyde med Kanonerne, maatte Tømmerflaader eller Skydepramme først sammensættes, paa hvilke Skytset blev anbragt. Alt dette foregik under Raaben og Støien, saavel paa Landet som paa Søen, og paa begge Steder rustede man sig af al Iver til et forestaaende Slag, i hvilket mange af de Stemmer, som nu lode saa kraftigt, skulde forstumme for evig.

Denne Tanke paatrængte sig Jørgen Rosenkrands, medens han støttede sig til Søskandsens Vold og med Haanden under Kinden betragtede denne krigerske Travl-

hed. Ridder Finke var hans nærmeste Nabo i dette Øieblik, ogsaa han stirrede ufravendt ud over Arbeiderne; uagtet den unge Ridder ikke yndede den slesvigske Herremand, indlod han sig dog nu i Samtale med ham.

— „Jeg tænker paa hvor mangen Svend, som nu har varmt Mod i Brystet og god Luft i Lungerne, vil ligge kold og taus inden Solen staaer op igjen. Thi idag vil Mangens Skjebne blive afgjort."

— „Mener J. at vi allerede idag kunne tage mod Slag?" sagde Ridder Finke, idet han vendte sig mod Jørgen Rosenkrands, men vedblev at see ud mod Skibene. „Jeg skulde troe, at vi burde oppebie den Forstærkning, som Kongen bringer os imorgen, eller seneſt iovermorgen."

— „Og om Fjenden fik Forstærkning imens? Saa blev det kun værre. Jeg mener, at vi skulde seile ud til ham i alle de Smaaskibe og Baade, som vi have, og da vise ham, at smaa Tuer kunne vælte store Læs. Det skulde glæde mig, om dette blev udført inden Kongen kom til Staden, at Dronning Philippa kunde have Æren, hvem den tilkommer."

— „Den Krig er en unaturlig Tilstand."

— „Jeg mener, den er juſt naturlig," sagde Jørgen Rosenkrands; „thi medens der kun var fire Mennesker i Paradiset og Alting gik naturligt til, førte de to af dem Krig, og Kain slog sin Broder i det første Feltslag, der er leveret i denne Verden. Der gives ingen naturligere Maade at afgjøre en Tvist paa. Forlig er derimod noget Kunstigt, thi da skulle Lidenskaberne bekæmpes tvertimod Naturen."

— „Jeg vilde ønske, man forsøgte denne Kunst, mens Tid var," sagde Ridder Finke halvhøit.

— „Forsøgte man den, vilde I miste en god Leilighed til at tjene Eders Sporer ved Manddomsdaad, og mig synes, det maa være Eder om at gjøre at bringe den Ting i Orden," svarede Jørgen Rosenkrands med et Smiil.

Skjoldebrevsridderen bed forlegen paa sin Handske og svarede ikke.

— „Til Forlig er Tiden først, naar man har overvundet sin Fjende; thi I vil vel ikke have mig til at troe, at her er Fred at vente med de Folk, som nu bekrige os, saa længe de ikke have prøvet, at vi ere mandstærke nok til at forsvare os selv uden fremmed Hjelp. Først maa de have erfaret, at hos os er ikke Andet at hente, end braadne Pander, saa kunne vi tale om at forliges."

Til Lykke for Ridder Finke, der ønskede at afbryde denne Samtale, blev Opmærksomheden henledet paa nogle Ryttere, som i fuldt Trav rede over Marken fra Staden og hen imod Hans Holsteners Herberg. Flere Riddersmænd begave sig didhen, for at erfare hvo de vare og hvad de bragte, og Ridder Finke fulgte med Sværmen.

Da de kom til Herberget, holdt Rytterne allerede udenfor; men der var stillet Vagt for Døren, og Ingen maatte lades enten ud eller ind. Anføreren havde begivet sig ind i Huset, ledsaget af tvende Mænd. Det var Slotsfogeden paa Kjøbenhavns Slot, Herr Peter Fæling, og hans tvende Ledsagere vare Slottets Ballistarius Johannes Petri og dets Værkmester Niels Pedersøn, alle Tre i sin Tid ansete Mænd, hver i sin Stilling, saa at gamle Dokumenter endnu til vore Dage

have opbevaret os deres Navne, om hvilke vi ellers ikke let skulde være underrettede.

Inde i Stuen stod Verten, Hans Knap, med Huen i Haanden. Rytternes pludselige Komme havde sat hans Sind i Ængstelse, og denne aftog ikke, da Slotsfogeden i en streng Tone spurgte, hvi hans Stedsøn ikke var mødt paa Slottet, som det var befalet ham?

— „Ædle Herr Slotsfoged," stammede Verten og dreiede paa Huen, „han er ikke mødt for han er syg og elendig. Krankheden løber paa, men kryber af, og end er han ikke saa karsk, at han kan gjøre Gavn."

— „Den Sygdom er kommen hurtig," sagde Slotsfogeden. „End igaar er han seet i Staden, og allerede for fire Dage siden var det befalet ham at møde paa Slottet. I veed vel, at I skylder Kongen at stille Eders Søn til Slottets Væbning, eftersom Jer er givet Ret til Krohold herude af Hans Naade Kongen, og jeg har borget for Jer Troskab. Men det gaaer her som almindelig, man borger sin Ven og kræver sin Fjende."

Hans Holstener saae til Jorden, han vidste ikke hvad han skulde svare Slotsfogeden. Selv var han en danskfindet Mand, men hans Kone havde Magten i Huset, og hun og hendes Søn vare tydskfindede. Han stammede forlegen: „I gjør mig visselig Uret . . . Strenge Herr Slotsfoged . . . Det er mig meget imod . . , men min Søns Sygdom" . . .

— „Snak have vi nok af. Eders Søn feiler Intet" . . .

— „Der er min Kone," afbrød Verten Slotsfogeden, med synlig lettet Hjerte.

— „Hvad staaer til de naadige Herrers Befaling?" spurgte Hans Holsteners Hustru med venlige Hilsener

og Lader. Hun var et høit og svært Fruentimmer af et dristigt Væsen, og med stærke og mandige Ansigtstræk.

— „Det er om din Søn" . . . begyndte hendes Mand med sagte Stemme. „Det er om Bertel" . . .

— „Hold Mund, min Mand! Jeg taler med Herrerne. Hvad er til de naadige Herrers Tjeneste?"

Slotsfogeden gjentog de samme Spørgsmaal, som han havde gjort Hans Knap, og Svarene vare omtrent de samme, som han havde givet, kun forstod Konen fuldstændigere og bedre at belægge sine Ord, og Ingen, som hørte hende, skulde troe Andet, end at hun skildrede Sønnens Elendighed efter Naturen.

Peter Fæling satte alligevel ingen Lid til den raptungede Qvindes Ord, og han anstillede derfor et nøiagtigt Forhør angaaende den udeblevne Søn; men hun blev ham ikke Svar skyldig paa noget Spørgsmaal, og gjorde Rede for Alt uden Betænkning, saa at en mindre Mistænksom havde ladet sig narre deraf. Men Slotsfogeden havde foresat sig ikke at lade sig narre.

— „I kunde give os en Kande Viin, Moer Holstener . . . Jeg kalder Jer ved dette Navn, som Eders Mand jo lyder, thi det klinger ikke kjønt at kalde Jer Moer Knap, eftersom I ikke kniber paa Maalet. Hæ, hæ, hæ! I kunde give os en Kande Viin, og lange en Bimpel Godtøl ud til Folkene derudenfor."

— „Strax, strax, mine ædle Herrer! Hent Viin, min Mand! og lad Birthe bringe Øl til Folkene."

— „Jeg saae helst, I valgte Vinen selv. Jeg er vis paa, at hvorvel I er en Holstener, vil I dog vælge den, som god er, til Kongens Folk."

— „Ja, det forstaaer sig, mine ædle Herrer. Kom

med, min Mand! Hjelp mig at bære Kanden, saa tager jeg Bægrene."

— „Nei, lad ham kun blive og holde os med Selskab imens."

— „Gud bedre, for Selskab han er for saa fornemme Folk. Min Mand er et sølle Faar, mine ædle Herrer. Man kan ikke agte Stort paa hvad han siger. Men til Lykke har han lært at tie stille, og naar Tossen tier, kan han tidt gjelde for Viismand."

Ihvorvel Hans Knap gjerne havde holdt sig dette Vink efterrettelig, om han havde kunnet, og uagtet hans myndige Ægtemage skyndte sig saa meget det stod i hendes Magt, benyttede Slotsfogeden dog Tiden saa vel, at den tause Vert maatte gaae til Bekjendelse og tilstod, at hans Stedsøns Sygdom ikke var af en saa ondartet Natur, at den hele Tiden havde holdt ham i Sengen, saa at han rigtignok igaar havde været et lille Løb inde i Staden. Men til Tjeneften duede han vistnok ikke alligevel, og nu laae han i Sengen og var ilde bestædt af flyvende Værk i alle Lemmerne.

— „Eja! Det gjør mig ondt at høre," sagde Slotsfogeden. „Den flyvende Værk er en fæl og garstig Sygdom. Saa faaer han jo have Lægehjelp."

— „Det har vi ogsaa tænkt paa," stammede Verten. „Min Kone vil forhøre om Raad hos Mester Jochum inde paa Fiskertorvet."

— „Nei, nei! det kunde blive farligt, om Sygdommen tog paa imens, han maa have Hjelpen strax. Og saasom det er Værk, han lider af, kan Ingen hjelpe ham bedre, end Niels Værkmester, som staaer her. Man skulde næsten sige, at han havde sin Titel deraf, om man ikke vidste det bedre, hæ! hæ! Han er mere

forfaren i at kurere baade den flyvende og den siddende Værk hos Slottets Lehnsfvende, end Nogen skulde troe, som ikke har seet hans Underkure. Gak til ham, Niels Værkmester, og jeg skulde hartad troe, at J kan raade med Sygdommen. Og J, Hans Knap, viis J ham Vei til Drengens Kammer, men lidt fort, paa det at han ikke skal lide længer end høit fornødent. Thi Ingen skal sige om mig, at jeg ikke drager Omsorg for Slottets menige Lehnsfvende paa bedste Maade, som min Pligt er. Og skulde jeg da gjøre Mindre for Bertel Holstener, som er Eders Stedføn og Eders brave Hustrues egen Kjæledægge? Nu fort, thi vi have ikke Tid til at dvæle saa længe hos Jer, som vi gjerne gjorde, thi vi finde Eders Selskab underholdende, trods Alt hvad Eders Hustru sagde derom i Beskedenhed, og vi have til al Lykke heller ikke fundet Eder saa taus, som hun gav Eder Ord for."

Hans Knap dreiede fortvivlet Huen mellem Fingrene; han havde gjerne tøvet, for at give sin opfindsomme Hustru Tid til at komme tilbage; men Slotsfogedens Befaling udkrævede øieblikkelig Lydighed, og han maatte derfor slukøret begive sig ovenpaa med Niels Værkmester, hvis polidske Smiil næsten borgede for Udfaldet af Kuren, endnu inden han havde seet Patienten.

I Døren mødte de Vertinden, fulgt af en Pige med Kande og Bægre. Et eneste Øiekast var tilstrækkeligt til at overbevise hende om at hendes Ægtefælle var geraadet i Klemme, et Andet bebudede den Storm, som denne Opdagelse vilde fremkalde, naar Ægteparret atter var i Eenrum.

— „Hvorhen? Bliv her, min Mand!"

— „Lad ham kun gaae," sagde Slotsfogeden med sit venligste Smiil, „han vil gjøre en god Gjerning ved

ikke at opholde sig i Det, som han udretter for mig. Imens vil I krebentse Bægrene for mig og vor Ballistarius, Johannes Petri. Det er en Mand, I bør holde gode Miner med, Moer Holstener, thi han er Mand for at række Eder paa langt Hold, om han fik det i Sinde. I skulde see ham stille de store Ballister paa Slottets Taarne: Fanden veed hvor han kan tage saa nøie Sigte med de Tingester, men feile gjør han aldrig, og jeg vil vædde min bedste nye Vams mod en Kande Emmicke Øl, der hvor han vilde sende Stenen hen, der falder den netop. Har jeg sagt for Meget, Johannes Petri? Og mener I at kunne ramme et saa fjernt Punkt, som dette Huus, med et Kast fra en af Slotsballisterne?"

— „Det skulde jeg mene, Herr Slotsfoged. Troede I en Dag, at her var Ugler i Mosen, og vilde see, hvad Gjester her var i Huset, vilde jeg nok paatage mig at sende en Steen i Taget, som skulde bringe det til at synke sammen som den bedste Rottefælde, saa at man kunde faae god Tid til at se efter, hvem der laae under Straaet. Men meget længer end til dette Herberg vil jeg ikke svare for at jeg kan ramme med Sikkerhed."

— „Der hører I selv, Moer Holstener. Jo, han er sikker! Det er en Lykke, at dette Herberg har saa godt Ry paa sig, saa at ikke engang Johannes Petri kan satte Mistanke; thi han er ellers en Mand, som ikke troer Alle og Enhver, og til Dem, som ere fødte i Holsteen, har han just ikke den bedste Tro. Eller har jeg sagt for Meget, Johannes Petri?"

— „Nei ingenlunde, Herr Slotsfoged. Jeg har, for mine Synders Skyld, levet en Deel iblandt de gode Holstenere og hørt saa meget skryde om deres Holsten-

treue, som er et aparte Navn, de have opfundet at benævne deres Ærlighed med. Og vist er det, at den kan behøve et særskilt Navn, saaledes som det er en aparte Ærlighed, af den Slags, som vi herovre ere vante at kalde ligefrem Falskhed og Bedrag. Jeg har altid gjort som saa: naar Nogen pukkede paa sin Holstentreue, saa gav jeg ham paa godt Dansk en banket Trøie, og jeg var da vis paa, at han fik sine Varer betalte efter Fortjeneste. Hæ! hæ!"

— „Nu, nu! Der findes ogsaa brave og ærlige Folk i Holsteen som andensteds, og braadne Kar gives i alle Lande," sagde Slotsfogeden, der imidlertid belønnede sin Ballistarii magre Vittighed med et Bæger Viin, som Moer Holstener skjenkede med en Mine, der havde ondt ved at gjelde for venlig, trods al hendes Anstrengelse for at bevare Skinnet. Men dette forsvandt aldeles, da Værkmesteren traadte ind i Stuen, fulgt af hendes Søn, hvis to blussende Kinder og ene ophovnede Øie bare Spor af, at Niels Pedersøns Lægemethode havde været anvendt fortrinsviis paa disse Steder, saaledes som han sandsynligviis havde antaget, at denne haardnakkede Værk mest havde sit Sæde i Hovedet. Bagefter gik Hans Knap, hvis nedslagne Mine røbede, at han neppe vovede sig ind i sin egen Stue, hvilket Sted han dog antog for det sikkreste i Huset, i det mindste saalænge de fremmede Herrers Nærværelse lagde Baand paa hans Ægtehalvdeels billige Harme.

— „Eja, jeg kjender mine Folk," udbrød Slotsfogeden og gned Hænderne. „Jeg vidste nok, at Niels Værkmester forstod sig paa at kurere Værk, fuldt saa godt som Mester Jochum paa Fiskertorvet. Nei, see engang, Moer Holstener! Eders Søn seer jo heelt karsk og rød-

musset ud! Det maa ret glæde Eder at see, hvor hurtig han er bleven helbredet. Lægekunst er Gjettekunst, siger et gammelt Ord. Niels Værkmester har øvet Kunsten, og det lader til at han har gjettet rigtigt. Jeg mener, I burde selv bruge ham, hvis I skulde spore Mindelse af den samme Sygdom, og nu har I seet, at han er ingen Torveskriger, som lover Meget og holder Lidet. Og Eders Søn skal I ikke frygte for, thi ham vil det stadig gaae vel og godt, som Ordsproget siger: Naar Lægen er hos, er Alting sundt. Thi Niels Værkmester vil ikke forlade ham paa Halvveien, han vil have daglig Tilsyn med ham paa Slottet, og der har han flere probate Midler, end han her havde, ihvorvel man neppe med Billighed kan klage over dem, han her har havt ved Haanden."

Moer Holstener gjorde kun faae Indvendinger, hun havde tabt Modet til at kæmpe for Sønnens Frelse, da hun saae ham oven Senge og i Slotsfogedens Vold. Hun udbad sig derfor kun Tilladelse til at turde besøge sin Søn paa Slottet, og erfare hvorledes det gik ham med Sygdommen, idet hun spaaede, at Slotsfogeden ingen Nytte vilde faae af en Svend, der var saa betagen af Værken, og som al sin Levetid havde været svag, baade i den høire Arm og i det høire Been. Sønnen tog sig dette Vink til Rettesnor for den Maade, han hinkede paa, og den høire Skulder sank i det samme nogle Tommer lavere. Men Slotsfogeden sagde: „Det gjør mig ondt at høre, at den stakkels Dreng har saadan Svaghed; men jeg haaber, at Niels Værkmester veed Raad derfor, han har helbredet mangen indgroet Svaghed, maa I troe. Med Helgenes og Niels Værkmesters Bistand vil han nok komme til Førlighed, som I vil see, naar I besøger ham,

hvilket altid skal staae Eder frit for, om I kun spørger først efter hans Doktor; thi med Syge handle vi forsigtigt i Slottet, alt efter vor naadige Fru Philippas Villie, som har et ædelt Hjerte for alle Lidende. Og nu ville vi til Afsked tømme et Bæger for hendes Naade, at hun maa have Lykken med sig alle Dage, og særdeles i disse haarde Tider. Og denne Skaal ville vi Alle drikke. Skjenk rundt, Moer Holstener, og fyld ogsaa to Bægere, paa min Regning, til Eder og til Eders Mand, at vi Alle kunne drikke tilbunds den Skaal, jeg nu vil udbringe, og som vi Alle mene af ganske Hjerte: Skaal for vor naadige Frue, at det maa gaae hende og alle Dannemænd vel, og at det maa gaae Fjenden ilde og han maa finde Ødelæggelse og Undergang!"

Slotsfogeden og hans Ledsagere drak Skaalen med et tordnende Raab, som blev gjentaget af de udenfor samlede Ryttere. Hans Knap tømte sit Bæger til den sidste Draabe, men hans Hustru forstod at haandtere saaledes med sit, at det var tomt, uden at hun havde drukket Indholdet.

Slotsfogeden betalte Fortæringen, og tog Afsked fra Vertshuusfolkene med samme Venlighed, som han hele Tiden havde viist. Thi hvorvel han ikke havde nogen Tro til Hans Holsteners Ægtemage, vilde han, som en god Tjener, ikke overtræde Dronningens Bud, da hun havde befalet, at man ikke for Fødsels eller Landsmandsskabs Skyld maatte fortrædige nogen Udlænding, som blev i Landet og forholdt sig rolig.

Hans Knap og hans Hustru ledsagede ærbødigt og efter Skik og Brug deres Gjester udenfor Døren, og her saae de, hvorledes den hinkende Søn, — af Hensyn til hans værkbrudne Tilstand, som Slotsfogeden sagde, —

blev ſtikket baglænds til Sæde, hos en af de menige Ryttere, der ſlog en Stigrem om ham og bandt ham ſaaledes faſt til ſig, at han hverken kunde vride eller vende ſig. Toget ſatte ſig i Bevægelſe, og i ſtærkt Trav rede Slotsfogeden og hans Ledſagere hen imod Øſtreport, for at vende tilbage til Slottet, med den gjenſtridige Lehnsſvend, der længſt nød Udſigten til Fædrehuſet, paa Grund af ſin bagvendte Stilling.

De, der havde ſamlet ſig udenfor Herberget, opſloge en Latter ved at ſee denne Execution. Ridder Finke ſaae alvorlig hen for ſig. Men Hans Knap ſukkede den ene Gang efter den anden: „Ak, Jahene! Ak, Jahene!“ — maaſkee mere af Medfølelſe med ſig ſelv, end med Stedſønnen. Han havde heller end gjerne dvælet en Stund udenfor, og ladet den første Tørn gaae ud over det ufølſomme Huusgeraad; thi han vidſte vel, at denne Ulykke ikke vilde løbe af uden en ſvær Storm. Men hans Ægtehalvdeel vilde det anderledes, hun tog ham i Armen og ſagde: „Gaa ind, min Mand!“ — og neppe var Døren lukket efter dem, før en ſkraldende Lyd, ſom to Gange gjentoges, gav Mistanke om, at Hans Knaps Kinder nu maatte være lige ſaa rødmuſede, ſom hans Stedſøns vare, da den lægekyndige Niels Værkmeſter havde taget ham i Behandling for den flyvende Gigt. —

VIII.

Dronning Philippa.

Den daglige Orden var bleven forrykket paa Kjøbenhavns Slot, formedelſt Tidens Uroligheb, og Middagstaffelet, ſom ellers efter den Tids Skik afholdtes mellem Klokken Ni og Ti, havde ikke fundet Sted før Klokken var over Elleve. Thi Dronningen havde aflagt et Beſøg rundt om i Skandſerne, og overalt, hvor hun kom frem, var hun bleven modtaget med ſtor Jubel og havde med Huldſaligheb tiltalt Krigsfolk og Borgere, og opmuntret dem til at ſtaae hende kraftigt bi med Stadens Forſvar. Derpaa havde hun nogle Øieblik viiſt ſig i Audientsſalen, hvor De ventede, ſom vilde ſtædes for hende. Iblandt disſe var Ridder Finke, ſom havde benyttet Øieblikket til at foreſtille ſin Datter for Dronningen og underdanigſt havde anholdt om, at den unge Pige maatte finde Ophold paa Slottet i denne urolige Tid, ſaaſom han, der havde ſendt ſine Svende til Skandſerne, ingen Bevogtning kunde efterlade i ſit Huus, der var mere udſat end noget andet for at lide Ulempe, da det laae i en ſøde Gade, og tæt op til det forhadte tydſke Compagnihuus. Og Dronningen havde gjerne indrømmet hans Begjering,

saa meget mere som det var hende bekjendt, at en af hendes Jomfruer holdt meget af Ridder Finkes Datter, da de begge vare opdragne hos Nonnerne i Ringsted. Hun kaldte strax Jomfru Jutta Sehested til sig, og overgav den bange og rødmende Helvig til hendes Varetægt, forinden hun begav sig til sit Lønkammer for at læse og udfærdige Breve. Og Jørgen Rosenkrands saae sin Elskede forlade Salen, til hans store Ærgrelse, og føre Helvig med sig, for at unddrage hende fra den uvante Sværm, som kun forøgede hendes Forvirring.

Helvig fulgte sin Veninde gjennem de lange Gange og ad snevre Vindeltrapper, som overalt vare bevogtede af Drabanter, indtil de omsider naaede det øverste Stokværk i den Fløi af Slottet, der vendte ud imod Søen, og hvor Dronningens Jomfruer havde deres Værelser.

— „Troer Du nu, at Nogen skal kunne stjæle Dig bort gjennem disse Krinkelkroge og forbi alle disse drabelige Vagter?“ sagde Jomfru Sehested smilende, da hun endelig havde naaet sin Dør, som hun aabnede for sin Gjest. „Her er vort Jomfrubuur. Ikke sandt, det er stille og hyggeligt, som det anstaaer sig en ærbar Jomfru, og er man først herinde, skulde man ikke troe, at der var saadanne Uting til som sladrende Hoftærner, støiende Drabanter og næsvise Hofsinder. Min Gud, hvor jeg glæder mig over dit Komme! Og hvor det vil trøste mig, at have Dig her i denne mistrøstige Tid“ . . .

— „Gud bedre mig for Trøsterinde jeg er, som selv har al Trøst behov,“ sagde Helvig med blinkende Øine. „Ak, Jutta, Du veed ikke, at jeg er det ulykkeligste Væsen under Solen.“

Og nu brøde hendes Taarer frem, og da de først havde faaet Luft, fløde de med ustandselig Heftighed.

— „Min søde Helvig, saadan har jeg aldrig seet Dig før. Kom til Dig selv og huft hvad vor kjære Pleiemoder i Klosteret altid sagde: Gud giver Dig Glæde, kom Dig ei selv til at græde. — Kjære Helvig, gjør mig ikke det onde Varsel, at din Indtrædelse hos mig skal begynde med Graad og Tænders Gnidsel. — Tør nu dine Øine, og smiil engang . . . ret saa! Vær nu munter, kjære Barn, og glem ikke hvad Pater Cellarius saa tidt sagde: Sorg bringer Intet til Stegerset. Naa, Himmelen være lovet for denne Solstraale gjennem dit Regnveir. Det klæder Dig langt bedre, og vilde behage Torben Bille langt anderledes, om han saae det."

Det Smiil, Helvig havde fremtvungen, forsvandt atter ved disse Ord; hun støttede Hovedet med Haanden og blev siddende med en lige saa bedrøvet Mine, medens enkelte, tunge Taarer trillede ned ad hendes Kinder.

— „Nei, det er til at fortvivle over: Krig og Ulykke foruden, og Graad og Sukken forinden. Men saa sig mig, om Du ikke synes, at dette er for meget for en stakkels Pige som jeg, der er en afgjort Tilhænger af Fred og Solskin og Glæde."

— „Tilgiv mig, dyrebare Jutta, at jeg saaledes falder Dig besværlig. Gid jeg kunde lære af Dig at være glad og tillidsfuld, som Du altid er."

— „I det mindste er jeg det, saa længe som der ingen Nød er paafærde," sagde Jutta. „Vær blot lærvillig og lydig, saa vil jeg lære Dig det. Begynd nu først med at tørre Taarerne af dine Øine, og sig mig saa, om det virkelig er saa stor en Ulykke at bytte sin lille skumle Stue ved Compagnihuset med dette lyse, smilende Kammer, hvor Solen skinner fra Morgen til Aften, og hvor man kan see frit ud over Østersøen, saa langt

som Øiet kan række, saa at man næsten ikke seer Andet fra dette Vindue, end Himmel og Hav, og saagodtsom slet ikke har med Jorden og dens Plager at gjøre, saa længe man ikke selv søger dem."

Juttas Spøg lykkedes det omsider at standse Helvigs Bedrøvelse, saa at hun kunde meddele hende hvad der tyngede hendes stakkels Hjerte med en saadan Blyvægt, at det pressede Taarerne af hendes Øine. Men ved de første Ord standsede hun atter.

— „Naa? Og hvad videre, end at Du igaar Aftes var saa lykkelig, — mig synes det er ikke just Noget at græde over. Jeg tør døe paa, at det er Elskovssorg, der piner Dig, mere end Krigen og Beleiringen; thi Kjærlighed gaaer endogsaa over Kongebud, som Ordsproget siger."

— „Ja, i visse Maader har Du gjettet rigtigt, og jeg tilstaaer med Blusel, at jeg er slet nok til at græde over mig selv og min Kjærligheds Skjebne, ihvorvel al Sorg nu kun burde være Fødelandet helliget."

— „Ja, hvis det kunde hjelpe Fødelandet. Thi saa vil enhver Pige i Landet opoffre sin Kjærlighed, det er vist nok, ja, hvad mere er, sin Elsker. Men kan det ikke gavne, saa gjør man intet saadant Offer omsonst. Altsaa om denne Kjærlighed! Og saa?"

— „Jaftes gav jeg Torben Bille min Tro" . . . sagde Helvig med et dybt Suk.

— „Han bad vel om den, kan jeg tænke, og tog den vel med Kyshaand, saa den Ting er da heller ikke saa bedrøvelig. Det er kun kort siden jeg har skjenket Jørgen Rosenkrands min Tro, og end har jeg ikke anseet mig forpligtet til at fælde en eneste Taare for den Sags Skyld."

— „Men jeg gav ham den uden min Faders Samtykke“ . . .

— „Det kan vel naaes,“ sagde Jutta med et lille spodsk Træk ved Munden; „thi ihvor høit paa Straaet Ridder Finke end er, vil han vel ikke forlange nogen bedre Mand til sin Datter, end Herr Torben Bille til Søholm.“

Helvig lagde ikke Mærke til den Bitterhed mod den daadløse slesvigske Herremand, som indeholdtes i den stolte Jomfru Seheſteds Ord. Hun vedblev: „Det var Uret gjort af mig, at fæste min Tro bort paa egen Haand, men Øieblikket var saa særeget, og jeg kunde ikke Andet, end hvad jeg gjorde. Men Straffen kom strax efter. Thi retsom min Fader kom hjem fra Soer, hvor han havde været hos Kongen, talte han om Torben Bille med Vrede, ja, jeg kunde næsten sige med Had, som skar mig i Hjertet. Det var en forfærdelig Samtale . . . som vi en anden Gang kunne tale om; den har holdt mig vaagen den hele Nat, og jeg har vædet Puden med mange salte Taarer, kan Du troe.“

— „Kan han ikke gjøre Dig Andet, maatte han hellere være bleven ovre i Sønderjylland, hvor han var, mens vi vare sammen i Ringsted . . . og hvor han vel mere hører hjemme, end herovre blandt os, som han dog neppe under det for godt.“

— „Hvad mener Du?“ spurgte Helvig forskrækket, idet hun hurtig tørrede Øinene, som om hun vilde forjage ethvert Spor af sin Kjærlighedssorg for denne Sags Skyld. „Hvad meente Du med disse Ord?“

— „Nu, jeg mener ikke Stort,“ sagde Jutta forlegen. „Jeg mener kun, at din Fader ikke har sin Slægt og sine Venner herovre . . . han har levet saa længe

paa Grændsen . . . med Holstenerne . . . han kjender dem næsten bedre end os“ . . .

— „Piin mig ikke, men vær ærlig,“ udbrød Helvig med en for hende usædvanlig Heftighed. „Lad mig i det Mindste af Dig kunne vente Sandhed. Hvad mener man om min Fader? Hvad siger man om ham? Jutta, jeg spørger Dig paa din Samvittighed, thi Du veed det.“

— „Nei, jeg veed det ikke, og hvor skulde jeg vide det fra? Jeg veed kun, at Een . . . nu, Een, som jeg kjender . . . og som holder af Torben Bille med oprigtigt Venskab, . . . og som altsaa heller ikke er din Fjende, i det Mindste, han troer, at din Fader holder næsten mere med Tydskerne end med de Danske, trods Alt hvad Kongen har gjort for ham. Men det er ikke let at see ind i Folk og vide hvad Mening de have, det maa overlades til Den, som kan prøve Hjerter og Tanker. Lad os ikke snakke mere om Dette, som ikke angaaer os“ . . .

— „Jo, det angaaer mig, og mere end noget Andet. Vidste jeg, at min Fader vaklede i sin Troskab, og jeg kunde kjøbe ham den rette Tro, ikke med mit Liv, thi det er Smaating, men ved at offre min Kjærlighed, baade for dette Liv og for Evigheden, hvor dog de Elskende aldrig skulle adskilles . . . sandelig, jeg gjorde det og hengav saaledes min Sjæl for at hans Ære skulde være reen for denne forfærdelige Brøde.“

— „Berolig Dig, min Helvig, thi en saadan Mistanke har jeg aldrig hørt Nogen yttre. Din Fader har Uvenner . . . han er undertiden hovmodig . . . og letsindig“ . . .

— „Det sømmer sig ikke en Datter at høre sin

Faders Feil," sagde Helvig rødmende. „Jeg vil bede til Gud, at man maa dømme ham saaledes med Urette . . . om man fordømmer ham."

Hun taug en Stund, og skulde hendes Læber have udtalt hendes Tanker, da maatte Datterens dybe Kummer over Faderens tvivlsomme Færd have rørt den haardeste og letsindigste Sjæl. Ogsaa Jutta taug, og syslede med noget Haandarbeide, for om muligt at lade denne uhyggelige Samtale falde hen.

— „Du spurgte mig om Grunden til mine egenkjærlige Taarer," sagde omsider Helvig. „Jeg vil sige Dig den. Imorges kom min Fader tidlig til mit Kammer og sagde mig, at jeg skulde klæde mig til at stædes for Dronningen, han vilde bringe mig til Slottet for min Sikkerheds Skyld, da han og vore Svende saa ofte ere fraværende. Han meente nok, at hendes Naade vilde tilstede mig Ophold her, især hvis Du vilde forene din Bøn med hans . . . det stolede han paa, at Du nok vilde" . . .

— „Det sagde han? Nu, ved min Helgen, jeg skal forsvare ham herefter, ikke blot for din Skyld, som jeg saa ofte gjør, men for hans egen Skyld, da han har sagt disse venlige Ord og dømt saa rigtig om mit Venskab for Dig."

Helvig rakte hende Haanden med et Suk, thi denne Yttring, hvor venlig den end var, tjente kun til et Beviis mere paa den tvivlsomme Agtelse, hendes Fader nød, eftersom den saa ofte blev bestridt.

— „Ak, jeg var saa glad over, at jeg skulde komme hertil, at jeg ikke kan sige det. Mit Hjem er i den sidste Tid blevet mig imod, jeg veed ikke hvad der gaaer af mig, men selv den gamle Urtegaard, hvor jeg før

opholdt mig saa gjerne, og som jeg har seet grønnes med saa glade Forhaabninger, den er mig nu ordentlig uhyggelig, saa at jeg ikke kan tænke mig, at jeg nogentid kunde betræde den igjen uden Gysen. Jeg var derfor saa glad ved at skulle forlade disse Omgivelser, og at jeg daglig skulde see Dig, bidrog sandelig ikke mindst dertil" . . .

— „Ja, og Torben Bille," afbrød Jutta hende leende. „Ikke sandt?"

— „Nei . . . Jo . . . Jeg vidste ikke . . . Kommer han hver Dag paa Slottet?" spurgte Helvig stammende.

— „Nei, see hvor uskyldig! Jo, mit Lam, han kommer hver Dag paa Slottet, i det Mindste kan han komme her, om han har nogen Drivt dertil; thi Ret dertil kan ingen negte ham. Men endnu øiner jeg ikke det mindste Glimt af Modgang i alt Dette."

— „Nu kommer det," sagde Helvig bedrøvet.

— „Det er ogsaa paa Tiden, thi det er længe bebudet," svarede den muntre Jutta. „Altsaa?"

— „Jeg var færdig til den Tid, min Fader havde bestemt mig, og havde pakket de faa Sager, som havde Værdi for mig, for Erindringernes Skyld" . . .

— „Naa, Tankesprog og Vers, og tørrede Blomster, og andre smaabitte Kjærlighedstegn."

— „Nei, af Sligt eier jeg Intet. Det var min Sangbog fra Klosteret, nogle Reliquier, som have hørt min Moder til, min Rosenkrands" . . .

— „Som er lettere at føre med sig, end min Rosenkrands, der ikke lader sig flytte i en Haandevending. Naa, og alle disse gudelige Sager fik Du lykkelig og vel indpakket?"

— „Tal ikke saa ugudeligt," sagde Helvig og korsede sig.

— „Du har Ret, Helvig, det var letsindigt sagt; jeg vil læse et Credo til Straf, inden jeg gaaer iseng." Og nu slog hun ogsaa tre andægtige Kors for sig, hvorpaa Helvig vedblev sin Beretning.

— „Min Fader lod mig kalde, og jeg skyndte mig ned til ham. Men dom om min Forfærdelse, da jeg traf Herr Jochum Kaas hos ham, som strax overøste mig med kedsommelige Smigrerier og utaalelige Høflighedeer."

— „Den smukke, rige Jochum Kaas, som nys er kommen hjem fra Frankrig, hvor han er bleven end smukkere, end han var før? Men der er vel til Lykke ikke mere end een Saadan. Han, som er kommen hjem, ikke for Krigen, men fordi han er bleven end rigere og har arvet en Gaard ovre i Sønderjylland efter sin Moster?"

— „Just ham. Jeg saae ikke paa ham, som Du nok kan tænke, og svarede ham ikke. Men min Fader . . . han nødte mig til at see op og svare . . . han sagde, at Herr Jochum Kaas beilede til min Haand . . . med hans Minde . . . O, det er forfærdeligt!"

— „Aa, det er da ikke saa forfærdeligt. I det Mindste maa Du indrømme, at din Fader har viist baade Smag og Skjønsomhed, ved at vælge Dig en saadan Brudgom."

— „O, Jutta! Hvor kan Du tale saadan!"

— „Er han maaskee ikke langt rigere end Torben Bille? Du vil komme til at svømme i Silke og Fløiel. Og smukkere end Torben Bille er han da ogsaa."

— „Det er Synd, at Du kan tale saaledes,"

udbrød Helvig med en ny Strøm af Taarer. „Hellere Nød og Trang med Torben Bille, end Rigdom og Pragt med Jochum Kaas“ . . .

— „Naa, giv Dig tilfreds, og tag ikke hvert Ord for Alvor, mit Barn. Ja, Du har Ret. Det er naragtigt, det er harmeligt!“ udbrød Jutta. „En saadan forfængelig Taabe, som bilder sig ind, at enhver Qvinde er skudt i ham, og som aabenbarlig troer, at han har Lehnsret over alle vore Hjerter! Nei, det er for galt! Og din Fader! . . . Han behøvede ikke at gjøre Sligt, for at jeg . . . Men, min Gud og Skaber, hvad tænker han paa? Hvor kan han troe, at en Pige som Du, min Helvig, kan røres ved den pyntede Gjeks Abelader og . . . Græd ikke, Du er et Barn! Sligt kan jo aldrig skee, og mindst nu, Du er givet under Dronningens Varetægt. Tak din Helgen, Helvig, at din Fader selv har givet Magten fra sig; thi nu vil Hendes Naade nok tale et Ord med i det Anliggende, Helgene skee Tak!“

Denne Anskuelse af Sagen trøstede for en Deel den bedrøvede Helvig, og hun fandt atter Mod til at fortælle, hvorledes Herr Jochum Kaas havde ledsaget hende til Bæreſtolen, som skulde bringe hende til Slottet, hvorledes han var fulgt tilfods ved Siden af den, og idelig havde talt til hende, ihvorvel Gardinerne vare trukne for og hun ikke svarede. Og da de kom til Slottet, havde han med megen Larm aabnet Bæreſtolen og løftet hende ud, hendes Fader var gaaet bagefter og havde ladet ham føre hende op til Dronningens Sal, hvor den unge Herre havde gjort et saadant Spræl, at den almindelige Opmærksomhed var bleven henvendt paa dem. Hun havde ogsaa tydelig hørt, at Mange havde nævnet hendes og hans Navn paa eengang, hvilket var

hende høilig imod, og denne Snak havde fundet Bekræftelse i hendes Faders Nærværelse og Adfærd. Hvad der havde foranlediget denne Forandring paa en eneste Dag, vidste hun ikke; men at Torben Bille lige til igaar Aftes havde beilet til hende med hendes Faders Samtykke og saa at sige under hans Øine, det var saa sandt, som Noget i denne elendige Verden. Og hvad vil Torben Bille nu troe, naar han seer en Anden aabenbart tage den Plads, med hendes Faders Samtykke, som tilkommer ham . . . med Datterens Samtykke.

— „Torben Bille vil vel vide hvad han skal troe, om han har sand Kjærlighed i sit Bryst, . . . og han vil snart afgjøre den Sag med Herr Jochum Kaas, thi han har baade Mod og Mands Hjerte“ . . .

— „For Helgenes Skyld, siig ikke saadanne Ord. Om Torben Bille skulde drage Sværdet for min Skyld, jeg troer jeg døde af Skræk.“

— „Man døer ikke saa let af den Aarsag. Det Samme troede jeg, engang Jørgen Rosenkrands havde krævet Ridder Gebhard Moltke til Regnskab for nogle Ord, han havde sagt i Dandsen. Men siden tænkte jeg anderledes og vilde ikke have undværet, at han skulde have gjort denne Holmgang, thi jeg elskede ham saa meget høiere derfor . . . usigeligt høit. Og dog var det ham, som blev saargjort i denne Kamp.“

Helvig taug og rystede med Hovedet. Jutta meente, at Herr Jochum Kaas nok vilde lade sig tale tilrette uden Sværdslag. Men vigtigt var det, baade at Dronningen fik at vide, at en saadan Fare truede Den, som nu var givet under hendes Varetægt, og at Torben Bille blev underrettet om, at denne begunstigede og afskyede Beiler ikke skulde ændses, men at man kun burde

lee ad hans urimelige Fordringer. Det Første vilde hun skyndsomt selv paatage sig, det Andet vilde hun besørge ved Jørgen Rosenkrands; „thi det skulde være sært," sagde hun, „om han ikke venter paa at faae min Villies Tilkjendegivelse for denne Dag."

Og den virksomme Jutta Seheſted begav sig strax ned til Dronningens Gemak, medens Helvig blev siddende med Haanden under Kinden, stirrende ud over den klare blaae Sø, hvor der nu mod Sædvane var saa stille, at man ikke opdagede et eneste Skib paa den store Havflade, som ellers altid blev gjennemkrydset i alle Retninger af Seilere, der søgte denne Vei fra og til Staden, da Katteſundet dengang var Handelsskibenes almindeligste Losse- og Ladeſted. Men nu, da den tydske Flaade gjorde Østersøen usikker, hvilede al Handel tilsøes, og Kallebodstrand laae som en tom Vandørk, der kun lidet var skikket til at adsprede eller opmuntre den Bedrøvede. —

Der gives vel sjelden en Qvinde saa høit eller saa lavt stillet i Samfundet, sjelden en Qvinde saa uqvindeligt udstyret af Naturens Haand, at hun skulde spotte over Meddelelsen af en Kjærlighed, eller endogsaa kun høre den med Ligegyldighed. Thi enhver Qvinde gjemmer dybt i sit Hjerte Følelsen af, at i Kjærlighedens Rige ligger hendes bedste Besiddelser, og udenfor dette Riges Grændser eier hun egentlig ikke Noget, som har sandt og virkeligt Værd for hende. Og Dronning Philippa var saa meget Qvinde, at hun, skjøndt hun havde fuldtop at tænke paa Krig og Forsvar, og skjøndt hun var tre Kongerigers Dronning, dog ikke ringeagtede Qvindens Besiddelse i hiint usynlige Rige, men laante et velvilligt Øre til Jomfru Jutta Seheſteds Fortælling om Helvigs Kjærlighed, og tilsagde hende den Beskyttelse mod en

Faders og en Beilers frygtede Tyranni, som hun bad om for sin ængstede Veninde. Og saasnart Jutta havde erholdt denne Trøst til de Elskende, begav hun sig til Salen, for at meddele den til Torben Bille ved hans Vens Medvirkning. —

I en stor Sal tæt ved Dronningens Gemak, var der en Forsamling af Mænd, som vare komne til Slottet i forskjelligt Ærinde, Nogle for at gjøre Fru Philippa den sædvanlige Opvartning, som Hoffets Herrer pleiede, Andre for at afgive Beretninger eller modtage Befalinger. Iblandt de Sidste saae man Stadens Borgermester, Henricus van Bergen, Raadmændene Jonas Hvad og Petrus Michaelis, Byfogeden Peter Clemensøn, og flere af de fornemste Borgere i Staden. Disse Mænd holdt sig for det Meste sammen, og talede om Dagens Anliggender og Stadens Trængsler. Nogle unge Hoffinder havde indtaget Pladsen nærmest Døren til Dronningens Gemak, de talede om den forestaaende Kamp, om Vaaben og Stridsheste. I en Vinduesfordybning stode nogle ældre Herrer i Samtale, og bag Disse Ridder Niels Finke og Herr Jochum Kaas. Helvigs Fader hviskede sagte til den unge Arving, hvis Blik ustadigt svævede mellem den Talendes Aasyn og Skaren af unge Hofsinder, medens Farven i hans Ansigt efterhaanden steg til en stærk Rødmen. Flere Gange vilde han afbryde Samtalen, men hver Gang holdt den slesvigske Ridder ham tilbage, deels med Miner og Tegn, deels med Ord og ved at bemægtige sig en af de lange nedhængende Slsifer, hvormed hans Vams var sammenholdt.

— „I indseer lettelig, at Øieblikket nu ikke er gunstigt ... Bi dog til han gaaer bort, og bryd ikke Kongens Fred ved at yppe Trætte i Slottet ... Lad

mig i det Mindste være udenfor den Sag, og huſk, at jeg har Eders Ord derfor."

Jochum Kaas nikkede gjentagne Gange, og gik hurtig over Gulvet hen imod de unge Hoffinder. Der var saa megen Fordring i enhver af hans Bevægelser, at denne Fremadſkriden over Steenfliſerne fremkaldte et Smiil paa de fleſte Anſigter. Midt i Salen blev han tiltalt af Henricus van Bergen ſom vilde ønſke ham velkommen hjem fra Udlandet, og Herr Jochum Kaas var altfor beleven en Ungerſvend til at overhøre Borgermeſterens Høflighedsyttringer uden at beſvare dem. —

— „Lad ham baade være' rig og ſmuk ſom en Jomfru, han er dog den ſtørſte Gjek i Landet, vil jeg paaſtaae", ſagde Herr Gebhard Moltke. „Skulde de unge franſke Herremænd ligne ham, da mener jeg, at de ere meget vanſlægtede fra deres ridderlige Forfædre."

— „Moden ſkal være naragtig nok i de ſidſte Aar, efter ſom jeg har hørt," ſagde Otto Blix, „og det er troligt, at han nok kan have fattet den ene Side af Sagen, men viſt neppe den anden. Diſſe franſke Herrer ſkulle dufte af Olie og vellugtende Sager, og falde i Afmagt naar de mærke en ilde Lugt; men de tilbringe Dagen med at hugge og ſtikke med hverandre paa Liv og Død, og bære røde Buxer, for at Blodet mindre ſkal ſynes paa dem, naar de blive ſaarede i Tvekamp. Og der gaaer ingen Dag, uden at et Par af Hoffets Herrer blive liggende livløſe i Klerkevænget, hvor de helſt ſlaaes. Men jeg ſkulde næſten troe, at Jochum Kaas har faaet Buxerne ſyet og lært Gjekkeriet, uden at have Modet."

— „Mod har Alverden, ſom har Navn og Fødſel," ſagde Torben Bille; „thi det er lettere at møde et ſkarpt Sværd en enkelt Gang, end hvaſſe Tunger for ſin

Livstid. Jeg veed det bestemt og jeg vil svare for, at Jochum Kaas har Mod; men derfor finder jeg hans Lader lige naragtige og hans Væsen lige utaaleligt."

Og Torben Bille sagde disse Ord saa høit, som om det ikke var ham imod, at Jochum Kaas kunde høre dem. Thi Fortællingen om den særdeles Opmærksomhed, han havde viist Jomfru Helvig, havde i høi Grad mishaget Torben Bille, der med Rette ansaae sig for den unge Dames eneste Ridder.

Men Jochum Kaas havde ikke hørt sin Medbeilers Yttring, da han just var ifærd med at tage en høflig Afsked fra Henricus van Bergen. Han tilbagelagde med afmaalte Skridt det Rum, der skilte ham fra de andre unge Herrer, og traadte med høflige Buk ind i Kredsen, hvor han snart havde indledet en Samtale, der lige saa hurtig dreiede sig hen paa hans kostbare Dragt, som var forfærdiget i Paris. Jochum Kaas opregnede alle Benævnelserne paa enhver Deel af hans rige Paaklædning og paa de kunstforstandige Mestere, som havde forfærdiget disse Sager.

— „Saadanne Buxer ere sandsynligviis den sidste Mode?" sagde Gebhard Moltke smilende.

— „Nei, de ere de eneste Rester af de gamle Moder," sagde Jochum Kaas med en vigtig Alvorlighed; „men de ville altid staae sig under enhver Forandring i Moderne, formedelst Bequemmelighedens Skyld. Ingen Herremand i Paris gaaer med andre Buxer, end med Caleçons de Pré aux Clercs, som de kaldes, fordi de mest bruges ved Tvekampene i Klerkevænget. Man seer ikke saa let den Smule Blod, der løber af en lille Blessure. Det seer anstændigt og renligt ud. Man faaer ikke strax Udseende af en Slagtersvend . . . saadan

en grov, blodbeſtænket Karl, ſom man næſten kan faae Ondt af at ſee paa. Jeg raader Eder, mine Herrer, at anlægge denne Mode, og I vilde finde Eder vel derved. Herr Torben Bille, jeg har to Par, det ene ſtaaer til Eders Tjeneſte, om I vil gjøre mig den Ære at prøve dem imorgen paa en Timestid."

De Andre loe. Torben Bille ſagde: „Er dette en franſk Maade at indbyde til en Kamp, eller har I anden Mening med denne Høflighed?"

— „Det glæder mig, at I ikke ere ſaa langt tilbage i Levemaade herhjemme, men kunne forſtaae en halvqvædet Viſe. Jeg meente unegtelig at bede Eder om den Ære, at maatte maale min Klinge med Eders, for ikke at komme ud af den ſtadige Øvelſe, jeg var i, mens jeg opholdt mig ved det franſke Hof."

— „Røde Buxer paa en Mand betyde altſaa det Samme, ſom et Brædt for Panden af en Tyr: det antyder En, ſom ſtanger uden Grund," ſagde Jørgen Roſenkrands leende.

Jochum Kaas vendte ſig imod ham med et forbindtligt Buk og ſagde: „Det ſkal være mig en ſtor Ære, Herr Jørgen Roſenkrands, at kunne ſvare Eder iovermorgen; for imorgen er jeg ſandſynligviis optaget, ſom I hørte nys." Derpaa vedblev han til Torben Bille: „Derſom I ſkulde være uvidende om, at jeg har en gyldig Grund til at udbede mig et Møde af Eder, vil jeg tillade mig at minde Eder om, at I har fundet mit ringe Skjold værdigt til Eders dybſindige Bemærkninger, og har meent, at Paafugleſjedrene i mit Vaaben kunde tjene til Eders Moro."

Torben Bille betragtede ham forbauſet og ſagde: „Visſelig er heri en Feiltagelſe, thi jeg har for megen

Agtelſe for mit eget Skjold, til at jeg ſkulde ſpotte nogen Andens. Og jeg har til denne Stund været uvidende om hvad I førte i Ebers, ſaaſom jeg endnu aldrig har ſeet det paa Dyſtbanen" . . .

— „Man har ſagt mig" . . .

— „Det gjør Lidet til Sagen hvad man har ſagt Eder, Herr Jochum Kaas, eller hvo der har ſagt Eder det. Jeg ſagde heller ikke dette, for at gjøre Eder nogen Undſkyldning, men for min egen Skyld. Ebers Opfordring modtager jeg gjerne, og det ſkal ikke være min Skyld, om Ebers Vams ikke imorgen inden Middag ligner Ebers Caleçons, ſom I kalder dem. Hvad diſſe angaaer, da takker jeg for Ebers Tilbud, men vil I nogentid ſee mig i røde Buxer, da maa I ſelv paatage Eder at farve dem paa mig, og derom ville vi dog førſt nappes en Stund."

Nogle af Herrerne meente, at Tiden ikke var til Kiv og Kamp, mens Fjenden ſtod for Staden; Andre vare af den Mening, at en Æresſag altid havde Fortrin for enhver anden Krigstjeneſte. Torben Bille foreſlog, at man ſkulde afgjøre denne Sag ſnareſt muligt, og endnu inden Solens Nedgang, og Jørgen Roſenkrands underſtøttede denne Mening, for at han ikke ſkulde vente for længe paa at fornemme det Svar, Jochum Kaas havde lovet ham. Den kamplyſtne Ungdom var ſaare ivrig for denne Sag, ſom nu blev aftalt med alle fornødne Formaliteter, ſaa at Ingen af Herrerne bemærkede Jomfru Jutta Seheſted, ſom flere Gange havde ſøgt at give Jørgen Roſenkrands et Tegn til, at hun havde Noget at ſige ham, og ſom, da hun mærkede at dette ikke vilde lykkes hende, atter forlod Salen og forſvandt bag Forhænget, hvor hun hørte nok til at vide, at den

Strid, Helvig havde frygtet for, allerede var i fuld Gang.

Efterat det var blevet aftalt, at Torben Bille og Jochum Kaas skulde møde hinanden med deres Vidner to Timer før Solnedgang i Rosengaarden udenfor Stadens Nordreport, for at udfegte denne Strid med Sværd og Dolk, men uden Skjold og Krigsrustning, bleve Herrerne staaende sammen og talede om andre og ligegyldige Ting; thi det vilde have været imod al god Skik, om det havde været anderledes.

Kort efter aabnedes Forhænget til Salen, tvende af Drabanterne toge Plads indenfor Døren, Kjøgemesteren, Herr Niels Bryske, traadte ind med sin Stav i Haanden, og efter ham fulgte Dronningen og hendes Damer, ledsagede af nogle af Rigets høieste Embedsmænd og andre fornemme Herrer.

Ved Dronningens Indtrædelse forstummede de Talende, som hilsede hende med Ærefrygt, hvilket hun gjengjeldte med den huldsalige Ynde, der var hende egen. Dronning Philippa var dengang sex og tredive Aar gammel; hendes Skjønhed, der var bleven saa beundret, da hun som en etogtyveaarig Prindsesse kom fra England for at vies i Lunds Domkirke til Kong Erik, var ikke forminbsket, uagtet den havde skiftet Udtryk. Det var ikke mere den livsfriske, barnligt smilende Fyrstinde af Lancaster, det udtrykte Billede af hendes Broder, den unge, smukke og lystige Prinds, som Shakspeare har foreviget ved at skildre hans Ungdoms Daarlighed som Englands Kronprinds, og hans Manddoms Dygtighed som Kong Henrik den Femte. Dronning Philippa lignede nu mere sin Fader, Kong Henrik den Fjerde af England, paa hvem de ulykkalige Stridigheder mellem Husene Lancaster

og York, den røde og den hvide Roses aarlange Kampe, hvilede tungt. Men hendes Udvortes afspeilede hendes skjønne Sjæl, og Ingen, som saae hende, kunde tvivle om at hun var en klog, mild og høihjertet Dame. Det Mod og den Dygtighed, hvormed hun havde ledet Stadens Forsvar i denne Trængselstid, havde erhvervet hende almindelig Beundring, og Stadens Indvaanere saae op til hende, ei blot som til en salvet Dronning, men som til et høiere, himmelsendt Væsen.

Efter at have ladet Øinene løbe rundt i Salen med et venligt Smiil, sagde hun med velklingende Røst, idet hun efterhaanden hævede Stemmen og betonede Ordene med et Eftertryk, som gjorde dem end mere indtrængende: „Ædle Herrer! Det er mig en Glæde at kunne meddele Eder, at min Herre og Husbond Kong Erik vil komme til Staden som snarest. Kongen medbringer tappre Mænd, som ville deeltage i den retfærdige Kamp, vi stride mod Vold og Overmagt, og som Gud den almægtigste vil forlehne os Kraft til at bestaae, som det sømmer sig Danske. Indtil Kongen atter er i Staden, vil det være mig en kjær Pligt fremdeles at styre vore fælleds Anliggender, som vistnok ere svære og vanskelige for en svag Qvinde og ikkun ville lykkes, om I Alle forene Eders gode Villie og bedste Kraft med mig, saa at Fødelandets Sag maa være vor første og vor sidste Tanke. Men naar min Husbond atter vender tilbage, som vil skee om en faie Tid, da skulle I vistnok faae bedre Raad og Veiledning, som en Mand kan give dem til Mænd. Jeg vil da være stolt af at kunne sige ham, hvor stor Tak Vi skylde den Troskab og Udholdenhed, som Alle have viist. Thi sandelig, her have Rigets Hærmænd, med deres Væbnere og Svende, og Stadens Øvrighed og Borgere det samme

Krav paa Kongens Taknemmelighed, saaſom enhver Stand har kappedes om at viſe mig, hvor ſamdrægtigt Danſke i Farens Stund værne om deres Land og dets Hæder."

Da Dronningen taug, fremſtod Marſken, Herr Erik Juel, ſom den Fornemſte af de Tilſtedeværende, og tolkede den danſke Adels Hengivenhed og Ærefrygt for Fru Philippas dyrebare Perſon; hvorpaa Borgermeſteren, Henricus van Bergen, paa Stadens Øvrigheds og Borgeres Vegne frembar Vidnesbyrd om, at ingen Mand indenfor Kjøbenhavns Mure ſtod tilbage for ſin Næſte i de ſamme Følelſer, ſom Droſten nys havde udtalt med ſaa kraftige og hjertelige Ord. Dronningen takkede endnu engang Alle, derpaa vendte hun ſig til Ridder Mogens Gjøe, ſom havde været Overbringeren af Kongens Budſkab, og talede med ham om den Forſtærkning, der kunde ventes, hvorom han og Oluf Friis, der havde ledſaget ham til Staden, gave al fornøden Underretning. Diſſe Oplysninger foranledigede adſkillige Raadſlagninger mellem Dronningen og de fornemſte Herrer ſamt Henricus van Bergen, hvorpaa Bud bleve affendte med Befalinger til forſkjellige Steder i Byen; thi den forventede Forſtærkning tillod at regne paa flere Stridskræfter, end hidtil havde ſtaaet til Raadighed. Efterat alle diſſe vigtige Sager vare afgjorte, og Dronningens Spørgsmaal til Forſamlingen, om endnu Nogen havde at forebringe noget Andragende eller Forſlag angaaende Stadens Anliggender, var beſvaret med almindelig Tavshed, vendte hun ſig atter til Mogens Gjøe og ſagde: „Da vi nu efter bedſte Samvittighed have varetaget de vigtige Krav, ſom hvile paa os Alle, ſaa Mange vi ere, ville vi heller ikke glemme de Ting ſom angaae Enkeltes Vel. Og da ſkylder jeg førſt og fremmeſt Tak til Eder, Herr Mogens Gjøe, for at I paa min Anmodning har forligt

Eder med Ridder Morten Gjersting, som I længe har havt Trætte med. I har givet et godt Mønster, som jeg haaber Mange ville efterligne, saa at den Samdrægtighed, der er Gud velbehagelig, maa findes mellem Alle, som have havt Uvenskab med hverandre."

— „Høibaarne ædle Fyrstinde, Fru Philippa," sagde Mogens Gjøe, „det er mig, som bør takke Eder for at I har forligt denne Sag mellem Bisp Navnes Broder og mig. Og sandeligen, jeg glemmer ingentid, at Eders Naades Høimægtighed har fundet det Eder værdigt, at tage saa meget Hensyn til mig og min Velfærd."

— „Jeg vilde forlige mig med min argeste Fjende, ja, med Djævelen selv, om Eders Naade forlangte Saadant," udbrød Oluf Friis, idet han slog sig med Staalhandsken paa det bepandsrede Bryst.

Dronningen smilede med Venlighed til den gamle Ridder, idet hun dog hurtig slog et lille Kors for sig, ved at høre Djævelens Navn.

— „Jeg takker Eder, Herr Oluf Friis, for denne Yttring af Eders Hengivenhed, thi jeg veed, at I mener det ærligt og godt. Men det er ikke mit Ønske, at Nogen skal forlige sig med det Onde, jeg ønsker meget mere, at Enhver vil bekæmpe det af al sin Kraft, hvortil Gud den almægtigste forlehne sin Naade! og hertil opfordrer jeg nærmest de Unge, hos hvem Lidenskabernes Heftighed letteſt vinder Overmagten over Forstand og Pligt. Jeg opfordrer Eder til at lade al Tvist og Splid fare, og kun at tænke paa Fødelandets Vel og Ære. Det er Sæd og Skik at afgjøre Tvistigheder med Sværdet i Tvekamp; Sligt vil jeg ej fordømme, thi som en Qvinde forstaaer jeg mig kun slet paa hvad Mænd kunne synes tvungne til. Men Det veed jeg, at Saadant hører til Fredens

Dage, og nu bør vistnok ikke anden Kamp finde Sted, end Veddekampen om hvo der skal være den Kjekkeste mod Landets Fjender. Jeg ønsker derfor, at Enhver vil lade al anden Tvist bero, indtil jeg igjen løser ham fra den Tvang, som jeg paalægger Eder Alle, I gode Herrer, at anse mig for den Dame, til hvis Ære og Forsvar Sværdet *alene* bør drages."

Det er umuligt at beskrive den huldsalige Ynde, hvormed Dronningen sagde disse Ord til de unge Adelsmænd, eller den Virkning, de gjorde paa dem. Denne var siensynlig saa stor, at den for et Øieblik forvirrede Dronningen, som, med en høi Rødme paa sine ellers blege Kinder, sænkede Blikket, der nys havde hvilet roligt og beherskende over Forsamlingen, mod Steenfliserne paa Gulvet. Men næsten i samme Sekund hævede hun atter de klare, blaae Øine, og dennegang søgte de Hvælvingen over Salen, som om hendes Tanker fandt Veien igjennem denne til den Himmel, der er Forsonlighedens og Samdrægtighedens sande Hjem.

En dyb Taushed fulgte i nogle Øieblik, under hvilken Torben Bille rakte sin Haand til Jochum Kaas, som modtog den med et Buk, der ikke vilde have gjort nogen Kavaller ved Kong Eriks franske Hof den ringeste Skam. Jutta Sehested benyttede Pausen til ubemærket at nærme sig Jørgen Rosenkrands og knibe ham i Armen, til Straf for den Mangel paa pligtskyldig Opmærksomhed, han havde gjort sig skyldig i. Da han hurtig dreiede sig om, med et lille, ufrivilligt Udbrud af Forbauselse, havde hun atter vendt ham Ryggen og hvisket til Helvig, som stod tæt bag Dronningen og som, trods al hendes Forlegenhed over at være bleven saa pludselig sat ind i denne fremmede og glimrende Verden, dog havde passet Øieblikket

til at tilkaste Torben Bille et Blik, der tilfulde vilde have belønnet ham for den Redebonhed, hvormed han havde forligt sig med sin Modstander, hvis hun ikke havde givet denne Sidste en ligelig Andeel deri, og det saa umiskjendeligt, at Jochum Kaas fandt sig foranlediget til at gjengjelde hendes venlige Diekast med en af sine smagfuldeste Forbøininger. Og den stakkels Helvig blev saa forskrækket derover, at hendes Kinder bleve blussende røde, saa at de ikke engang kunde farves stærkere, da Dronningen i det Samme tog hende ved Haanden og drog hende frem af det Skjul, hun søgte bag Jutta Sehesteds.

— „Lad mig ogsaa takke Eder, Herr Niels Finke, for den Gave, I har bragt mig idag," saaledes henvendte Dronningen Ordet til Helvigs Fader, der stod affides, eftersom det ikke var lykkedes ham at knytte nogen Samtale, efterat Jochum Kaas havde forladt ham.

— „I har givet Eders Datter i min Varetægt, og fra nu af vil jeg ogsaa være hende til Beskyttelse alle mine Dage; thi hun er et herligt Barn og har vundet min Yndest, for hendes gode Hjertes Skyld. Jeg kan vel tænke, at Mange af Landets Ungdom kunne ønske at vinde dette Hjerte og ville beile til hendes Haand; da vil jeg staae hende i Moders Sted, saasom hun ingen Moder har at støtte sin uerfarne Ungdom til, og I vil vel tiltroe mig, at jeg ikke skal give hende slette Raad."

Den slesvigske Herremand bevidnede med dybe Hilsener sin Erkjendtlighed for Dronningens Naade, ihvorvel det Herredømme, som Fru Philippa syntes at ville tiltage sig over Helvig, ikke behagede ham synderligt. Han stammede: „Eders Naades Høimægtigheds store kongelige Naade . . . Et Raad af en saa høibaaren Fyrstinde" . . .

— „I skylder mig ingen Tak," afbrød Dronningen

ham, „det er meget mere mig, som er Eder taksknldig for at I betroer hendes Livs Skjebne til min Veiledning. Det er altsaa af mig hendes Beiler maa kræve hendes Haand," vedblev hun, idet hun vendte sig fra den forlegne Fader. „Det skulde være sært, om en saadan Pige ikke allerede skulde have vakt Beundring hos nogen af vore unge Herrer; han maa da vide, at jeg vil være kræsen i Valget af hendes Brudgom, thi en saadan Pige faaer jeg ikke hver Dag at fæste bort, og det er min Agt at give hende til Den, som bedst veed at fortjene hende."

Dronningens Blik gled langsomt over Skaren af unge Herrer, som Alle betragtede den rødmende Pige med Opmærksomhed, og det forekom den lykkelige Torben Bille, at det for et Øieblik ligesom havde dvælet paa ham. Helvig løftede ikke Øinene fra Jorden, og hendes Haand skjelvede inden i Dronningens, som slap hende, for at overgive hende til Jutta Seheſted og de andre Hofjomfruer. Hun saae hverken Torben Billes stille Glæde over disse beskyttende Ord, eller det høist ceremonieuse Buk, hvormed Jochum Kaas for ramme Alvor troede sig opfordret til at modtage Dronningens Tilsagn. Men Fru Philippa havde seet det, og trods det Herredømme, hun var vant til at have over sit Ansigt, kunde hun dog ikke tilbageholde et Smiil. Et gjentaget, endnu dybere Buk, der overbeviste hende om Egenkjærlighedens store Blindhed, tvang hende til at vende sig om, for at ikke det tredie, allerdybeste Buk skulde bringe den nys hjemkomne Kavalleer i Berørelse med Gulvet i Audientssalen.

Saasnart Dronningen og hendes Damer havde forladt Salen, skyndte Helvigs Fader sig bort blandt de Første. Jochum Kaas traadte høitidelig hen foran Torben Bille og sagde med sit blideste Smiil: „Eftersom vi for

Tiden kun tør drage vore Sværd for een Dame, nemlig den naadigste høibaarne Fru Philippa, maa jeg tage den Indbydelse tilbage, som I havde gjort mig den store Ære at modtage, indtil vor Willie atter bliver løst af de hædrende Lænker, som for Øieblikket binde den. Jeg haaber imidlertid, at vi ville følges ad i Kampen imod Fjenden, for at jeg kan have den Ære at prøve mit ubesmykte Mod imod Eders vistnok langt berømtere, og maale de Bedrifter, jeg vil bestræbe mig for at udføre, efter Eders; thi denne Kamp er os endnu tilladt, saa vidt jeg har opfattet Hendes Naades gunstige Tilladelse. Og jeg opfordrer Eder saa meget mere til at prøve den, som jeg ønsker at bevise den høibaarne Fru Philippa, hvor vidt det vil lykkes mig, som den Værdigste, at beile til den Dames Haand, der nu er afhængig af Hendes Naades retfærdige Dom."

Da Jochum Kaas havde endt denne pyntelige Tiltale, hilste han med særegen Anstand og rettede sig derpaa op til sin fulde Længde.

— „I denne Kamp møder jeg Eder langt hellere, end i nogen anden," sagde Torben Bille, idet han gjengjeldte hans Høflighed. „Det skal sandelig ikke være min Skyld, om vi ikke kæmpe ved hinandens Side, hvor Fjenden staaer tættest. Og for at vi ikke skulle forfeile det Maal, vi have sat os til Fædrelandets Gavn og en Dames Ære, ville vi udbede os den Gunst af Befalingsmændene, at blive sendte paa den Post, hvor den meste Fare er at bestaae og hvor de skarpeste Hug ere at hente."

Da denne Sag saaledes var aftalt mellem de tvende Modstandere og tiltraadt af deres Vidner, begave Herrerne sig bort fra Salen, som efterhaanden var bleven forladt af Alle, der ikke vare interesserede i dette Anliggende. Og

de Fleſte deelte nu den af Torben Bille yttrede Mening, at Jochum Kaas dog var en modig Mand, ſkjøndt han var overdreven moderne, ſaa at de tilgave ham en Deel af hans Efteraben af udenlandſke Daarſkaber. Men den gamle Dørvogter, ſom laaſede Salen efter Hoffinderne, ryſtede med Hovedet, og hans Betragtninger vare affattede i kjernefulde Ordſprog: „Hm! Faae vi ſaadanne Mange, ſtaae vi visſelig ikke til at trænge. Stultus og ſtolt, de komme af eet Holdt. En Abe gjør flere, og et Gaaſehoved har kun liden Hjerne. Det er endda en Lykke, at Ingen kan være Nar mere end de ſyv Dage om Ugen. Var han en Hare, ſaa viſt ſom han er en Nar, han var for længe ſiden opædt. Men hvo ſom begjærer Vittighed af en Gjek, han er ſelv ikke bedre.“

Og dermed ſtød han Bommen frem, og ſtængede for Døren. —

IX.

Varsler.

Ridder Niels Finke havde tilbragt en stor Deel af Dagen i sit Lønkammer, beskjæftiget med at gjennemsee og tilintetgjøre Brevskaber og Papirer, samt med i Stilhed at forberede Alt til Flugten. Jo nærmere den afgjørende Stund kom, jo mere ængstedes hans Sind for hans egen Sikkerhed. Inat eller seneſt imorgen vilde vistnok de Tydske angribe Staden og indtage den med Storm, og ihvorvel han ikke tvivlede om et lykkeligt Udfald, eftersom de jo havde modtaget sikkre Meddelelser om Befæstningens svageste Punkter og dertil kom i saa stort Antal, at det umuligt kunde lykkes Byens saa stridsvante Mænd og dens Borgere at modstaae deres Mængde saa følte han sig dog ilde tilmode ved at skulle gjennemgaae denne Skjærsild, forinden han kunde høste Lønnen for sit Forræderi. Gjentagne Gange tog han det tydske Feltbind frem, som han først i det afgjørende Øieblik, naar Tydskerne vare i Staden, vilde binde om sig, for ikke at udsætte sig for nogen Fare; thi med saadanne ægte tydske Kjendetegn havde den virksomme Klaas Bremer forsynet baade ham og andre af Tydskernes

hemmelige Venner i Staden, med hvilke han stod i Forbindelse. Og hvergang han atter gjemte dette Frelsenstegn, ønskede han, at den Stund allerede var der, da han under dets Varetægt kunde flygte fra den hærjede By, for at begive sig til de tydske Anførere og sige: „Her staaer den Mand, som mest af Alle har bidraget til, at Kjøbenhavn nu er en tydsk Stad og Danmark en Deel af det hellige romerske Rige.“ Og nu foregjøglede Indbildningskraften ham al tænkelig Ære og Værdighed og Rigdom til Løn for Alt, hvad han havde vovet og virket for denne Sags Fremme.

Hvad han eiede af Guldpenge og kostbare Sager, havde han deels gjemt i en Pung, som var fastsyet til hans Underklædning, deels saaledes lagt paa rede Haand, at han strax kunde gribe det. Iblandt disse Sager var ogsaa det Skjoldebrev, som Kong Erik havde forundt ham, og det var uden Anger over den Utaknemmelighed, hvormed han gjengjeldte Kongen denne og mangen anden Velgjerning, at han pakkede dette i Vadsækken, som hans betroede Svend skulde bringe i Sikkerhed.

Da Mørket faldt paa, vare alle Tilberedelser gjorte, og han gik nu gjennem Haven til Peberboden, for at tilbringe de sidste Timer i Samtale med sin Medskyldige. Idet han med et hadsk Smiil skottede til Klaas Bremers Skjulested, dvælede hans Tanke med Skadefryd ved det Budskab, han vilde bringe denne sin Bøddel, som saa ofte havde ængstet og plaget og haanet ham, og som han nu snart ikke mere skulde trænge til. Thi han meente, at Klaas Bremer, som havde vaandet sig saa affindigt alene ved Tanken om at Helvig skulde skifte Opholdssted, vilde blive rammet følelig ved Efterretningen om, at hun allerede var borte og at han ikke mere

skulde see Den, han nærede en saa vanvittig Følelse for, og til hvis Tilstedeværelse hans Overtro havde knyttet saa mange Forhaabninger.

Han gav det sædvanlige aftalte Tegn, men Ingen svarede, og Døren og Vinduesgluggen forbleve uaabnede. Efter i rum Tid at have ventet og lyttet, stak Ridderen Nøglen i Laasen og aabnede sagte Døren til det bælmørke Rum; men han traadte ikke ind, før han atter havde givet Tegn til sin Nærværelse; thi han troede ikke Freden nu, da Pebersvenden ikke kunde regne paa at drage mere Nytte af hans Efterretninger, og han meente, at han vel maatte være den ærgjerrige Tydsker en lige saa forhadt Medbeiler til Seierherrernes Erkjendtlighed, som han følte at denne Mand stod ham selv i Veien derfor.

Men han havde ikke behøvet at frygte nogen voldelig Medfart af Klaas Bremer, thi dertil var Bodsvenden ikke istand. Med svag Stemme stønnede han: „Kommer I endelig, efter at jeg har vansmægtet den hele lange Dag i Elendighed!"

Det var saa umiskjendeligt en Smertens og Jammerens Røst, at Ridderen fuldkommen beroliget traadte ind i Boden og lukkede Døren efter sig.

— „Hvor har I Trøsten, at jeg kan tænde Lys og see hvad Eder fattes?" spurgte han hurtig.

Klaas Bremer gav med svag Stemme den fornødne Anviisning, og Ridder Finke famlede mellem hans mangehaande Skramlerier, saa længe til han havde fundet Fyrtøiet. Ved hvert Glimt, som Stenen gav imod Staalet, skottede han hen til Leiet, hvor Klaas Bremer vaandede sig, og allerede ved denne svage og hurtig forbigaaende Belysning saae han nok til at vide, at en usæd-

vanlig Ulykke maatte have ramt denne modige og trods sin Alder endnu kraftige Mand. Men først da han havde faaet Lyset i Hornlygten til at brænde, kunde han see hans forfærdelige Tilstand.

Klaas Bremer laae henstrakt paa Leiet, som han ikke havde forladt, siden han havde kastet sig der ved sin Hjemkomst om Natten. Munkekutten bedækkede endnu tildeels hans Lemmer, men den var sønderreven i Smerte og Fortvivlelse. Den uldne, mørke Klædning, han efter Udliggernes Skik bar til Dagligbrug, stod aaben for Brystet og var sønderflænget ligesom Munkekappen, saa at hans magre Legeme kom tilsyne, der var tilsølet med Blod, som nu tildeels var størknet. Den høire Arm hang ligesom kraftesløs ned fra Leiet, saa at Haanden næsten rørte ved Gulvet og kun bevægedes hvergang Feberkulden rystede den Syge. Med den venstre Haand trykkede han en Flig af den iturevne Klædning fast til sin høire Side for at standse Blodet, der randt ud af et dybt Saar under den nedhængende Arm. Denne Anstrengelse var nu overflødig, thi det piblede kun mat frem under Klædet; men de blodrøde Sengedyner og det blodige Gulv viste noksom, at Grunden til denne nu kun draabevise Forblødning var den, at Kilden næsten var udtømt. Ansigtet var dødblegt og fortrukket, hvorved de hæslige Træk bleve endnu hæsligere, Øinene stirrede stivt ud af deres Huulninger, og vare glandsløse og forfærdelige at see. Ridderen traadte forbauset et Skridt tilbage i Boden og udbrød: „Hjelp Himmel! Hvad er her foregaaet?"

— „Jeg forsmægter," stammede Klaas Bremer. „Jeg forsmægter i Elendighed.Ræk mig Vand. Der, i Krukken, for Guds Barmhjertigheds Skyld!"

Ridder Finke satte Krukken til hans Læber, og den

Syge tømte den med vild Begjerlighed; derpaa sank han atter stønnende tilbage paa Leiet.

— „Hvad er her foregaaet, som har bragt Jer i denne Tilstand?“ spurgte Ridderen, mere af Nysgjerrighed end af Deeltagelse. „Hvorledes er I kommen i denne Nød?“

Den Syge lagde Mærke dertil, han vendte Hovedet imod Væggen og lukkede Øinene. Men Smerten lod ham ingen Ro have, og han aabnede dem atter, for at stirre paa Ridderen med sit matte, stive Blik. Denne gjentog sit Spørgsmaal.

— „I har bragt denne Nød over mig,“ stønnede Bodsvenden. „I, og ingen Anden. For Eders Skyld lider jeg alt Dette . . . Ak, at være saaledes tilredt! Og af en dansk Hund! En Skurk! . . . Men det er Guds Dom . . . og den vil ogsaa ramme Eder . . . den kommer!“

Ridder Finke slog tre Gange Kors for sig, ved at høre denne ulykkespaaende, hæse Stemme udtale disse Ord. Peebersvenden fortrak Ansigtet til et spottende Smiil og gjentog: „Den kommer! . . . Mod Guds Dom hjelper intet Kors og ingen Signen, naar det skeer med ureen Haand . . . Den kommer!“

— „Ti, I Ulykkesugle, eller svar mig paa hvad jeg spurgte,“ udbrød Ridderen, i en Blanding af Frygt og Forbittrelse. „Hvad er hændet Eder? Af hvem er I bleven saa ilde tilredt?“

Klaas Bremer havde tilbragt en forfærdelig Dag. Det var kun med Anstrengelse, at han havde naaet sit Hjem, og neppe havde han kastet sig paa Leiet, før Smerten rovede ham Bevidstheden for en lang Tid. Imedens havde Forblødningen af Saaret, som Skuddet fra Torben Billes Armbrøst havde bibragt ham, udtømt

hans Kræfter saaledes, at han faldt af den ene Bevidstløshed i den anden. Jernbolten havde flænget Siden op, sønderrevet en Aare, og sad fast i det gabende Saar. Han følte, at hans Time var kommen og at dette Saar vilde blive hans Død. Den Fortvivlelse, som Visheden herom fremkaldte, havde været forfærdelig, og bidrog meget til at forværre hans Tilstand, som Mangel paa Forbinding og Pleie gjorde haabløs. Men Fortvivlelsens Periode var forbi. Efter denne vilde Rasen over at være falden for den Fjendes Haand, som han hadede af ganske Hjerte og som det vilde have været ham en Vellyst at dræbe; efter den fortærende Harme over at være standset midt i Udførelsen af det Værk, han havde helliget al den Kraft, der laae i hans Charakteer; efter den dybe Kummer over alle hans stolte Forhaabningers og ærgjerrige Planers Tilintetgjørelse; efter Trøstesløsheden over hans hjelpeløse Forfatning og elendige, eensomme Død, — efter alle disse Tilstande havde Sindet vendt sig til Døden selv og til Skjersilden og Dommen efter Døden. Var Ridderen traadt ind i Boden til ham ved Middagstid, vilde han have stødt ham sin Kniv i Brystet, om han havde kunnet udføre dette Stød med den lammede Arm; men nu, da han kom ved Nattetid, nu havde hans Tanker taget en heel anden Retning.

Han fæstede Blikket stivt paa Ridderens Ansigt og tog Klædet fra Saaret. En Skorpe størknet Blod fulgte med Klædet, og af det store, gabende Saar, der nu kom tilsyne, randt Blodet langsomt ned af Siden, over de af Smerte bævrende Muskler. Men Saaret var næsten kulsort, og Blodet var klart og lyserødt, saa at Ridderen ikke kunde tvivle om, at dette Blod flød af en af de ædleste Aarer, og at dets Tab var Døden.

— „See, dette er hændet mig . . . og det er hændet mig for Eders Skyld . . . for jeg lod mig forlokke af Eder . . . og af Djævelen . . . for jeg gjorde mig til Redskab for Eders Hevnsyge . . . for jeg hørte paa Satans Stemme . . . for jeg hadede ham . . . som hun elskede . . . for jeg var Daare nok til at høre paa forræderske Indskydelser" . . .

Ridderen svarede ikke, han stirrede paa det blødende Saar og hørte halvt i Bedøvelse den Anklage, Klaas Bremer rettede imod ham. Og det varede nogen Tid, inden han kunde samle saa Meget, at han vidste hvad den Syge i afbrudte Sætninger berettede om sit Drab.

— „I har levet en ynkelig Dag," sagde han medlidende.

— „Ja, det har jeg. Og jeg har levet mere i denne Dag, end om Gud Herren vilde forunde mig at leve end halvhundrede Aar som forhen," sagde Bødsvenden med afkræftet Stemme. „Nu er min Tid omme og mit Regnskab skal afsluttes . . . For denne Sags Skyld, som nu har fældet mig, lider jeg en svar Pine . . . og den vil vel korte mig Noget af Skjersildens Qvaler . . . thi den er forfærdelig . . . Men jeg tør udsige, at jeg har tjent som den troe Tjener for min Øvrighed . . . og jeg har vovet for mit Land, hvad ikke Mange vilde vove . . . Andre skulle nu plukke Frugten . . . og jeg skal ikke see Fuldbyrdelsen . . . Men det kan ikke feile, at det vil lykkes som jeg har arbeidet til, og denne forbandede Stad skal bukke under, saa vist som den har voldet min Undergang" . . .

— „Vi have Begge arbeidet troligt, og I som jeg fortjente vel at høste Lønnen," sagde Ridderen.

— „Men ikke den samme Løn . . . ikke den samme . . . Nei, nei!“ . . .

Bodsvenden afbrød sig selv, thi de haarde Ord, som han havde paa Tungen, vare lidet skikkede til at stemme Ridderen velvillig for den Tjeneste, han vilde bede ham om at udføre.

Efter nogle Øieblikks Taushed vedblev han: „Vi have arbeidet. Men vi skulle derfor ikke give Forsængelighed Rum . . . Vi have nu Andet at tænke paa, thi Døden skjemter ikke . . . Hent mig en Skriftefader, at han kan læse for mig i min Dødsstund, som er kommen“ . . .

— „En Skriftefader?“ gjentog Ridderen. „Hvad tænker I paa? Og hvem skulde det være?“

— „Jeg ønsker helst Pater Johan af Barfodmunkene i Graabrødre . . . han er af vore Venner og ønsker Hanseatæderne en lykkelig Seiervinding . . . for ham kan jeg skrifte, . . . han vil give mig Absolution og Trøst, det er jeg vis om“ . . .

— „Bedst er det dog, at I seer Tiden an. Det er ei værd at tale om Døden for tidlig, og med Skriftemaal skal man fare varligt,“ sagde Ridderen trøstende. „Det kan vi tales ved om imorgen.“

En svag Rødme foer op i Klaas Bremers blege og fortrukne Ansigt; men han betvang sig og sagde med svag og bønlig Røst: „Gjør mig den Villighed, for Guds Barmhjertigheds Skyld. Om jeg dør inat . . . og uden Skrifte“ . . .

— „I dør ikke, Klaas Pebersvend. I kan end komme til Kræfter . . . og blive Borgermester.“

— „Gjør mig den Villighed . . . Jeg udsiger Intet om Eder, det vil jeg helligt love . . . jeg nævner ikke

engang Eders Navn, Gud vil tilgive mig derfor . . . Jeg vil lønne Eder dyrt, om I bringer mig Johan Barfodmunk . . . Jeg giver Eder hundrede Gylden . . . tohundrede . . . halvtredie . . . trehundrede Gylden, om I bringer ham . . . men hurtig! For alle Helgenes Skyld, hurtig, thi mine Kræfter svinde!"

Ridder Finke følte sig fristet. Han rørte sig paa Stolen, som for at reise sig; men en hurtig Beregning bragte ham atter til at indtage sin forrige Stilling, med Armene over Kors. Han rystede med Hovedet og sagde: „Hurtighed, Klaas Bremer, duer kun til Loppefangst. I veed, at jeg gjør Afskilligt af Venskab, særdeles for Eder. Men Penge kan nyttes hver Dag, og jeg skulde Intet have imod, om I kunde laane mig en tre eller firehundrede Gylden med det Samme. Hvad mener I om firehundrede?"

— „Skaffer I mig Munken, skal I faae dem," stønnede den skjelvende Klaas Bremer med et dybt Suk.

— „Hvor har I dem? Saa skal jeg hjelpe Eder at tælle Summen. Vær nu selv lidt hurtig, det er til Eders eget Gavn!"

— „Først Munken! Først Johan Barfod. Naar I kommer tilbage, skal de firehundrede Gylden være Eder visse nok . . . Saa sandt jeg vil døe salig . . . I skal faae dem" . . .

Ridderen rørte sig ikke af Stedet. Bodsvenden stirrede paa ham med et Blik, som paa eengang udtrykte hans Angest og hans Forbittrelse. Han vilde tale, men brast i Graad. Derpaa tørrede han atter Øinene med den blodige Haand, reiste sig med Anstrengelse halvt op i Sengen og sagde: „For Eders Datters Skyld! . . . For

at Gud skal være Eder naadig i Eders egen Dødsstund!" . . .

Men Ridder Finke agtede ikke derpaa. Klaas Bremer sank tilbage paa Leiet med et Skrig, udpresset af Smerte og Fortvivlelse.

— „Hold Munden! Vil I lokke Almuen hid fra Gaden? Vil I komme af Asken i Ilden, og fare heden for Knivstik og uden Skriftemaal?"

Bodsvenden lukkede Øinene og blev liggende i denne Stilling. Ridder Finke betragtede ham en Stund, derpaa reiste han sig og sagde, idet han gik tæt hen til Leiet: „Jeg faaer vel hjelpe Eder Skrinet frem under Sengen, at Dette kan faae en Ende; thi der har I det dog forvaret, og det synes ikke, at I mægter selv at gjøre det med den Haand, der hænger."

Klaas Bremer slog Øinene op, han gjorde en Anstrengelse for at bevæge den høire Arm, men han var ikke istand dertil. Da førte han pludselig, med al Anspændelse af sine Kræfter, den venstre Haand til Beltet, og den lange Kniv blinkede i Lygteskinnet. Ridderen foer tilbage.

— „Bort, I giftige Ogle! Bort, I fræk Forræder!" udbrød den Døende, med en Stemme, der var stærkere, end man skulde vente af hans Forfatning. „Bort, I umættelige Tyv! Nu skal I høre det, om jeg aldrig skal tale mere end disse Ord. I er en fræk og nedrig Forræder! I har forraadt Eders Land og Eders Egne for Pengegjerrighed, men I skal høste Armod og Skjændsel og Undergang derfor. Thi I skal vide, at man nytter Forræderiet, men Forræderen foragter Alverden. Jeg har tjent mit Land og min Øvrighed, jeg er en tydsk Mand og skylder de Danske Intet, uden

det skulde være at gjøre dem al den Skade, jeg formaaer. Men I er en dansk Mand, som har svoret til Danmarks Konge, og I har dog tjent Eders Fjender mod Eders eget Land. Og hver ærlig tydsk Mand skal foragte Eder, hver dansk Mand skal forfølge Eder, Qvinder skulle hade og forbande Eder, og Børnene spytte paa Eder, I skal være til Rædsel for Eders egen Datter, I skal være mere foragtet af Alverden, end Skinderens Hund. Eders Død skal være i Galgen, og I skal gaae bort i Eders Synder, uden Skrifte og Forladelse, til Helvedes evindelige Pine. Det skal I! Det skal I, saa vist der er en Gjengjeldelse! Det skal I!"

Ridderen var tumlet tilbage paa Stolen. Han holdt Haanden over Øinene, for ikke at see det forfærdelige Blik, Bødsvenden fæstede paa ham, medens han hylende udstødte disse Forbandelser. Ved de sidste Ord sprang han op, flygtede ud af Boden, slog Døren haardt i efter sig, og ilede med stærke Skridt til Huset.

Klaas Bremer havde udtømt sine sidste Kræfter. Kniven sank af hans Haand, og han segnede tilbage, idet en ny Blodstrøm atter farvede den mørke Blodskorpe om Saaret. Han knugede Haanden mod Øinene og stønnede afbrudte Ord, som tydede paa, at forskjellige Syner glede forbi Sjælen i Legemets Dødskamp. Han nævnede gjentagne Gange Jomfru Helvigs Navn i disse Phantasier, og Raadet i Lybek, talede om den Magt og Storhed, han havde eftertragtet, raabte paa Hans Holsteners Søn, paa Barfodmunken, paa de tydske Skibes Anførere, troede sig under Stormen paa Kjøbenhavn, og vilde frelse Jomfru Helvig. Derpaa udraabte han Torben Billes Navn med et Skrig, — Haanden gled over

Ansigtet og sank ned paa Dynen, Øinene lukkedes, og udmattet sank Pebersvenden tilbage paa Leiet. —

Solen var endnu ikke staaet op over Øresundets Bølger den næste Dag, Klokken var Fem, og en glødende Rødme i den østlige Horizont bebudede, at den snart vilde straale i sin fulde Klarhed. Ude paa de tydske Skibe tumlede Soldaterne allerede med Skytset, paa Skytsprammene bleve Kanoner ladede og Kugler lagte paa rede Haand, store Pinker og andre Fartøier seilede frem og tilbage langs Kysten, som for at udsøge et bequemt Sted til at gjøre Landgang. Man kunde endnu ikke see hvad disse Fartøier indeholdt, men en Brinsken af Heste ude fra Søen forraadte, at nogle af dem havde Ryttere ombord. Disse Skibe fjernede sig dog atter fra Kysten, og seilede Nord paa for en let Medbør fra Syd, saa at de snart vare ude af Sigte, i Skjul af Morgentaagen. Nu hævede Solen sig blodrød over Bølgerne, Morgenskæret blegnede, de første Straaler farvede Master og Seil paa den fjendtlige Flaade, og snart stod Solen i sin fulde Herlighed over den danske Strand. Fuglene qviddrede i de svagtgrønnende Træer, Duggen blinkede fra utallige Græsstraae, Klokkerne i Staden forkyndte den frembrydende Dag, og Onsdagen den syvende April fjorten hundrede og otte og tyve begyndte med den skjønneste Foraarsmorgen.

I Staden var lutter Travlhed, thi Ingen tvivlede om, at det idag ikke vilde blive ved de sædvanlige Skjermydsler, snart tilvands og snart tillands med Landgangstropperne, men at det idag maatte komme til et Slag, som vilde afgjøre Stadens Skjebne. Mange strømmede til Kirkerne, for at overvære Morgenmesserne og anraabe Kongernes Konge om hans Beskjermelse mod Fjendens

Overmagt, Andre iførte sig Vaaben og gik trøstige til Skandserne for at være de Første i Striden. Mødre bare deres Børn til Slægtninge og Venner i den vestlige Deel af Staden, hvor de vare længst borte fra Fjenden og haus frygtede Kartover. Ryttere rede gjennem Gaderne, for at samles ved deres Faner, Vaabendragere hentede Stridshestene fra Stalde ne og førte dem til Ridbernes Huse. Bønder med deres Pigstave i Hænderne og Madposer paa Ryggen, droge ind igjennem de netop aabnede Stadporte, for at efterkomme Kongens Opbud til den sjællandske Almue; men de kom kun i ringe Antal, hvad enten dette hidrørte fra Ulyst til at deeltage i Kampen, eller i en mangelfuld Indkaldelse fra Fogedernes Side. Bysvendene og Haandværkslaugene samledes paa de forskjellige Allarmpladse, hvor Raadmændene toge dem i Eed og formanede dem til Tapperhed og Udholdenhed i Stadens Forsvar. Paa de fleste Ansigter læste man rolig Besindighed og en modig Bevidsthed om Det, man nu gik imøde. Hist og her saae man vel en gammel, gjerrig Borger, som skjelvede for sit timelige Gods, eller en frygtsom Handelsmand snige sig om blandt Mængden med blege Ansigter; men i Almindelighed var der et godt Mod i Staden, og Tillid til Gud og den retfærdige Sag. Dertil kom, at man vidste Kongen var ankommen om Aftenen med flere Riddere og deres Svende, og at Roeskilde Bisp havde bragt Forstærkning af et Par hundrede Ryttere, som vare komne Staden til Undsætning.

Klokken var endnu ikke Sex, da et Tog til Hest nærmede sig Fisketorvet. Det var Dronning Philippa, som vendte tilbage til Slottet. Efter at have besøgt Skandserne, red hun gjennem Staden, for at tale til

Borgerne og Krigsmændene, og overalt blev hun modtaget med Begeistringens Jubel. Ved hendes ene Side red Biſpen Peder Jernſkjæg, ved den anden Marſten, Ridder Erik Juel, bagefter kom et talrigt Følge af Dronningens Jomfruer og af Hofſinder. Jomfru Jutta Seheſted tumlede en urolig Ganger, ſom hoppede og ſprang under ſin ſmukke Byrde; men den kjekke Rytterſke forſtod fuldkommen at beherſke det vælige Dyr, og deelte ikke i mindſte Maade den Ængſtelſe, hendes Naboerſke, Jomfru Helvig, følte over de høie Spring, ſom Gangeren tillod ſig, tildeels anſporet dertil af Damens Pidſk. Det lod til at Torben Bille vilde berolige Helvig for denne Frygt, i det Mindſte bøiede han ſig flere Gange ud af Sadlen for at ſige nogle ſagte Ord til hende, hvilke hun hørte uden at vende Øinene fra Juttas Heſt; thi hendes egen var en rolig Pasgænger, ſom ikke fordrede nogen ſærdeles Opmærkſomhed. Jochum Kaas red en abildgraa Hingſt, ſom var tillært at dandſe mere paa Bagbenene alene, end paa alle Fire; han gjorde ſig ikke libet til af at viſe ſin Ridekunſt for alle Damerne, og derover glemte han at beſtorme Jomfru Helvig med ſin ſæregne Opmærkſomhed. Jørgen Roſenkrands vilde tvinge ſin Hingſt til at holde Skridt med Dandſeren, men det lykkedes ham ikke ganſke, hvorved han tildrog ſig ſpydige Bemærkninger af Jutta Seheſted, over hans Tyngde og Skinſyge. Ingen af alle disſe Mennesker tænkte i dette Øieblik ſynderligt paa Anledningen til denne tidlige Ridetour. Allerbageſt rede de to Gamle, Mogens Gjøe og Oluf Friis, i en alvorlig Samtale.

Toget bevægede ſig langſomt gjennem Gaderne, det ſtandſede paa Fiſketorvet, da Dronningen holdt ſin melkehvide Hingſt tilbage, hilſede venligt paa Borgerne

og talede opmuntrende Ord til dem. Borgerne blottede Hovederne og hørte i dyb Taushed og med Ærbødighed paa hvad den elskede Dronning Philippa sagde. Da hun taug, traadte en af Raadmændene frem, som var tilstede, og rømmede sig gjentagne Gange, for at holde en Tale. Men Hans Sværdfeger kom ham i Forkjøbet. Med Huen i Haanden og Smedehammeren paa Skulderen traadte han tæt hen til Dronningens Hest, og sagde med høi Røst: „Ord kunne vi Borgere ikke gjøre mange af, men Mod have vi i Brystet og Marv i Knoklerne, og med Guds og Helgenes Bistand skulle vi nok faae Lykke til at holde Tydskerne fra Reden. Og det vil jeg vidne for hver Mand i Staden, at han skal fegte til sin sidste Blodsdraabe, som en brav Søn, for Danmark og for Eders Naade, som er en Moder for os Alle!"

Smedens trohjertede Ord rørte Dronningen mere, end Raadsherrens pynteligste Tale vilde have gjort. Hun rakte Haanden ud til ham og sagde med Venlighed: „I Eder takker jeg enhver Borger her i Staden for hans Troskab. Med saadanne Mænd ville vi vinde Seier, om end Fjenden var to Gange talrigere; thi Gud Herren beskjermer de Troe og de Hengivne, men Han staaer de Falske og Forræderske imod. Til hans Varetægt ville vi anbefale vor gode Sag."

Hans Sværdfeger greb Dronningens Haand, og trykkede i sin Henrykkelse et Kys paa den, som bar Mærke af hans Haandtering. Og under fornyede Jubelraab drog Toget videre gjennem Gaderne til Slottet.

Ridder Finke stod indhyllet i sin Kappe, midt i Klyngen af Borgerne. Han havde i Daggry sneget sig hen til nogle af de Tydskfindede i Staden og pleiet Raad med dem; men disse Samtaler havde ikke beroliget

hans ængstede Sind, thi overalt havde han mødt blege og bange Aasyn. Tilfældet bragte ham nu tæt ved hans Datter. Hans Øine søgte Helvigs, men mødte dem ikke. Han var bleg og forvaaget, thi Søvnen havde flyet hans Leie i denne Nat. Dronningens Ord og Borgernes Jubel drev ham Blodet op i Kinderne, det var som en kold Haand snørede Halsen til paa ham og hindrede hans Aandedrag. I martrende Tanker fortsatte han sin Vandring henimod sit eensomme Hjem; men udenfor Hellig-Aands Kloster standsede han uvilkaarlig, thi Sangen lød smukt og høitideligt ud gjennem Klosterkirkens Vinduer fra den forsamlede Mængde, som istemmede Bodspsalmen:

De Angustiis libera nos,
O Domine Zebaoth!

Hurtig vendte han sig om og gik med iilsomme Skridt tilbage over Fisketorvet henimod Slottet, hvis Vindebro var forblevet nede, efterat de Sidste af Dronningens Følge vare forsvundne i Porttaarnets Hvælving. Men inden han naaede Broen, havde han atter skiftet Sind, og nu rettedes hans Skridt igjennem Smaagaderne omkring Sankt-Nicolai Kirke, henimod Østerport.

Det havde været hans Agt at forlade Staden, for i fri Luft udenfor Murene at søge den Ro, som han ikke kunde finde i Staden. Thi den Aengstede troer altid, at der er bedst, hvor han ikke er. Men Porten var stænget efter Dronningens Befaling, og det tillodes ikke Nogen at forlade Staden. Tæt indenfor Porten holdt en Fane jernklædte Ryttere, beredte paa at gjøre et Udfald fra Staden, hvis Fjenden skulde forsøge at gjøre Landgang enten mod Skandserne eller paa Kysten.

Ridderne ſtode i Klynge og ſamtalede, medens Svendene ligeledes fordrev Tiden ſom de bedſt kunde, nogle ved Snak, andre ved Sang. Iblandt Herrerne vare Flere, ſom kjendte ham; en af dem tilraabte den ſlesvigſke Herremand og ſagde, at vilde han ud af Staden, hvilket ellers ikke var tilladt, maatte han iføre ſig Ruſtning og Sværd og tage Deel i Udfaldet, ſom forhaabentlig ſnart foreſtod. Han bød ham en af ſine bedſte Heſte og vilde ſkatte ſig lykkelig, om han kunde blive Vidne til Ridderens ridderlige Ridderdaad. Niels Finke fremtvang et ſkjemtende Svar paa denne ſpottende Tiltale, og vendte atter tilbage, den ſamme Vei han var kommen fra. Og nu drev han en Timestid omkring i Stadens Gader uden noget Maal eller Øiemed, idet han lige ſaa meget ſtyede ſit eget Hjem ſom de Perſoner, han mødte.

Han var atter kommen paa Fiſketorvet, da han blev tiltalt af Herr Jochum Kaas, ſom gik til Slottet. Den rige Arving var iført ſin bedſte Ruſtning, og man maatte i Sandhed beundre det ſmukke franſke Arbeide i Sammenligning med de andre Adelsmænds danſke Ruſtninger. Men i denne jernklædte Dragt ſaae han endnu mere pyntet ud, end da han var klædt i Fløiel og Silke, og mere end een Mand af Almuen vendte ſig om og ryſtede med Hovedet efter den ſmukke Ungerſvend, ſom lod til at bryde ſig mere om at holde ſine Støvler rene og tage ſig godt ud, end om noget Andet; men Fruentimmerne ſkottede under Regnklæderne efter den ſmukke og pragtfulde Herre, ſom behændig ſprang fra den ene Steen til den anden, for at udſøge ſig de jævneſte og reneſte Steder paa Gaden.

— „Jeg kan tænke, at I er paa Veien til Slottet,

og glæder mig særdeles over at kunne følges med Eder," sagde han med Forekommenhed. „Jeg agter at opfylde min Pligt og spørge til Eders Datters Sundhed, forinden vi tænke paa at spille et alvorligere Spil, og jeg vil visselig ikke være nogen uvelkommen Gjest, skulde jeg mene, efterson jeg nu medbringer Skaberen af hendes og min Lykke."

Den slesvigske Herremand var kun lidet stemt til at svare paa den unge Beilers pyntelige Talemaader. Han lod ham derfor udbrede sig i Lovtaler om Jomfru Helvig, saa meget ham lystede, uden at svare, indtil denne Svada omsider forløb af sig selv, og han talede om andre Ting. Han erfoer nu den Aftale, Jochum Kaas og Torben Bille havde gjort med hinanden, foreløbig at forandre deres Tvekamp til en Veddestrid af en anden Natur. Efter deres Forlangende var det tilladt dem, at føre en Deel af Rytteriet ved et Udfald af Østerport. Man havde nemlig Formodning om, at Fjenden havde affendt Skibe Nord paa med Rytteri, som skulde gjøre Landgang paa Kysten og falde de Danske i Ryggen, naar de vare beskæftigede med Krigsskibenes Angreb. Man vilde ikke forhindre Fjendernes Landgang, for at kunne træffe dem saa meget desto sikkrere, og Jochum Kaas glædede sig til den Rytterfegtning, som da vilde finde Sted.

Under denne Samtale kom de til Slottet, som Niels Finke ellers neppe havde betraadt paa denne Dag. Her var megen Travlhed, Væbnere og Svende løb frem og tilbage, Pager og Terner krydsede Slotsgaarden fra den ene Taarndør til den anden. Det var vanskeligt at finde Gehør hos nogen af alle disse Beskæftigede. Omsider lykkedes det at opspørge Jomfru Jutta Sehesteds Terne, som blev affendt til Helvig, for at underrette hende om,

at hendes Fader og Herr Jochum Kaas begjerede at faae hende i Tale. Men Tærnen vendte kort efter tilbage med det Budskab at alle Jomfruerne vare hos Dronningen, og efter al Sandsynlighed bleve de hos Hendes Naade indtil de skulde drage til Kirken. Thi der sagdes almindelig paa Slottet, at Dronningen og alle hendes Damer vilde begive sig til Høialteret i Vor-Frue, for at anraabe Gud og Helgene om Beskjermelse for Staden mod dens Fjender.

Jochum Kaas overøste Tærnen med smukke Talemaader, som hun skulde bringe hans Herskerinde fra hendes ydmygste Slave, hvorpaa han atter vendte tilbage til Staden, for at begive sig til Mødet med Torben Bille, dog ikke uden at have taget en forbindtlig Afsked med Jomfru Helvigs Fader, som endnu dvælede i Slotsgaarden, uvis om hvilken Retning han skulde give sine Skridt. Da blev han tiltalt af Ridder Oluf Friis, der kom fra Borgporten og gik hen imod Vindeltrappen til Kongens Gemakker. Den gamle Ridder lod til at undre sig over hans ørkesløse Nærværelse paa en Tid, da hver dansk Mand i Staden havde fuldtop at gjøre, saasom Slaget vilde være i fuld Gang inden mange Timer vare forløbne.

— „Nu gjelder det at vise Mod og Mands Hjerte," sagde Ridder Friis, „thi Ord kunne ikke længer gjøre det. I Nød skal man kjende Sine og ikke i Springedands. Jeg mener I vil gaae til Kongen med mig, for at faae Befaling hvor vi kunne bruges med mest Nytte. Eller har I maaskee Andet i Sinde paa denne Dag?"

Den gamle Ridder betragtede Niels Finke fra Siden, som om han ret vilde udgrunde hans Tanker. Denne mærkede det og svarede hurtigt: „Det er just min Agt

at gaae til Kongen. Paa en Dag som denne, bør hver dansk Herremand" . . .

— „Være en dansk Herremand," afbrød Oluf Friis ham kort. „Sligt falder af sig selv. — Er Hans Naade ledig for Tiden, min gamle Ven?"

De sidste Ord vare henvendte til Borgfogeden, Herr Peter Fæling, der kom ned af Vindeltrappen med nogle af sine Svende. Svaret var, at Kong Erik var at finde paa den store Sal, hvor Alle havde fri Adgang. Oluf Friis og hans Ledsager fulgte denne Anviisning og bestege Trappen i Taushed. Overalt mødte dem bevæbnede Krigsmænd, som forlode Slottet for at begive sig til deres forskjellige Poster, og Vindeltrapper og Gange gjenlød af klirrende Sporer og raslende Vaaben.

Kong Erik gik op og ned ad Gulvet i den store Sal, i Samtale med Biisp Peder og Mogens Gjøe. Riddere og Statsmænd stode i forskjellige Grupper og talede ivrigt om Dagens Anliggender. Stemmerne lød høit i den hvælvede Sal og overdøvede ganske Kongens Samtale med denne uthydelige Brummen, der ligner Bølgernes Bryden mod Strandbredden i lang Afstand, og det var forgjeves at Kjøgemesteren søgte at tilveiebringe den Taushed, som Kongens Nærværelse ellers krævede. Thi al Hofskik var tilsidesat i denne Stund, som havde en anden og vigtigere Bethdning. Niels Finke stansede tæt indenfor Døren, men hans Ledsager drev ham videre med sig, og snart vare de midt i Salen, og kun faa Skridt fra Kongens Person.

Hvilken Forandring var ikke foregaaet med Kong Erik, fra den Tid, da vi sidst saae ham i Soer Kloster! Det var som om han havde skiftet Sind og Ham, ved at have skiftet den tunge Celleluft i Munkeklosteret med

Guds frie Luft udenfor hine ſkumle Mure. Der var intet Spor mere af den Livslede ſaa lidt ſom af den Aands- og Legemsmatheb, der havde betaget ham, da vi hiſt ſaae ham grublende over den Høitidsdragt, han vilde inveſtere ſine Notarier med, og deeltagende med Kloſterfogedens Datter i at pynte Dukken, ſom ſkulde tjene Skræderen til Mønſter i denne vigtige Quæſtion. For en Tid var hans Kraft og Mod atter vendt tilbage, og ſom han ſtod der, i fuld Ruſtning midt blandt Rigets bedſte Mænd, ſkulde Ingen af dem ſkæmmes ved at maatte bøie ſig for Kong Erik.

Paa Oluf Friis virkede denne ſynlige Forandring ſaa meget, at han ſtrax, uden at afvente Tiltale, traadte hen for Kongen og ſagde: „Jeg byder Eders Naade velkommen til Staden, og glædes ved at ſee Eder ſaa karſk og munter. Ved alle hellige Mænd, det maa fryde hver Dannemands Hjerte, at ſee Kongen midt iblandt ſine Mænd ved Stadens Forſvar, og det ſkulde gaae ſært til, om den By ikke ſkulde ſtaae ſig, ſom Eders Naade befaler over og ſom gjemmer Eders huldrige Dronning inden ſine Mure.“

— „Ei, Oluf Friis, I bliver Smigrer paa Eders gamle Dage,“ ſagde Kongen leende. „Til Sligt er ingen Tid nuomſtunder, da vi have Andet at ſkaffe. Men ſom jeg veed, at I er min naadige Frue ſærdeles hengiven, beder jeg Eder at tage Vare paa hende i denne Dag og være hendes Forſvarer til ſidſte Draabe Blod, hvis Sligt ſkulde gjøres fornødent. Jeg faaer være alleſteds, ſaa vidt ſkee kan, og jeg vil paſſe min Dont med mere Fynd, naar jeg ikke ængſtes for denne Sags Skyld.“

Oluf Friis takkede for Kongens Tillid, ihvorvel han nok havde ønſket at blive anviiſt en Poſt, hvor han

snarere kunde vente at komme til at drage Sværdet, end ved Dronningens Person.

Kongen uddeelte nu sine Befalinger til andre Tilstedeværende; Bud kom og gik med Meldinger og Ordrer, og Alt tydede paa, at det i Kongens Raad var bestemt, at de Danske ikke skulde afvente Fjendens Angreb, men selv begynde Slaget, i Tillid til Gud og en god Sag.

Pludselig lød en hæs og pibende Stemme oppe fra et smalt Galleri, som løb langs med det ene Hjørne af Hvælvingen over Salen, og et stort Hoved kom tilsyne over Rækværket. Det var Dvergen, som fra denne Gang, der til Kongens eget Brug førte op til Taarnet, saae ned i Salen.

— „Hei, Kong Erik! Nu er det paa Tide at tage Plads heroppe, at Mummespillet kan begynde," raabte Dvergen. „Giv nu Feltraabet og kom saa; thi Tydskerne røre allerede paa sig, og heroppe er Udsigten at see."

Kongen nikkede op til Dvergen. Denne var allerede i Begreb med at trække sig tilbage, da han opdagede Ridder Finke, som havde benyttet Øieblikket, da Oluf Friis tiltalte Kongen, til at trække sig tilbage paa en mindre iøinefaldende Plads, nærmere ved Udgangen. Og neppe havde Dvergen opdaget ham, før han raabte: „Ei, ei! Eder havde jeg neppe ventet at see mere i dette Liv, Landsmand! Det er Jer, jeg mener, velbaarne Herre Skjoldebrevsridder Niels Finke, som er min Landsmand, saasom I er en Sønderjyde ligesom jeg. Kom herop, at vi kunne tage Post sammen, thi vi ere de Nærmeste til at være om Hans Naades Person, da vi Begge ere hans særdeles Kjeledægger, og det vilde være baade Synd og Skam, om vi glemte det i Trængselens Tid,

da vi havde draget Fordeel deraf i de gode Dage. I staaer saa nær Døren, Landsmand! Man skulde hartad troe, I havde mest i Sinde at være blandt de Første, der gaae af Salen; men før var I, hvis jeg mindes ret, altid blandt de Sidste. Saa gaaer det i Verden: andre Tider, andre Sæder!"

Dvergens Ord havde henvendt Opmærksomheden paa den slesvigske Herremand, som hidtil var bleven upaaagtet i den almindelige Travlhed. Mange betragtede ham med skjeve Blik, de Fleste loe. Kongen, som havde uddeelt sine sidste Befalinger til Embedsmændene og Krigerne, nærmede sig Stedet, hvor Herr Niels Finke stod, og sagde i Forbigaaende: „Det glæder mig at see Eder her, thi muligt kan jeg behøve Eders Hjelp til Et eller Andet. Følg derfor med Os paa Taarnet, hvor Vi ville overse Fjendens Stilling; siden vil jeg tale med Eder."

Kongen fortsatte sin Gang med Mogens Gjøe, og Niels Finke sluttede sig til dem, idet han ydmygst takkede Kongen for en Naade, som han hellere havde frabedt sig. Men som Sagerne stode, maatte han anse sig for sikkrest i Kongens Nærhed. De andre Riddere saae haanligt efter ham, Kongens Venlighed bidrog ikke til at stemme dem bedre for ham. Dvergen, som ventede oppe paa Galleriet, sluttede sig til Kongens lille Følge, og nu gjorde han ikke den mindste Bemærkning, som kunde saare eller forurolige Ridderen; thi Kong Eriks Ansigt var for alvorligt, til at han turde vove Sligt, ihvorvel han havde Frispas til at sige Mere, end nogen Anden. Men det er Fritalerne ved Hove mest nødvendigt, at passe Tid til at tale og Tid til at tie.

Kong Erik gjorde vel i, kun at tage et lidet Følge

med sig, thi Pladsen var saare indskrænket oppe paa det ottekantede, flade Taarn, som dannede det østlige Hjørne af Kjøbenhavns Slot.

Paa den ene Side af Platformen stod en af Slottets Kartover; men den var mere til Signaler, end til Krigsbrug, da den ikke var stor nok til at beherske Farvandet omkring Slottet. I det andet Hjørne var opstillet en af Ballisterne, og dette gammeldags Vaaben, som allerede havde udspillet sin Rolle og snart skulde afløses af Kartoven, nød endnu Gjenskinnet af sin fordums Anseelse og blev betragtet som et langt sikkrere og farligere Vaaben, end dens mere høittalende Nabo. Thi medens Kartoverne endnu ikke kunde udskyde Kugler af nogen særdeles Vægt, kastede Ballisterne Stene eller Kugler paa tre til firehundrede Pund, ja, man kunde anvende alle Slags Projectiler til dem; det var saaledes ikke sjeldent, at man med Ballisterne kastede Liig af Mennesker og døde Heste ind over Murene i belejrede Stæder, for at forpeste Luften paa samme Tid, som man ved Steenkast tilintetgjorde Mure, Huse og Mennesker.

Slottets Ballistarius, Johannes Petri, var nogle Øieblik inden Kongens Ankomst beskæftiget med at stille og rette Ballisten. Niels Værkmester betragtede opmærksom hans Færden, som han selv stod ørkesløs hos, med Lunten i Haanden, beredt til at betjene Kanonen, saasnart Befaling dertil indløb. Hans Knaps Stedsøn gik Johannes Petri tilhaande; men hans suurmulende Mine og skjeve Øiekast viste noksom, at han ikke gjorde dette med god Villie. I den ene Haand holdt han den Trosse, hvorved han med Lethed kunde dreie Ballisten til hvilkensomhelst Side, den anden hvilede paa Spillet, hvorved Spændkraften var bragt tilveie, som skulde slynge

den mægtige Steen, der var lagt tilrette i Skaalen, ud i Vandet, saasnart han slap Haandtaget.

— „Træk! Lidt mere til Høire! Lidt endnu! Træk, for Djævelen! Sidder Værken Dig end i Lemmerne, og skal Niels Værkmester have Dig i Kuur igjen!"

Niels Værkmester smaalo ved at høre sig saaledes omtalt. Moer Holsteners Søn trak saa smaat i Trossen, men det tilfredsstillede endnu ikke Johannes Petri, som harmfuld udbrød: „Gid Djævelen annamme hver Holstener! Aldrig kjendte jeg vrangvilligere Art. Jeg siger Dig, at nu skal der være en Ende paa den Opsætsighed, og hvis Du ikke gjør din Dont, som din Pligt er, hvad enten den smager Dig eller ei, skal Bøjen være Dig vis nok, saasandt jeg er Ballistarius her ved Slottet."

Johannes Petri vedblev at tage Sigte. „Saa! Saa! Stop! Nu staaer den i den rette Linie. Nei, de gode gamle Dage, dem maa vi tifold begræde, Niels Værkmester! Da var det endnu muligt at faae Tingene i ret Gang, thi man gjorde ikke mange Omstændigheder. Men kom mig nu! Gjorde en saadan vrangvillig Slyngel ikke sin Pligt, naar det var sagt ham to Gange . . . den tredie Gang fløi han selv Fanden i Vold, som et andet Aadsel, og man kastede ham i Hovedet paa Fjenden, og sparede derved en nyttig Steen til næste Kast. Da vare ikke de mange Vidtløftigheder med Gaardsret og Fogedsdom, og hvad det Kram Altsammen hedder, som vi nu have at drages med, Gud bedre det! Men Bøjen have vi end til Raadighed, og den skal vistnok ikke blive sparet, kan I troe."

— „Og hvem vil Du spænde i Bøjen, Johannes

Petri?" sagde Kongen, som traadte op paa Platformen, ledsaget af Mogens Gjøe, Niels Finke og Dvergen.

— „Med Eders Naades Tilladelse, det er denne vrangvillige Svend," sagde Ballistarien. „Han er af Holstenerart, og saadanne Æg, saadanne Unger."

— „Nu nu! Man skal ikke skære Alle over een Kam. Og da han er i vor Tjeneste, er det dog Tegn til, at han ikke er bleven ved Arten," sagde Kongen, smilende over den gamle Mands Heftighed.

— „Ja, at han er her, det betyder kun, at vi have hentet ham med Magten; thi fulgte han sit eget Sind, da kan Eders Naade være forvisset om, at han var hellere hos Tydskerne. Han er en Søn af Qvinden, som har Herberget hist ude paa Hallandsaasen, og til hende har jeg ingen god Tro, saa lidt som til dem, der besøge hende. Og sikkerligt havde det været klogest, om Stadens Øvrighed eller Slotsfogeden havde taget hele Øglereden i Varetægt, hellere end at lade saadanne Fugle frit Spil, mens Fjenden er nær."

— „Det gaaer denne Mand som Mange, der burde have bedre Skjønne," sagde Kongen til Mogens Gjøe, „han drømmer om Forræderi i hver en Krog. Skulde man troe dem, maatte vi nære lutter Slanger i vor Barm, og Ingen have at lide paa."

Mogens Gjøe svarede ikke. Men Dvergen tog Ordet og sagde: „Klog Mand har Øine i Nakken. Thi Ræveskindet fæstes som oftest ved, naar Løvehuden ikke vil række til. I skal vel vogte Eder, Kong Erik, thi Eders Nabo kan have mange Musereder i Hovedet, og I seer det dog ikke paa Panden. Man bliver snarest svegen af Den, man troer bedst, og Mangen har Honning i Munden, som har Galde i Hjertet."

— „Vil Nogen høre den rette Viisdom, da lad ham søge den i Narrehjernen," sagde Kongen. „Hvad mener I om disse Sprog, Niels Finke? Troer I, som er en klog Mand, at det er sandt, hvad Narren sagde? Og skulde man vel snareſt blive svegen af Den, man viste Tiltro?"

— „Det skulde være sært, om saa var," svarede den beængstede slesvigske Herremand. „Eders Naades Høimægtighed har vel neppelig gjort saadan Erfaring, og vil vel ikke nogensinde gjøre den."

— „Jeg skulde heller ikke troe det," sagde Kongen, og vendte sig om, for at see ud over Søen.

— „Mangen er dog som Seiersværket: det anderledes viser og anderledes slaaer," sagde Dvergen halvhøit, idet han nikkede til Johannes Petri, som gjorde et bifaldende Tegn, medens han vedblev at stirre ud over Omegnen.

Fra dette ophøiede Standpunkt havde man en vid Udsigt til alle Sider. Til den ene Side overſaae man en Deel af Staden, med dens smalle og krumme Gader, hvor det vrimlede paa Torvene af Borgere, som i travl Uro gik frem og tilbage. Men bedst kunde man overſee Skandserne udenfor Staden og Søværnet, som i en Linie strakte sig langs med Strandbredden, ligeoverfor Tydskernes talrige Flaade. Fjendens halvtrediehundrede Skibe havde indtaget deres Stilling; deels laae de tæt sammen og dannede et Slags Skibsborge, deels laae de enkelte som isolerede Fæstninger. Store Stykpramme med Kartover indtoge Mellemrummene. I Løbet ind til Havnen, hvor den danske Flaade laae, til hvis Ødelæggelse dette Overfald vel nærmest sigtede, havde Tydskerne allerede i de foregaaende Dage begyndt at ville forsænke

gamle Skibe; men de havde atter ſtandſet med Arbeidet, da Stenene fra de danſke Blider havde forſtyrret dem deri. De danſke Stykpramme laae nu ligeoverfor Fjendens, vel beſatte med Kartover og Blider, ligeſom hans. I Skandſerne ſtod Mandſkabet færdigt til at begynde Kampen. Tæt ved Land laae en Mængde ſtørre og mindre Baade, beſtemte til at forurolige og affkære Fjendens enkelte Skibe. Baadsmændene havde indtaget deres Plads, Sluproerne hvilede paa Aarerne, ſom allerede vare lagte i Vandet. Men overalt herſkede en Stilhed, ſom den, der ofte gaaer forud for den frembrydende Orkan.

Kongens og hans Ledſageres Blik dvælede paa denne Scene og Enhver overlod ſig i nogle Øieblik til de Betragtninger, viſtnok af heel forſkjellig Art, ſom de gave ham Anledning til. Da raabte Mogens Gjøe pludſelig: „Ved alle hellige Mænd! Dette er dog vel driſtigt. I denne Baad, ſom ſeiler nærmeſt, langs med Skibene, og ſom nu ligger ſtille, ret ud for os, i denne Baad, vil jeg vedde, er den holſtenſke Greve. Jeg kjender ham grant paa den tydſke Fjærbuſk i Hjelmen. Skade, at Kartoven ikke med Sikkerhed kan lange ham, thi jeg undte ham nok en Kugle.“

— „Vi kunde prøve det med denne, ſom juſt ſtaaer i Sigtet, om Eders Naade ſynes,“ ſagde Johannes Petri, idet han tillidsfuld pegede paa ſin Balliſt. Kongen nikkede med Hovedet. Den gamle Balliſtarius tog med et Smiil ſelv Grebet til Spillet i Haanden, og bukkede ſig endnu engang for at underſøge Sigtet, derpaa ſlap han pludſelig Spillet: Stenen beſkrev en Bue høit op i Luften, derpaa ſank den med tiltagende Hurtighed og faldt i Vandet, lige tæt ved Baaden, ſom den overſtænkede

med ſtummende Vand. Men den holſtenſke Greve — thi ham var det — reiſte ſig op i Baaden og ſvingede ſin Hjelm til Gjenhilſen, og ſom et Tegn paa hans Frygtløshed

Kongen og Mogens Gjøe ſaae til Johannes Petri med et bifaldende Smiil. Denne Prøve paa hans Færdighed havde overgaaet deres Forventning og forbauſet dem Begge. Niels Finks og Hans Knaps Stedſøn verlede et hurtigt og bekymret Blik. Dvergen jublede og klappede i Hænderne. Den gamle Balliſtarius og Niels Værkmeſter trillede en ny Steen i Skaalen med al Iver, thi Baaden havde endnu ikke fjernet ſig, og ſyntes at udfordre til et nyt Kaſt.

— „Kan I ramme den, ſkjenker jeg Eder en Halskjæde, ſom ikke mangen Ridder ſkal have Magen til," ſagde Kongen. „Tag fat, Du dovne Svend, og ſee til Du bliver færdig!"

— „Træk til Høire!" raabte Balliſtarien, ſom tog Sigtet. „Lidt endnu! Stille, nu har jeg ham!"

Niels Finke, ſom havde holdt Øie med Alle, benyttede Momentet, da de Andre ſaae ud over Søen, og gav Bertel Holſtener et Tegn med Hovedet, ſom denne forſtod; thi ved et lille Ryk med Trosſen bragte han hurtig Balliſten ud af Sigtet uden at Johannes Petri mærkede det.

Men i det Samme fik den troløſe Svend et Stød i Ryggen, ſom bragte ham ud af Ligevægten. Han ſlap Haandtaget til Spillet, ſom løb ſnurrende tilbage og ramte ham i Hovedet med en ſaadan Voldſomhed, at han med et Skrig ſtyrtede til Jorden. Skaalen ſank med Larm, Stenen faldt dundrende ned paa Platformen

og Svenden laae livløs paa Gulvet. Alt Dette foregik i et eneste Øieblik.

— „Forræderi!“ raabte Dvergen, saa høit hans svage Stemme formaaede. „Vogt Eder, Kong Erik, thi Forræderne ere i Eders egen Borg! Han faldt paa sin Gjerning, thi han forrykkede lumskelig Sigtet.“

— „Ja, det har han gjort, den holstenske Forræder!“ raabte Johannes Petri, som hurtig undersøgte Ballistens Stilling. „Havde han ikke været, vilde maaskee Landets bittreste Fjende have bødet med Livet; thi ingensinde har Sigtet været rettet bedre.“

Og uden at bekymre sig om den Slagne, gav Ballistarien sig iværd med at bringe sin kjære Maskine i Orden igjen, og klare Tougene, som vare komne i Vilderede.

Kongen holdt Haanden for Øinene; denne bratte Død, saa nær ved ham, havde virket mægtigt paa hans svækkede Nerver; hans Klæder vare bestænkede med den Slagnes varme Blod; han gav Tegn til, at man skulde bringe den Faldne, som laae lige for Nedgangen, bort, for at han selv kunde forlade Skuepladsen for denne uhyggelige Begivenhed.

Niels Værkmester bøiede sig over den slagne Svend, og søgte at reise ham op. Niels Finke var bleven saa bleg som et Liig, hans Been rystede under ham, og han maatte holde sig ved Ballisten, for ei at segne omkuld. Men da Mogens Gjøe raabte, at Svenden ikke var død endnu, hvorfor man skulde hente en Skriftefader, som kunde modtage hans Bekjendelse inden han døde, mandede han sig pludselig op, ilede hen til Trappen og forsvandt.

Dvergen var bleven forfærdet over sin egen raske Gjerning, saasnart den var fuldbragt. Men denne Følelse var kun øieblikkelig, og nu var det igjen som om denne Daad havde givet ham en Selvbevidsthed og en Kraft, som han før ikke havde følt. Kongen var derimod atter pludselig sjunken tilbage i den sygelige Mismodighedstilstand, som vi have seet ham lide under i Soer Kloster. Han blev siddende med Haanden under Kinden og stirrede ud over Havet med et Blik, som ikke syntes at opfatte nogen Gjenstand, medens hans Ansigt udtrykte en høi Grad af Slappelse og Livslede. Mogens Gjøe talede til ham, han opfordrede ham til at give de Befalinger, hvorfor de vare komne paa Taarnet, og bad om Tilladelse til at udføre hvad han vidste var Kongens forud bestemte Villie og Anordning til Slagets Begyndelse. Men Kong Erik svarede ikke, og den gamle Ridder betragtede ham med et bedrøvet Blik, han lod Øinene fra Kongen glide langsomt ud over Kamppladsen, og derpaa hævede han dem bekymret mod Himmelen, idet han næsten umærkeligt trak paa Skuldrene.

Dvergen havde imidlertid bemærket den slesvigske Herremands Bortgang. Hans første Tanke var, at følge skyndsomst efter ham, for at lade ham fængsle, thi han tvivlede ikke om denne Mands Deeltagelse i den forræderske Handling; men han standsede atter ved at see det bekymrede Udtryk i Mogens Gjøes Ansigt. Efter at have vexlet nogle Ord med den gamle Ridder, traadte han tæt hen til Kongen, og sagde med sin sædvanlige Lystighed: „Mig tykkes, Kong Erik, at nu skulde I lade spille op til Dandsen, thi Alting maa dog have en Begyndelse, at det kan faae en Ende. Den, som kommer først til

Møllen, veed I nok, faaer først malet, og jeg mener, at vi skulle ikke give Tydsken Tid til at mele sin Kage, før Vi faae gjort Ilden paa Ovnen. Var jeg i Eders Sted, jeg vilde lade Niels Værkmester synge for, som bedst han kan. Eller mener I ikke saa, Herre Konge?"

Det var med et aandsfraværende Blik at Kongen nikkede med Hovedet; han havde kun dunkelt hørt hvad Narren spurgte ham om. Dvergen vexlede endnu et Blik med Mogens Gjøe, — der nikkede med Hovedet, som om han derved vilde give at forstaae, at han tog Ansvaret paa sig, — derpaa sagde Puslingen dristig og høit: „Niels Værkmester! Det er Hans Naades Villie, at I skal spille op, som bedst I kan. Blæs nu til Lunten, Mand, at den kan fænge tilbørligt."

Niels Værkmester slap Svenden, som laae i sit sidste Aandedrag. Han greb Lunten og blæste den op, derpaa satte han den med fast Haand til Kartoven, som gik af med et drønnende Knald.

Kongen foer op, og Hans Knaps Stedsøn drog sit sidste Suk. Røgen bølgede over Taarnet i graae Skyer, som dreve med Vinden og snart adspredtes i den klare Foraarsluft. Men paa dette Signal løde utallige dundrende Skud fra de danske Kartover. Skibe og Baade sattes i Bevægelse, Kjedeltrommer og Lurer løde, Danebrogsfanerne løftedes, Bliderne udsendte deres Ladninger, Stene og Pile fløi gjennem Luften, Kuglerne hvinede, Kampstrig løde fra de angribende Danske, Slaget begyndte. Men snart blev Ilden fra de danske Kanoner besvaret af Fjendens Skyts, og nu overdøvedes Kamptummelen ganske af Larmen fra de mange brølende Ildsvælg, som for første Gang løde i en nordisk Kamp.

Luften zittrede for Kartovernes Torden, som drønende rullede langs med Kysten og gav mange Gange Gjenlyd imod Husene i Staden . . . ak! og i mangt et ængstet Hjerte. —

Kongen var bleven staaende. Med Haanden støttet til Brystværnet om Taarnet stirrede han ud over Slaget, indtil en tyk Krudtrøg havde indhyllet Skandser og Skibe, Ven og Fjende i et tæt Slør. Da vendte han sig om, og drog et dybt Suk.

— „Mogens Gjøe," sagde han, „hvad her skete var os et ondt Varsel."

— „Jeg skulde snarere mene, at det er os et godt Varsel, naar vi tyde det som det tydes bør. Thi Forræderi og Fjendskab har faaet sin Straf og har selv beredt sin Undergang, og saa vil det med Guds og Helgenes Bistand ogsaa gaae i den Kamp, som nu raser. Men vi To, Kong Erik, vi have vel Andet at gjøre i denne Stund, end at staae her ørkesløse, mens der er nok at tage vare andetsteds."

— „I har Ret, Mogens Gjøe. Forsaren som I er, kunde I være Orakelpræst. Gid der var mange Mænd i Landet, som lignede Eder."

— „Herre Konge, Landet har Mænd nok, naar det kun har een Mand over dem Alle, til at føre dem."

— „Han skal ikke mangle," sagde Kongen, idet han atter tog sig sammen med en Kraftanstrengelse, hvorpaa han hurtig vendte sig om og forlod Taarnet, fulgt af Mogens Gjøe og Dvergen.

Ballistarien og Niels Værkmester bleve alene tilbage paa Taarnet. Den Sidste saae ufravendt ud over Kamppladsen, medens Johannes Petri syslede bag ham

ved Balliſten. Værkmeſteren kunde ikke tilbageholde nogle Beundringsraab over de nye, mægtige Skydevaaben. Men den gamle Balliſtarius brummede i Skjægget og ſagde: „Kunde Larmen gjøre det, da var der viſtnok ingen Tvivl om den Ting. Men det er ikke Alt Guld, ſom glimrer, og ſkraldende Tale har ſom ofteſt kun lidet Indhold. Den Hund, ſom gjøer meſt, han bider ſom ofteſt mindſt, og Hønen kagler tidt, uden hun derfor lægger Æg. Men havde den Svend, ſom ligger der paa ſin Gjerning, ikke været en lumpen Forræder, ſaa ſkulde Greven af Holſteen maaſkee i denne Stund have været et Aadſel, og jeg havde da faaet den Halskjæde, ſom denne Skurk har bedraget mig for. Men han ſkal faae den Streg betalt, og ſom hans Sjæl ikke kommer i Himmerig, ſaa ſkal hans Legeme heller ikke komme i Jorden. Na ſkal han faae hvad han ſelv har ſigtet til."

Han havde imidlertid ſlæbt Bertel Holſteners Liig ind paa Balliſten, og ſat Spillet i Bevægelſe. Og pludſelig foer den Dræbte forbi den forbauſede Værkmeſter, Liget vendte ſig nogle Gange rundt i Luften, og ſtyrtede derpaa i Havet, ſom lukkede ſig over det.

Johannes Petri betragtede ſin Maſkine med Velbehag og ſagde, idet han igjen bragte Tougene i Orden: „Lad dem gjøre mig dette efter med en Kartove, om de kan. Nei, nei! Balliſten er et Vaaben, ſom bør holdes høit i Ære. Og den gjør ſin Gjerning uden Støi og Smøg, ſom ſig hør og bør. Hiſt nede kan man jo ikke mere ſee Haand for ſig, det er en Larm ſom paa Dommedag, og hvo veed ſaa hvad der udrettes derved. Det veed hverken I eller jeg, og Ingen af os ſkal kunne

ſige, om nogen Anden veed det; thi de dernede ſkyde i Blinde, ſom om Sigtet ikke mere var nødvendigt for at ramme."

De to Embedsmænd forlode Vagttaarnet, thi Røgen blev ſtaaende og betog dem ganſke Udſigten til Kampladſen. —

X.

Slaget.

Faa Øieblik efter at Kongen havde forladt Salen for at begive sig til Taarnet, var den tom og øde, thi Alle begave sig bort, da først den Personlighed var borte, som havde samlet dem paa dette Sted. Nogle gik til Skibene og til Søskandserne, for at deeltage i det snart forestaaende Slag, Andre gik til Stadsmurene og til Byskandserne, alt efterson Enhver havde Sit at varetage til det fælleds Gavn. Øvrighedspersonerne gik til Stadens Raadhuus, for at være der tilstede, hvis deres Raad eller Virksomhed skulde gjøres fornødne.

Men Salen blev ikke længe tom; thi neppe vare de Sidste borte, førend Forhænget, som dækkede Indgangen fra den store Vindeltrappe, atter blev sat i Bevægelse, og to Herrer traadte ind.

— „Her er endnu Ingen," sagde Jørgen Rosenkrands til sin Ledsager, som ikke var nogen Anden end Torben Bille, der svarede med en tungsindig Mine: „Ovindetale staaer ei altid til Troendes, og vi ere hverken de Første eller de Sidste, som blive gjækkede i denne Verden."

— „Skal disse Ord gjelde Eders og min Fæstems, saa ere de talte uden skjellig Grund. Og er det Jochum Kaas, som volder Eder Bekymring, da maa I være særdeles storhovedet, efterson saa Lidet kan gjøre det. Har jeg ikke sagt Eder, med rene og tydelige Ord, hvad Jutta Seheſted nys bad mig om, og behøver I Mere for at have Lid til den Pige, der har givet Eder sin Tro?"

Torben Bille svarede ikke; han følte, at Jørgen Rosenkrands havde Ret, og bebreidede sig en Mismodighed, som var uden Grund, men som er almindelig for Elskere, der blive skuffede i Haabet om at see Gjenstanden for deres Kjærlighed.

— „Mig har Qvindetale ikke skuffet," vedblev Jørgen Rosenkrands, „Helgene lade mig sige det i en god Stund. Og jeg veed ingen Grund, hvorfor det ikke skulde være sandt, hvad Tærnen sagde mig, at hendes Herskaber vilde komme her igjennem Salen, naar de gik til Dronningens Kammer."

Og han havde neppe udtalt disse Ord, før Lyden af lette Fodtrin hørtes paa Steentrappen, og to Qvinder traadte ind i Salen.

De vare Begge iførte en Dragt, der kun havde Lidet tilfælleds med Hofdamernes sædvanlige pragtfulde Klædning, men mere lignede Klosterjomfruernes ydmyge Dragt, hvortil de tætte Hovedslør væsentlig bidroge, som tilhyllede deres Hoveder og hang langt ned over deres Klædebon. Den ene af disse Damer gik med hurtige Skridt hen imod Indgangen til Dronningens Gemak, som stødte tæt til Salen, uden at lægge Mærke til at Nogen foruden dem var tilstede; men den anden bemærkede Herrerne; hun standsede og bragte derved ogsaa sin

Ledsagerinde til at standse, inden denne havde naaet Maalet for hendes hurtige Gang.

— „Ei! Skulle vi mødes her!“ udbrød Jutta Sehefted forbauset, idet hun under en paatagen Skjemt søgte at skjule, hvor meget dette uventede Møde glædede hende. „Jeg kan tænke, I ere komne her for at modtage Befaling om, hvor tvende Efternølere kunne faae Noget at tage vare paa denne Dag.“

Men uagtet hendes Anstrengelse for at synes munter, lykkedes det hende dog ikke, og Stemmen var nær ved at svigte hende.

— „Nei, Efternølere ere vi ikke,“ sagde Jørgen Rosenkrands leende, og hos ham var den muntre Stemning ingenlunde paatagen. „Kommer det først til Alvor, skulle vi nok findes blandt de Forreste. Heller ikke ere vi komne for at modtage Befaling, med mindre I, ædle Damer, skulle have Noget at befale os. Men vi ere komne for at hilse Eder forinden vi gaae i Striden . . . og fordi denne Ungersvend meente, at han ikke kunde udføre nogen Bedrift, med mindre hans Hjertes Dame havde givet ham sin Indvielse dertil.“

— „Jeg vidste nok, at det ikke var Eder, Jørgen Rosenkrands, som kom her for min Skyld,“ sagde Jutta, idet hun smilede med blinkende, næsten taarefyldte Øine. Men da han fæstede sit rolige Blik paa hende, rakte hun ham venlig Haanden og tilsviede: „Hav Tak for at I kom; der kunde ikke ske mig noget Kjærere, end at faae Eder endnu en Gang at see forinden Kampen.“

Ved de sidste Ord traadte en længe tilbageholdt Taare frem, og rullede langsomt over hendes Kind. Ved dette Syn overskred Jørgen Rosenkrands vistnok Reglerne for Datidens ridderlige og selvfornegtende Kjærlighed,

idet han tog den grædende Fæstemø i sine Arme og kyssede Taaren bort af hendes Kind. Høit rødmende snoede Jutta sig ud af hans Favntag og saae sig om i Salen. Men Ingen lagde Mærke til dem. Helvig og Torben Bille havde taget Plads paa en Bænk tæt ved den lille Dør, som førte til Løngangen op til Taarnet, hendes Haand hvilede i hans, medens hendes Øine fulgte hans Læber, som strømmede over af Glædes- og Taknemmelighedsyttringer ved hendes Forsikkring, at ville blive ham tro under alle Omskiftelser, tro i Liv og i Død.

Hvor Meget havde de Elskende ikke at sige hverandre i disse korte Øieblik, og dog sagde de kun Det, som de havde sagt hundrede Gange tilforn. Men Kjærligheds Ord have en sød Klang, og ere altid nye for de Elskendes Øre.

Et dumpt Drøn lød fra Taarnet ned i Salen, og bragte de smaa, i Bly indfattede Vinduesruder til at klirre. Det var den svære Steen, som Johannes Petri havde tiltænkt den holsteenske Greve, og som nu med sin hele Vægt styrtede ned paa Platformen. De to Qvinder fore sammen ved dette dumpe Drøn.

— „Enhver Lyd forfærder mig," sagde Helvig. „Alt bringer mig til at skjelve for den græsselige Tid, der forestaaer. Ak! jeg tør vel bede som Frelseren: Min Gud, tag denne Kalk fra mig!"

— „Gud vil gjøre vore Arme stærke i Kampen, og Han vil skjenke Seieren til den retfærdige Sag," sagde Torben Bille. „Stol paa Hans Beskjermelse."

— „Ihvor det saa gaaer, ville vi kæmpe som Mænd," sagde Jørgen Rosenkrands. „Ingen undgaaer sin Skjebne. Falder jeg i denne Kamp, da vil jeg døe med Eders Navn paa mine Læber. Men jeg mener, at

min Tid endnu ikke er kommen, og at vi skulle tales ved oftere end denne Gang."

— „Jeg vilde være en daarlig Qvinde, om jeg krævede af Eder, Jørgen Rosenkrands, at I skulde holde Eder tilbage i Striden," sagde Jutta Sehested. „Ingen Qvinde kan elske en qvindagtig Mand, og Den, som for en Qvindes Skyld vilde svigte i Kampen, han vilde kun høste Ringeagt af hende derfor. Jeg vilde med Stolthed afvise den Beiler, som kunde være svag nok til at offre mig sin egen Stolthed."

— „I taler ud af min egen Sjæl, og som det sømmer sig en dansk Mands Brud," udbrød Jørgen Rosenkrands, idet han greb hendes Haand og glad trykkede den til sit Hjerte.

Den modige Jutta Sehested kunde ikke tilbageholde en let Gysen, da hendes Haand mødte det kolde Staalharnisk, som dækkede hans Bryst.

I det Samme løde hurtige Trin fra Trappen, som førte ned fra Taarnet.

De Elskende rakte endnu engang hinanden trofast Haanden, vexlede endnu nogle hurtige Ord, fæstede endnu engang trofaste og kjærlighedsfulde Øine paa hinanden, — derpaa ilede Ridderne ud af Salen, og Forhænget faldt til efter dem.

Jutta Sehested tørrede hurtig en Taare bort af Øiet og sagde: „Gud Herren ledsage dem og give os et glædeligt Gjensyn! Kom nu, og lad os gaae til Dronningen."

Helvig kastede sig i hendes Arme og udbrød: „Ak, Jutta! Saae Du, hans Fod gled paa Steenfliserne ved Døren? Det er et Varsel. Jeg seer ham aldrig mere!" —

Det havde ikke været Niels Finkes Hensigt at opsøge en Skriftefader til sin døende Medskyldige, men det var Frygt og ond Samvittighed, der dreve ham bort af Taarnet. Da han havde naaet Galleriet, som førte forbi Hvælvingen over Salen, dvælede han et Øieblik for at drage Veiret, der næsten var standset i hans Bryst. Han saae over Rækværket, hvorfra Dvergen nys havde tiltalt ham. Salen var tom. Dette Øde kom ham vel tilpas, da den nærmeste Udgang fra dette Taarn gik igjennem Salen, og han saaledes kunde undgaae en farlig Omvei. Han ilede ned ad Løntrappen, og et Øieblik efter traadte han med bankende Hjerte og hurtige Trin ind i Salen gjennem den lille Dør, tæt ved Bænken under Galleriet, hvor de to Damer endnu omfavnede og trøstede hinanden. Han troede, at han usect kunde naae Udgangen, men det stod skrevet i Skjebnens Bog, at han ikke skulde naae den uden et Møde.

Ved at høre Nogen komme, droge Damerne Slørene for Ansigterne og reiste sig for at forlade Salen. Den Ene havde allerede nærmet sig Dronningens Gemak, da den Anden standsede og atter tog Sløret fra Ansigtet.

— „Min Fader!“ sagde Helvig overrasket, „skal jeg træffe Eder her, og i denne Stund!“

Jutta Sehested standsede, og betragtede ham med ikke mindre Forundring. Hendes Mine fortrak sig øieblikkelig fra den Kummer, der nys havde været det herskende Udtryk, til Spot; men Helvigs Nærværelse holdt enhver Yttring tilbage.

Niels Finke var bleg og saae ængstelig og forvildet ud. Han var næsten ikke istand til at tale, omsider stammede han forlegen, at han havde søgt Nogen . . .

ſom han ikke havde truffet . . . Alle vare borte og vanſkelige at finde . . .

— „Enhver er i denne Stund, hvor Pligten byder ham," ſagde Jutta Seheſted, med en noget ſkarp Betoning af diſſe Ord.

— „Gaa forud til Hendes Naade," ſagde Helvig, „jeg følger ſtrax efter, naar jeg har taget Afſked fra min Fader."

Hun kunde næſten ikke fuldføre diſſe Ord. Og neppe havde Jutta Seheſted forladt Salen, før hun vaklede og langſomt ſank til Jorden. Den forſtrækkede Fader greb hende i ſine Arme; men Helvig gled fra ham, og laae knælende for hans Fødder.

— „Min Fader," udbrød hun beængſtet, „en gruelig Skræk har betaget mig. Tag denne rædſelfulde Angeſt fra mig. Tilgiv Eders Datter, at hun maa tale ſaadanne Ord til Eder . . . Gjør Intet, min Fader, ſom ikke ſømmer ſig en danſk Mand . . . For Eders Livs og Æres Skyld . . . for Eders evige Saligheds Skyld! Nei! Gaa ikke fra mig, min Fader! Forlad mig ikke paa denne forfærdelige Dag. — O, min Gud, min Gud, hav Barmhjertighed med mig!"

Ridderen foer ligeledes op, thi Knaldet fra Kartoven, ſom Niels Værkmeſter i dette Øieblik affyrede oppe paa Taarnet, drønnede buldrende gjennem den tomme Sal. Og et hundredfoldigt Ecchо beſvarede denne ulykkevarſlende Lyd, Skrig og Bulder af det begyndende Slag ledſagede det. Helvig omfavnede hans Knæe og holdt ham tilbage, thi en ufrivillig Bevægelſe til Flugt havde grebet ham. Han holdt Haanden for Øinene og ſtøttede ſig til Muren. Det ſvimlede for ham. Den forfærdelige Stilling,

hvori han havde bragt sig, stod i dette Øieblik saa klart for ham, som ingensinde før.

— „Min Fader, forlad mig ikke, bliv hos mig! I volder min Død, om jeg skal ængstes mere for Eder i denne græsselige Stund, som allerede er forfærdelig nok . . . Forlad mig ikke . . . Dronningen vil gaae i Vor-Frue Kirke, at bede ved Altaret for Stridens Udfald . . . Vore Fjender ere jo ogsaa Eders Fjender, min Fader! Ledsag Dronningen, som jeg skal følge . . . der er kun Faa til at ledsage hende, thi næsten Alle ere i Kampen . . . Gjør dette, min Fader! Jeg besværger Eder derom, ved Alt hvad helligt er! Eller lad os flygte til et af Klostrene . . . og jeg skal følge Eder."

Niels Finke var bleg som et Liig. Han nikkede gjentagne Gange med Hovedet, inden han var istand til at finde Ord for at love sin Datter, at han vilde følge Dronningen til Kirken. Dette Løvte beroligede hende, hun reiste sig fra Gulvet og kysséde taknemmelig hans Haand. Jutta Sehested kom i Døren og vinkede hende ind til Dronningen; hurtig tørrede Helvig de vaade Øine, bad sin Fader vente her i Salen, hvor Dronningen om et Øieblik maatte komme igjennem med sine Damer, og nu fulgte hun efter Jutta Sehested med lettet Hjerte. Een af de tunge Stene, som betyngede det, var i det Mindste tildeels løftet af hendes ængstede Bryst.

Hendes Fader blev staaende i samme Stilling, som hun havde forladt ham. Lyn af Tanker fore paakryds og paatvers igjennem det Mørke, der omtaagede hans Hjerne. Imidlertid var Kampbulderet overdøvet af den mægtige Kanontorden. Det var som om denne vældige Røst, der kaldte saa Mange for Dommen, bragte hans

Tanker til Klarhed. Ja! Han vilde blive, han vilde ledsage Dronningen til Kirken, deri saae han den bedste og eneste Sikkerhed for sig selv. Men neppe var han kommen til denne Overbeviisning, før den atter kuldkastedes. Thi Larmen af bevæbnede Trin lød ned i Salen fra den hemmelige Taarngang. Han saae i Veiret: Kongen og Mogens Gjøe gik over Galleriet. Dvergen fulgte bagefter. Han stak Hovedet op over Rækværket; da hans Øine mødtes med Niels Finkes, steg en heftig Rødme pludselig op i Dvergens sygelige Ansigt, og han trak Hovedet hurtig tilbage med en truende Gebærde.

Ridderen betænkte sig ikke et Øieblik, han kastede Forhænget tilside og ilede ned ad Vindeltrappen, over Borggaarden, og gjennem Taarnporten ud af Slottet. Ingen havde standset ham, da han gav Feltraabet, som paa denne Dag var Fru Philippa. Med ilende Fjed naaede han de nærmeste snevre og bugtede Gader.

Han var neppe udenfor Slottet, da Forhænget atter droges tilside og Dvergen betraadte Salen. Han stampede forbittret i Gulvet, da han fandt Salen tom, og vilde atter skyndsomt bortfjerne sig, da Dronningen traadte ind, ført af den gamle Oluf Friis til Borreby og ledsaget af sine Damer.

Jomfru Helvig saae med ængstelige Blik omkring i Salen, men da hun ikke saae Andre, end Dvergen, som betragtede hende med et Par gnistrende og forbittrede Øine, medens han hilsede underdanigt for Dronningen, vilde hun være segnet omkuld, hvis ikke Jutta Sehesteds Arm havde støttet hende. Men hun havde jo Faderens Løvte . . . hun maatte jo træffe ham paa Veien til Kirken . . . eller maaskee først i Kirken . . .

Dronningen var iført en Bodsdragt, ligesom alle hendes Damer. Tauſt og langſomt gik Toget gjennem Salen, ſom Dvergen forlod med Følget. Ved Udgangen af Slottet ſluttede nogle af Drabanterne ſig til denne Skare, der nu drog gjennem Gaderne til Vor-Frue Kirke, og beſtandig blev større, efterſom Mænd og Qvinder ſtødte til paa Veien. Og det var viſtnok høitideligt at ſkue den lange Række af Bekymrede, ſom med Danmarks Dronning, der mod al Sædvane var tilfods, i Spidſen drog taus og andægtig til Guds Huus, under Kanontorden og Kampbulder, ſom lød forfærdeligt i de ſtille Gader.

Helvig ſpeidede med Angeſt og Smerte, for at opdage ſin Fader. Hun havde næſten ganſke glemt Torben Bille paa denne Vandring. Men al Speiden var forgjeves. —

Da Niels Finke forlod Slottet, ilede han med hurtige Skridt til ſit Hjem; det var ham klart, at han maatte forlade Staden, inden han blev paagreben, thi han tvivlede ikke om, at dette maatte blive Følgen af det ulykkelige Sammenſtød paa Taarnet, hvortil Mogens Gjøe havde været Vidne. Han vilde indhylle ſig i en Kappe og ſnige ſig ud af Staden blandt de Mange, ſom viſtnok løb for at være Tilſkuere til Kampen, eller tiltrodſe ſig Udgangen, Alt efter Omſtændighederne; var han førſt udenfor Staden, vilde allerede Meget være vundet, og kunde han naae Hans Knaps Huus, vilde han finde Heſte der til Flugten.

Hans betroede Svend modtog ham med den Efterretning, at de andre Svende, inden de gik til Skandſerne, ſom det var befalet dem, maatte have bemægtiget ſig Vadſækken med de Eiendele, ſom han ſkulde medtage, thi

den var ikke at finde. Uagtet den indeholdt mange kostbare Gjenstande og Smykker, nyttede det Intet at spilde Tiden med Efterspgelser; han følte, at Livet, selv for den Gjerrige, er mere end Gods og Guld. Og om han end havde en Mistanke om, at Svenden kunde have udført dette for egen Regning, og bragt Det tilside, som havde været ham betroet, var det dog nu ikke Øieblikket til at yttre Saadant for en Medskyldig, af hvem han tildeels var afhængig, i det Mindste indtil han var udenfor Staden. Han taug derfor til denne Hjobspost.

Men som han vilde forlade Huset, randt det ham pludselig i Hu, at han havde overlagt med Klaas Bremer, hvorlunde det vilde være klogt at anstifte en Ild i Staden, som kunde fængsle mange Borgeres Virksomhed til Fordeel for Fjenden. Kunde dette nu ikke gjøre Andet, da kunde det maaskee lette hans egen Flugt og give Lediggængere Noget at skaffe, saa at Færre brøde sig om ham. Og som den ene onde Tanke griber den anden og danner Syndens Lænke, maatte han, næsten imod sin Villie, idelig tænke paa Klaas Bremer, den Døende eller maaskee Døde, som vistnok gjemte Skatte i den Hytte, der ikke længer maatte gjemme ham, hvis Spor Ilden kunde tilintetgjøre . . .

Et Øieblik efter stod han i Haven udenfor Døren til Peberboden, fulgt af Svenden, som under Kappen skjulte en Lygte, med hvis brændende Lys den tomme Række af disse Smaahuse af letfængeligt Træ skulde antændes. Ene havde han ikke havt Mod til at nærme sig dette Sted. Han aabnede Døren og lod Svenden med Lygten først betræde Boden. Klaas Bremer laae afsjælet paa Leiet, Koldbranden havde udbredt sig næsten over hele Legemet, Hovedet var ophovnet og sort, han lignede

mere en Neger end et Menneske af europæisk Stamme. Svenden traadte forfærdet tilbage, han havde ingen Anelse havt om, at Hytten havde været beboet. Niels Finke lod som det ligeledes overraskede ham; men hemmeligt glædede det ham, at finde denne Medbeiler til Tydskernes Erkjendtlighed som et afsjælet Liig. Eftersom de nu havde truffet en saadan Person, sagde han, maatte de ogsaa være hans retmæssige Arvinger, om han ellers eiede Noget. Svenden løftede Lygten i Veiret og saae med Ringeagt om i Boden, som overalt bar Spor af Armod og Selvfornegtelse; han meente, at her Intet var at dvæle efter. Men hans Herre sagde, at eiede Bodsvenden Noget, maatte han vel have skjult det under Leiet. Svenden, hvis Skræk for den Døde snart var overvunden af Begjerligheden efter det mulige Bytte, bøiede den stivnede Arm tilside, der endnu hang ned fra Leiet med knyttet Haand. Det knagede i Ledemodene, da denne Bom blev dragen bort fra Skatten, som den bevogtede; Klaas Bremers Kniv laae paa Gulvet, Ridderen sparkede til den med Foragt, nu var den kun et dødt Værktøi, som han ikke mere frygtede. Derpaa bøiede han sig og fremdrog under Sengen et gammelt, jernbeslaget Skriin, der let var aabnet.

Under nogle gamle Klædningsstykker laae forskjellige Papirer, og under disse Guld- og Sølvmynter mellem hverandre. Det saae ud som om Eieren var bleven overrasket i at tælle sin Skat, og hurtig havde styrtet Alt hulter til bulter, for blot at skjule Besiddelsen. Dette Metal, hvorfor saa Mangen har solgt sin Sjæl, som tilligemed Ærgjerrigheden havde været en saa medvirkende Aarsag til at gjøre Niels Finke til en Ven af Landets Fjender og til en Landsforræder, det laae her i større

Mængde, end han nogensinde havde seet det paa eengang, skjult af nogle gamle Pjalter, gjemt i et ormstukket Skriin, bevogtet af et afsjælet Liig. Modsætningen mellem denne Rigdom, — der havde været bestemt til at befordre Stadens Undergang, men som Klaas Bremer ikke havde fundet megen Anledning til at benytte, eftersom det ikke er let at finde nogen Dansk, der er slet nok til at forraade sit eget Land, — Modsætningen mellem denne Rigdom og Fattigdommen, der omgav den, mellem denne mægtige Drivefjeder for Menneskets Handlinger, og Døden, som ender disse og for hvem Guldet er uden mindste Værd, paatrængte sig ikke den Begjerlige. Tause kastede han og Svenden sig paa eengang over Guldet. De følte, at nu vare de Lige, Heelbrødre til denne Arv. Uden at regne den kostbare Tid, grebe de begjerlige hvad de kunde overkomme og stoppede det i Lommerne, og da disse snart vare fyldte, og de ikke kunde nænne at lade det dyrebare Mammon ligge, lode de Resten glide ned i de vide Beenklæder, som vare bundne for Knæerne, ubekymrede om denne Byrde ikke vilde vanskeliggjøre Flugten, som de vare ifærd med. Helvede, Havet og den Gjerrige faae aldrig nok!

Da Kassen var tømt, gave de sig ikke Tid til at undersøge Værdien af de rundt paa Gulvet omstrøede Papirer. Skyndsomt kastede de alle de Sager, der vare løse og let antændelige, ovenpaa Klaas Bremers afsjælede Legeme, stak Lyset i Straasækken, som det hvilede paa, saa at det om faa Øieblik maatte antænde den, og forlode Peberboden.

Al Standsforskjel var i eet Øieblik bleven tilintetgjort imellem dem. Herren og Tjeneren havde plyndret i Fællesskab. Ridder Niels Finke følte dette, da Svenden

paa Veien til Porten tiltalede sin Herre med en næsvis Ligefremhed, som han hidtil ikke havde tilladt sig, og som ikke fandt sin Grund alene i den fælleds Fare, de skulde bestaae. Hidtil havde Svenden troet, at det var Fjendskab med andre Herrer, som tvang Ridderen til at tænke paa sin Sikkerhed, — nu var han overbeviist om, at han var en Forbryder, og at Det, han vilde undgaae, var Lands Lov og Ret.

— „Mener J, vi komme gjennem Porten?" spurgte han. „Imorges var den stænget."

— „Jeg vil prøve det. Feltraabet kjender jeg."

— „Hvad J prøver for Eder, det prøver J ogsaa for mig. Vi ville følges ad, kan jeg sige Eder, og kommer jeg ikke gjennem Vagten, vil J heller ikke slippe ud; thi J maa vide, at Use og Ose tigge Begge til een Pose, som Ordsproget lyder."

Herremanden svarede ikke. Han bed sig i Læben og paaskyndede sin Gang henimod Porten. Gaderne vare næsten tomme, thi Folk var enten i Skandserne, eller de vare løbne til Murene for at være Tilskuere til Kampen, eller til Kirkerne for at bede.

Han havde endnu ikke naaet Østerport, da et Raab fra Staden lød imellem Kanonskuddene og Bulderet nede ved Stranden. Var det Forfølgere? . . . Nei, en klar Lue slog i Veiret, det brændte i Retningen af Tydskmannegade, og en tyk Røg bølgede over Tagene af Husene paa Fiskertorvet.

De Flygtende paaskyndede deres Skridt og naaede Porten. Vagten var i Forvirring over det pludselige Udbrud af Ilden, som derfra saae meget farlig ud; thi de andre tørre Træboder, som stødte til Peberboden, vare ligeledes antændte, og Luen slog høit i Veiret. Man

gjorde ikke mange Spørgsmaal, og da Niels Finke havde givet Feltraabet og sagde, at han gik i Kongens Ærinde, lodes han og hans Ledsager uden Hindring gjennem Porten.

— „Det er som Ordsproget siger: man stanger bedst sine Aal under anden Mands Blus," sagde Svenden.

— „Ti, og lad mig med Fred," svarede Niels Finke fortørnet. „Lad mig kun naae Huset og faae Hesten under mig, saa forlanger jeg Intet mere, hverken af Dig eller af nogen Anden," tilføiede han, mere talende til sig selv end til sin Ledsager.

— „Der skal et godt Baal til at stege en Oxe," vedblev Svenden, uden at ændse hans Befaling. „Men I kunde stege to Oxer ved det Baal, I der har tændt for at stege Tydskeren, som I arvede. Men det er nok Beddet værd, at faae ham stegt, inden Byfogeden kan spørge om, hvor han har fundet Tilhold og hvordan han er kommen af Dage."

De havde naaet den frie Mark, og nu taug ogsaa Svenden, thi det Syn, der udfoldede sig for dem, var for storartet, til ikke udelukkende at fængsle Opmærksomheden.

Vinden havde dreiet sig lidet, den var sprungen om til Sydvest, og Krudtrøgen drev nu i en tyk Sky fra Landet ud over Sundet, saa at man herfra kunde overse det Meste af Slaget.

De talrige og store tydske Skibe og Stykpramme laae i en tæt Linie, og ligeoverfor dem de danske Smaafartøier, Stykpramme og Tømmerflaader, som støttede sig til Skandsen paa Refshalegrunden, til de der opførte Blokhuse og til Søskandsen, Syd for Hans Knaps Huus. Fra Blokhusene, Prammene og Skandserne lynede uaf-

ladelig Kanonilden, fra Baadene og Skibene blinkede Skuddene af Haandbøssserne. Man sloges med Forbittrelse fra begge Sider, og var Angrebet tappert, stod Forsvaret heller ikke tilbage. Men de danske Krigere havde Bevidstheden om, at de sloges for deres Arne og for en retfærdig Sag mod et uretfærdigt Angreb, og denne Overbeviisning gav dem en Styrke, som langt opveiede Fjendens Antal. Her blev et Skib angrebet af de danske Baade; efter et blodigt Forsvar blev det entret og taget, Sværdet og Knivene rasede nu, Lemlæstede kastedes overbord og knustes mellem Skibenes Sider, thi de laae tæt til hverandre, saa at det næsten lignede en Kamp tillands. Men de tappre Krigsmænd bleve atter nødte til at forlade deres Erobring, thi en uimodstaaelig Overmagt kom Tydskerne til Hjelp. Her sank et Skib under Kampen, det havde faaet Grundskud; hist vippede et andet, overfyldt af Kæmpende; det kantrede og begravede Ven og Fjende i Bølgerne. Der fortsattes Kampen med den største Forbittrelse, indtil Dybet optog de Tætsammenslyngede, som fulgtes ad i Døden. Hist seer man et tydsk Skib seile frem, midt under den heftigste Ild, det lægger sig paatvers i den dybe Rende, som danner Udløbet fra Havnen, Folkene stige i Baadene og forlade det, Skibet forsvinder efterhaanden, nu er kun den øverste Rand tilbage, ogsaa den sluger Dybet. Et andet og tredie følger, enhver af de tydske Stæder bringer sit Offer til den fælleds Sag, ogsaa de forsvinde paa samme Maade. Tydskerne ville ved Forsænkninger indelukke de danske Skibe. Skandserne rette deres Ild mod disse Forsøg, Bliderne udslynge store Stene, Baade blive ramte og knuste, Hvin af Døende og Lemlæstede qvæles af Bølgerne, de Karske ville frelse sig ved Svømning, men de blive ihjelskudte

af Bueſkytterne, eller ſtukne med Spyd, naar de ville klamre ſig til en Baad for at friſte Livet. Et ſtort Skib under Wismars Flag følger de tidligere nedſænkede; men Skibsfolkene manoeuvrere ſlet, de lægge det ikke paatvers i Renden, men ſænke det paalangs, og nu er alt Arbeide ſpildt, thi endnu er der rigelig Plads tilovers, ſaa at de danſke Skibe kunne løbe ud af Renden. Eet Skib endnu opoffret, og Anſlaget var lykkedes; men Tydſkerne ere ikke tilbøielige til at offre flere Skibe. — De Danſke benytte Øieblikket, nu ſætte deres Skibe ſig langſomt i Bevægelſe, Seilene udfolde ſig for Vinden, eet efter eet forlade de Havnen og gaae igjennem Renden; men de ere ſmaa og ſlet ruſtede, og hvorvel de nu tage Deel i Slaget, er dettes Udfald dog endnu tvivlſomt, da Overmagten beſtandig er paa Tydſkernes Side.

Alt Dette kunde Niels Finke og hans Ledſager nogenlunde overſee, medens de ilede hen over Marken til Hans Knaps Huus. Dette laae øde og forladt, uagtet det ikke var langt fra Kampplabſen; men Krigsfolket havde allerede hjemſøgt det, alle Drikkevarer og alt Spiſeligt var for længe ſiden fortæret, og her var Intet mere at hente. Ja, endogſaa Værtshuusmandens levende Ko havde de medtaget, til Mo'er Holſteners ſtørſte Harme, og hun kunde tydeligt ſee det ſtakkels umælende Bæſt, ſom ſtod bundet faſt paa en Tømmerflaade midt i Kampen. De lyſtige Krigsfolk havde ſtillet Koen ſaaledes, at Halen vendte imod Fjenden; der ſtod det arme Dyr og brølede af Angeſt over al denne Tummel. Men Soldaterne jublede og raabte til Fjenden: „Kom hid, I Tydſkere, kom hid, og ryk kun et eneſte Haar af Halen paa den, om I kunne!“ Og medens de ſaaledes forhaanede Fjenden og udfordrede ham,

sloges de drabeligt for Koen. Thi man vidste i Staden, at Tydskerne medførte paa Skibene et stort Antal Saltetønder, og Rygtet gik, at de havde i Sinde, naar Staden var indtagen og Sjælland erobret, at nedsalte alt det sjællandske Kvæg og føre det saaledes hjem med sig. Det er troligere, at de have tilsigtet at drive en storartet Fiskefangst i de danske Farvande, naar Flaaden først var indespærret og ikke mere kunde forhindre det, og at Tønderne vare medtagne til dette Brug. Men det nytter ikke at sælge Huden, før Bjørnen er skudt. Hvorom Alting er, Mo'er Holsteners Ko stod brølende paa Tømmerflaaden, og var endnu ikke erobret af Tydskerne, da Niels Finke og Svenden betraadte Huset og bleve modtagne med Klager over de afskyelige og dumme Danskes røverske Færd.

Hans Knap sad i en Krog af Stuen, med Huen dybt ned over Ørerne. Han hverken hørte eller saae. Støien havde forvirret den gamle forkuede Mand, og han lagde ikke mere Mærke til det Raseri, der havde grebet hans Hustru over Koens Bortførelse. Men Himmelen vilde hevne denne Skjændighed, raabte hun, de Danske vilde falde for Tydskernes Sværd, som Straae for Høstmandens Lee, Staden vilde blive hærget med Ild og Staal og Vold, ikke et levende Øie vilde blive aabent til at see det Øde, der skulde komme over denne fordømte Stad, som skulde blive nybefolket af Tydskerne, saa at aldrig et dansk Ord nogentid skulde høres i Gaderne. Niels Finke kunde ikke tilbageholde en Gysen ved at høre denne Forbandelse; han tænkte paa Helvig. Uden at svare den forbittrede Qvinde skyndte han paa Svenden, at han skulde sadle Hestene, som endnu til al Lykke stode urørte i Stalden. Mo'er Holstener spurgte

om Nyt fra sin Søn; men han sagde, at han ikke vidste Andet, end at Bertel havde det godt. Lidt efter gik han ud, for selv at tage sin Hest; thi Svenden red allerede bort fra Huset, uden at bekymre sig om ham. Da han var i Sadlen, dreiede han sig endnu engang om, — Kampen rasede med samme Heftighed, Skarer af Saarede slæbte sig til Staden eller bleve baarne forbi, i nogen Afstand fra Huset. Nogle raabte, at Lykken var de Danske imod. Han saae henimod Staden, — Luen flammede ikke mere, en tyk Røg betegnede Brandstedet, altsaa var Ilden allerede dæmpet, om den ikke var slukket. Men at den havde fortæret Klaas Bremer og hans Bod, tvivlede han ikke om, og denne Tanke dannede et Lyspunkt i de mørke Forestillinger, som i dette Øieblik paatrængte sig ham.

— „Helgene være lovet for min Hest," udbrød han med det Slags Andægtighed, hvormed de Onde ofte ere taknemmelige for at deres Ondskab er lykkedes. „Nu forlanger jeg Intet mere. Nord paa træffer jeg nok de tydske Landgangstropper eller et Fartøi, som kan bringe mig ombord til Grev Geert. Helgene være lovet for min Frelse! Jeg vil skjænke tre indviede Lys til Høialteret i Cølln."

Og en Følelse af Glæde betog ham, da han satte Sporerne i Hestens Side og red Nord paa. Thi var ikke Alting lykkedes ham? Tydskerne seirede, de indtoge Kjøbenhavn, mest ved hans Hjelp, thi Klaas Bremer havde ved sin beleilige Død gjort ham til Arving af Belønningen og Udmærkelsen, som han nu ikke behøvede at dele med Nogen. Han havde taget Arv efter ham i timeligt Gods, han var en rig Mand med Lommen fuld af Guld, og gik sin Ophøielse af det store tydske

Rige imøde. En flygtig Bevægelse gjeldte hans Datter. Men for sit Fødeland havde han intet Suk, thi en Forræder har intet Hjerte — — men han har Samvittighed, og slumrer den end til en Tid, den vil engang vaagne! — —

Kort førend de Flygtende forlode Staden, aabnedes Østreport, og Vindebroen lodes ned for en Skare harnisklædte Ryttere, anførte af Mogens Gjøe, som havde forladt Kongen, da han kom ned fra Taarnet, for at sætte sig i Spidsen for dette Tog. Rytterne droge straas over Hallandsaas, svingede til Venstre, et godt Stykke ovenfor Hans Knaps Huus, og travede ud ad den nordlige Landevei. Foran rede flere Riddersmænd, og blandt disse vare Jørgen Rosenkrands og Torben Bille, samt Jochum Kaas, der ansaae sig forpligtet til at være sin Medbeilers uadskillelige Ledsager paa dette Tog. Inden de naaede et lille Krat, som aldeles vilde betage dem Udsigten til Stranden, gjorde de Holdt, for endnu engang at lade Øiet dvæle paa Kampppladsen. Derpaa vendte de atter Hestene og fortsatte tause deres Ridt, medens Enhver især overlod sig til sine egne Betragtninger over Øieblikkets Alvor. Buldret og Skriget aftog efterhaanden, som de kom længere bort, men Kanontordenen fulgte dem bestandig.

Saaledes red denne lille Skare lige fremad i nogen Tid, derpaa fulgte den Sideveiene til Venstre og drog uden om den dengang store Skov, som mange Aar senere blev kaldet Gyldenlund, og nu hedder Charlottenlund. Her gjorde Anføreren Holdt og udsendte Speidere.

Disse vendte kort efter tilbage og bragte den Underretning, som de havde faaet af Bønderne, at tydske Skibe havde landsat en stærk Afdeling Rytteri, som strax

var draget Syd paa, øienſynligen for at falde de Danſke i Ryggen og udbrede Skræk og Forvirring iblandt dem, medens Tydſkerne gik i Land for Staden og ſtormede den. Bønderne meente, at de allerede maatte være komne tæt til Staden ad den lige Landevei, medens Rytterne vare redne til Siden uden om Skovene. De tydſke Pinker og Smaaſkibe fulgte langs med Kyſten, for at optage Rytteriet, hvis det ſkulde gjøres fornødent. Da de Danſke, ſom ſtrax brøde op og droge igjennem Skoven, vare komne ud i det Frie paa Landeveien, ſom løb langs Stranden, kunde de ſee Skibene krydſe tæt under Land henimod Kjøbenhavn.

Hvor nu det ene Landſted afløſer det andet, mellem yndige Lyſthaver, var dengang øde Marker eller tætte Smaaſkove, ſom Veien ſnoede ſig igjennem. Man ſluttede Rækkerne tæt ſammen og rettede Landſerne i Veiret, thi hvert Øieblik kunde man vente at have indhentet Fjenden, ſom man vilde angribe. Enkelte Ryttere bleve ſendte i Forveien, for at underſøge Omegnen. Endelig løb det glade Budſkab, at Fjenden var i Syne.

Paa en flad Mark, omtrent der, hvor nu Svanemøllen ſtaaer, havde det fjendtlige Rytteri gjordt Holdt. De Ryttere, ſom dannede Bagtroppen, havde underrettet Befalingsmændene om, at de truedes i Ryggen af en Skare danſke Ryttere, og den hele Kolonne, ſom altſaa vidſte, at den vilde blive angreben, gjorde omkring og opſtillede ſig i Slagorden. De danſke Ryttere kom nu frem af det Krat, ſom hidtil havde ſkjult dem, og ſlagfærdige holdt disſe to fjendtlige Skarer lige for hinanden.

— „Nu have vi dem endelig og ſkulle nok magte de Karle," ſagde Jochum Kaas, idet han kaſtede et haanligt Blik til Tydſkerne.

— „Med Guds og Helgenes Biſtand," ſagde Jørgen Roſenkrands. „Jeg lider ellers nok, at man ikke lader haant om ſin Fjende, thi Hovmod ſtaaer tidt for Fald. Slaa ham, Junker Kaas, om I kan magte det, men ſlaa ikke med Nakken ad ham, thi det fortner Intet og er kun lidt anſtændigt for en Riddersmand."

Jochum Kaas ſagde: „I misbruger ſandelig for meget den Taalmodighed, ſom Hendes Naade Fru Philippa har fordømt mig til, deraf har I kun liden Ære, hvilket jeg vil gjøre Eder opmærkſom paa."

— „Der har I ikke ſaa ganſke Uret," ſagde den godmodige Jørgen Roſenkrands. „Jeg tilſtaaer, at jeg burde ikke have ſagt dette, og gjør Eder Afbigt derfor."

Jochum Kaas bukkede fra Sadlen med al mulig ridderlig Anſtand, og de andre Adelsmænd roſte Jørgen Roſenkrands for hans Adfærd, ſom hovede dem Alle, da Ingen kunde drage hans Mod i Tvivl. Og der hører ogſaa Mod til at erkjende ſin Uret.

Mogens Gjøe bød Ridderne at tage deres Pladſer, hvorpaa han til Udfordring lod Trompeterne blæſe og Standarterne reiſe. Fra Tydſkerne løde de ſamme Signaler, og deres brogede Faner vaiede i Luften. I dette Øieblik kom to Ryttere tilſyne, ſom ſprængte i fuldt Fiirſpring frem af et lille Krat, der laae noget til Siden; de rede hen imod den tydſke Skare og ſvingede tydſke Feltbind i Haanden, til Tegn paa at de begjerede en venlig Modtagelſe. De havde netop naaet hen til de tydſke Anførere, da to andre Ryttere, ſom maatte have forfulgt dem i kort Afſtand, kom frem i Udkanten af Krattet. Men ved Synet af de opſtillede Rytterhobe vendte Forfølgerne atter Heſtene, og forſvandt i Krattet.

— „De ere mange Flere end vi" ſagde Mogens

Gjøe, men vi ville dog angribe dem; thi det er ikke Tallet, som giver Seieren, men det er Modet, og det fattes os ikke, selv om de have flere i Baghaanden; thi jeg forstaaer mig ikke ret paa, om De, der ere i Krattet i vor Flanke, ere Venner eller Fjender."

— „Lad os angribe, lad os angribe!" raabte flere Stemmer, og en Mumlen iblandt Rytterne bekræftede dette almindelige Ønske.

— „Velan, i Guds hellige Navn! Løft Standarterne! Fæld Landserne! Blæs, Trompetere! Fremad! Hug ind! Hug ind!"

— „Fremad! Hug ind! Fremad for Fru Philippa!" raabte Førerne. Og nu foer Skaren hen over Sletten med det begeistrende Kampraab: „Fru Philippa! Fru Philippa!" som lød af alle Munde.

De tydske Ryttere kom de danske imøde. Jorden dundrede under saa mange Hovslag, Rustningerne raslede, Spyd og Sværd klirrede, Trompeterne blæste, og under vilde Kampskrig styrtede de to Skarer mod hinanden med fældede Landser og løftede Sværd.

Det var et vældigt Sammenstød. Da det atter opløste sig, og Trompeterne kaldte Skarerne tilbage, laae mangen Rytter paa Jorden, gjennemboret af en Modstanders Landse, og ledige Heste fore skye og saarede over Valpladsen. Et nyt og hidsigere Sammenstød fandt Sted; og derefter opløste Kampen sig, efter den Tids Skik, i mange Smaaskjermydsler, hvori Enhver kunde gjøre sin Vaabendygtighed gjeldende.

— „Herhid! herhid! Fru Philippa! Ned med Tydskerne!"

— „Germania! Germania! Tod und Hölle!"

Og nu fulgte Smædeord og Forhaanelser, hvormed

de Stridende æggede hverandre end mere, efter de gamle Kæmpers Skik, som Sagnene berettede om.

Torben Bille og Jochum Kaas kæmpede ved hinandens Side, og ingensinde er en Veddestrid om at være den Kjekkeste bleven ført bedre fra begge Sider. Snart var den Ene, snart den Anden foran; men det var kun et Øieblik, og hans Sidemand havde atter indhentet ham, for at gaae ham forbi. Alle maatte tilstaae, at Ingen kæmpede dygtigere end Jochum Kaas og Torben Bille.

En tydsk Spyddrager foer med fældet Spær mod Jochum Kaas; men Torben Bille red fra Siden ind paa ham, og inden han havde naaet sit Maal, vare han og hans Hest henstrakte paa Marken, thi Torben Bille havde redet dem overende. En tydsk Riddersmand vilde hevne Spyddrageren og styrtede sig imod Jochum Kaas, som opfangede Landsen med sit Skjold, saa at den splintredes. For at gjøre Kampen lige, lod Jochum Kaas sin Landse hænge paa Armen og svingede Sværdet imod ham, og disse to Riddersmænd begyndte nu en hidsig Enekamp midt under Slaget, som det ofte hændtes i den Tids Strid. Thi selv i Kampen mod Fjenden fornegtede den ridderlige Aand sig ikke, og lige Vilkaar var en Æreslov. De Danske agtede Skikken, og lode dem kæmpe alene; men Tydskerne gjorde ikke det Samme, thi flere af deres Ryttere kom Ridderen til Hjelp. I et Nu var Jochum Kaas omringet, og vilde være bleven hugget ned, hvis ikke Torben Bille havde kastet sig ene midt ind i Klyngen og reddet hans Liv ved at gjennembore to af de Fjender, der angrebe ham haardest. Jørgen Rosenkrands kom til og gjorde Kampen mere lige, indtil han selv styrtede til Jorden, fordi et Landseskud havde

dræbt hans Hest, der sank sammen under ham. Men staaende tilfods stødte han endnu sin Dolk ind under Rustningen paa den fjendtlige Anfører og rev ham af Hesten, førend han selv fik et Kølleslag i Hovedet, som atter fældede ham til Jorden og røvede ham Bevidstheden. Torben Bille saae ham segne, han huggede Kølledrageren af Hesten og staffede atter Jochum Kaas Luft, flere Danske kom til, og nu angrebe de i Forening deres Modstandere og adsplittede dem.

Medens dette foregik, kæmpedes der tappert rundt om dem; Slaget havde bredt sig temmelig langt over Marken og nærmede sig det lille Krat, hvorhen ogsaa de to Adelsmænd rede.

— „Jeg skylder Eder mit Liv," sagde Jochum Kaas, „tre Gange har I frelst det, og jeg opgiver derfor denne Veddestrid, hvori jeg maa bekjende mig overvunden af Eder."

— „Lykken har været med mig, og dobbelt fordi jeg har kunnet gavne Eder," svarede Torben Bille og rystede sin Modstanders fremrakte Haand. „Jeg giver Eder det Vidnesbyrd, at I har kæmpet saa godt, at skulde jeg nogensinde møde Eder med skarpe Vaaben paa Dystbanen, saa vil jeg tænke paa at opsætte min sidste Billie, forinden jeg begynder Kampen."

Jochum Kaas smilede til denne Høflighedsyttring og sagde: „Naar jeg bekjender mig overvunden af Eder, Torben Bille, da er det ikke Mundsveir, og jeg tilsiger Eder herved, at jeg opgiver enhver Fordring paa en vis skjøn Dames Haand, som hidtil har været i mine Tanker; thi efter hvad jeg selv har meent og sagt, bør hun tilhøre den Tappreste, og tilhører altsaa Eder med Rette. Men da vi nu have afgjort Dette, beder jeg, at I vil

lade mig gaae min egen Vei i Slaget, uden at ændse mig, thi det skulde krænke mig, om jeg ikke kunde udføre Noget paa egen Haand i denne Dag."

Torben Bille hørte med Tilfredshed disse Ord; thi om han end ikke frygtede Jochum Kaas som nogen farlig Medbeiler hos Helvig, var han dog ikke blind for de store Vanskeligheder, som hans fortsatte Beilen med Faderens Samtykke kunde drage efter sig.

De to Adelsmænd lagde atter Landserne frem til Angreb, og styrtede sig hver til sin Side paany i Kampen, saa at de snart havde tabt hinanden af Syne.

Jochum Kaas var heldigere, siden han fegtede paa egen Haand; han havde stødt nogle Ryttere af Sadlen og saargjort flere. Kampen trak nærmere hen imod Krattet, der af begge Partier blev betragtet deels med Mistillid, deels som et Støttepunkt. Idet han foer forbi en tyk Busk, blev han anraabt ved Navn af en spæd og pibende Stemme, og da han holdt sin Hest an og red tilbage til Stedet, gjenkjendte han Kongens Dverg, som paa en stor Hest og i en Rytterkappe tog sig underligt ud med den grønne, spidspullede Narrehat.

— „Ei! Er Kong Erik i Nærheden, da hans Dverg og høitbetroede Ven er her?" spurgte Ridderen med sædvanlig Artighed.

— „Kong Erik er hjemme paa Slottet, men jeg har Orlov til at gaae mine egne Veie," lød Dvergens spæde Røst. „Jeg søger en tapper Krigsmand, velbaarne Herre, og mener at have fundet ham i Eder; Herr Torben Bille kom nys her forbi, men ham kunde jeg ikke bruge til denne Gjerning."

— „Siig Intet om Torben Bille og lad mig høre derpaa," udbrød Jochum Kaas med Vrede. „Der gives

ingen tapprere og høimodigere Herre end han, og gjorde jeg Dig din Ret, slog jeg dit vanskabte Pandebeen itu for saadanne uforskammede Ord."

— „Jeg siger Intet til Forkleinelse for Torben Bille; men det nytter ikke at tale om hvad jeg dog ikke kan forklare Eder. Sagen er, at i hin Klynge holder en Mand til Hest, som er en grov Forræder imod sin Konge og en skammelig Overløber til Tydskerne. Det er ham, jeg vil have Fingre paa. Jeg har fulgt efter ham fra Staden, men han havde en god Hest og en ond Samvittighed, og jeg og min Hjelper vare kun slet bevæbnede. Nu holder han hist henne, med det tydske Feltbind om Livet. Vil I angribe ham, gjør I en god Gjerning, og fanger I ham, gjør I en bedre."

— „Det tydske Feltbind er mig nok," sagde Jochum Kaas; „og han skal være min Mand. Men at han er en dansk Forræder, troer jeg ikke paa, thi det vilde være altfor skammeligt."

— „Og jeg siger Jer, at han er det, og hvis Tid var dertil, kunde jeg bevise det; thi jeg bærer indenfor min Vams hans egen Haandskrift for, at han er gaaet i Pagt med Fjenden til Stadens Skade. Og det sværger jeg Eder til, ved alle hellige Mænd og ved de himmelske Mirakler."

— „Da skal han faae mit Sværd at føle, om jeg ikke forinden faaer Forfald," sagde Jochum Kaas harmfuld. Og i flyvende Galop foer han imod Rytteren med Feltbindet om Livet. Dvergen fulgte ham i nogen Afstand, idet han forsigtig saae sig om til alle Sider, uagtet han tildeels stolede paa, at Ingen vilde angribe ham, da han som Krøbling og i Narredragten var beskyttet af den Tids Overtro, som udtalte sig til Fordeel

for Vanføre, Sindssvage og Narre, der antoges at staae under særegne Aanders Varetægt. Han vovede sig dog ikke lige til Stedet, men blev holdende i nogen Afstand, som en opmærksom Jagttager. Nogle Ryttere, som havde seet Jochum Kaas berede sig til at angribe, sluttede sig til, for at tage Deel med ham i Kampen.

— „Kom frem, Du falske Forræder!“ raabte Ridderen overlydt. „Jeg kjender din Niddingsdaad og æsker Dig til Kamp paa Liv og Død. Kom frem!“

Men Rytteren med Feltbindet gjorde ikke Mine til at følge denne Opfordring. Han slog kun Visiret endnu tættere for Ansigtet og blev holdende, dækket af de tydske Ryttere.

— „Kom frem af dit Skjul, om Du fører et Herreskjold med Rette! Kom frem, hvis Du ikke vil høre din Fader skjældet for en Tyv og din Moder for en Skjøge! — Endnu ikke? Saa dø som en Hund! — Fremad! Fru Philippa!“

Jochum Kaas og Rytterne angrebe med fældede Landser, Kampen blev almindelig, og Overmagten var atter paa Tydskernes Side. Men Huggene fra de danske Rytteres Sværd faldt saa tunge, at de snart havde hugget sig igjennem til Den, de fortrinsviis havde rettet Angrebet imod. Hans Svend benyttede Øieblikket til at flygte fra Kampen, nogle danske Ryttere forfulgte ham, men han naaede Krattet og slap dem af Syne. Manden med Feltbindet ønskede maaskee at kunne gjøre det Samme, men han fik ikke Tid dertil. Et nyt Angreb sprængte dem tilside, der hidtil havde dækket ham, og Jochum Kaas bibragte ham et Hug, saa at han vaklede i Sadlen; men da blev han atter skilt fra ham i Trængselen, som ikke mere tillod at bruge Sværdene. Haandgemæn-

get var frygteligt i denne tætte Klynge, der var trængt sammen som i en Knude; man sloges med Kaardefæsterne og drog Dolkene mod hinanden. Men dette varede kun et Øieblik, da bleve de tydske Ryttere pludselig grebne af Skræk ved Lyden af en Trompet, som de troede lød for at advare dem for et Baghold i Krattet; de vendte Hestene, og den tæt sammenpressede Klynge fik atter Luft. Men Jochum Kaas laae haardt saaret paa Jorden, og hans Hest var dræbt under ham. Manden med Feltbindet var forsvunden med Tydskerne.

Mange laae paa Valpladsen, baade Danske og Tydske. Flere danske Ryttere forfulgte Fjenderne til alle Sider, dog snart samledes disse Adspredte om deres Faner og droge sig tilbage til Stranden; og da de endnu bestandig havde Overmagten, var det til ingen Nytte at forfølge dem. Men lykkedes det end Tydskerne at naae Stranden og slippe ombord, var dog Det opnaaet for de Danske, at Angrebet var mislykket for Tydskerne, deres Anfører var falden og den danske Ære var frelst i denne Kamp mod Overmagten. Og den havde kostet Mindre, end man i første Øieblik skulde troe; thi Jochum Kaas, som paa denne Dag havde erhvervet sig et hæderligt Navn blandt de danske Riddersmænd, trods hans særegne Lader, var ikke dødelig saaret, saa at han endogsaa kunde taale at ride langsomt tilbage til Staden, og Jørgen Rosenkrands var kommen til sig selv igjen, da Køllesslaget kun havde bedøvet ham for en Tid, men ikke tilføiet ham noget Saar, og han sad allerede til Hest, da Torben Bille endnu søgte efter hans Liig paa Valpladsen.

Mogens Gjøe lod Trompeterne blæse, for at kalde de enkelte Ryttere tilbage fra den unyttige Forfølgelse. Man ordnede atter Skaren til Tilbagetoget, og syngende

og jublende droge Rytterne tilbage til Staden, medens en lille Afdeling Saarede kom langsomt bagefter, under Anførsel af Jochum Kaas. Det blev paalagt nogle faa Bønder, som kom tilstede paa Valpladsen strax efter Slaget, at samle Ligene af de faldne Danske og føre dem til den nærmeste Kirke. Og snart var denne Mark, som nys havde gjenlydt af Hestetrampen, Sværdeklirren og Kampskrig, øde og forladt, medens kun nogle tause Bønder bevægede sig frem og tilbage, for at udføre deres sørgelige Liigbærerdont. Og nu lagde man igjen Mærke til Skydningen fra Staden, som endnu ikke var ophørt, uagtet den var betydelig aftagen, saa at man ogsaa paa den Kant kunde anse Slaget for at være kæmpet saa godt som til Ende, i hvad Udfald det saa havde faaet. —

Da Mogens Gjøe og hans Skare kom hen imod Staden, var det atter Slaget paa Søen, der udelukkende fængslede deres Opmærksomhed. Ilden fra de tydske Skibe var sagtnet, men de danske Kartover fyrede endnu med uformindsket Heftighed. Nogle af de fjendtlige Skibe havde heiset Seilene og droge sig ud af Slaget, andre vare i Begreb med at følge de førstes Exempel, og efterhaanden kom hele Flaaden i Bevægelse og for fulde Seil. Langsomt svaiede den op og gjorde et Slag ud i Sundet, for at benytte Vinden, som var gaaet mere vestlig, til at slippe bort fra denne Leg. Og nu gled den mægtige Skare af store fjendtlige Seilere endnu engang forbi Staden, længere ude i Farvandet og udenfor de Danskes Skudvidde; thi Tydskerne forlode Kampen, de gave Slaget tabt og søgte sydpaa, for at gaae til Ankers ved Dragør. Men de forlode ikke Kjøbenhavn saa stolte, som de vare komne dertil, thi flere Skibe vare i en synkefærdig Tilstand, og andre maatte slæbes afsted, da de ikke

mere kunde føre Seil; Tabet paa Mandskabet havde været stort, — og alle Saltetønderne vare endnu tomme.

Et tusindfoldigt Raab ledsagede dem, et Seiersraab fra den danske Kyst, som blev gjentaget fra Stadens Skandser og Mure.

Mogens Gjøe tog Hjelmen af sit Hoved og sagde med Andagt: „Gud almægtigste være lovet og takket, som gav Seieren til den retfærdige Sag! Hans Miskundhed være priset, og hans Naade være fremdeles over Danmarks Land! Amen!"

Alle Rytterne blottede Hovederne og deeltoge af ganske Hjerte i deres Anførers korte Bøn.

Folk forlode allerede Skandserne, for at vende tilbage til Staden. Marken var bedækket med jublende Skarer, som svingede Vaaben og Huer i Luften; selv Saarede, som laae paa Jorden, deeltoge i den almindelige Glæde. En overgiven Soldat red i Galop hen imod Hans Knaps Huus paa Moer Holsteners Ko, som under almindeligt Fryderaab saaledes blev bragt tilbage til sin Eier i uskadt Stand. Alt var Lystighed og Jubel. —

Mogens Gjøe betragtede et Øieblik denne Bevægelse med glædestraalende Øine. Derpaa sagde han: „Rid i Hast til Staden, Torben Bille, og J, Jørgen Rosenkrands, og bring Hendes Naade Fru Philippa min Hilsen med disse gode Tidender. J ville vistnok finde Dronningen for Altaret i Vor-Frue, thi hun er for gudfrygtig til at forlade Helligdommen uden at have bragt sin Tak til Gud, der naadig har hørt hendes Bønner. Som hun har virket mest for Stadens Forsvar i denne Trængselstid, fortjener hun ogsaa at faae Budskab først om at Lykken har været med Danskeu i den Kamp, hvor hendes Navn har været vort Feltraab. Jeg rider selv til

Slottet, med Melding til Kong Erik om Dette og om hvad vi have udrettet paa vort Tog. Og dermed Gud befalet!"

Mogens Gjøe og hans tvende Ledsagere forlode Skaren og rede hurtig til Staden. Rytterne blandede sig mellem Borgerne og Krigerne, som vendte tilbage fra Søskandserne, og under fortsatte Jubelraab meddeelte de hverandre Nyt fra de forskjellige Kampe, de havde deeltaget i. Og denne Dag, der om Morgenen var bleven hilset med Bekymring og Ængstelse, der om Middagen havde seet Kampen rase uafgjort, var om Eftermiddagen en Glædesdag, som Ingen havde oplevet Magen til. Thi aldrig havde en større Fare truet Staden, og aldrig havde Guds Bistand været mere fornøden, for at uretfærdig Vold og Overmagt ikke skulde undertrykke den retfærdige Sag og det tillidsfulde Mod. Og paa denne Dag havde det atter stadsæstet sig, at Gud hjelper Den, som hjelper sig selv. —

XI.

Dvergen.

Da Dronningen forlod Slottet, for at begive ſig til Vor-Frue Kirke, fulgte Dvergen over Vindebroen med Toget, men ſaaſnart han var udenfor Slottet bøiede han af og gik ſin egen Vei gjennem Smaagaderne. Uvis om hvad han egentlig vilde, ſagtnede han ſine Skridt. Han tvivlede ikke om at den ſlesvigſke Herremand var en Forræder, han havde jo ſeet, med ſine egne Øine, at han havde gjort Tegn til den dræbte Svend, ſom havde betalt ſit Forræderi med en brat Død, uden Trøſt og Syndsforladelſe; han var i Ledtog med de Tydſkſindede i Staden og pønſede viſtnok paa dens Skade, om han kunde afſtedkomme den. Men hvad der laae ham næſten mere paa Hjertet, end den Skade, Forræderen kunde gjøre Staden var den Omſtændighed, at Niels Finke var en Sønderjyde ſom han, barnfødt i det ſamme Landſkab. Thi i bevægede Tider ſtaae Ingen ſkarpere mod hinanden end Beboerne af de ſamme Landſkaber, naar de kæmpe hver paa ſin Side. Og Dvergen vilde viſe Alverden, at ikke alle Sønderjyder ere Forrædere imod deres retmæsſige Lehnsherre. Dertil kom det Had, han længe

havde baaret til Skjoldebrevsridderen, ikke blot fordi han havde bedraget og krænket ham, men meget mere fordi han havde vidst at indtage Kongen saaledes, at Dvergen ofte var bleven udskjeldt og ilde medhandlet af Kong Erik, naar han havde talt efter sin Overbeviisning om Herremanden. Han vilde derhos udføre en eller anden Bedrift, hvortil han følte en mægtig Trang hos sig; thi dette Menneskes ærgjerrige og hevnsyge Indre stod ikke i Forhold til det svage og forvoxede Ydre, her boede en stærk og driftig Aand i et usselt og jammerligt Legeme.

Medens han saaledes gik igjennem de menneskefomme Gader, ubestemt hvilken Retning han vilde give sine Skridt, kom Hans Sværdfeger ham imøde. Smeden vendte tilbage til Stadsmuren, hvor han ingen Nytte kunde gjøre førend Fjenden skred til Storm paa Staden, og dertil var til Lykke endnu ingen Udsigt, da Skibene og Skandserne endnu holdt ham godt Stand.

— „Vel mødt, Landsmand!" udbrød den muntre, godmodige Smed og rystede Dvergens lille Haand, som næsten forsvandt i hans store, brune Næve. „Hvorhen saa hurtig, Ven? Var ikke Porten lukket, vilde jeg troe I gik ud til Fjenden, at spille David imod Goliath, saa bister seer I ud."

— „Vel er jeg liden som David, men dog kan jeg maaskee udføre nogen Gjerning, om Lykken er med mig," sagde Dvergen med et tungsindigt Smiil. „Og jeg vil antage det for et godt Varsel, at jeg har mødt en Landsmand i denne Stund, da jeg var tvivlraadig, og dertil en forstandig og en ærlig Mand."

— „Eders Landsmand er jeg, thi vi stamme Begge fra Flensborgkanten, og at jeg er ærlig, tvivler ikke ret Mange om; men Forstanden kan Ingen give sig bedre,

end Gud har givet ham den. Siig saa hvad der ligger Jer paa Hjertet, Ven, og kan min Forstand slaae til, skorter det ikke paa Villien til at raade Eder paa det Bedste."

Dvergen fortalte ham sin Tvivl og hvad han havde iagttaget. Smeden hørte paa ham med betænksom Mine og da han taug, sagde han: „At denne Slesviger ikke er at troe, skulde jeg ogsaa mene, thi jeg har selv oplevet, at han har talt med to Tunger i een Mund for mine Øren. Da I nys har seet ham i Staden, maa han være her endnu, thi Ingen faaer Lov til at slippe ud igjennem Porten. En snu Ræv har flere Huller og er ikke god at søge; men trods Ræven er snu, sælges dog flere Rævebælge end som Æselshuder, og saaledes vi nu ikke have Andet at skaffe, ville vi forsøge vor Lykke, for at see hvad han fører i sit Skjold. Ligger han nu hjemme, vil jeg næsten troe, at I har gjort ham Uret."

De gik nu sammen til Gaden, hvor Ridderen boede, og Smeden havde underveis udtænkt et rimeligt Ærinde, han vilde give sig, for at begjære ham i Tale. Men Døren var lukket, og uagtet al deres Banken, kom Ingen for at aabne den. Hans Sværdfeger vilde dog ikke lade sig nøie dermed; men han gik igjennem Haven til Bagdøren. Og hvad enten man havde glemt at lukke den, eller han tog saa stærkt i Laasen, at den gav efter for dette Tag og sprang op; nok, Adgangen var aaben. De fandt Huset tomt. Men det var kjendeligt, at man havde forladt det i Hast, Klædningsstykker vare kastede rundt om, og Alting bar Spor af Beboernes hurtige Afreise. Ikkun i det lille Kammer, som Jomfru Helvig havde beboet, var Alt i pyntelig Orden.

— „Buret er tomt og Fuglen er fløiet," sagde

Smeden og kløede sig bag Øret. „Jeg vilde have givet Noget til, at vi havde fundet ham og havde kunnet føle ham paa Tænderne. Nu skulde jeg næsten troe, at her er Uraad, og vi gjorde vel bedst i at gaae til Porten, thi det vil sagtens være ham om at gjøre at slippe bort, eftersom det lader til, at han ikke vil komme her saa snart."

Og nu begave de sig paa Veien til Porten. Men de havde netop naaet Fiskertorvet igjen, da et lydeligt Raab af flere Stemmer bag ved dem bragte dem til at vende sig. De saae nu let Anledningen til dette Angestskrig, thi Luen slog høit i Veiret over de lave Huse, og dens Knittren overbeviste dem om, at Branden allerede havde grebet om sig.

— „Her gjelder det at nytte af bedste Evne," udbrød den virksomme Smed. „Vi kunne ikke løbe efter det Uvisse, naar det staaer klart for os, at her er den visse Nød paafærde."

De vendte Begge hurtig om, og ilede til Brandstedet. Flere Borgere samledes, og Engstelsen for denne forøgede Ulykke, som truede den betrængte Stad, stod malet paa alle Ansigter.

— „Fjenden foruden og Branden forinden! Nu er vistnok Stadens Time kommen!" raabte Nogle.

— „Det seer ud til, at det er det tydske Compagnihuus, som er antændt! Det har de Tydskfindede gjort!" raabte Andre.

— „Ned med de Tydskfindede! Slaa dem ihjel!" raabte Flere.

— „Man brænder ikke gjerne sig selv for at skade Andre," sagde Hans Sværdfeger. „Lad os først slukke Ilden, siden kunne vi tænke paa Hevnen."

— „Smeden har Ret," lød flere Stemmer, „lad os først slukke. Skaf Spande hid! Og hent Vand!"

Men da de kom til Tydskmannegaden, kunde de ikke komme længer. Træboderne stode i lys Lue paa hele den ene Side af Gaden, og Ilden truede hvert Øieblik med at angribe ogsaa den anden Side, saa at De, som vovede sig derind, let kunde komme mellem en dobbelt Ild.

Dvergen kom først til Besindelse, thi dette Syn havde forskrækket dem Alle.

— „Vi maae bag om Ilden, gjennem Haverne," raabte han, „igjennem Gaderne kunne vi ikke komme."

— „Han har Ret! Dvergen er klog! Igjennem Haverne!"

Og et Øieblik efter var hele Skaren forsvunden, og kun nogle ørkesløse Nysgjerrige stode gabende og saae paa Luerne, som bragende fortærede de gamle Træhytter.

Igjennem Gaarde og Haver til de nærliggende Huse kom Dvergen og hans Ledsagere tæt til Bagsiden af Peberboderne, og de saae nu, at der Intet lod sig gjøre for at redde disse gamle Huse, som bestode af lette Materialier og allerede vare brændte ned, saa at der ikke var synderlig Anledning til at tro, at Ilden vilde brede sig videre end til denne enkelte Række Hytter.

Kun een Bod var bleven staaende, den yderste af dem Alle, den, som vendte ud til Niels Finkes Have, den, som han havde antændt, forinden han forlod Staden, den, fra hvilken Branden var kommen.

Mennesket spaaer, men Gud raader. Lyset var stukket i Halmsækken, som det skulde antænde. Alt var beregnet saaledes, at det maatte lykkes, og dog mislykkedes det.

Vindstødet, da Niels Finke slog Døren i efter sig,

eller Ryſtelſen, ſom dette foraarſagede i den ſkrøbelige Bod, eller ogſaa en anden Omſtændighed, ſom Ingen har udgrundet, bragte Lyſet til at glide. Det faldt paa Gulvet og rullede hen til den modſatte Væg, hvor det brændte et lille Hul, ſom efterhaanden udvidedes, og ſnart ſtod den tilſtødende Bod i lys Lue. Ilden fulgte Vindens Retning, ſaaſnart den havde ſkaffet ſig Luft, den omſpændte efterhaanden den hele Række af Peberboder, men den vendte ikke tilbage for imod Naturens Love at antænde det Baal, hvorpaa Niels Finke vilde forvandle Klaas Bremer til en Aſkehob, men ſom Vinden drev Ilden bort fra.

Begjerlige efter at udforſke Aarſagen til Branden, betraadte Smeden og Dvergen Haven, og nærmede ſig den tilbageblevne Bod, hvis ene Væg var udbrændt, men ſpærret af forkullede og nedſtyrtede Bjelker. I Døren, ſom var lukket, ſad Nøglen udvendig i Laaſen. En forfærdelig Stank opfyldte Boden, thi de uldne Klæder vare ſvedne af Heden, uden dog at antændes. Paa Leiet laae Klaas Bremer med den gabende Vunde i Siden, paa Gulvet ſtod det opbrækkede og udplyndrede Skriin; Papirerne, ſom det havde indeholdt, vare tildeels brune og ſammenkrøllede af Varmen, ikkun eet laae tæt ved Sengen og aldeles ufortæret.

Forſkrækket over den Misgjerning, ſom her maatte være begaaet, bleve de ſtaaende paa Dørtærſkelen. De Andre kom til, en Munk, ſom var i Skaren af Tilſkuerne, blev hidkaldt for at mane de onde Aander, hvis ſaadanne fandtes, og først efter at han havde læſt og korſet, turde de betræde dette Ugjerningsſted.

Men Ingen kunde begribe Sammenhængen; thi deels kunde de neppe gjenkjende Klaas Bremer, ſom dog

i mange Aar havde været en af Tydskernes Udliggere i Staden, deels kunde de ikke fatte Muligheden af, at denne Mand skulde have opholdt sig skjult saa lang Tid i denne Bod, mens Alle troede, at han var flygtet bort tilligemed de andre Peberſvende. Det Eneſte, ſom de vare forvisſede om, det var, at den Døde var dræbt af et Ulivsſaar, ſom han ikke havde givet ſig ſelv, og at han heller ikke havde anſtiftet Branden, thi det var klart, at han ikke nylig var død.

Dvergen ſaae til ſin Ledſager med et betydningsfuldt Blik. Smeden nikkede. Deres Mistanke faldt paa Een og den Samme. De andre Borgere betragtede i Taushed den Døde og hans uhyggelige Omgivelſer, de brændende Boder og hverandre gjenſidig. Allarmklokkerne ringede i Staden, og Kanonſkuddene løde udenfor. Munken vedblev at læſe Bønner for den Myrdedes arme Sjæl.

— „Nu har I læſt nok for ham, ærværdige Fader," ſagde Dvergen omſider. „Læs nu ogſaa lidt for mig, thi denne Kunſt er jeg desværre ikke ſynderlig forſaren i, hvorvel jeg nok kan ſtave mig gjennem Bogſtaverne, naar jeg faaer behørig Tid. Jeg vilde gjerne vide, hvad dette Brev indeholder, der hartad ſeer ud ſom det var tabt i Skyndſomhed, og ſom Ilden, beſynderligt nok, ikke har fundet."

Munken tog Brevet, han vendte og dreiede det paa alle Sider, thi han var heller ikke nogen Hexemeſter i Skriftlæsning. Omſider kom han dog ud af, at det var et Pantebrev fra Ridder Niels Finke, hvorved han med Haand og Segl forſkrev ſig til Raadet i Hamborg, at ville fremme dets Sag i Danmark med al god Villie.

De Fleste forstode kun halvt alle disse lovformelige Ord, men Dvergen havde hørt nok.

— „Giv mig dette Pantebrev, min Fader," sagde han med et ondt Smiil, „jeg vil bringe det til Ridderen, om det lykkes mig at finde ham, som jeg haaber."

— „Gjør det, min Søn; thi hitte er halvt stjaalet, uden det er lovligt oplyst," sagde Munken og gav ham Papiret. „Men vil Du søge Eieren, da gik han nys til Østreport, og det lod til at han havde Hastværk, da jeg mødte ham."

Dvergen og Smeden forføiede sig hurtig bort. Hans Sværdfeger var bleven lige saa gridsk paa at opspore Flygtningen, som hans Ledsager. Thi at han var undflyet, kunde de ikke tvivle om. Men at sætte efter ham tilfods, kunde ikke nytte stort. Hans Sværdfeger, som var godt kjendt af de fleste Riddere, hvis Vaabensmed han var, betænkte sig ikke længe paa at laane tvende Heste i den første den bedste Stald, og Staldbrengene, som vidste, at han var vel anskreven hos Herrerne, negtede ham ikke dette, da han sagde, at det var i Kongens Tjeneste og til Stadens Gavn. Saaledes fandt de snart Heste, og Dvergen fik ogsaa laant en Kappe, for mindre at vække Opmærksomhed med sit paafaldende Ydre.

Ved Østreport sagde Vagten, som kjendte dem og vidste, at Dvergen tidt blev sendt i vigtige Ærinder af Kongen, at den Ridder, de spurgte om, og som de vilde indhente, nys havde begivet sig med en Svend over Marken hen imod Hans Holsteners Huus; men Mere vidste de ikke, da de havde seet efter Slaget. Og nu rede de hurtig den samme Vei, og nøde imidlertid det

samme storartede Skue, som Niels Finke nys havde iagttaget med heel andre Følelser.

Moer Holstener negtede at vide Noget om de Flygtende, som de spurgte efter; hun havde ikke seet et levende Øie, sagde hun, siden De havde været der, som stjal hendes Ko. Kunde de skaffe hende den og hendes Søn igjen, vilde hun ikke forlange Mere, thi om Andre bekymrede hun sig ikke.

— „Eders Søn ligger oppe paa Taarnet, saa død som en Sild, ham faaer I ikke mere igjen," sagde Dvergen. „Han var en Hund og en Forræder, som var i Ledtog med ham, vi spørge efter, og det blev hans Død; thi han lod sig forlokke af Herremanden til at forraade sin Pligt, og da blev han fældet paa sin Gjerning."

Qvinden foer op med et Hyl, som endogsaa vækkede den døsende Hans Knap, der endnu bestandig sad som livløs i Ovnkrogen med Huen over Ørerne, for ikke at høre Kanonskuddene, der havde forvirret hans svage Hjerne. Dvergen følte Medlidenhed med dette Udbrud af en Moders Smerte og gjentog sin Beretning i noget skaansommere Udtryk.

— „Og sværger I mig, at det er Sandhed, og at *han* er Skyld i min Drengs Endeligt?" sagde hun.

— „Ja, det sværger jeg Eder ved alle Helgene, thi jeg har selv seet det, og jeg stod hos, da Eders Dreng blev dræbt for den Aarsags Skyld."

Moer Holstener rev Haaret af sit Hoved og udstødte Forbandelser imod Alverden, men mest imod Niels Finke; hun rasede over, at hun ikke kunde sønderrive ham med sine Negle.

— „Og jeg har havt ham her, lige for mig, jeg

kunde have revet det falske Hjerte ud af Livet paa ham," skreg hun forbittret. „Men I kunne naae ham endnu, thi han red nys herfra og han red Nord paa. Skynd Eder! Jag efter ham. Og kunne I naae ham, da dræb ham, dræb ham! men langsomt. Piin ham! Og lad ham døe uden Skrifte og Forladelse!"

Smeden og hans Ledsager hørte ikke Mere, de vendte Hestene imod Nord og joge afsted, mens hun vedblev at udstøde Forbandelser imod Sønnens Morder.

Tause fore de hen ad Landeveien, Dvergen var bestandig foran, og hans speidende Blik opdagede først, at de ikke havde forfeilet Sporet; thi som de kom ud af et af de mange Smaakrat, Veien snoede sig igjennem, saae de, at de Flygtende vare foran dem. Og da Niels Finke og hans Ledsager endelig hørte Hestetravet og vendte Hovederne tilbage, havde de nok Grund til at føle sig beængstede; thi Dvergens underjordiske Skikkelse paa den store Hest og med den flagrende Kappe, der hævede sig og atter sank, som et Par store Flaggermusevinger, og Smedens kæmpestore Krop, laadne Hue, kulsorte Vams og sværtede Ansigt gave denne Forfølgelse noget Djævleagtigt, som drev de Flygtende til den yderste Anstrengelse for at undslippe. Det lykkedes dem, og de naaede de tydske Ryttere, til hvem de toge Tilflugt under Beskyttelse af Klaas Bremers tydske Feltbind, som de svingede i Luften, for at give sig tilkjende.

Da Smeden naaede igjennem Krattet, og saae de to til Kamp opstillede Rytterskarer, dreiede han sin Hest og red tilbage i Krattet. Dvergen blev holdende bag en Tjørnebusk, hvor siden Jochum Kaas traf ham. —

Holdende inde i Tykningen af Krattet kunde Hans Sværdfeger ikke være nogen Tilskuer af Kampen, som

førtes udenfor; imidlertid kunde han nogenlunde slutte sig til dens Gang af de forskjellige Feltskrig. Havde han havt eet af de mange Sværd, han selv havde smedet, i sin Haand, vilde han intet Øieblik have betænkt sig paa at styrte sig midt ind i Kampen, thi Hans Sværdfeger var en kjek og modig Mand. Men den almindelige Kniv, som enhver Mand paa den Tid bar i Beltet, og Hammeren, som han mere bar som et Tegn paa sin Haandtering, hvoraf han var stolt, end af nogen anden Grund, vare de eneste Vaaben han bar, og i Skyndingen havde han mere tænkt paa at indhente Flygtningen, end paa hvad han vilde foretage, naar han havde indhentet ham. Forbittret trykkede han nu Hammerskaftet i Haanden og forbandede den Ubetænksomhed, der havde tvunget ham til denne uvirksomme Rolle, medens Vaabenklang og Kampskrig lød rundt om.

Som han saaledes holdt, hørte han Hestetrav tæt ved, og en Rytter kom i fuld Fart gjennem Krattet. Det var Niels Finkes flygtende Svend, der sneg sig bort fra Kampen med sin Andeel af de stjaalne Penge. To Ryttere havde forfulgt ham til Krattet, men her opgave de Forfølgelsen og vendte tilbage til Kampen. Uden at see for sig, foer den Flygtende over Stok og Steen; da fik han pludselig Øie paa Smeden, som uvilkaarlig havde løftet Hammeren, ligesom en Jæger tidt løfter Bøssen og sigter paa en hurtig opflyvende Smaafugl, som han dog ikke vil øde sit Skud paa. Svenden kastede Hesten, for at undvige, men den forviklede sig i Krattet og snublede. I samme Øieblik var Hans Sværdfeger paa Siden af ham, rev Tøilen af hans Hænder og løftede atter Hammeren; men da Svenden bad ynkeligt for sit Liv, lod han den synke og sagde: „Giv hid dit

Sværd og din Hjelm, og reis saa til Helvede, som er Dig vist nok!"

Svenden tog Hjelmen af sit Hoved og rakte den skjelvende til Smeden, som til Gjengjeld tilkastede ham sin Hue, derpaa spændte han Sværdet fra Siden og gav ham det. Hans Sværdfeger slap Tøilen, og nu flygtede Svenden med fornyet Hurtighed; men Smeden vendte Hesten til den modsatte Side og red ud af Krattet, thi nu kunde han nok have en Mening og tale et Ord med i denne Strid.

En tydsk Trompeter holdt tæt udenfor Krattet. Ved Synet af Smeden, som uventet viste sig bag ved ham, satte han Trompeten til Munden og blæste af al Magt, for at advare Sine for Baghold; thi Tydskerne havde, ligesom de Danske, anseet Krattet for at være mistænkeligt. Det tæt sammenpressede Haandgemæng, i hvilket Jochum Kaas var bleven saaret, opløstes i samme Øieblik, de tydske Ryttere adløde Signalet, de sprængte til alle Sider og søgte at komme bort. To af disse Ryttere havde taget Niels Finke imellem sig, han var kjendelig paa det tydske Feltbind, som han havde kastet om sig, og som nu forraadte ham. Det Hug, Jochum Kaas havde bibragt ham, var vel trængt igjennem Pantserskjorten, som han bar over sin Vams men det havde ikke saaret ham, det havde kun revet hans Klædning itu og blottet en Deel af den røvede Skat, som afbødede Hugget og saaledes frelste hans Liv. Men hans Rigdom var røbet for Rytterne, og de To, som nu toge ham imellem sig og reve ham ud af den nærmeste Fare, ansaae ham allerede for godt Bytte og regnede paa gode Løsepenge.

Hans Sværdfeger havde kjendt ham og forfulgte

dem over Marken; men endnu en fjendtlig Rytter havde sluttet sig til, og fire mod Een var for ulige. Forbittret reiste Smeden sig i Sadlen og slyngede Hammeren efter Niels Finke, ligesom han og de tydske Ryttere havde naaet Krattet, hvor Forfølgelsen vilde være omsonst. Og Smeden havde sigtet godt, thi den slesvigske Herremand vaklede i Sadlen og sank forover paa Hesten, og det var kun ved Rytternes Understøttelse at han naaede Krattet, hvor de Alle forsvandt.

Smeden vendte Hesten i Harme, kastede sig imod en enkelt tydsk Rytter og huggede ham ned. Derpaa galopperede han til den anden Side af Krattet, hvor han sidst havde seet Dvergen fare hen; da han ikke fandt ham, fortsatte han sit Ridt, thi han var overbeviist om, at hans lille brogede Ledsager ikke kunde være reden tilbage til de seirende Danske, men havde vovet sig efter den Flygtende.

Men Dvergen var ingensteds at see. Kampen var forbi, Tydskerne samlede sig om deres Faner og droge i Orden og mandstærke til Stranden, Trompeterne kaldte de danske Ryttere tilbage fra Forfølgelsen. Hans Sværdfeger vendte mismodig om, for nu at søge efter Dvergen i Krattet, hvor han vel maatte være bleven hugget ned af Rytterne, siden han ikke var at see.

— „Hm! Af smaa Træer kan ogsaa hugges Spaaner, det skulde han have betænkt," mumlede Smeden. „De smaa Hunde staaer Djævelen i, de ere ikke at styre. Han fylder ikke meer end en Loppe i en Lade, og dog vil han gjøre Jettegjerning. Det er ingen Skam at vige den Mægtigere; men det er ondt at gabe mod Ovnsmunden, og vil Faaret vække Ulven, da mister det Skindet."

Medens Smeden anstillede disse Betragtninger, red han paakryds og paatvers gjennem Krattet, for at lede efter Dvergens døde Legeme. Og han var saa overbeviist om at han var falden i denne Kamp, at han neppe vilde troe sine egne Øine, da han saae Dvergen sidde lyslevende paa en Steen midt i Krattet og gjøre lydløse Tegn til ham. Og vist er det, at som han saaledes sad, lignede han mere en underjordisk Trold, end nogen anden Skabning.

Hans Sværdfeger holdt Hesten an og saae sig om, han troede, at der maatte være Fjender i Nærheden. Dvergen pegede atter hen paa Jorden foran sig, og nu saae han Legemet af en Mand, som laae i Græsset i en ynkelig Stilling. Smeden sprang af Hesten og gik nærmere med Sværdet i Haanden. Det var Niels Finke som laae for Dvergens Fødder, Klæderne vare næsten revne ham af Kroppen, Beenklæderne vare sønderskaarne ved Knæerne, Hænderne vare bundne paa Ryggen med det tydske Feltbind, som havde tjent til at fængsle ham, i Stedet for at han havde ventet sin Frelse af det. Ridderen var dødbleg og Øinene vare tillukkede.

— „Vil I nogentid gaae paa Falkefangst, Hans Sværdfeger, saa skal I ikke slippe Fuglen af Sigte, thi ellers mister I Sporet," sagde Dvergen med pibende Stemme og en dæmpet Latter. „Jeg holdt Øie med ham . . . og her ligger han nu. Men stille, at Rytterne derhenne ikke mærke os, thi saa ville de tage ham fra os, og jeg vil hellere miste min bedste nye Vams, end jeg vil give Slip paa denne Fangst. Han hører mig til med Rette og efter god Krigsskik, thi jeg har bastet og bundet ham, og gjort ham til min Fange."

Dvergen berettede nu sin Ledsager, hvorlunde han

havde holdt Øie med Ridderen og feet, at Tydſkerne rede til Krattet med ham. Han var da reden derind fra Siden, og nu var han bleven Øienvidne til, at Rytterne havde kaſtet Niels Finke af Heſten, hvilket var en let Sag, da Slaget af Smedens Hammer havde gjort ham fortumlet, hvorpaa de gjennemſøgte hans Klæder, ſom de i Haſtigheden ſønderſkar med deres Dolke. De havde frataget ham en farlig ſtor Mængde Penge og Koſtbarheder, ſom de tre Ryttere havde deelt, medens de udſkjelte ham for en Forræder og en Tyv, ſaa at man næſten ſkulde troe, at de kjendte ham. Da de reent havde udplyndret ham, hvorved de udviſte en uſædvanlig Færdighed, kaſtede de ſig paa Heſtene og joge bort med deres rige Bytte. Men forinden gav En af dem ham et Slag paa Hovedet til Afſked, ſaa at han blev liggende paa Jorden uden Bevidſtheb. Saaſnart de vare borte, kom Dvergen frem af ſit Skjul; hurtig ſom en Los kaſtede han ſig over ſin Fjende, løſte Feltbindet af Ridderen og bandt ham dermed Hænderne faſt paa Ryggen, hvorpaa han tog Sværdet fra ham, ſaa at han nu befandt ſig fangen og værgeløs i hans Vold. Og nu blev Dvergen ſiddende paa Stenen, og afventede rolig det Øieblik, da Ridderen vilde komme til Beſindelſe igjen: da vilde han gjøre ſære Miner, meente han, til hvad her var ſkeet.

Hans Sværdfeger loe, ſaa det klukkede i ham, thi han fandt, at dette var en koſtelig Spas. Han ſatte ſig hos ſin Ledſager paa Stenen, og Dvergen og Kæmpen vare nu Herrer paa Valpladſen, thi de danſke Ryttere travede bort og rede til Staden, og dem fulgte den lille Trop Saarede, ſom i Skridtgang og ſvinglende paa

Hestene forlode denne Kampplads, de havde gjødet med deres Blod." —

Ud af Østreport strømmede, en god Time efter, en Skare Borgere, Qvinder og Børn, Nogle glade og jublende, Andre angestfulde og grædende, efter som de havde Vished for at Deres, der havde været med i Kampen, vare i Live, eller frygtede for, at de maatte søge dem blandt de Døde eller Lemlæstede. Men alle Disse bleve trængte tilside af en endnu talrigere Sværm, som arbeidede sig ind til Staden og for hvilken Porten bogstavelig var for snever. Det var den uhyggelige mørke Sværm, som man overalt og til alle Tider har kaldt Folket, idet Enhver har undtaget sig selv fra at høre til det. Soldater, Skjøger, Lastdragere, Sømænd, Qvinder, Tiggere, Børn myldrede mellem hverandre, den Ene kastede hensynsløs den Anden tilside, den Svagere maatte vige for den Stærkere, indtil denne igjen fandt sin Overmand. Man hujede og skreg, jublede over Seieren og hylede Forbandelser over Tydskerne, Drengene pebe i Fingrene, hvilket Drenge til alle Tider og i alle Lande have besiddet en medfødt Færdighed i. Det var en Dommedagslarm. Og denne Sværm ledsagede et Tog, som drog langsomt gjennem Østregaden til Fiskertorvet, saa tæt omringet, at man ikke let skulde kunne angive dets egentlige Bestanddele.

Midt i Klyngen red Dvergen, med en Ridders Hjelm balancerende paa Toppen af det store, rødhaarede Hoved, og med et Sværd, der næsten var lige saa langt som han selv, paa Skulderen. Dersom Pukkelen ikke havde givet det et fast Støttepunkt, vilde det have overgaaet hans Kræfter at holde sit Indtog i Staden med draget Sværd. Puslingen saae kjek og stolt om paa

den tætte Sværm, som om den ret egentlig var der til hans Forherligelse. Ved Siden af ham red Hans Sværdfeger, ogsaa med Hjelm og Sværd; men det var sienfynligt, at han følte sig lidt fremmed i dette Optog, og vilde have været mere tilfreds med sin gamle laadne Hue og Hammeren, Insigniet paa hans hæderlige Haandtering, hvilket han havde efterladt paa Valpladsen. Dvergens brogede Narredragt og Smedens sværtede Vams stode i en besynderlig Modsætning til deres krigerske Fremtræden, og gav Optoget nogen Lighed med de Mummerier, som ofte fandt Sted i Fasten. Imellem begge de Ridende gik den slesvigske Herremand, Ridder Niels Finke, og ihvorvel han var i en ynkelig Forfatning, med bagbundne Hænder og sønderrevne Klæder, svarede Modsætningen mellem Pantserskjorten, den ridderlige Dragt og Dvergens store Narrehat, som man havde givet ham paa Hovedet, saa fuldkommen til hele Optoget, at man kunde troe sig hensat i et af Carnevalets Mummespil, som dog længst vare forbi.

Toget bevægede sig langsomt over Torvet hen imod Vimmelskaftet, for at naae Stadens Raadhuus, som dengang laae paa Hjørnet af Klædeboderne og Nørregaden, nær ved Vor-Frue-Kirke. Thi Hans Sværdfeger havde udtrykkelig betinget sig, at den slesvigske Herremand skulde overgives til Raadet, da han frygtede for, at Kong Eriks Yndest for Forræderen skulde komme ham til Fordeel, om han blev ført til Kjøbenhavns Slot, hvorhen Dvergen vilde bringe ham. Og denne havde indvilliget deri, naar kun han maatte være den, som høitidelig overgav sin Fange i Raadets Hænder. „Thi jeg vil see ham hængt, forinden jeg dør," sagde han.

„Det har jeg spaaet ham i hans Velmagt, og nu skal han ikke undgaae den Skjebne.“

Men da de vare komne ud for Hellig-Aands Kloster og Gaden blev engere, tiltog Trængselen og med den Folkets Utaalmodighed. De Ridende vare nødte til at standse, Skrigene tiltoge, og Forbittrelsen imod Forræderen, hvis Niddingsdaad nu var rygtedes overalt, voxede i den Grad, at man overlydt forlangte, han skulde bøde med Livet paa Stedet. Hans Sværdfeger raabte og formanede Hoben til Orden og Lydighed mod Lovene; han skreg, at Raadet skulde forhøre Fangen, maaskee vare flere Forrædere i Staden, som han kunde udsige, naar han kom paa Rækkebænken; brave Folk, som havde kæmpet hæderlig mod Fjenden, skulde ikke besmitte deres Hænder med Mord; det var Niddingsdaad at fælde fangen Mand, og Bøddelen maatte være hans Bane. Men hans Ord tabte sig i det Forbittrelsesskrig som lød fra alle Munde. De Ridende vilde paaskynde deres Ridt, men Klyngen stoppede for dem, man greb Hestene i Tøilerne, Sværd og Stænger bleve løftede rundt om, thi de Fleste vare endnu bevæbnede fra Kampen, og de havde, som man siger, faaet Blod paa Tand. En kæmpestærk Sømand greb Niels Finke i Brystet og trak ham frem mellem Hestene. Hans Sværdfeger greb fat i Fangen; idet han vendte Hesten og red Sømanden over, løftede han med sine senestærke Arme den skjelvende Herremand i Veiret; men Skrækken havde næsten tilintetgjort Niels Finke, og han kunde selv ikke yde den mindste Hjelp, men sank sammen, da Smeden slap ham.

— „Han er død! Han er ude!“ raabte Nogle.

— „Saa hæng ham bagefter! I Træet med ham!“ skreg Andre.

— „Ja, hæng ham i Træet!“ brølede utallige Stemmer.

Nu stod der netop et halvudgaaet Træ tæt ved Klostermuren, som syntes fortrinlig skikket til en saadan Execution. Den ene Halvdeel af Stammen var en afsavet Bul, thi Træet havde engang været dobbelt; men dets Tvillingbroder var forlængst forsvunden, og den tilbageblevne Deel vilde snart faae samme Skjebne, da det næsten var udgaaet, og ikkun en enkelt Green med nogle vantrevne grønne Knopper, hang ud over Gaden, ligesom Armen paa en Galge.

— „Hæng ham! Op med ham!“

— „Hæng ham op, for at vi kunne see om han er værd at hænge!“

Denne Grund forekom Hoben saa morsom, at den blev ledsaget af en skingrende Latter. Hans Sværdfeger meente, at man burde benytte Stemningen til at forebygge et Mord, men han kjendte sit Publicum for godt, til at ægge det ved Modstand.

— „Saamænd!“ raabte han, „den Grund er god nok. Men det er en kortvarig Fornøielse, og vi ville faae mere Glæde af ham, naar Raadet sætter ham i Halsjernet en Dagstid, og derpaa lader ham hænge bagefter.“

— „Vi ville selv sætte ham i Halsjernet!“

— „Ja, det ville vi, til Ære for Fru Philippa!“

— „Afsted til Gammeltorv! Plads! Plads!“

— „Nei! Her! Hæng ham her!“

— „Først vil vi see ham! Op med ham!“

— „Op paa Træet! Op paa Træet!“

Skriget blev for almindeligt, til at Smeden længer kunde modsætte sig. Han greb den halvdøde Ridder i

Kraven og førte ham henimod Kirkemuren. Dvergen hævdede sin Plads paa den anden Side af ham, og saaledes holdt de endnu Mængden fra at forgribe sig paa ham. Niels Finke maatte staae op paa den affavede Træbul, og var nu udsat for den gabende Mængdes glubske Øiekast. Man modtog ham med et forfærdeligt Hyl. Der var saa megen Mordbegjerlighed i dette Skrig, at hans Skjebne ikke længer var tvivlsom.

— „Han maa døe!“ sagde Smeden halvsagte til sin Ledsager. „De ville have hans Liv.“

— „Det er ikke mere end han godt har fortjent,“ sagde Dvergen.

— „Men det er kun halv Straf, naar han ikke har tilstaaet sin Brøde,“ vedblev han. „Og saa maa ham gives Tid til Skrifte, ellers kunne vi selv faae en brat Død til Gjengjeld. Jeg skjøtter ikke om at sende en Sjæl uvarslet til Helved.“

Dvergen tænkte paa Mo'er Holsteners Søn, som han allerede havde paa Samvittigheden, og han saae betænkelig ud derved.

— „Vi faae tale til dem og vinde Tid. Og det skulde være slet bevendt med Eders Vid, om I ikke kunde finde paa Noget, som kunde hjelpe os af denne Klemme, og at vi lade dem dømme ham, som ere beskikkede dertil og som kunne gjøre det med god Samvittighed.“

Det var et jammerligt Syn at see den engang mægtige og stolte Herremand staae her, omringet af denne vilde Skare, der tørstede efter hans Blod. Han var dødbleg, Tænderne klapprede i Munden, han rystede saaledes, at Narrehatten, som pasfede til Dvergens store Hoved, gled ham ned over Øinene, saa at han næsten var blindet af den.

Det var ikke uden Vanskelighed, at Hans Sværdfeger skaffede sig Gehør hos den ophidsede Mængde. Han forestillede den, at man maatte forhøre Fangen, for at Folket kunde dømme ham derefter, og man maatte give ham Tid at skrifte; thi gjorde man det af med ham uden at forunde ham Kirkens Trøst, vilde man fordømme sin egen Sjæl til Skjersildens Pine derfor. Mange bleve betænkelige derved, men Nogle meente, at bleve de ved at raabe, skulde nok Andre føie sig efter deres Villie, og paa disse kom da Ansvaret. Dette er en Betragtning, som ofte leder Massens Handlinger i bevægede Tider. Men det smigrede de Fleste at holde Forhør og Dom over en Riddersmand, og derfor raabtes almindelig, at han skulde udspørges om sin Brøde. Men Ingen meldte sig for at overtage denne Forretning. Smeden skyndte sig at overtale Dvergen til at gjøre dette, for at afværge større Onde.

— „Mine Venner," raabte Dvergen med sin pibende Stemme, „denne Mand, som her staaer, er min Landsmand. Han er en Sønderjyde, som jeg, men vi ligne ikke hinanden stort, som I nok kunne see, naar I betragte os nøie."

Denne Begyndelse morede Sværmen, som gav sit Bifald tilkjende med Latter, Hujen og Piben.

— „Og vi ligne hinanden end mindre i Sind end i Skind, thi vel ere alle Mennesker Jyder for Vor Herre, men med Sønderjyderne gaaer det anderledes, de Fleste ere endnu Jyder for Vor Herre og for Kongen, men Nogle ere Slesvigere for Djævelen og de holstenske Grever."

Ihvor maadelig denne Spas end var, gjorde den dog sin Lykke, saa meget mere som Dvergen gjorde sig Umage for at efterabe en Dommers Væsen og Stemme.

— „Mine Venner! Denne Mand, som staaer her, er en velbaaren og fornem Herre, som Kong Erik har skjenket Brev og Skjold. Det er Herr Niels af Finke, hvis hæderlige Forfædre have udført flere Bedrifter med Alenmaal, end nogen velbyrdig Ridder med sin Landse."

Ny Latter og Hujen. Endogsaa De, som havde raabt ivrigst paa at man skulde hænge Ridderen strax, taug nu og meente, at det lige saa godt lod sig udføre efter disse Løier, som man burde tage med.

— „Vil I vide, hvilket Vaaben Hans Naade Kongen har skjenket denne agtbare Ridder, da kunne I see hen hvor han staaer, thi han er nu sit eget Vaaben, som er en guul Finkefugl paa en Træstub med en eneste sølle grøn Green. Han er vel saa guul i Huden, som nogen Mand, der har Hjertet i Halsen eller i Buxerne, men ikke paa rette Sted, og at han er paa den grønne Green kan heller Ingen negte. I see altsaa, at denne er den rette Finkeridder."

Smeden smilede bifaldende. Latteren var almindelig, Ridderen bed sig i Læben. Hvad var Døden imod en saadan Forhaanelse! Og dog ønskede han at frelse Livet.

— „Videre! Videre! Til Sagen! Hans Brøde!"

— „Vi vide det. Det behøves ikke!"

— „Han har forraadt Staden til Tydskerne!"

— „Han har begaaet Landsforræderi!"

— „Han har stiftet Ildebrand i Staden!"

— „Han har skjult Stadens Fjender og lagt onde Raad op imod os."

— „Han har myrdet en gammel Pebersvend?"

— „Nei, ved den evige Gud! Nei, dette har jeg ikke gjort!" raabte den Fortvivlede; men Ingen hørte hans Ord i denne Larm. Dvergen vilde atter tale, men

en Stemme overskreg hans, og en Bølgen i den tæt sammenpressede Hob viste, at Nogen med Magt trængte sig igjennem. Hans Sværdfeger dreiede sin Hest for at gjøre Plads; thi han meente, at enhver Afbrydelse var ønskelig i den vilde Stemning, som disse Beskyldninger havde fremkaldt hos Mængden.

En Qvinde arbeidede sig gjennem Hoben, medens hun skreg: „Lad mig see ham, lad mig see ham!"

Nu traadte hun frem. I eet Spring stod hun ved Træet, og i det næste paa Træstubben ved Siden af den Ulykkelige. „Lad mig see ham!" gjentog hun, og i samme Øieblik fløi Narrehatten langt bort, og Mo'er Holsteners glubende Øine stirrede paa hans dødblege Ansigt.

— „Ja, det er ham! Det er den skjændige Forræder, som har solgt Staden til Fjenden! Det er ham, som var i Ledtog med Pebersvenden, og om Natten sendte Bud til Fjenden! Det er ham, som forlokkede min Søn og voldte hans Død! Det er ham . . . den Forræder!"

Og da hun ikke kunde finde Mere at sige imod ham, spyttede hun ham i Ansigtet.

Folkemassen, som for et Øieblik havde forholdt sig rolig, begyndte atter at skrige.

— „Det er hans Skyld, at saa meget Blod er flydt!"

— „Hans onde Anslag har bragt Staden i Fare og Nød!"

— „Han har de Slagne og de Saarede paa Samvittigheden!"

— „Han er Skyld i min Mands Død!"

— „I min Broders Lemlæstelse!"

— „I min Faders! De Slagnes Blod skriger over ham! Den skammelige Landsforræder!"

— „Døe! Døe! Hæng ham!"

— „Men først Skrifte," raabte Smeden med en Stemme, som trængte igjennem alle de Andres. „Først Skrifte, ellers kommer hans Død over Eders Samvittighed i Eders Dødsstund!"

— „Nei, nei! uden Syndsforladelse! Han sendte min Søn i Døden uden Skrifte, og han pines i Skjærsilden for denne Mands Ondskab! Til Helved med ham uden Skrifte!" raabte Hans Knaps Hustru.

— „Ja, til Helved med ham! Hæng ham!"

— „Og vil nogen brav Mand være Bøddel?" raabte Hans Sværdfeger atter. „Hvo vil gjøre sig ureen, som Skinderens Svend, saa at ingen Mand herefter tør røre hans Haand eller pleie Samkvem med ham, som har været Rakker?"

En dyb Taushed fulgte paa disse Ord, den Ene saae til den Anden, men ihvor gjerne de end vilde have deres Dom udført, havde dog Ingen Mod til at paatage sig denne foragtede Bestilling, som altid blev udført af en formummet Mand, hvis Aasyn aldrig Nogen fik at see, hvilket end mere forøgede den Rædsel, denne Mands forfærdelige Embede indgjød Massen.

— „Jeg!" raabte Hans Knaps Hustru. „Jeg vil hevne min Søn og forløse ham af Skjærsildens Pine! Jeg vil hænge Forræderen!"

Selv de Haardeste gjøs ved dette Udbrud af den vildeste Hevn. Men denne Følelse var kun øieblikkig, og da Mo'er Holstener atter gjentog sit forfærdelige: „Jeg vil!" — lød et Hyl i den tætte Masse, som afsagde den Ulykkeliges Dødsdom.

Med vild Glæde gav Qvinden ſig til at udføre hvad hun havde paataget ſig. Hun løſte Ridderens Hænder, ſom endnu vare ſammenbundne med det tydſke Feltbind, og de faldt kraftesløſe ned uden Bevægelſe. Hun gjorde en Løkke af Skjerfet, og fæſtede den om den fremragende Green, ſaa at den ſvævede ſom en Krands over den Ulykkeliges Hoved. Derpaa ſaae hun veltilfreds paa hvad hun havde gjort, bøiede Grenen ned for at prøve, om Løkken kunde naae hans Hals, og traadte frem med Foden, ſom om hun allerede vilde ſparke ham ned af Stubben og lade ham dingle i Luften. En dyb Taushed var indtraadt. Det imponerede Maſſen, at ſee denne Qvinde ſysle med disſe Tilberedelſer, ſom om hun havde tilbragt ſit Liv dermed, de følte næſten ſamme Rædſel for hende, ſom for Bøddelen med hans Maſke, og uvilkaarlig udvidedes Kredſen om hende. Ridderen havde lukket Øinene og forſøgte at bede, han bevægede Læberne. Furien bøiede atter Grenen, ſaa at Løkken dinglede ham i Anſigtet; ved denne Berørelſe ſlog han Øinene op, og ſtirrede med et næſten bruſtent Blik paa den tauſe, gabende Mængde. Mo'er Holſtener rækkede Tunge ad ham, og greb Løkken, for at lægge den om hans Hals. — —

Medens Krigsbulderet fra Slaget endnu lød udenfor Staden, herſkede en dyb Stilhed i de nærmeſte Gader omkring Vor-Frue Kirke. De ſtore Kirkedøre ſtode aabne, og man ſaae gjennem Forhallen ind over den knælende og bedende Menighed lige op til Høialtaret, hvor en Mængde indviede Lys brændte, ſom oplyſte den udſkaarne og koſtbare Altartavle. Foran Høialtaret ſtod Roeskilde Biſp, Herr Peder Jernſkjæg, i ſin prægtige Chorkaabe, med Hyrdeſtaven i Haanden, omgivet af Provſter, Kanniker

og Munke. Halvſyngende mumlede Biſpen Bønner, og Munkene ſang Responsa med dæmpede Stemmer. Foran Altaret knælede Dronningen, rundt om hende laae hendes Damer, og nedenfor Choret var Kirkens ſtore Gulv næſten opfyldt med Grupper af Bedende, meſt Oldinge og Qvinder, ſom anraabte Verdens Herre om Naade og Frelſe for Staden.

De mange mumlende og hviſkende Stemmer gave en underlig Gjenlyd under de høie Hvælvinger, og denne tiltog efterhaanden; thi de høie Jubelraab, ſom afløſte Kanonſkuddene, der vare aftagne lidt efter lidt og nu ganſke ophørte, bragte Menigheden i Bevægelſe, og en glad Anelſe gik gjennem Forſamlingen og gav ſig Luft i ſtille Meddelelſe fra Nabo til nærmeſte Nabo. Støien tiltog og kom nærmere, Mange ſtode op og forlode Kirken, kun omkring Høialtaret ſporedes ingen Bevægelſe, thi Dronningen og hendes Følge, og Biſpen og Præſterne ſyntes at være døve for enhver Ting, der kunde virke forſtyrrende paa deres Andagt.

Omſider lød Seiersſkriget tæt udenfor Kirken. Mellem Jubelen blandede ſig beſtemte Raab, at Slaget var vundet, at Fjenden ſeilede bort, og at al Fare var afvendt fra Staden. Hovſlag af Heſte og Trin af Bevæbnede løde allerede ved Indgangen til Kirken, og to Ridderſmænd betraadte Helligdommens Forhal; men de ſtandſede pludſelig ved Indgangen, thi Biſpen rakte Haanden ud og paabød Stilhed. Dronningen, ſom havde gjort en ufrivillig Bevægelſe for at reiſe ſig, bøiede atter Hovedet og bad inderligt, og Jutta Seheſted, der var ſprungen op i Haſt, faldt lige ſaa hurtig paa ſine Knæe igjen.

Biſpen vinkede, og den ſtille Gudstjeneſte, der havde

passet til det betrængte Øieblik, afløstes pludselig af en lydelig Takkesang, som Peder Jernskjæg selv intonerede med en stærk og malmfuld Stemme, og som Munkenes store Chor istemmede med høitidelig Kraft. Det mægtige Orgel faldt ind og ledsagede Psalmen med sine dybe, brusende Toner, Klokkerne løde fra Taarnet, alle Tilstedeværende faldt paa Knæe, og Glædes- og Taknemmelighedstaarer strømmede ud af mange Øine. —

Da Biskpen havde lyst Velsignelsen ilede de Fleste ud af Kirken for at indhente nøiagtigere Underretninger eller opsøge deres Kjære, som havde deeltaget i Faren. Dronningen og hendes Damer forlode langsomt Helligdommen, ledsagede af den gamle Oluf Friis og Drabanterne. I Forhallen traadte Torben Bille og Jørgen Rosenkrands frem for Dronningen, og bragte Hilsen fra Mogens Gjøe med Underretning om Slagets Udfald. Dronningen var saa bevæget, at hun neppe kunde tale, hun foldede Hænderne andægtig over Brystet og saae op til Himmelen med taarefyldte Øine. Men omsider fandt hun Ord til at takke Ridderne for det lykkelige Budskab, de bragte.

Kjøgemesteren havde været saa betænksom, at sende Heste fra Slottet, for at Dronningen ikke skulde tilbagelægge Veien tilfods, hvilket næsten vilde have været umuligt i den Sværm, som allerede opfyldte Gaderne. Hestene ventede udenfor Kirken, og Fru Philippa og hendes Følge beredte sig til et Tilbagetog i en heel anden Stemning, end den, deres Tog til Vor-Frue Kirke var foregaaet i.

— „I ville vel ledsage os til Slottet, ædle Herrer," sagde Dronningen til de to Riddere, som atter vilde begive sig tilbage, da de havde røgtet deres Ærinde.

„Jeg vil være stolt af at blive ledsaget af saadanne Mænd, som have fegtet tapperlig for Stadens Frelse. Thi jeg er vis paa, at havde I ikke gjort fyldest i Kampen, vilde Mogens Gjøe ikke have sendt Eder med Seiersbudskabet.“

De unge Mænd hilsede med glædestraalende Aasyn. Dronningen havde ved denne Befaling opfyldt deres hemmelige Ønsker.

— „Vi ville have Eder nærmest om Os,“ vedblev Dronningen, „og jeg vil selv anvise Eder den Plads, jeg under Eder. I, Jørgen Rosenkrands, skal følge denne Jomfru, som I oftere har fulgt, og I, Torben Bille, skal følge denne Pige, og jeg tilsiger Eder, at det ikke skal være den sidste Gang, I viser hende denne Tjeneste. Herr Oluf Friis vil følge mig, som min Herre og Husbond har paalagt ham.“

De to lykkelige Par forlode Kirken i den angivne Orden. Fru Philippa og hendes Følge stege til Hest, Toget satte sig i Gang, og Borgernes Jubel ledsagede Dronningen overalt, hvor hun kom frem.

Jutta Sehested drillede sin Brudgom underveis, og skjemtede over, at han kom saarløs tilbage fra Striden. Men da han sagde, at han dog havde faaet et Kølleslag i Hovedet, blegnede hun, og han maatte paa Stedet tage Hjelmen af, for at vise hende, at han ikke havde Mærke deraf. Og nu sagde hun, at hendes Bedrøvelse gjeldte hans Hest, som var dræbt under ham, idet hun beklagede, at det smukke Dyr var kommet saa ynkeligt af Dage.

Helvig betragtede Torben Bille med glædestraalende Øine, og sagde med sagte Stemme og rødmende: „Hel-

gene være lovet, som have beskjermet Eder i Farens Stund! I veed ikke den Angest, jeg har udstaaet i denne Dag. Ak! da jeg erfoer denne Veddestrid, I havde indgaaet med Jochum Kaas, da troede jeg, at min Time var kommen, og at Hjertet skulde sprænges i mit Bryst."

— „I ængstedes for Jochum Kaas, kan jeg tænke," sagde Torben Bille; men det var tydeligt, at han ikke meente, hvad han sagde, og at han vel vidste hvem hendes Angest gjeldte.

— „I skulde ikke tage dette saa forsængeligt," sagde den rødmende Pige, lidt ubehagelig berørt ved dette Koketteri. „Og hvi skulde jeg ikke ængstes for Jochum Kaas? Hvi skulde det være mig ligegyldigt hvad Skjebne han fik, hvem min Skjebne vistnok ligger paa Hjertet?"

Torben Bille følte mandigt nok til at indsee sin Uret og svarede: „Vistnok ligger Eders Skjebne ham paa Hjertet, Helvig, og han har end ikke glemt Eder midt i Slagets Tummel. Saa meget Gjek han er i mange Stykker, saa er han dog en tapper Svend, og et ædelt Hjerte skal jeg vidne at han eier."

Det glædede Helvig at høre hendes Elsker yde sin Medbeiler denne Retfærdighed. Torben Bille meddeelte hende, at Jochum Kaas midt under Kampen havde opgivet alt Krav paa hendes Haand. „Det er let at opgive hvad man ikke eier," sagde Helvig smilende. „Og dog glæder det mig, thi jeg vilde nødig gjøre min Fader imod, men dennegang maatte jeg være ham ulydig . . . Siig, har I seet min Fader? Hvor er han?"

Torben Bille kunde ikke besvare dette Spørgsmaal, Alt, hvad han vidste var, at Jochum Kaas havde seet ham paa Slottet, han meente han var hos Kongen. „Gud give han var der," sagde Helvig. „Vidste jeg

det med Sikkerhed, da var dette min lykkeligste Dag. Det er forfærdeligt at ængstes for Nogen, man elsker og er skilt fra . . . . . men det er en uendelig Lykke at samles igjen" . . .

— „For aldrig at adskilles," hviskede Torben Bille, som havde taget hendes Haand. „Søde Helvig! Min elskede Fæstemø! Drag ikke din Haand fra mig, den tilhører mig jo dog med Rette, nu tør jeg kræve den uden at blues for dine Frænder. Og har ikke Dronningen selv tydelig viist, at hun beskytter vor Kjærlighed? Hvo skulde da nu adskille os?"

Helvig lod sin Haand hvile i hans og gjengjeldte sagte hans Haandtryk, medens han bøiede sig imod hende og hviskede kjærlighedsfulde Ord i hendes Øre. Men pludselig trak hun Haanden til sig, og Smilet forsvandt af hendes blege Kind: thi et vildt Skrig havde forfærdet hende og kastede hende voldsomt tilbage i den Verden, hun saa ganske havde glemt.

Det var det Hyl, som Folket udstødte, da Mo'er Holstener erklærede sig beredt til at være Bøddel, det var Faderens Dødsdom, der i dette Øieblik bragte Datteren til at skjelve. —

Dronningen havde flere Gange maattet standse, for at modtage den Hyldest, man overalt ydede hende. Hun talede venligt til Borgerne, som omringede hendes Hest og raabte, at hun var den, der havde frelst Staden, thi havde hun ikke ledet Forsvarsanstalterne, havde det seet galt ud. Hun takkede dem for den Troskab og Udholdenhed, de havde viist i Stadens Forsvar. Og neppe havde hun udtalt, før nye Jubelraab gjenlødе, og Huerne fløi i Luften rundt om hende. Man svingede Vaabnene, trængte sig sammen om hendes Hest, kysſede hendes Klæ-

der, og Enhver ſtræbte at lægge ſin Kjærlighed og ſin Glæde for Dagen.

Toget var ſaaledes kommen forbi Graabrødre- og henimod Hellig-Aands Kloſter, da det vilde Hyl, ſaa modſat de Glædesraab, der hidtil havde ledſaget Dronningen, lød de Ridende imøde. Fiſkertorvet var næſten fort af Mennesker, ſom ſtøiede og larmede. Dronningen ſaae forbauſet omkring. Oluf Friis raabte, at man ſkulde gjøre Plads for Hendes Naade, men Ingen hørte paa ham, og han vilde bane ſig Vei med Magt, da Dronningen, ſom frygtede for den gamle Ridders Jilſindethed, tilraabte nogle af de Nærmeſte og ſpurgte om Aarſagen til denne Larm.

— „Det er en Landsforræder!“

— „Det er en Morder!“

— „En nedrig Herremand, ſom har været i Ledtog med Fjenden!“

— „Han har ſolgt Staden til Tydſkerne!“

— „Det er en Landsforræder! Hæng ham! Hæng ham!“

Saaledes brølede mange Stemmer i Munden paa hverandre. Dronningen gjorde Tegn til at hun vilde tale; men det var ikke muligt at komme til Orde i denne Larm. Imidlertid var Toget langſomt ſtrøet ſaa vidt frem, at det netop var kommet om Hjørnet ved Kloſtermuren, og kunde ſee hen imod Vimmelſkaftet. Dronningen ſlog forſtrækket Haanden i Veiret og udraabte: „Jeſu Maria! For Guds hellige Vunders Skyld! De dræbe ham! Stands! Stands!“

Et hvinende Skrig, ſom døde hen i Torben Billes Navn, ledſagede Dronningens Ord. Helvig havde ſeet og gjenkjendt ſin ulykkelige Fader, i det Øieblik han blev

haanet af Qvinden, som bøiede Grenen med den forfærdelige Slynge over hans Hoved. Hun lukkede Øinene og sank af Hesten uden Bevidsthed. Men Klyngen, der omringede Toget, var saa tæt, at hun ikke kunde naae Jorden, men gled i Armene paa de Omstaaende.

— „Rid! Frels! For Guds Skyld!“ raabte Dronningen med høi Røst.

Torben Bille havde ikke oppebiet Dronningens Befaling, saa lidt som Jørgen Rosenkrands det stumme Tegn, der var Alt, hvad Jutta Seheſted var istand til. Hestene steilede i Veiret, forskrækkede gjorde de Omstaaende Plads; uden at ændse den tætte Klynge rede de Begge frem og kastede Alt overende, som ikke kunde komme af Veien. Skrig og Klager løde mellem hverandre, og flere Hug førtes imod Rytterne, men uden Virkning paa de stærke Harnisker. Og i et Nu holdt Torben Bille ved det skjebnesvangre Træ, hvor Mo'er Holstener lagde Strikken om Niels Finkes Hals. Bleg som et Liig, med bævende Knæe og dirrende Læber vovede denne Ulykkelige ikke at aabne Øinene, for ei at see den Rædsel, der omgav ham. Jørgen Rosenkrands var tæt efter Torben Bille, han foer imod Smeden, greb ham i Kraven og vilde kaste ham af Hesten, idet han raabte: „I oprørske Pak! Vil I ei høre Eders Dronnings Bud!“

— „Stille, stille, Herr Jørgen Rosenkrands,“ sagde den besindige Hans Sværdfeger, som sad godt fast paa Hesten og ikke var saa let at rokke. „Jeg lyder Dronningen saa godt som I eller nogen Anden. Tag Haanden fra min Hals, thi det er vel bedre, at vi befrie den usalige Ridder i Fælledsskab, end spilde Tiden med Kiv og Trætte.“

Imidlertid havde Torben Bille grebet fat i den af

Dødsangesten halvdøde Ridder og stræbte at drage ham til sig. Men den hengjerrige Qvinde vilde ikke saa let slippe sit Bytte. Hun skreg høit om Hjelp og hængte sig fast ved det ulykkelige Offer, saa at hun gjorde det umuligt for Torben Bille at unddrage ham fra den forbittrede Klynge. De harnisklædte Riddere og Hestene havde i Begyndelsen forskrækket Mængden, ligesom ogsaa Dronningens Nærhed. Men alt Dette virkede ikke længe mod Blodtørsten, som havde betaget den forbittrede Hob; man trængte sig allerede tættere sammen om Torben Bille, og mange Hænder løftedes for at staae Qvinden bi, medens der udstødtes forfærdelige Raab imod Ridderne. Jørgen Rosenkrands og Hans Sværdfeger tumlede deres Heste for at holde Mængden tilbage, men de kunde ikke komme saa langt frem, at de kunde skille den næsten bevidstløse Niels Finke, der var omslynget af Torben Billes Arm, fra Furien, der hængte sig ved hans Fødder. Skriget og Faren tiltog med hvert Øieblik.

Dvergen havde været en opmærksom Jagttager af alle disse forskjellige Optrin. Da Hans Knaps Hustru lagde Strikken om hans Fjendes Hals, spillede et Træk af ond Glæde om hans sammenpressede Mund; men han følte til samme Tid Medynk med ham, og Hadet gik over til Foragt for hans Feighed. Og havde han kunnet frelse ham, havde han gjort det. Han holdt Haanden for Øinene, men Nysgjerrigheden fik Overhaand, og han tittede ud imellem Fingrene. Da Torben Bille stormede frem, og Sværdene bleve svingede imod ham, ønskede han, at det ikke maatte lykkes Ridderen at unddrage Offeret fra den fortjente Straf, og da han saae den Kjekhed, hvormed han ikke ændsede sin egen Fare, for at frelse et Menneskeliv, som han maatte foragte,

ſkammede han ſig over at have næret ſaa ſlette Ønſker. Og da nu Hans Sværdfeger ſelv deeltog med i at befrie deres fælleds Fange, vaklede han ikke længer. Med den Snildhed, ſom er Folk af hans Slags egen, vidſte han ſtrax Raad. Idet han kaſtede ſin Heſt til Siden, raabte han med den pibende Stemme, ſom netop derfor gjennemtrængte Larmen: „Bertel Holſtener! Mo'er Holſtener, Eders Søn!“

Furien ſlap ſit Bytte ved diſſe Ord. Hun ſlog Hænderne ſammen, og ſtirrede forvildet om ſig. Torben Bille gav Heſten af Sporerne, idet han drog ſin Elſkedes Fader faſtere til ſig. Mængden veeg ſky tilſide, og gav Plads under et vildt Raab; den ſaae, at Byttet var vriſtet fra den. Og nu foer den unge Ridder igjennem den bugtede Algade, fulgt af Jørgen Roſenkrands, Smeden og Dvergen, ſom havde ondt ved at følge de Andre, uden at tabe ſin kriegerſke Hovedbedækning. Ilden ſtod af Stenene efter dem, endnu paa Gammeltorv kunde de høre de forbittrede Skrig, ſom forfulgte dem. Snart vare de ved Stadens veſtre Port, og nu dundrede de rappe Hovſlag over Vindebroen. —

Intet er omſkifteligere end den Stemning, der beherſker Folkemaſſen. Forbittrelſen over at have miſtet et Sørgeſpil, veg ſnart for Nysgjerrigheden efter et Skueſpil. De ſamme Menneſker, der et Øieblik før havde hylet, ſom hungrige Hyæner ved Lugten af Blod, de jublede et Øieblik efter omkring Dronningens Heſt. Om Mo'er Holſtener, ſom for ſeent opdagede det Bedrag, man havde ſpillet hende, og ſom fortvivlet rev Haarene af ſit Hoved, brød Ingen ſig nu mere. Alle ſtrømmede til Fiſkertorvet, hvor Dronningen holdt med ſine Damer og en Skare Riddere og Drabanter, ſom vare redne ud

af Slottet for at beſkytte hende, da de vilde Skrig bragte dem til at troe, at en eller anden Fare truede, og de ikke bleve beroligede for denne Frygt ved at ſee en af Dronningens Damer blive baaren ſom livløs til Slottet, medens hendes ledige Heſt blev trukken bagefter.

Dronningen havde fattet ſig efter ſin Skræk, da hun havde ſeet, at det var lykkedes Torben Bille at frelſe den Ulykkelige af Folkets Hænder. Med Blidhed og Venlighed talte hun til den oprørte Maſſe, og formanede den til Orden og Lydighed mod Lovene.

— „Er Nogen ſkyldig i Brøde, da er Loven Dommer over Hvermands Handling, og Ingen undſlipper ſin Straf, ſom bliver ſagſøgt efter Retfærdighed. Men Voldsdaad ſømmer ſig ikke for brave Mænd, og mindſt for Eder, ſom nys har prøvet Vor himmelſte Faders Naade og Miſkundhed i Farens Stund. Der er udgydt Blod nok i en retfærdig Kamp paa denne Dag, lad ikke Uretfærdighed forlede Eder til at udgyde ſaadant Blod, ſom raaber til Himmelen imod Eder. Naar Kampen er tilende, ſømmer det ſig for Seierherren at være mild imod ſin Fjende, thi Seieren er af Gud. Men den bedſte Seier er at overvinde ſig ſelv. Er der endnu nogen Fjende i Staden, da tilſiger jeg ham Fred og Beſkyttelſe, og hvo ſom bryder denne Fred, han ſkal ſtaae mig til Regnſkab, thi han har beſkæmmet mit Ord og min Ære.“

Hoben ſlog ſkamfuld Øinene ned. Men Enkelte i Klyngen vilde undſkylde ſig, de mumlede, at Herremanden var en Landsforræder og en ſaadan var værre end en Fjende. Og nu blev dette Raab efterhaanden lydeligere.

— „Og har den Mand været en Forræder, ſom I troe, da vil han ikke undgaae ſin Straf, og den ſkal

være haardere end saa Øieblikks Dødskamp. Thi værre end Døden er Samvittighedens Angest, og Guds Haand vil falde tungt paa Forræderens Hoved. End staaer det Ord ved Magt: at Samvittighed er baade Anklager, Vidne og Dommer. Hvermand skal høste, som han har saaet, og Forræderen skal vistnok høste sin Skjændsels Frugt. Men Straffen hører Herren til, for hvem Intet er skjult."

Dronningens Ord virkede som en Trolddom paa det ophidsede Folk, Mængden blottede Hovederne uvilkaarlig og fulgte i Taushed hendes Hest, da Toget atter langsomt satte sig i Gang til Slottet. Ved Vindebroen hilsede hun venligt og bad Enhver gaae rolig til Sit, og ikke glemme at takke Gud for denne Dag, som havde frelst dem fra Fare, fra Sorg og fra Synd. Og den Taushed, hvormed Folket nu hyldede sin elskede Dronning, glædede Fru Philippa mere, end om hun var reden igjennem Taarnporten under den mest stormende Jubel. —

Torben Bille havde slaaet Hjelmgitteret for Ansigtet, saasnart han var kommen udenfor Staden. Han standsede sin Hest og løftede den slesvigske Ridder i Sadlen. Denne var endnu ikke kommen ret til sig selv, hans Ansigt var endnu liigblegt, hans Læber bævede, og Øinene syntes at have tabt deres Seekraft. Han stirrede omkring sig, som om han ikke kjendte Nogen, og lagde Haanden paa Panden, som for at fastholde Tanken. Torben Bille var staaet af Hesten, som han endnu holdt ved Tømmen. Dvergen, der var bleven noget bagud, kom nu til; men idet Hesten standsede af sig selv, tabte han Ligevægten, og Hjelmen rullede paa Jorden.

Torben Bille tog den op og sagde: „Denne vil

være mere paa rette Sted paa dette Hoved, end paa dit, min Ven," — og nu trykkede han Niels Finkes Hjelm fast paa hans Hoved.

— „I er nu frelst og udenfor Staden," vedblev han til Ridderen, som efterhaanden var kommen til Besindelse. „Jeg haaber til Gud, at Eder er gjort skammelig Uret, og at I ikke har Det paa Samvittigheden, som I er beskyldt for. Vil I vende tilbage, da skal Ingen krumme et Haar paa Eders Hoved, og I skal komme fri og uskadt til Kjøbenhavns Slot, at I kan klage Kong Erik Eders Sag og blive dømt af Eders Lige . . . . . Jeg vilde give mit Liv for, at I turde gjøre det og kunde beskjæmme Eders Anklagere" . . .

Niels Finke svarede ikke. Han stirrede hen for sig, og syntes at gruble over sin Stilling.

— „Hjelmen kan han tage, thi den hører ham til med Rette," sagde Dvergen, „men Kong Eriks Naade skal han ingensinde tage igjen, thi den har han eiet med Urette. Om han har myrdet Peversvenden, det veed maaskee kun Gud og han, og om han har tændt Ilden paa Staden idag, som han beskyldes for og som er troligt nok, det kan jeg ikke udsige. Men jeg vidner for Gud, at han er en Forræder, som har handlet i Ledtog med Stadens Fjender og forskrevet sig til Tydskerne,, at ville hjelpe dem med al god Villie. Og er jeg end kun en liden David, skal jeg dog fælde en stor Goliath, thi her er Slyngen, som skal lægge ham øde."

Med disse Ord aabnede han sin Vams og fremtog Niels Finkes Pantebrev til Klaas Bremer.

Den slesvigske Herremand slog i Angesten et Kors for sig, ved at see dette Pergament.

— „Saamænd! Slaa kun Kors, thi dette Brev

lugter nok af Fandens Rænker og er et Helvedes Fribrev," sagde Dvergen. Men Torben Bille rev det ud af Haanden paa ham, og stirrede i det.

Bogstaverne dandsede for hans Øine. Ihvorvel han var kyndig i at læse Skrift, hvilket ikke var saa meget almindeligt paa den Tid, forgik dog nogle Øieblik, inden han var istand til at samle et eneste Ord. Men efterhaanden dukkede de op, ligesom af en Taage. Han stirrede længe paa dette ulykkalige Dokument. Derpaa sagde han med en Stemme, der klang huul og tør gjennem Jerngitteret, som dækkede hans Ansigt: „Ulykkelige Mand! Fly saa langt, som Hesten kan bære Eder, I undflyer dog ikke Eders Straf, thi Eders Samvittighed skal følge Eder. Tag dette Brev, som Djævelen har forført Eder til at skrive, og vid, at skal Gud nogentid tage Eder til Naade, da skal det være for Eders Barns Skyld . . . for Eders uskyldige Datter . . . hvis Fred og Ro I har myrdet" . . .

Torben Bille afbrød sig selv, thi Stemmen svigtede ham. Niels Finke vaklede i Sadlen, han greb Pergamentet, trykkede det til sine Øine og udbrød: „O, min Datter! Min Datter!"

Det var Hjertets Dødsskrig, som gjenlød i disse smertelige Ord.

— „Bort! I har ingen Datter mere! Fly!"

Torben Bille slap Tøilen og sparkede til Hesten, som foer afsted med Niels Finke. Det var en Flugt, som om Dyret følte, at Døden var det i Hælene. Støvet reiste sig som en Sky omkring dem, og da den fordeelte sig, vare Hest og Rytter dem allerede af Syne.

— „Min Ven, I har gjort Eders Pligt," sagde Torben Bille til Dvergen. „Men om I har ønsket et

andet Udfald og en snarere Hevn, da tilgiv mig at have handlet paa egen Haand i denne Sag. Jeg kan have meget Uret i hvad jeg har gjort; men jeg kunde ikke anderledes."

— „Høibaarne Herre," sagde Dvergen stammende, „jeg vil takke Eder, om I ikke dømmer mig værre end jeg fortjener. Men fordi man har en Pukkel paa Ryggen og tjener for Nar i Kongens Gaard, kan man gjerne have et Hjerte i Brystet alligevel."

Og Taarerne trillede ned ad Dvergens Kinder, thi han kunde nu nok mærke hvordan det hang sammen.

Jørgen Rosenkrands saae ud ad Landeveien efter den Flygtende, og sagde trøstende: „Menneskets spaaer, min Ven, men Gud raader for Lykken . . . Er det Hans Villie, da kan en ond Dag end faae en god Aften."

Torben Bille svarede ikke; han vendte sig og gik tankefuld hen imod Staden.

— „Velbaarne Herr Torben Bille," sagde Hans Sværdfeger, „tro ikke, at jeg kjender saa lidt til Skik, at jeg skulde ride til Staden, mens I gik tilfods. Tag denne Hest, som dog ikke er min egen, den vil hellere rides af en Herre end af en Smed, og sandt at sige er jeg mere vant til at smede Bidsler, end til at styre dem."

— „Tak, min Ven, jeg tager mod Eders Tilbud, thi tungt Hjerte gjør sjelden lette Been."

Ridderen steg til Hest, og red langsomt til Staden med Jørgen Rosenkrands. —

— „Kom, Pusling," sagde Smeden, „nu kan vi To tage hinanden under Armen, som gode, gamle Venner, det har vi dog aldrig kunnet før. Thi Hestehøiden

er juſt det Stykke, ſom er os imellem, hvad enten nu jeg har for Meget, eller I har for Lidet i Bæxten."

Og nu droge de ſaaledes til Staden, den Ene til Heſt og den Anden tilfods, og aldrig var det faldet dem bequemmere at tale ſammen, end paa denne Tour. —

Den næſte Dag kom Torben Billes Heſt tilbage til Staden uden Ryter, og ſøgte lige til Stalden. Men den betalte denne Troſkab med ſit Liv, thi dens Herre lod den dræbe, da han ingenſinde vilde ride den mere. —

Ridder Niels Finkes Liig blev fundet i en Tørvegrav tæt ved Roeskilde. En veifarende Bonde udſagde, at han havde ſeet ham frivillig ſtyrte ſig i Graven, og han havde gebærdet ſig ſaa underligt derved, at det var kjendeligt, han maatte være beſat af Djævelen. Bønderne begrove Liget under et Gjerde ved Landeveien, og ſloge en Pæl igjennem det, for at den Afdøde ikke ſkulde gaae igjen der, hvor han var omkommen. — Og viſtnok havde han været beſat af Djævelen. —

XII.

Festen.

Sex Uger vare forløbne siden Slaget ved Kjøbenhavn, og Sporene af denne Begivenhed vare næsten allerede forsvundne. Befæstningen var atter udbedret, hvor den havde lidt Skade, Skibene vare efterseete og forsynede med nyt Tougværk, hvor det gamle var blevet ødelagt i Kampen; saadanne Spor ere de, som letteſt kunne udjevnes. Mange Saarede vare allerede saa vidt helbredede, at de kunde forlade Leiet og ved Krykkernes Hjelp nyde den deilige, vederqvægende Sommerluft; over de Faldnes Grave blomstrede allerede de Urter, hvormed kjærlige Hænder havde smykket dem, og naar man gik igjennem de atter livlige og beſærdede Gader, mindede Intet om de Lemlæstede, som endnu vaandede sig paa Smertensleiet, eller om de Sorgfulde, som i Stilhed begræd deres Tab.

Sommeren var i sin fulde Pragt, Skovene udfoldede deres løvrige Skjønhed, blomsterklædte Enge duftede af Vellugt, Solen skinnede fra en skyfri Himmel, milde Luftninger viftede en velgjørende Køling fra Stranden, og qvidrende Fugle lovsang den danske Sommers Herlighed fra hver en Buſk.

De tre hellige Pintsedage vare tilbagelagte, deels i from Andagt, deels i uskyldig Glæde og velgjørende Hvile. Livet gik atter sin sædvanlige Gang, og Enhver røgtede sin vanlige Dont med fornyede Kræfter og i taknemmelig Glæde over at være befriet fra den Ængstelse, der i saa lang Tid havde trykket Alles Sind.

Det var henimod Aften, den tredie Dag efter Pintsefesten, at to fornemme Ryttere rede op ad den skovbegroede Landevei, der førte op til Toppen af den store Bakke udenfor Kjøbenhavn, som vi have omtalt i Begyndelsen af denne Fortælling. Og det var nu atter Mogens Gjøe og Torben Bille, men denne Gang kom de fra den modsatte Side og rede til Staden, ledsagede af nogle faa bevæbnede Svende. De havde forladt Kjøbenhavn Dagen efter Slaget, for at bringe Budskab fra Kongen om dets Udfald, til de Lehnsmænd, som vare blevne ham troe i Sønderjylland, og formane dem til kraftig Modstand imod Tydskerne.

— „Eja! Det er dog et frydeligt Skue, at see disse vore Farvande igjen fulde af fredelige Seilere, og befriede fra en overmægtig Fjende," udbrød den gamle Ridder, idet han standsede sin Hest paa den øverste Top af Bakken. „Mindes Du hiin Aften, Torben Bille, da vi droge fra Staden med tunge Hjerter, og Tydskerne laae paa Rheden med deres halvtrediehundrede Skibe? Det var med heelt andre Tanker, vi dengang skuede ud over Staden. Da gav Gud os et Varsel, og som det var varslet os, saaledes kom det ogsaa . . . Hei, Torben Bille! I hverken hører eller seer."

— „Jeg gjør begge Dele, og mine Tanker dvæle ved de samme Betragtninger, som dem. I anstillede. Men jeg kan ikke gjøre det med den Freidighed, som jeg

burde; thi mit Sind er bekymret, og jo nærmere jeg kommer til Staden, jo mere bæres det mig for, at jeg ikke gaaer noget Glædeligt imøde."

— „Det er ei let at sige forud, hvad Menneskets Fremtid skal være," sagde Mogens Gjøe, idet han langsomt red videre, for i Skridtgang at stige ned ad den anden Side af Bakken. „Men det er vist, at ihvor det gaaer, saa er det Gud, der raader for Lykken, og Tillid til Hans Miskundhed sømmer sig bedst, aldenstund man selv ikke er sig nogen Skyld bevidst."

— „Prøvelsens Dage kunne komme uden Skyld, det har I selv sagt mere end een Gang. Og hvor er vel det Menneske, som kan sige med Sandhed, at der ikke er nogen Skyld hos ham?"

— „Mens vi vare i Virksomhed derovre i Sønderjylland, kunde jeg ikke andet end rose Eder, Torben Bille, og mangen Gang har jeg tænkt med Glæde og Tak paa Dronning Philippa, som gav mig Eder med paa denne Reise. Men som Virksomheden nu er tilende, synes det ogsaa at være tilende med Eders Kraft, og I taler sygeligt og mere som en kjælen Svend, end som en prøvet Mand. Ryst Det af Dig, Ven, som ængster Dig, og lad os see Det, der skal komme, under Øine, som Mænd, der vide hvad Verden giver."

— „I har Ret; men Den har ogsaa Ret, som siger, at Ingen kan altid magte sin Tanke. Da vi forlode Kjøbenhavns Slot, havde jeg Aarsag nok at ængstes for Den, jeg elsker høiest af Alt paa Jorden; thi Jomfru Helvig var greben af en heftig Feber, og al Lægens Kunst slog ikke til for at sige mig, om denne Sygdom var Skrækken alene over hvad hun havde oplevet, eller om hendes Sjæl var forvirret derved, thi hun

talede beſtandig i Vildelſe. Siden har jeg Intet erfaret derom."

— „Ungdom har Styrke," ſagde den gamle Ridder trøſtende. „Men høieſt af Alt, ſom Du ſagde, ſkal man ikke elſke nogen Pige; thi Kjærlighed til Fædrelandet er noget Høiere, ſom det Hele er mere værd end det Enkelte. Og gjøre vi os dette ret klart, da ville vi ikke let lide ſtørre Tab i denne Verden, end vi formaae at bære dem, og ihvad vi ſaa miſte, ville vi altid have bevaret det Bedſte, ſaa længe vi have bevaret vort Fædreland."

— „I har atter Ret, Herr Mogens, det indſeer jeg tilfulde; men hos mig ſtaaer Ungdommen og dens Selvkjærlighed endnu imod, ſaa at jeg ikke kan ſige med Sandhed, at jeg føler ſom jeg burde i det Capitel. Hav Tak, at I mindede mig om min Pligt imod mit Fædreland — ſnart ſkal det maaſkee eie mig heel og ubeelt."

— „Ingen ſkal give mørke Tanker Rum uden vienſynlig Grund, min unge Ven. Jeg fatter heelt vel, at man i din Alder bevæges anderledes af Haab og Frygt, end naar man førſt er en gammel Graaſkjæg; jeg har ei glemt min egen Ungdom, faſt meget Vand er løbet til Stranden ſiden den Tid. Men Du vil ſnart kunne faae Svar paa mangen Anelſe, og Visheb imod mangen Frygt; thi der kommer en Mand os imøde, ſom altid pleiede at vide mere Nyt end de fleſte Andre. Jeg længes ſelv efter at høre hvordan Alt ſtaaer til herhjemme, ſiden vi nu Intet have hørt efter vor Afreiſe herfra. da vor høiærværdige Fader udi Gud, Biſp Peder Jernſkjæg, ſom vi for den Sags Skyld vilde gjeſte i Roeskilde, havde fundet for godt at ride til Kjøbenhavn Dagen efter Pintſen."

Det var Kong Eriks Dverg, som i Skridtgang kom dem imøde, ledsaget af tvende af Kongens Drabanter. Den lille Mand sad i dybe Tanker paa en stor Hest, med en Mine saa vigtig, som om hele Landets Vee og Vel var lagt paa hans Pukkel.

— „Vel mødt, Mandsling!" raabte Mogens Gjøe, idet han venlig hilsede ham med Haanden. „Og jeg kan dertil føie med Sandhed, at intet Møde vilde være mig kjærere i denne Stund, end netop dette."

— „Jeg takker og hilser Eder, Herr Ridder Mogens Gjøe," sagde Dvergen med en ærbødig Hilsen, ikke alene med Bjeldehatten, men med hele det brogede Legeme, hvilket han stræbte at bøie saa dybt ned imod Sadlen, som muligt. „Jeg hilser ogsaa Eder med skyldig Ærbødighed, Herr Torben Bille," vedblev Dvergen, idet en dyb Rødme ved disse Ord overfoer hans farveløse Ansigt.

— „Hvor lider Alt i Staden? Godt og vel? Gives her noget Nyt? Og hvad kan I fortælle?

— „Vi kunde vende Ordet om og sige: En klog Mand spørger Mere, end ti Narre kunne besvare," sagde Dvergen. „Saa mange Spørgsmaal kan jeg ikke fatte paa engang."

Mogens Gjøe lo og sagde: „Du maa bære over med vor Utaalmodighed. Altsaa for at faae hvert Spørgsmaal for sig: har nogen Fjende mere viist sig heromkring, siden Tydskernes Flaade skyndte sig hjem igjen den syvende April?"

— „Nei, Herre, her har været saa stille, som førend der var Tydskere til i Verden, og ligesaa fredeligt."

— „Og Kong Erik? Hvor gaaer det ham?"

— „Hans Naade Kongen er en andægtig Herre,

ſom I veed," ſvarede Dvergen med en fortrædelig og ſpottende Mine. „Han er nu igjen i Soer Kloſter, for ſin Andagts Skyld, ſiger han, og lader ſaa Enhver tænke hvad han vil. To Dage efter Slaget red han ud af Staden og drog til Roeskilde, for at opbyde Landfolket; thi han meente det var troligt, at Tydſkerne vilde komme igjen og prøve paa de Kunſter, ſom ikke vare lykkedes denne Gang. Men det gik ikke Hans Naade efter Ønſke; thi Almuen indfandt ſig enten ſlet ikke, eller den forlod atter Samlingspladſen, ja, endogſaa De, ſom ſkulde bære Bannerne, de rømte bort fra ſamme. I ſkulde neppe troe, jeg talte Sandhed."

— „Det lumpne Pak! Og det gik upaatalt? Jeg vil da haabe, man ſendte Ryttere derud, og huggede de feige Hunde ned for Fode?"

— „Paa Sjellands Landsthing ere de dømte af Frelſemænd, Borgere og Bønder, ſom udſagde, at Alle, ſom hjemme ſad, naar Fjenden kom for Landet og Vidiebranden gik, at Almuen ſkulde til Strande, de ſkulde hænge ved deres egen Bjelke; og De, ſom vare rømte fra Banneret, de ſkulde miſte Ære, Liv og Gods. Og Mange ere blevne dømte."

— „Det er ſære Tider vi leve udi, at Fødelandskjærlighed ſkal ammes op med Dom og Strikke," ſagde den gamle Ridder, ryſtende med Hovedet. „Dog vil jeg troe, at havde Fjenden først været der og det var blevet Alvor, vilde mange have mødt, ſom nu holdt ſig tilbage . . . Saa Kongen er i Soer?"

— „Og der vil vor naadige Herre blive for det Første, ſaaſom han mener, at der maa mange, mange Bønner til, for at Alt ſkal blive her i Landet ſom det ſig bør. Og deri har han ikke Uret. Saa dyrker han

ivrigt fine Helgene; men om nogen af dem skulde hedde Sancta Cecilia, som Nogle paastaae, det skal jeg ikke kunne udsige."

De sidste Ord sagde Dvergen med sagte Stemme, for at kun Ridderne skulde høre dem.

— „Saa denne Daarskab varer end ved?" spurgte Mogens Gjøe med samme Forsigtighed.

Dvergen nikkede, idet han lukkede det ene Øie og blinkede med det andet.

— „Og hun har Indflydelse paa Kongen? Det har hun dog vel ikke."

— „Magt over ham, kan det bedre kaldes. Os Andre bryder han sig Intet om. Vi gjelde Intet mere, slet Intet. Jeg selv er reent tilovers. Og har man nogentid før hørt, at en ret Konge ikke brød sig om Narre?"

— „Skinsygen taler af din Mund, den overdriver Alting."

— „Ædle Herre, jeg vil kun sige Eder, at Den maa vel have Magt, som tør drisle sig til at sige, at vor naadigste Frue Philippa gjorde bedst i at drage til Vadstena Kloster, og blive Abbedisse for Brigittenonnerne, som hun har saa Meget tilovers for. Og Kongen loe derad, og sagde kun, hun var en Taabe. Hvad tykkes Eder derom? — Og nu har jeg været sendt til Kjøbenhavns Slot for mundtlig at melde Dronningen, at det ikke var Kong Erik muligt at komme til Staden imorgen, som Fru Philippa havde bedet om, og dette har denne Qvinde udgjort; thi det var Kongens Villie og Hensigt at komme til Staden, hvilket havde været det Sømmeligste."

— „Og hvorfor just imorgen? Jeg mener, det

var til hver Tid sømmeligst, at Kong Erik var hos sin Dronning, naar hun bad derom," sagde Mogens Gjøe.

— „Velbaarne Herr Ridder, I maa vide, at I kommer just tilpas, da Fru Philippa imorgen giver en stor Fest paa Kjøbenhavns Slot for alt Krigsfolket . . . nu maa hun forestaae Vertskabet alene."

Mogens Gjøe og Torben Bille saae bekymrede til hinanden ved at høre disse Efterretninger, som de ikke kunde drage i Tvivl, da Dvergen maatte være indviet i Hoffets Hemmeligheder.

— „Og Hendes Naade Fru Philippa?"

— „Hun er endnu altid Den, vi see til med mest Fortrøstning, Gud bevare os hende! Og hvor høilig hun er elsket og agtet, det saaes bedst deraf, at De, hun opbød til Krigsstyr, de kom alle tilhobe, saa at det deraf er tydeligt nok, at det ikke mangler paa Kjærlighed til Fødelandet i Danmark; men der skal Tillid til Styrelsen, og hvor ilde regjeres, der er ond Lydighed. Menig Mand glemmer ikke let det gamle Ord, som siger: at Klosteret varer længer end som Abbeden, og Landet længer end som Kongen."

— „Og vore Venner? Bispen af Roeskilde, og den gamle Oluf Friis, og saa mange Andre?"

— „Det myldrer i Staden af Herremænd, som ere komne hid til Festen, de træffes saa tæt paa Gaderne, som Fluer paa Juleaftens Grød. De, I spurgte om, ville være tilstede, og neppe vil nogen mangle af Eders Venner, saa vidt jeg kan tænke."

— „Og lad mig ogsaa fritte Jer om mine Venner," sagde Torben Bille, ikke uden en vis Forlegenhed, som synligt meddeelte sig til Dvergen. „Er Jørgen Rosenkrands i Staden?"

— „Han holder Bryllup iaften med en af Hendes Naades Damer, Jomfru Jutta Sehested. Dersom I var kommen en Time før, da havde I gjort Herr Jørgen Rosenkrands saare glad; thi det har grædmet ham, efter som han sagde mig, at I var borte paa denne Dag. Nu vil jeg troe, at Jomfruen har skiftet Navn og Stand."

Der opstod en lille Pause, i hvilken Torben Bille saae om paa Træer og Buske, ligesom om han søgte den Gjenstand, han nu vilde spørge om. Mogens Gjøe kom ham til Hjelp, han vidste godt, hvor hans unge Reisefælles Tanker vare i dette Øieblik.

— „Du kunde sige mig Eet endnu, om Du veed Noget derom. Da vi forlode Staden, var en ung Dame syg, som var hos Dronningen paa Slottet. Veed Du Noget om Jomfru Helvigs Sundhed, da vil det glæde os at erfare, særdeles om det er godt."

— „Jomfru Helvig er karsk igjen, det veed jeg vist," svarede Dvergen, idet han slog Øinene ned for Torben Billes gjennemtrængende Blik. „Men om hun er paa Slottet eller andensteds, skal jeg ikke kunne sige. Saa Meget veed jeg kun, at Fru Philippa har været meget bekymret for hende, og Den, hun engang fatter Naade for, Den forlader hun aldrig."

— „Tak for gode Tidender," sagde den gamle Ridder, som atter tænkte paa at fortsætte sin Reise. „Hils saa Kong Erik, og meld ham, at naar Festen er forbi, vil Mogens Gjøe gjeste ham i Soer og bringe gode Tidender fra Sønderjylland, hvor den tydske Magt end ikke har faaet mere Fremgang, og med Guds Hjelp heller aldrig skal faae den. Det vil glæde Kongen at høre."

— „Det er ikke let at sige forud, hvad der vil

glæde Kongen," sagde den misfornøiede og skarptungede Dverg. „Saa Meget troer jeg for vist, at Blodet er aldrig saa tyndt, det er dog tykkere end Vand. Og ihvorvel jeg nok veed, at Kongen nu anseer Tydsken for sin Fjende, saa vilde dette Budskab have givet en heelt anderledes Gjenlyd i Fru Margrethe Danekongedatters Bryst, end i Kong Erik af Pommerens."

Den gamle Ridder vilde ikke svare paa denne Tale, han hilsede med Haanden og dreiede sin Hest. Torben Bille vilde gjøre det Samme, men Dvergen red tæt ind paa Siden af ham og sagde: „Ædle Herre Torben Bille, der ligger mig en Byrde paa Samvittigheden, som jeg ikke gjerne tager med mig, om I vil løse mig for den . . . Jeg troede at udrette noget Stort, da jeg hindrede en Mands Flugt og voldte hans Død, som nu kunde været langt borte, om ikke min Ærgjærrighed havde været. Vel veed jeg, at han var vor Fjende, men jeg veed ogsaa, at der græder Øine over ham, som I gjerne vilde tørre, og vi havde ikke været værre farne, om denne Mand havde været ilive, thi een Svale gjør ingen Sommer. Det nager mig at have voldet Eder denne Sorg . . . og den Døde staaer dertil hver Nat for mit Leie, som da han tiggede sit Liv og sin Frihed af mig i Krattet, hvor jeg fangede ham og han bad derom for sin Datters Skyld . . . Ædle Herre, vil I løse mig af denne Uro, og vil I tilgive mig den Sorg, jeg har forvoldet Eder . . . og hende?"

Torben Bille var bevæget. Dvergens sørgmodige Mine og bedende Stemme stode i saa megen Modsætning til hans Udvortes og sædvanlige Spot, at det nødvendig maatte overbevise den unge Ridder om, at han talede af sit Hjerte.

— „Hvad I har gjort, det vilde enhver Mand have gjort i Eders Sted. I har visselig Intet at bebreide Eder derfor. Bedre død og borte, end levende og vanæret; thi Gud Herren dømmer mildere end Menneskene, og Han vil lade de Taarer komme den Skyldige tilgode, som den Uskyldige græder for hans Frelses Skyld. Jeg siger Eder fri for alt Nag, ikke blot i mit eget Navn, men i hendes Navn, som ikke kjender hvad Nag er. Reis saa med Gud!"

Dvergen greb hans Haand og kyssede den. Han vilde endnu sige Noget; men pludselig vendte han Hesten, satte Sporerne i dens Side og jog op ad Bakken saa hurtigt, som Hesten formaaede det.

De to Riddere fortsatte Veien til Staden, i Samtale om hvad de nu havde erfaret af Dvergen. Da de havde talt om alt Andet, talede de ogsaa om Torben Billes Elskede, og Mogens Gjøe sagde: „I burde have en gladere Mine, nu I har Visshed for at Jomfru Helvig, som Eders Tanker staae til, er karsk og ikke blandt de Døde."

— „At hun ikke var død, det vidste jeg," sagde Torben Bille. „Men der er Det, som er lige saa smerteligt som Døden . . . man kan miste paa flere Maader."

— „I siger, at I vidste det? Saa har jeg ikke forstaaet Eders Frygt, naar vi talte derom."

— „I har været mig en Ven, mere end en Velynder, Herr Mogens Gjøe, og I har ikke anseet det for at være under Eders Værdighed eller for ungdommeligt for Eders Aar, at kjende mine Tanker i mit Hjertes Anliggende. I har givet mig mangen Lægedom derved, og Kraft til at tage Skjebnen som den bliver mig tilskikket.

Lad mig fortælle Eder et Møde, som jeg havde en Nat ovre i Sønderjylland."

— „Det vil glæde mig, om I vil forkorte mig Reisens Slutning med Eders Fortælling."

— „En mørk Nat, jeg red alene med min gamle Bøbner over en Hede, kom jeg lige til en Fordybning mellem Lyngbakkerne, hvor der med Et glimtede en Lysning, som gjorde min Hest sky. Da vi kom nærmere, kunde vi skjelne menneskelige Skikkelser, som bevægede sig rundt om en nylig antændt Ild; det saae ud som lutter Trolde, der sysle om en Hexekjedel. Det var Taterfolk, der altid fandtes i Nærheden af Krigsfolket, som I veed, hvor de leve af at plyndre de Døde og spaae de Levende. En lille Taterdreng, som stod paa Udkig, havde mærket vort Komme, han peb i Fingrene og forsvandt strax i Lyngen. Hele Banden kom i Bevægelse. Min gamle Bøbner, som er forfaren i det Folks Sprog, raabte til dem, og nu lagde de sig igjen alle ned om Ilden, til Tegn paa Tillid og Venskab; men en gammel Tater kom hen til os og bød os velkommen til deres Leir. Da vi kom nærmere, stirrede hundrede funklende Øine paa os fra de mørke Ansigter, og de saae vilde og underfundige nok ud, men gjorde dog ikke Mine til at ville vise os andet end Gjestfrihed. Som jeg ikke skjøttede om at spise og drikke med saadanne Folk, vilde jeg ride videre, og gav dem forinden en Gave. En gammel Taterqvinde traadte hen til mig og spurgte, om hun skulde spaae mig min Skjebne og sige mig, om min Hjertenskjær var mig tro. Jeg afslog hendes Kunst og vilde Intet høre; men da kom en ung Taterpige tæt til min Hest og bad mig, om hun maatte lade Soldet løbe for mig, thi hun kunde see, sagde hun, at mit Hjerte

trængte til Kundſkab. Og hun bad ſaa venligt derom og føiede ſine Ord ſaa ſmukt, at jeg ikke vilde afſlaae hendes Bøn, ſaa meget mindre ſom hun ſtrax havde begyndt ſine Tilberedelſer. Hun lod da Soldet løbe, og gjorde mange ſælſomme Fagter derved, ſom ſaae underligt nok ud i Skinnet fra Taternes Baal, der nu var kommet i Brand og lyſte langt ud over Heden. Men alle de mørke Skikkelſer bleve ved Ilden, ſom om de Intet brøde ſig om hvad der foregik, ſelv den gamle Qvinde havde forladt os. Og nu fremſagde Taterpigen nogle Ord i en ſyngende Tone, medens hun dandſede rundt om Soldet, der dreiede ſig ſom et Hjul paa en broget Kjep, der var ſtukket faſt i Lyngen. Ihvorvel jeg kun havde tilladt dette for at kunne give hende en Gave, da jeg vel vidſte, at hun Intet vilde tage omſonſt, virkede dog disſe ſære Tilberedelſer paa min Nyfigenhed, ſaa at jeg hørte opmærkſom til. Det var en Sang fuld af øſterlandſke Billeder, om Kjærligheden og Hjertet, der var en Harpe i Menneſkets Bryſt. Saa længe de Elſkende eiede hinanden, bævede Strengene i ſalige Toner, ſom gjorde godt i Sjælen, ſkjøndt Menneſkets Øre ikke kunde opfatte dem; men naar de Elſkende adſkiltes for denne Verden, da braſt Strengene i ſamme Øjeblik med en unævnelig Smerte, og Harpen taug, for førſt hinſides Graven at lyde igjen i ſin fulde Klang og Styrke .... Jeg kan ikke ſige den Virkning, denne Sang gjorde paa mig. Paa en vidunderlig Maade gav den mig Styrke og Tillid, jeg kunde ikke forjage den Tro, at der er givet ſaadanne Væſener Evne til at byde over hemmelige Midler og Kundſkaber, ſom ingen Anden kjender. Idelig maatte jeg tænke paa Taterpigens Sang, indtil jeg ſelv havde ſat den i Ord, ſom ſyntes mig at ligne hendes,

og næsten havde en ligesaa tryllende Klang, uagtet de vare mine egne. Da syntes det mig, at saadanne Toner, som de, hun havde sjunget om, bævede i mit Bryst og forjoge min Tungsindighed, ligesom Sorgerne flygtede fra Kong Saul, ved Klangen af Davids Harpe. Men jo nærmere jeg er kommen til Maalet for vor Reise og ti mine Længslers Maal, jo svagere er denne Følelse bleven i mit Bryst, og nu tie disse Toner ganske, og det synes mig, at det i mit Bryst er tomt og øde, som paa en Hede om Natten."

Den gamle Ridder taug, han vidste Intet at sige til Ungersvendens Drømme, og vilde ikke lade haant om en Følelses Styrke, som han selv godt mindedes at have kjendt i sin Ungdom. Saaledes rede de i dyb Taushed og kom tæt imod Stadens Mure. Men pludselig gjorde Torben Bille en Bevægelse, som om det svimlede for ham, idet han trykkede Haanden fast til sit Bryst.

— „I maner Eder saadanne Billeder altfor levende for Sindet," sagde Mogens Gjøe. „Vogt Eder, at I ikke bliver til en Aandeseer, som seer Gjenfærd ved høi, lys Dag. Hvad fattes Eder? I er hvid i Eders Ansigt som en Dug."

Torben Bille stirrede en Stund hen for sig, inden han svarede, og Mogens Gjøe maatte gjentage sit Spørgsmaal.

— „Taterpigen havde Ret," sagde han med en Stemme, saa tør og huul som dengang, da han talede de sidste Ord til Helvigs Fader paa samme Sted. „Strengen brast, og Harpen vil ikke lyde mere i denne Verden. Hun havde Ret, at det var en unævnelig Smerte. Det er forbi . . . Men Skam af mig skal I

ikke have, min ædle, gamle Ven, og jeg skal bære Skjebnen, som det sømmer sig en Mand."

Mogens Gjøe saae bekymret til sin unge Ledsager, og ryste sagte med Hovedet. Han meente, at en altfor stærk Anspændelse af hans Tanker paa een Gjenstand havde fremkaldt denne øieblikkige Smerte, idet Blodet var drevet for voldsomt til Hjertet. Eller skulde der gives saadanne uforklarlige Forbindelser mellem Sjælene? Og skulde Taterpigens Spaadom være mere end Gjøglekunster? . . .

Saaledes rede de ind i Staden med tunge Hjerter, og søgte til den gamle Ridders Bolig. —

Paa den samme Eftermiddag skinnede Solen mod et lille Vindue, som var anbragt høit oppe i Muren af en Celle i det, i en af Sidegaderne i Kjøbenhavn beliggende Sankt-Mariæ Kloster. Men den smilende Solstraale trængte lige saa lidt som den hele øvrige glade Natur ind i denne afsluttede Bolig, der ikke var tilgængelig for Smiil eller for Glæde; thi de farvede Ruder brøde Lyset, og tilstedede det kun at kaste et dæmpet Skin ind i Cellen, igjennem det bibelske Maleri, som forestiller Abraham, der bereder sig til at ofre sin Søn Isaak paa Herrens Altar.

Det havde ikke været nødvendigt at udelukke det naturlige Lys fra denne tarvelige Bolig for at give den et alvorligt Udseende; og dog var det udelukket. De fire hvide Vægge, det smalle Leie, som kun bestod af tvende Bræder med en Straasæk og et uldent Teppe, den haarde Træstol, det lille Steenbord og den endnu mindre Bedepult viste nok somt, at den hele store Verden og dens mangehaande Fristelser ikke skulde have nogen Magt over Beboeren af dette lille Kammer. Bedepulten var

fæstet til den ene Væg i Vindues fordybningen, som gjennembrød Klosterets alentykke Muur, over den var anbragt et Crucifix, hvis Fodstykke var et Dødningehoved; det lille Steenbord var indmuret ligeoverfor, i den anden Væg af Vindues fordybningen, ovenover dette var anbragt et Mariebillede, og Beboerinden af Cellen havde saaledes altid Symbolerne paa Taalmod og Armod, Ydmyghed og Kydskhed for Øie, i hvad hun end foretog sig. I en Revne af den gamle Muur var stukken en lille frisk Bøgegreen, som hang ud over Leiet, og hvis saftgrønne Løv var det eneste Livstegn indenfor disse Vægge; men uagtet Grenen nylig var afplukket, syntes den allerede at føle Dødens Kulde, og den dunkle Farve, som det sparsomme Lys gav dens nys saa lysegrønne Blade, vidnede høit om, at Livets Friskhed qvaltes paa dette Sted.

Paa Cellens eneste Træstol sad Helvig. Hun var iført en Klædning af hvidt og graat Vadmel, saaledes som det allerede for mere end eet Aarhundrede siden var anordnet, af Pave Urban den Femte, for Nonnerne af den hellige Brigittas Orden, i Vadstena Kloster i Sverrig. Af det lange krøllede Haar, som i rige Lokker faldt ned om hendes Skuldre og skjulte Træstolens Ryg, kunde man slutte, at hun endnu ikke var nogen indklædt Nonne, men kun med særdeles Tilladelse bar denne Dragt, som ellers Ingen kunde bære, der ikke havde tilbagelagt et heelt strengt Prøveaar og høitideligt var bleven indviet i denne Orden, som var den strengeste af alle Nonneordener, og den eneste, for hvis Stiftelse Æren tilkommer Norden. Heller ikke bar hun de consecrerede Stykker af Brigitterindernes Dragt, det sorte Slør fordunklede endnu ikke hendes Øine, som dog et langt tættere af de tillukkede Øienlaage skjulte, og hendes Hænder, som laa fol-

bede i hendes Skjød, vare endnu ikke smykkede med den indviede Ring.

Helvigs Ansigt var blegt, og bar kjendelige Spor af tunge Lidelser og gjennemvaagede Nætter; men disse havde ikkun forøget det blide Udtryk af en ædel Sjæl, som var hendes umistelige Skjønhed, og hun havde maaskee ingensinde været yndigere, end i dette Øieblik, da hendes Tanker ligesom til Afsked dvælede ved fordums Minder, med al den Kjærlighed, der fyldte hendes rige Hjerte.

Den lave Dør til den lille Celle bevægede sig paa de knagende Hængsler, og Jutta Sehesteds traadte sagte ind, ligesom om hun derved vilde forsone den ufrivillige Støi, hendes Komme havde foraarsaget.

Helvig hævede Øienlaagene, og to tunge Taarer, der ligesom havde ventet paa at faae deres Frihed, rullede langsomt ned over hendes Kinder og faldt i de silkebløde Lokker, som bedækkede hendes Bryst. En let og atter hurtig forsvindende Rødme over at være bleven overrasket i denne Svaghed lagde sig for et Øieblik over hendes Kinder; men Øinene smilede igjennem de Dugdraaber, som endnu hang ved dem, og idet hun betragtede sin Veninde med en umiskjendelig Glæde, skyndte hun sig at sige: „Hvor det glæder mig at see Dig saa ledes, Jutta. Hvor Du er smuk paa denne Dag."

Og heri var ingen Smiger, thi Jutta Sehesteds naturlige Skjønhed var end mere forhøiet ved hendes rige og smagfulde Klædning, af Fløiel og Silke i de skjønneste og mest sammenstemmende Farver; gyldne Armbaand og Halskjæder udhævede de smukke Armes og den runde Barms bløde Omrids, men yndigst af Alt klædte hende det Udtryk af en dybtfølt Lykke, der hvilede over hendes Aasyn

og kun blev mere forskjønnet ved den Sky af Alvor, der havde lagt sig over hendes Øine.

— „Hvor Du er smuk, Jutta," gjentog Helvig og drog hende ned ved Siden af sig paa det haarde Leie, hvor hun ved hendes Indtrædelse selv havde taget Plads. „Og hvor maa jeg ikke takke Dig for, at Du har føiet mig i mit Ønske og er kommen hid til mig idag, og i denne Time, forinden" . . .

— „O, Helvig," afbrød Jutta hende og kastede sig om hendes Hals, „sig ikke Mere. Lad mig endnu engang bede Dig, bønfalde Dig af min hele Sjæl" . . .

Helvig lagde sagtelig sin Haand paa hendes Mund, idet hun sagde: „Jeg meente, kjære Jutta, at vi ikke skulde tale mere herom. Hvor mange Ord have vi ikke vexlet om denne Sag, forinden . . . Jeg har jo ikke skjult Dig en Tanke i min Sjæl, hvor kan Du da troe, at jeg kunde Andet, end Det, jeg netop har besluttet. Gud har kaldet mig . . . og skulde jeg ikke adlyde min Guds Røst med samme Troskab, som Abraham, da Gud bød ham at offre det Kjæreste, han eiede, og han løftede Kniven mod Sønnens Hjerte?"

Jutta sænkede taus sit Hoved mod Helvigs Skulder. De taug Begge en Stund og holdt hinanden omfavnede. Uden at forandre denne kjærlige Stilling sagde Helvig med sagte Stemme, mere som hendes Sjæls Tanker bleve hørlige, end som hun udtalte dem til Nogen: „Saa blev den dog opfyldt, denne skjønne Drøm fra vor Barndom, saa blev det os dog naadig forundt, at have vor Bryllupsdag tilfælleds, at kunne smykke hinanden med Brudesløret . . . Du gjør en Mand lykkelig, min Jutta, Du er en ædel Manns Brud, og dit Liv vil vorde velsignet. Jeg er Guds Brud, jeg kunde ikke

gjøre nogen Mand lykkelig; men den Algode har ikke forstødt mig, Han har forbarmet sig over Den, som Menneskene ringeagte, og Han vil lade mine ensomme Dage blive til Bod og til Velsignelse for en ulykkelig."

— „Tal ikke saaledes, dyrebare Helvig," sagde Jutta hvisken de, med en næsten taareqvalt Stemme. „Din Andagt forleder Dig til at miskjende Dig selv, og den forleder Dig til at forurette Din Fæstemand. Hvo kunde vel ringeagte Dig? og hvor kan Du sige, at Du staaer ene i Verden? Eller at Du ikke kan blive lykkelig? Torben Bille er saa ædel en Mand, som nogen Mand paa Jorden, og jeg er forvisset om, at han elsker Dig med samme Kjærlighed som den første Dag af Eders Elskovspagt. Hvor kan Du nænne egenmægtig at løse den forinden hans Komme, hvor kan Du gjøre ham den Sorg, at lægge Kirkens Magt imellem Eders Kjærlighed . . . naar Du oprigtig har elsket ham."

— „Ja, jeg har elsket ham oprigtig," sagde Helvig, idet hun hævede Hovedet og lagde Haanden paa sit Bryst, „og om hans Kjærlighed tvivler jeg intet Øjeblik. Ja, jeg har elsket ham med sand og trofast Kjærlighed . . . og saaledes elsker jeg ham endnu i denne Stund, og jeg føler, at jeg vil elske ham saaledes til min sidste Time . . . Og Gud i Himmelen, som er Alkjærlighedens Fader, Han vil ikke vredes over at denne Kjærlighed er i mit Hjerte, det føler jeg mig forvisset om; thi den har Intet mere af den jordiske Begjering, den er en Søsters Kjærlighed til en Broder, og der gives vel ingen renere og mere uegennyttig, ingen mere luttret Kjærlighed i et Qvindebryst, og den kan vel enes med Kjærligheden til vor himmelske Fader."

Jutta greb taus hendes Haand og trykkede den til sit Hjerte.

— „Du siger, at jeg gjør Synd i at løse vor Ekstovspagt forinden hans Komme. O Jutta, jeg gjorde langt større Synd i at afvente hans Komme, og jeg vil spare ham den bittre Kamp, jeg selv har kæmpet . . . og mig selv dens Gjentagelse, den kunde maaskee være for haard for min Sjæls Kræfter. Og er det alene Kirkens Magt, som skiller os ad? Om jeg end aldrig klostergav mig, Torben Billes Hustru kunde jeg dog ikke blive, just fordi jeg elsker ham saa høit."

Jutta svarede ikke, hun slog Øinene ned, og Taarerne trillede i hendes Skjød.

— „Nu kan jeg taale at tale derom med Dig, thi nu staaer Alt for mig i det rette Lys. Den hellige Skrifts Ord har Biskopen sagt mig, og jeg føler Sandheden deraf i mit Hjerte: Herren vor Gud er en nidkjær Gud, som hjemsøger Fædrenes Misgjerning paa Børnene, paa dem i tredie og paa dem i fjerde Led. Nei, Jutta, Misgjerningen skal straffes paa mig, men ikke paa andre Uskyldige. Jeg skal ikke bringe Skamrødmen paa min Husbonds Kinder over mit skjændede Navn . . . mine Børn skulle ikke undsee sig ved at være mine Børn, ved at være Datterbørn af en Ulykkelig, . . . hvis Minde for alle Andre maa være en Skjændsel, . . . hvis Navn for alle Andre maa være forbandet og udslettet af Jorden" . . .

— „Med Jorden har jeg Intet mere at skaffe," vedblev hun efter et Ophold med et dybt Suk. „Mit Liv skal fra denne Dag være et Sonoffer, som er hengivet for at forløse ham fra den evige Qval, der har været for svag til at modstaae de timelige Fristelser.

Og det vil ikke være hengivet omsonst; thi vor Gud er en retfærdig Gud, og en forbarmende Gud, og den samme Forjættelse siger os, at som Han straffer Misgjerningen i tredie og i fjerde Led, saa gjør Han Miskundhed i tusinde Led mod dem, som elske ham og som holde hans Bud. Vil Han da ikke ogsaa gjøre Miskundhed imod mig Elendige, som elsker Ham saa høit, og som aldrig med Forsæt har syndet imod hans Bud?"

— „Nei, vistnok har Du, fromme Sjæl, aldrig forsyndet Dig imod hans Bud," gjentog Jutta, idet hun betragtede sin Veninde med Ømhed.

— „Og har Gud ikke allerede gjort Miskundhed imod mig?" vedblev Helvig. „Han har viist mig den rette Vei og givet mig Styrke til at vandre den; Han har aabnet fromme Hjerter for min Samvittighedsnød, og stemt dem til Redebonhed i en hastig Hjelp. Har ikke Dronning Philippa skaffet mig Optagelse i Sankt-Mariæ Kloster, hvor jeg kan henleve min Tid, til jeg kan drage til Vadstena? Har ikke den høiærværdige Bisp af Roeskilde udvirket af Erkebispen Peder Kruse, at han her i min Celle og i mine Kjæreftes Nærværelse alene maa give mig en Indvielse til Sankt-Brigittæ Orden i Vadstena, som skal være kraftig og gyldig hvis jeg skulde døe, forinden jeg kan betræde Klosteret i Sverrig? Og er ikke saa megen Gunst viist mig, uden at jeg har levet noget Prøveaar, og uden at jeg kan opfylde alle de Skikke, som Ordensreglerne kræve af en Postulantinde? Jo, Gud har gjort Miskundhed imod mig, og for Alt maa jeg takke Hans Naade."

Jutta Sehefted taug bekymret. Hun havde næret det Haab, at Helvig endnu kunde omstemmes; nu saae hun, at enhver Indvending vilde blive gjendreven af

denne fromme Overbeviisning. Hun kunde maaskee gjøre hende Offeret tungere og Skilsmissen bittrere; men hvad skulde hun kunne sætte imod denne Følelse, som beherskede hende, og hvilken Fremtid skulde hun kunne opvise hende, udenfor Kirkens saliggjørende Skjød? Thi hun maatte tilstaae, at Helvig havde opfattet sin Stilling klart og tydeligt: hendes Faders Forbrydelse lukkede Verden for hende; han havde snigmyrdet hendes jordiske Lykke, den Skyldige havde gjort den Uskyldige til Sonoffer for sin Brøde.

De to Veninders Samtale sank ned til en sagte Hvisken, under hvilken de udvexlede kjærlige Ord med hinanden. Omsider sagde Helvig: „Kjære Jutta! Du har lovet at ville yde mig den Kjærlighedstjeneste, som jeg nødig vil modtage af nogen Anden. Gjør det nu, thi Bisp Peder har lovet at komme til mig om en liden Stund, og han skal træffe mig rede.“

Hun rakte Jutta en Sax, og satte sig paa Stolen ligefor Vinduet. Og ligesom hun var bange for sig selv, sagde hun: „O kom, og gjør det hurtig.“

Jutta kunde ikke tilbageholde en Gysen. Hun tøvede endnu; men det bønlige Udtryk i Helvigs Ansigt og de smertelige Trækninger om hendes Mund ved denne Opsættelse talede kun altfor tydeligt. Med samlende Haand samlede Jutta de rige Fletninger, og medens Taarerne rullede ned over hendes Kinder, og Hjertet næsten standsede i hendes Bryst, forrettede hendes skjelvende Haand denne sørgelige Tjeneste, og Saxen afmeiede den rigeste Fylde af Lokker, som har bedækket noget qvindeligt Hoved. Da det sidste Snit var gjort, gled Saxen af hendes Haand, Lokkerne rullede ned i Helvigs Skjød, og Jutta knælede grædende ved hendes Leie og

skjulte sit Ansigt i sine Hænder, medens en Skjelven, som gjennemfoer hendes Legeme, røbede hvad hun led.

Helvig havde siddet med lukkede Øine. Ingen Trækning i hendes Ansigt forraadte nogen Kummer over denne Mishandling, men Hænderne vare tæt foldede, og Læberne bevægedes i en stille Bøn. Da Saxen klingende faldt paa Gulvet, aabnede hun Øinene og betragtede med et tungsindigt Smiil den Rigdom af glindsende, silkebløde Lokker, som bedækkede hendes Skjød. Og hun saae endnu frommere og barnligere ud saaledes.

— „Tak, min Jutta, det smertede ikke, siden Du gjorde det . . . Hermed aflægger jeg al Forfængelighed og forsager al jordisk Tant. Saaledes lyde de foreskrevne Ord. Men jeg har Intet havt at være forfængelig af. Disse Lokker høre ikke mere mig til . . . men her er nok endda, og denne Lok tør jeg nok tage og give den til et Minde om Den, der bar den."

Hun tog hurtig en enkelt Lok og flettede den saaledes i kunstige Slyngninger, at den dannede Formen af et Hjerte.

— „Tag dette Minde, Jutta, det er Alt hvad jeg har at skjenke Dig . . . Du vil ogsaa mindes mig uden nogen Mindegave" . . .

Jutta Seheſted kysſede Haarlokken og gjemte den paa sit Bryst.

— „Jeg har endnu kun Eet tilbage, forinden jeg afslutter mit Regnskab med Verden. Tag denne indviede Amulet og giv den til Torben Bille. Bed ham tilgive mig den Sorg, jeg ufrivillig maatte gjøre ham, og bed ham, ikke at forøge min Bod ved at tænke for haardt om den Ulykkelige, der har bragt Dette over os. Siig ham, at jeg har elsket ham af mit ganske Hjerte, og at

jeg vil elske ham trofast som en Søster til min Forløsningsstund, til Gud Herren aabner den evige Kjærligheds Paradiis for mig, hvor vi atter skulle mødes. Bed ham fra mig at han vil give Glæden Rum i sit Hjerte, og at han vil lade mandig Daad komme Fødelandet tilgode, som vi Begge elske saa høit. Og hvergang hans Navn bliver nævnet for nogen herlig Daad, vil jeg vide, at han endnu mindes mig, og hvergang jeg hører, at han er glad og lykkelig, vil jeg takke Gud derfor, thi jeg veed da, at mit Offer har været velbehageligt for Ham, fra hvem al Lykke kommer."

Helvig tog Amuletten frem af sit Bryst, betragtede den nogle Øieblik med taarefyldte Øine, trykkede et Kys paa den og rakte den til Jutta Sehesteb.

— „Giv ham den, og sig ham, at jeg beder daglig til Gud for hans Lykke, om mine Læber end nu nævne hans Navn for sidste Gang . . . Der! Hils Torben Bille fra mig!" —

En Nonne meldte Biskp Peders Komme. Jutta lovede at komme tilbage, naar Biskpen forlod hende, og et Øieblik efter var Helvig alene med Peder Jernskjæg.

Biskpen talede kjærligt til hende og formanede hende til at blive fast i en Beslutning, som vilde skaffe hendes Sjæl Fred, og som upaatvivlelig vilde sone den Brøde, hendes Fader havde betynget sig med. Han modtog hendes Skriftemaal: hun havde ingen Synd paa sin Samvittighed, som kunde plette hendes Sjæls Reenhed, og aldrig havde Biskpen tildeelt Absolutionen til Nogen, som trængte mindre til den.

— „Høiærværdige Fader," sagde Helvig, da denne geistlige Handling var tilendebragt, „tillad mig endnu at forelægge Eder nogle Tvivl, som ængste mig . . . Bil

Gud ikke vredes, fordi jeg gjemmer i mit Hjerte en søsterlig Kjærlighed til den Mand, som jeg aldrig seer mere i denne Verden, og kun tænker paa som en Broder? Jeg frygter, at jeg ikke er istand til at efterkomme et saadant Bud, om det i Klosteret blev befalet mig at forjage disse Tanker af min Sjæl. Og om man negtede mig Absolution derfor?"

— „I Kraft af den Myndighed, jeg har af Gud, giver jeg Dig Lov til at undtage disse Tanker fra Skriftemaalet for Klosterets Confessor, saasom jeg kjender din Tankes Reenhed og Uskyld, min fromme Datter."

Helvig trykkede Biskopens Haand til sine Læber med en dybtfølt Taknemmelighed; thi denne Indulgents løftede en tung Steen af hendes Hjerte.

— „I veed, høiærværdige Fader, at det har været mit inderlige Ønske at skjenke al min timelige Eiendom til Sankt-Brigittas Kloster, som naadig optager mig Forstødte og Foragtede. Men nu er paakommen mig en Frygt, at Klosteret . . . ak, min Fader, det er mig tungt at sige . . . at Klosteret muligt skulde — forskyde denne Gave," vedblev hun med sagte Stemme. „Og hvor skal jeg da faae Sjælemesser læste for en Sjæls Frelse, som er min meste Tanke for dette Liv."

Den gamle Biskop betragtede den unge Pige med dyb Medlidenhed.

— „Vistnok er det for Sankt-Brigittæ Kloster en Regel, som overholdes nidkjært, at før nogen Gave modtages af Klosteret, da skal det først nøie undersøges, om den er lovlig erhvervet og fri for Syndepletter, thi ellers skal den forskydes. Nu er det vel desværre sandt, at det er usikkert, hvorledes dette Gods oprindeligen er samlet. Men Eet er vist, og det er, at Du eier det ved

lovlig Arv, og har erhvervet det paa en naturlig og redelig Maade. Det er i rene Hænder, mit Barn, . . . og Kloſteret ſkal heller ikke heri gjøre nogen Vanſkelighed, men hvad Du vil ſkjenke det ved Gavebrev, det ſkal blive modtaget med Taknemmelighed og anvendt efter dit Ønſke, ſaa at de nødvendige Sjælemesſer ſkulle blive holdte, ſom jeg nærmere ſkal beſtemme. Men, min Datter, deſto mere maae de øvrige Regler overholdes."

— „Hvor I er god imod mig, høicrværdige Fader! Jeg vil derfor holde Faſten med Brød og Vand; hver Fredag ſaa længe jeg lever, og jeg vil ſpiſe paa Jorden hver Capitulsdag, ſom det ſømmer ſig for en Synderinde, og knæle ydmygt for Søſtrene, naar de forlade Capitulet . . . om I ikke vil paalægge mig nogen haardere Bod."

Peder Jernſkjæg ryſtede med Hovedet og ſagde, idet han lagde ſine Hænder paa hendes Hoved: „Du arme Barn! Dig ſkal ingen Bod paalægges, der kunde gjøre den Kummer end tungere, ſom jeg desværre ikke mægter at tage af din Sjæl."

Helvig knælede med foldede Hænder, og modtog ſaaledes den gamle Biſps Velſignelſe.

Paa et Tegn af Biſpen aabnedes Døren, og Priorinden ſamt en af de ældſte Nonner i Mariæ-Kloſteret traadte ind, ledſagede af Jutta Seheſted og en Lægjøſter, ſom efter Skik og Brug var indhyllet i ſit Hovedklæde. Hun bar paa Hænderne de Stykker af Brigitterindernes Kloſterdragt, ſom ſkulde conſecreres af Biſpen, før Nonnen kunde iføres dem.

Medens Helvig knælede i en taus Bøn foran Bedepulten, læſte Biſpen en kort Meſſe over ethvert

Stykke, og beſtænkede det med Vievand; den tilſlørede Lægſøſter tog hvergang det ſaaledes indviede Klædebon af hans Haand, og med ſagte Stemme mumlede hun og begge Kloſterdamerne de foreſkrevne Responsa, ſom Choret ellers havde at udføre ved de almindelige Indvielſer i Kirken. Saaledes blev først det hvide Lin og Korsklædet conſecreret, derefter det ſorte Slør, og tilſidſt en ſaakaldet Hovedkrone af hvidt, ſtivet Tøi, hvorpaa var aftegnet fem røde Bloddraaber i Form af et Kors.

Da denne Ceremoni var fuldbragt, vendte Biſpen ſig til Helvig og læſte en latinſk Bøn over hende, hvis Slutning Kloſterdamerne iſtemmede.

— „Min Datter, giv mig din Haand og annam af mig det hellige Indvielſens Tegn, ſom fæſter Dig til Vor Herres Jeſu Brud for din Livstid, og indvier Dig til Medlem af det hellige Søſtreſamfund af Sankt-Brigittæ Orden.“

Skjelvende rakte Helvig ham Haanden, Biſpen lyſte Velſignelſen over Pagten, og da han udtalte Ordet Amen, ſatte han den indviede Ring paa hendes Finger.

I dette Øieblik ſortnede det for Helvigs Øine, hun udſtødte et lille Skrig, greb med begge Hænder til Hjertet, og ſegnede i Juttas Arme.

Da hun kom til ſig ſelv igjen, ſagde hun med et tungſindigt Smiil: „Ak det var mig, ſom om der ſprang en lydklingende Streng i mit Bryſt. Det var en uſigelig Smerte ... men nu er det forbi ... Det er ſom Alt var tomt og øde i mit Hjerte, ſom jeg hverken havde Fortid eller Fremtid mere ... Men Gud vil være mig naadig og holde ſin Haand over min Forſtand“ ...

— „Det vil Han for din Fromheds Skyld!“

sagde Biſpen med lydelig Stemme. Derpaa vendte han ſig til Jutta Seheſted og Lægſøſteren, og opfordrede dem til at være ham behjelpelige med Indklædningen, efter deres eget Ønſke, da den efter Reglerne egentlig ſkulde foretages af Biſkoppen alene. Men denne Indvielſe blev udført med ſærdeles Begunſtigelſer, hvilket kunde ſkee, da den foregik uden Offentlighed og kun i Overværelſe af de høiſt nødvendige Vidner, men meſt fordi den foregik ſaaledes efter Dronning Philippas Begjering til Erkebiſpen, og med den mægtige Peder Kruſes Tilladelſe.

Biſpen traadte frem for Helvig, ſom med ſænket Hoved og Hænderne korslagte over Bryſtet ſtod foran ham. Taus lagde han Linklædet og det hvide Korsklæde over hendes Hoved, hvorpaa Jutta Seheſted fæſtede det ſorte Slør ſammen under Hagen og brede det ſom en Kappe over hendes Skuldre. Lægſøſteren aflagde ſit Hovedklæde, ſom hidtil havde indhyllet hende, og ſatte den hvide Linkrone med de korsdannende ſem Blodpletter paa Helvigs Hoved. Imidlertid affang begge Kloſterdamerne med ſagte Stemmer den til denne Høitidelighed hørende Meſſe. Da Indklædningen var forbi, og Biſpen endnu engang havde lyſt Velſignelſen over den Indviede ſom over alle Tilſtedeværende, og for ſidſte Gang havde udtalt det høitidelige Amen, hævede Helvig det blege Anſigt . . . foran hende ſtod Fru Philippa, ſom ſelv havde villet forrette denne Tjeneſte ved Indklædelſen. Inden hun kunde afværge det, bøiede Helvig ſit Knæ for Dronningen, ſom løftede hende op og trykkede hende i ſine Arme med ſand moderlig Ømhed.

Biſpen, Priorinden og Nonnen forlode Cellen; thi

efter Ordensreglerne skulde den Indviede tilbringe Natten og den næste Dag ene, i Bøn og Faste. —

Inden Dronningen og Jutta Sehesteð, efter en lang og bevæget Samtale, beredte sig til at forlade den indklædte Nonne af Sankt-Brigittæ strenge Orden, fæstede Helvig Brudesløret paa den knælende Jutta Sehesteds Haarfletning, og trykkede med et dybt Suk' som hun dog stræbte at modstige ved et fremtvunget Smiil, den grønne Myrthekrands med de svulmende røde Rosenknopper om hendes Isse.

— „Det vil bringe Dig Lykke, min Jutta" sagde hun bevæget, „at dit Brudeslør er fæstet paa Dig af en nylig indviet Haand. Saaledes troer man i det Mindste. Og gid det maatte være saa, at jeg dog kunde have bragt Een nogen Lykke i denne Verden. See," tilføiede hun, „nu staae vi Begge med Brudeslør, som vi have drømt om i vor Barndom" . . .

Hun afbrød sig selv, og trykkede et langt Kys paa den unge Bruds Pande.

— „Du fromme Korsdragerinde!" sagde Dronning Philippa med dyb Bevægelse. „Maatte jeg engang kunne ligne Dig, og bære min Lod med samme Styrke. Vi sees igjen, det føler jeg, vi sees igjen, min Helvig, vi sees . . . som Søstre i Vadstena . . . og maaskee snart . . . Da vil jeg lære af Dig at være from og taalmodig . . . gid jeg da maa have bevaret mig lige saa uskyldig." —

Da Dronningen og Jutta Sehesteð omsider forlode Helvig, efter mange Omfavnelser og Kjærtegn, vare hendes Kræfter udtømte af alle de Sindsanstrengelser, som denne Dag havde krævet af den svage Qvinde. Og neppe var Døren til den eensomme Celle lukket efter dem,

før Helvig segnede om paa Leiet, og en dyb og velgjørende Bevidstløshed gav i mange Timer Legemet den Ro, som Sjælens Bevidsthed hidtil havde negtet det.

Da hun vaagnede af denne Tilstand omgav Mørket hende. Hun forfærdedes, hendes famlende Haand greb Bøgegvisten over hendes Leie; hun kunde føle, at alle Blade vare visnede. Hun førte Haanden til Panden, som for at samle sine Tanker . . . den stive Linkrone forvirrede dem endnu mere. Forskrækket sprang hun op og fulgte det svage Lysskjær, som Øiet neppe kunde opdage . . . Det var Maanen, som skinnede mat og spøgelseagtigt gjennem det malede Vindue; dens blege Straaler oplyste Abraham, som hævede Kniven over den paa Altaret udstrakte Isaaks Hjerte . . . da vidste hun hvor hun var, og hvad der var foregaaet med hende. Hun lagde Panden imod det kolde Steenbord, for at skaffe den nogen Lindring mod de Smerter, hun følte i Tindingerne og brast i Graad. Og i denne Stønnen blandede sig Lyden af den svage Stemme, som udtalede de Ord: „O, min Fader! Min Fader!"

Kunde Niels Finke have hørt disse Ord i den anden Verden . . . de maatte have faldet som sydende Bly paa hans Samvittighed. —

Graaden lettede Helvigs beklemte Bryst, hun knælede ned foran Frelserens Billede og bad andægtig. Og nu havde hun fundet den Stige, som naaer igjennem den haardeste Steenhvælving, som fører den Troende til Himmelen, og om hvilken Englene svæve. Hun tilbragte Natten i Bøn, hun havde Mange at bede for. Hun bad for sin ulykkelige Fader, for Dronning Philippa, for Danmarks Land, for Jutta Sehested og Jørgen Rosenkrands, og for *ham*, hvis Navn ikke mere skulde komme

over hendes Læber, men hvis Billede var dybest i hendes Hjerte ved Siden af Jomfru Marias. Og Ensomheden forfærdede hende ikke mere ... thi hun følte sig ikke mere forladt ... Engle omsvævede hende. — —

For Mange var den næste Dag Intet videre end den fjerde Dag efter Pindsefesten; for de Saarede og Lemlæstede var det den to og halvtredsindstyvende Dag under Pinsler og Savn, som Alverdens Rigdom ikke kan erstatte; for Jutta og Jørgen Rosenkrands var det den første Dag i en glædelig og lykkelig Forening; for Helvig den første af en lang og eensom Hentæren; for de fleste af Stadens Indvaanere var det en længe forventet Glædesdag. Saa forskjelligt tælles den samme Dag indenfor den snevre Kreds, som en Stads Mure begrændse.

Fra det tidligste Daggry havde Staden været i Bevægelse, overalt vare Borgerne beskæftigede med at smykke deres Huse og give dem det pyntelige Udseende, som kunde svare til den glimrende Fest, Dronning Philippa paa denne Dag gav Krigsfolket og Borgerne, der havde deeltaget i Kjøbenhavns Forsvar. Husene vare pyntede med løvrige Maigrene og med duftende Blomster, nogle endogsaa med brogede Tepper, hvori var indsyet Helgenbilleder. Fra Riddernes Gaarde vaiede deres Flag og Faner, og Vaabenskjolde vare udhængte paa Dørstolperne. Gaderne vare bestrøede med Urter og Blomster og grønt Græs, som udbredte en stærk Duft over hele Staden. Fra Slotstaarnene vaiede stolte Faner høit i Luften, og høiest over dem alle udfoldede Danebrog sin røde Dug med det hvide Kors, som om den vilde sige: Under dette Tegn findes Beskyttelse i Freden og Seier i Krigen. Vindebroerne over Slotsgravene vare nedlabte, og Kjæderne vare smykkede med Blomster og

Grønt. Selv Skildvagternes Hellebarder vare omvundne med Blomster; thi idag kunde der ikke blive andet Brug for Vaabnene, end som Vidnesbyrd om Fred og Glæde.

Henimod Middag strømmede talrige Skarer til Slottet. Man saae Borgere i Høitidsklæder, Raadsherrer i deres Embedsdragt, Bysvende med deres Bannere, Haandværkere med deres Laugstegn og Vimpler, Soldater med Hjelm og Harnisk, Søfolk fra Skibene, Alle mellem hverandre ile gjennem Borgporten, hvor Kjøgemesteren og hans Medhjelpere henviste dem til de Sale, som vare indrettede til at modtage et saa stort Antal forskjellige Gjester. Riddersmænd til Hest, ledsagede af deres Svende, fornemme Geistlige med Piber og Trommer foran sig, og fulgte af Kanniker og Klerke, adelige Damer, „i pyntelige Karme, bespændte med sagre Heste og førte af veludredede Svende," blandede sig i den tætte Sværm; Alle havde de eet Maal, Alle følte de, at de vare Børn af en fælleds Moder, thi Alle havde de nys gjennemgaaet de Begivenheder med hverandre, som binde Menneskene sammen med et Slægtskabsbaand.

Adelen kom i talrig Mængde til denne Fest; thi til samme Tid, som Dronningen havde ladet Byens Øvrighed indbyde Borgerne, og selv havde sendt sine Bud til dem, hun særdelks havde lagt Mærke til i hine trange Tider, vare skriftlige Indbydelser udgaaede til Herremændene, hvori Fru Philippa lod sige saaledes: „Vi bede Eder kjærligen, at I for vor Skyld vil rede Eder ud og indfinde Eder paa vort Slot, og gjøre Eder glade med os den Dag over." Og Ingen var udebleven.

Det vil ikke være nogen let Sag at beskrive de mange prægtige og simple Dragter, som man her saae

mellem hverandre, eller den Glæde og Lystighed, her fandt Sted. Bordene bugnede af velsmagende Retter, der vare tilberedte med dyrebare Urter. Og idelig bleve nye Retter baarne op af Dronningens Smaadrenge, naar Fadene vare tømte. Adskillige Retter vare bestandig tilstede for et Syns Skyld; thi de vare kun Skueretter, og forestillede snart Træer og Urter, snart Fugle og Dyr, snart andre kunstige Ting. Paa Skjenkebordene stode utallige Kander, som idelig bleve fyldte af Tønder, der vare tagne op af Kjelderne til dette Brug. Her flød det bogstavelig med mange Slags Øl, Mjød- og Viinsorter, hvis Navne man nu neppe kjender mere: Claret, Malmesie, Luterdrank og kostelig Romanie. Overalt musiceredes af de Bander, som vare opstillede i Salene og i Gaardene. Der spilledes paa allehaande Instrumenter, som paa Cithara og Harpe, Giger og Skalmeier, Sinker og Positiv, Basuner og Trompeter, Kjedeltrommer og Krumhorn. Det var en Herlighed og en Glæde uden Ende.

Dronningen var hele Dagen selv tilstede, hun viste sig ved alle Bordene, talede med Gjesterne, og takkede Borgerne og Krigsfolket for det Mod og den Uforfærdethed, hvormed de, som hun sagde — med Hentydning baade til Tydskernes Saltetønder og til Spøgen med Hans Knaps Ko, — „havde forsvaret den danske Ko," og hun var venlig og huldsalig mod den Ringeste som mod den Fornemste.

Selv Krigsfangerne, som sadde i Bolt og Jern i Slottets Fængsler, og af hvilke mange havde siddet fangne siden de bleve tagne, Aaret forhen, i Søslaget tilligemed Borgermester Henrik Høier, — selv de fik Deel i den almindelige Glæde, og Dronningen lod dem rundeligt beverte.

Ved Aftenstide begyndte Dandsen, og da det var en luun Sommernat, dandsede lige saa Mange i Borggaarden, som i Salene. Og saaledes varede Festen til den lyse Morgen, saa at Solen allerede stod paa Himmelen igjen, da Gjesterne forlode Slottet.

For Dronningen var denne Fest meget anstrengende, og henimod Morgenstunden havde hun trukket sig tilbage til en noget ophøiet Plads i en Vindues fordybning, i den ene Ende af den store Sal, hvor Gjesterne i Gaarden kunde see hende og hvor hun tillige kunde overse Dandsen, som bevægede sig i smaa Kredse, med langsomme og kunstige Trin, paa Salens Steensliser, til Lyden af Giger og Skalmeier, som udførte Melodier af gamle Kæmpeviser.

Her samlede en snevrere Kreds af Dronningens Damer og de fornemste Herrer sig om Fru Philippas Person, og det var et opløftende Skue at see Dronningen omringet af saadanne kloge og tappre Mænd, til hvem Enhver maatte see op; thi som det bør være, vare de Første ogsaa de Bedste i Landet. Efter at Samtalen en Stund havde dreiet sig om Tydskernes Angreb paa Staden, kom ogsaa de sidste Tiders Begivenheder paa Bane, og Mogens Gjøe talede om det Streiftog, de holstenske Grever, mens alt Dette stod paa, havde foretaget op i Jylland, i Forening med Hertug Otto af Brunsvig, Greverne af Schauenburg og Hoya, og Stæderne Hamborg, Lybek og Lyneborg.

— „De have røvet, som sultne Ravne, hvor de kom hen," sagde Mogens Gjøe, „og de have holdt et skammeligt Huus. Thi de have slæbt mange Kostbarheder med sig af Landet, og Klædningsstykker og Huusgeraad toge de, som om de Intet eiede hjemme. Rygtet

gik derovre, at de skulde have taget ikke mindre end tredivetusinde Øxne, Heste og andre Kreaturer med sig. De slæbte det Altsammen til Gottorp, og der deelte de Rovet imellem sig som rette Staldbrødre."

— „Hjertet bløder i mit Liv for vore stakkels Jyder," sagde Dronningen. „Jeg vilde give Alt hvad jeg nogentid kommer til at eie, for at dette havde kunnet være afværget, eller at jeg strax kunde erstatte dem hvad de have mistet. Men end er Landet vort, og Danmarks Land er et frodigt Land; Kornet voxer med hver Dag, og Øxnene ville snart gaae paa Engene i større Antal. Vor Rigdom ødelægges ikke let, thi Møl og Rust kan ikke fortære den, og Tyvehaand kan ikke tage den for bestandig. Jeg veed intet Land, som er mere velsignet."

— „Det tykkes mig sært, at Tydsken ikke prøvede paa at blive deroppe, al den Stund han dog var kommen høit nok op til at see hvad Landet var værd," sagde Oluf Friis.

— „Nei, det vogter han sig vel for," svarede Mogens Gjøe. „Streiftog ere de Folks Sæd og Skik; men at prøve fast Erobring vilde snarest være dem selv til Skade; thi mærkede først deres Bundsforvandte, at det gik ud paa at vinde større Land, da vilde Venskabet nart være tilende, og alene kunne de holstenske Grever ikke bestaae."

— „Vi skulde ogsaa først nappes en Stund derom, selv om vi kun skulde stole paa os selv alene," sagde Oluf Friis.

— „Nu vi har viist, at vi kunne hjelpe os selv, om det skal knibe," sagde Dronningen, „nu kunne vi maaskee faae Bistand; thi man faaer da lettest Hjelpen, naar man mindst har den Behov. Jeg vil sende til

Sverrig og lade gjøre Opbud om Hjelp og Mandskab. Herremændene og Bisperne derovre maa dog kunne indsee, at denne Sag med Tydsken ogsaa kommer dem ved, og mere end det synes i første Øieblik. I vil vel drage did for mig og min Husbond, Herr Mogens Gjøe, og tale til vort Bedste i denne Sag?"

Mogens Gjøe tilkjendegav sin Beredvilligheb. Dronningen vendte sig til Torben Bille, som i en tungsindig Stilling, og uden at deeltage hverken i Dandsen eller i Samtalen, stod hos, fordi hans gamle Ven havde forlangt af ham, at han skulde ledsage ham til denne Fest.

— „Torben Bille," sagde Dronningen venligt, „I vil vel ikke afslaae min Begjering, naar jeg forlanger af Eder, at I skal følge Mogens Gjøe paa denne Reise?"

En hurtig Rødme foer over Torben Billes Ansigt, og forsvandt atter ligesaa hurtigt.

— „Eders Naades Høimægtighed ville tilgive mig, at jeg vover at være Eder ulydig. Min Hu staaer til anden Dont, og jeg duer ikke til fredeligt Bud. Hvor Sværdene ere dragne, der hører jeg nu hjemme, om jeg kan sige at have nogetsteds hjemme. Det er mit Ønske, at drage herfra, inden Sol gaaer ned igjen, for at fegte i Sønderjylland. Og førend den sidste Tydsker er jaget over Eiderfloden, før stikker jeg ikke Sværdet i Skeden, om jeg ikke forinden er falden i Kampen. Jeg beder Eders Naade at give mig Forlov til at gaae denne Vei, og at jeg nu tør tage underdanigst Afsked med Eder."

Dronningen sagde bevæget: „Saa drag den Vei, som I selv har valgt Eder. Mine gode Ønsker ville stedse ledsage Eder. Og som I er en af Danmarks ædle Sønner, tør jeg nok give Eder en Moders Velsignelse med paa Eders Vei. Far med Fred, skjøndt det er til

Krigen I drager. Og Gud og Helgene beskjerme Eder paa Eders Bane. Farvel, Torben Bille!"

Den unge Ridder kysede knælende Dronningens fremrakte Haand. Derpaa forlod han Salen. Dronningen saae bekymret efter ham og sagde: „Krig slaaer altid dybe Bunder, men Borgerkrig slaaer de dybeste; thi Sindets Fred forspildes, og Sjælens Saar ere smerteligere end Legemets Lemlæstelser . . . Give Gud os en snarlig Udgang af disse Gjenvordigheder! Og gid Hans Fred maa hvile over Alle, som lide og ere bedrøvede, hvad enten de døie af Legemets Brøst eller af Sjælens Qvide."

Og Fru Philippas Tanker vare i dette Øieblik nærmest henvendte paa Helvig og paa Torben Bille, skjøndt hun ogsaa mindedes Dem, som vare saarede i Slaget.

Tæt bag Dronningen stod Jutta, og ved hendes Side den lykkelige Jørgen Rosenkrands. Da Torben Bille havde forladt Salen, og ingen Anden syntes at ville optage Samtalen igjen, brød Jørgen Rosenkrands Tausheden og sagde: „Vistnok er Torben Bille ikke den Eneste, hvis Hu staaer til Kampen i Sønderjylland, men Mange ville følge ham. Om Eders Naade ikke har anden Befaling at give mig, da er det min Agt om nogle Dage at drage efter ham og kæmpe ved hans Side mod vore Fjender" . . .

— „Og Eders unge Hustru, vil hun indrømme, at I forlader hende? Og binder Baandet ikke stærkere, end at I alt nu kan fatte saadan Tanke? . . . Dog, vi ville spørge hende derom. Jeg tvivler om, at hun giver Eder Orlov, og faaer I ikke hendes, da faaer I heller ikke min."

Dronningen vendte sig mod Jutta, for hvem hun

aabenbart havde antydet en Udvei i disse Ord. Den unge Hustru rødmede dybt, ved saaledes at see sig som en Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed. Hun slog Øinene ned og neiede sig for Dronningen, som havde tiltalt hende. Men da hun atter hævede dem, hvilede de med et kjærligt Blik paa hendes Ægtefælle, imedens hun med halvsagte Stemme svarede: „Før Jørgen Rosenkrands blev min Husbond, var han Danmarks Søn, og en Moder har ældst Ret af Alle. Som jeg elsker ham høiest af Alt i Verden, saa vil jeg gjerne føie mine Ønsker efter hans Villie, som kun vil det Rette. Og jeg mener, at naar jeg villig giver det Bedste, jeg eier, vil Gud være mig naadig, at dette Offer ikke maa være til min Ulykke, men til Danmarks Frelse."

Jørgen Rosenkrands havde betragtet sin unge Hustru med glædestraalende Øine. Han greb hendes Haand og trykkede den taus. Dronningen sagde med en glad Bevægelse: „Saa længe Danmarks Qvinder føle som Du, min Jutta, vil den gamle Helteaand ikke uddøe i Landet. Og som de have følt saaledes i Oldtiden, saa føle de Gud være lovet ogsaa nu, og saaledes ville de være sindede om Aarhundreder."

— „Ja, det ville de," sagde Mogens Gjøe. „De ere vore Valkyrier, som føre os til Seieren."

— „Det ville de," udbrød den gamle hidsige Oluf Friis. „Og saa ville vi heller aldrig mangle Mænd, der ville tage blodig Hevn over den Vold og Uret, som er tilføiet os, og skrive Afregningen med Ild og Sværd i Fjendens Land for alt det Niddingsværk, som er øvet imod Danmark."

— „Nei, Oluf Friis, nu fører Eders gode Iver Jer for vidt," sagde Dronningen venlig. „Hevn søm-

mer sig ikke en Mand, som Ordsproget siger: Hevnsyge er Qvindesot. Vi ville ikke fornegte den danske Natur, som er forsonlig og villig. Vi skulle mindes, at mange af vore Fjender ere hildede i Lidenskaber, som for deres Øine laane Rettens Skin til deres Voldsdaad, og Mange ere forledede af Andre. Og De, som have været Forrædere imod os og øvet Niddingsværk, de skulle lide deres Samvittigheds Straf, som er en ubodelig Syge og værre end den grummeste Hevn. Nei, Krig skal kun føres for Freds Skyld. Godt Naboskab er bedre end den største Seiervinding, thi hvad hundrede Aar har samlet, kan Krig i faa Timer adsprede. Og hvo sig hevner, gjør sig selv til Dommer, men Hevnen og Dommen høre alene Gud til. Eller har jeg Uret, høiærværdige Fader?"

— „Visselig har Eders Naade Ret i hvert Ord, I har talt," sagde Bispen, hvis alvorlige Aasyn var blevet mildt og smilende ved Dronningens Ord.

— „Hvo bedst vil hevne sig, befale Gud det," vedblev Peder Jernskjæg, idet han vendte sig mod Forsamlingen. „Vi skulle ikke handle imod de Ord, vi daglig bede: Fader forlad os vor Skyld som og vi forlade vore Skyldnere! — Harm gjør Helvede i et Menneskes Bryst, men den Fredsælle har Fryd i sin Sjæl. Vær til Hevn en Snegl, men til Velgjerning en Fugl, det er et gammelt Viisdomsord, som end ikke har tabt sin Kraft. God Krig gjør god Fred; men Hevn avler Had blandt Menneskene, og vi skulle mindes hvad den hellige Matthæus siger: med hvad Maal I maale, skal der igjen maales til Eder. — Forlader, dersom I have Noget imod Nogen, siger Apostelen Marcus, paa det at Eders Fader, som er i Himmelen, maa forlade Eders Over-

trædelser, — og Vor Frelser har selv sagt: Salige ere de Fredsælle."

Dronningen rakte sin Haand til Peder Jernskjæg og sagde: „I har talt af mit Hjerte, høiærværdige Fader . . . Nei, Hevnkrig skal ingentid føres af Danske, og Had og Nag skal ikke skjæmme Fredens Værk. Men det skal være vitterligt for Alverden," vedblev hun, idet hun hævede sin Røst og slog op med Haanden, „det skal være vitterligt for Alverden, at som Danskен Intet begjærer, der ikke tilkommer ham med Rette, saa veed han at forsvare, hvad der er hans lovlige Eiendom. Dertil skal altid findes Mænd i Danmark, som ere rede at offre Liv og Blod, og hvo som angriber os, han skal erfare, at vi slaae tunge Slag og ikke nedlægge Sværdet, før vi have værnet tilfulde om hvad der er vort Eget. Og dertil vil Gud naadigst forlehne os Kraft. Prøvelsens Aar kunne være tunge og lange, og de kunne bringe os megen Nød og Trængsel. Men vi have nys erfaret, at naar vi ikke svigte os selv, da svigter heller ikke den Herre os, som veier Kongernes og Folkenes Skjebner og giver Enhver, som han har fortjent. Ja, denne Krig, som nu er paaført os, den er en uretfærdig Krig, og vi have ingen Bundsforvandte at stole staa. Men vor Gud er en retfærdig Gud, og Den, som har Retten, er i Forbund med Ham, og kan undvære Menneskenes Bistand. Vort Banner fører Korsets Tegn, og vort Løsen skal være: Med Gud, for Ære og Fædreland! . . . Saa gaaer med Gud, alle I, som ville drage til Kampen i Sønderjylland, og Gud vil gaae med Eder i Striden, saa at Seieren omsider vil være hos Retten. Og det Landskab, som nu kæmpes for, det skal ingentid vristes fra Danmarks Rige, og dets Grændse skal ikke forrykkes, saa længe

denne Tro og denne Aand lever i Danskes Bryst. Og der ville de findes til enhver Tid, nu og om Aarhundreder, og altid!"

— „Amen!" sagde Biſpen med kraftig Stemme.

Den tætte Kreds, ſom efterhaanden havde ſamlet ſig om Dronningen og hendes Omgivelſer, iagttog i nogle Øieblik en dyb Taushed. Men Følelſen ſtrømmede over, og et begeiſtret Jubelraab beſvarede Dronning Philippas Ord. De talrige Skarer i Borggaarden deeltoge i Glædesraabet og ſvingede med Huerne. Muſikanterne faldt ind med deres Inſtrumenter, de ſkingrende Toner ryſtede Luften, og en tuſindfoldig Gjenlyd fra Huſe og Taarne beſvarede den tordnende Jubel.

En ny Dag brød frem. Solen ſtod op, og dens første Straaler hilſede et modigt og tillidsfuldt Folk.

Indhold.

		Side
I.	Dronning Margrethe	7.
II.	Danſken og Tydſken	31.
III.	Peberſvenden	62.
IV.	Kong Erik af Pommern	86.
V.	Jomfru Helvig	110
VI.	Herr Niels Finke	131.
VII.	I Skandſerne	155.
VIII.	Dronning Philippa	188.
IX.	Barſler	214.
X.	Slaget	249.
XI.	Dvergen	281.
XII.	Feſten	321.

Carl Bernhards

Udvalgte Skrifter

Sjette Bind

Udvalgte Skrifter

af

Carl Bernhard

(A. N. de Saint-Aubain)

Med en Levnedsſkildring ved Dr. phil. H. Schwanenflügel

Sjette Bind

Kjøbenhavn

Det Schubotheſke Forlag

— Lybecker & Hirſchſprung —

1896

Kjøbenhavn. — Græbes Bogtrykkeri.

Lukkens [illegible]

I den øverste Etage af et Huus ved Philosophgangen, hvilket dengang var nymalet og saae venligt og hyggeligt ud, boede for adskillige Aar siden, — det var i Tidsrummet mellem 1820 og 1830, — en ung Studerende, som ofte satte Gadens Reflexionsspeile i Bevægelse, naar han om Morgenen stak Hovedet ud af Vinduet og røg sin Pibe. Havde han seet til Høire eller ogsaa til Venstre, da havde han opdaget meer end een lille Jomfru, som med Sytøiet i Haanden holdt Øie med den forthaarede Student og sendte et speidende Blik ti ham igjennem Speilet; men han saae altid lige ud, enten op i Trætoppene eller ud over Kallebodstrand, og naar han atter lukkede Vinduet uden at have seet til Siderne, stjal et lille Suk sig fra meer end eet medlidende Hjerte, ledsaget af den Tanke: Herre Gud, hvad mon det kjønne unge Menneske er saa alvorligt for. — Han var nylig kommen til Kjøbenhavn for at fuldende sine juridiske Studier, efter at have opholdt sig nogen Tid ved Universitetet i München; hans Tid var deelt imellem Collegier og Arbeidstimer hjemme, og hans Vertinde forsikrede, at han var den flittigste Student i hele Kjøbenhavn, thi han gik ikke nogen Nat i sin Seng før Klokken var over

Tolv. Hans eneſte Adſpredelſe var en Tour daglig over Volden og Lange-Linie — ſom den yderſte Forſtandsning af Citadellet imod Sundet hedder, — og naar han en Aften var ude, kunde man være vis paa, at der blev givet en Opera i Theatret eller en Ballet, thi ingen af Delene forſømte han nogenſinde. Men med al denne Flid læſte han dog ikke beſtandig ſaa ivrigt, ſom den gode Kone bildte ſig ind, og mangen Gang kunde hun have truffet ham ſiddende i Kakkelovnskrogen med Armene overkors, medens Lyſet ſtod paa Bordet ved Siden af Naturretten, med en Tande ſaa lang ſom en Studenterfjær og, ligeſom den, ſort med en rød Top.

Det var netop Tilfældet en Aften i Begyndelſen af October Maaned, da Vertinden ſagte aabnede Døren med det Spørgsmaal: om Herr Ditmar nu vilde have Thee. Da hun intet Svar fik, traadte hun ind i Stuen.

„Gud bevares, hvor De ſpekulerer paa den Lærdom. Hvor kan De holde det ud? Mig ſynes, Hovedet maatte gaae i Stykker. Her er jo ſaa mørkt ſom i en Grav, og ſaa koldt ſom ude paa Gaden; derſom ikke andre Mennesker toge ſig af diſſe lærde Folk, omkom de af Kulde og Elendighed. Vær ſaa god, Herr Ditmar, og tag Benet af Kakkelovnspladen, at jeg kan komme til at lægge i."

Vinteren havde iaar gjort det Samme, ſom den gjør hvert Aar, — den var kommen tidlig, og Folk havde iaar regelmæsſig gjort det Samme, ſom de gjøre hvert Aar, — de havde forundret ſig over, at det iaar blev ſaa tidlig Vinter.

Den unge Mand tog Benet til ſig uden at ſvare; Vertinden lagde i Kakkelovnen, pudſede Lyſet, tørrede Støvet af Komoden og kaſtede et prøvende Blik til Brænde-

kurven, hvis Indhold næsten altsammen var forvandlet til Aske. Derpaa sagde hun: „Herr Ditmar, vi maae have Brænde imorgen, — vi maae, Herr Ditmar."

„Hvad siger De, Madam Schiøtt?"

„Jeg siger: vi maae have Brænde imorgen; for dette holder ikke ud."

„Det faaer at blive," svarede Studenten, „jeg har ingen Penge. Det holder nok ud." Og dermed kastede han det ene Been over det andet, støttede Haanden mod Kinden og antog den Stilling, som i Almindelighed er en Pind for al videre Samtale. Men Madam Schiøtt lod sig ikke saa let afværdige.

„Nei, Brændsel maa der for Gud til, fryse kan han ikke. Saa maae mine Tørv .... Det Værste er, at de ogsaa ere paa Heldingen. Saa De har ikke faaet Penge endnu? Det er slemt. Hør, veed De hvad, Herr Ditmar, jeg skulde ikke være saadant et smukt Mandfolk og saadant et heldigt Menneske, som De er, og være forlegen for fem Rigsdaler til en halv Favn Brænde. Man kan gjøre sin Lykke paa mange Maader i denne Verden, især naar den løber En lige i Hænderne, og man ikke behøver at have anden Uleilighed end at gribe til. De er rigtignok Lykkens Pompilius, som Herr Possel siger, — De er, Herr Ditmar."

„Har han ogsaa bildt Dem den dumme Snak ind?" sagde Studenten sukkende, da han saae sig nødtvungen til at svare.

„Dumme Snak? Det er saamænd den rene Sandhed. Kan De negte, at De har Lykken med Dem i Alt, hvad De tager fat paa? River De en Kop paa Gulvet, gaaer den aldrig itu; spilder De paa Dem, gjør det ingen Pletter; kommer her Penge, er De altid hjemme,

men kommer her Regninger, er De altid ude; naar De sover fra Lyset, gjør det ingen Skade, uagtet det staaer lige ved Sengeomhænget; her har ikke en eneste Gang været Ild i Røret, medens De har boet her, og med den forrige Logerende var det hvert Øieblik Tilfældet."

„Det troer jeg nok," svarede Ditmar smilende, „naar man ikke har Noget at lægge i Kakkelovnen, gaaer der heller ikke Ild i Røret."

„Ja ja, snak De kun, men sandt er det alligevel. Og husker De dengang jeg bad Dem om at drømme mig nogle Tal til en Ambe? Det var netop en Søndag, og næste Morgen sagde De, at jeg skulde tage 45 og 75; jeg satte en Mark paa dem, og om Tirsdagen havde jeg mine fem og syrgetyve Rigsbankdaler i min Lomme. Der er nu Brændeviinsmandens Datter herhenne i Gaden, det er en rig Pige og en kjøn Pige og en rar Pige, og der er spaaet hende, at hun skal faae en studeret Mand; dersom jeg var saadan en kjøn ung Mand som De er, saa veed jeg nok, hvad jeg gjorde; for studeret er De jo, og Faderen har saamænd ikke saa daarligt paa Kistebunden, — han har, Herr Ditmar."

Da den gamle Kone vendte sig om, for at see hvad Virkning hendes Forslag havde gjort, rystede hun misfornøiet med Hovedet, thi det var øiensynligt, at den unge Mand sad i dybe Tanker og ikke hørte, hvad hun sagde. „Her var et Bud før fra Herr Possel med disse Papirer," vedblev hun. „Vær saa god, Herr Ditmar."

„Tak, Madam Schiøtt, det har ingen Hast, læg dem paa Bordet."

„Han bad mig om at levere det til Dem selv," sagde Vertinden, og stak ham en Rulle i Haanden, som var indsvøbt i rødt Papir. Studenten rækkede mechanisk

efter den, da faldt hans Øie paa Omslaget, som han hurtig rev af med de Ord: „Hvad er det? En Contraplakat! Til i Aften? Er Stykket forandret? — Ja! — For Satan, hvorfor gav De mig det ikke strax? Jeg maa afsted, Klokken er næsten Syv, jeg faaer maaskee ingen Billet. Hvorfor gav De mig det ikke strax, Madam Schiøtt?"

„Gud bevares, De sagde jo nylig, at det ingen Hast havde," svarede hun stødt.

„Men det er ikke Palnatoke," sagde Studenten, idet han hurtig kastede Kappen om sig og greb sin Hat, „det er de to Dage og en Ballet, Bournonville dandser, og nu faaer jeg maaskee ingen Billet."

„Ih, Du Fredsens Gud," udbrød Madam Schiøtt forfærdet, „vil De paa Komedie, Herr Ditmar, og vi har ingen Brænde! Gud velsigne Dem, Herr Ditmar, husk paa Brændet — eller hør, sæt hellere de tre Mark paa en Ambe, det er Mandag og Klokken er endnu ikke Syv; den bliver betalt to hundrede og halvfjerdsfindstyve Gange, vi faaer akkurat hundrede og fem og tredive Rigsbankdaler. Gjør det, gode Herr Ditmar."

Madam Schiøtt havde idag intet Held med sine Forslag; heller ikke dette blev hørt, og hun maatte med Bedrøvelse see paa, at Ditmar trak Bordskuffen ud, samlede de næstsidste tre Markstykker sammen og foer ud af Døren. „Vær saa god at slukke mit Lys," raabte han nede paa Trappen, og næsten i samme Øieblik var han ude af Gadedøren. Med et dybt og velmeent Suk gik Madam Schiøtt hen til Brændekurven og talte dens Indhold to Gange, for at være vis paa, at der ogsaa virkelig kun var fem Stykker tilbage; derpaa trak hun Skuffen ud, stablede de tilbageblevne tre Markstykker ovenpaa

hverandre, overbeviste sig om, at det var de sidste, og sagde ved sig selv: „Igaar var den Rigsdaler heel, nu har han allerede slaaet den itu. Ja, vor Herre burde gjøre saadanne unge Herrer umyndige. Nu gaaer han paa Komedie og seer paa det Gjøgleri, og væk er de tre Mark, og han kunde havt eet hundrede og fem og tredive Rigsbankdaler for dem, saa vist som jeg er en ærlig Kone. Det er grueligt at tænke sig, — Vor Herre bevare ham, jeg er bange for, at han tilsidst faaer Lyst til at blive Dandser ved Komediehuset." —

Den næste Morgen sad Ditmar allerede ved sit Bord og skrev ivrig, da hans omhyggelige Vertinde traadte ind med den lille Bakke, som netop var stor nok til at rumme en Theepotte og et Par Kopper. Han saae ikke op fra sit Arbeide og besvarede hendes Bemærkning, at hun vilde spare paa Brændet og lade Ilden gaae ud, fordi Solen skinnede saa velsignet varmt, blot med et skjødesløst Nik med Hovedet, der hos Forretningsmænd vil sige saa meget som: „abscheulich viel zu thun." Efterat hun havde dreiet Spjeldet om for at holde paa Varmen og følt paa Ruderne, om Solen ogsaa virkelig havde den Magt, hun tiltroede den, gik hun sagte ud, for ikke at forstyrre sin flittige Student. Men neppe var Døren lukket efter hende, førend han reiste sig op, kastede sig i det ene Hjørne af Sofaen, holdt Haanden for Øinene, og blev siddende i dybe Tanker. Saaledes traf hans Ven Possel ham, da denne langt op ad Formiddagen traadte ind i Stuen; Theetøiet stod urørt foran ham.

„Du var ikke paa Examinatorium imorges," sagde Possel; „Du blev raabt op, og Professoren gjorde den

Bemærkning, at Du formodentlig var reist til München igjen, siden han aldrig seer Dig. Er Du syg?"

„Jeg har glemt det," svarede Ditmar.

„Du er bleven bandsat glemsom paa den sidste Tid. Jeg havde heller seet, at Du havde svaret mig: jeg vil Intet have at gjøre med deres Skolesuxerier herhjemme, jeg læser ikke blot til Examen, men jeg studerer Jura. Hvad har Du da bestilt idag?"

„Jeg? Ingen Ting. Jeg har dovnet og ikke engang drukket Thee. Kom og gjør mig Selskab." Ditmar skjenkede i Underkoppen til sig selv og i Overkoppen til sin Gjest, imedens denne stoppede en Pibe.

„Jeg veed ikke hvordan det er," sagde Possel, „jeg er heller ikke saa flittig, som jeg var i München. Her maa være noget Dovent i Luften, og med Alt det fornøier jeg mig mindre. Ak München! Den Tid staaer for mig i en Glorie; der lærte vi at kjende hinanden. Det var lykkelige Dage, naar vi, efter at have hørt Collegier og arbeidet hjemme fra den tidlige Morgen, kunde forkneipe en Aften med vore lystige Kammerater, eller gaae paa Bal i Museum med Hoffet og Beaumonden, hvis vi foretrak det. Her gider jeg ingensteds gaaet, det er overalt saa dødt; jeg veed ikke, hvad det er for en Kedsommelighedsaand, der ruger over vor hele Selskabelighed, det stikker vel i det fordømte Kastevæsen. Enhver bliver i det Fold, Skjebnen engang har sat ham i, derfor have vi Professorgilder, Kjøbmandsfester, Ministersoireer, nok af alle Slags, men alligevel ingen Selskabelighed. Fanden tage alle Laug! Amen! — Var Du hjemme iaftes?"

„Nei," svarede Ditmar med et dybt Suk, „jeg var

paa Komedie og saae de to Dage og Balletten Søvngængerſken."

„Gud bevare os, hvor Du ſtønner ved det. Er Du forlibt i Søvngængerſken?"

„Nei, det veed Vor Herre, jeg ikke er. Jeg kedede mig ganſke afſkyeligt."

„Altſaa er der kommen Mynt; det glæder mig, det var ogſaa paa Tiden, jeg trænger juſt bandſat til at reiſe et Laan. Hvor meget har Du faaet?"

„Ikke en Skilling," ſvarede Ditmar, „mine ſidſte tre Mark ligge henne i Skuffen; idag er det Tirsdag, og nu kan jeg intet vente før Fredag i det tidligſte."

„Og ſaa gaaer Du paa Komedie for de næſtſidſte! Det kan jeg lide. Det er at have den rigtige Anſkuelſe af ſin Stilling. Gud velſigne Dig, ſkynd Dig at øde de ſidſte, Du har, før faaer Du intet Tilſkud; men jeg er vis paa, at med den ſidſte Skilling, der gaaer ud af din Lomme, bliver den atter fyldt. Kom, lad os gaae hen til Pleiſch og drikke Chokolade."

„Dril mig ikke, Posſel, jeg har Ærgrelſer nok foruden. Jeg er et ulykkeligt Menneſke."

„Du? Ja, det har Du Ret i. Det er nok af det Slags Ulykker, ſom den unge Lady klager over i Brødrene Foſter; hun kan ikke opſtøve et Uheld, al den Umage hun gjør ſig; tilſidſt maa hun gifte ſig med en Broder-Liderlig for at faae Modgang, men det vil heller ikke ſlaae til, thi han omvender ſig og bliver et Dydsmønſter. Du har rigtignok altid havt Grund til at klage. Var det ikke Dig, der ſom lille Dreng faldt ud af Vinduet fra tredie Etage og dumpede oven i et Hølæs, ſom netop holdt nedenfor, da Du ſkulde bruge det? Var det ikke Dig, der kneb alle Rectorens Pærer,

uden en eneſte Gang at blive greben, imedens mange Uſkyldige, der blot kom i Nærheden af det hellige Træ, fik en banket Trøie? Var det ikke Dig, der gik op til Anden-Examen uden at have læſt paa mere end en Tiendedeel af, hvad der blev forlangt, og ſom netop kom op i den benedidede Tiendedeel og fik bedſte Charakteer? Var det Dig, eller var det ikke Dig?"

„Jo, det var rigtignok mig, hvis det gjør Sagen klar."

„Og var det ikke Dig, der ſprang ud efter mig, da vi væltede i Møllebammen tæt ved Heidelberg, og jeg beſvimet drev lige lukt imod Hjulene, for at blive levende radbrækket? Der ſkal ingen ringe Portion Lykke til at gjøre ſaadan et Spring og komme levende fra det; og det var ſaamænd for din Skyld og ikke for min, at det ene Vognſæde netop hang ſaa langt ud, at Du kunde krøge Dig faſt ved det, indtil de dumme Tydſkere kom ſig af deres Forſkrækkelſe og fik os halet i Land. Du ſkulde blot prøve i otte Dages Tid, hvad det vil ſige at have Uheld med ſig, ſaa vilde Du nok tale i en anden Tone; men det blev nu engang ikke ſunget for din Vugge."

Da Ditmar endnu ikke ſvarede et Ord paa denne lange Tale, vedblev Posſel: „Hvad er der da i Veien for Dig? Thi Du vil dog ikke bilde mig ind, at det generer Dig ſtort at være paa Heldningen med din Kaſſe, efterat Du, med den ſtørſte Contenance, har været Sneſe Gange i det ſamme Tilfælde udenlands, — og det har Andet at betyde. Kan Du huſke, at Du gav dine ſidſte Groſchen ud til hvide Alunshandſker og gik paa Bal uden at eie en Skilling, fuldt og faſt overbeviiſt om, at der maatte ligge Penge til Dig, naar Du kom hjem?

Og kom den Gamles Brev kanske ikke ogsaa, mens Du var paa Bal, med en Vexel, saa velkommen for os, som Mannaregnen i Ørkenen var for de stakkels forsultne Israeliter? Nei, bild mig kun ikke saadan Snak ind, det maa Fanden troe paa."

„Den veed bedst hvor Skoen trykker, som har den paa," sagde Ditmar alvorlig.

„Apropos om den Sko, — veed Du, hvem jeg har mødt idag?" spurgte Possel. „Vor Ven Liskow i egen høie Person. Han lod, som han ikke kjendte mig; men jeg kunde godt see paa hans Mine, at han endnu grangivelig mindes den Morgen, da Du skulde gjøre en Gang med ham paa Hug uden for Carlsthor i München, fordi Du havde traadt ham paa hans lakerede Pariserske Aftenen før. Han havde været saa gesvindt til at fordre Dig ud, fordi der var Damer tilstede, men da vi fik ham coram i Mandsfolkeselskab var han lige saa gesvindt til at slutte Forlig og give Dig Lov til at træde sig paa Tæerne, naar og hvor Du vilde. Jeg glemmer aldrig det løierlige Ansigt, hans stakkels Sekundant satte op, da Du forærede Herr von Liskow dine Rappierer til en Erindring om Eders Affaire, og han tog imod dem med Taksigelser og selv bar dem hjem som Seierstegn. Nu er han her i Kjøbenhavn."

„Naa, er han i Kjøbenhavn?" spurgte Ditmar tankeløs.

„Du er kedsommelig som bare Fanden, Ditmar. Ryst det af Dig, som trykker Dig, og bliv et maneerligt Menneske, som Du har været før. Og er Du syg, saa tag et Vomitiv ind, at Du kan faae det ud af Kroppen." — Possel tog sin Hat og gik. Ditmar sad endnu en Stund i samme Stilling, derpaa reiste han sig og

sagde halvhøit: „Ryste det af mig. Det er let sagt. — Det var igjen forgjeves igaar, — den forbandede røde Plakat!“ — Igjen forgjeves, og næsten mine sidste Penge. — Imorgen er det den Stumme, — men hvis det ogsaa slaaer feil? — — De snakke saa meget om min Lykke; den følger mig i Smaating og forlader mig, naar det gjelder. — Men jeg vil endnu engang stole paa den, og har jeg nogen Lykke, da fordrer jeg den ud til imorgen.“ — Med et noget opklaret Ansigt satte han sig til sit Arbeidsbord. Med Slaget Eet gik han sin sædvanlige Tour over Volden og Lange-Linie. Saasnart han var borte, kom Madam Schiøtt ind med Forklædet fuldt af Tørv, hvormed hun snart antændte et Baal i Kakkelovnen. Medens hun ryddede op i Stuen, snakkede hun med sig selv, og havde Nogen beluret hende, vilde han have hørt mangen Yttring, der vidnede om, med hvor megen Omhyggelighed hun sørgede for „sin flittige Logerende“. Først da Ilden var kommen rigtig til at brænde, forlod hun Værelset og dreiede forsigtig Nøglen to Gange om i Laasen.

Det maa formodentlig have været i samme Stemning, hvormed Ditmar Dagen efter betragtede det femte og sidste Stykke Brænde, han puttede i sin Kakkelovn, at Baggesen i sin Tid skrev til den brandfrie Kunstner, som engang forbausede Kjøbenhavn ved sine Mirakler:

„Du, som Dig saa kan trendemænde,
At Ild og Lue bider ei paa Dig,
O, gjør mig, store Mand, blot uforbrændelig
Den sidste Favn af Magistratens Brænde!“

Snart var ogsaa det gaaet op i Røg, Kurven var tom og Stuen kold. Med et uvilligt Blik til det raae, stor-

fulde Veir, som udenfor bøiede Grenene frem og tilbage og gav Udsigten over Volden en mørk Colorit, gik han atter til sit Arbeide; men Climatets Indvirkninger lade sig kun vanskelig beherske af Philosophien, og Ditmar tænkte ikke uden Harme paa sin gamle Formynder i Lauenborg, der ubarmhjertig lod ham vente paa de sparsomme Remisser af hans lille Fædrearv. De tre Mark var en hellig Fond, bestemt til — at see den Stumme for, det vilde være et Sacrilegium at bruge dem til Brænde; før døe, i det mindste: før fryse! Ditmar kastede Kappen om sig, lagde endnu engang Haanden paa Kakkelovnen for at overbevise sig om, at den ogsaa var iiskold, og med de Ord: „den sataniske Pengeknibe gjør mig ordentlig til en Peripathetiker," gik han over i Philosophgangen, og spadserede flere Gange frem og tilbage.

Den rige Brændeviinsmand sad just i sit Vindue med Næsen paa Ruden og stirrede ud paa Gaden; han havde endt sin Morgenlectüre, det vil sige, han havde stavet sig igjennem Adresseavisen, og havde nu intet Andet at sysselsætte sig med lige til Middag end at see paa de Forbigaaende. Da Ditmar tredie Gang gik forbi, tog han Haanden, som han støttede sit eftertænksomme Hoved med, saa meget fra Munden, at han kunde sige: „Hvad mon det er for en sulten Fyr, der render sig varm? Han seer mig ikke ud til at have Meget paa Lommen." Efter at have gjort denne Bemærkning, der røbede praktisk Menneskekundskab, hensank han igjen i sine drøvtyggende Betragtninger. Hans Datter, der sad i det andet Vindue og broderede, dreiede ubemærket Speilet efter Ditmar og svarede: „Ja, Gud veed det." Men Hun vidste det meget godt, thi hvergang Madam Schiøtt

hentede Melk, udbredte hun sig i Lovtaler om den smukke Student, og den unge Pige hørte saa gjerne paa hendes Fortælling, at hun altid indfandt sig i Boutiken, naar hun hørte Madam Schiøtt komme, for selv at tilmaale hende Fløden i den lille sorte Potte, som siden skulde staae paa Ditmars Theebakke.

Han havde imidlertid ingen Anelse om de forskjellige Betragtninger, han var Gjenstanden for. Blodet vendte efterhaanden atter tilbage i Hænder og Fødder, og snart var han saa opvarmet, at han kunde beregne, det vilde vare det Meste af to Timer, inden han igjen behøvede at drage ud paa et philosophisk Tog. Han vilde netop gaae sidste Gang op og ned, da en gjentagen Raaben: „stop dem! stop dem!“ gjorde ham opmærksom. Langt nede i Gaden løb et Par løbske Heste med en Karreet uden Kudsk, en gammel Mand rakte Hovedet ud af Vognen og raabte, Folk løb tilside, og Skaren af dem, der fulgte skrigende bagefter, blev hvert Øieblik større; snart svingede Karreten ind imod Fortouget, snart svævede Hjulene ud over den dybe Grøvt, som adskilte Gaden fra Philosophgangen, indtil et Ryk af Hestene atter trak den tilbage og bragte Vognen i Ligevægt. Uden at betænke sig, løb Ditmar til, sprang over imod Hestene, greb den ene i Tøilen og hængte sig fast. Men han havde faaet et voldsomt Stød for Brystet imod Vognstangen; da Hestene steilede, fulgte han vel med i Luften og standsede derved deres Fart, men han tabte Bevidstheden, blev kastet tilside, og styrtede som livløs ned i den dybe Grøvt.

Saasnart Vognen var standset, stimlede Folk fra alle Kanter sammen om den, hundrede hjelpsomme Hænder grebe fat i Hestene, og lige saa mange Munde gjentoge for hverandre, hvad de havde gjort for at frelse den

gamle Herre, Ingen tænkte paa Ditmar, og havde Eieren af Vognen ikke været Øienvidne til sin Redningsmands Skjebne, og strax ladet ham tage op og bære hjem, var han bleven glemt, som en aldeles uvedkommende Person.

„Det tænkte jeg nok," sagde Brændeviinsmanden, som havde aabnet Vinduet paa Klem, for at iagttage Enden paa dette Optrin, „det tænkte jeg nok, at det var en Mosfis Habenichts; en Mand, der sidder ordentlig i det, gjør ikke saadanne dumme Streger. Der er de med ham. Han har faaet, hvad han har godt af. Men Stine! . . . Jeg troer den Onde plager hende! Render hun ikke og lader Vinduet staae paa vid Gab, saa at al Varmen gaaer ud." —

Den forskrækkede Madam Schiøtt fik nok at gjøre med at pleie sin Logerende, der blev slæbt hjem som død og bragt i Seng. Husets Beboere og Naboerne stimlede til, Enhver anbefalede sit Raad som det bedste; men da Ditmar en Time efter endnu ikke slog Øinene op, og Blodet, som løb ham ud af Munden, var det eneste Livstegn mistvivlede de Alle om hans Helbredelse og talede om hans Begravelse. „Gud skee Lov, jeg ikke boer i Stuen," sagde en gammel Kone, som boede paa Oviften, efter at have følt hans Puls, „nu kan Døden ikke nøde mig til at lade ham staae Liig hos mig. Han er saamænd vækt, han gaaer ud som et Lys."

I det Samme holdt en Karreet for Døren, den gamle Herres Læge steg ud og gik op til den Syge. Medens han undersøgte hans Tilstand, gik Madam Schiøtt til Vinduet og saae ud. „Hillemænd," hviskede hun til de Andre, „det er en gruul Professorkarreet, det er en af de fornemme Manifterdoktore, saa kan han sag-

tens komme sig. Nu kan Amtsbarberen lure sig død paa, om han skal faae Lov til at røre ham med en Finger. Gud skee Lov at det var en Manister, han blev kjørt over af, naar Ulykken dog skulde være." — Lægen anordnede den fornødne Medicin; en stærk Contusion paa Brystet og en Aare, som var sprungen indvendig, gjorde omhyggelig Pleie og Roligheb nødvendig. Fra nu af var Ditmar under Professorens daglige Tilsyn, og hans Helbred bedredes kjendelig.

Fjorten Dage efter sad Possel om Aftenen ved sin Vens Seng; han lagde just en Roman af Bulwer bort, hvori han havde læst for ham, thi hans Tilhørers Tanker fulgte øiensynlig ikke mere Læsningen. Paa Bordet stod en Tallerken med deilige Malagabruer, Ilden brændte raft i Kakkelovnen, og Kurven var fuld af Brænde. Ditmar reiste sig overende i Sengen og saae sig om; da hans Øine faldt paa den fyldte Brændekurv, sagde han: „Jeg kan see, at der er kommet Brev hjemmefra, mens jeg har været syg. Hvordan leve de derovre?" — Possel besvarede hans Spørgsmaal tilfredsstillende, og underrettede ham tillige om, at Druerne ikke vare anskaffede for den lauenborgske Mynt, men vare en Gave fra den gamle Grev von Tesch. „Han har sendt Dig flere lignende Vederqvægelser, men det var ogsaa det Mindste han kunde gjøre for Dig, som har sparet ham hvad en elegant Karret og et Par stolte Engellændere koste, thi det var Altsammen gaaet i Løbet, hvis de vare komne i Grøvten i Stedet for Dig, ikke at tale om, at det formodentlig havde været ude med hans eget gamle Liv. — Heida, Ditmar! Du hører jo ikke et Ord af hvad jeg siger."

„Jeg hører det nok. Fik de saa den Stumme,

hiin Aften?" — Skaf mig Aviserne, og læs for mig hvilke Stykker de har havt, medens jeg har været syg."

„Hvad kommer det Dig ved? Jeg troer Fanden plager Dig med din Komedieraptus. Hvad skal det sige? Hvordan har Du det? Du sætter jo saa ynkeligt et Ansigt op, som om Du var en Debutant, der var falden igjennem."

„Jeg kan ikke beskrive Dig den besynderlige Følelse, der gjennemtrænger mig i dette Øieblik," sagde Ditmar efter et Ophold, ikke uden et Anstrøg af Pathos. „Naar man faaer Lov til at tale igjen efter fjorten lange Dages Tausheb, er det ligesom om enhver Tanke forvandler sig til en varm Strøm, der trænger sig fra Hjertet til Læberne og truer med at sprænge den Sluse, der sætter en Dæmning for dens Svulmen. Det bliver en Nødvendighed at aabne Strømmen et Afløb, ellers opstaaer der en Gjæringsproces, som vil sprænge Karret i Luften. Jeg føler en uimodstaaelig Trang til at udøse mit Hjerte for Dig, og ligesom jeg før ikke har kunnet tænke mig Muligheden af at meddele Nogen, hvad der betynger det, saaledes kan jeg nu ikke tænke mig Muligheden af, at fortie det for Dig. Frygt kun ikke, at det vil anstrenge mig; at tie vilde i dette Øieblik koste mig en langt større Anstrengelse. Men lad mig først samle mine Tanker, imidlertid kan Du componere et alvorligt Ansigt, thi jeg vil ikke lees ud."

Han lagde sig tilbage i Sengen og lukkede Øinene. En blussende Rødme udbredte sig efterhaanden over hans Ansigt, som de mørkebrune Haar hævede endnu mere. Da han bestandig taug, sagde Possel: „Du Vindbeutel! Hvad er det at gjøre saa meget Væsen af. Lad mig hjelpe Dig Tungen paa Glid! Du er forlibt, og det er

dette Ord, der indeslutter din Bekjendelses hele Alpha og Omega. Naa, nu er jo Hemmeligheden røbet. Eller hænger det maaskee ikke saadan sammen?" Ditmar saae bekræftende paa ham.

„O huldе Undseelsesrødme, hvor den klæder Dig smukt," vedblev Possel. „Naa, det har jeg længe tænkt. Men i hvem da? Op med Lectien! Er det en Dandserinde eller en Sangerinde?"

Ditmar rystede paa Hovedet. „Langtfra," sagde han omsider, „ingen af Delene. Ak, Possel." — Men denne sprang op af Stolen og udbrød: „Langtfra, siger Du? See engang paa mig. Død og Plage, saa er det vel i en af Prindsesserne! Nu er da Fanden løs igjen!" — Og da Ditmar endnu Intet sagde, vedblev han: „Altsaa har jeg gjettet rigtig. Du gjør mig Sorg paa mine gamle Dage. Jeg troede dog, at Du var helbredet for den Galskab. Herre Gud, er der da ikke Fruentimmer nok i Verden, saa at Du ikke behøver at forelske Dig i Halvgudinder. Men det er hans gamle Svaghed. I München kunde han ikke finde nogen anden værdig Gjenstand for sin Tilbedelse, end Prindsessen af Leuchtenberg; det er sandt nok, hun er det Yndigste, man vil see, men hun er dog Prindsesse. Jo, Du er en feed Mikkel til at blive Svoger til Kronprindsen af Sverrig og til Keiseren af Brasilien! Dengang var det Dig umuligt at blive borte fra Museum, hvor Hoffet kom, om det saa skulde gjelde dit Liv; men her veed jeg rigtignok ikke hvor Du vil hen, for at faae Prindsesserne at see."

„Den lille, yndige Theodolinde," sagde Ditmar sukkende.

„Ja, der har vi det. En saadan Rotürier som Du, en saadan Karnali som Du est, for at bruge et af

Holbergs classiske Udtryk, understaaer sig at kalde en durchlauchtig Fyrstinde ved Fornavn, uden at sætte hendes guddommelige Charge foran. Du er gal, Ditmar, det er Alt, hvad jeg kan sige."

„Hvor jeg kunde forbande Den, som først har opfundet dette classificerede Rangsystem," udbrød Ditmar og reiste sig op i Sengen. „Saalænge jeg var blandt Fremmede, blandt Mennesker, som intet Baand i Verden fæstede mig til, var jeg dog Noget, min Adfærd kunde gjøre mig gjeldende, jeg kjendte ingen uoverstigelig Skranke i det selskabelige Liv; men her, i mit eget Fødeland, blandt mine Egne, hvor tusinde Baand skulde fæste os til hverandre, her er jeg Intet, netop her er jeg fremmed tilsidesat, overseet, her er det ikke mere Manden, men hans Titel, der gjelder. Dette Rangvæsen er en fordømt Aqua tofana, det er en langsom, men sikker Gift, som gjennemtrænger Alt og opløser Alt."

„Bah! Hvilken Pathos! Lutter Affectation og høitravende Sententser," sagde Possel, og betragtede ham smilende. „Det Samme gjør jo Luften, som Philosopherne derfor kalde: vor fornemste Tilintetgjører. Denne Overeensstemmelse i Virkninger tyder maaskee paa, at det hele giftige Rangsystem heller ikke er Andet end Vind. Trøst Dig dermed." — Men da han saae, at Ditmar kastede sig tilbage paa Puderne med et Udtryk af Kummer og Modløshed, blev han alvorlig og sagde: „Altsaa er det ikke blot Spøg, eller en af dine flygtige Griller. Hør, Ditmar, jeg kan ikke Andet end forbande din ulykkelige Passion for fornemme Damer, især da den er saa overdreven, at man kan vente Du maa gaae fra Forstanden, naar Du engang har seet en Keiserinde, og der intet fornemmere Fruentimmer findes end hun. Jeg kan

heller ikke rime denne Passion sammen med din Stolthed, hvoraf Du dog har en tilstrækkelig Portion."

Det bedrøvelige Ansigt, Possel satte op ved denne Tale, fremkaldte et Smiil paa Ditmars. „Det er sandt," sagde han, „fornemme Damer have noget Tiltrækkende for mig, forudsat at de ere i lige saa fuldt Maal yndige, dannede og elskværdige som andre Damer. Jeg er langt fra at regne Fornemhed for nogen Fuldkommenhed, og jeg vilde selv ikkun være den første Aristokrat i Landet, for at Ingen skulde kunne hovmode sig over mig af dette Fortrin. Men alligevel staaer en ret fornem Dame for mig i en Glorie, som de Øvrige af hendes Kjøn mangle, og den Afstand hun staaer i, der hæver hende langt over Jordens Usselhed og holder hendes Sjæl reen for alle de lavere Indtryk, som følge med en underordnet Stilling, gjør hende endnu fuldkomnere i mine Øine. Jeg kan ikke tænke mig en Gudinde uden Guddomsrang; tag denne fra hende, og Glorien forsvinder. Men paa den anden Side foragter jeg Intet saa meget som fornemme Folk, hvis Stolthed kun er Glimmer uden paa Usselhed og Dumhed, og det ubetydeligste Fruentimmer, i mine Øine, er en Fyrstinde uden qvindelig Ynde og fyrstelige Dyder."

„Det var Skam en deilig Tale. Hm! Altsaa kan det alligevel være en Prindsesse, for hvis Skyld han hver Dag render paa Volden og paa Lange-Linie, og løber paa Komedie, thi vi mangle da ikke Prindsesser, paa hvem det Tilbedelsessystem kan være anvendeligt," sagde Possel med halv Stemme, og trak paa Skuldrene, „Gud hjelpe Dig, din arme Djævel, Du er rigtignok vel faren!" —

Begge Vennerne tav. Possel gik nogle Gange op

og ned af Gulvet, Ditmar saae stivt hen for sig og legede med Sengebaandet. Omsider sagde han: „Sæt Dig hen til mig, Bossel, og afbryd mig saa lidt som muligt, saa vil jeg betroe Dig Noget.“

„Naa da? Nu kommer han endelig til Bekjendelse. Lad os da høre.“

„Da jeg i Sommer, — det var jo sidst i August, kom tilbage fra mit Besøg hos min Familie, gik jeg over fra Kiel med Dampskibet Caledonia, som Du veed . . .“

„Og jeg Dumrian blev derovre, istedetfor at følge med som et kølende Pulver,“ afbrød Bossel ham. „Det skulde jeg have anet.“

„Jeg bad Dig om ikke at afbryde mig. Vi vare en Mængde Passagerer, Kahytterne kunde ikke rumme dem Alle, og Mange foretrak at blive paa Dækket, uagtet det støvregnede, da Luften var mild og behagelig. Der var ogsaa adskillige Damer. Da jeg havde taget Billet til første Plads, kunde jeg frit bevæge mig, hvor jeg vilde. Min første Inspection var indskrænket til et flygtigt Overblik, for at udfinde, hvor det smukkeste Ansigt var; senere anstillede jeg mine Jagttagelser over Dragter, Holdning, Udtryk, Gang og de mange andre saakaldte Smaating, som for mig havde megen Betydning. Det smukkeste Ansigt tilhørte unegtelig en Dame paa anden Plads, en ung, blomstrende, frisk Blondine med smukke blaae Øine, men hendes Dragt var mig for fiffig, Holdningen var ikke ædel, Udtrykket lidt ubetydeligt Gangen hoppende og usikker, i det Hele taget savnede jeg den overlegne Roligheb, som gjør en Dame saa elskværdig, naar den kun udbreder sig over hendes Væsen uden at træde selvstændig frem. Hun var omringet af Her-

rer, som sagde hende smukke Ting, og hun optog dem alle paa en Maade, som vidnede om Routine i det Slags Cour. Hendes Organ var haardt, og Berlinerdialecten bidrog ingenlunde til at formilde det. Imidlertid havde hun unegtelig det smukkeste Ansigt. Men Kronen tilkjendte jeg ubetinget en Dame paa første Plads, hvis Træk ikke vare saa regelmæssige, hvis Farve ikke var nær saa blomstrende, og hvis Dragt ved første Øiekast var simpel i Forhold til hendes Medbeilerindes. Hun sad affides paa en Bænk, tæt indhyllet i en sort Kaabe af fiint Klæde, der gik saa høit op i Halsen, at det var umuligt at see det Ringeste af hendes Figur, og som ganske skjulte hendes Fødder. En simpel Straahat med hvide Baand og en lille Knipling omkring det blege, ovale Ansigt var den hele Pynt. Hendes Blik svævede ud over Havet, og naar det søgte en Gjenstand langt borte, kom en lille Handske tilsyne med en Lorgnet, som hang i en sort Silkelidse. Endnu havde jeg ikke seet et Glimt af hendes Fod, ikke hørt en Lyd af hendes Stemme, og hun havde, i de tre Timer, vi allerede vare til Søes, ikke gjort et Skridt fra sin Plads. Men jeg tabte ikke Taalmodigheden, jeg lænede mig ud over Rælingen og saae ned i Vandet, der skummende veeg tilside for Hjulene og dannede en bred Stribe bag efter os, medens jeg lurede paa enhver af hendes Bevægelser. Da traadte en Bekjendt fra Kiel hen til mig og spurgte mig ganske høit, om jeg saae Prindsessen af Leuchtenbergs Billede i Vandet, siden jeg skjenkede det en saa ufravendt Opmærksomhed. Jeg følte, at jeg blev rød, Damen fæstede sine sorte Øine paa mig; det forøgede endnu mere min Forlegenhed og gav Kieleren Anledning til at sige: Ja, bliv De kun rød, De har Aarsag nok

til det. Jeg veed godt, hvor forlibt De var, og hvordan De paa Ballerne aldrig var længere fra Prindsessen, end at De kunde have hende i Kikkerten. Det er Possel, der har fortalt mig det. — Derpaa forlod han mig."

„Den Sladderhank," udbrød Possel, „er det en Maade at komme paa? Bedst var det jo, naar man havde en reen Fod at staae paa og ikke behøvede at skamme sig ved sine Daarskaber."

„Jeg skottede til Damen," vedblev Ditmar, „og det forekom mig, at jeg læste Misbilligelse i hendes Blik. Jeg maatte tænke paa Marquis de Castelnaux, som gik fra Forstanden af Kjærlighed til Marie Antoinette, og altid var at træffe paa Veie og Stier, hvor Dronningen var i Nærheden, og som Pariserne pegede Fingre ad og kaldte Dronningens Nar. Det forekom mig, som om Alle maatte pege Fingre ad mig og sige: der staaer Prindsessen af Leuchtenbergs Nar. Jeg listede mig bort og valgte mig en Plads i Forenden af Skibet, hvorfra jeg useet kunde holde Øie med den sorte Kaabe igjennem Vinduet paa en Reisevogn — Endelig var Damen kommen i Samtale med sin Naboerske. Det var mig ikke muligt at blive længer paa min Plads, jeg maatte høre hende tale. Hendes Organ var blødt og af en egen Klang, som røbede, at Tydsk ikke var hendes Modersmaal; imidlertid talede hun det fuldkommen rigtigt, men kun noget stivt og med en næsten ængstelig Betoning af Endestavelserne. Reisebekjendtskaber sluttes jo hurtigere end alle andre, som Du veed, fordi de igjen afbrydes lettere; en lille Tjeneste, som jeg uden Paatrængenhed fik Leilighed til at vise hende og de andre Damer, brød Isen og bragte mig ind i Samtalen."

„Var Du fra Forstanden?" udbrød Possel, „Du

talede til hende, uden at vide hvem hun var! Om hun nu havde været Prindsesse? Eller hun var det maaskee? Naa, bliv ved. Hvad Fanden standser Du for?"

„Taalmodighed. Det er netop det Interessante, selv at opsøge alle Præmisserne til den Dom, vi ville fælde; under Samtalen med aldeles ubekjendte Personer at udfinde, hvem man taler med, og at vænne sig til at underholde sig med Mennesket, uden Hensyn paa det Charakteristiske, som Stand og Embedsforhold paatrykke det. Jeg talede altsaa med hende, og snart vidste jeg, at hun havde reist meget og opholdt sig nogen Tid i München. Det, at have levet paa samme Tid i den samme By, om end under ganske andre Forhold og uden at ane hinandens Tilværelse, er allerede et Berøringspunkt, naar man siden mødes. Jeg mærkede snart, at der endnu var et andet Berøringspunkt imellem os, som hun imidlertid var for fiin til at udhæve; hun havde nemlig kjendt Prindsessen af Leuchtenberg, jeg havde seet hende, og vi havde Begge fundet hende ubeskrivelig yndig. — Lidt efter kom en Herre op fra Kahytten og gik hen imod os. Han kunde være nogle og fyrgetyve Aar, og høi og smer, hans Holdning var skjødesløs; med et næsten overseende Blik til de Tilstedeværende sagde han paa Fransk til Damen: „Hvorledes befinder De Dem, Grevinde? Sporer De endnu ingen Søsyge? Jeg befinder mig ikke ganske vel;" og uden at oppebie hendes Svar gik han ned ad Dækket, trængte sig imellem den lille Blondine paa anden Plads og Kielerstudenten, som netop converserede hende, hviskede hende noget i Øret, trak hendes Kaabe sammen i Halsen, talede endnu et Par Ord til hende og vendte derpaa tilbage til Kahytten. Grevindens Øine fulgte enhver af hans Bevægelser; det

forekom mig, at en Sky ligesom gik over hendes Ansigt og strax forsvandt; hun vinkede ad den lille Blondine, som hoppende kom hen til os, og sagde med en Blanding af Mildhed og Alvorlighed: „Pak Dig godt ind, Emmili, at Du ikke forkøler Dig. Vil Du bringe mig mit Shawl.“ Blondinen blev blussende rød, gik bort, og kom strax efter tilbage med det Forlangte. Denne lille Episode havde afbrudt vor Samtale; siden kom Kieleren atter hen til mig og vilde meddele mig sine Bemærkninger. Han sagde: „De har bidt Dem fast hos Grevinden, troer jeg, og jeg hos hendes Kammerpige, hun seer mig mere affabel ud end hendes Naade; i den Henseende deler jeg Grevens Smag.“ Og nu fortalte han mig, hvad han havde erfaret af Kammerpigen, at den høie Mand var Grev Corsel, der var paa Reisen til Petersborg, hvor han var ansat som Minister, og at Damen var hans Søster; hun var Enke efter en gammel spansk Greve, der havde været saa høflig at døe af Apoplexi nogle Timer efter Vielsen, og havde efterladt hende en betydelig Formue.“

„Naa,“ sagde Possel, „det kunde heller ikke være mindre; var hun ingen Prindsesse, maatte hun dog i det mindste repræsentere et kronet Hoved.“

„Henimod Aften holdt det op at støvregne, men blæste haardt, Strømmen var os imod, og Dampskibet huggede stærkt. Den ene Passageer efter den anden listede sig bort og var søsyg, Kahytterne vare overfyldte af Patienter, den berømte Mads løb næsten Livet af sig, for at staae Alle dem bi, der anraabte hans Hjelp. Da det blev mørkt, var Scenen virkelig høist ubehagelig; den støiende Bevægelse af Skibet, den qvalme Olielugt, der steg op fra Maskineriet, den varme Kulrøg, og Dam-

pen, som med en hæslig Allarm gik ud af Ventilerne og slog ned paa Dækket, idelig Stønnen og Klagen af de søsyge Passagerer, som laae plat ned paa Dækket, det kulsorte Mørke omkring os, den fraadende Sø, som slog imod Forstavnen og sprøitede Skummet over os, og de mange Fyr, man saae til alle Sider, og som kun tjente os til Maalestok, hvor langt vi vare fra Land, — Alt dette bidrog til at ængste Gemytterne. Capitainen raadede Grevinden at søge Ly i Kahytten, men hun foretrak at blive paa Dækket, da hun var bange for at blive syg nede i det qvalme Rum; hun, en gammel Dame og jeg vare tilsidst de Eneste, der endnu vare raske. Kammerpigen var forsvunden, Kieleren havde søgt Tilflugt i Grevens Reisevogn, hvor han røg Tobak med Tjeneren, for at modstaae Søsyggens Anfægtelser. Klokken henimod Et vare vi under Lolland. Pludselig gav det et Ryk i Skibet, som om det var stødt mod en Klippe, og i samme Øieblik fulgte et bragende Knald. Der opstod nu en almindelig Skrigen og Forvirring, man raabte, at Caledonia sprang i Luften, og en Mangfoldighed af Stemmer gjentog denne Ulykkespaadom. Kahytstrapperne vrimlede af søvndrukne og svinglende Passagerer, som kæmpede med hverandre for at komme op paa Dækket. Matroserne løb frem og tilbage, Maskinfolkene aabnede Lugen for at stige op, og derved kastedes en Belysning paa hele denne Scene, som kun tjente til at forstærke dens Colorit. Alt dette var et Øiebliks Værk. Min første Følelse var Skræk, men den varede neppe et Sekund; næsten uden at vide hvad jeg gjorde, kastede jeg Dem tilside, som stode mig i Veien, og foer hen til Grevinden. Hun havde reist sig op, greb med den ene Haand fast i Rælingen, og holdt den anden for

Øinene. Jeg tog hendes Haand og vilde indgyde hende Mod. „Frygt ikke," sagde jeg, „jeg kan svømme, vi ere ikke langt fra Land, jeg er stærk, jeg skal redde Dem." Men hun hørte mig ikke; med lukkede Øine ventede hun det frygtelige Øieblik. Jeg beholdt hendes Haand inden i min, jeg kunde føle hendes Puls banke gjennem den fine, glatte Handske, som det var mig en uendelig behagelig Følelse at kunne kysse. Hun sank næsten ned paa Bænken, jeg vilde holde hende, derved kom jeg til at lægge min Arm om hendes Liv, hun hvilede ganske paa den, mit Ansigt var lige med hendes, jeg følte hendes Aande paa min Kind, hendes Bryst bankede ved mit Bryst, jeg kunde have kysset hende, — men jeg gjorde det ikke, jeg nøiedes med at trykke hendes Haand til mit Hjerte, idet jeg hviskede: — „Jeg vil redde Dem — eller døe med Dem." — Saaledes stode vi nogle Øieblikke, mens de raabte og skrege rundt om os. Men Caledonia sprang ikke i Luften, og omsider trængte Capitainens Stemme gjennem Raaberen: „Hver Mand paa sin Plads, Alting er i Orden!" ogsaa til mit Øre. Grevinden slog Øinene op, jeg slap hendes Haand og oversatte dette Evangelium for hende; det havde i dette Øieblik været mig kjærere at kæmpe mig igjennem Bølgerne med hende, end at fortælle hende, at det var blind Allarm. Noget, der var gaaet itu ved det ene Hjul, havde foraarsaget denne Forvirring, det var snart bragt istand og vi fortsatte Reisen.

Det er en flau Rolighed, der følger ovenpaa en Livsfare, som pludselig kommer og ligesaa pludselig er overstaaet; at have prøvet det alvorlige Øieblik, der stiller mellem Liv og Død, med Døden for Øie uden at døe, det er at have oplevet et Drama uden Opløsning. Jeg

tilbragte Resten af Natten med at gaae op og ned ad Dækket i en Bedøvelsestilstand, som først forsvandt med det forsvindende Mørke. Da var det som om det aandelige Liv atter vaagnede i mig og forjog den nedtyngende Modløshed, da Solen stod op, og en varm, skinnende Dag fulgte paa den mørke, stormfulde Nat. Damerne havde alle søgt Ly eller Hvile i Kahytten, kun nogle enkelte Herrer sadde sprødte hist og her under Markisen, svøbte Kapperne om sig og saae længselfulde ud imod den svindende Taage, som skjulte Kjøbenhavn for dem. Deres blege og forvaagede Udseende kunde afgive mig en Maalestok for, hvordan jeg selv saae ud. Efterhaanden blev det livligere paa Dækket, Passagererne krøb frem, Blondinen havde sin forrige gode Couleur, hun havde bortsovet Skrækken og Søsygens Spor og var snaksom, Greven kom ogsaa op og drak sin Morgenkaffe paa anden Plads, Caledonia skar jevnt og roligt gjennem Bølgerne, og ikke engang den frygtede Kjøgebugt, hvis Bryst endnu svulmer mægtigt ved Erindringen om sin fordums Hæder, forstyrrede den almindelige Glæde."

Ditmar taug et Øieblik. Possel benyttede denne Pause til at gjøre den Bemærkning, at han talede som en Bog. Ditmar lod som om han ikke hørte det, og vedblev: „Grevinden lod sig ikke see. I et af hans Excellence ubevogtet Øieblik gjorde jeg Cour til Kammerpigen for at erfare, at hendes Frue ikke var syg, men formodentlig søvnig, siden hun blev nede i Kahytten. Omsider stege Kjøbenhavns Taarne frem; Frelserens Kirke med sin Sneglegang og den store Kugle var det første Tegn, og det straalende Kors paa Frue Kirke, der stod som en Stjerne over Byen, det andet. Vi dreiede uden om Trekroner, og kastede Anker ved Toldboden.

Først da Caledonia laae stille, og Passagererne begyndte at gaae i Land, kom Grevinden op. Jeg havde stillet mig saaledes, at hun ikke kunde forlade Kahytten, uden at blive seet af mig. Hun var bleg og saae meget mat ud; de smukke sorte Øine slog hun ned. Jeg kan ikke beskrive Dig, hvor smukt det klæder hende at see ned; de lange og kulsorte Øienhaar staae ligesom en mørk Glorie om Øielaaget. Hun gik mig forbi uden at bemærke mig, men jeg løb til Trappen for endnu engang at see hende; da hun skulde stige i Baaden, stod jeg atter lige for hende, og det er vel muligt, at jeg fæstede et mere end almindeligt Blik paa hende. Hun standsede et Øieblik og sagde paa Fransk: „Jeg takker Dem, min Herre, for den Opmærksomhed, De har viist mig paa denne forvirrede Reise." — Det var mig umuligt at svare et Ord, jeg veed ikke engang, om jeg opfyldte Gentillessens simpleste Fordringer og bukkede, jeg troer det neppe; men at jeg stirrede hende ind i Øinene, saa at jeg kunde sige, som Valborg siger til Axel: „Nu gaa! Nu glemmer jeg Dig aldrig!" — det veed jeg bestemt. Greven var allerede i Baaden, og raabte: «Eh bien Madame! on vous attend!» Hun steg ned ad Trappen. I samme Øieblik kom jeg til Besindelse, eller maaskee jeg snarere tabte Besindelsen, nok er det, jeg sprang ogsaa ned i Baaden, og havde nær kastet hans Excellences Kammertjener og Blondinen i Vandet. Færgemanden knurrede, fordi jeg overfyldte hans Fartøi, Kammertjeneren puffede mig med Albuerne, Blondinen saae forskrækket hen til Excellencen, som med et medlidende Smiil sagde: «A présent nous sommes à Copenhague, chez les barbares,» — Grevinden rødmede og saae ufravendt ned i Bunden af Baaden . . . ."

„Og Du skammede Dig, vil jeg haabe, og var tilmode som en Hund, der er kommen ind i et Spil Kegler," afbrød Possel ham.

Ditmar taug et Øieblik, derpaa sagde han: „Da vi kom paa Toldboden, steg hun i en Vogn, uden at skjænke mig et Øiekast, og kjørte bort. Men jeg stod tilbage med Bevidstheden om at jeg elskede hende. Et eneste Øieblik under usædvanlige Omstændigheder havde været nok til at føde en Kjærlighed, som jeg føler er afgjørende for mit hele Liv.

„Ja, Gud bevares, det er saa naturligt. Du skal saamænd ingen Undskyldninger gjøre," sagde Possel. „Evig Kjærlighed er jo det Mindste, Du kunde være bekjendt at byde hende."

Ditmar vedblev: „Jeg har siden kun seet hende i Forbigaaende paa Lange-Linie, hvor hun ofte spadserer, og i Theatret, hvor hun kommer, naar der gives Operaer eller Balletter; hun er hvergang i en bestemt Loge, og da jeg sidder i den mørkeste Krog af Parterret, kan jeg ret betragte hende, naar Lysekronen er trukken op, uden at Nogen lægger Mærke til mig. Da fæste mine Øine sig paa hende, som to Vampyrer, og suge hendes Billede ind i Sjælen, indtil Akten er ude, og Lamperne atter forjage dem fra det Bytte, de i Mørket havde bemægtiget sig. Og naar jeg ret vil gjøre mig tilgode, drømmer jeg mig tilbage paa Caledonia; da holder jeg hende atter i mine Arme, leger med hendes Fingre, lægger Armene om hendes Liv, og trykker hende saa tæt ind til mig, at jeg, ligesom den Gang, kan føle hendes Bryst banke imod mit, og den fine Aande vifte paa min Kind — ja, Du har intet Begreb om, hvor deiligt jeg kan drømme. Veed Du hvad, Possel, jeg kan bilde mig

ind, at ingen Mand før mig nogensinde har holdt hende saaledes i sine Arme, at jeg er den første Mand, som nogensinde har beruset sig i hendes Aande. — Det Eneste, jeg forlanger, er jo kun at see hende engang imellem, da have mine Drømme Næring, men naar jeg ikke har seet hende i længere Tid, som nylig var Tilfældet, da er det som om Livet havde forladt mig, og jeg vegeterer blot, uden klar Bevidsthed, — og da drømmer jeg aldrig." —

Ditmar lagde sig tilbage i Sengen og lukkede Øinene, som for at prøve, om han kunde kalde det kjære Billede tilbage. Posfel sad taus og betragtede ham alvorlig; han følte kun altfor vel, at Bebreidelser og Formaninger Intet vilde frugte, og desuagtet maatte han gjøre Vold paa sig for at holde dem tilbage; men hans Ryften paa Hovedet og Tyggen paa Læben viste nokfom, hvor meget han misbilligede Ditmars Sværmeri.

Saaledes traf Madam Schiøtt dem, da hun bragte Theetøiet ind; den gode Kone blev ganfke elendig ved at see dem saa alvorlige, og Posfel havde ondt ved at berolige hende, saa fast havde hun sat sig i Hovedet, at Ditmar var falden tilbage. „Det havde været en stor Ulykke for mig," sagde hun, „og et grueligt Ansvar. Men jeg har bedet Vor Herre, at han blot vil lade ham leve imorgen over, naar det endelig skal være, som jeg ikke haaber; for imorgen er det hans Geburtsdag, og imorgen bliver han fire og tyve Aar. Gud ske Lov for de 24, det er et godt Tal og en lykkelig Alder. Men han kommer sig nok, ikke sandt? Han seer godt ud iaften, det har saamænd ingen Nød mere." — Under denne Replik havde hun sat Theetøiet i Orden og skjenket en Kop til hver af de to Venner. Da hun gav

Ditmar hans, rakte han hende Haanden og sagde: „De har altsaa ikke glemt min Geburtsdag, Madam Schiøtt, i al denne Forvirring, som min besværlige Sygdom har foraarsaget Dem. De er virkelig altfor god imod mig."

Madam Schiøtt blev ganske bevæget og sagde næsten grædende: „Nei, det veed Gud, jeg har ikke glemt den, min egen rare Herr Ditmar! Tal ikke om Sygdom og Uleilighed, det har Gud skee Lov Intet at betyde, og nu bliver De jo boende hos mig, gjør De ikke, Herr Ditmar? Og imorgen er det Deres Geburtsdag, og Herr Possel maa endelig komme herhen og drikke en Kop Chocolade, jeg har spurgt Doktoren, og han siger det kan ikke skade Dem. Og jeg har saamænd en Present til Geburtsdagsbarnet, som han ikke aner — men jeg maa gaae min Vei, for ikke at sladdre af Skole af bare Glæde. Gud skee evig Tak, at han dog lever den Dag over. God Nat, Herr Possel, saa kommer De jo imorgen Formiddag til Chocoladen, men ikke for silde; og naar De gaaer, saa bank paa min Dør, at jeg kan vide, naar Herr Ditmar er alene, for jeg bliver dog oppe inat; han behøver kun at ringe paa Klokken, hvis han vil Noget, saa hører jeg det strax."

Uagtet alle Ditmars Indvendinger og Forsikringer, at han befandt sig saa vel, at hendes Vaagen var overflødig, vedblev hun dog sin Paastand, af Frygt for at der skulde tilstøde ham Noget om Natten, som kunde forspilde hende den Glæde at høitideligholde hans fire og tyvende Fødselsdag. „Lad Du hende kun blive oppe," sagde Possel, „hun vil dog ikke kunne sove alligevel, af Glæde over den store Sukkerkringle med dit Navn paa eller den deilige Brunsvigertærte, hun har ladet bage til Dig. Det er Synd at forstyrre sine Medmennesker i

deres Sværmerier, derfor vil jeg nu ogsaa gaae min Vei og overlade Dig til dine høigrevelige Tanker." —

Da Posfel den næste Dags Formiddag indfandt sig for at drikke Chocolade hos Madam Schiøtt, traf han hende staaende paa Trappen, i en ivrig, men dæmpet Samtale med Husets gamle qvindelige Beboere. Saasnart hun fik Øie paa ham, tysfede hun ad ham: „Gaa lidt sagte, kjære Herr Posfel, og vær saa god at træde ind hos mig saalænge, der er Fremmede hos Herr Ditmar, som vil tale med ham under fire Øine. Det er den tydske Manister selv, som vil gratulere ham til hans Geburtsdag. Han kom kjørende hertil i Karreet, og en Jægerofficeer stod der saamænd bag paa hans Vogn. Jo, det er rigtignok en Geburtsdag, Herr Ditmar oplever, som han kan takke Gud for, saa længe han lever. Nu har Manisteren været her akkurat i een Time og ti Minuter. Vidste jeg bare, om man tør byde saadan en Herre Chocolade, saa vilde jeg strax skjenke den op; hvad mener De, Herr Posfel, tør jeg?"

Men inden Posfel kunde afgjøre denne vigtige Qvæstion, aabnedes Døren, og den gamle Grev von Tesch gik ned ad Trappen. Madam Schiøtt neiede lige ned til Gulvet og sagde: „Adieu, Lebenwohl, Herr Excellents-Manister," og fulgte ham neiende lige ud af Gadedøren; de gamle Koner, som havde mindre Verden end hun, efterlignede i dyb Tausheb hendes Complimenter, og Posfel gik ind til Ditmar, som han fandt mat og angreben af den lange, fornemme Visit. Efterat han havde bedet Madam Schiøtt at opsætte Chocoladen en Timestid, tog han en Bog og satte sig i Sophaen lige over for Ditmar, som i en eftertænksom Stilling havde lagt den ene Arm under Hovedet og saae lige op

i Loftet; naar man lægger sig saaledes, er det i Almindelighed Tegn til, at man ikke skjøtter om at tale.

Omsider brød Ditmar selv Tausheden. „Jeg fylder idag mit fire og tyvende Aar, og med det fem og tyvende gaaer jeg maaskee ind i ganske andre Forhold.“

„Jeg gratulerer og aflægger min underdanigste plebejiske Lykønskning, i det Haab, at Du nu er nedstemt fra den aristokratiske Visit, og kan tage imod Smaafolk,“ sagde Possel leende.

„Det er netop denne aristokratiske Visit, der har givet mig nok at tænke paa. Greven erkyndigede sig med den største Nøiagtighed om min Stilling og mine Forhold, som han tildeels har faaet Oplysning om af sin Læge, og endte med at tilbyde mig Arbeide hos sig som hans Sekretær. Den gamle Mand rødbede saa megen Godhed for mig, og gjorde mig dette Tilbud med saa megen Delicatesse, at det rørte mig, og selv om det vil bringe mig i et underordnet Forhold, kan jeg ikke afslaae at tage imod det, uagtet det vel sagtens vil opholde min Examen i nogen Tid. Han bad mig næsten derom, som om det var en Tjeneste, jeg kunde vise ham.“ — Idet Ditmar sagde Dette, havde han støttet Haanden under Kinden, saa at han skjulte sit Ansigt med den.

„Underordnet Stilling?“ sagde Possel. „Kongen, din høie Herre, som det hedder i det diplomatiske Sprog, Du herefter vil føre, er rigtignok kun Interessent i det tydske Samfund, og det havde klinget drabeligere at hedde: det hellige keiserlige romerske Riges Geheime-Ambassade-Secretarius, som der i det Hele taget var mere Forslag i den gammeldags Titulatur; men desuagtet er det ikke saa ringe, at blive Legationssekretær fra slet og ret Tagkammerstudent.“

„Den Tjeneste, han har tilbudt mig, er aldeles privat," sagde Ditmar ærgerlig, „den har Intet at bestille med Statskalenderen, og Springet er derfor ikke saa stort, som Du behager at anseе det for."

„Ikke stort? Det var som Fanden. Men saadan gaaer det altid med Fortunas Skjødebørn; hun forkjæler dem selv, saa at Alt, hvad hun giver dem, er det Samme som at byde Bagerbørn Hvedebrød. Da gad jeg dog vidst, om ikke ethvert Menneske maa anseе et saadant Tilbud for en Himmellykke; jeg vil ikke engang tale om, at det skaffer Dig Leilighed til at see Grevinder og Baronesser i den behørige Nærhed, — thi det anseer jeg netop for at være Skyggesiden ved denne Ansættelse; og hvad Examen angaaer, da maatte Du være en stor Klodrian, hvis Du ikke alligevel gjorde Dig færdig til at tage den i samme Tid. Nei, Du er og bliver en Lykkens Pamphilius."

„Bah, en Lykkens Pamphilius, som Ulykken træder i Hælene ved hvert Skridt," sagde Ditmar; men hans Ansigt modsagde tildeels hans egen Ytring.

„Det er til at blive gal over," sagde Possel, „han render sig en Stang i Livet, og det oven i Kjøbet en Vognstang, kommer godt fra det, faaer en honorabel Ansættelse i Tilgivt og er endda ikke fornøiet. En saadan Utaknemmelighed fortjener den haardeste Straf, og han faaer derimod Chocolade, og det aldeles gratis. Men i det Mindste skal Du ikke faae Broderparten, thi jeg er ganske djævleblændt oplagt til at drikke en halv Snees Kopper. Kom nu med Varerne, Madam Schiøtt!"

Med en Hurtighed, som viste, at hun længe havde ventet paa denne Opfordring, traadte Madam Schiøtt ind med Chocoladen og Kringlerne paa en Bakke, som

hun ſtillede ſaaledes imellem dem, at en tildækket Kop kom til at ſtaae lige for Ditmar. Derpaa ſatte hun ſig i Sophaen og betragtede ſin Anretning med foldede Hænder. „Skynd Dig, Ditmar, og let Laaget af, at jeg kan komme til at ſkjenke for Dig," ſagde den utaalmodige Posſel; „naa, ſkynd Dig at tage Geburtsdagskagen af Koppen." Ditmar løſtede Laaget op, men havde nær ladet det falde igjen, da han ſaae, at hele Koppen var fyldt med nye Tirigsdalerſedler. Posſet greb Koppen og tømte dens Indhold paa Bakken, ſom ſnart var ſkjult af Bancoſedler. Ditmar ſaae forbauſet paa ſin Veninde, og Posſel udbrød: „Madam Schiøtt! Er De gal? Hvor kommer de Penge fra? Er de falſke eller ægte?" — Men Madam Schiøtt ſlød hen i Taarer paa Sophaen, og ſagde blot hulkende, den ene Gang efter den anden: „O Gud! O Gud!" og det varede længe, inden hun blev ſaa meget Herre over ſig ſelv, at hun kunde ſige: „Det er Herr Ditmars Penge, de ere ved Gud i Himmelen ſaa ægte ſom de komme fra Banken, men jeg kan ikke holde det ud, jeg er nærved at døe." — Og nu begyndte hun igjen at græde og hulke, ſom om der var tilſtødt hende den ſtørſte Ulykke.

Eller hvorfor ikke hellere: den ſtørſte Lykke; thi Glæden har ligeſaavel ſine Taarer, ſom Sorgen, kun ere hine ſjeldnere og derfor maaſkee ſtærkere. Omſider kom Madam Schiøtt ſaa meget til ſig ſelv, at hun kunde ſvare paa Posſels gjentagende Spørgsmaal. „Det var den Morgen, den tydſke Maniſter kjørte Herr Ditmar over, og de bragte ham død hjem. Saa tænkte jeg: hvordan ſkal vi nu faae ham ordentlig i Jorden? For jeg troede ikke, at han kunde leve, og det gik jeg hele Tiden og tænkte paa, og ſaa var det ligeſom Vor Herre

selv indgav mig, at jeg skulde tage de tre Mark, der endnu var tilbage i Skuffen, og sætte dem i Lotteriet, thi de kunde dog alligevel ikke strække langt til Begravelsen, og Herr Ditmar havde jo altid havt Lykken med sig. Saa tænkte jeg længe paa, hvor jeg skulde faae nogle gode Tal fra, thi det var dog det Vigtigste . . . ."

„Og det har han vundet i Lotteriet! Hvilken Hestelykke! Men bliv ved, Madam Schiøtt hvordan fandt De Tallene ud?" spurgte Possel, imedens han ivrig talte Pengene.

„Jo, jeg fandt dem endelig ud. Først tog jeg Nummer 3, thi der var Tre, som kjørte ham over, begge Hestene og Manisteren, for Kudsken var allerede faldet af ved Løngangsstræde; og saa Nummer 11, det var Klokken netop; og saa Nummer 24, det skulde han lige til at fylde, jeg tænkte nok at 23 ikke duede, og paa denne Terne satte jeg de tre Mark, og den kom ganske ordentligt ud, som jeg nok vidste, da Herr Ditmar har Lykken med sig. O, jeg har været saa bange for at han skulde døe, inden vi naaede hans Geburtsdag; men Doktoren mente, at han ingen Bevægelse kunde taale, og derfor har jeg ikke talt til noget Menneske derom, men det har ofte været som det skulde pine mig ud imellem mine Sidebeen, og jeg havde havt et grueligt Ansvar, hvis han var død fra de velsignede Penge." Og nu fældede Madam Schiøtt atter Taarer, ved Tanken om denne mulige Sorg.

Ditmar havde ligget ganske stille og hørt hendes Beretning. Da hun taug, rakte han Haanden ud imod hende og sagde: „Disse Penge kunne ikke tilhøre mig alene. Halvdelen er i det mindste Deres, kjære Madam Schiøtt, meer end Halvdelen kan jeg ikke tage, uden

Dem havde jeg ikke havt en Skilling." — Men Madam Schiøtt vilde Intet høre herom. „Nei vist ikke, de ere Deres med Rette, Herr Ditmar, og jeg tager for den levende Gud ikke en Daler af dem. Men De skal engang imellem drømme mig nogle gode Tal, som jeg selv kan sætte paa, det maae De, Herr Ditmar." — Han smilte og trykkede hende i Haanden. „Nu vel, saa vil jeg tage dem og bestyre dem for os Begge," sagde han, „og jeg lover Dem, at jeg herefter vil tænke paa Brænde, førend jeg tænker paa Komediebilletterne."

„Ja vist, Madam Schiøtt har Ret, hun er en fornuftig Kone, og Pengene er min Salighed dine, det forstaaer sig," udbrød Posfel, efter at han havde fuldendt Tællingen. „To tusinde og sex hundrede og halvtredsindstyve Daler i flunkende splinternye Tierter! Det er et Syn, som man kan græde Glædestaarer over. Jo vist er det dine, de er jo anskaffede for dine lumpne tre Markstykker. Lotteriet er en gavnlig Institution, ikke at tale om, at det er et Tegn paa et Lands Kultur. Hurra! Du skal herefter være mit Assistencehuus, Du og ingen Anden skal have min Næring, det lover jeg Dig. Madam Schiøtt leve!" Og i sin Glæde omfavnede han Madam Schiøtt og væltede Chocoladekanden, som udgød det Meste af sit Indhold over Gulvet. —

Resten af Chocoladen var endelig drukken, den første Glædesruus var forbi, og Madam Schiøtt havde forladt de to Venner, for at meddele Husets øvrige Beboere, hvad hun havde meent med de hemmelighedsfulde Vink og Hentydninger, hun i de sidste fjorten Dage havde ladet falde; thi det var ved saaledes efterhaanden at udlade en Deel af den overflødige Elektricitet, at hun havde bevaret Hemmeligheden nogenlunde ubeskaaret, lige-

som en tordenſvanger Sky længe kan ſvæve over Jorden, inden den briſter, naar den kun af og til kan udſende Noget af ſin Overflødighed i et mat Lyn. Nu nød Madam Schiøtt en dobbelt Triumph, baade for ſin Klogt i den vanſkeligſte af alle menneſkelige Combinationer, og for ſin ubegribelige Selvbeherſkelſe og Tausheb. For ſin Ærlighed forlangte hun aldeles ingen Beundring, den var for dybt begrundet i hendes Charakteer, til at hun ſkulde tænke derpaa. —

„Du maa dog tilſtaae mig, at en ſaadan Lykke er mageløs," ſagde Poſſel, ſom for ſjette Gang talte Gevinſten efter. „Man kan næſten blive ængſtelig ved at være ſaaledes forfulgt; i det Mindſte maa man dog føle ſig noget flau og tænke: jo ſtørre — jo ſtørre — Du veed nok hvad Ordſproget ſiger. Er Du ikke undſeelig, Ditmar, hvad? Svar mig dog for Fanden. Er Du hoven, fordi Du er bleven Legationsſekretær og Millionær paa een Dag?"

„Hvad ſagde Solon?" ſvarede Ditmar. „Priis Ingen lykkelig, førend han ligger i ſin Grav. Lad de ſtore Exclamationer fare, man kan være erkjendtlig med mindre. Ja, jeg har havt Held med mig, det føler jeg, men Lykke — der hører mere til, end at vinde i Lotteriet eller faae en Skriverplads; lykkelig bliver jeg maaſkee aldrig i dette Liv. Lykken ligger dybere, min Ven, den beroer ikke paa disſe overfladige Midler, og Penge gjøre os ikke ubetinget lykkelige."

„Gud frie og bevare os, hvor Du er kedelig, Ditmar, naar Du vil ſnakke fornuftigt. Det er i det Mindſte ligeſaa viſt, at Penge gjøre os ikke ubetinget ulykkelige. Forleden ſtreg Du Gevalt, fordi Du ikke havde den Skal om Dig, ſom herhjemme er nødvendig

for at gjelde; hvad hindrer Dig nu i at faae den? Du har jo Penge; thi to tusinde sex hundrede og halvtredsindstyve Rigsdaler er en Capital hertillands, hvor Lidt kan gjøre det. Gut giebt Muth, hedder det. Jeg veed nok, at jeg raader Dig som en Slyngel og ganske imod min egen Tænkemaade, men kan Du partout ikke leve uden at bade Dig i den fornemme Verdens Straaler, saa lad Dig gjøre Gyldenstykkes Klæder og gaa til Hove, og gjør Cour til Grevinder og Hofdamer. Din Donna er her endnu, hendes Herr Broder ligger og føler, Gud veed hvorfor, men han har intet Hastværk med at komme til Petersborg. Formodentlig finder hans Excellence os mindre Barbarer, end han ventede, da han steg i Land paa Toldboden. Du har jo Lykken med Dig og nogle Skillinger paa Lommen til hvide Handsker og Eau de Cologne, dermed er mangt et Damehjerte bleven vundet, og hun er vel heller ingen Lucretia. Saa kan man da haabe, at denne Galskab engang kan gaae over, thi som Sagerne nu staae, seer det kun jammerligt ud med din Forstand."

Ditmar svarede ikke, et smerteligt Træk om Munden forraadte imidlertid, at han havde hørt hvad Possel sagde. Han laae længe taus, og det afvexlende Udtryk i hans Ansigt røbede, hvor mange forskjellige Tanker der gik igjennem hans Sjæl; nogle vare aabenbart glædelige og spaaede en lysere Fremtid, men de bleve efterhaanden fortrængte af mere alvorlige, som efterlode Spor af Mismod. Possel talte imidlertid Pengene, gjorde Beregninger, forkastede dem atter, og havde snart fyldt et heelt Ark Papir paa langs og paa tvers med Tal. Endelig sagde han: „Nu har jeg udregnet, hvordan Du kan slaae Dig op, uden at vove for Meget af Mynten.

For det Første maa Du have andre Værelser, vi sige Madam Schiøtt op."

„Der har Du nu strax gjort en Regning uden Vert," svarede Ditmar; „for det Første begynder jeg ikke med en Utaknemmelighed, og jeg bliver hos Madam Schiøtt. Det vilde gjøre hende alt for ondt, hvis jeg flyttede fra hende. Men jeg leier endnu eet Værelse af hende, og saa mener jeg, at Du egentlig ingen Grund har til at kalde mig en Tagkammerstudent, da jeg dog boer paa anden Sal. Naa, og for det Andet?"

„Og for det Andet saa kan Du raade Dig selv," sagde Possel og kastede Beregningerne i Kakkelovnen. „Gaae da din egen skjæve Gang og indret Dig som Du selv vil, men sæt ikke alle dine Penge overstyr paa Gentilerne, det er et sultent Folkefærd, som æder Dig op med Hud og Haar — og glem ikke, at en Examen ikke er at foragte, naar Folk af bon-ton har tømt dine Lommer. Men det er sandt, Du er jo Lykkens Kjæledægge, gjør Du hvad Du vil, det gaaer nok godt alligevel. Foreløbig laaner jeg halvtredsindstyve Rigsdaler, saa er i det Mindste de i Sikkerhed."

Ditmar lo og sagde: „Velan da, jeg vil troe Dig; hvem kan modstaae saa megen Veltalenhed. Jeg udfordrede jo min Lykke, hvis jeg havde nogen, til at møde mig: den traadte ogsaa virkelig i Skranken mod mig, og fældede mig til Jorden, til Straf for min Tvivl, men den forlod mig ikke derfor . . . ."

„Ganske rigtig," afbrød Possel ham, „det var den historiske Gang. Du behøver blot at tilføie, at det behagede den at bruge en Vognstang til Landse, og at det skete i Aaret o. s. v., saa er det saa nøiagtigt, at det kunde benyttes til en Nekrologia i Dagen."

„Jeg vil troe paa Lykken, Possel, fra nu af vil jeg gaae modig frem, og mit Feltraab skal være: Lykken og Spanien. Er Du saa fornøiet med mig?"

„Germanien vil Du vel sige, det bliver nok det, der kommer til at føde Dig, saafremt Greven ellers betaler ordentlig."

„Nei, Spanien," sagde Ditmar. „Ligesom den høisalige Dronning Maria af Engelland sagde, at man efter hendes Død kunde finde det tabte Calais indgravet i hendes Hjerte, saaledes vil man i mit engang finde Bogstavet S; det betyder Spanien og Sevilla, og endnu et Navn, som er for godt til at nævnes her. Lad Dig nøie med denne Forklaring, og hold mig for Fremtiden dette Bogstav i Ære."

„Ah, jeg mærker, at det er en Diplomat, jeg har for mig," sagde Possel. „Du beflitter Dig allerede paa den embedsmæssige Utydelighed, som Folk, der ikke have bedre Forstand, ofte antager for reen stær Dumhed. Men jeg har bedre Forstand, og derfor ærer jeg Eders pythiske Orakelsprog, om det end er Spansk for mig." — —

Der existerer et Samfund inden i det borgerlige Samfund, en Verden for sig selv, og det er Diplomaternes. Det er en Frimurerloge, som har sine egne Skikke og Kjendetegn; den tilstæder ingen Uindviet Adgang, og om den endogsaa undertiden nedlader sig til at optage dandsende Medlemmer, tilstaaer den dog derfor ikke disse nogen af Laugets Rettigheder. Blandt de Baand, der sammenbinder Corps diplomatique til et Heelt og danner et eneste Legeme til de forskjellige og mest uligeartede Sjæle, er det Venskab, Diplomaterne paa deres Herres

Vegne have, eller i det Mindſte foregive at have, for det Lands Regent, til hvilket de ere ſendte. Det ligger i Tingens Natur, at dette Venſkab ikke ubetinget kan henhøre til det Slags, hvorom Hummer i Vaudevillen de Uadſkillige ſiger, at det er „den reelleſte af alle Følelſer"; men det ſeer uſtridig pænt ud. Det har en vis beſtemt Form, hvori det altid bevæger ſig, og uagtet det er det egentlige Foreningspunkt, ſom danner dette Samfund til en Stat i Staten, er det dog ikke alene det, ſom giver det ſin Aand, hvis jeg tør tale om en ſaadan, men den udvikler ſig deraf. Den Vedderſtrid, der altid herſker imellem Diplomaterne, om hvem der ſkal ſtaae høieſt anſkreven hos den fælleds Ven og modtage de fleſte iøinefaldende Beviſer herpaa, danner den Smidighed og underdanige Bøielighed, ſom dertil er nødvendig; og den ſtolte Repræſentationsidee og Bevidſtheden om Folkerets-Privilegierne, hvoraf de Alle ere tilſtrækkeligt gjennemtrukne, give dem en Modvægt af Værdighed og Majeſtæt; og begge diſſe Ting tilſammentagne, Smidigheden og Værdigheden, udgjør det, ſom jeg vil kalde Aanden i Corps diplomatique, og ſom man tydeligſt kan iagttage ſom en ſtaaende Typus hos alle dygtige, iſær ældre Diplomater.

For et ungt Menneſke med Gave til at opfatte maa den Dag, paa hvilken han førſte Gang bliver indført i denne Kreds, altid have Intereſſe. Om han endogſaa er vant til at bevæge ſig med Frihed i det ſelſkabelige Livs høiere Klaſſer, vil han dog ſnart føle, at han nu er paa et Territorium, hvor han vanſkelig vil blive ſom hjemme, fordi Følelſen af Hjemlighed netop er aldeles banlyſt af den hele Forening. Det vil i Begyndelſen forekomme ham, ſom om han var i en For-

ſamling af Keiſere og Konger, med ſaa megen Salvelſe ſpille disſes Fuldmægtige ofte deres Rolle; det høitidelige Ceremoniel, der, endogſaa ved de lyſtigſte Lyſtigheder, aldrig ganſke tabes af Sigte, og de mange fremmede Sprog, der minde om det kongelige babelſke Taarn, bidrage ikke Lidet til at forøge Illuſionen, ſom bliver fuldkomnere, naar han erindrer, at det tildeels er disſe Herrer, der om ikke løſe, ſaa dog knytte og forvirre denne Verdens Knuder og Forviklinger. Men ved nærmere Betragtning vil det heller ikke undgaae hans Opmærkſomhed, at denne Forening ogſaa har megen Lighed med en flet og ret Børs; de ſtore Grosſerere iagttages med den ſtørſte Opmærkſomhed af Mæglerne og Detailhandlerne, ethvert Ord af deres Mund er vigtigt, af deres ubetydeligſte Miner vil man ſlutte ſig til de mulige Coursforandringer, og den Maade, paa hvilken en keiſerlig Miniſter ſeer paa ſit Uhr, viſer maaſkee en kongelig Chargé d'Affaires allerede hvad Klokken er ſlaaet. Enhver handler, Enhver kjøber eller ſælger Nyheder, men Betalingen er for det Meſte contant, og den, ſom Intet bringer med, faaer heller ikke Noget; da bruges alle mulige Børskneb, og Speculationerne ere ikke ſjelden baſerede paa ſelvgjorte Efterretninger. Og er man førſt kommen ſaa vidt i ſine Betragtninger, da gaaer man let et Skridt videre, og den næſte Opdagelſe er, at denne Kreds ikke er fri for et viſt laugsmæsſigt Anſtrøg, til Trods for ſin Fiinhed, ſit Vid og ſine øvrige elegante Egenſkaber, ſaa at de Anmærkninger og Anekdoter, man af og til hører, minde om de Selſkaber, man ved Juletid bivaanede i Udkanten af en eller anden Provinds, ſaa langt fra Hovedſtaden, at det aldrig faldt os ind at anſtille en Sammenligning. Det er ogſaa meget natur-

ligt, og ligger deels i den isolerede Stilling, dette Samfund indtager, deels i de mange fælleds og fjendtlige Interesser, som bevæge sig i det og bevirke en uophørlig Friction; men uagtet det noget skader Høihedens Nimbus, forringer det vel egentlig ikke det selskabelige Liv, som sætter denne Maskine i Bevægelse, og som det unegtelig er underholdende at iagttage. Tilmed gjør man maaskee heller ikke denne tredie Bemærkning paa den allerførste Dag. —

Hos Ditmar var den første Følelse den herskende, da han sad i Vognen hos Grev Tesch, (hvis Godhed for ham i kort Tid næsten var stegen til Passion), for at kjøre til en Soiree hos den franske Minister, hvor hans første Præsentation i den nye Kreds skulde finde Sted. Denne Følelse har maaskee Noget tilfælleds med den alle Læserinder bekjendte Balfeber, som dog langtfra er det værste Slags Feber. I München havde han været paa Bal i Museum, og seet hele det kongelige baierske Hof i Nærheden, men han gik tilfods derhen, traadte ind imellem en Skare Ankommende, og tabte sig blandt Mængden. Her kom han tilvogns, ledsaget af en Mand der var vant til at gjøre Fordringer til sine Omgivelser, og til at see dem opfyldte, her var ingen Skare, der kunde skjule hans Indtrædelse. Tanken om at Grevinde Corsel maaskee kunde blive Vidne til hans første Fremtræden, bragte ham endogsaa for et Øieblik til at ønske, at hun var i Petersborg, eller i det mindste paa Veien dertil. Og dog var det for hendes Skyld, at han var her.

Vistnok ville mange af Læserne erindre sig at have seet Grev von Tesch, medens han opholdt sig her i Kjøbenhavn, næsten daglig gaae op og ned i den Deel af Esplanaden, som er nærmest ved Østerport; thi ligesom

han i mange andre Henseender afveg fra sine Laugsbrødres Sædvaner, gjorde han det ogsaa i Valget af sine Spadseretoure, og han kom kun sjelden paa Lange-Linie. Men det er maaskee kun faldet faa af Læserne ind, at den lille tykke Mand, der saae ud som om han ikke blot levede af Mad, men ogsaa ene og alene for Mad, og som i Virkeligheden var en Gourmand, ogsaa var en høist genial Mand, en smagfuld Forfatter til mange beundrede Digte, hvis Ynde og Fiinhed give dem en høi Rang i hans Fødelands Literatur. I sin Ungdom havde han staaet i et fortroligt Forhold til flere af den Tids aandrigste Mænd, og heraf var efterhaanden udviklet en Fleersidighed i hans Charakteer, som man ikke saa meget hyppig træffer blandt Folk af hans Fag. Han havde levet meget i Verden og deeltaget i Alt, men selv i sine Udskeielser havde han vidst at indføre Smag og Elskværdighed. Nu var han en gammel Mand, en øvet Diplomat og en duelig Statistiker, men desuagtet bar hans hele Liv endnu et vist idyllisk Præg, og naar han sad i sin Have, hvor han helst arbeidede om Sommeren, omringet af Blomster og Fugle, eller i sit Kabinet, der om Vinteren var et lille Drivhuus, hvor Antiker og Malerier tittede frem mellem Oranger og Heliotroper, og hvor Digterne laae ved Siden af Landkortene og Aviserne, skulde Ingen have troet, at denne Mand netop nu arbeidede paa en Depeche, der i et Verdensanliggende skulde tjene det hele øvrige Corps diplomatique til Regel. —

Da Ditmar traadte ind i Forgemakket, dandsede Lysene næsten rundt for hans Øine; han maatte standse et Øieblik, for at minde sig om, at ministerielle Tjenere iagttage enhver Nyankommen med samme Opmærksomhed,

som deres Herrer; det mindste Skin af Frygt vilde udsætte ham for deres Spot, thi vante til Hovmod, have de lært at foragte Beskedenhed. Men imedens han saae paa denne brogede Tjenerskare med et fast Blik, glemte han at see paa Grev Tesch, og han havde allerede begaaet en Feil — han havde taget sin Hat af, og „det er ikke Stiil" at blotte sit Hoved i Tjenernes Nærværelse. Da Dørene fløi op, og de traadte ind i Selskabssalene, var han saa meget Herre over sig selv, at han uden at røbe Forvirring kunde følge Greven, som gik foran med den Holdning og Værdighed, der tilkom ham efter hans Souverains Rang imellem Guderne paa Jorden. Denne kjendes strax i en Forsamling af Diplomater, uagtet den varierer efter de Tilstedeværende: den stiger blandt Chargés d'Affaires og Residenter, og daler lidt blandt extraordinaire Ambassadeurer, men den holder sig altid, og skjenker aldrig Noget bort.

Ved Kaminen, som var aaben for et Baal af Ild, stod Ministeren selv i Samtale med tre Herrer; han traadte de Indtrædende tre Skridt imøde, standsede derpaa og gav Grev Tesch Haanden. Greven forestillede sin Sekretær, Herr Ditmar, Ministeren bukkede uden at sige et Ord og gjorde med Haanden en henvisende Bevægelse til en Sal, hvorfra lød et forvirret Chaos af Damers og Herrers Stemmer. Derpaa fortsattes Samtalen, hvori Grev Tesch deeltog, uden at bekymre sig om Ditmar, som, af Angest for at træffe Grevinde Corsel, stod som fastnaglet til Gulvet og betragtede et Maleri, for dog at synes befæstiget, uden at han var i Stand til at gjøre sig selv Rede for, enten det var et Landskab eller et Søstykke. Det havde ikke været ham muligt, for Alt i Verden, ene at betræde det Sted, hvor man

talede fremmede Sprog saa høit og lo saa drifstigt; denne Tale og denne Latter kuldkastede pludselig den Idee, han havde dannet sig om en saadan Aftens høitidelige Alvorlighed, og tvang ham til at erkjende, at hvert Skridt, han nu skulde gjøre, var en Skolegang. Mismodig saae han ned paa Gulvet og talte Qvadraterne i det bonede indlagte Gulv. I den Tomhed for Tanker, som for et Øieblik beherskede ham, forekom det ham som om han intet Bedre havde at gjøre, end at anstille etymologiske Betragtninger over Oprindelsen til den Benævnelse: parquetterede Gulve. Men denne Bedøvelse varede kun kort, og et Par afrevne Ord af den Samtale, der blev ført tæt ved ham, naaede hans Øre og vækkede ham atter til Bevidsthed. „Det vil være mig lettere," tænkte han, „at gjøre min Debut hos de Ældre, end i det store Selskab, imidlertid gaaer Greven maaskee ind i Salen." Han nærmede sig derfor den talende Gruppe saa meget, som det lod sig gjøre uden Paatrængenhed.

Ministeren, en Mand som Folk er sleft, hverken stor eller lille, med et rødt Baand i Knaphullet og en Stjerne paa Brystet, førte Ordet meget ivrig. Han gestikulerede uophørlig og purrede med Haanden i Haaret, uden dog derved at forstyrre det ziirlige Fald, hvori det var lagt. Han talede længe, men det var ikke Ditmar muligt at sige, hvad det egentlig var, han vilde bestride eller forsvare. Endelig sagde en yngre, temmelig feed og bleg Mand, som han siden erfarede var den franske Legationssekretær Baron Salla, en udmærket Orientalist, men med temmelig bagvendte Manerer: „Montesquieu siger med Rette, at Ære og Agtelse er den Basis, hvorpaa en Magistratur er bygget, og det er ogsaa de vigtigste Fjedre i monarkiske Stater.

„Der hører De," sagde Ministeren, „det er netop min Mening, det var det, jeg sagde."

„De engelske Institutioner bero altfor meget paa Individerne," vedblev Baronen, idet han med den ene Fod traadte paa den anden, „i Frankrig derimod laane Individerne al deres Glands fra Institutionerne, og saaledes bør det være."

„Seer De? Det var det, jeg sagde. Og nu Preussen. Hvad siger De om Preussen?" sagde Ministeren.

Den Tiltalte var en lille Mand med et høit, stivt Halsbind og tre couleurte Veste, den ene oven paa den anden. Den øverste var hvid, den mellemste lyserød, den inderste lyseblaa. Det var den nordamerikanske Chargé d'Affaires Herr Fosber; han bukkede med et Smiil, og sagde: „Ikke et Ord. Jeg taler ikke om Preussen i den østerrigske Ministers Nærværelse, siden Preussen har adopteret den protestanterede østerrigske Politik. Jeg frygter desuden for den preussiske Flaade."

Baron Salla mumlede i Distraction ved sig selv, som om han i dette Øieblik repeterede sine statistiske Tabeller: „To Linieskibe, tre Brigger. Hm! Ikke Meget at frygte for."

„Der kommer den preussiske Flaade netop i rette Tid," sagde Grev Tesch med et Blik paa hans trefarvede Veste, „tag Dem iagt for en af Briggerne, den kunde let forføres af det trikolore Flag, De i Aften seiler under, til at gjøre Jagt paa Dem. Jeg er bange for at ikke engang det hvide*), som De har heiset, øverst, vil beskytte Dem, thi Baron Lotting har før givet sig i Kast med det."

---

*) Bourbonske.

Han saae i det Samme flygtigt paa Ministeren, som var traadt den preussiske Ambassadeur tre Skridt imøde, og derpaa to Skridt tilbage for at modtage Legationssekretærens, Baron Lottings, Hilsen. Den sidste var en mager Mand med skarpe Træk, mørke Øine, uagtet han havde blonde Haar, og et Udtryk af Bestemthed, som gjorde det Rygte sandsynligt, at han tillod sig at holde den hovmodige Marschal Monsigne Stangen, og ofte tugtede den Uartighed, denne, paa Grund af Andres utidige Eftergivenhed, var kommen i Vane med at tillade sig, „fordi han var Marschal af Frankrig og i sin Tid havde været i Krig". Den Kulde, hvormed Ministeren modtog ham, gav de sidste Ord af Grev Tesch først ret deres Betydning, og stadfæstede Rygtet.

Et Par unge Herrer havde forladt Damerne, og stode i Døren i Samtale. Den ene saae over Skulderen paa de Tilstedeværende, og da i det Samme en gammel Mand traadte ind med et dybt Buk, lo han, og udbrød: „Jeg vil vedde paa at det er en Dansk. De danske Embedsmænd have en mærkværdig Holdning, fattige Manerer, Alting er usselt. See engang!"

Den Indtrædende var vistnok ingen Mand, hvis Udvortes ved første Øiekast var i Stand til at imponere: han var meget skjæv, og hans Gang vidnede om Svagelighed; men Udtrykket i hans Ansigt var en Blanding af Forstand og Godmodighed, som indtog Enhver for ham. Man saae strax, at det var en ædel og elskværdig Olding. Den Udmærkelse, hvormed alle Tilstedeværende behandlede ham, var mere en Følge af hans Charakteer, end af hans Rang og Ordener.

„Det er en af de danske Statsministre," svarede

den Tiltalte, „han har nylig faaet den udenlandſke Portefeuille, ſom vil bringe Dem i Forbindelſe med ham.“

Ditmar vendte ſig imod dem. Den ene var Liskow; han følte en næſten uimodſtaaelig Lyſt til at benytte ſit Privilegium til uſtraffet at træde ham paa Foden.

Den gamle Herre vendte ſig hurtig til den preusſiſke Ambaſſadeur og udbrød: „Ak, Herr Greve! Herr Greve! Jeg kommer lige fra Deres Bolig, jeg har ſøgt Dem overalt. Jeg har en Efterretning at bringe Dem — en ſkrækkelig Efterretning,“ vedblev han efter en Pauſe, hvori han betragtede Miniſteren med oprigtig Bedrøvelſe.

Den gamle Grev Dehn vendte ſig forbauſet til ham, og udbrød halvt høit: „For Guds Skyld, Deres Excellence! Hvad er der hændet? Er Nogen af min Familie død? Min Datter i Berlin . . . .“

„Værre, værre! — Deres høie Herre . . . . Hans Majeſtæt Kongen . . . .“

„Min Gud! Kongen — død!“

„Nei, nei. Ikke død, han har —“

„Kronprindſen!“

„Heller ikke. Ak, mine Herrer, det er en forſkrækkelig Ulykke?“

„Prinds Albrecht da?“

„Viſt ikke. Hans Majeſtæt . . . et Been . . . det venſtre Been.“ Og nu fortalte den gamle Mand med uforſtilt Kummer og Deeltagelſe, ſom næſten faldt i det Beſynderlige, at en Coureer havde bragt ham den Efterretning, at Kongen af Preusſen havde brækket det venſtre Been.

Imedens de forſamlede Diplomater modtoge den omſtændelige Beretning om denne politiſke Begivenhed,

sagde den ene af de unge Herrer: „Hvor han har et uendelig godt Hjerte, den gamle Mand.“

„Men det er dog ikke muligt at bære sig mere forkeert ad; man seer strax, at Manden er en Indfødt,“ svarede Liskow. Ditmars patriotiske Harme opflammedes; næsten uden at gjøre sig selv Regnskab derfor, traadte han tilbage og satte sin Fod oven paa Liskows. I Stedet for en Undskyldning, som denne sandsynligviis havde ventet, tilkastede han ham et skjødesløst Blik, og ligesom om denne Overtrædelse af Sømmeligheden først havde givet ham Mod, traadte han dristig i Døren til den næste Sal.

Hans Frygt havde været ugrundet, Grevinde Torsel var der ikke. Da han tog bort tilligemed Grev Tesch, og ved sig selv opgjorde denne Aftens Regnskab, fik han det Facit, at han havde kedet sig, spillet en meget underordnet Rolle, og maaskee gjort sig en Fjende for sin Levetid. Men det var især det, at han havde spillet en underordnet Rolle, der ærgrede ham. Han begreb ikke hvorledes saa mange Mennesker en heel Aften igjennem, uden at trættes, kunde vedblive at beklage Kongen af Preussens brukne Been. Han havde forstaaet ethvert Ord, der blev talt, men det var ham bestandig, som om han alligevel ikke havde fattet Meningen. —

Da Ditmar næste Dag var hos Grev Tesch i dennes Kabinet og Samtalen ogsaa faldt paa den foregaaende Aftens Forsamling, tilstod han, med den Frimodighed, som i Særdeleshed havde indtaget Greven for ham, at han havde kedet sig. „Min kjære Ven,“ sagde Grev Tesch, „jeg kan nok mærke, at De er kommen iblandt os med den Tro, at en Soiree er en Hvile fra Arbeidet, hvorved man forfrisker Aanden til nye Anstrengelser.

Men deri tager De feil. Vi af· Corps diplomatique, vi leve i en beſtandig Hvile og i et beſtandigt Arbeide paa eengang. De gaaer nu ind i en ganſke ny Verden, hvor Alt vil ſynes Dem fremmed; jeg er gammel og forfaren, og min Kundſkab, ſom er ſamlet møiſommeligt ved Erfaringer, ſtaaer til enhver Tid til Deres Tjeneſte. Derſom jeg vidſte, at det ikke trættede Dem, vilde jeg holde Dem en lille almindelig Forelæsning, hvoraf De da kunde uddrage, hvad De finder tjenligt."

Ditmar takkede ſin Velgjører for dette nye Beviis paa hans Bevaagenhed. Da Greven havde tændt ſin Cigar, vedblev han ſaaledes: „De har kedet Dem igaar, og De vil komme til at kede Dem tidt og mange Gange, det gjelder altſaa om at lære at kede ſig med Anſtand. Det er den førſte nødvendige Dyd i denne Verden, hvis man vil tænke paa at gjøre Lykke; derſom De vil ſee Dem om, kan De træffe hundrede Beviſer for, at Folk, ſom have tilſideſat denne Dyd, ere ſnublede over et Halmſtraa og have fundet uoverſtigelige Hindringer, hvor de troede, at Lykkens banede Vei laae aaben for dem. Den, der kan kede ſig med Anſtand, møder aldrig nogen Vanſkelighed, det er et Ord, han gjerne kan ſtryge ud af ſin Ordbog. For at have et Ord til at betegne denne Dyd med, vil jeg kalde den „Politeſſe", og denne kan baade beſtaae i Manererne, og tillige være dybere begrundet. Naar den har ſin Rod i Hjertet, er den uimodſtaaelig, den er en Talisman, ſom gjør ſin Eier næſten almægtig; naar den derimod kun beſtaaer i Manererne, kan den let komme i Strid med den materielle Fordeel, og det kan den ikke taale, da den egentligſt beſtaaer i at ſætte Andre over os ſelv, ligeſom ganſke at glemme vor egen Tilværelſe, for kun at ſyſſelſætte ſig med Andres.

Men dette kan ogsaa drives for vidt, og vil da kun indbringe Ringeagt og gjøre os til et sikkert Bytte for Enhver, som vil bedrage os. Det er det Vanskelige, at finde en Middelvei imellem hvad vi skylde os selv og hvad vi skylde vore Medmennesker. Dersom vor Politesse gjør os afhængige af Andre, eller forleder os til at vise en overdreven Tjenstiver, kan den kun skade os selv. Noget af Det, som jeg derfor mest vil advare Dem for, er den saakaldte Tjenstagtighed; det er en af Ungdommens Feil, men som man ikke maa bringe med, naar man træder ind i Verden, thi den giver aldrig andre Renter end Fortrydelse, ja jeg vil endog gaae saa vidt, at jeg vil paastaae, den er uforenelig med en Mands Værdighed. Hvad den har kostet mig, kan jeg neppe beskrive Dem, thi jeg har ogsaa en Gang været besat af denne onde Aand. Det er først, naar man er bleven Herre over denne Feil, at man kan gaae til den næste, som er ligesaa almindelig i den Alder, og den bestaaer i at tale om sig selv. Det er mod al god Politesse, og det er tillige dumt. Giv Dem hen til Verden med en tilsyneladende Uforbeholdenhed, men bær Dem saaledes ad, at Enhver, som De har staaet paa en god Fod med, kan blive Deres Fjende, uden at det kan compromittere Dem. Fortrolighed er en altfor kostbar Skat, til at den bør ødsles paa vor Omgangskreds; hvad skulle vi ellers bevare til vore Venner, og af dem har man Een eller To i det Høieste, og saa er man endda rig. „Vælg dem, Du taler med, til Gjenstand for din Samtale, men tal aldrig om Dig selv," det er en Grundregel, som man ikke noksom kan indskærpe Ungdommen. Den betaler sig, min Ven; naar man er borte, høster man en almindelig Roes. Men dermed vil jeg ikke sige, at man

skal nedlade sig til Smiger, thi den er lige saa fordømmelig, som den Uskønsomhed i Omdømme, unge Mennesker ofte forfalde til, fordi de ikke kjende Verden. Ungdommen er i Almindelighed uforsonlig, men den mildeste Dommer er altid den, som selv er den mest fuldendte Verdensmand. En stadig Opmærksomhed paa Dem selv vil være Deres bedste Raadgiver, den vil efterhaanden lære Dem at iagttage dette, uden at forsømme alle de Smaating, som dog i vor Carriere ere nødvendige, thi de behøves ideelig; det er dem, Franskmanden meget rigtig kalder la science du monde. Denne Videnskab gjør os lige saa lidt udelukkende til dygtige Mennesker, som Klæder ere istand til at gjøre det, men uden den er man lige saa lidt istand til at gjøre Lykke i den store Verden, som man kommer nogen Vei, naar man ikke har en god Kjole paa. Den bestaaer i den Kunst at kunne gaae, staae, tale, tie, høre, svare, komme ind af en Dør og atter slippe ud af den, uden at vi noget Øieblik tabe Overvægten over os selv. Men denne Kunst bør ikke lede os til Affectation, thi det er næsten værre end Keitethed. Vi skulle være simple i vore Handlinger, stolte uden Storagtighed, ærbødige uden Krybben, forekommende uden Iver, venlige uden Paatrængenhed, og først og fremmest discrete, thi uden Discretion nytter hele Resten ikke. — Men jeg keder Dem ved denne lange Prædiken over en almindelig Gjenstand, som Enhver troer sig hævet over."

„Langtfra, Herr Greve. Jeg føler tvertimod, at jeg ikke er istand til at undvære disse Regler; thi om jeg endogsaa har havt en Anelse om alt Dette, har jeg dog aldrig overskuet det i et samlet Heelt."

Greven nikkede veltilfreds og vedblev: „Fra det Almindelige ville vi gaae over til det Selskabelige. Her

er det vel nødvendigt at have Forstand, og ogsaa at vise den, men det er lige saa nødvendigt at anvende den med en vis Sparsomhed. Man synes saa tidt, at det er behageligt at kunne more Selskabet, men jeg vil raade Dem til at overlade det dem, som ikke tænke paa at gøre Lykke. Man støder lettere paa Folk af middelmaadig Forstand end paa lutter Kloge, og hine ere ikke altid skikkede til at lade sig more, uden deri at finde en eller anden Braad, som saarer dem. Jeg sætter den Roes: „Det er et morsomt Menneske," omtrent i lige Linie med hvad der næsten bliver sagt paa samme Maade: „Det er et godt Menneske!" Vor Herre bevare mig fra at blive saaledes omtalt. Og det er da vort eget Kjøn, som først erklærer sig imod os, uden at vi derfor vinde det andet. Mod Herrer i Almindelighed vil jeg anbefale Dem saa megen Tilbageholdenhed og Kulde, som netop er nok til at støde dem, uden at fornærme dem. Det er en besynderlig Kjendsgjerning, at Folk bryde sig mest om dem, som tager mindst Notice af dem; de ere nærved at gaae saa vidt, at de agte den høiest, som behandler dem med størst Tilsidesættelse. Og de kjære Damer foretrække, maaskee uden selv at vide af det, den Herre, som i den Grad viser sig uafhængig, at han ikke bekymrer sig om at vinde Mændenes Gunst. Bryd Dem i det Hele taget ikke om at gjøre Dem Uvenner, ja endogsaa Fjender, hvis det skal være; den Mand, som ingen Uvenner har, ham giver jeg ikke Meget for. Men hvad De maa stræbe efter, det er: aldrig at give nogen Blottelse, aldrig at bringe Dem selv i en latterlig Stilling eller foretage Dem Noget, som De skulde have nødig at skamme Dem ved. Jeg maa desværre tilstaae, at af alle Synder er Latterlighed den værste; men saaledes er

ſkal nedlade ſig til Smiger, thi den er lige ſaa fordømmelig, ſom den Uſkønſomhed i Omdømme, unge Mennesker ofte forfalde til, fordi de ikke kjende Verden. Ungdommen er i Almindelighed uforſonlig, men den mildeſte Dommer er altid den, ſom ſelv er den meſt fuldendte Verdensmand. En ſtadig Opmærkſomhed paa Dem ſelv vil være Deres bedſte Raadgiver, den vil efterhaanden lære Dem at iagttage dette, uden at forſømme alle de Smaating, ſom dog i vor Carriere ere nødvendige, thi de behøves ideelig; det er dem, Franſkmanden meget rigtig kalder la science du monde. Denne Videnſkab gjør os lige ſaa lidt udelukkende til dygtige Mennesker, ſom Klæder ere iſtand til at gjøre det, men uden den er man lige ſaa lidt iſtand til at gjøre Lykke i den ſtore Verden, ſom man kommer nogen Vei, naar man ikke har en god Kjole paa. Den beſtaaer i den Kunſt at kunne gaae, ſtaae, tale, tie, høre, ſvare, komme ind af en Dør og atter ſlippe ud af den, uden at vi noget Øieblik tabe Overvægten over os ſelv. Men denne Kunſt bør ikke lede os til Affectation, thi det er næſten værre end Keitethed. Vi ſkulle være ſimple i vore Handlinger, ſtolte uden Storagtighed, ærbødige uden Krybben, forekommende uden Iver, venlige uden Paatrængenhed, og først og fremmeſt discrete, thi uden Discretion nytter hele Reſten ikke. — Men jeg keder Dem ved denne lange Prædiken over en almindelig Gjenſtand, ſom Enhver troer ſig hævet over."

„Langtfra, Herr Greve. Jeg føler tvertimod, at jeg ikke er iſtand til at undvære disſe Regler; thi om jeg endogſaa har havt en Anelſe om alt Dette, har jeg dog aldrig overſkuet det i et ſamlet Heelt."

Greven nikkede veltilfreds og vedblev: „Fra det Almindelige ville vi gaae over til det Selſkabelige. Her

er det vel nødvendigt at have Forstand, og ogsaa at vise den, men det er lige saa nødvendigt at anvende den med en vis Sparsomhed. Man synes saa tidt, at det er behageligt at kunne more Selskabet, men jeg vil raade Dem til at overlade det dem, som ikke tænke paa at gøre Lykke. Man støder lettere paa Folk af middelmaadig Forstand end paa lutter Kloge, og hine ere ikke altid skikkede til at lade sig more, uden deri at finde en eller anden Braad, som saarer dem. Jeg sætter den Roes: „Det er et morsomt Menneske," omtrent i lige Linie med hvad der næsten bliver sagt paa samme Maade: „Det er et godt Menneske!" Vor Herre bevare mig fra at blive saaledes omtalt. Og det er da vort eget Kjøn, som først erklærer sig imod os, uden at vi derfor vinde det andet. Mod Herrer i Almindelighed vil jeg anbefale Dem saa megen Tilbageholdenhed og Kulde, som netop er nok til at støde dem, uden at fornærme dem. Det er en besynderlig Kjendsgjerning, at Folk bryde sig mest om dem, som tager mindst Notice af dem; de ere nærved at gaae saa vidt, at de agte den høiest, som behandler dem med størst Tilsidesættelse. Og de kjære Damer foretrække, maaskee uden selv at vide af det, den Herre, som i den Grad viser sig uafhængig, at han ikke bekymrer sig om at vinde Mændenes Gunst. Bryd Dem i det Hele taget ikke om at gjøre Dem Uvenner, ja endogsaa Fjender, hvis det skal være; den Mand, som ingen Uvenner har, ham giver jeg ikke Meget for. Men hvad De maa stræbe efter, det er: aldrig at give nogen Blottelse, aldrig at bringe Dem selv i en latterlig Stilling eller foretage Dem Noget, som De skulde have nødig at skamme Dem ved. Jeg maa desværre tilstaae, at af alle Synder er Latterlighed den værste; men saaledes er

Verden engang, og vi To kunne ikke tænke paa at forandre den. Vælg derfor Deres Omgang efter modent Overlæg, giv Dem aldrig af med den Første den Bedste, og sky Enthusiasmen som en Pest, thi det er den, som oftest bringer os i Berørelser, vi siden bitterlig fortryde. Folk, som mangle offentlig Agtelse, har en Diplomat Ret til at udelukke fra sin Omgang, om han end er fuldkommen overbeviist om at Verden gjør dem Uret. De vil synes, at dette er noget haardt; men da den lige saa bestemt kræver Regnskab af os for vort Venskab, som for vort Had, skylde vi os selv at holde det første saa reent, at det kan blive søgt som Noget, der er værd at eftertragte. Og naar De har tilegnet Dem alt Dette, da har De stærke Vaaben i Hænderne: Ungdom med alle dens Tillokkelser, den Ynde, som indtager, og den Klogskab, som ene er istand til at sikre os de gjorte Erobringer. Dersom jeg i Deres Alder havde vidst alt Dette, som jeg deels skylder et langt Livs egne Erfaringer, deels Andres Jagttagelser, da havde jeg kunnet bragt det meget vidt, saa vidt, som jeg haaber at De engang skal bringe det."

Rørt over den gamle Mands Venskab, greb Ditmar hans Haand og trykkede den til sit Hjerte. „Min faderlige Velgjører," sagde han, „mod Dem kan jeg ikke bringe Deres Regler i Anvendelse; hvor skulde jeg kunne værge mig mod den Enthusiasme, som ganske opfylder min Sjæl."

„Og naar vi nu ville overføre disse Sætninger paa det politiske Liv, ville vi ogsaa der finde dem bekræftede. Det bliver ofte sagt, at Politik er et Indbegreb af Snuhed, Falskhed og Forstillelse; men det er en slet Politik. Canning havde Ret, da han sagde, at Ærlig-

hed er den bedste Politik, og denne Tro vil ogsaa meer og meer blive almindelig. Endnu lide vi ofte for vore Forfædres Synder, og man betragter os undertiden som Levninger fra Middelalderen, der ikke staae i Samklang med den nuværende Tid. I Politik skulle vi være ærlige, aabenhjertige uden at være aabenmundede, og Fjender af Løgn og Snigveie. Falskhed, Bagtalelse og Bedrageri berettiger os ikke til at bruge de samme Vaaben; lad Tiden kun raade, den Falske vil undergrave sig selv, og hans Feil ville gavne os, maaskee langt mere end hans Dyder vare istand til; han maa tilsidst enten blive os en nyttig Folie for vor Handlemaade, eller en ydmyg Tjener for vor Sag. Vi skulle ikkun gaae lige til Maalet, uden at splitte vore Kræfter paa flere Steder; det gamle Ordsprog siger, at den, der har mange Jern i Ilden, faaer dem let brændte. Derfor er det en Hovedregel: kun at have een Ting for ad Gangen, men da at drive den med al vor aandelige Kraft, og med den Aabenhed, som dysser vore Fjender i Søvn, medens List og Skjul vilde holde dem aarvaagne. Og have vi naaet den Stilling i Livet, som vi attraaede, da skulle vi vedblive at gjøre det Gode for det Godes egen Skyld, gjøre os Andre forbundne ved Tjenester, uden at vente Løn derfor, og lade som vi ikke mærke, at de blive gjengjeldte med Utaknemlighed. At beklage sig derover, er det Samme som at tilstaae sin Mangel paa Menneskekundskab. Men viis ikke Andre saadanne Tjenester, som maae nøde dem til at være utaknemmelige, thi da skaber De Dem kun lige saa mange uforsonlige Fjender. Der gives en Forbindtligheds-Fortvivlelse, der er lige saa farlig som den Fortvivlelse, der kommer af Mangel og Elendighed; Begge ere istand til at mane Kræfter frem, om hvis

Tilværelse vi aldrig have drømt. Og siden vi tale om Forbindtlighed, saa modtag saa faa Tjenester som muligt, helst slet ingen, thi enhver saadan er et Baand paa Deres Selvstændighed, der kan have uberegnelige Følger. — I disse faa Regler indeholdes Alt, hvad der kan betrygge Dem Verdens Agtelse og en afgjort Lykke. Dersom De bringer dem i Overensstemmelse med Dem selv, saaledes at de tilsidst udgjøre Deres egen Charakteer, da kan De dristigt kaste Deres Øie paa Alt, hvad et Menneskes Ærgjerrighed kan attraae, og intet Maal vil være Dem for høit." —

Ditmar tænkte paa Grevinde Corsel og rødmede stærkt. Greven betragtede ham opmærksom, derpaa spurgte han venlig: „Hvorfor blev De saa rød? Hvad var det for en Tanke, der saa pludselig bevægede Dem?"

Ditmar taug nogle Øieblik, som om han i disse gjennemgik Grevens Formaninger og stræbte at bringe dem i Udøvelse. Derpaa sagde han: „Min Tanke gjaldt i dette Øieblik en Dame. At sige mere vilde Deres Excellence maaskee antage for en Mangel paa Discretion." Men ved disse Ord rødmede han endnu stærkere end før.

„Bravo, min unge Skolar," udbrød Greven leende; „jeg forudseer, at jeg vil have Glæde af Dem. En Dame? Ja saa! — Tillad mig et Spørgsmaal, mon ami, som sandelig kun skeer af Interesse for Dem. Er det en Dame, hvis Stilling i Livet hører til den lykkelige, borgerlige, huuslige Stand, eller staaer hun høiere? Det forekommer mig, at De selv har sagt mig, at De er uforlovet og uden nogetsomhelst Baand."

„Høiere, Deres Excellence, meget høiere," sagde Ditmar, blodrød ved denne afstvungne Tilstaaelse.

„Der Teufel!“ udbrød Greven. „Allerede! Paa een Aften! — Men De sagde jo, at De havde kedet Dem? — Ja saa, tidligere maaskee? — Nej, jeg vil Intet vide; men jeg vil endnu tilføje nogle Bemærkninger om de Damer, De vil træffe i den fornemme Verden, og det kan jeg gjøre med saa meget større Frihed, naar jeg er ganske uvidende om hvem det er, der driver Dem Blodet til Hjertet, naar De tænker paa hende. — Da Forholdene ere ganske forskjellige fra den daglige Verdens Forhold, vil De heller ingen Vei komme ved at handle efter Følelser, som vilde gjøre Deres Lykke i en anden Stilling. En af Deres Landsmænd, som forbinder Verdenskundskab med Dygtighed, sagde engang til mig, at for at komme frem i Danmark, var det ligesaa nødvendigt, som nogetsteds, at have „brav mange Adresser“; læg Mærke til dette Ord. Forbindelser gjøre Alt i denne Verden, de udrette i eet Øieblik, hvad Fortjenester ofte ikke ere istand til at naae med et heelt Livs Anstrengelse. Disse Adresser uddele Damerne som oftest, og saa meget er vist, at de i Almindelighed uddele de sikkreste. For at erholde dem, maa man afholde sig fra det almindelige Koketteri, som ikke fører til Noget; man maa kun henvende sig til een Dame i et Selskab, og det er da unegtelig klogest at henvende sig til den, som de Andre forsømme; det er ofte den Forstandigste af dem Alle, i ethvert Tilfælde vil det være den Erkjendtligste. Hold Dem hellere til de ældre Damer, end til de yngste. De Gamle have Indflydelse, de Unge ikke; de Gamle ville være taknemmelige for en Times Underholdning, de unge ville forlange et heelt Livs Slaveri; de Gamle ville gjøre Alt for Dem, de unge derimod slet Intet. De gamle Damer ere vore sikkre Støtter, de underviise os, de

røbe os Familiehemmeligheder, de kjende alle mulige Gjenveie, de udbasune vor Roes og gjøre Verden opmærksom paa alle vore Dyder, som Klogskab og Beskedenhed raade os til selv at fortie. De unge Damer ere forsængelige, egenkjærlige, ofte smaalige, de sætte vor Lykke paa Spil, min Ven, for at tilfredsstille et øieblikkeligt Lune, de troe, at Alt er betalt med et Smiil eller, naar det kommer høit, med et Haandtryk. De give Dem Afsked med den største Ligegyldighed, og De maa endda være glad, hvis de ikke hæve den nye Elsker paa Deres Skuldre. Den store Verdens Kjærlighed er som oftest en smuk Komedie, som man gjensidig spiller med hinanden i en eller anden Hensigt, enten for at skaffe sig den nødvendige Øvelse, eller for at avancere, eller for at fordrive Tiden. Man taler ikke om Kjærlighed derved, man kalder det slet og ret at gjøre Cour. Dersom De endelig vil gjøre Cour til andre Damer end de ærværdige, saa vil jeg raade Dem til at vælge de galante; disse ville elske Dem uden selv at vide hvorfor, og de ville give Dem Afsked af samme gode Grund; tro De mig, De vil lide mindst ved dette Valg. De Andre ere følsomme, hvis De er følsom, eftergivende, hvis det er nødvendigt, i det Mindste indtil de have opdraget Dem til en villig Slave, de ville maaskee prostituere sig selv, for at bevare deres Erobring, men det vil Altsammen være en Følge af Øieblikkets Indskydelse; byg ikke paa Varighed, saa lidt som paa Dybde. Dersom De skyder Dem en Kugle for Panden for hendes Skyld, vil hun maaskee offre Dem en Taare i det første ledige Øieblik, men ganske vist tage paa Bal i det næste, car il faut cacher cette affaire. Og dette bør ikke regnes Damerne til Last, det er en Følge af deres Stilling og Opdragelse,

det kan ikke være anderledes. Alle unge Fruentimmer, som udelukkende leve i den store Verden, leve tildeels af Forfængelighed, og søge deres Tilfredsstillelse i den Tomhed og Adspredelse, som netop er den store Verdens Skyggeside, men som er den eneste Side, Herrerne overlade dem til fri Raadighed. Kunne vi altsaa med Billighed beklage os derover, naar vi selv have tvunget dem indenfor denne hæslige Grændse?"

Ditmar hang mismodig med Hovedet og saae mod Jorden. Denne Lære stod i den mest skærende Modsætning til de Følelser, der bevægede hans Bryst; hans Hjerte tilhviskede ham, at han skulde tvivle om Sandheden, men hans Forstand svarede, at den gamle Verdensmand havde opfattet sin Samtid. Greven læste paa hans Ansigt, hvad der foregik i hans Sjæl, men han taug, for at give sine Betragtninger Tid til at forberede et Resultat.

Tjeneren meldte den engelske Minister Lord Walden. Ditmar reiste sig hurtig, det var ham velkommet at blive reven ud af den Malstrøm af ubehagelige Tanker, som Grevens Ord havde styrtet ham i. Han saae sig om, men Alt forekom ham anderledes; det smukke Kabinet med dets Blomster og Statuer var et ganske almindeligt Arbeidsværelse, Greven, som han nylig havde betragtet som et høiere Væsen, var en stakkels dødelig Skabning ligesom han, og da han tænkte paa Grevinde Corsel, var det med et dybt Suk. Verden havde paa eengang tabt sine Illusioner i hans Øine.

Men det var ikke Grevens Mening, at denne Samtale saaledes skulde afbrydes. „Bed hans Excellence undskylde mig, jeg sidder midt i en Post, som jeg absolut maa expedere. Eller bi lidt, jeg vil selv." Han

reiſte ſig og forlod Værelſet. Et Øieblik efter kom han tilbage og ſagde med en munter Mine, ſom contraſterede med Ditmars alvorlige Anſigt: „Det er en Lykke for Os af Corps diplomatique, at vi have Poſten at ſkyde Skylden paa. Læg Mærke til det, min Ven, Poſten er det ſamme Skalkeſkjul for Diplomaterne, ſom Migrainen for Damerne. Men hvad er det for et Anſigt, De ſætter op? Comment! De ſeer jo ud, ſom om De havde tabt Deres Proces. Ah, jeg begriber, hvad der er i Veien. De er bleven desenthuſiasmeret ved hvad jeg før ſagde, ikke ſandt? — Ja, min Ven, ſaadant et Anſigt ſatte jeg ogſaa engang op, men da var det for ſilde til at oprette, hvad jeg havde tabt. Jeg ſtod dengang, ligeſom De, og ſaae over Gjærdet ind i den Verden af Ideer, ſom jeg hidtil havde tumlet mig i, og ſom jeg nu var kaſtet voldſomt ud af. Tag De ſtrax Verden for hvad den er, ſøg at afvinde den en poetiſk Side ſom den er, og den er ikke ſaa ganſke blottet for Poeſi, ſom de maaſkee i dette Øieblik er tilbøielig til at troe. Hvad jeg ſagde Dem før angik den ſtore Verdens Cour, men det udelukker ikke, at man ikke ſkulde kunne finde Kjærlighed der. Langtfra. Jeg har gjennemlevet min Tid, jeg har ſmagt dens Bitterheder, ſeet dens Feil og Naragtigheder, men ikke været blind for dens Fuldkommenheder. Og det vilde være den meſt himmelraabende Utaknemmelighed, hvis jeg vilde ſige, at jeg aldrig havde ſmagt den Lykke, Livet er iſtand til at yde os. Jeg har tvertimod været ſaa lykkelig, ſom kun Faa have været."

Greven taug og vendte ſig om til en af Statuerne, ſom han med ſit Lommetørklæde viſkede Støvet af, for at ſkjule, at han var bevæget ved Erindringen. Han lagde Cigaren bort og ſagde: „Det har ikke været min

Mening at De, unge Menneſke, ſkulde forlade mig med den Tro, at Verden kun var fuld af Falſkhed og Bedrageri, eller at den ene Halvdeel af Menneſkeſlægten, den, til hvilken en naturlig Følelſe uimodſtaaelig drager os, alene ſkulde pønſe paa vor Undergang og forraade os. Jeg har villet viſe Dem, hvad det fornemme ſelſkabelige Liv let gjør vore unge fornemme Fruentimmer til, og hvad vi ſelv daglig gjøre dem til, ved den Judasfalſkhed, hvormed vi udſpeide enhver af deres Svagheder, for at føre os dem til Nytte. Der gives et andet Jeg i den ſamme qvindelige Skabning, et andet end det nysomtalte forfængelige, flagrende og beregnende Væſen, men det træder ofte maaſkee aldrig frem for Dagens Lys. Fruentimmernes Kjærlighed til os grundes ikke ved Cour, den er bygget paa uindſkrænket Agtelſe, paa uſvigelig Tillid, men den kan ikke undvære en Tilſætning af Frygt; hvor den mangler, der er Grunden uſikker, og Bygningen vil efterhaanden ſynke ſammen og tilſidſt ſtyrte ned over Hovedet paa dem og os. De færreſte Herrer gjøre ſig værdige til Tillid, om man end ikke kan negte dem Agtelſe og ſaare faa kunne indgyde Ærefrygt. Denne bør følge Kjærligheden fra dens tidligſte Barndom, gaae Haand i Haand med den ſom en ældre Søſter, og beſtandig være tilſtede ſom et Skjold mod Verdens Friſtelſe og Daarlighed. Hvor den ikke har herſket fra Begyndelſen, kommer den aldrig til at herſke; den Mand, ſom vil indgyde ſin Kone Ærefrygt, efterat hun har feilet, han kan maaſkee nok ſætte Skræk i hende, men det bliver en almindelig ſlaviſk Frygt, den Frygt, den Undertrykte nærer for ſin Tugtemeſter, men ingen Ærefrygt. Dog nok herom." —

„Efterat jeg havde gjennemgaaet mange Fataliteter

og næsten havde forsvoret at troe paa sand Kjærlighed, kom jeg til London. Jeg ringeagtede Qvindekjønnet, almindelig Klogskab forbød mig at lade denne Ringeagt være en Gjenstand for mine Ord, men jeg kunde ikke skjule den i mine Handlinger, og den haardnakkede Maade, hvorpaa jeg i alle Kredse undgik Damerne, vakte Opmærksomhed. Jeg var dengang omtrent tredive Aar gammel, endnu tilgængelig for Forsængelighed, og denne fandt sig snart smigret ved den Hyldest, jeg i Almindelighed modtog paa Grund af mit Rygte for Ufølsomhed. De aimableste og mest søgte Damer sysselsatte sig med mig, jeg blev en Gjenstand for deres Rivalitet, men min Adfærd var desuagtet altid den samme, kold, mørk og frastødende. Og igjennem denne Skal lærte jeg at kjende en ung Engellænderinde, som snart blev det stadige Maal for enhver af mine Tanker. Hun var smuk, elskværdig, dannet; men jeg havde jo forfærdiget mig et Uovervindeligheds-System, som jeg vilde blive tro, og jeg qvalte min Følelse for hende. Hun elskede mig. Jeg reiste bort, hun skjulte, hvad hun led, jeg gjorde det Samme, vi skiltes kolde fra hinanden med brændende Hjerter. Jeg var et Aar borte, havde bestandig havt Leilighed til at udvide og befæste mit System, men ingen til at forandre det. Jeg kom atter til London. Amy, saaledes hed hun, var endnu ugift, hun havde afslaaet flere fordelagtige Partier, uagtet hun selv var uformuende. Vi mødtes ligesom vi vare skiltes ad. Jeg mærkede snart at hendes Kjærlighed til mig var uforandret, og om jeg end havde været blind derfor, vilde en gammel Lady Normand, som var min store Protectrice, nok have aabnet mine Øine, thi hun havde med Kjenderblik udspeidet Amys Hemmelighed. „Det er ikke andet end en-

gelsk Caprice," sagde jeg, „i Engelland ere de unge Piger ligesaa forhippede paa at spille Sære, som de gamle Herrer." Men min smigrede Forfængelighed bevægede mig til at tage en Smule Notice af denne sukkende Skjønhed. Vi levede Begge i den store Verden, deeltoge i Adspredelser og Fester, men jeg kan nok sige at hendes kjæreste Fest var et Blik af mig, hun levede næsten af mine Ord. Mit bedre Jeg seirede omsider over min unaturlige, kunstlede Ufølsomhed, jeg erkjendte, at det var Kjærlighed, og tilstod hende, hvor høit jeg elskede hende. Ak, min Ven, jeg troer ikke at Himmelen kan yde os nogen større Salighed end den, en saadan Kjærlighed skjenker os paa Jorden. Jeg var en heel Verden for hende, hun havde ingen anden Tanke end mig, intet andet Ønske end min Tilfredshed, hun vilde maaskee have forsømt at vælge, hvad der klædte hende bedst, hvis hun ikke havde agtet sin Skjønhed, fordi jeg tilbad den. Vi forstode hinanden, — det er Kjærlighedens høieste Lykke. Hun kunde have lidt uendelige Qvaler uden at klage, hun led dem, og jeg anede det ikke. Hendes Bryst var angrebet, hendes Kind glødede, og hendes Øine straalede af en ubeskrivelig Ild; jeg troede, at det var Kjærlighed og trykkede hende med fordoblet Ømhed i mine Arme, — og jeg omfavnede Døden." —

„Jeg mistede hende," vedblev Greven efter et kort Ophold, „hun døde en Maaned før vor Bryllupsdag, som allerede var bestemt. En saadan Kjærlighed er ikke umulig i den store Verden, men den er sjelden, og den kan ikke søges paa den almindelige, overfladiske Maade. Dersom De, min unge Ven, skulde møde en saadan Kjærlighed, da huft paa, hvad jeg i denne Time har sagt Dem: elsk hende med Deres hele Sjæl, stræb at være det

for hende, som hun er for Dem, giv hende ingen Grund til Skinsyge, driv ikke hendes Kjærlighed til en unaturlig Spænding, ved at lade hende kæmpe mod Medbeilerinder — en saadan Adfærd er en Mand uværdig, og den bringer kun Anger og Fortrydelse med sig." —

Greven holdt Haanden for Øinene og taug. Ditmar var bevæget, den gamle Mand havde igjen forsonet ham med sig, Verden var atter ført sine Illusioner, han havde Lov til at troe paa Grevinde Corsel. Da Greven tog Haanden fra Øinene og betragtede ham, mødte han et lykkeligt, livsglad Blik; den gamle Herre smilte og sagde, idet han rakte ham Haanden: „Lykkelige Ungdomstid! Nyd den med den modne Alders Besindighed, stræb at være Dig selv bevidst i ethvert Øieblik af dit Liv, saa vil Du gaae seirrig ud af enhver Kamp, og endnu som Olding bevare en evig Ungdom."

Ditmar bøiede sig over hans Haand og kysede den. Denne Mand vil nok vide at skjelne imellem Ydmyghed og sønlig Ærbødighed, tænkte han, og for at skjule den Bevægelse, han var i, forlod han hurtig Stuen. Greven saae efter ham og sagde, idet han bladede imellem de Papirer, der laae foran ham: „Det unge Menneske har ganske bragt mig ud af mine gamle diplomatiske Folder; en saadan Samtale har jeg næsten ikke troet mulig. — Der er noget ganske Særegent ved ham, en Elskværdighed, som jeg ikke kan forklare mig, og som allerede indtog mig for ham, den første Gang jeg saae ham. Da var jeg allerede i hans Gjeld, jeg skyldte ham mit Liv. Ung, smuk, modig, klog; han er istand til at give mit Liv en heel anden Slutning, end jeg havde ventet. Jeg, en barnløs Mand — — Det Menneske er skabt til at gjøre Lykke." —

Ditmar vedblev at komme i de diplomatiske Aftencirkler, han havde efterhaanden gjort „stort Rundt", var forestillet overalt, og havde bukket en Gang for hvert enkelt Menneske af nogen Betydenhed. Grevinde Corsel var endnu i Kjøbenhavn, det lod til at hendes Broder vilde blive der i nogen Tid, thi han havde leiet en meubleret Etage, men endnu ikke modtaget Besøg. Ditmar saae hende intetsteds, han havde tusinde Gange det Spørgsmaal paa Munden, hvorfor man ikke saae hende, men qvalte det hvergang. Imod hans Forventning henvendte Liskow sig uopfordret til ham, mindede ham om deres Ophold i München, men berørte ikke det Sammenstød, der havde givet Ditmar Grund til at nære saa ringe Tanker om hans Mod. Han forbigik Alt, hvad der kunde have Hentydning herpaa med en Lethed, som Ditmar ikke kunde bare sig for at misunde ham. Deels maaskee af denne Grund, deels fordi han erindrede sig Grevens Raad og fandt det bekræftet ved det Udfald, hans Forsøg i den Retning havde havt, da han traadte Liskow paa Foden uden at gjøre Undskyldning derfor, behandlede han ham med kold, næsten frastødende Høflighed, og var aldrig den, der først begyndte en Samtale. Langtfra at dette afskrækkede Liskow, forøgede det tvertimod hans Opmærksomhed og han udbasunede Ditmars Roes med en Iver, som de Fleste antoge for at være grundet paa et langt Bekjendtskab. Og dog vidste han ikke mere om ham, end at han havde studeret i München, at han hed Ditmar, og at Herr von Liskow var bange for Student Ditmar, som nu blev protegeret af den østerrigske Minister og var hans Sekretær. „Det er Herr von Ditmar," sagde han til Enhver, som vilde høre paa det, „et ypperligt Hoved. Vi studerede Diplomatik sam-

men i München, han kom i alle Hofcirklerne, vi have havt mange Aventürer ſammen. Siden den Tid er han bleven melancholſk. Han har ſtore Godſer i Mecklenburg. Det er en forvoven Karl. Jeg hører, at han engang, da han kjørte med Miniſteren, har reddet hans Liv ved et fortvivlet Spring ud af Karreten, for at ſtandſe Heſtene, da de løb løbſk. Men det er ikke meer end jeg har ventet, jeg kjender ham fra den determineerte Side. Vi havde engang en lille Rencontre ſammen i München, det er en ſand Djævel til at fægte og ſkyde med Piſtoler."

Herrerne betragtede „den determineerte Djævel" og fandt, at han nok ſaae ud til Allehaande; han var en ſmuk Karl, havde havt mange Aventürer og ſkød med Piſtoler — det er nok til at grundfæſte deres Agtelſe. En ſaadan Perſon er rigtignok en Sjeldenhed i Diplomatien, hvor man i det høieſte undertiden finder dem i de engelſke Legationer, men man har dog ſeet Exempler derpaa. Damerne betragtede „den melancholſke Kavalleer", der havde vovet et ſaadant raſende Spring, og inden otte Dage vare forløbne, havde man udfundet, at han lignede et Portrait af Keiſeren af Braſilien, og nu talede de almindelig om ham under Navn af Don Pedro. Uden at ane det, var Ditmar, ſom taus bevægede ſig fra den ene Gruppe til den anden og øvede ſig i at opfylde den førſte diplomatiſke Pligt, at kede ſig med Anſtand, bleven Gjenſtand for den almindelige Opmærkſomhed, en intereſſant Perſon. Grev Teſch ſmigrede ſig med at man ærede ham i hans Yndling; det faldt ham ikke ind med en Tanke, at det var Liskow, ſom Ditmar ſkyldte ſit grundfæſtede Renommee.

En Aften ſtod Ditmar i en Vinduesfordybning hos

den engelſke Miniſter Lord Walden, og hørte adſpredt paa nogle unge Piger, ſom ubarmhjertig udloe en gammel, ikke yndet Dame, hvis citrongule Teint rigtignok tog ſig beſynderlig ud under en brandguul Fløiels Turban. De havde utallige Anekdoter at meddele hverandre om hendes huuslige Oeconomi, om hendes formodede Sentiments for et ungt Menneſke af den franſke Legation, om hendes Uvenſkab med Marſchal Monſigne, og lignende private Ubetydeligheder. Men da den gamle Dame i det Samme reiſte ſig og med en Enkedronnings Værdighed ſkred dem forbi, idet hun tilkaſtede dem et Blik, der paa engang var ſtrengt og naadigt, forſtummede de og neiede lige til Gulvet med en Ærbødighed, ſom kun ſlet ſtemte overeens med deres tidligere Yttringer. De unge Damer, ſom baade blegnede og rødmede ved dette Blik, ſtode næſten forſtenede i nogle Øieblik, ſom om de havde ſeet et Meduſahoved. Derefter løſtes Tungerne atter, og Samtalen blev fortſat mere dæmpet, men med ſtørre Iver, ſom om de ved fornyede Bagtaleliſer vilde hævne ſig for den udſtandne Skræk.

Hvad vil jeg her blandt diſſe Dukker, tænkte Ditmar ved ſig ſelv. Hvad ſøger jeg blandt al denne pyntede Jammerlighed? Jeg gad vidſt, hvad diſſe Mennekſter egentlig have Reſpekt for. Iforgaars ſaae jeg en Mand, hvis Adelſkab naaer op til Syndfloden, og alligevel holdt han Lyſet for en næsviis, nybagt Junker, og de Andre loe deraf. Igaar behandlede et heelt Selſkab en Croeſus ſom en Skoviſt, og han har dog, Gud veed hvor mange Specier i Minutten at rutte med. Saadant et Syn er for Reſten ganſke opbyggeligt, det kurerer for Misundelſe. Jeg havde ikke taalt en Tuſindepart, jeg, ſom neppe har en Skilling hver Time. — Ditmar reiſte

ſig ſtolt i Veiret ved denne Tanke og ſaae ſig om. — Der ſtaaer en Mand, vedblev han ſine Betragtninger, ſom har mere Forſtand i ſin lille Finger end hele denne Sværm i deres ſamlede Hjerner, og ikke et Menneſke tager Notice af ham, han ſtaaer der ſom om han havde ſtjaalet den Hat, han har i Haanden, og kun tænkte paa at ſlippe bort uden at blive greben. — Fordømt er det ogſaa, men der er Noget i hvad den gabmundede Ruſſer ſagde forleden, at la magistrature danoise ikke tager ſig ud i Soireer. — Men det er det Samme, de ere Folk paa deres Plads, det er Alt hvad man kan forlange. Bliver jeg det nogenſinde, mellem alle disſe Statiſter? — Hvad vil jeg her? Jeg møder hende jo dog aldrig her. —

Ditmar kaſtede et langt Blik rundt om ſig, derpaa dreiede han ſig om, for at forlade Lord Waldens Sal og den diplomatiſke Carriere for evig. Liskow ſtandſede ham og overøſte ham med Artigheder, ſom Ditmar neppe hørte paa. Han betragtede imidlertid Lady Walden, der havde ſat ſig i en Chaise-longue og uden at bryde ſig om Selſkabet vendte Ryggen til Gjeſterne, lagde Benet op paa Puden og læſte i Times.

En ung Herre traadte hen til dem og ſagde, idet han trak ſit Halstørklæde iveiret: „Her er meget fuldt iaften, man kan næſten ikke ſee, hvem her er. Ah, det er Deres Ven, Herr von Ditmar.“ Den unge Mand bukkede, Ditmar gjorde en Bevægelſe med Hovedet, ſom man kunde tage for en Hilſen, hvis man var meget oplagt dertil. Det var den unge Mand netop, han var fuldkommen tilfreds med denne Modtagelſe.

„Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtſkab,“ vedblev han; „tillad mig at foreſtille min Ven, Vicomte

Flavine, for Dem, han er Attaché ved den franſke Legation. Han er nylig kommen hertil fra Hamburg, hvor han har været anſat i nogen Tid. Det er meget underholdende at høre ham fortælle om de gode Hamburgere, ſom ſtikke Hovederne ſammen, fire og fire, for at forſtaae et bon-mot. Flavine fortæller ganſke charmant." Og den unge Herre vendte ſig hurtig om for at ſøge Vicomten.

„Det var Kammerjunker Pind," ſagde Liskow, „han har været et Aar i Paris og ſkal nu anſættes i det udenlandſke Departement. Han bliver vor Collega."

Kammerjunkeren vendte tilbage, han havde ikke fundet Vicomten. „Siig mig dog for Guds Skyld, mine Herrer," ſpurgte han ivrig, „hvem er det Menneſke der ſtaaer? Han, ſom nu bukker for Lady Walden? — Ah, jeg tænkte det nok, en obſcur Perſon, hun ſeer ikke engang paa ham. Jeg traf det Menneſke etſteds forleden, hvor jeg gjorde en Morgenviſit; han var i Kjole. Jeg kunde nok ſee at Zipelius ſyede for ham, men et Menneſke, ſom gjør Morgenviſit i Kjole — hvad? — enten Zipelius ſyer for ham eller ei, maa det være en Rustre, ikke ſandt?" —

Ditmar kunde ikke bare ſig for at lee, Kammerjunkeren antog det for Bifald. Han vendte ſig om for at gaae, og hørte i det ſamme Pind ſige til Liskow: „Det er en charmant Mand, vor Ven Ditmar; han ſeer complet ud ſom en engelſk Diplomat. Mon han ikke kommer paa Ballerne oppe hos Os, — jeg mener ved Hoffet? Jeg har endnu ikke ſeet ham der." —

I Forgemakket gik Grevinde Corſel og hendes Broder forbi ham. Ditmar vendte tilbage og fulgte efter hende ind i Salen.

„Hvorfor hedder hun Corſel?" hørte han en gam-

mel Legationsraad spørge den preussiske Sekretær, Baron Lotting. „Hun har jo været givt med en Grand d'Espagne."

„Det var et Familie-Arrangement," svarede Lotting. „Hendes Gemal var en Grev Fuentes, hun var ikke meer end fjorten Aar. Hun er født i Spanien, hvor hendes Fader dengang var accrediteret, Broderen er født i Holland; der er ogsaa en paafaldende Forskjel imellem dem. Forældrene bleve skilte ad, den gamle Grev Corsel meente, at Sønnen var for hollandsk og Datteren for spansk til at det kunde hænge rigtig sammen. Han tog Sønnen til sig, Moderen levede i Sevilla med Datteren; der gjorde Grev Fuentes hendes Bekjendtskab og charmerede sig i hende. Moderen nødte hende til at tage ham, men han døde af Apoplexi nogle Timer efter Vielsen, man sagde, at det var af overvættes Henrykkelse over sin smukke Brud Da Moderen siden døde, antog hun igjen sit Pigenavn, jeg veed ikke af hvad Grund, maaskee efter Overeenskomst med Mandens Familie, som bestandig havde været imod et Parti, der berøvede den en betydelig Deel af hans Formue. Senere reiste hun til Frankrig, og har været hos Broderen og gjort hans Huus. Nu følger hun med ham til Petersborg. Man siger, at hun vil gifte sig igjen."

„Jeg vidste nok, at jeg hos Dem fik en fuldstændig Underretning," sagde Legationsraaden. „Nu skal jeg til Gjengjeld give Dem en Oplysning angaaende Marschal Monsigne, som De kan benytte efter eget Tykke."

Legationsraaden saae sig om; da han opdagede Ditmar i Nærheden af dem, trak han Baronen hen i et Hjørne, og her fortsatte de Samtalen hviskende. Sandsynligviis støbte den forsigtige Legationsraad en Kugle,

ſom han vilde have Baron Lotting til at ſkyde ud imod den franſke Miniſter. Det var en overflødig Forſigtighed: efterat de havde ophørt at tale om Grevinden, endſede Ditmar dem ikke meer, hans Tanker vare udelukkende ſyſſelſatte med hende. Grev Corſel ſatte ſig ſtrax til et Spillebord, Grevinden tog Plads i en Sopha og underholdt ſig med nogle af de ældre Damer; Ditmar kunde høre ethvert af hendes Ord. Han lod dem bruſe forbi ſit Øre ſom en ſød Melodi, uden at agte paa deres Indhold; hvad kunde hun ſige til diſſe gamle Miniſterfruer, der kunde interesſere ham høiere end hans egne Erindringer fra den Nat, de havde tilbragt ſammen paa Caledonia. Hun havde en Kjole paa af blaat Fløiel, ſom gik langt ud paa Skuldrene, om Halſen havde hun et Flors Tørklæde, ſom var gjennemſigtigt nok til at hans Blik kunde danne ſig Omridſene af hendes Hals. — Denne ranke, fine Skabning har jeg holdt i mine Arme, tænkte han, hendes Hoved har hvilet paa min Skulder, den Haand, ſom nu leger ſaa fornemt med Viften, har hvilet i min Haand, paa mit Hjerte, jeg har trykket den til mine Læber. — Denne Tanke beruſede ham, han ſtøttede Haanden mod Marmorconſolen og lagde den anden paa ſit bankende Hjerte, ſom om han frygtede for at dets Slag ſkulde lyde altfor høit. I dette Øieblik lod Grevinden ſit Blik glide hen over de Tilſtedeværende; det ſtandſede ved Ditmar, en let Rødme foer over hendes Kinder, derpaa ſlog hun Øinene ned og dreiede ſig halvt om, idet hun greb en af de mange Taſchenbücher, ſom laae paa Bordet foran hende, og bladede i den. Ditmar lod Haanden ſynke, han følte, hvorledes Blodet ſteg ham til Hovedet, og for at ſkjule det, forlod han Kabinettet.

Men det var ham ikke muligt at forlade Selſkabet,

ſom efter Grevindens Ankomſt viſte ſig for ham i et ganſke andet Lys. Kedſommeligheden var forſvunden, og dog hørte og ſaae han ikke, hvad der foregik rundt om ham, og da ſeent paa Aftenen Grev Teſch ſagde til ham: „Vil De tage bort med mig? Nu kjører jeg," udbrød han: „Tager Deres Excellence allerede bort?"

„Allerede?" gjentog Miniſteren og ſaae forbauſet paa ham. „Har De ikke ſeet, at Lady Walden har gabet for mere end een Time ſiden? Hun gjorde dog ingen Hemmelighed deraf. Beterne vilde ikke af Brædtet, ellers havde jeg været borte for længe ſiden. Kom nu, min Herr Satiriker."

Ditmar ſaae ſig om: hele Selſkabet var forſvundet. Grevinde Corſel, ſom ventede paa ſin Vogn, bladede mellem Kobberſtykkerne, hvormed Bordet var ſkjult, Lady Walden havde grebet en Avis, men hun læſte ikke i den, hun hældede ſig tilbage i Sophaen med al den Mageligheb, ſom en engelſk Lady forſtaaer at give en ſaadan Stilling, og gabede den ene Gang værre end den anden. Grev Corſel gik op og ned ad Gulvet med Lord Walden, og ſaae hvert Øieblik paa ſit Uhr, ſom om han deraf vilde finde en Undſkyldning for det Ophold, de foraarſagede. Nogle Herrer, ſom havde ſpillet Kort i den forreſte Sal, reiſte ſig og gik, Tjenerne ſatte Stolene i Orden og ſloge Spillebordene ſammen. Ditmar fulgte taus ſin Beſkytter, hvis Vogn bragte „den drømmende Don Pedro" hjem til hans beſkedne Bolig ved Philoſophgangen.

Hun ſkiftede Farve, da hun ſaae mig, ſagde han ved ſig ſelv, ſaaſnart han var ene i Vognen, og hun har mødt mig mange Gange før paa Lange-Linie — men hun har maaſtee ikke ſeet mig før iaften; man maa

møde disse aristokratiske Sjæle paa deres egen Grund, for at blive bemærket, uden for den lægge de ikke mere Mærke til os, end til Brostenene, de træde paa. — Hvor hun er dejlig! Hvor ethvert af hendes Ord lyder ganske anderledes, end naar andre Damer tale. — Hvorfor blev hun rød? Var det fordi hun gjenkjendte den obscure Person, der havde dristet sig til at ville redde hendes Liv, uden at være præsenteret for hende? — Anede hun maaskee, hvor høit jeg elsker hende? Det er umuligt! Hvor kunde hun troe, at jeg, jeg vover at elske Grev Fuentes Gemalinde, en Enke efter en Grand d'Espagne! Jeg, som af en Hændelse, af en Caprice er kastet ind i denne behængte og betitlede Sværm. — Han kastede sig tilbage i et Hjørne af Vognen og lukkede Øinene. — Hvorfor rødmede hun, gjentog han; var det ved Erindringen om hin Nat, da jeg tog hende i mine Arme og allerede drømte mig ind i Evigheden med hende? — Eller var det af Forbittrelse over, at saa frækt et Menneske turde trænge sig ind i hendes Kreds, og stille sig lige overfor hende — og betragte hende, — see paa hendes hvide Hals igjennem det tynde Flor, med lige saa megen Dristighed, som om jeg havde været en født Greve? — Hun vendte sig fra mig, hun saae ikke mere til mig . . . Gud, hvor hendes Profil er dejlig. Den Form, hendes Tindinger har, er ganske usædvanlig, det er saa sjeldent at see en ret smuk Tinding, det er Damernes svage Side. Og hendes Organ! Saa blødt, saa kjærligt, det lød som en af disse deilige spanske Sange i Moll, som man næsten ikke kan høre uden at komme til at græde; der er ikke det mindste i hendes Stemme af det Besynderlige, halv Mandige, som charakteriserer Damerne i den Cirkel. Det er et ganske eget Slags Stemmer;

jeg begriber ikke, hvorledes det vilde lyde, hvis En af dem fik i Sinde at sige: min Elskede. Men er det ogsaa et Ord, som passer i deres Mund? De har jo deres velsignede Monsieur, det slaaer til i alle mulige Tilfælde, baade i Glæde og i Sorg. — O, min Gud! At blive kaldt Monsieur af Den, man var forelsket i! — Dersom Grevinde Corsel sagde Monsieur til mig — dersom hun havde sagt Monsieur til mig i det Øieblik, jeg holdt hende i mine Arme, jeg veed ikke, hvad jeg kunde have gjort. -- Og hun var istand til det. De ere stolte, disse diplomatiske Damer, og hun er født i Spanien; det er ikke omsonst, at Almuen tager spansk synonym med stolt. — Men det milde, venlige Udtryk i hendes Øine, denne Naturlighed i enhver af hendes Bevægelser, det er som om hun ikke havde nogen Anelse om at der gives Skranker, som den fine Verden ikke maa overskride, — en saadan Takt udspringer af en fiin Sjæl, som ikke . . . men det kan ogsaa være Øvelse, hun har tilegnet sig alle disse Manerer saaledes, at hun kan bevæge sig uden at tænke paa dem, det er maaskee netop i Bevidstheden af sin høie Rang, at hun tillader sig at være naturlig. — Guds Død! Derfor er det! — Men jeg bøier mig ikke for Deres Rang, Fru Grevinde, jeg skal vise Dem, at man kan være lige saa stolt som De. — Hun vilde lee mig ud, dersom hun mærkede, hvor dyrebar hun er mig — lee mig ud! — Af alle Synder er Latterlighed den værste, sagde Greven. — I pyntede Dukker, som ere saa indbildske af Eders affecterede Lader! — Dersom jeg røbede mig! Jeg vilde blive til Latter for den hele Clique, ligesom den stakkels Castelneaux var det i sin Tid, Dronningens Nar. — Grevinde Corsels Nar! Det var en smuk Titel for mig, som ellers ingen

Titel har. — Men spotte mine Følelser skal I ikke. Jeg er lige saa stolt, som den stolteste af Eder. Af mig skal I ikke lee. —

Da Vognen i det Samme holdt, og Ditmar steg ud, var det med en Mine som en gammel Grand af første Klasse; jeg er bange for, at det Publikum, han henvendte sine Tanker til, alligevel havde leet af ham, hvis det havde seet ham i dette Øieblik. Endogsaa Tjeneren bemærkede det, og idet han slog Trinet op, sagde han til Kudsken: „Hvor han var spansk paa det iaften. Han har nok tabt Mere, end han kan taale.“

Dagen efter havde Stormen i hans Sjæl lagt sig. Han bladede i en Bog, som Grev Tesch havde givet ham til Gjennemlæsning, og stødte paa følgende Sted: „Det er saare vanskeligt, i en underordnet Stilling i Livet, at være fuldkommen retfærdig mod Samfundets høiere Klasser; i Enhver der bliver os foretrukken, ere vi saa tilbøielige til at see en Fornærmer.“ Tolv Timer før havde denne Sætning ingen Lykke gjort, men nu tiltalte den ham. Ja, vistnok er det vanskeligt, sagde han, meget vanskeligt, — næsten umuligt. Til hvor megen Uretfærdighed forførtes jeg ikke igaar Aftes, og jeg mødte jo dog ingen Tilsideſættelse. — Jeg vil strœbe at være retfærdig imod dem, hvor kan jeg ellers vente, at de skulle lade mig vederfares Retfærdighed. —

I Løbet af nogle Maaneder var Ditmar bleven en „fuldkommen Kavalleer“. Han gik ikke meer sin Middagstour over Volden ud paa Lange-Linie, han red den, thi Greven, som ikke vidste hvor godt han vilde gjøre det,

havde forœret ham en Heſt. Han kom ikke meer om Middagen Klokken Tre paa de Studerendes ſædvanlige Spiſeqvarteer i Lille-Kirkeſtræde, hvor der er ſaa mørkt, at man neppe kan ſee fra den ene Ende af Stuen til den anden, men hvor Betalingen ogſaa ſtaaer i Forhold til Mørket, — han lod ſin Mad hente Klokken Fem fra en Reſtauration. Han gik ikke meer i Parterret, hver Gang der gaves en Opera eller en Ballet, for at ſee Grevinde Corſel fra den mørkeſte Krog, naar Lamperne vare hisſede op, — han gik to Gange om Ugen i førſte Parket, endogſaa til Lyſtſpil og Vaudeviller; han ſaae paa Damerne med Lorgnet, og naar han havde opdaget Grevinden, dvœlede han kun et Øieblik ved hendes Loge, og vendte ſig derpaa til den næſte med en ligegyldig Mine, — medens hans Hjerte bankede ſaaledes, at man næſten kunde ſee det uden paa Kjolen. Han havde kunnet tale med om Theatret, ſaa godt ſom Nogen, hvis han i det Hele taget havde givet ſig af med at tale. Det Eneſte, han ikke havde forandret, var hans Bolig; han logerede endnu hos Madam Schiøtt ved Philoſophgangen, og Greven, ſom forgjeves havde tilbudt ham Værelſer hos ſig, ærede hans Delikateſſe mod den gamle Kone, der havde pleiet ham ſom en Moder under Sygdom og mindre glimrende Kaar. Men han var ogſaa hendes Stolthed, og hver Gang der kom et Invitationskort til ham, undlod hun ikke at fortœlle det til Venner og Naboer. „Der er en Løben og en Renden paa mine Trapper af de Maniſterlakaier, ſaa det er gefœrligt," ſagde hun, „der kan ikke ſpiſes en Steg eller holdes et Dandſebal, uden at Herr Ditmar ſkal være med. Det var i en lykkelig Tid, Maniſteren kjørte ham i Grøvten. Siden han er bleven fornem, maa jeg vadſke mine Trapper

to Gange om Ugen; men det er det Samme, det gjør jeg gjerne for det velsignede Menneskes Skyld. Han bliver da boende hos mig, men nu boer han ogsaa godt, han har Salen med foruden den Stue paa to Fag til Gaden." — Men den rige Brændeviinsmand ærgrede sig, hvergang han hørte Madam Schiøtt tale saaledes; han kaldte Ditmar „en Fusentast", og en Mossis Habenichts, som skulde lægge noget op i sin Condition, istedet for at bo galant og flankere; men saadanne Fyre havde ikke den Forstand, derfor gjorde de heller ingen Lykke i Verden, og fik aldrig Noget paa Lommen." Det kunde Madam Schiøtt ikke taale, og for at straffe ham, tog hun ikke meer sin Melk hos ham, men hentede den paa Vandkunsten; men derved straffede hun ogsaa hans uskyldige Datter, som havde taget en oprigtig Deel i den smukke Naboes Skjebne, og som nu kun sjeldent havde Leilighed til at see hans fornærmede Vertinde. —

„Jeg skylder Corsel en Contravisit," sagde Greven en Dag til Ditmar, som bukkede sig ned over sit Arbeide, for at skjule den udiplomatiske Rødme, han endnu ikke havde lært at være Herre over, hvergang dette Navn uformodentlig blev nævnet. „De skal tage med derhen, jeg vil præsentere Dem."

Ditmar overveiede i en Hast, om denne Visit ikke vilde være en Avance, der kunde røbe hans Hemmelighed; han vilde undskylde sig, men Greven gjendrev hans Indvendinger og sagde: „Det er et Huus, jeg ønsker De skal frequentere, hvis det kan lade sig gjøre. Det er mig magtpaaliggende at vide, hvem denne Corsel corresponderer med og hvorfor han i det Hele taget opholder sig her. Jeg veed, at Grevindens Kammerjomfru er lieret med hans Excellence, der imidlertid har lidt for meget

af min Figur til at gjøre Lykke, selv hos en Grisette. Pigen er ret kjøn, jeg troer ikke, at jeg paalægger Dem noget altfor vanskeligt Hverv ved at bede Dem gjøre Cour til hende. Har De nogen Øvelse i Sligt? I alt Fald er det godt, at De vedligeholder den. Præsenterne er De saa god at besørge paa Legationens Regning, lad mig see, at De iagttager en fornuftig Gradation, for Exempel først et Par Ørenringe, saa en Hat, derpaa en Silkekjole; har De Intet erfaret, naar De er ved Kjolen, saa gjør en Standsning. De vil nok forstaae at bringe den Sag i Orden, men vi have ikke megen Tid at løbe paa, en tre Uger i det Høieste. Ah, jeg seer at De bliver forskrækket over mit Ultimatum. Vær De kun ikke bange, paa tre Uger kan man erobre en Grevinde, end sige hendes Kammerjomfru, det kommer kun an paa, at storme fra den rette Side." —

Denne Instruction, som oprørte Ditmars Følelser, blev meddeelt ham med al mulig diplomatisk Tørhed. Saaledes ere disse Mennesker, tænkte han, en Forførelse er saa stor en Bagatel for dem, at de ikke betænke sig paa at anvende den, for at faae en Adresse paa et lumpent-Brev. Jeg skulde nedlade mig til Grevindens Kammerpige? Ah, De kjender mig ikke ret, Herr Greve.

„Deres Excellence," sagde Ditmar med Fasthed, „har viist mig en Bevaagenhed, som jeg aldrig vil kunne lønne Dem for. Det er mig derfor saa meget ubehageligere, at jeg maa udsætte mig for at miste Deres Velvillie ved at afslaae det Hverv, De har været saa god at tiltænke mig. Jeg vilde kun fordærve Deres Plan istedetfor at gjennemføre den. Det strider alt for meget imod min Følelse, til at jeg kan . . ." han standsede

forlegen; „nedlade mig," havde han paa Munden at sige. Greven tang ogsaa.

„Deres Excellence har været saa god at meddele mig Raad, som altid ville være en Regel for min Handlemaade," vedblev Ditmar. „Jeg har ikke glemt, at De har anbefalet mig Ærlighed som den sande Politik. De selv, Herr Greve, har lært mig, at ikke engang en Diplomat bør foretage sig Noget, — som han har nødig at skamme sig ved," tilsøiede han sagtere, thi han følte, at han i dette Øieblik var sin Herre overlegen.

„Ikke engang en Diplomat," gjentog Greven smilende. „Min unge Ven, De har gjort mig en sand Glæde ved dette Afslag; men De vilde have gjort Legationen en Tjeneste ved at opfylde min Begjæring. Søg altid at holde Dem reen, som De staaer i dette Øieblik; jeg siger søg, thi et Menneske i vor Stilling tilhører ikke altid sig selv, han er undertiden de fataleste Omstændigheder underkastet, som tvinge ham til at anvende Midler, han selv ringeagter. Det er Det, man kalder: at redde sig ved et Brædt af Galgen. Jeg maa have Underretning om Corsels Correspondance, det er absolut nødvendigt. Soit! Det kan ogsaa gjøres paa en anden Maade. Min Kammertjener skal gjøre Pigen sin Opvartning, det er en Karl med Hoved; dersom han compromitterer hende, gifter jeg dem sammen. Jeg er dog misfornøiet med det Fruentimmer, som bestyrer min Garderobe. Men jeg vil alligevel præsentere Dem der i Huset, De møder dem altfor ofte, til ikke at være forestillet."

Det tvetydige Lys, hvori denne Samtale havde stillet Greven, gjorde et ubehageligt Indtryk paa Ditmar. De ere Alle eens, naar det kommer an paa deres egen

Fordeel, sagde han ved sig selv. Følelse er kun en øieblikkelig Opblussen hos dem, det er en Ild, som skinner uden at varme. — Jeg troer dog, det virkelig var ham kjært, at jeg ikke vilde give mig af med dette Maskepi. Men at byde mig det Samme, som sin Kammertjener .... mig, som tør vove at kaste mine Øine paa en Grevinde! — Han bed sig i Læben, og disse Betragtninger piinte ham, indtil Vognen standsede.

De traf ikke Fru Corsel alene, den preussiske Ministers Gemalinde, Grevinde Dehn, en dannet og værdig gammel Dame, tilligemed hendes Datter og et Par Herrer vare tilstede. Da Grev Tesch havde forestillet Ditmar, som han spøgende behagede at kalde sin Adoptivsøn, fortsattes Samtalen, der dreiede sig om de daværende Uroligheder i Spanien.

„Det er ganske vist," sagde en af Herrerne, „at Østerrigs, Ruslands og Preussens Ambassadeurer have forlangt deres Passer; de ere formodentlig nu ikke meer i Madrid."

„Den engelske Minister skal endnu være der," sagde Fru Dehn. „Gid han kunde mægle imellem dem."

„Det vil han vanskeligt kunne," sagde Herr Fosber, „siden Congressen i Verona har sanctioneret Borgerkrigen; thi Andet kan jeg ikke kalde den Bestemmelse, den har taget, par force at ville indsætte Kong Ferdinand i hans absolute Magt."

„Mon Dieu, Herr Fosber, hvad skulde der blive af Legitimiteten, dersom ikke denne Revolutions-Hydra itide blev knust," sagde en Herre.

Nordamerikaneren trak paa Skulderen med et undertrykt Smiil. Det var et af de Smiil, som bliver dob-

helt piquant, fordi man tydelig seer, at Høflighedeu gjør sig det til en Pligt at fornegte det.

„Mit arme Fædreland," sagde Grevinde Corsel. „Jeg er født og opdraget i Spanien, der har jeg tilbragt den største Deel af mit Liv; min Moder havde en afgjort Forkjærlighed for dette Land, og jeg har arvet den. Der er for mig intet deiligere og kjærere Land paa hele Jorden end Spanien."

„Min Gud, hvor er det muligt," udbrød Comtesse Dehn. „Spanien! Med al den Ureenlighed og alle de Røvere! Endogsaa det spanske Hof skal være ganske utaaleligt. Jeg vilde ikke for Alt i Verden leve i Madrid. Det siger ogsaa alle Mennesker.

„Man kan ikke altid regne derefter, Comtesse. Da jeg skulde reise fra Paris, for at gaae hertil med min Broder, condolerede hele Verden mig. Man talede ikke om Andet, end om den evige Is og Snee, her skulde være; man sagde, at al Vegetation ophørte straxt Nord for Hamburg, at her løb vilde Dyr omkring paa Gaderne om Natten, at Solen var borte en Fjerdepart af Aaret, og tusinde andre Latterligheder af samme Slags. Jeg kan ikke sige Andet, end at disse tildeels vare grundede paa halvofficielle Meddelelser. Saaledes fortalte man almindelig i Paris, at det var Skik ved de Danskes Begravelser, at Liget blev sat midt paa et Bord, og Følget sad rundt om det, og spiste og drak; det havde Marschal Monsigne selv oplevet ved en af de danske Ministres Begravelse. Og nu seer De jo selv, at her er ganske godt at være. Troe De mig, saaledes vilde det ogsaa gaae Dem med Madrid."

Selskabet loe, og den ene Anekdote afløste den anden. De vare Alle enige i, at Kjøbenhavn dog var et

Slags Forviisningssted for et dannet Menneske. Fru Corsel tog Danmarks Forsvar, deels, sagde hun, fordi det var fraværende, deels fordi man virkelig gjorde det Uret. Grev Tesch, som vilde skaane Ditmar for en Samtale, der maatte være ham ubehagelig, talede igjen om Spanien.

„Det er at haabe," sagde han, „at den franske Armee under Angoulème snart maa tage en Stilling, som kan hindre Blodsudgydelsen."

„Det er vistnok ogsaa Kong Ferdinands høieste Ønske; thi det er sikkert ikke af ukjærlig Halsstarrighed, at han hidtil har vægret sig ved at adoptere de mildere Forholdsregler, som Infanten Don Francisco altid har raadet til," sagde en af Herrerne. „Spanien fortjener ingen Mildhed."

„Er det da af Kjærlighed til sit Folk, at han lader den skjændige Troesarmee organisere?" spurgte Grevinden med Varme. „Kjender De disse Bander, som i Kong Ferdinands Navn mishandle Spanien? Veed De, at hans Generaler ere det forvorpneste Pak, som der gives under Solen? Hvad siger De om saadanne Folk, som Pables Miralles, der er en uvidende Bonde, om Juanito, der har været Møllerdreng og er straffet for Tyveri, om de dumme, dovne Munke, som commandere under deres værdige Vens, Marquien af Mata-Floridas Veiledning?"

Den Herre, til hvem disse Ord vare henvendte, trak paa Skulderen og taug. „Fordøm ikke en Nation," vedblev Grevinden, „fordi den endelig engang reiser Hovedet imod Undertrykkelsen, efter en lang Række af de skammeligste Mishandlinger, som kun Den kan have nogen Idee om, der har været i Spanien. Jeg takker min Gud, mine Herrer, at jeg ikke er Diplomat, jeg har alt-

saa ikke nødig at sælge mit Hjertes Følelser til noget Parti, eller afveie mine Ord paa nogen politisk Vægtskaal. Jeg tilstaaer ligefrem, at dersom mine Ønsker kunde bidrage Noget til Spaniens Frihed, da skulde Kampen snart være afgjort. Ja," — tilføiede hun smilende, som om hun følte, at hendes Varme var gaaet for vidt, — „De ville formodentlig gyse og erklære mig for en Kjetter, men jeg vilde maaskee give mit Liv, hvis jeg dermed kunde bringe Riego til Madrid og stille ham i Spidsen for Cortes."

„De er en Fanatiker, Grevinde," sagde Fru Dehn, „men det klæder Dem godt."

„Det er en Familiesvagheb," svarede Fru Corsel. „Jeg er ikke opdraget til at see rolig paa Uretfærdigheb. En af mine Forfædre maatte under Ludvig den Ellevte bøde med Livet, fordi han negtede at adlyde en despotisk Befaling, og min Bedstefader blev myrdet i Paris, fordi han modsatte sig Magthavernes Undertrykkelser. Ethvert Misbrug af Magt oprører mig, jeg har altfor liberalt Blod i mine Aarer til at være anderledes."

Ditmar betragtede ufravendt Grevinden. Hvor langt stod hun ikke i dette Øieblik over sin Omgivelse! Den Varme, hvormed hun talede, meddeelte sig til ham, han glødede for Spaniens Frihed. Han saae og hørte ikke Andet end Fru Corsel, og da hun i Samtalens Gang yttrede sig saaledes: „Friheden er et Gode, som en ædel Sjæl ikke kan undvære; hvo af os her vilde vel give Slip paa sin aristokratiske Frihed," og siden tilføiede: „Jeg kjender Intet, der er saa opløftende som den Tanke: at være fri," udbrød han med Begeistring: „Jo, der er endnu Eet, som er herligere, og det er: at afkaste sine Lænker og blive fri." —

Greven tilkastede ham et misbilligende Blik og rystede sagte med Hovedet. Fru Corsel saae for første Gang paa ham og smilte. Ditmar følte en Blanding af Glæde og Forlegenhed, som vilde have bragt ham endnu mere ud af Fatning, hvis ikke i det Samme Grev Corsels Indtrædelse havde afvendt den almindelige Opmærksomhed fra ham, og givet Samtalen en anden Retning. Efterhaanden toge de Fremmede Afsked, Greven og Ditmar stode ogsaa i Begreb med at gaae, da Corsel trak den Første hen i en Krog og talede sagte med ham; derpaa forsvandt de pludselig i Sideværelset, og Ditmar var alene med Grevinden.

Saaledes er den besynderlige Sammensætning, vi kalde Menneske. For kort Tid siden vilde Ditmar have givet Alt, for at kunne tilbringe et Minut, Ansigt til Ansigt, med Grevinden, og da han nu stod ligeoverfor hende, var han fortvivlet, og dreiede paa sin Hat i en sand Sjæleangest. Grevinden satte sig igjen, og sagde med en Stemme, som ikke var fri for et Anstrøg af Fornemhed: „Jeg formoder, at det ikke er nogen heel Traktat, min Broder vil afslutte med Herr Greven, men kun en enkelt Artikel, som snart vil skjenke os deres Nærværelse. Hav den Godhed at tage Plads. — De har reist meget, Herr .... Herr von Ditmar."

Den fornemme Tone stødte Ditmar, han glemte den Enthusiasme, hun nylig havde bragt ham i, og svarede kort: „Jeg har studeret i München, jeg kom tilbage med Dampskibet Caledonia i Efteraaret." — Jeg skal nok dæmpe dette Hovmod, tænkte han.

Grevinden trak Øienbrynene umærkelig sammen og sagde: „Tilbage? Saa er det ikke første Gang, De er i Danmark? De har tidligere opholdt Dem her?" Og

derpaa kaſtede hun et Blik til Døren, ſom om hun ønſtede, at Grevens Tilbagekomſt maatte gjøre en Ende paa denne Tête-à-Tête.

-Jeg bærer mig ogſaa ad ſom en Tølper, ſagde Ditmar ved ſig ſelv. Det fortrød ham allerede, at han havde ſvaret hende ſaa kort. Med ſaa megen Venlighed, ſom det var ham muligt at lægge i ſin Stemme, ſvarede han: „Jeg er født og opdragen i Danmark, det er mit Fødeland, -- og ſom Danſk takker jeg Dem, min naadige Frue, for den Retfærdighed, De idag har ydet vort Land.“ Det Sidſte tilføiede han med dæmpet Stemme, ſom om han næſten ſkammede ſig over den pludſelige Overgang.

„Hvorledes?“ udbrød Grevinden med Livlighed, „De er danſk og øſterrigſk Diplomat? I Sandhed, jeg havde ikke tiltroet Metternich en ſaa upolitiſk Streg, ſom at anſætte en ung Danſk ved Legationen i Kjøbenhavn. Jeg tvivler meget paa, at Danmark vilde beſætte en Poſt i Wien med en Tydſker.“

„Jeg maa tillade mig at gjøre Dem opmærkſom paa, at jeg ikke har den Ære at være øſterrigſk Diplomat, og at jeg i det Hele taget ſlet ikke er Diplomat,“ ſagde Ditmar, idet han rødmede over at han, imod ſin Mentors Forſkrifter var nødt til at tale ſaa meget om ſig ſelv. „De, Fru Grevinde, har idag lært mig, at jeg maa takke Gud derfor, thi jeg er ikke ſkikket til at ſælge mit Hjertes Følelſer til noget Parti. Jeg er .... jeg arbeider under den øſterrigſke Miniſters Veiledning, Herr Greven har fattet en ufortjent Godhed for mig, og det ubetydelige Arbeide, jeg udfører for ham, er ikke værd at tale om.“

Denne ſidſte Tilſtaaelſe endte ikke uden en piinlig

Følelſe for Ditmar. Det Underordnede i hans Stilling havde aldrig før været ham ſaa paafaldende, og Tanken derom drev ham Blodet voldſomt til Hovedet. Grevinden lod ſom om hun ikke bemærkede det. Med en Venlighed, ſom henrykkede Ditmar, talede hun om Spanien og anſtillede Sammenligninger imellem det og Danmark, ſom hun nu, da hun var ene med ham, angreb, for at give ham Leilighed til at forſvare det. Hun talede om ſin Barndom, om Sevilla, om den ſpanſke Muſik, om det Kloſter, hvori hun havde tilbragt nogen Tid, medens hendes Moder gjorde en Reiſe til Frankrig, om ſine efterladte Veninder. Der gives Intet, ſom hurtigere gjør os bekjendt med Udlændinge, end en Samtale om Fædrelandets Forſtjelligheb, det er ligeſom en gjenſidig Udvexling af vore hjerteligſte Følelſer; den Fortællendes Individualitet træder ſaa levende, ſaa elſkelig frem, ſaa gjennemglødet af den Følelſe, der er den meſt ophøiede af alle, og ſom uformærket griber Tilhøreren. Medens Enhver paa ſin Side kun har troet, at han orienterede ſig i den Andens Fødeland, har han ſneget ſig ind i hans Hjerte, — og naar Alt kommer til Alt, er han maaſkee mere orienteret i Hjertet end i Landet.

Da de to Diplomater omſider kom tilbage, og deres forbauſede Mine forraadte, hvor meget det forundrede dem endnu at træffe Ditmar, ſaae denne paa Stueuhret, og opdagede nu førſt, at der næſten var forløbet to Timer, ſiden han ſidſt betragtede det. Grevinden ſagde et Par Ord om deres lange Fraværelſe, ſom næſten nedſloge Ditmars Enthuſiasme, men i det Samme tilføiede hun forbindtlig, at Grevens velunderrettede Sekretær i mindre end en halv Time havde lært hende Mere om Danmark, end et halvt Aars Ophold i Kjøbenhavn. Det glædede

hende at erfare, at hun i Hovedsagen altid havde ladet Danmark og de Danske vederfares Retfærdighed.

Ditmar forlod hende, beruset af hendes Elskværdighed. Greven var i kjendelig slet Humeur, enten det nu var foranlediget af hans Samtale med den hemmelighedsfulde, uudforskelige Corsel, eller af den almindelige Beskytter-Svaghed, ikke at kunne taale, at Den, man har værdiget sin Protection, gjør et Skridt paa egen Haand, — det lader sig ikke bestemme. Han holdt en lang Tale over det Farlige i Enthusiasme, — „denne smittende Pest, som er Diplomatikens Arvefjende", over det Upolitiske i at yttre sig imod noget herskende Parti, „især i andre Diplomaters Nærværelse", og over det upassende i at en Præsentations-Visit blev forlænget „over halvandet Quarteer". Ditmar hørte ikke et Ord af alt Dette, og da Greven troede ham mest sønderknuust af hans Formaninger, fordi han lukkede Øinene, tænkte han paa Grevinde Corsel og den smagfulde Morgenkjole, som klædte hende næsten endnu bedre end den blaa Fløiels, uagtet den skjulte hendes smukke Hals. —

Efterat Ditmar var forestillet for Grevinden, længtes han næsten daglig efter Aftenen, for at kunne iføre sig Strømper og Sko, og ile hen, hvor han muligviis kunde møde hende. Soireelivet begyndte at behage ham, det indeholdt det Pirrende for ham, som Hazardspil har for Spilleren. Og det var jo, uden at den Tanke faldt ham ind, et Hazardspil, han havde indladt sig paa. Han kunde nærme sig hende, høre hende tale, endogsaa vove at henvende et Par Ord til hende, og høre Andre tale om hende, naar hun var fraværende. Med hvilken Hjertebanken opsnappede han ikke ethvert Ord, og naar han hørte, hvorledes hun blev omtalt med almindelig

Agtelſe, ſlog hans Hjerte endnu voldſommere, og den Tanke: „hende tør Du vove at elſke,“ hævede ham i hans egne Øine og gav ham et Mod, ſom han før ikke havde kjendt. —

„Den Kone er en beſynderlig Blanding af Spøg og Alvor,“ ſagde Baron Lotting, ſom almindelig blev anſeet for en fiin Jagttager. „Naar man ſeer hende i Selſkab med Børn, ſom jeg juſt havde Leilighed til forleden, ſaa er hun ſom et Barn imellem dem, ſaa overgiven, ſaa uudtømmelig i de naragtigſte Paafund. I ſtort Selſkab er hun næſten flygtig, var man meget ſtreng, kunde man kalde hende lidt koket, uagtet jeg meget vel veed, at der ikke er Tanke af Koketteri i hendes Charakteer. Hun optager alle Indtryk med en Bevægelighed, ſom næſten kan gjøre mig angeſt, ja, den vilde virkelig ſætte mig i Skræk, hvis jeg aldrig havde talt alvorligt med hende og vidſte, at der er en Inderlighed og en Dybde i hendes Charakteer, ſom er en fuldkommen Garanti for hendes Conduite. Det er en ganſke udmærket Dame.“

Ditmar følte, hvorledes Skinſygen lagde ſig knugende om hans Hjerte, ligeſom Midgaardsormen, efter den nordiſke Mythologi, ligger omkring Jorden. Han betragtede den Talende fra Siden, og maatte tilſtaae, at han i det mindſte havde en værdig Rival.

„Det er frappant, at hun ikke gjør et Parti. En Dame med hendes Rang, hendes Formue! Hun er jo ſaa uafhængig, at hun ikke har nødig at bryde ſig om Convenienceu,“ ſagde Kammerjunker Vind, og ſaae ſig flygtig i Speilet, idet han rettede paa ſit Halstørklæde. Ditmar kaſtede et Blik til ham, men Ormen knugede ikke hans Hjerte ved dette Syn.

„Hun vil ikke give ſig," ſagde Lotting, „det er en afgjort Sag. Hun finder det mere piquant at være en ung Enke paa tyve Aar; den ſtadige Figurering, ſom hendes Stilling fører med ſig, er hende undertiden byrdefuld nok, værre vilde det blive, hvis hun givtede ſig. Jeg troer heller ikke, at hendes Hjerte generer hende; det Eneſte, jeg ſkulde have at indvende imod hende, er at hun har for lidt Følelſe."

„Hun kan blive Prindſeſſe hvad Dag hun vil," ſagde Liskow, der kom til i dette Øieblik. „Er det ikke la Corsel, De taler om? Prinds Poppi er ſaa charmeret i hende, at han er nærved at gaae fra Forſtanden af Kjærlighed. Man ſiger, at han har antaget en Dandſemeſter for hendes Skyld. Har De ikke ſeet ham? Han ſidder inde i den tredie Stue herfra, og giver den kjelne Hyrde til en uefterlignelig Fuldkommenhed."

De Andre loe. Ditmar liſtede ſig ad en Omvei ind i det betegnede Kabinet. Grevinden ſad i Sophaen og lænede Armen til en broderet Pude, idet hun legede med en af Ovaſterne. Paa en ligeledes broderet Fodſkammel ſad, eller rettere laae den neapolitanſke Chargé d'Affaires Prinds Poppi; han havde ſat ſin Hat foran ſig, for at kunne lege med ſit Lorgnetbaand, thi med den anden Haand maatte han underſtøtte ſig i denne umagelige Stilling, Benene havde han forſigtig puttet ind under den Sopha, hvorpaa Grevinden ſad. Han talede uophørlig, men det lod ikke til, at hun ſkjenkede hans Tale ſtor Opmærkſomhed.

Den neapolitanſke Prinds Poppi var en ſand Diplomat i ſit Ydre, thi det bedrog uophørlig. Han var en meget høi og føer Mand, man kunde antage ham for en Herkules; men han havde ingen Kræfter, jeg troer,

et Barn kunde løbe ham overende. Han saae ud som en Mand paa henved halvhundrede Aar, der endnu har conserveret sig godt; men han var en ung Mand paa otte og tyve Aar, der havde conserveret sig slet. Man skulde tro, at denne Kæmpefigur maatte have en Basstemme, der lød som ud af en Tønde; men Prindsen fistulerede bestandig, og havde en Stemme som en Dreng før Mutationen. Han havde en af de Næser, der give et Ansigt Charakteer og Bestemthed, og dertil et Par kloge Øine; men han var en Mand af en meget ubestemt Charakteer og af en meget klein Forstand. Baron Lotting kaldte ham derfor bestandig: den store Attrape.

Men den store Attrape er en Prinds, og man overhører dog aldrig ganske, hvad en Prinds siger, tænkte Ditmar ved sig selv, da han havde bemærket hvor adspredt Grevinden lod Øinene bevæge sig rundt i Stuen. Og hans Bemærkning blev bekræftet.

„Min Gud, Altesse, hvor De overdriver," udbrød hun; „det er at behandle mine geographiske Kundskaber med altfor stor Ringeagt. Jeg skal strax overbevise Dem om, at De har Uret;" og med en Bestemthed, som viste, at hun ikke var tvivlraadig om hvor hun skulde søge ham, vendte hun sig om og sagde: „Herr von Ditmar, hav den Godhed at berigtige en Meningsforskjellighed. Prindsen fortæller mig netop, at der i en af Deres Provindser er et Jisbjerg, som hedder Cap Scague, der næsten er lige saa høit som Montblanc. Herr von Ditmar er født i Danmark," tilsøiede hun, idet hun gjorde en Bevægelse med Haanden, der kunde antages for en Præsentation.

Prindsen saae op paa den Tiltalte med et spørgende Blik, idet han gjorde en lille Bøining med Hove-

det; alle de Tilstedeværende, som mere eller mindre havde taget Deel i Samtalen, vendte deres Opmærksomhed paa Ditmar, der var tilmode omtrent som en Søvngænger, der bliver vækket ved at man raaber hans Navn. Det var første Gang han skulde opløfte sin Stemme i denne Kreds, som saa længe havde betragtet den stumme Deeltager, det var hans Debut, og han følte, hvor Meget der i dette Øieblik var afhængigt af hans Svar. Han lod sit Øie hurtig løbe rundt i Kredsen, og mødte overalt Udtryk af fornem Nysgjerrighed, ikkun Grevinden betragtede ham med et venligt Smiil. Men dette Smiil var ham nok, thi det gav ham hans tabte Befindighed tilbage. Han traadte langsomt hen til Sophaen, som for at indtage en befæstet Stilling, og med et Buk for Grevinden, men uden at værdige Prindsen nogen Opmærksomhed, forklarede han, hvorledes hun havde den aabenbareste Ret, og at Skagen, langtfra at være noget himmelhøit Bjerg, var den fladeste Sandmark, man kunde tænke sig. Den Overvægt, han i dette Øieblik var sig selv bevidst, smigrede hans Forfængelighed. Han blev staaende ved Sophaen, han vilde vise, at han havde Ret til denne Plads og til at tage Deel i Samtalen. Grevinden henvendte ogsaa endnu engang Ordet til ham, men da Conversationen efterhaanden forlod det geographiske Gebeet og bevægede sig over selskabelige Interesser, der tildeels endnu vare en lukket Bog for ham, formindskedes snart hans Triumph. Prindsen beholdt sin Plads, som Ditmar misundte ham af ganske Hjerte; thi uagtet han selv stod midt i Samtalen, var han dog ganske udenfor den. Denne Stilling gav ham Anledning til Betragtninger.

Det er nogle besynderlige Mennesker, tænkte han.

Med hvilken Tilfredsstillelse de blotte hverandres Uvidenhed. Uagtet det Sammenhold, der er imellem dem, tage de os gjerne med, naar de kunne tilfredsstille deres Hevn ved vor Hjelp; siden lade de os seile i vor egen Sø. Det er ligesom de kronede Hoveder: Lystigheder kunne de holde med deres Egne, men naar engang Nøden kommer over dem, bede de strax Nation rne til Gjest, saa hedder det: où peut on être mieux, qu'au sein de sa famille. — Hvilken Djævel forfører mig til at gjøre en saadan Bemærkning, saa hadelig, saa ufortjent? — Hovmodsdjævelen, tilsviede han, som Svar paa sit eget Spørgsmaal, idet han saae sig om. — Det er dog de største Bagateller man hører; neppe ti fornuftige Ord, og dog kan jeg ikke gjøre dem det efter, for mig gaaer det strax istaa, de Andre kunne tale en heel Aften om en Pølsepind. Det er fordømt! Jeg vil lade mig hænge, hvis jeg i dette Øieblik veed et Ord at sige. — Der sidder den kolossale Neapolitaner og accompagnerer sine egne Dumheder med obligat Fistel, — i Grunden misunder jeg ham, at han kan lægge sig saadan langs hen ad Gulvet, uden at have nødig at tænke paa, hvorledes han skal komme op igjen. —

I det Samme reiste Prindsen sig, men da hans ene Been imidlertid var faldet i Søvn, var han ikke ganske Herre over sine Bevægelser, han stødte til et Bord, en Blomstervase faldt paa Gulvet og gik itu. Ditmar kunde ikke tilbageholde et Smiil, dette Uheld foraarsagede ham en barnagtig Glæde. Det kunde jeg have gjort ligesaa godt, sagde han ved sig selv, og for at bevise det, skred han med Sikkerhed hen over Stumperne, uden at røre ved en eneste. Da Grevinden kort efter tog bort, forsvandt ogsaa Ditmar. Denne Aften havde været en

af de lykkeligſte i hans Liv, uagtet de blandede Betragtninger, den havde givet Anledning til. —

Der havde længe været talt om en Komedie, ſom ſkulde ſpilles hos en af Prindſerne af det kongelige Huus; den hele elegante Verden i Kjøbenhavn tog Deel i denne Begivenhed, og det med den ſtørſte Iver. Rollerne vare uddeelte, hele Verden vidſte til hvem, Dragterne vare en Gjenſtand for hver Aftens Discuſſioner, man efterſaae Kobbere og ſpurgte hverandre om Oplysning. Der var ikke Een i Selſkabet, ſom ikke havde læſt Stykket, uagtet de næſten Alle ſkulde ſee det med Undtagelſe af Dtmar og endnu et Par utitulerede Herrer; det var altſaa ikke Nyhedens Intereſſe, der ſkulde henrykke dem, og Corps diplomatique var ſikkret for at det ikke uformodentlig ſkulde geraade i den meget frygtede Enthuſiasme. For Ditmar var alle disſe forberedende Samtaler en gjentagen Tortur; det ſaarede hans Stolthed, at han, der var en født Adelsmand af en gammel Familie, men ſom ikke havde gjort ſit Stammetræ gjeldende, ſkulde ſtaae tilbage for en „nybagt Junker", ſom han i ſin Harme udtrykte ſig, „hvis Forfædre maaſkee havde ſtaaet bag ved Diſken, medens hans førte Sværd og Skjold." Han havde foragtet den hele Feſt, — ſom man i den Alder foragter Alt, hvad man gjerne vil naae, men ikke kan naae, — derſom ikke Grevinde Corſel havde taget en Rolle. Nu var denne ſidſte Udflugt afſkaaren ham. I de ſidſte Dage, før den til Foreſtillingen beſtemte, ſneg han ſig om ſom en Menneſkefjende. Endelig beſluttede han ſig til at bede en gammel Dame, ſom han vidſte beſad Indflydelſe, om at ſkaffe ham Generalprøven at ſee der efter Sædvane blev opført for et lige ſaa ſtort Publikum, ſom Foreſtillingen ſelv, men ikke ſaa fornemt, thi det beſtod

kun af fornemme Folks Børn med Gouvernanter og Hovmestre, og saadanne Personer, der havde Bekjendtskab til Prindsens Hofstat.

Allerede paa den prægtige, brede Trappe standsede Ditmar, og betænkte sig paa at gaae videre, — thi en Lakai havde seet paa ham, og han fandt sig fornærmet ved dette Blik. Men Tanken om Grevinden drev ham uimodstaaelig frem. Han havde regnet paa det sædvanlige Halvmørke ved Theaterprøver, men Salen var godt oplyst; at vende tilbage formaaede han ikke, det lod sig heller ikke gjøre uden at fornærme den, der havde skaffet ham Plads. Han udsøgte sig et Sted nærmest ved Theatret, hvor han meente, at Skjærmen for Lamperne vilde kaste mest Skygge paa ham, og her samlede han nogle Kaaber og Shawler, og dannede deraf, og ved Hjelp af en Stol, et Bolværk foran sig, bag hvilket han ventede paa at denne Tids Piinagtighed skulde tage en Begyndelse og en Ende.

Dækket gik op, Grevinden var strax paa Scenen, hun spillede med Liv og Naturlighed. Ditmar glemte sin ubehagelige Stilling, Stoltheden tang, den blev overdøvet af den Fryd, det var ham at see og høre hende. Hun var ogsaa yndig i den smukke Bondepige-Dragt! Det korte Skjørt blottede hendes smukke Ankler og viste hendes lille Fod, det glatte Haar, som var strøget hen under den lille Hue, gav hende et barnligt Udseende, en Silketrøie med smaae Skjøder, det lyseblaae Skjørt, de brogede Baand, som krydsviis snørede Dragten sammen over Brystet, — han havde aldrig seet hende saa deilig. Hun behøvede ikke Fløiel eller Juveler for at glimre. Naturligviis gjentog han, hvad alle Ældstere i samme Stilling havde gjentaget før ham: „Hvorfor er

hun ikke, hvad denne Dragt viser, hvor lykkelig kunde jeg da maaskee blive.“ —

Det første Stykke var forbi, det andet, som var et lille Conversationsstykke af Scribe, skulde til at begynde. Alt var gaaet godt, og Ditmar begyndte at forsone sig med sin Plads. Imellem Stykkerne blev der serveret med Thee, Dækket blev oppe, nogle af Børnene forlode deres Pladser, for at betragte Lamperne, og tittede med barnlig Nysgjerrighed ind paa Scenen, idet de meddeelte hverandre deres Bemærkninger. Grevinden bøiede sig ned, for at kysse en lille Pige, Barnet kjælede for hende og pillede ved hendes Dragt. Fru Corsel lagde sig paa Knæe foran Lamperne, for bedre at kunne tale med Børnene, og havde snart en heel Kreds omkring sig. Hun var ikke meer end tre Skridt fra Ditmar, som holdt sin Aande tilbage, for ikke at forraade sig. Hun bøiede Hovedet ned over Barnet, og blottede derved den smukke Nakke, som han aldrig kunde blive mæt af at beskue. I det Samme stødte en lille Pige til en Lampe, som væltede. Grevinden sprang op, Ditmar gjorde en ufrivillig Bevægelse, hvorved hans Forskandsning sank sammen, det forskrækkede Barn græd af fuld Hals og tog sin Tilflugt til ham, som nu sad lige i Belysningen af alle Lamperne og bøiede sig over Barnet, idet han af ganske Hjerte bandede den lille Skrighals, — alt Dette var et Øiebliks Værk.

Grevinden havde strax kjendt ham. Hun kastede et Blik til ham, derpaa endnu et prøvende paa de forsamlede Tilskuere, og sagde forundret: „De her? — vil De da endelig kritisere os, siden De vil see Forestillingen to Gange?“

Ditmar reiste sig og holdt Barnet i Haanden. Han

følte dunkelt, at det var et farligt Moment. „Fru Grevinde," sagde han halvhøit, „jeg kan kun see Foreſtillingen eengang, jeg har ikke den Rang, ſom er nødvendig for at komme til Hans Kongelige Høihed." Idet han gav denne ydmyge Erklæring, rettede han ſin ranke Figur endnu mere i Veiret. Grevinden betragtede ham, uden at ſmile.

„Jeg burde have holdt mig borte fra et Sted, ſom jeg ikke er god nok til at betræde," vedblev han, „men min Attraa efter at ſee Dem i denne ſaa længe og ſaa tidt omtalte Foreſtilling, var ſtærkere end min Forſtand; jeg haabede, at Ingen ſkulde kjende mig iblandt Mængden af dem, der ere i ſamme Categori ſom jeg. Og mindſt vilde jeg være kjendt af Dem, Fru Grevinde. Denne Ydmygelſe er en velfortjent Straf for min Mangel paa Selvbeherſkelſe."

Grevinden betragtede ham venlig. Det var en høi Grad af Stolthed, der lagde Ditmar disſe Ord i Munden. Han vilde ſætte ſig over ſin Stilling. Det lykkedes ham ogſaa.

„Nu vel! Spillede jeg min Rolle godt? Var De fornøiet med mig?" ſpurgte Grevinden med ſin ſædvanlige Livlighed. „Det glæder mig ret at kunne faae en paalidelig Dom at høre. Det er første Gang jeg ſpiller Komedie, jeg har Ingen havt til at inſtruere mig, derfor maa De ikke bedømme mig altfor ſtrengt."

Havde der endnu været mindſte Tvivl tilbage hos Ditmar om Grevindens Elſkværdighed, maatte den være forſvunden i dette Øieblik. Han var ikke iſtand til at ſvare. Til Lykke blev hun kaldt bort, for at blive omklædt til næſte Stykke. —

Ditmar trykkede ſig ind i den nærmeſte Vindues-

krog og overlod sig til sine Tanker. Han vilde ikke have byttet disse faa Minutter for hele den næste Aftens Fest; han holdt Haanden for Øinene og havde ingen Deeltagelse for Prøven, førend han atter hørte Grevindens Stemme. Hun traadte frem som Dame; men den lille Landsbypige klædte hende bedre, det var i den Dragt, hun havde reist hans sunkne Mod, da han i Fortvivlelse kastede det for hendes Fødder. — Ak, sukkede han, som Bondepige havde hun et Øieblik Hjerte for min Kummer, men nu, som Dame, som Grevinde — nu er det glemt og forbi. —

Den Utaknemmelige! I hendes Rolle forekom en Replik, hvori disse Ord stode: „Der gives Øieblik i vor Tilværelse, min Herre, hvis høitidelige Taushed er langt udtryksfuldere, end et heelt Livs Veltalenhed.“ — Hendes Medspillende var Liskow, men hun saae ikke paa ham, hun rettede den hele Replik til Ditmar, idet hendes Blik fæstede sig stivt paa ham; og det var det eneste Blik, der under hele Forestillingen overskred den Skranke, som skilte Theatret fra Tilskuerne. —

Salen blev ham for snever. Saasnart det var ham muligt at komme bort, forlod han Palaiet, og ilede ned ad Bredgaden og ud imod Toldboden. Her stod han paa den ophøiede Bakke, hvorfra man har Udsigt over Sundet; den mørke Sø laae foran ham, uigjennemtrængelig for hans Blik som hans Fremtid; Driviisen bevægedes af Bølgerne mellem Skibene, og denne eensformige Lyd vuggede hans Sandser i Slummer. Det blæste stærkt, han tog Hatten af og lod Vinden køle den brændende Pande. Rundt om ham var Alt stille, det var allerede seent paa Aftenen, de enkelte Lygter brændte mat og døsigt, langt borte paa Amalienborg-Plads samledes

deres Skin først i en Straalekrands; der, hvor han stod, var Alting mørkt og uvenligt. Men han mærkede det ikke, thi det var lyst i hans Sjæl, og det Blik, hvormed Grevinden havde betragtet ham, havde tændt et Haab, der lyste stærkere, end Straaleglandsen paa Amalienborg.

„Det var til mig, dette Blik," udbrød han høit, „til mig! — — Ja, der har været et Øieblik i vor Tilværelse, hvis høitidelige Taushed var udtryksfuldere end et heelt Livs Veltalenhed. Der gives Øieblikke i vor Tilværelse, min Herre .... Monsieur, det forhadte Monsieur! — Men det var i Rollen, Monsieur gjældte ikke mig, det var .... det var kun hendes Blik, der gjældte mig, — og hendes Tanke .... Ordene vedkom ikke mig. — Men imorgen kaster hun maaskee det samme Blik til Prindsen, til denne forhadte Neapolitaner, — og jeg kan ikke være tilstede for at see det — kan ikke! — Har han villet frelse hendes Liv eller døe med hende? Har han oplevet et saadant Øieblik, som alene kan give denne Replik og dette Blik deres Betydning? — Og trænger han til et Lægemiddel mod den Gift, som er den stærkeste af alle og som hedder Utilfredshed med hvad Skjebnen tildeelte os?" —

Hans Sind blev atter roligere, og med et Smiil, som næsten var krampagtigt, sagde han: „Nei, han har ikke oplevet det. Uagtet han er en Prinds, vil han ikke faae det Blik. Han kan lære hende, at Skagen er et Isbjerg, men han forstaaer ikke at døe med hende. At døe er en simpel, aldeles udiplomatisk Begivenhed. Der staaer ikke det ringeste derom i Code de la civilité eller i Manuel diplomatique, som er disse Folks Koran." Og han loe høit ved disse Ord.

En Haand blev lagt paa hans Skulder; det var

Skildvagten, som tredie Gang gjentog sit Forbud mod at opholde sig her saa længe. „Maa jeg ikke staae her?“ sagde Ditmar med Heftighed, thi han var i dette Øieblik ikke stemt til at taale Forbud.

„Nei, her maa Ingen staae efter Tappenstregen,“ gjentog Skildvagten, idet han stillede sig mellem ham og Brystværnet, som om han vilde afholde ham fra at springe i Vandet.

„Min Ven, jeg er ikke gal,“ sagde Ditmar rolig.

„Naa! Ja, det er jo nok troligt, men her maa Ingen staae efter Tappenstregen,“ gjentog Skildvagten. Ditmar dreiede sig om og gik hjem. —

Da Vognene den næste Aften begyndte at rulle gjennem Gaderne med Tilskuere til Komedien hos Prindsen, lod Ditmar sin Hest sadle og red ud af Byen. Paa de høie Bakker ved Taarbek holdt han stille og saae ud imod Kjøbenhavn; det frøs og var stjerneklart. Søen rullede mod Strandbredden i lange, hvide Dønninger, og stænkede sit Skum høit op paa Bakkerne. Der var kun Lys i et eneste lille Bondehuus, som laae ganske afsides oppe paa Skrænten. Det morede ham at lade sin Hest gaae ned ad den steile Brink, indtil den stod med Fødderne i Brændingen, da var det ikke mere Skum, men Vanddraaber, der overstænkede ham. Derpaa vendte han tilbage paa Veien, gav Hesten af Sporerne og red imod Nord. Først seent paa Natten kom han hjem, næsten lige saa udmattet som hans Hest. —

I nogle Dage saae Ditmar ikke Grevinden, hun havde forkølet sig ved Komedien, som nu var Gjenstanden for al Samtale. Da han første Gang saae hende igjen, forekom det ham, at hun undgik at see ham, og at hendes Mine var fornemmere end nogensinde før. Denne

Bemærkning trak ligesom en Isskorpe omkring hans Hjerte. I denne Stemning blev han tiltalt af en Bekjendt.

Det var Baron Rosen, en ung Mand af gammel Familie, med en betydelig Formue og god Forstand. Hans Charakteer var brav, endogsaa ridderlig, og der var en Noblesse baade i hans Udvortes og i hans Maneer, som indtog for ham; men han var en Fusentast, ubetænksom i sine Yttringer, overilet i sine Domme, og dog med alt det en skarp Jagttager. Han havde studeret; men agtede ikke at søge Embede, da hans Godser i Jylland tilbøde ham en vid Mark for hans Virksomhed. Dertil var han en dristig Rytter, en øvet Jæger, sang smaa Romancer med Foredrag, og blev altid søgt af Damerne i Inclinationsvals, men var ofte vanskelig at finde, thi hans Bevægelighed tillod ham aldrig at blive længe paa eet Sted.

„God Aften, Ditmar," udbrød han. „Det er jo en Evighed, siden jeg har seet Dem. Naa, hvordan lever De, Lord Spleen? Det skal De hedde herefter, De sætter jo et Ansigt op, som om hvert af Deres Øine var et skarpladt Pistolløb. Morer De Dem ikke. Kom, lad os gjøre en Runde og efterse Publikum; De skal hjelpe mig at finde noget Ondt om Hver især."

Han tog Ditmar under Armen og førte ham afsted med sig. I en af Salene standsede de ved et Spillebord, hvor en rank, smuk Mand med Knebelsbarter havde lagt en Bank, og med Kortene i Haanden ventede paa, at hans Modspillere skulde blive færdige med deres Indsatser. Den Mine, hvormed han betragtede sine Modstandere, røbede den fuldkomneste Ligegyldighed. Derefter trak han af med det samme uforandrede Ansigt.

„Grev Boller er en god Spiller," sagde Rosen; „ligesom en god Christen gjør det Gode for dets egen Skyld, uden Hensyn paa Lønnen, saaledes elsker han Spil for dets egen Skyld; han gaaer ikke ud paa at vinde de Andres Penge, og taber derfor bestandig sine egne med Contenance. Men han spiller for ridderligt, det er til hans egen Skade, thi hvad staar der i Ordsproget? I Spil gjelder intet Broderskab. See engang paa de Andre, maa man ikke ærgre sig over sine Landsmænd? See engang den Nærighed, der lyser ud af deres Øine, see hvor Kammerjunkeren piller paa sin fattige Fembalerseddel, som han saa inderlig nødig vil af med. Seer det ikke mildest talt uanstændigt ud? Jeg forsikrer Dem, uagtet jeg hader Spil er jeg stolt af at Greven er min Landsmand, thi han kan dog haandhæve Nationens Ære ved Spillebordet. Saa, nu disputere de Andre om Indsatsen. Den fordømte Preusser derhenne, han sætter et Ansigt op, saa jeg kunde have Lyst til at .... men Preusseren har Ret. Lad os gaae, ellers ødelægger jeg mit Humeur."

„Hvem er den Mand, der staaer og smiler?" spurgte Ditmar.

„Kjender De ikke ham, det er min Onkel, Geheimeraad Munthing, det er en fiin gammel Fyr. Finder De ikke, at han ligner de Portraiter, man har af Fyrst Talleyrand? Det er det samme Udtryk, som ikke siger Andet end: see og ikke see, høre og ikke høre. — Der kommer General Horn, han søger en Ansættelse for sin Svigerson, jeeg veed, at han har sat fem Hofdamer ud paa min Onkel, som skulle plage ham iaften; men luur Geheimeraaden, han er glat som en Aal. See nu paa ham; er det ikke et guddommeligt Ansigt? Og det store,

blaae Lommetørklæde! Gjør det ikke uforlignelig Effect i en Soiree? — Nu gaaer Generalen, han kan lige saa gjerne strax gribe til det sidste Middel, — De veed jo nok, hvad det sidste Middel er?"

„Jeg maae tilstaae min Uvidenhed," sagde Ditmar smilende.

„Men De er ogsaa næsten altfor eenfoldig. Det sidste Middel er at søge Noget hos Kongen, som sidste Naade for lang og tro Tjeneste. De indseer jo nok, at der bør spares dermed, thi det kan man ikke godt bruge oftere end een Gang hvert andet Aar. Men denne Gang hjelper det ham ikke, thi Onkel har allerede besat Embedet, det er en af Familien, der skal have det. De veed nok, hvad der staaer i Ordsproget: man maae rive Hø, mens Solen skinner. Apropos om Hø, jeg haaber De besøger mig til Sommer paa Rosendal." Baronen ventede ikke paa Ditmars Svar, men trak ham med ind i et andet Værelse, idet han udbrød: „Hvad er det for en Congres? Kom, her bliver holdt Taler."

Foran et Bord, som var bedækket med Kobberstykker, stod Marschal Monsigne med et stort Bataillestykke i Haanden; det var en af Vernets bekjendte franske Forpostfægtninger. Marschallen havde tjent under Napoleon, og man sagde, at Keiseren engang havde hæftet sin egen Æreslegionsorden paa ham, da han red over Valpladsen efter en Fægtning. Monsigne beskrev med Varme og Livlighed den lithographerede Scene, ved Siden af ham stod en høi Mand med sorte Haar og Knebelsbarter og en Stjerne paa Brystet, paa den anden Side stod General Horn, — hvis fuldstændige Titel var Generalkrigscommissair. Bordet var omringet af militaire og civile Herrer og Diplomater. Idet de to Venner

traadte hen til Kredſen, ſagde Marſchallen: „Det er en Natur, ſom er meſterlig. See engang den Soldat i Forgrunden, han er ſaaret og kan ikke reiſe ſig, ſee det Udtryk af Smerte og Mod paa eengang, ſe hvor han griber krampagtig i Græsſet. Ah, comme il gratte la terre! Man kan høre Kuglerne pibe omkring ſig.“

De vare alle enige i, at det var meſterligt. Marſchallen lagde Steentrykket fra ſig, kaſtede et Blik til ſine Sidemænd, og ſagde med en Tørhed, ſom ſtak mærkelig af mod hans tidligere Varme: „Men De har aldrig ſeet noget Saadant, mine Herrer.“ — Den lille, elegante Diplomat, ſom havde gjort elleve Campagner med under en ubeſtridelig Authoritet, ſaae i dette Øieblik ud ſom en Krigsgud blandt de høie, knebelsbartede Herrer, der der alle ſloge Øinene ned og bandede ham i deres Hjerter. Ditmar ſlog Rynker paa Panden, men Roſen loe. Uden at betænke det Ubillige i denne Bebreidelſe til de danſke Officerer, ſagde han til Ditmar: „Det er en guddommelig Karl, den Monſigne; han har en Uforſtammenhed, ſom man kunde misunde ham.“

„Og de Andre en Langmodighed, ſom jeg vilde ønſke mig, hvis Sligt nogenſinde ſkulde hændes mig,“ tilføiede Ditmar.

„Der ſtaaer hans Datter,“ ſagde Roſen, „hun er ligeſaa elſkværdig, ſom Faderen er brutal. Skal jeg præſentere Dem?“ og uden at oppebie Svaret, gjorde han et Skridt fremad og foreſtillede Ditmar for den ſmukke Blanche Monſigne, der var en af Corps diplomatique's yndigſte Damer. Derefter forlod han dem, for at gjøre Marſchalinden ſin Opvartning og med det Samme forſtyrre den levende Samtale, hun var i med Grev Walſtein, hendes erklærede Tilbeder.

Ditmar maatte atter misunde Herrerne deres Færdighed i at tale am Intet, hans Forraad af Bemærkninger var snart udtømt; men da hans Blik i det Samme faldt paa Grevinde Corsel, var det som om dette Blik havde antændt en hidtil ukjendt Mine, der pludselig sprængte hans Raadvildhed i Luften. Jeg vil vise hende, at jeg kan tale, sagde han ved sig selv, og fortsatte Samtalen med Frøken Monsigne. To Gange mødte hans Øine Fru Corsels; da han forlod Frøkenen med et dybt Buk, bildte han sig ind, at Grevindens Blik var mindre fornemt, end det havde været den øvrige Deel af Aftenen.

Da Dørene bleve aabnede til den Sal, hvor der skulde gjøres Musik, og Damerne toge Plads omkring Fortepianoet, fulgte Prinds Poppi Grevinden i Hælene, og stillede sig bag hendes Stol. Ditmar saae, hvorledes han lænede sig med begge Hænder paa Ryggen af Stolen, saa at den ene Haand, og netop den, paa hvilken han ingen Handske bar, næsten rørte ved hendes Skulder; hvorledes han bøiede sig ned over hende og hviskede til hende. Det kogte i ham ved dette Syn, og aldrig var en Haand forekommet ham saa afskyelig og saa klodset, som Prindsens. Grevinden loe. —

Da Musikken begyndte med en støiende, fiirhændig Sonate, hørte man overalt en dæmpet, men levende Conversation; Baron Lotting gjorde den Bemærkning, at Sonater ere et ganske fortrinligt Accompagnement til at gjøre Cour efter. Men da Sangen begyndte, blev Alt stille, ikkun Prinds Poppi var af den Mening, at man ogsaa kan gjøre Cour under Vokalmusik, han bøiede sig ned til Grevinden og hviskede hende Noget i Øret med den ubehagelige, hvislende Lyd, der altid ledsagede hans

Fistelstemme. Grevinden hældede sig lidt forover, som for at undgaae at høre ham, hun dreiede Hovedet fra Prindsen, og hendes Blik traf Ditmar, som stod med Armene overkors og lænede sig til Dørkarmen. Hans Ansigt var et Udtryk af hans bedrøvede Sind. I det Øieblik deres Øine mødtes, trak Grevinden næsten umærkelig paa den Skulder, der vendte imod Poppi, ligesom om hun derved vilde beklage sig over den Kedsomhed, han foraarsagede hende. Det bedrøvede Udtryk i Ditmars Øine veeg for en Glands, som bragte Grevinden til at slaae sine ned. Hun syntes kun at have Øine og Øre for Musikken, men to Gange hævede hun dog Blikket, ved to udmærket smukke Steder, og lod det ligesom dvæle paa Ditmar. Han havde aldrig i sit Liv hørt nogen Musik, der kunde staae ved Siden af denne.

Efter Concerten skulde der dandses, men Grevinden ønskede at tage bort, og hendes Broder gav hende Armen, for at følge hende tilvogns. Hun gjengjeldte de utallige Hilsener, hun modtog, da hun gik igjennem de med Mennesker opfyldte Værelser, uden at see op, og svarede Intet paa de smigrende Beklagelser over hendes tidlige Bortgang. Ditmar havde stillet sig ved Døren, for at være den Sidste, der saae hende; endnu havde hun ikke hævet Øiet fra Gulvet. I Døren dreiede hun sig halvt omkring, saae op og gjengjeldte Ditmars Hilsen med et Smiil. Dette Smiil, der traf ham saa uventet, henrykkede og forvirrede ham. Han forsvandt strax efter, ilede ud, kastede en Kappe om sig og styrtede ned ad Trappen, for at see hende kjøre bort. Hun stod endnu paa det nederste Trin med Kaaben svøbt tæt om sig, Greven havde forladt hende, for at skjende paa sin uefterrettelige Kusk, der ikke var kjørt frem. I sin Jilsærdig-

heb var Ditmar nær løbet hende forbi; da han saae hende, blev han staaende som naglet fast til Stedet, uden at sige et Ord. Grevinden vendte sig om og sagde: „Det var en meget smuk Concert. — De tager ogsaa bort, saa tidlig? Der bliver jo dandset.“

„De er der jo ikke længere, Fru Grevinde,“ svarede Ditmar, og forfærdedes næsten over sine egne Ord, som han gjerne havde kaldt tilbage, hvis det havde været muligt.

Grevinden slog Øinene ned og taug. Greven kom i det Samme tilbage, Vognen kjørte frem, og hun steg ind uden at skjenke ham et Øiekast. —

„Jeg er gal, jeg er affindig,“ udbrød Ditmar til sig selv, „jeg har fornærmet den Engel. Hvor kunde det falde mig ind at svare hende saaledes? Det var jo en formelig Erklæring. Det er den anden af det Slags, min Fremfusenhed har forført mig til. Først paa Generalprøven .... Hvad maa hun tænke om mig?“ —

Vognen kjørte i flyvende Fart ned ad Gaden og Ditmar fulgte den aandeløs. Han naaede den, i det Øieblik den standsede uden for Corsels Port. Kudsken smældede med Pidsken, Portneren lukkede op og Karreten rullede ind. Da den dreiede om i Skinnet af Lygterne, stod Ditmar i Skyggen og anstrengte sig for at see ind i Vognen; han vilde have givet sit Liv for et Glimt af hendes Ansigt, hvoraf han havde kunnet læse, om han havde fornærmet hende. Men Grevinden sad i Hjørnet af Vognen, han kunde ikke see Andet end de hvide Fjer paa hendes Hat. — Og det er mig, sagde han, som har fornærmet hende, jeg, som vilde give mit Liv for at kjøbe hende en glad Time! — Jeg er gal! — Men nu veed hun, hvor rasende jeg elsker hende, hun veed hvor

lidt jeg er mig selv mægtig. — Denne Tanke formildede hans Anger, den smigrede hans Forfængelighed. Han stillede sig paa det andet Fortoug og betragtede Huset. Igjennem flere Værelser bevægede Lysene sig langs med Rullegardinerne, som derpaa atter bleve mørke. „Nu er hun i sit eget Værelse, hvor Alt ligesom er gjennemtrængt af hende," — og Ditmars Phantasi bevægede sig med Dristighed i den Himmel for hans Tanker. — „Mon hun tænker paa mig? Paa mig, som hun lod læse i hendes Sjæl ved de deilige Steder i Musikken. Hvor den Duet ogsaa var himmelsk! — Det var hendes og min Sjæl, der svømmede paa dette Hav af deilige Toner, — der vuggede sig paa Musikkens rene Bølger. — Mon hun endnu har en Tanke for mig, nu, i Løndom, imedens hun aflægger alle disse Prydelser, som kun skjule hendes Skjønhed, men som ikke ere istand til at hæve den. — Det skulde da være en Tanke af Had til den, som har misbrugt hendes Englegodhed til at fornærme hende. Had, — hun er ikke istand til at hade, der er ikke Rum i hendes Bryst til saa lav en Følelse. Men Foragt!" — Ved denne Tanke hævede Ditmar Hovedet og saae stolt op til Vinduerne. „Foragt! Dertil skulde det komme? Nei, hun har ingen Grund til at foragte mig. Jeg lader mig ikke foragte, jeg har lige saa megen Stolthed som nogen af alle Disse; hvad har jeg da gjort, som hun kunde foragte mig for? — Men Spot — Spot!" — Og ved dette Ord sank hans Mod, og en smertelig Følelse af Skamfuldhed bragte ham til at lade Hovedet synke ned paa Brystet. „Spot er disse Menneskers Element, de bevæge sig i det som Fiskene i Havet, det er deres sjette Sands, Sandsen for det, de kalde Inconvenable; den er dem lige saa nødvendig som

de ſem almindelige Sandſer. — Inconvenable; dette uoverſættelige Ord, den ſtore Verden er bleven enig om at bruge ſom et Stempel for alt Det, der ingen Feil er, men ſom den alligevel vil brændemærke ſom en Misgjerning imod dens Herredømme, ſom en Majeſtætsforbrydelſe imod dens Abſolutisme. — Det er ligeſaa frygteligt et Ord, ſom den rædſomme Fordømmelſe, der ſtod paa Inquiſitionens ſpidſe Huer, naar dens ulykkelige Offere bleve ſlæbte til Autodafeerne. — Hun vil ſpotte mig, hun vil lee af den Nar, der havde Uforſkammenhed nok til at gjøre hende en ſaadan Erklæring, uden at tænke paa Afſtanden i deres Stilling. – Ja, hendes Spot er det, jeg har fortjent."

Ditmar ſlog Kappen om ſig, og flygtede næſten lige ſaa hurtig, ſom han var kommen. Men Furien, ſom raſede i hans eget Bryſt, kunde han ikke undflye, den fulgte ham og ſvingede ſin blodige Svøbe i den ſtille Nat, med en Grumhed, der næſten bragte ham til Fortvivlelſe. —

Dagen efter var netop den ſjette December, det var Dronningen af Spaniens høie Fødſelsdag, og den ſpanſke Miniſter Grev Ignazi gav i den Anledning et ſtort Bal, ſom ſkulde være meget prægtigt, og ſom Kongen og Dronningen vilde beære med deres Nærværelſe. Ditmar havde ogſaa faaet en Indbydelſe, efter hans Beſkytters Forlangende, men han havde kun liden Lyſt til at deeltage i denne Feſt, og derſom det havde kunnet gaae an uden at fornærme Grev Teſch, var han heller bleven hjemme med ſine egne mørke Tanker.

En ſaadan Pragt havde Ditmar endnu aldrig ſeet. Gaarden i Miniſterens Hotel var oplyſt med brogede Lamper og beſtrøet med hvidt Sand, ſaa at man ikke

kunde høre Støien af Vognene, Trapperne vare belagte med smukke Tepper og pyntede med Blomster og Krandse, Værelsernes Oplysning var næsten for stærk, den blændede Øiet meer end den klareste Dag. Uagtet det var midt om Vinteren, duftede en yndig Blomsterlugt fra de mange Vaser med levende Blomster. Balsalen var især prægtig; i Baggrunden var det spanske og det sachsiske Vaaben anbragte med store forgyldte Kroner over og omslyngede af smagfulde Drapperier af blaat Silke broderet med gyldne Lilier, „thi Dronningen af Spanien er en sachsisk Prindsesse, og de tre gyldne Lilier ere Kongens Familievaaben," forklarede den gamle Legationsraad Ditmar med megen Salvelse.

Værelserne vrimlede af Mennesker, alle De vare tilstede, hvis Bekjendtskab vi efterhaanden have gjort. Samtalen var meget levende, endnu vare de kongelige Herskaber ikke komne. Grevinde Corsel var der heller ikke. Ditmar stod i en Vinduesfordybning, hensjunken i sine egne Tanker, hans Ansigt bar altfor tydelig Præget af det Mismod, der beklemte hans Sind. Grev Tesch gik hen til ham og sagde hviskende: „Er De i slet Humeur? Det er upassende at vise det ved en saadan Anledning. En Diplomat maa slet intet Humeur have, hverken altfor godt eller altfor slet, begge Dele forraader ham."

„Maa en Diplomat da ikke være Menneske?" sagde Ditmar. „Skal han absolut fordømmes til at være Automat?"

„Det just ikke," svarede Greven lidt stødt, „men han skal have Magt over sig selv. See Dem engang i Speilet. C'est de mauvaise grâce au bal, c'est inconvenable."

Ditmar rødmede ved at høre dette forhadte Ord. Han har Ret, tænkte han, lad os for Alting ikke forsynde os meer mod det Convenable. — Og han arbeidede saa længe med sit Ansigt, indtil han havde faaet det i et nogenlunde taaleligt og ikke altfor stivt Smiil. Der lod han det staae, og blandede sig i Sværmen.

Han traf strax paa Baron Rosen, som efter Sædvane opholdt sig over alle Tilstedeværende. Især havde han meget at udsætte paa Grevinde Dehns Figur. „Den er næsten altfor naragtig," sagde han, „endogsaa iblandt Corps diplomatique hvor ellers alle mulige Figurer ere tilladte. Jeg kommer altid, ved at see paa hende, til at tænke paa Romerretten, som hun repræsenterer i eet eneste Bind; hendes Mave udgjør nemlig Corpus juris, og den velsignede Gorge er de dertil hørende Pandecter. Finder De ikke Ligheden træffende?"

Ditmar kunde ikke lade være med at lee, og det eftergjorte Smiil gik over til et naturligt. „Iaften kommer her et Par nye Kammerherrer, som jeg venter mig stor Fornøielse af," vedblev Rosen. „Jeg glæder mig til at see, hvor vevre de ville være, hvor de ville snoe og dreie sig, for at Alle og Enhver kan komme til at see Reversen, som nu er bleven deres bedste Side. Jeg gad vidst, hvordan jeg selv vilde skabe mig, hvis jeg fik en Kammerherrenøgle, formodentlig blev jeg endnu værre end nogen af de Andre, thi det er contagiøst — Gud skee Lov at det ikke tillige er miasmatisk."

Liskow traadte ind i Salen og sagde: „En Skandal, mine Herrer! Imens De staae heroppe i en dybsindig philosophisk Samtale, foregaaer der Skandaler nede paa Gaden. Herr Marschallen er bleven fortrydelig over at Lottings Kudsk kjørte foran hans ind ad Porten, han

har egenhændig givet ham en Viſker, — jeg troer med Skeden af Pairskaarden."

„Slog han ham?" udbrød Ditmar forbauſet.

„Med Pairskaarden?" tilføiede Roſen. „Det var nedladende. Han har altſaa ſlaaet ham til Ridder, i Kraft af ſin Værdighed ſom Pair af Frankrig. Den lykkelige Kudſk!"

„Han ſlog ham," ſagde Liskow, „lige ſaa raſk, ſom om det kunde have været en danſk Skildvagt. Men maaſkee ikke ſaa uſtraffet," tilføiede han. Ditmar bed ſig i Læben.

Døren blev atter aabnet, og Baron Lotting traadte ind med det ſamme halv ſmilende, halv alvorlige Anſigt, han altid havde. „Det er Havblikket før Stormen," bemærkede Roſen.

Lidt efter blev Døren ſlaaet høit op, og blev et Øieblik ſtaaende aaben, inden Marſchal Monſigne og hans Datter traadte ind. Hun var ligeſaa bleg, ſom hendes Fader var rød; han ſaae ſig om i Salen, ſom om han var uvis enten han ſkulde imponere de Tilſtedeværende, eller vælge en mildere Vei. Alles Blik vogtede paa ham i dette Øieblik; alene Baron Lotting lagde ſlet ikke Mærke til ham. Marſchallen gik hen til ham og ſagde: „De ſeer ſelv, Herr Baron, at den Ubehageligheð, der nylig forefaldt imellem os . . . ."

„Herr Marſchal," afbrød Lotting ham og bukkede meget dybt, „jeg har engang for alle gjort mig det til et Princip, aldrig at blande mig i mine Tjeneſtefolks Klammerier." Han bukkede atter, og vendte ſig med den ſtørſte Roligheð fra den forbauſede og forbittrede Marſchal.

„Herefter ſkal Lotting være min Helt," ſagde Roſen; „han er dog den fortrinligſte af dem Alle. Jeg

gjør ligesom den store Christoffer i Eventyret: han vilde kun tjene den Stærkeste, og jeg vil kun beundre den mest Uforskammede."

Ditmars Opmærksomhed blev udelukkende henvendt paa Grevinde Corsel, som i dette Øieblik traadte ind, ledsaget af sin Broder. Hun var næsten simpelt klædt, ganske hvid, med Haaret strøget glat til begge Sider, ligesom hun havde baaret det den Aften, hun spillede Bondepigen og med en Krands af Evighedsblomster. Den eneste Prydelse var et Kors af Brillanter, som hun bar om Halsen, og som i Forbindelse med hendes hvide Dragt gav hende et nonneagtigt Udseende. Hun var ubeskrivelig yndig. Hendes hurtige Blik opdagede strax Ditmar, men hun forstod at see lige forbi ham, det var som om han slet ikke var tilstede. Ditmar følte, at der er Noget, som er endnu bittrere at fordøie end Spot, det er: at være overseet. Han saae med hvilken Venlighed hun svarede Vicomte Flavine, med hvilken Beskedenhed hun tog imod alle de Smigrerier, der bleve sagte hende; hun blev engageret til forskjellige Dandse, og endnu havde hun ikke værdiget ham et Blik, ham, som kun levede af hendes Blik. I det samme udvidedes Kredsen, de diplomatiske Damer sank næsten til Jorden, Herrerne bukkede med den dybeste Underdanighed, det var som om Salen i et Nu blev et Par Alen høiere. Det var de kongelige Herskaber, der traadte ind, ledsagede af den spanske Legation, der havde taget imod dem paa Trappen. Et Øieblik efter begyndte Ballet.

Døren til Balsalen var snart spærret af Tilskuere, hele Stuen var fyldt med Mennesker, og Ditmar var nødt til at standse midt i Trængselen. „Hvem er det,

der dandser?" spurgte den gamle Legationsraad, der stod paa Taaspidsen for at se over de Andres Skuldre.

„Det er Grevinde Corsel," svarede Fru Dehn. „Hun er dog unegtelig Prima Donna paa Ballet. Er det ikke Flavine hun dandser med? Ah, regardez donc."

Inden det blev Ditmar muligt at vende sig om, var Grevinden borte igjen, og han erfarede ikke, hvad der havde givet Anledning til dette Udraab, som bragte hans Hjerte til at banke med voldsommere Slag.

„Fru Monsigne falder rigtignok igjennem ved Siden af hende, uagtet Walstein forsikrer, at hun er gudbommelig," sagde en Herre. „Jeg tillod mig forleden at gjøre ham opmærksom paa, at Fru Monsigne ikke var i sin første Ungdom, men han svarede mig med en Replik af Scribe: Elle a quarante printemps, et voilà tout."

De Andre loe. Den gamle Dame med den citrongule Teint og den brandgule Turban, hvorpaa hun iaften havde fæstet en stor Stjerne af Diamanter, — hvilket gav Anledning til at man iaften kaldte hende Dronning Hel, — rettede den Talende: Fru Monsignes Alder var nemlig to og syrgetyve Aar. Men hun meente tillige, at Fru Corsels Skjønhed var af en meget underordnet Art, og at hun tidlig vilde komme til at see gammel ud. Da hun havde gjort denne Bemærkning, satte hun sig i Bevægelse, og da Alt gik af Veien for hende, aabnede hun en Gjennemgang, som Ditmar benyttede sig af for at komme ind i Salen. Her blev han tiltalt af Rosen, som sagde: „Se engang, hvor glad Portugiseren Chevalier Mornez er for sin nye Stjerne; han har faaet Christusordenen netop tidsnok, til at have den paa iaften. Han skotter til den hvert Minut, og der er noget vist

Forelsket i det Blik, som jeg aldrig før har seet ham kaste til Andet end til ægte Leverpostejer. Den Mand er i Grunden en Anachronisme, thi for et Sekulum siden var der dog nogen Udmærkelse ved at faae saadan en Orden." —

„Deres Excellence kommer meget silde, vi havde næsten opgivet Haabet om at see Dem iaften," sagde Lotting til en høi, føer Mand med et jovialsk Ansigt.

„Posten, mon cher, Posten har opholdt mig. Jeg har havt en uhyre Post idag, en ganske forfærdelig Post, jeg har arbeidet som en Hest, for at kunne komme her."

„Jeg vil troe det, Deres Excellence," svarede Lotting. „De er jo en Hercules i Diplomatiken," tilføiede han efter et lille Ophold.

„Det er et charmant Bal," sagde Kammerjunker Pind, som kom lige ud af en Dands. „Et ganske charmant Bal, her mangler aldeles Intet."

„Det Eneste skulde være et lille Parti Forstand til Fordeling," sagde Rosen.

„Jeg beder Dem, tag dog ikke altfor meget Exempel af hvad De seer og hører," sagde Ditmar. „Desuden er Deres Bemærkning ikke engang rigtig; hvor kan der være Mangel paa Forstand, hvor Baron Rosen er tilstede?"

„Nu gad jeg vidst, hvem af os To der er mest uforskammet," sagde Rosen og loe.

„Hvem er den smukke Dame i Sort?" spurgte Lord Walden.

„Det er Baronesse Gyldenstrøm; hun har nylig mistet et Barn, og har taget sig det meget nær. Hun er ganske au désespoir."

Saa burde hun være bleven hjemme, tænkte Ditmar, idet han betragtede den unge sørgende Moder.

„Det er upassende at bære Sorg ved en saadan Anledning, man lægger saagar Hofsorg ved slige Leiligheder," sagde Legationsraaden.

„Der er ingen Dragt, der i den Grad viser Skjønhedens Almagt, som Sorg," sagde Grev Tesch. „Det er ligesom om disse Slør, der efter deres Farve skulde være Gravgevandter, uimodstaaelig begyndte at blomstre, naar de skulle tilhylle Skjønheden."

„Min Gud, Herr Greve, De bliver ganske enthusiastisk," sagde Fru Dehn.

„Jeg beder Deres Naade om Forladelse," sagde Tesch, „jeg hader netop Enthusiasme. Begeistring er en Feberphantasi, en Sygdom, man kun kan helbredes for ved bittre Erfaringer. De kjender min epikuræiske Tænkemaade, dom da selv, om jeg kan mistænkes for Enthusiasme."

„Prinds Poppi gjør en ganske fortvivlet Cour til Grevinde Corsel iaften. Det er en uafbrudt Storm," sagde Lord Walden, som havde lorgnetteret de Dandsende. „Prindsen er en stor Courtiseur," tilsøiede han smilende.

„Prindsen er af de Folk, som regelmæssig fordærve alle Forhold for sig selv," sagde Grev Tesch. „De Herrer, som altid tro sig forpligtede til at spille Forelskede, naar de komme i Nærheden af en Dame, sætte hende strax en garde, og forhindre selv den almægtige Fortrolighed, som er en nødvendig Basis for et interessant Forhold."

„De philosopherer, Herr Greve, for at dræbe Kedsommeligheden," sagde Vicomte Flavine, som arbeidede sig igjennem Trængselen. Han saae ganske velfornøiet ud.

„Jeg tør vedde paa, at De endnu bestandig gjør større Fordringer til Kjøbenhavn, end Paris var istand til at opfylde."

„Allez donc! Paris opfylder enhver Fordring. Veed De ikke nok, at naar le bon Dieu keder sig i Himmelen, lukker han Vinduet op og seer ned paa de Pariser Boulevards? Men Kjøbenhavn! C'est une ville barbare."

„En ægte Pariser," sagde Fosber, da Vicomten gik videre; „han deler Verden i to Dele: Paris og Siberien; uden for Frankrig er Alting Barbari for ham. Og med Alt Det, morer en Pariser sig overalt." —

„Hvad er det for en bevæbnet Neutralitet, Lord Walden taler om med den spanske Legationssecretair?" spurgte Grev Tesch.

„Gud veed det," svarede Fosber. „Efter Minen at dømme skulde man troe, at det var Englands, thi De veed jo nok, hvad et Medlem af Parlamentet svarede Wellington, da han spurgte ham, hvad han forstod ved bevæbnet Neutralitet? Det retter sig efter Omstændighederne, Deres Herlighed; hans britanniske Majestæts Ministre have som oftest oversat det ved: et glat Lag." —

Greven smilte og forlod ham, for at spørge Ditmar, hvorfor han ikke dandsede. Han undskyldte sig med Hovedpine. Medens han vendte sig til Greven, for at give ham dette Svar, standsede Lorgnetten, hvormed Fru Corsel gjennemløb Salen, et Øieblik ved Ditmar. Men han mærkede det ikke; da han igjen vendte sig om, havde Grevinden dreiet sig til den modsatte Side og talede med en af Prindserne. Da han forlod hende, betragtede hun endnu engang Quadrillen og tænkte: „Hvor er dog dette Liv tomt paa Interesser! Hvor jeg seer hen, møder jeg

den samme Ubetydelighed. — Prinds Poppi .... jeg vilde blive Prindsesse .... og kede mig ihjel, og tilsidst blive begravet med en Krone paa Kistelaaget. — Dersom alle disse Mennesker ikke vare saa kedsommelige, vilde de maaskee være meget elskværdige. Flavine? — Han vilde holde mine Heste og Vogne i god Stand, men en Maaned efter Brylluppet havde jeg hørt Alt, hvad han havde at sige mig, og jeg maatte ud af Huset for at faae en ny Tanke at høre. — Lotting? Han vilde dræbe mig med Sarkasmer. Spot og Kjærlighed kunne ikke trives i een Sjæl. — Fosber? Han er forstandig, klog, men man kan ikke lade være at lee af ham, og han er desuden en Nordamerikaner, jeg vilde for Alt i Verden ikke til Nordamerika, intetsteds paa Jorden herster der et værre Aristokrati, end netop der." — Hun standsede et Øieblik ved Kammerjunker Pind, hendes Læber fortrak sig til et Smiil, derefter bevægede hendes Øine sig videre. „Rosen? Han er en ret elskværdig Fusentast, men han er altfor indtaget i sig selv. — Den gamle Legationsraad, — Diplomatiken i Træsnit, næsten i Forstening!.... Det er en forfærdelig Kedsommelighed, der kan herske paa et animeret Bal. — Der staaer Ditmar — Ditmar, —" gjentog hun endnu engang for sig selv, og faldt atter i Tanker. Hun gjennemgik deres første Møde, de enkelte Glimt af et indre Liv, hun havde iagttaget hos ham. Hendes Ansigt bar Udtrykket af en veemodig Tilfredshed, idet hun betragtede den unge Mand, som netop talede med Baron Rosens Søster, og som paa Grund af sit Venskab for Broderen talede med mere Liv, end han ellers forraadte i Samtale med Damer.

„Han kan endogsaa smile," sagde Grevinden ved sig selv, som om hun havde antaget det for en Umulighed.

„Det klæder ham smukt at smile," det er ikke mere denne engelske Kulde, som næsten kan gjøre den Stue, han er i, et Par Grader koldere end alle de andre Værelser. Men det er kun øieblikkeligt. det er strax igjen det gamle Alvor. Han keder sig ogsaa, ligesom jeg .... Er denne elendige Kedsommelighed da Verdens Bestemmelse? Skulde der ikke gives nogen anden Lykke, end denne afmaalte Følesløshed?"

Vicomte Flavine havde allerede i nogle Minuter conversert Grevinden uden at hun mærkede det; han talede om Drapperierne omkring Vaabenerne og om Marschalinde Monsignes smukke Toilet. Da Fru Corsel endelig bemærkede hans Nærværelse, spurgte hun med en Mine, som kun altfor meget røbede, hvor langt hendes Tanker havde været fraværende, og som ganske forvirrede den stakkels Vicomte: „Kjender De Baronesse Rosen? Er hun forlovet? Det er et ganske charmant Bal iaften."

Flavine udtømte sig i Gisninger, men da Grevinden vedblev at være adspredt, forlod han hende med en forhøiet Agtelse for hendes Genialitet; han vidste, at Distraction er et Kjendetegn paa Genialitet. Baron Salla havde jo Lov til at træde sig selv og hele Verden paa Fødderne, til at svare i Øster, naar man spurgte i Vester, til at gjøre Alting forkeert, med eet Ord, og hele Corps diplomatique sagde om Salla, at han var et Geni.

Grevinden sank atter hen i sine forrige Betragtninger, idet hendes Blik ofte faldt paa Ditmar, som dog ikke kunde møde et eneste af hendes Øiekast. At han saa tidt saae hen til hende, fornærmede hende, hendes Ansigt antog efterhaanden et Udtryk af fornem Ligegyldighed, thi hendes Tanker afmaalte med Stolthed den

Afstand, der var imellem dem. Omsider reiste hun sig, og gav en Herre, der engagerede hende, Haanden, for at bandse den ubehagelige Følelse bort, som denne Afmaalen havde foraarsaget hende. Ditmar dreiede sig om i det Samme og forsvandt iblandt de Herrer, som spærrede Døren; han var ked af at vente paa et Blik, „som man forsætlig unddrog ham, for at krænke ham."

Overalt den samme forvirrede Sværm af Diplomater og Hofkavallerer, som stode i Grupper og talede sammen eller trængte sig imellem hverandre for at komme til at see, eller omringede Prindsernes Spilleborde og toge Deel i Pareerne, og af Tjenere, som løb om med Forfriskninger. Damerne havde næsten udelukkende besat Balsalen og de nærmest til den stødende Kabinetter. Ditmar standsede ved en Dør, hvorfra han af og til kunde see Forvirringen i dens fulde Udstrækning. Her havde flere Herrer samlet sig. De talede om en af de danske Ministre, som til deres Forundring endnu holdt sig paa sin Post. Men da hans Navn ikke blev nævnt, var det mørke Taler for ham; han havde endnu ikke lært den Kunst, at sammensætte af Brudstykker. Til sin store Forbauselse hørte han, at disse fremmede Herrer talede som en Flok Hovmestre, der afhandlede deres Elevers Evner og Forhold.

„Det er et mærkeligt Exempel paa Regjeringens Vedholdenhed ved de Valg, den engang har gjort," sagde en Herre. „Men Popularitet gjør ikke noget til Sagen i Danmark."

„Man har i Danmark næsten den samme thibetanske Vedhængen ved Personer, som i Østerrig ved Systemer," sagde Fosber; „thi ligesom der i Thibet igjennem Aarhundreder bestandig har regjeret den samme Dalai-Lama, saaledes har ogsaa igjennem Aarhundreder den

samme Minister regjeret i Østerrig. I Danmark er en Minister en Mand, om hvem man kan sige: il ne peut sombrer. Lykkelig Den, som først er kommen saa vidt."

Ditmar, der var ked af at høre de bestandige Udfald paa Danmark, som disse Herrer ikke holdt tilbage, fordi de Alle antoge ham for en Udlænding, begav sig nogle Skridt videre til en anden Gruppe. Her var det Damerne, det gik ud over.

„Det er en ganske net Maade, Comtessen der slaaer Øinene ned paa," sagde Liskow; „hun gjentager det regelmæssig hvergang hun figurerer med Flavine, det maa have Noget at betyde."

„Det vil sige saa meget som: jeg kunde være meget aimabel imod Dem, hvis jeg ansaae Dem for værdig dertil," sagde en Herre.

„De danske Damer vise for meget af deres smukke Skuldre," sagde en Anden; „see engang den Dame, som dandser med Grev Priben, Kjolen er ikke meget langt fra at falde af hende."

„I en vis Klasse skal man kunne gjøre Affairer her tillands," sagde en ung, nylig ankommen Udlænding; „man har sagt mig, at det skal være meget let at slutte Connaissancer her i Kjøbenhavn."

„Saa meget er vist," svarede en Anden, „at de danske Damer løbe paa Gaderne fra Morgen til Aften. Intetsteds paa hele Jorden seer man saadanne Skarer af Damer, som paa Kjøbenhavns Gader."

„Det kan give Anledning til Intriguer," sagde den Første. „Man har sagt mig, at naar man kun selv er en Smule entreprenant, kan man let komme i Liaisons."

Meningerne herom vare deelte. Prinds Poppi

traadte hen til dem, og for at afgjøre Spørgsmaalet sagde han med sin Fistelstemme: „Næsten alle danske Damer ere kokette, og man kan gjøre brillante Affairer her, — efter min Erfaring," tilføiede han med Selvtilfredshed.

Ditmars onde Lune var nær ved at bryde ud ved at høre denne Samtale. Han vendte sig om imod Prindsen med et langttrukkent: „Saa?"

Neapolitaneren antog det for en Opfordring, og fortalte en vidtløftig Historie om et Bekjendtskab, som han uden synderlig Uleilighed havde stiftet i Kongens Have, med „en udmærket smuk Dame". Ditmar meente, at det derfor ikke var afgjort, at hun hørte til de bedre Klasser. Ogsaa det var Tilfældet, sagde Prindsen, og nu fortalte han mange nærmere Omstændigheder, som Beviis for sin Paastand. Ditmar saae skjødesløs til ham og sagde: „Det er en vidunderlig Historie."

Ved disse Ord maalte Prindsen den Talende, og gjenkjendte den Herre, der engang tidligere havde gjendrevet hans Beretning om Cap Scague. Han blev opbragt over saamegen Driftighed og sagde: „Men jeg siger, at det forholder sig saaledes. Jeg siger det, hører De?" Og i Følelsen af den Værdighed, han repræsenterede, bestræbte han sig for at give sig en kongelig Holdning.

I den Stemning, Ditmar var i, kom en Strid ham netop meget tilpas. Han betragtede Prindsen, smilte og rystede paa Hovedet. Prinds Poppi blev rød som Blod, han kunde neppe fremføre de Ord: „Mine Herrer, jeg giver Dem mit Æresord, det kan vel opveie denne Herres Tvivl. Historien er bogstavelig saaledes, som jeg har fortalt den."

Paa Alles Ansigter læste man tydelig, hvor ubehagelig denne Strid var Diplomaterne. Naturligviis havde de erklæret sig imod Ditmar, hvis ikke hans bekjendte Renommee for at være en farlig Modstander havde bundet deres Tunger. Men deres Miner forraadte nokſom, at de gave Prindſen Ret. Dennes Harme gav Ditmar hans Roligheb tilbage, han følte Nødvendigheden af at bevare koldt Blod. Han maalte endnu engang Prindſen med det ſamme ligegyldige Blik, og ſagde derpaa med et Smiil, ſom indeholdt en blodig Satire, og bragte hans Modſtander til at forſtumme: „Da det altſaa ikke er Prinds Poppis Spøg, ſom jeg troede, maa jeg takke Hans Høihed i Deres Alles Nærværelſe, mine Herrer, for den Compliment, han har gjort min Charakteer, ved at meddele mig dette Æventyr, hvorved Damen naturligviis har havt en ubetinget Tillid til hans Discretion. Min Prinds, De har viiſt mig en Tiltro, ſom visſelig ikke ſkal blive ſkuffet. Jeg veed i Sandhed ikke, hvorledes jeg ſkal takke Dem for en ſaa ſmigrende Tillid til en Danſk.“ Ditmar bukkede dybt for Prindſen og forlod ham. I Døren mødte han Grev Teſch, ſom rakte ham Haanden og hviſkede: „Bravo, min Ven. Der har De paa eengang tugtet en Sladderhank og ſkaffet Dem en halv Snees Fjender paa Halſen, thi alle disſe Herrer beundre Dem nu, og Beundring kan ikke forenes med Venſkab. At glimre er det Samme ſom at ſaare Andres Egenkjærlighed, og Egenkjærlighed er den hevngjerrigſte af alle menneſkelige Følelſer.“ Ditmar vidſte ikke ret, om han ſkulde tage Grevens Ord ſor Roes eller for Dadel; han ſmiilte, thi det kunde gjelde for Svar i begge Tilfælde.

Grevinde Corſel havde ſiddet i en Sopha bag Døren

og ikke tabt en Stavelse af denne Samtale; uden at see den Talende, havde hun gjenkjendt alle Stemmerne. Hun reiste sig et Øieblik efter; Ditmar stod atter i Døren til Balsalen. Grevinden gjorde en Omvei, for at komme igjennem den samme Dør. Da hun stod lige for Ditmar, hos hvem en bitter Følelse imod Alt, hvad der omgav ham, i dette Øieblik havde afløst den forbigaaende Selvtilfredshed, heftede hun sine Øine paa ham med en uimodstaaelig Velvillie og sagde: „Grev Ignazi vil blive meget ulykkelig, hvis han seer een af sine Gjester med et saa alvorligt Ansigt. — Deres Mine, Herr Ditmar, er næsten en Satire paa Festen. — Min Gud, De forskræk-ker mig," tilsviede hun, da Ditmar endnu ikke gjorde Mine til at svare, „har De begaaet en Misgjerning, som De nødvendigviis maa angre?"

„Deres Naade mener, at jeg atter har begaaet Noget, som er inconvenable," svarede Ditmar med et Buk, idet han rødmede halvt af Glæde, halvt af Fortrydelse.

„Tvertimod," sagde Grevinden, og hendes Ansigt blev i det Samme alvorligt, „jeg troer netop, at De forstaaer at vurdere dette Ords sande Betydning." Ditmar betragtede hende saa stivt, at det nødte hende til at slaae Øinene ned. Hun taug et Øieblik, derpaa sagde hun med mere Livlighed: „Jeg bilder mig ind, at De betragter denne Fest med samme Øine som jeg; er det ikke paafaldende, at man ved alle vore Festligheder kun træf-fer melancholske Ansigter? Det er ligesom om al Glæde var banlyst fra disse Forsamlinger, hvor dog alt det Udvortes er tilstede, som udkræves til en Fest. Det er kun den indvortes Deeltagelse, der mangler. Hvorfra skriver al denne Melancholi sig?"

Grevindens lette Tone smittede ogsaa Ditmar. Han

vilde intet Besynderligt finde i, at hun, den almindelig Forgudede og Tilbedte, saae Ulykkelige rundt om sig. „En saa sad Compliment havde jeg ikke ventet af Dem," sagde hun, „i det Mindste ikke som Svar paa en dybsindig Bemærkning. Kan De da ikke føle, hvor sandt det er, at Adspredelse er en Datter af Kummer? Lykken behøver ikke denne rastløse Bevægelighed. Kunde De virkelig saae i Sinde at gaae i Soiree, naar der var hændet Dem noget meget Lykkeligt?"

„Jeg forsvarer Soireerne," sagde Ditmar, „thi jeg har tilbragt de lykkeligste Øieblik i mit Liv i Soireer."

„I München maaskee," sagde Grevinden, „fordi De var forelsket i Prindsesse Theodolinde. Jeg hørte Noget derom, — jeg troer det var paa Dampskibet, da jeg kom hertil; — jeg havde ikke Andet at bestille, end at lytte til alle de Samtaler, der bleve førte rundt om mig, saaledes fik jeg ogsaa det at vide."

„Paa Dampskibet," — gjentog Ditmar langsomt. — „Og formodentlig fandt Fru Grevinden det meget inconvenable, at jeg tillod mig at .... at være .... engang at have været forelsket, — for at bruge Deres eget Udtryk, — i en Prindsesse?"

„Tvertimod, jeg deelte Deres Smag. Thi jeg forudsatte, at Deres Følelse var bygget paa noget Bedre end Forsængelighed. — Men disse Betragtninger føre os for vidt fra vort Bal. De dandser ikke?"

„Jeg er kun forestillet for meget faa af disse Damer," sagde Ditmar undskyldende.

„Saa dands med dem, De er forestillet for," svarede Grevinden smilende. „Jeg er for Exempel iblandt de Lykkelige; men De vil maaskee ikke dandse med mig."

„Fru Grevinde!"

„Herr von Ditmar, hvortil denne høitidelige Tone? Dersom De ikke skynder Dem at engagere mig, kommer Poppi Dem i Forkjøbet. — Der seer man, hvad Misunderlse kan udrette," vedblev hun, da Ditmar førte hende til Qvadrillen, „det er denne smukke Følelse, jeg kan takke for den Ære at dandse med Dem." De sidste Ord sagde hun næsten med Spot. Men Ditmar var i dette lykkelige Øieblik ikke stemt til at finde nogen Braad i hendes Ord.

Til Trods for sit ubehændige Legeme havde Prinds Poppi virkelig havt i Sinde at engagere Fru Corsel. Da Ditmar førte hende bort, ligesom han vilde tiltale hende, stod han et Øieblik stille og saae efter dem, inden han ret kunde fatte, at Kongen af begge Siciliernes Repræsentant to Gange paa een Aften maatte finde sig i at lade sig overvinde af en saa obscur Person. Derpaa arbeidede han sig igjennem Qvadrillen og stillede sig bag ved Grevinden, som uden at bemærke ham fortsatte Samtalen med Ditmar.

Der er en Maade, hvorpaa man ustraffet kan hevne sig, da den allerede i sig selv indeholder Umuligheden af at blive krævet til Regnskab derfor. Denne anvendes ofte i den store Verden, og Prinds Poppi fandt det dengang overeensstemmende med sin Værdighed at tage sin Tilflugt dertil. Han forfulgte Ditmar med et vist hovmodigt Blik, medens denne talede med Grevinden, et Blik, som hurtig blev kastet paa andre Gjenstande, saasnart Ditmars Øie mødte hans, men som hvergang paa sin Flugt var ledsaget af et Par optrukne Øienbryn og et Smiil, der meget lignede Spot. Ditmar bed sig i Læben, thi han følte, at her var Prindsen hans Overmand, og indsaae, hvor vanskeligt det er, at kræve

Nogen til Regnskab for hans Smiil. Grevinden bemærkede det ogsaa, hun bad Ditmar at bringe hende et Glas Gelee, og da han kom tilbage med det, havde hun imidlertid forandret sin Stilling, saa at han kunde unddrage sig Prindsens Blik, uden at det lod som om han flyede for det. Baron Rosen traadte hen til dem og blandede sig i Samtalen, men med sin sædvanlige Flygtighed opholdt han sig kun et Øieblik, da han havde engageret Fru Corsel til den næste Française, og Ditmar til at være sin Vis-à-Vis, forlod han dem uden at agte paa Ditmars Indvending, at han aldrig dandsede Françaiser. „Hvorfor ikke?" spurgte Grevinden, „De kan umulig have saa slet en Smag, at foretrække denne forcerede Løben, som man kalder en Vals, for en ordentlig Contredands."

„Jeg foretrækker Valsen," sagde Ditmar; „det er den eneste Dands i hvilken man kan sige, at man udelukkende dandser med sin Dame. Valsen giver Rettigheder, som i mine Øine hæver den over alle Dandse."

I det samme traadte Prinds Poppi frem, og bad Grevinden om at turde valse med hende. „Dersom min Kavalleer tillader det," svarede hun smilende, og nødte saaledes Prindsen til i det mindste at vende sig til Ditmar, som besvarede det med et stumt Buk. Den kolossale Neapolitaner havde ikke beregnet, at Valsen var for hurtig for en usvet Dandser; denne Anstrengelse overgik næsten hans Kræfter, og han førte aandeløs Grevinden tilbage til hendes Plads. Prindsen dandsede ellers aldrig. Dette første Forsøg vakte almindelig Opmærksomhed, og Rosen bad Anføreren for Orchestret om at sige ham Navnet paa den nye Orpheus, der havde componeret Valsen med samme Held som den gamle Orpheus, hvis Musik fordum bragte Fjeldene til at dandse.

Grevinden var den Eneste, som ikke smilte, da denne besynderlige Dands var tilende. Hun fortsatte Samtalen med Ditmar, som om den slet ikke var bleven afbrudt. „Og Grunden hvorfor De ikke vil dandse Française?“ spurgte hun.

„Jeg har egentlig ikke nogen anden Grund, end at jeg engang har forsvoret det,“ sagde Ditmar. „Det er af de Eder, som man holder, indtil man faaer en god Undskyldning til at bryde dem.“

„Dersom det er Tilfældet, vil jeg give Dem en Undskyldning. De kan jo bilde Dem ind, at jeg har forlangt det af Dem. Men det er maaskee ikke nogen tilstrækkelig Grund lil at overvinde en Samvittighedsskrupel.“

„En fuldkommen tilstrækkelig Grund, Fru Grevinde, jeg frygter kun, at min Indbildningskraft ikke er tilstrækkelig for at tilveiebringe saa store Indbildninger, — eller at Klogskab paalægger mig at kæmpe imod den, hvis Deres Naades smigrende Godhed skulde vække min Phantasi af den Dvale, som nu er dens hele Lykke.“ De sidste Ord tilføiede han hurtig, fordi det forekom ham, at et Smiil paa hendes Ansigt stod i Modsætning til hendes Ord.

„De er meget mistænksom, Herr von Ditmar,“ sagde hun. „Det var virkelig min Mening ikke at befale Dem det, men derimod at bede Dem derom. De er meget mistænksom.“

„Nei, tilvisse ikke imod Dem,“ udbrød Ditmar med Varme. Grevinden vendte sig i det Samme til sin Naboerske og sagde nogle Ord til hende, idet hun rettede paa hendes Pynt.

„Selskabet er meget blandet iaften,“ sagde Prinds

Poppi til Baron Salla, som stod lige bag ved Ditmar. „Her er alle Slags Folk, endogsaa Privatsecretairer, — maaskee Kammertjenere med, naar man seer sig ret om. Jeg holder ikke af denne soi-disant liberale Sammenblanding. Jeg begriber ikke, hvorledes saadanne Folk bære sig ad, for at trænge sig ind iblandt os; der hører dog en temmelig Portion Uforskammenhed dertil." Uagtet Prindsen talede sagte, var det netop høit nok til at høres af Ditmar.

„Hvad behager?" spurgte Salla. Prindsen gjentog sin Bemærkning i Udtog. Baronen taug og trak paa Skuldrene.

„Siig De mig engang: er Cap Scague et Bjerg eller er det en Dal?" vedblev Prindsen.

„Cap Scague? . . . . I Sandhed, jeg er ikke ganske underrettet derom; men jeg formoder at det maa være et Bjerg."

„Naturligvis; har man nogensinde hørt, at en Dal heb Cap? Det er som om man vilde kalde Montblanc en Dal. Veed De hvad, man maa være saa uvidende som en Dansk, for at sige en saadan Urimelighed."

Det kogte i Ditmar af Forbittrelse. Han vendte sig hurtig imod Prindsen og sagde: „Hvad mener De dermed?"

„Jeg? Jeg mener at man ikke behøver at reise til Danmark, for at lære hvad et Bjerg er."

„De har altsaa ingen bestemt Hentydning villet lægge i Deres Ord?"

„Jeg lægger den Mening i mine Ord, som det behager mig at lægge deri," svarede Prindsen, og hans Stemme blev endnu mere pibende end sædvanlig, „men

jeg indlader mig ikke paa at fortolke mine Ord for den Første den Bedste."

Ditmar vilde atter have svaret, men i det Samme faldt et Glas klirrende paa Gulvet, og overøste Grevindens hvide Kjole. Hun gjorde et hurtigt Skridt til Siden og udbrød: „Min Gud, Baron Salla, De er ogsaa altfor distrait. Hvor kan de nænne at lade min stakkels Kjole undgjælde for det afskyelige Cap Scague.»

„Jeg, Fru Grevinde?" udbrød Salla forskrækket.

„Det er besynderligt med disse genialske Mennesker," sagde Grevinden leende. „Jeg tør vedde paa, at De ikke engang veed, at De af Iver for Cap Scague stødte Glasset ned af Consolen med Albuen. Ak, min Gud, hvilket Nederlag! Men det er Deres Skyld, min Prinds, hvorfor er De saa vantro. Cap Scague er ikke noget Bjerg, det forsikrer jeg Dem. Hr. von Ditmar, Deres Arm, De maae tillade mig at træde ud af Qvadrillen."

Medens Baron Salla gjorde mange Undskyldninger for sin Mangel paa Behændighed, og Tjenerne samlede Skaarene op, førte Ditmar Grevinden til et Sidekabinet, hvorfra hun strax forsvandt igjennem Døren til de indre Værelser. Salla maalte endnu engang Afstanden fra Consolen til Albuen, og kunde ikke ret begribe dette Uheld. „Jeg maa have staaet nærmere end jeg troede," sagde han til Prindsen; men denne hørte det ikke, thi han forfulgte sin Rival med et harmfuldt Blik og en endnu harmfuldere Tanke.

Ditmar kastede sig i Sophaen, i det længst bortliggende Værelse, og overlod sig til sine Tanker. Den samme Vals, som han havde dandset med Grevinden paa hendes egen Opfordring, blev endnu bestandig spillet; denne Afvexling af brusende og smeltende Toner forekom

ham som en Skildring af hans Liv. Han glemte den stolte Prinds Poppi og det hele forsamlede Selskab, han tænkte kun paa Grevinden. — „Hun er ikke vred paa mig, hun ringeagter mig ikke. Hvormed har jeg fortjent saa megen Godhed? Hun, den smukkeste Dame paa hele Ballet, den elskværdigste, som er en Gjenstand for almindelig Hyldest, som staaer saa høit over alle dem, der omgive hende!" — Hans Egenkjærlighed var smigret, han glemte den sørgelige Rolle, han selv havde tildeelt sig, den tilsidesatte Underordnedes. Den gamle Legationsraad satte sig ved Siden af ham og vilde absolut indlede en Samtale; men Ditmar, som ikke vilde opgive et Minut af sin Lykke, bragte ved Omveie Talen paa Grevinde Corsels Familie. Legationsraaden var en ivrig Heraldiker, og som saadan bevandret i alle adelige Familiers Historier; han fortalte, at Familien Corsel nedstammede fra en af Carl den Stores Generaler, og at den bestandig havde udmærket sig, saavel i Krigen som i Diplomatiken. En Corsel havde taget Deel i Korstogene med et Compagni Landser, han var, efter mangen tapper Daad, bleven fangen af Tyrkerne og levende flaaet, derfor førte Greven endnu et blodigt Hoved i sit Vaaben. Henrik den Fjerde havde forøget Skjoldmærket med en gylden Spore, til en Erindring om at en Grev Louis de Corsel, ved et fortvivlet Ridt igjennem den fjendtlige Leir, havde bragt en Efterretning, der havde frelst hele Armeen. Denne Louis Corsels Moder havde med egen Haand dræbt en utro Page, som havde skjult sig bag hendes Gemals Seng, for at myrde ham, naar han var falden i Søvn. En Corsel havde indledet alle Underhandlingerne, fra fransk Side, til den store Fred i Utrecht, „et uhyre diplomatisk Værk, som jeg engang skal fortælle Dem mere

om," sagde Legationsraaden. Grev Corfels Moder havde som ung Pige to Gange reddet sin Faders Liv under den franske Revolution, og havde kun ved et Tilfælde undgaaet at blive myrdet tilligemed ham, da hun ikke vilde forlade ham. Han havde været en Tilhænger af Folkepartiet, men dette kunde ikke redde ham, og Danton lod ham myrde saa godt som i Armene paa hans Datter. „Det er en høihjertet Familie," vedblev Legationsraaden, som kan støtte sig paa ærefulde hiſtoriſke Erindringer. Den nulevende Grevinde er ikke vanslægtet, men det føler hun ogsaa; hun er stolt af sit Navn, som hun har antaget igjen, og foretrækker for et fornemmere spansk Navn, der dog tilkommer hende med Rette, og som nok kunde begrunde Succesſionsfordringer engang i Tiden. Men hun er ligesaa uegennyttig som stolt, — à la bonne heure, hun er rig nok dertil, uagtet jeg mener, at man aldrig bør gøre noget Skridt, hvorved man definitivt opgiver en Pretenſion; det er upolitiſk." —

Ditmar slog Armene overkors og saae ned. „Det er den uhyre Overvægt, de have over os Andre, hvis Familier have opgivet deres Hiſtorie," sagde han ved sig selv. „De kunne leve i en Fortid, der ogsaa hører dem til, og som hæver dem langt over de Hverdagstanker, der syselsætte os Andre og binder os til det jammerlige Øieblik, hvori vi leve. — Og de have ikke nødig at gjøre deres Livsophold til en Hovedgjenstand for deres Tænkning og forbittre ethvert lykkeligt Øieblik med et Regneſtykke over det Kommendes sparsomme Indtægter. — Hun er rig nok dertil, — hvorfor er jeg ikke blot saa meget uafhængig, at jeg kan gaae en eneſte Aften paa Bal, uden at maatte anstille Betragtninger over min Fattigdom? — Dette underordnede Afhængig-

hedsforhold til Grev Teſch forbittrer mig mit Liv; hvor venlig han end er imod mig, forekommer det mig dog altid ſom Naade. — Naade .... det er det afſkyeligſte Ord i hele Sproget.“ —

Ditmar var ſaa fordybet i ſine Betragtninger, at han neppe mærkede, at Grevinde Corſel og nogle Damer traadte ind i Værelſet. Han ſprang op, Grevinden tog Afſked med Damerne; da hun gik forbi Ditmar, ſtandſede hun og ſagde: „Om Forladelſe, min Herr Philoſoph, vi forſtyrrede Dem i Deres dybſindige Speculationer. Tør man vide, hvad der atter var Gjenſtanden for ſaa alvorlige Betragtninger, medens hele Verden rundt om Dem hengiver ſig til Glæden.“

Ditmar var træt af at pine ſig ſelv; af Stolthed tilſtod han aabenhjertig, hvad han tænkte paa. Grevinden betragtede ham med et Smiil, ſom var en Blanding af Venlighed og Veemodighed. Ditmar blev rød, idet han talede om ſin Armod til En, der var ſaa rig; men han hævede Panden, for at tilkjendegive at han havde Mod til at bekæmpe det Misforhold, Skjebnen havde ſtillet ham i. Fru Corſel bemærkede ved ſig ſelv, at hun aldrig havde ſeet Nogen ſmukkere, end Ditmar var i dette Øieblik. Idet hun kaſtede ſit Shawl om ſig for at gaae, ſagde hun: „Jeg antog Dem tidligere for at være miſtænkſom, men nu tager jeg mine Ord tilbage; thi jeg troer, at Stolthed er Deres Hovedpaſſion, maaſkee Deres eneſte Paſſion.“

„Min Hovedpaſſion,“ gjentog Ditmar, „min eneſte Paſſion? De har Ret, Fru Grevinde, jeg har kun een Paſſion, og den er langtfra ydmyg. Men derſom jeg er ſtolt, er det Dem, der har bevirket det. Deres Godhed, Deres Overbærenhed har gjort mig ſtolt, — for ſtolt til

at lade mig ydmyge for Den, som har hævet mig langt over mig selv. Men med al min Stolthed er jeg kun en Slave af . . . .“

„Og ikke desto mindre maa De beflitte Dem paa Ydmyghed,“ afbrød Grevinden ham. „Jeg vil sætte Deres Selvbeherskelse paa Prøve, og derfor beder jeg Dem at undgaae Prinds Poppi. Han har i Sinde at fornærme Dem, hans Stilling letter ham denne Hensigt . . . .“

„Og *min* nøder mig til at taale det,“ afbrød Ditmar igjen Grevinden.

En let Rødme foer over hendes Ansigt, idet hun vedblev: „Og Deres bør hæve Dem over en saadan Mangel paa Opdragelse, der sætter en Prinds paa samme Trin som hans Kammertjener. De bør ikke glemme, at en saadan Strid ikke kan være vort Kjøn behagelig, — mig vil den være personlig ubehagelig,“ tilføiede hun halv sagte.

Ditmar bukkede taus. „Jeg har altsaa Deres Ord, min stolte Herre, og venter, at De løser den paa en værdig Maade. Jeg tiltroer Dem at kunne gjøre det. — Det fornøier mig ret, at tænke mig Prindsens Hensigt tilintetgjort; der hører fiint Spil til, men De har engang iaften viist hvad De formaaer, naar De ikke lader Dem henrive. Vær altsaa koldsindig, thi jeg har ikke hvergang et Glas Limonade ved Haanden for at afværge en Skandal.“ Ditmar betragtede hende spørgende.

„Troer De da, at den stakkels Salla virkelig var saa distrait som jeg beskyldte ham for?“ vedblev hun. „Den stakkels, uskyldige Salla, han forfølger mig endnu med Undskyldninger for sin Ubehændighed, og hans hele Feil bestaaer i, at han stod saa beleiligt. Lad Dem al-

drig forlede til at blive beſtrait, jeg giver Dem dette Raad, fordi jeg ſynes, at De ikke er ganſke fri for at falde i Tanker paa urette Tid og Sted. Den, der er diſtrait, er en Boldt for Enhver, ſom ikke er det, mærk Dem det; og da jeg nu har givet Dem Regler nok at grunde paa, vil jeg ſige Dem Farvel, thi min Vogn venter."

Grevinden neiede hurtig for ham, trak Shawlet ſammen om ſig og forlod Salen; i det Øieblik hun var i Døren, foer Ditmar op ſom af en Bedøvelſe, nu blev det ham først klart, at hun forlod ham. Han gjorde et hurtigt Skridt efter hende, greb, næſten uden at vide af det, den flagrende Flig af hendes Shawl, og førte den til ſine Læber uden at ſige et Ord. Grevinden vendte ſig halvt imod ham, trak ſagtelig Shawlet ud af hans Haand og lukkede Døren efter ſig. Ditmar tumlede tilbage paa Sophaen. Prinds Poppi og den gamle Legationsraad traadte ind ad den modſatte aabne Dør. Ved Synet af ſin Modſtander foer Ditmar op og flygtede ud af Salen. Forværelſet var tomt, Grevinden var allerede borte; han ſtyrtede ned ad Trapperne, men i det Samme rullede hendes Vogn ud af Porten. Ditmar ſtandſede et Øieblik indtil den ſidſte Lyd af de rumlende Hjul havde tabt ſig i det Fjerne; da ſlog han Kappen om ſig og gik langſomt hjem. —

Saasnart Ditmar den følgende Dag, efter en søvnløs Nat, havde endt de mangfoldige Forretninger, Skjebnen i Skikkelse af Grev Tesch havde faaet i Sinde at bebyrde ham med, og som aldrig før vare forekomne ham saa besværlige, ilede han til Grevinde Torsels Bolig. „Grevinden var visibel.“ Da Tjeneren førte ham igjennem de forreste Værelser, standsede han flere Gange, det var som om hans Fødder klæbede fast ved Gulvet, men det var kun øiebliklig, og han fortsatte atter sin Vandring. Hans Phantasi udmalede ham, hvorledes Grevinden nu sad alene i en eftertænksom Stilling; enten skulde hendes Bog, eller, hvis hun ikke havde læst, hendes Haandarbeide hvile ved Siden af hende. Den ene Haand maatte være støttet til Kinden, den anden . . . Tjeneren aabnede Døren, inden Ditmar havde endt denne Udmaling, som maaskee havde sluttet med et Knæfald for den eensomme Gudinde. Men hvor langt er Virkeligheden som oftest fra Phantasiens Drømme!

I den store Sal, som var Grevindens Dagligstue, vare to Personer, som man med al god Grund kunde antage for Døvstumme. Den Ene, en Herre paa nogle og tyve Aar, høi og smækker, med sort Haar og sorte Øine, sad med det ene Been strakt langt ud paa Gulvet over det andet, og morede sig med at betragte sine smalle Pariserstøvler fra alle Sider. I den høire Haand holdt han sin Hat, den venstre hang ved Tommelfingeren fast i Ærmegabet af en karmoisinrød Fløiels Vest, oven over hvilken han bar en Guldkjæde med en Lorgnet, som hang frit uden paa Vesten. Ditmar havde aldrig seet ham før. Den Anden var den engelske Attaché, Herr Swinton, som Ditmar flere Gange havde seet i Soireerne, en ung Mand med et blond, ægte engelsk Ansigt; hans yderst

elegante Paaklædning røbede en ſtuderet Skjødesløshed. Ogſaa han foretrak den halv liggende for den ſiddende Stilling; han havde taget ſin Plads i en Sopha, og havde ſtablet forſkjellige broderede Puder op rundt om ſig. Ankelen af hans venſtre Been laae paa det høire Knæ, den høire Haand hvilede, uden Hensyn til den hvide Alunshandſke, paa Vriſten af Støvlen og holdt ſaaledes Benet i dets Leie. Hatten laae i Sophaen ved Siden af ham, med den venſtre Haand holdt han en Bog, hvori han læſte. Da Ditmar traadte ind af Døren, beſvarede han kun dennes Hilſen med et næſten umærkeligt Nik med Hovedet, idet han ſaae op over Randen paa Bogen og ſtrax vedblev ſin Læsning. Herren i Læneſtolen gjorde en meget dyb Bøining med hele Legemet, men uden at forlade ſin Stilling, derpaa greb han Lorgnetten og rettede den paa Ditmar, ſom følte ſig ret ilde tilmode lige over for disſe to ſtumme Perſoner. For at ſkjule den mismodige Stemning, ſkuffet Forventning havde ſat ham i, bladede han i de forſkjellige Digte og Memoirer, ſom laae paa en af Conſolerne, og vendte næſten Ryggen til de to uſelſkabelige Herrer.

Omſider hørtes Dameſtemmer i det tilſtødende Værelſe, hvilke kom nærmere. Ditmar lukkede ſin Bog og reiſte ſig, Herren i Læneſtolen trak Benet til ſig, men bevarede for Reſten ſin ſkjødesløſe Stilling. Engellænderen rørte ſig ikke, førend Damerne allerede var i Døren. Det var Grevinde Corſel og Marſchalinde Monſigne. Den ubekjendte Herre blev modtaget med megen Hjerteligheb af Grevinden, der foreſtillede ham for de Tilſtedeværende ſom ſin Fætter, Marquis de Cantal, der ſamme Dag var kommen directe fra Paris for at gaae til Stockholm, hvor han var anſat ſom Legationsſekretær. Der-

paa vendte hun sig til Ditmar og gjengjeldte hans meget dybe Hilsen med en lignende, saa aldeles i de diplomatiske Former, at han ønskede sig mange Mile borte. Og det var den samme Kone, der tolv Timer før med et eneste Ord havde lægt alle de blødende Vunder, som truede med at myrde hans Sjælefred! —

Samtalen dreiede sig om politiske Nyheder, om de sidste Pariservodder, og om de nydelige Smaating, Marquien havde medbragt til sin smukke Cousine, og som han allerede tidlig om Morgenen havde fundet Leilighed til at overlevere hende. Altsaa havde han været her før Ditmar, han havde sandsynligviis seet Grevinden alene, i Morgendragt — Ditmar følte, hvorledes Skinsygen greb ham med langt større Magt, end den havde anvendt for at pine ham, naar Prinds Poppi nærmede sig Grevinden. Det var en forbittret Hævngjerrighed, der i dette Øieblik gjennemfoer hans Hjerte med en isnende Kulde; thi at hun havde talt venlig med Ditmar om deres forskjellige Fædreland, at hendes Øine havde mødt hans ved et smukt Sted i en Concert, at hun havde opfordret ham til hellere at danse, naar han var paa Bal, end spille en Statists Rolle, og at hun havde væltet et Glas over sin Kjole, for at forebygge et uanstændigt Klammeri, — det havde i hans Øine allerede begrundet Eneret til hendes Elskværdighed, og at skulle dele denne med en Fremmed, var ham utaaleligt. Denne Fremmede var oven i Kjøbet hendes Slægtning, et tidligere og nøiere Bekjendtskab, ung, smuk, rig og fornem. Medens Ditmar sad hensunken i disse Betragtninger, overhørte han, at Grev Corsel blev nævnet som Deeltager i Morgensamtalen, at Grevinden spøgte med sin Fætter over den Cour, han havde gjort til en bekjendt Dame i Paris, som hun

troede, at han var forlovet med, og at han blev omtalt som altfor flygtig til at være farlig. Alle disse Oplysninger, der vilde have virket saa velgjørende paa hans oprørte Sind, undgik hans Opmærksomhed, og han maatte langsomt, ad Fornuftens knudrede Vei, tilkæmpe sig en roligere Stemning. Da han atter henvendte sin Opmærksomhed paa Samtalen, angik denne Personer i Paris, der vare ham aldeles ubekjendte, men den overtydede ham om, at den store Verden er eens overalt.

„Onkel Matthieu er kommen ind i Finantserne," fortalte Marquien, „Danaidernes Guldregn falder altsaa stærkt paa den venstre Green af Familien. Han gjorde i en heldig Tid Restaurationen med Polignac og Chateaubriand, derfor har han nu Congregation i Ryggen. Han har kastet sin Paryk for at komme ind i Kammeret, thi han mener, at en høi Pande og forsvarlige Organer ere en bedre Anbefaling til Deputeret, end den bedste Paryk med sentimentale Lokker. Sentimentalitet er heller ikke Noget, som passer for en Financier. Sin Løgnagtighed har han derimod bevaret, thi den kan bruges i alle administrative Forhold. Han er virkelig en mærkelig Løgnhals, thi det generer ham slet ikke at have en ordentlig Generalløgn, for enhver især af sine femhundrede Venner, og han bevæger sig i dette Archipelagus af Usandhed med en Færdighed, som er misundelsesværdig. Da vort Finantsvæsen er en eneste stor Løgn, er det begribeligt, at en saadan Mand gjør Lykke i sit Fag; han driver det maaskee engang til Portefeuillen."

„Og Tante Matthieu?" spurgte Grevinden leende.

„Hun spiller Madam Lætitias Rolle og sanker til Bunke, thi hun troer ikke Freden. Den Kone bilder sig ind at være klogere end det hele Ministerium, derfor har

hun ogsaa protegeret Cousine Eugenie i hendes Mesalliance, til Trods for hele Familien. Cousine Eugenie hedder nu Madam Commun og er givt med velmeriteret Herr Commun, Strømpefabrikant og Capitain i Nationalgarden." — Marquien udtalte disse Navne med en pedantisk Høitidelighed.

„Hvorledes?" udbrød Marschalinden. „Comtesse Matthieu givt med en Strømpehandler? Hun, som den unge Hertug af Tonnerre friede til, da jeg var i Paris, og som en Søn af Marineministeren, Baron Hausez, var saa indtaget i? Mon Dieu!"

„Min kloge Tante siger, at naar man har een Datter, der er formælet med en Legitimist som Grev La-Force, er det godt at have den anden givt med en Nationalgardist som Herr Commun. Konen er endog gaaet saa vidt, at hun i den Anledning har gjort den første Calembourg i sit Liv. Hun siger nemlig, at Strømpehandleren staaer sikkrere end Marineministeren, og at det nok kan komme dertil, at le Tonnerre maa være glad ved ikke at blive ringere end commun. Hendes Svigersøn, La-Force, vilde sætte hende i Rette derfor, men hun viste ham glat væk af og meente, at det ikke var umuligt, at Det, som nu var Familiens force, engang kunde blive dens faiblesse. Kort sagt, hun er saa forgabet i sine egne politiske Ideer, at hun siden den Tid taler i Calembourgs."

Marschalinden beloe Tante Matthieus Politik og beklagede hendes stakkels Mand, som havde maattet give sit Samtykke til denne Mesalliance.

„Fru Matthieu er dog selv af god Familie, saavidt jeg erindrer fra mit Ophold i Paris," bemærkede Herr Swinton med en fornem Mine.

„Jo, ganske rigtig," sagde Marquien, „hun er en Acquisition, som min Onkel gjorde i Engelland under Emigrationen. I et betænksomt Øieblik trak han en Meelsæk over sit Skjold, for de gode Guineers Skyld, som laae paa Bunden af Sækken; hendes Fader var nemlig en Meelhandler fra City, der senere blev Alderman og gav Familien en mere aristokratisk Retning, efter at han havde ophævet Meelhandelen. Hun hed Swiin — Swiintown — Swinten, eller saadan Noget, førend hun blev Grevinde Matthieu. Desuagtet er hun i Grunden en forstandig og dannet Kone, men bandsat excentrisk, som De nok kan mærke."

„Jeg kan ikke komme mig af min Forundring," sagde Marschalinden. „Den lille nydelige Matthieu er Madam . . . hvad er det nu, hun hedder?"

„Madam Commun, til Deres Naades Tjeneste?"

„Madam Commun," gjentog Marschalinden med en særegen Betoning. „Men hvad siger De til Fætter Commun, min Bedste?"

„Jeg siger, at i vore Dage gives der ingen fødte Mesalliancer meer," svarede Grevinden smilende. „Den eneste Mesalliance, der nu kan tænkes, bestaaer i Opdragelsen, og maaskee endnu for en kort Tid i Formuen. Med Fødselen — ils sont passés ces jours de fête."

„De er en extravagant Sværmerinde, min Bedste," sagde Marschalinden.

„Tante Matthieu vilde blive opbygget ved at høre disse Ord af en født de Corsel, som kan vise sit Stamtræ fra Carl den Stores Tid," sagde Marquien, idet han igjennem Lorgnetten betragtede de smukke Zwibler, som bedækkede Blomstertrappen. Herr Swinton skjenkede

ikke Samtalen synderlig Opmærksomhed, men bladede atter i sin Bog.

„Finder De da, at Prindsessen af Portugal har gjort en Mesalliance ved at formæle sig med Marquis Loulé?“ sagde Grevinden. „Formodentlig ikke. Hvorfor? Fordi han er En af vore Egne. Hvor er altsaa Grændsen? Lad os ophæve denne Contumaz-Cordon, som vi dog ikke kan forsvare, og lad os gjøre det med det Gode, inden vi blive tvungne dertil. Cousine Matthieu har gjort Ret, thi jeg forudsætter, at hun elsker Herr Commun og troer at blive lykkelig med ham. Saa stor en Udvidelse vil i det mindste jeg indrømme den gamle Sætning, at Kjærlighed adler.“

Da Grevinden sagde disse Ord, der faldt som en lægende Balsam paa Ditmars saarede Følelse, saae hun til den modsatte Side, som om hun derved vilde antyde, at de vare sagte i Almindelighed og intet Hensyn havde til ham. Samtalen tog en lidt forandret Retning; fra Mesalliance berørte den Noget, som endnu angik ham nærmere, nemlig den Forskjel der er paa en Dames Stilling af de høiere Klasser i Selskab med borgerlige Herrer, og en borgerlig Dames i Selskab med meget fornemme Herrer. Naturligviis var Talen kun om den store Masse i Almindelighed, og ikke om de enkelte Undtagelser. Grevinden opstillede den Sætning, at aristokratiske Damer som oftest befinde sig langt bedre ved at være en Gjenstand for borgerlige Herrers Opmærksomhed, end de borgerlige Damer befinde sig i det omvendte Tilfælde ved de aristokratiske Herrers Cour. Hun forsvarede den ved at paastaae, at fornemme Herrer tillade sig at behandle borgerlige Damer med en skjødesløs Letheb, som ubetinget maa saare disses bedre Følelse, medens borgerlige Herrer

betragte ariſtokratiſke Damer med fordoblet Opmærkſomhed, deels ſom en Tribut til disſes Stilling, deels fordi de ikke ville ſtaae tilbage for deres ariſtokratiſke Medbeilere. Men dette gjør igjen, at de ofte ſtikke de fornemme Herrer ud, og derfor er en elſkværdig borgerlig Herres Cour en meget farlig Sag for en ariſtokratiſk Dames Rolighed. I Comteſſe Matthieus Hiſtorie vilde hun ſee et nyt Beviis for denne Paaſtands Rigtighed. Ditmar vovede ikke at ſee op; han frygtede for at den Saligheb, der i dette Øieblik ſtraalede i hans Øine, ſkulde forraade ham for de Tilſtedeværende. Grevinden turde lige ſaa lidt lade ſine Øine falde paa Ditmar; for at undgaae det, reiſte hun ſig og talede om ſine Blomſter. Lidt efter tog Ditmar Affkeb, thi det var ham umuligt at tage Deel i en ligegyldig Samtale. Grevinden hilſede ham med al mulig Fornemhed, men det krænkede dennegang ikke hans Forſængelighed, ſaa lidt ſom at de Andre næſten ingen Notice toge af hans Bortgang. Marquien rettede Lorgnetten efter ham, men da han Intet fandt at bemærke ved hans Gang, og Ditmar ſlap ud af Døren uden at ſtøde imod med Hatten eller Skulderen, lod han Lorgnetten atter ſynke, og nøiedes med at ſpørge, hvem denne Herre var.

„Herr von Ditmar, en ung Danſk, ſom er en intim Ven af den øſterrigſke Miniſter," ſvarede Grevinden, der ønſkede at hæve den Bortgaaende i de Tilbageblevnes Øine og vidſte, at dertil var kun eet Middel.

„Ah, en ung Danſk, det kan jeg begribe," ſagde Marquien, „derfor var han ſaa ſtum. Der er en forbauſende Overeensſtemmelſe mellem Tobenede og Firbenede hertillands, begge Arter ere umælende. I Paris ſaae jeg, kort førend jeg reiſte, et Slags Hunde, der vare

ret smukke, men som ikke kunde gjøe; man sagde mig, at det var ægte danske Hunde. Denne Herre er det første Exemplar af en ægte dansk Kavalleer, som endnu er forekommet mig, men han var næsten ikke mere ved Stemme end hans langhaarede Compatriote i Paris."

„Herr Marquien har bevaret sin gamle Uforskammethed," sagde Fru Corsel med en let Rødme.

„Pardon, ma Cousine, jeg vidste ikke, at jeg rørte Deres Hjerte ved denne Sammenligning."

„Ingenlunde, men det er mit Princip at forsvare de Fraværende. Dersom min Herr Cousin har Tid til at opsætte sin Dom, indtil han veed, hvad han dømmer om, vil han neppe deeltage i den Spot over hvad der er Dansk, som er saa almindelig i vor Kreds. Men det er næsten et ubilligt Forlangende til en Parisер."

«Point du tout, Madame. Paris er nu Høiskolen for Dybsindighed, ligesom den før har været det for Letsindighed. Vi unge Folk fra Paris, vi tænke meer i een Dag, end vore Forfædre i deres hele Liv. Men al denne Tænken gjør os kedsommelige, og vort Aarhundrede vil engang par excellence blive kaldet le siècle ennuyé. Det er denne Aand, jeg stræber at modarbeide hos mig selv, og jeg kan sige, at det hidtil er lykkedes mig. Hvortil fører vel den fordømte Tænken? Til Revolutioner, det er jo klart; derfor detesterer jeg den af ganske Hjerte. Il faut s'amuser, Mesdames, il n'y a que cela de réel dans la vie.»

Grevinden lo; hun følte, at hendes Forsvar nær havde vakt Marquiens Opmærksomhed, og hun frygtede ham som en skarp Jagttager. —

Cantals Ankomst til Kjøbenhavn gjorde en sienlig Forandring paa Grevinden. Langt fra at give

Ditmar nogen Anledning til at tiltale hende, undgik hun det meget mere ved bestandig at omgive sig med en Kreds af Damer, som gjorde det umuligt for ham at henvende et eneste Ord til hende. Lige saa lidt var han nogensinde istand til at møde et eneste Øiekast, som kunde sige ham, at han ikke ganske var glemt for den Nyankomne. Grevinden frygtede for sin Fætters skarpe Blik, og det var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed, at han betragtede Ditmar med Mistanke. Marquien vilde træde frem i Kjøbenhavn paa en Maade, som strax kunde sætte ham i Anseelse, dertil var hans nære Slægtskab med den smukkeste og mest yndede diplomatiske Dame ham meget velkommen. Som Fætter kunde han bestandig være om Grevinden, og den forsængelige Fætter forstod netop at lægge saa Meget i sin Opmærksomhed, at Fremmede i ham maatte see den begunstigede Tilbeder, uden at Grevinden havde den ringeste Anledning til at beklage sig over hans Opførsel, thi denne havde tvertimod et Anstrøg af en meer end almindelig Jagttagelse af Formerne; men netop derved gav Cantal det et Skin af, at der var et Forhold imellem dem, som skulde skjules. Foruden den Ovaal det var for Ditmar, selv at anstille disse Jagttagelser, maatte han endnu døie den, at høre de mange ofte bidende Bemærkninger, Herrerne tillode sig over den nyankomne Marquis, hvem de misundte den Erobring, han i saa kort Tid havde gjort, og som de Andre i saa lang Tid forgjæves havde anstrengt sig for at gjøre.

„Bah, bild mig ikke det ind," sagde Liskow, „det er en gammel Forbindelse. Man erobrer ikke Fru Corsel paa en Maaned."

„Den Marquis er en ufordragelig indbildsk Person," fistulerede Poppi. „Der er noget saa Umandigt

ved hans spinkle Figur, jeg begriber ikke, hvorledes en saadan Jomfru, som han er, kan gjøre Lykke."

„Figuren er rigtignok spinkel," sagde Grev Tesch, „men han har et smukt Organ, og det er en stor Anbefaling hos Damerne."

„Figuren er Hovedsagen, Organet er kun en Biting, — i det mindste efter min Erfaring," svarede Prindsen, og uagtet det slette Humeur, Ditmar var i, kunde han neppe bare sig for at lee af Prinds Poppis Erfaringer. Ogsaa de andre Herrer trak lidt paa Smilebaandet.

„Det er ganske vist, at Grev Corsel gjerne vil formaae Søsteren til at gifte sig igjen," sagde Flavine. „Han protegerer Cantal."

„Men en Marquis er intet passende Parti for en Enke efter en Grand af Spanien," sagde Poppi; „der maa mere til, en Duc for Exempel."

„Som dog ikke maa være caduc, min Prinds, thi ellers er det kun en saa meget større Attrape," sagde Lotting. De Andre loe; Poppi, som ikke vidste hvad man loe af, fulgte Strømmen og lo med for Selskabs Skyld. Lotting vedblev: „Min Mening er, at Fru Corsel bryder sig lige saa lidt om Cantal, som om .... som om Dem Allesammen, mine Herrer, maaskee med Ungtagelse af en Eneste." Ved disse Ord saae han flygtig hen til Poppi, som smilte lidt overrasket ved at høre sit sødeste Haab bekræftet af en saa fiin Jagttager. Den Mine af overlegen Sikkerhed, hvormed Poppi den hele Aften betragtede Selskabet, var en fuldkommen Erstatning for den Smule Uleilighed, Lotting havde anvendt paa at bilde den forsængelige og forlibte Neapolitaner ind, at han var elsket. —

Nogle Dage efter kom Posſel til Ditmar, hvem han traf omtrent i ſamme Stilling ſom hiin Morgen, for meget længe ſiden. Alt omkring ham vidnede om at Lykkens udvortes Goder imidlertid vare blevne ham til Deel, men det mismodige Udtryk i hans Anſigt forraadte nokſom, at den indvortes Lykke manglede. „Naa," udbrød Poſel, „jeg kan da ſee paa det erbarmelige Anſigt, Du ſætter op, at der ikke er megen Lykke at hente i Grevindernes ſaliggjørende Nærhed. Siig mig engang ærlig og oprigtig, om Du er blot det mindſte Gran lykkeligere ved at være kommen iblandt alle de fornemme Skabninger, end Du var før den Tid. Nei, Du behøver ſaamænd ikke at ſvare; ſiig mig hellere, hvor Du nu har iſinde at ſøge Lykken, ſiden Du abſolut vil gaae paa Jagt efter den og ikke er tilfreds med hvad Du kan opnaae paa en almindelig Vei? — For at tage Tingen fra Grunden af, gad jeg nok vidſt, hvad Du egentlig forſtaaer ved Lykken."

„Det er et vanſkeligt Spørgsmaal," ſagde Ditmar, „ſom jeg helſt vil overlade til en Viſere at beſvare. Men viſt er det, at det, man i Almindelighed kalder Lykke, kan ikke tilfredsſtille mig. Lykken er for det Første ikke noget Materielt."

„Naa, og for det Andet?"

„For det Andet er den maaſtee ſlet ikke til, ikke engang i en ideel Tilfredsſtillelſe."

„Det var Fanden til Lykke. Hvortil ſkulde man vel bruge den, om jeg maa ſpørge?"

„Derſom der virkelig var Lykke til, har jeg engang hørt ſige, da havde Vor Herre ikke givet os Drømme. Lykken er en Drøm, — ſaaſnart man vaagner, er den forbi. Min Lykke beſtaaer i den høieſte Grad af At-

traa, som ganske beherſker min Aand og mit Legeme, blandet med en ligeſaa høi Grad af Visheb om at faae denne Attraa tilfredsſtillet. Men dette Moment maa udeblive, thi Haab er uadſkilleligt fra Lykke, og naar man bytter Haabet bort for Tilfredsſtillelſen, har man allerede forringet Lykken."

„Efter din Theori gjorde man altſaa Den, der havde vundet en Ovaterne i Lotteriet, den ſtørſte Tjeneſte, ved at ſlaae ham for Panden, naar Collecteuren havde ſagt ham hvormeget han havde vundet, men inden han fik Pengene udbetalte. Det er en egen Maade at gjøre Folk lykkelige paa."

„Nei, Pengene ſkal han holde i ſin Haand; men ſlaa ham ſaa kun for Panden, inden han har følt, at denne længſelsfuldt attraaede Skat alligevel ikke er tilſtrækkelig til at kjøbe Tilfredshed for. Lad ham døe i den ſalige Bevidſtheb, at han er en uhyre rig Mand, og at han nu kan faae ethvert Ønſke opfyldt; et længere Liv, om det ſaa kun var et Øieblik, vil overbeviſe ham om det Modſatte."

„Vor Herre bevare mig for Lykke, hvis det hænger ſaaledes ſammen," ſagde Poſſel. „Du er den ſtørſte Fantaſt, jeg nogenſinde har truffet paa. Men, for at tale om andre Ting, maa jeg dog fortælle Dig, at jeg ogſaa har ſøgt at blive anbragt i Diplomatiken. Ja, gjør Du kun ſtore Øine, men det var rigtignok i den Forudſætning, at det er et materielt Gode, at gjøre Lykke i den Karriere. Det var forleden Dag, jeg kom juſt gaaende her igjennem Gaden, da Marſchal Monſigne kom kjørende ſom om han havde ſtjaalet baade Heſte og Vogn. Han ſad ſelv paa Bukken og kjørte, hvilket var meget nedladende, fordi det var hans Tjue og Herr von

Walstein, han kjørte for. Det maa, par Parenthese, være en besynderlig Fornøielse at kjøre Tour for sin Kone og hendes Elsker! men saadan er nu hans Lykke. Saa tænkte jeg: hvem veed, om han ikke er kjørt ud for at lede om en Sekretær. Jeg stillede mig lige midt i Gaden; men der er nok ingen Plads ledig ved den franske Legation, thi han kjørte uden om mig med stor Behændighed, smældede med Pisken og sagde: «Foudre!» Saa opgav jeg den Plan og har nu andre Jern i Ilden, — Vor Herre holde sin Haand over dem."

„Hver har sin Tro — og sin Lykke," sagde Ditmar.

„Meget rigtigt bemærket. Forleden hørte jeg en Tænker sige, at Lykken forekom ham som en engelsk Lord, der reiste mageligt i sin egen Vogn: naar Bønderdrengene havde lukket Ledet op for ham, løb de ved Siden af Vognen, med Hatten i Haanden og Tungen ud af Halsen, indtil han kastede en Skilling i Grams, som de saa sloges om. Men lige saa godt som Lykken kan være Lord og Minister og Collecteur og Rakkeren, som slaaer Folk for Panden, saa kan den være Brændevinsmand og have en smuk Datter. — Vil Du gaae med til Prices iaften, de spille den gode gamle Pantomime Harlekin-Skelet."

„Jeg har engang læst i en Reisendes Dagbog," sagde Ditmar uden at svare paa hans Spørgsmaal, „at det lykkeligste Menneske, som han havde truffet i de tre Verdensdele, han havde bereist, var en Kretiner. Den stakkels vanskabte lykkelige Djævel laae paa en dampende Mødding og tyggede paa en Skraa, medens han betragtede sin egen uhyre Hage, der hang ham langt ned paa Brystet; han havde aldrig seet en deiligere og rigeligere Hage. Paa den ene Side af Møddingen flikede en Saug-

ſkærer ſin Saug op, paa den anden Side ſleb Gaards-karlen en Lee. Kretineren laae og frydede ſig inderlig. Det var fire fuldſtændige Nydelſer paa eengang, og vi Andre jubilere allerede over Fjerdeparten af en eneſte. Englænderen bød ham Penge, for at forlade Møddingen og Skraaen og Leen og Saugſkæreren, men Kretineren lod ſig ikke narre, — det var *hans* Lykke."

„Velbekomme ham! Det er en Smagsſag, man ſkal lige ſaa lidt diſputere om Lykken, ſom om Smagen. Jeg ſpurgte Dig ellers om Du vilde gaae med mig til *Prices* iaften og ſee Harlekin-Skelet. Iſtedet for Svar fortæller Du mig en Baggaards Anekdote, ſom formodentlig er Løgn oven i Kjøbet."

Ditmar vilde undſkylde ſig med Mangel paa Tid og paa Lyſt, men Poſſel lod ikke diſſe Undſkyldninger gjelde. „Tid har man altid, naar man forſtaaer at indrette ſig fornuftigt," ſagde han. „Der er Intet længere end Tiden, veed Du nok; og Lyſten kommer af ſig ſelv, naar Du først er der. Forleden ſaae jeg Finantsminiſteren derude, han lo ſaa det klukkede i ham, og det maa Du tilſtaae mig, at naar *han* ikke kan bare ſig for at lee af de Hundekunſter, ſaa maa det være morſomt; tænk engang hvad der ſkal til, for at faae ham til at glemme Finantſerne. Men lad det blive imellem os, ellers blive de andre Statsminiſtre misundelige paa ham. Jeg ſkylder ogſaa Sandheden at tilſtaae, at han havde iagttaget Decorum og var taget incognito derud i Overkjole. — Jeg har Billetter til os begge To." — Ditmar maatte love at gaae med.

Det var i det tidlige Foraar, da Dagen begyndte at længes, at de begave ſig ud til „Morſkabstheatret" paa Veſterbro. Ved Indgangen dvælede Poſſel og be-

tragtede den brogede Mængde af Tilskuere, som i deres bedste Stads stimlede sammen udenfor Billetcontoret. De Fleste af dem vare søndagspæne, og det op over begge Øren. Inde i Theatret stred Dagslyset, som faldt ind igjennem Sprækkerne, med Lamperne om Overmagten. Denne Blanding af Belysning blændede de Indtrædende, og Ditmar lod Possel vælge Pladserne. Først da han var kommen til Sæde paa en af de forreste Bænke i Parterret, og mønstrede sine Naboer, mærkede han, at der var Plan i Possels Adfærd, thi tæt ved dem sad den tykke Brændeviinsmand fra Philosophgangen, og Possel havde vidst at snoe sig saaledes, at han sad ved Siden af Datteren. Paa den anden Side af Ditmar kom strax efter to unge Fruentimmer til at sidde, som vare for pyntede til at være Tjenestepiger, men for simple i deres Udtryk til at være Damer, og hvis hele Udseende var temmelig tvetydigt. Selskabet var ham ligegyldigt, og det morede ham endogsaa, at Brændeviinsmanden fik en Samtale igang med hans to Naboerske, tvers over Possel og Ditmar. Den gode Mand havde foresat sig at more sig ganske fortrinligt, og denne Glæde vilde han meddele til Alt, hvad der omgav ham. Possel slog i med, for at gjøre sig yndet af Faderen, og Ditmar var nødt til af og til ogsaa at sige et Par Ord, for ikke at gjelde for storagtig. Men det var kun til Datteren han rettede sine Ord, og hun gjengjeldte dem hvergang med et Blik, som tydelig nok viste, at hans Opmærksomhed ikke var hende ligegyldig.

Da Forestillingen begyndte, og Brændeviinsmanden fik Øie paa Bajads, slog han en vældig Skoggerlatter op, og det gjentog han hvergang denne rørte sig. Alt dette var meget godt, indtil Ditmar pludselig slaar Øi-

nene i Veiret, og opdager Marſchalinde Monſigne og Grevinde Corſel foran i en Loge, ſom var fuld af diplomatiſke Herrer og Damer. Alle Lorgnetter vare rettede paa Publikum, thi i dette Øieblik havde Bajads begivet ſig ud paa den ſkraae Linie, med Ballanceerſtangen i Haanden, og gjorde mangfoldige Løier med den glade Brændeviinsmand, der lo ſaa det dundrede i Huſet, hvergang Bajads ryſtede med Stangen og lod ſom om han faldt ned paa Tilſkuerne. Ditmars Naboerſke hviſkede til ham for at betro ham ſin Skræk, og da Bajads gjorde det altfor naturligt, kaſtede hun ſig næſten over i hans Arme og lo ogſaa af fuld Hals.

Den almindelige Glæde ſmittede den fornemme Loge, ikkun Grevinden lo ikke, hendes Anſigt udtrykte derimod kold Ligegyldighed. Da Ditmar ſaae op, og hans Blik mødte hendes, vendte hun Hovedet til Siden og ſaae hen paa Scenen, hvor der i dette Øieblik Intet foregik. Med et eneſte Øiekaſt havde han overſeet hele Logen: Alle havde kjendt ham, Marſchalinden vendte ſig til Poppi, og pegede med Lorgnetten ned paa Parterret, Poppi hviſkede hende nogle Ord i Øret og ſaae med et ſpodſk Smiil ned paa Ditmar, Liskow nikkede ned til ham og gjorde Gebærder, for at udtrykke hvor morſomt han fandt det; de andre Herrer loe og talede ſammen. Ditmar var nær ved at forgaae af Harme, han bandede i ſit Hjerte Poſſel, ſom havde faaet ham derud og taget Billetter til en ſaa ringe Plads, han bandede Brændeviinsmanden, ſom lo ſaa uopdragent, Datteren, ſom var ſaa ſmuk, og fremfor Alt ſin ubekjendte Naboerſke, ſom endnu ikke gjorde Mine til at forandre Stilling. Marquis Cantal var ogſaa tilſtede, han hældede ſig over til Grevinden og ſagde: „Regardez, Madame. Er det ikke

denne Herre . . . . . Herr . . . . . hvad er det nu han hedder, jeg har seet ham hos Dem? Nei, der nede, til Høire, ved Siden af Grisetten, midt i den agtbare Familie, som giver Gjesteroller med Polichinello.“ Grevinden blev nødt til at kaste Øiet flygtig til det betegnede Sted, for at gjøre Ende paa Marquiens Pegen, men hun vendte sig strax tilbage igjen uden at svare. Ditmar sad som paa Naale. Bajads veg ikke fra Stedet, hans Løier fandt en altfor stor Opmuntring i denne vældige Datter; tilsidst endte han med at vrænge efter Brændevinsmanden og efterabe den forstrækkede Jomfru ved Siden af Ditmar. Hele Huset jublede over denne Scene, og Possel, som under den almindelige Glæde havde fundet Leilighed til ubemærket at tale med den smukke Datter, puffede med Albuerne til Ditmar for at opmuntre ham til endnu at sige et Par Ord til Faderen, for at forlænge denne Lystighed. — Det var meer end han kunde holde ud. Saasnart Bajads havde forladt dem, reiste han sig og forlod sin Plads, uden at sige et Ord. Idet han gik bort, kastede han et frygtsomt Blik til Logen, Grevinden saae ufravendt til den anden Side, hun havde støttet Hovedet til Haanden, som om hun af den vilde danne en Skjerm imod Parterret. Han stillede sig for Enden af Bænken under Logen, og overlod sig til sine harmfulde Betragtninger; men her havde han den Ærgrelse at bemærke, hvorledes baade Brændevinsmandens smukke Datter og de to ubekjendte Jomfruer forfulgte ham med Øinene, saa at vistnok Enhver i Logen maatte tro, at han netop havde valgt denne Plads for ufeet at kunne kokettere med dem.

I denne Nød kom det ham meget tilpas, at Liskow, da Akten var forbi, hælsede sig ud over Logen og sagde

til ham: „De ſtuderer Folkelivet iaften, — kom op til os og fortæl os nogle af Deres Obſervationer.“ Diſſe Ord gav Ditmar hans Fatning igjen, og han betraadte den diplomatiſke Loge med en fuldkommen Erkjendelſe af, at det nu kun beroede paa hans Færdighed i at fortælle, om han kunde ſnoe ſig fra dette Nederlag.

Grevinden vendte ſig ikke om; Herrerne, der vare begjærlige efter Stof til at dræbe den Kedſommelighed med, ſom forfulgte dem overalt, beſtormede ham med Spørgsmaal. Ditmar fornegtede ſit Kjendſkab til en Eneſte af det hele Parterre, „ſom han havde blandet ſig imellem ene af Lyſt til Forandring“. Det er utroligt, hvor gyldig denne Grund er, netop i den diplomatiſke Kreds. Han fortalte, høit nok til at det ogſaa kunde høres af Grevinden, at ſaavidt han havde opdaget vare Damerne til Venſtre et Par impertinente Kammerpiger, Selſkabet til Høire beſtod af en agtbar Skipper, der glædede ſig uſigelig over at ſee, hvor velbefaren Bajads var paa ſit Toug; den unge Pige gjorde han til en halv romantiſk Perſon, ſom kæmpede med Undſeelſen over den Opmærkſomhed, hendes Faders Glæde tiltrak dem, og Lykſaligheden over at være truffen ſammen med hendes Elſker, den unge Student, ſom beſtandig hviſker hende i Øret, ſaaſnart Skipperen brøler. „Hun har fattet Miſtanke til mig,“ tilføiede han, „hun veed ikke ret om jeg har opdaget hendes hemmelige Kjærlighed eller ei, derfor er hun forlegen, det ſtakkels Barn, for hvor hun ſkal gjøre af ſine Øine.“ — Alt dette fortalte Ditmar med en Naturlighed, ſom forbauſede ham ſelv, og ſom bragte ham til at velſigne det franſke Sprog, thi han havde neppe kunnet frelſe ſig med ſaamegen Færdighed i ſit Modersmaal. Liskow fik den ſtørſte Lyſt til at fortſætte

Opdagelsen, han vilde opmuntre Ditmar til at tage sig med, men han undskyldte sig med den ubehagelige Risico, at kunne nødes til at give Scener med Bajads, hvilket han ikke oftere vilde udsætte sig for. Han lagde Mærke til, at Grevinden hæftede Lorgnetten prøvende paa de omtalte Personer, medens han fortalte sit Æventyr. Noget efter vendte hun sig, i Samtalens Gang, tilbage i Logen, og lod et venligt Blik streife forbi Ditmar, som om hun derved vilde afbede ham den hæslige Mistanke, at han var kommen i Selskab med de to afskyelige, paatrængende Fruentimmer.

Herrerne forsvandt efterhaanden, de skulde soupere hos Marschal Monsigne, Marschalinden vilde tilligemed sin Datter tilbringe Resten af Aftenen hos Fru Corsel. Ditmar fulgte Damerne tilvogns; da de stege ind, tilbød Grevinden ham den fjerde ledige Plads. Det sortnede næsten for hans Øine, da Jægeren slog Karreetdøren i og han sad i det snevre Rum lige overfor Grevinden, saa tæt ved alle disse Damer, at han næsten ikke kunde undgaae at berøre dem. Det var ham ikke muligt at sige et Ord; til Lykke frelste Marschalinden ham.

„Jeg er Dem ret taknemmelig, min Bedste, for den Idee, det var jeg ikke engang falden paa. Herr von Ditmar skal fortælle os ret mange Ting iaften; De fortæller fortræffeligt. Saa dør jeg da ikke af Kedsommelighed over Deres gamle Grev Lublinsky, som ellers havde været vor sidste Tilflugt. Om Forladelse, min Bedste, men De veed, at jeg ikke kan undvære Walstein, og alligevel skal han soupere hos min Mand; jeg paaskjønner ret meget, at De vil tage Dem af mig i min forladte Tilstand. Herr von Ditmar, De maa endelig være uhyre morsom iaften."

„De glemmer, Mama, at De selv udtrykkelig har opfordret Grev Lublinsky til at fortælle os Noget af sit Liv," sagde Frøken Monsigne.

„Men jeg vidste dengang ikke, at Herr von Ditmar besad dette Talent i langt høiere Grad, mit Barn! Lublinsky morer mig ikke meer." — Marschalinden kaldte bestandig sin voxne Datter mon enfant, naar der var Herrer tilstede."

„Det er ingen Undskyldning, min bedste Veninde," sagde Grevinden. „Iaften maa De nøies med hvad Lublinsky vil fortælle Dem; men til næste Herresouper lover jeg Dem, at Herr Ditmar skal adsprede Dem med sit Talent — forudsat at han ikke vil foretrække Herrernes Selskab for os forladte Stakler."

„For Guds Skyld, Herr von Ditmar! Nei, det maa De love os. Det er altfor rædsomt at kede sig. Folk kan ikke hver Dag opoffre Livet for os, men de kan more os, og den, som gjør det, er vor største Velgjører."

Vognen fløi hen ad Steenbroen. For første Gang i hans Liv paatrængte den Tanke sig Ditmar, at han havde Lykken med sig. Et Tilfælde, som havde kunnet ødelægge hans Reputation lettere end noget andet, havde bragt ham i en nærmere Berørelse med denne aflukkede Verden, det havde forberedt ham de salige Timer, han nu skulde tilbringe uforstyrret af Alle dem, der ellers forbittrede ham ethvert lykkeligt Øieblik.

Den gamle Grev Lublinsky havde opholdt sig saalænge i Kjøbenhavn, at han næsten var at anse som et Inventariestykke til Hovedstaden. Hans Liv havde været meget eventyrligt, han talte selv gjerne derom, men forstod at indhylle alle Hovedmomenterne i et saa uigjen-

nemtrængeligt Slør, at han i alle de mange Aar havde vedligeholdt Nyhedsinteressen usvækket. Man fortalte hverandre Historier om Bortførelser og Fængslinger, som han havde været Helten i, om Kongekroner, som han havde været nær ved at trykke paa sit Hoved, om Revolutioner, som han havde oplevet; men Ingen vidste ret Besked om alt Dette. Mange trak paa Skuldrene og anſaae ham for en Avantürier, de Fleſte troede, at der laae en ſørgelig Sandhed til Grund for disſe æventyrlige Fortællinger, og Damerne, iſær de unge, troede paa Alt, hvad han ſagde, ſom om en Guddom havde aabenbaret ſig for dem. Saameget er viſt, at den gamle Mand kunde være meget behagelig, og at han tog ſig godt ud imellem alle de beſtjernede og behængte Diplomater, i den ſiirlige ſorte Dragt, uden den ringeſte Udmærkelſe, med de kloge, ſkarpe Træk og en i Sandhed kongelig Næſe, og med hvide, krøllede Haar, ſom tittede frem under en Kalot af mørkegrønt Fløiel med en lille Guldqvaſt i. Han var meget gammel, men Alderens Skrøbeligheder havde endnu intet Herredømme over ham; denne uforſtyrrede Sundhed tilſtrev han ſin Vanddrikken, og at han aldrig deeltog i nogen Souper, men viſt er det, at hans lette, ſorgloſe Sind havde den ſtørſte Deel deri, thi det havde hævet ham over Begivenheder, ſom hver for ſig vare tilſtrækkelige til at drukne et dybere Gemyt, uden at de havde efterladt andet Spor, end en forøget Menneſkekundſkab og et Par Anekdoter. Men dette ſkjøttede han ikke om at høre, thi han koketterede med ſin Skjebne, og vilde udgive Det ſor moralſk Styrke, ſom var et Reſultat af den phyſiſke.

Greven havde allerede længe ventet paa Damerne, han havde ladet Theebakken bringe ind og indrettet Alt,

for at spille Vertens Rolle; han havde med egen Haand skaaret Franskbrød i Skiver og ristet det paa en Gaffel ved Kakkelovnsilden, thi deri var han en stor Mester; nu vilde han ogsaa skjenke Thee, men Frøken Monsigne havde allerede udbedet sig dette Departement. I den Strid, som derover opstod imellem dem, toge Alle Deel, Enhver vilde bidrage til at indrette den lille Kreds ret hyggeligt, uden Tjenernes Hjælp. Marschalinden hentede Sophapuder til sig selv, Grevinden rullede Lænestolen frem til Lublinsky. Ditmar vilde hjelpe hende, derved kom hans Haand til at røre ved hendes Haand, hun trak den ikke tilbage, og næsten knælende bragte Ditmar hende en Skammel, som han stillede under hendes Fødder. Frøken Monsigne fortalte Greven Brudstykker af Pantomimen, men da hun nævnte Harlekin og Columbine, blev den gamle Mand alvorlig og sagde: „Harlekin og Columbine have engang kostet mig mange Taarer. Det er længe, længe siden, dengang var jeg endnu ung og kunde fælde Taarer. Det var min første Kjærlighed, mine Damer, men endnu kan Erindringen derom bringe mit Hjerte i Bevægelse."

„Var De meget ulykkelig?" spurgte Marschalinden. „Det er fortræffeligt. Er det den Deel af Deres Historie, De har lovet at fortælle os iaften? Jeg har ret glædet mig til at høre Dem fortælle. Jeg haaber, at De bringer mig til at gyse."

„Hvor vil De hen, Fru Marschalinde! Jeg skulde fortælle Dem min første Kjærlighed, og det i en fremmed Herres Nærværelse? Det er desuden ikke den Historie, eg har lovet Dem, men det faldt mig pludselig ind ved Deres Datters Fortælling."

„Betro De os kun Deres første Kjærlighed, Herr

Greve," ſagde Fru Corſel ſmilende. „Marſchalinden vil endelig ikke more ſig over Andet iaften, end det, ſom har koſtet Taarer, og den fremmede Herre er discret, det indeſtaaer jeg for." Ditmars Hjerte bankede ved at høre denne venlige Dom udtalt af elſkede Læber.

„Jeg beder Dem ogſaa Herr Greve, derſom Erindringen ikke er Dem altfor ſmertelig," ſagde Frøken Monſigne. „Jeg ſkal faae Ilden til at brænde ſaa ſmukt, det kan De jo ſaa godt lide, og jeg ſkal lave Dem et ſtort Glas Sukkervand med Appelſin i."

„De er uimodſtaaelig, min Frøken," ſagde Lublinſky og kyſſede hendes Haand, ſom allerede var ſyſſelſat med at tilberede Sukkervandet. „Velan da, det er til Dem, jeg offrer dette Affnit af mit Liv. Det er til min ſidſte Kjærlighed, jeg helliger Fortællingen om den førſte," tilføiede han galant, idet han rullede Læneſtolen nærmere hen til Ovnen, ſom Frøken Monſigne havde kaſtet Brændet i. Derpaa begyndte han ſin Fortælling med en Mine, ſom en Mand, der er vant til opmærkſomme Tilhørere.

„Jeg var et ganſke ungt Menneſke paa henimod tyve Aar, da min Fader ſendte mig til en ſtor By, — det gjør jo intet til Sagen hvor den laae, — med nogle vigtige Papirer, ſom han ikke turde betroe nogen Fremmed. Jeg reiſte i hans egen Vogn med fire Heſte og min Tjener paa Bukken, og for et ungt Menneſke, ſom beſtandig har været under Hovmeſterens Varetægt, og ført et meget afhængigt Liv, gjør det Epoche, paa engang at blive Herre over ſig ſelv og Andre. Jeg var ikke daarlig kry af, at kunne ligge i det ene Hjørne af Karreeten og ſpille grand Seigneur i alle Kroer. Men da vi havde reiſt et Par Dage, begyndte denne eensformige

Storhed at kede mig, og den uafbrudte Skumplen i Vognen var mig trættende. En Aften kom vi til en lille By, hvor vi skulde skifte Heste. Imens vi bedede, fortalte Kromanden mig, at en reisende Liniedandsertrup vilde give en stor Forestilling af diverse Kunster, og at Directeuren ydmygst anholdt om at jeg vilde beære Selskabet med min høie Nærværelse. · En saa fornem Herres Interesse for Kunsten vilde trække hele Byen med sig, meente han. Det var første Gang, at man beilede til min Naade, jeg forekom mig yderst vigtig, og bevilgede Ansøgningen til stor Ærgrelse for min gamle Tjener, der hjemmefra havde faaet den udtrykkelige Befaling at paaskynde Reisen Dag og Nat. Uagtet alle hans Indvendinger imod Opholdet, som vilde nøde os til at passere en stor Skov midt om Natten i Mulm og Mørke, maatte Hestene alligevel spændes fra igjen, og jeg indtog med uendelig Tilfredshed Hæderspladsen i en gammel skrøbelig Læneſtol, som var anbragt paa Theatret selv, saa at jeg egentlig sad som paa Forundringsstolen for det forsamlede Publikum. Dengang forekom det mig slet ikke latterligt.

Efter en heel Deel elendige Kunster, hvorved Liniedandserne oftere faldt ned end de bleve staaende, og hvorved Bajads næsten sled sin hele Vittighed op, for at finde paa Undskyldninger, opførte de en af de almindelige Pantomimer med Harlekin og Columbine, som endtes med at de beseirede alle Hindringer og modtoge Cassanders og Pjerrots Velsignelse. Harlekin var en smuk ung Mand, med en rask Figur, meget adræt og genial i sine Løier; Columbine derimod var et halvgammelt Fruentimmer, sær og klodset, og med et Par Been i det mindste som Ottinger. Det Hele var ynkeligt. Saasnart det var

forbi, og jeg rigelig havde offret paa Konstens Alter, kastede jeg mig igjen i Vognen og fortsatte Reisen.

Det havde ikke været saa ganske uden Grund, at min erfarne Tjener havde været bange for Skoven; det var bælmørkt, vi maatte kjøre Fod for Fod, Veien var ganske infam, og for at gjøre det fuldstændigt, begyndte det at regne. Den stakkels Fyr sad paa Bukken og bandede Komedien og Liniebandserne ved hvert Stød i den hullede Vei. For at gjøre en Ende paa denne Ugudelighed, som i Begyndelsen havde moret mig, men som i Længden kedede mig, lod jeg ham sætte sig ind i Vognen hos mig, og overlod mig ganske til Postillonens Førelse. Det gik godt i et Par Timers Tid, men endelig kom vi i et Hul, som Vognen blev siddende i. Jeg var falden i Søvn, Tjeneren ligeledes, vi mærkede først, at det var galt fat, da vi laae i Grøften. Vandet løb ind til os igjennem det ituslagne Vindue, han laae oven paa mig, og begyndte strax at bande de nederdrægtige Liniebandsere, som vare Skyld i al vor Ulykke. Uagtet den Smerte, det voldsomme Stød foraarsagede mig, bad jeg ham dog ganske venlig at staae op, thi før kunde jeg ikke røre mig; det var bedre, at han hjalp mig, som maaskee havde brækket baade Arme og Been, end bandede sine uskyldige Medmennesker. Det forholdt sig tildeels virkelig saaledes; han havde ved at falde oven paa mig, knækket mit ene Been tæt ved Ankelen. Nu var det forbi med denne Udenlandsreise for det Første. Vognen var gaaet itu, Postillonen maatte ride til det nærmeste Huus for at hente Hjelp, og det var høi lys Dag, inden jeg var bleven bragt ind til en Forstbetjent, der for gode Ord og bedre Betaling var villig til at huse mig og min Bagage, indtil jeg kunde komme videre.

I det Land ere Skovene langt større end i andre Lande. Jægerhuset laae midt inde i Skoven ved en stor Plaine, og det var en heel Reise til den nærmeste Stad, som var stor nok til at have en Læge. Forstbetjentens Moder gjældte for at være en „klog Kone", til hende maatte jeg betroe mig. Man kan ikke let være modbydeligere end hun var, det var Walter Scots Meg-Merrilies op ad Dage, men desuagtet skylder jeg Sandheden at sige, at hun helbredede mig saa godt, at ingen Doktor kunde have gjort det bedre. Den gamle Hex tog paa mit Been, som om det kunde have været af Jern og uagtet mit faste Forsæt, kunde jeg ikke tilbageholde et Smerteskrig; jeg besvimede. Da jeg kom til mig selv igjen, laae jeg paa en Seng og var forbunden, Benet var badet, og Smerterne vare næsten forbi. Min Faders Papirer, som jeg bar indsyede i et Bælte om Livet, havde Ingen seet, jeg skjulte dem omhyggelig, thi meer end eet Hoved var afhængigt af de Hemmeligheder, de indeholdt."

— Greven saae ved disse Ord paa Tilhørerne med en Mine, som forraadte, at hans daværende Vigtighed endnu smigrede hans Forfængelighed. Efterat han havde nippet til Sukkervandet og sagt Frøken Monsigne et Par forbindtlige Ord for dets Tillavning, vedblev han sin Fortælling.

„Der var nu ikke Andet for mig at gjøre end at sende Tjeneren, som var en af min Faders gamle troe Vasaller, tilbage med Underretning om mit Uheld, for at indhente Befalinger for dette uforudseete Tilfælde. Papirerne beholdt jeg. At jeg i Nødsfald skulde brænde dem, vidste jeg nok, men hvor jammerlig min Forfatning endogsaa var, kunde jeg dog ikke sige, at de vare i Fare. Da Tjeneren var borte, og jeg følte mig ganske alene

og forladt, bandede jeg rigtignok Harlekin og Columbine saaledes, at Haarene maatte reise sig paa Hovedet af Enhver, der havde hørt det; men ingen forstod mine Eder, thi for at vise mig som en rigtig Adelsmand, bandede jeg paa Fransk midt inde i en Skov i Polen.

Forstbetjentens Familie bestod ikke af ret mange Mennesker, og Huset var næsten altid tomt. Jægeren selv, en ubehøvlet Drukkenbolt med et Ansigt, som en Hyæne, var sjelden hjemme, han laae bestandig paa Tog mod Krybskytterne eller svirede i de nærmeste Landsbyer; med ham fulgte en ung, rødhaaret Jæger, der ikke var meget bedre end Førsteren. Konen var død for mange Aar siden, og hans Moder, den omtalte Meg-Merrilies, bestyrede Huset. Den eneste Datter var opdraget hos en Møller i den lille By, som vi Aftenen før vare komne igjennem, hun skulde nu forskrives hjem, for at deeltage i min Pleie, som den gamle Kone, den ene Gang efter den anden, forsikkrede mig var meget byrdefuld. En gammel, glassiet Hest, en hæs Lænkehund og et Uhyre af en fed Favoritkat vare, foruden mig de eneste levende Væsener i det hele Huus, naar Meg-Merrilies gik bort for at passe Køerne eller samle Brænde. Jo, det var et Herreliv for en ung Kavalleer med mine Fordringer.

En Aften var jeg falden i Søvn strax efter at Meg-Merrilies var gaaet ud for at malke, — thi sove var min eneste og kjæreste Beskæftigelse. Det var en varm Aften efter en qvalm Dag, den milde Luft strømmede ind igjennem Vinduet, som jeg havde overtalt Hexen til at lade staae aabent, og den førte den deilige Skovlugt med sig, som fylder Lungerne med kraftigt Liv. Jeg laae og drømte noget forvirret Tøi om en Fee, som kom ind til mig igjennem Vinduet, og om min Moder,

som var reist efter mig for at pleie mig; men strax efter var det ikke meer min Moder, det var den tykbenede Columbine, og Directeuren for Liniedandserne stod ved Siden af hende med Tallerkenen i Haanden, og Pjerrot gjorde lang Hals og slog Munden paa viid Væg, saa at hans Ansigt forsvandt i et eneste uhyre Gab; Bajads havde taget min Tjeners Livree paa, og Harlekin havde trukket min Kjole oven paa sin brogede Dragt. Men ved enhver Bevægelse, de Andre gjorde, smertede mit Been mig. Endelig vaagnede jeg, og den hele Trup var forsvunden; men ved Foden af min Seng sad et ubekjendt Væsen og støttede Hovedet mod Haanden og saae op i de store Bøgetræer, som stode uden for Vinduerne. Jeg kunde kun see hendes Nakke, som næsten var skjult af sorte Lokker, der hang ned under det smagfulde Hovedtøi, som de polske Fruentimmer bære. Det var min Fee. Jeg vovede ikke at røre mig, af Angest for at Synet skulde forsvinde; thi det maatte jo være et Syn, saa luftigt, saa gjennemsigtigt, saa lidet jordisk var det. Da jeg endelig hørte Lænkehunden rasle med sin Kjæde og Meg-Merrilies slæbe med Tøflerne, lukkede jeg Øinene for ikke at see det forsvinde.

„Hvor er Du kommen ind?“ spurgte den Gamle med den sædvanlige vredladne Stemme.

„Igjennem Vinduet, Bedstemoder,“ svarede Aanden, „jeg var træt og trængte til at hvile mig, jeg har gaaet den hele lange Vei. Er det den Fremmede, som er kommen til Skade?“ Og nu hørte jeg Lyden af et Kys. Det gjøs uvilkaarlig i mig, jeg kneb Øinene tættere sammen, jeg blev saa varm som Ild. Men lige saa hurtig fornam jeg en kølende Vifte, det var som om Noget blev trukket forbi mit Ansigt. Den unge Pige sagde:

„De afskyelige Fluer! De maa ret pine ham. I have endnu ligesaa mange Fluer, som for et Aar siden."

„Luk Vinduet," svarede den Gamle. „Den Nar, han lod mig ingen Ro have, før jeg havde faaet det smækket op. Saadan en Mosfis veed ikke hvad han vil finde paa, af lutter Lediggang."

„Den friske Luft er dog saa deilig, Bedstemoder. Vi ville sætte en Bøgegreen ved Hovedgjerdet, saa plage Fluerne ham ikke saa meget." Et Øieblik efter stod den duftende Green ved Siden af mig, jeg kunde ikke mærke den ringeste Bevægelse ved min Hovedpude, da hun stak den ned. Jeg tænkte paa den Voldsomhed, hvormed den Gamle daglig forbandt mit Been, og sukkede. Den unge Pige blev staaende, jeg kunde mærke, at hun bukkede sig ned over mig; det var en ganske egen Følelse, det foraarsagede mig, at vide hun var mig saa nær.

„Han sover," sagde hun. „Hvor han trækker sit Veir stærkt. Er han farlig syg, Bedstemoder? Han seer dog saa frisk ud."

„Han har brækket Benet, ikke Andet, det er ikke Stort at gjøre Væsen af. Men han er ømskindet, naar man kun rører ved ham med en Finger, skaber han sig strax, som om det gik paa Livet løs. Var det ikke for den Betaling, han har lovet, havde vi aldrig taget imod ham."

„Du har saa tidt sagt, at jeg skulde lære at kurere," sagde Pigen med sagte Stemme. „Troer Du ikke, at jeg burde lære, hvorledes man forbinder et Been, — dersom det ikke er altfor svært, og Du vil lære mig det, lille Bedstemoder."

Det var mig ikke muligt længere at ligge stille. Jeg slog Øinene op og udstødte et dybt Suk, men det

var intet Smerteſuk, det var mig en Salighed at ſukke ſaaledes.

Den gamle Kone kom ſlæbende hen til min Seng, jeg ſaae hendes ſkidne, rynkede Anſigt, ſom de ſtride, graae Haar gav et dyriſk Udtryk; hun ſtøttede ſig paa Krykkeſtokken, der var hendes tredie og bedſte Been, med en Knokkelhaand, der ſaae ud ſom en Rovfugleklo, hun gloede paa mig med to graae, ſkelende Øine, — Gud, hvor hun var hæslig; jeg blev ſtiv og kold ved dette Syn, og vendte mig bort fra hende. Paa den venſtre Side ſtod den unge Pige, ſmuk, rank, fyldig, friſk, ſortøiet, blomſtrende, — min Fee. Hun tog med de runde Fingre Bøgegrenen tilſide, der omſkyggede mit Anſigt, og betragtede mig bekymret, — jeg ſaae ind i hendes deilige, ſorte Øine, ogſaa de forſtenede mig, men jeg vendte mig ikke bort, jeg blev liggende og ſtirrede paa hende. Jeg havde Feber, Varme og Kulde paa engang; imens min venſtre Side brændte ſom Ild, frøs den høire til Is. — Hun hed Warla .... i disſe fem Bogſtaver var al jordiſk Velklang indeſluttet. —

Jeg ſov ikke den hele Nat. Nogle tynde Bræder ſkilte min Seng fra Warlas, ſom ſtod tæt op til Væggen, jeg kunde høre hendes Aandedrag, jeg kunde følge den ſvulmende Bevægelſe af hendes Bryſt, ſom nu ikke meer var holdt i Tømme af det røde Snørebaand. Mit Blod foer igjennem Aarene, jeg væltede mig frem og tilbage, og næſte Morgen vare Skinnerne gledne af Foden, og otte Dages pinefulde Møie tilintetgjort.

Den gamle Kone forbandt mig. Ærgerlig over den ſpildte Umage ſnørte hun Skinnerne ſaa faſt, at jeg ikke kunde bare mig for at ſkrige. Meg-Merrilies blev vred, og kaſtede Benet fra ſig med de Ord: „Gjør det da ſelv

bedre!" Jeg bed Tænderne sammen af Smerte og saae bønligen til Warla. Uden at sige et Ord satte hun sig paa Kanten af Sengen, lagde min Fod i sit Skjød og løsnede Baandene. Allerede det bløde Leie i hendes Skjød dulmede Smerterne, Warlas lette Haand foer umærkelig frem og tilbage og Baandene vare atter befæstede, uden at jeg havde følt det. Den Gamle blev i Begyndelsen vred, og sagde arrig: „Nu skal man see, at Ægget vil lære Hønen," men da Warla sagde: „Alt hvad jeg veed, har jeg jo lært af Dig, Bedstemoder; er det saaledes rigtigt?" — kunde hun ikke modstaae Lysten til at docere, og Warla var med det Samme udnævnt til hendes bestandige Ammanuensis. Jeg gjorde den stakkels Warla megen Uleilighed, thi nu lod jeg mig altid forbinde to Gange om Dagen.

Imod Slutningen af September kunde jeg endelig støtte paa Foden. Warla, som havde pleiet mig, forbundet mig, læst for mig om Dagen i Husets eneste „Æventyrbog", og talt med mig om Natten igjennem den tynde Brædevæg, naar jeg bankede paa Skillerummet og klagede over at jeg ikke kunde sove, — den utrættelige Warla var endnu ikke ked af at opoffre sig. Jeg støttede mig paa hendes Arm, og vi vovede os udenfor Huset, endogsaa tvert over Plainen til det store Bøgetræ, som jeg endnu seer for mine Øine, naar jeg tænker paa den lykkelige Tid. Det var et gammelt Træ med en uhyre Krone, Rødderne slyngede sig halv over Jorden, og dannede mosbegroede Bænke; det stod ved Siden af en lille Sandgrav, der efterhaanden næsten havde udhulet Grunden, — nu maa det for længe siden være styrtet om. Derfra tog Huset sig bedst ud, naar Solen var ved at gaae ned, kastede den en gylden Illusion over de fattige

Ruder. — I otte Uger havde jeg levet midt inde i den polske Skov, uden at høre det Ringeste til den Verden, som var paa den anden Side af de mørke, skyggefulde Træer. Jeg forekom mig undertiden selv som en fortryllet Prinds, der var bleven forhexet af en elskelig Fee. Ikke det fjerneste Ønske opstod hos mig om at forlade Skoven, — jeg vilde gierne glemme Verden og al dens Pragt og al dens Ærgjerrighed, hvis den vilde glemme mig og lade mig have min Skov og Warla i Ro. Vi loe sammen og fortalte hinanden Eventyr, hun vidste de fleste og de bedste. Jeg støttede mig paa hendes Arm og laae ret tungt paa den, hun tog Huen af, fordi jeg bad hende derom, de sorte, krøllede Lokker klædte hende langt bedre end den smukke Hue, og for at nøde hende til at gaae med det lange Haar, kastede jeg Huen op i Grenene af vort Bøgetræ. Hvor havde vi siden ondt ved at faae den ned igjen, da vi skulde gaae hjem, og Warla var bange for at faae Skjænd af den vrantne Bedstemoder? Hvor mange Forsøg maatte vi ikke gjøre, hvor tidt maatte hun ikke hoppe i Veiret for at slaae den ned med min Stok! — Hvergang var det forgjeves, i Springet faldt de bløde Lokker ned over hendes Øine, og hun slog iblinde, ligesom man gjør i den italienske Fastelavnsleg, naar man med tilbundne Øine slaaer efter en Krukke, som enten er fyldt med Confect eller med Sand. — Der er en Tillokkelse og en Ynde ved saadanne Børnelege, naar man er forelsket, som al Livets Alvor siden ikke kan erstatte.

Ja, jeg var forelsket i Warla, det tilstod jeg mig snart selv; men jeg var ligesaa snart enig med mig selv om den Plan, jeg vilde følge for min Fremtid. Jeg var uafhængig, et lille Gods tæt ved den østerrigske Grændse

var min personlige Eiendom, derhen vilde jeg drage med min unge Hustru, vi vilde leve et idyllisk Liv i landlig Lykkalighed, tilbedede af vore Undergivne, som vi gjorde lykkelige, og i endnu høiere Grad tilbedende hinanden. Mine Forældres Samtykke ængstede mig ikke synderlig, thi min Uafhængighed maatte, naar det kom til Stykket, medføre det, tvungent eller frivilligt. Min Fader var meget ærgjerrig, men hans Planer kunde gaae over paa min yngre Broder; jeg vilde være tilfreds med en forglemt Krog af Jorden, naar Warla deelte den med mig. Paa hendes Gjenkjærlighed tvivlede jeg ikke mere, hun var i den sidste Tid bleven stille og eftertænksom, hun gik ofte alene ind i Skoven og var borte i flere Timer, og disse Timer forekom mig aldrig lange, thi ogsaa jeg behøvede Eensomhed for at kunne tænke paa Warla, uforstyrret af Warla selv.

En Dag havde vi siddet længe under Bøgetræet og sladdret sammen, Warla havde fortalt mig om sin Barndom, da hendes Moder endnu levede; jeg havde beskrevet hende den smukke Natur i mit Hjem. Solen brændte temmelig varmt, jeg hældede mig tilbage til Stammen og lukkede Øinene, for at lade den kjære Efteraarssol beskinne mig. Vi havde gaaet en lang Tour om Morgenen, jeg var endnu temmelig mat, og Søvnen trykkede mine Øine fastere til, uden at jeg mærkede det. Da jeg vaagnede, var Warla forsvunden, jeg saae paa mit Uhr, at jeg havde sovet temmelig længe. Jeg var egentlig misfornøiet med mig selv derover, ikke desto mindre skjændte jeg paa Warla, da hun kom tilbage, fordi hun havde forladt mig. „Du bryder Dig ikke mere om mig, nu mener Du, at jeg kan skjøtte mig selv, Du er ked af at være hos mig, — jeg har ogsaa

plaget Dig længe nok, det tilstaar jeg, men derfor er det alligevel tungt at blive glemt."

Nu først saae jeg, at Warla stod med nedbøiet Hoved, og at hun havde grædt; der hang endnu en Taare i hendes Øine. „Du har grædt, Warla? Er Du syg? Hvad feiler Dig? Er der nogen Sorg, som trykker Dig, og som Du ikke vil betro mig?"

„Jeg har ikke glemt Dem," sagde Warla, „jeg har næsten hele Tiden tænkt paa Dem. Men jeg har ikke grædt," tilføiede hun, og idet hun vilde benegte det, trængte en ny Taare sig frem i Øiet.

Jeg havde reist mig og stod ved Siden af hende. „Warla," sagde jeg og lagde min Haand om hendes Liv, „betro mig, hvorfor Du er bedrøvet. Jeg kunde ikke være bedrøvet uden at betro Dig det, — jeg er kun bedrøvet, naar Du forlader mig. Er jeg ikke din Broder, — din Ven? — Hvor Du er smuk, Warla. Hvor Du ligner min Søster." Og paa denne falske Regning trykkede jeg hende til mig og kyssede hende paa Skulderen. Det var ikke sandt, men det faldt mig ikke ind i dette Øieblik, Warla lignede slet ikke min Søster, Warla var meget smukkere. Det var første Gang, jeg havde tilladt mig en saadan Frihed.

Warla snoede sig ud af mine Arme, og jagede efter en Sommerfugl. Fra den dybeste Bedrøvelse kunde hun ofte pludselig gaae over til en overgiven Lystighed, da loe hun uden Ophør, og gjorde tusinde Narrestreger, og Glædestaarerne kunde løbe hende ned ad Kinderne som neppe vare tørre af de Taarer, Tungsindigheden nylig havde afpresset hende.

Jeg kunde ikke sove om Natten, det forekom mig, at Warla laae og græd stille. Jeg bankede paa Væggen,

men det varede længe, inden hun vilde svare mig, omsider skeete det, men med en ynkelig Stemme. Jeg blev ganske veemodig derved. „Betro mig nu, hvad Du er bedrøvet for, lille Warla, nu kan vi tale uforstyrret sammen."

„Jeg vil ikke tale, jeg vil sove. Hvorfor vækker De mig ogsaa?"

„Det er ikke sandt, Warla, Du sov ikke, Du ligger og græder. Troer Du, at jeg kan sove, naar Du er bedrøvet? Dersom jeg nu var inde hos Dig, vilde jeg kysse de Taarer bort af dine smukke Øine."

Warla taug, maaskee hun var lige saa forundret som jeg over denne dristige Tale.

„Nu græder Du igjen, Warla. Er Du syg? Jeg vil staae op og kalde paa din Bedstemoder. Jeg vil komme ind til Dig."

„Nei, for Guds Skyld ikke, jeg er ikke syg, jeg feiler ikke det Ringeste . . . Jeg er kun saa umaadelig angest."

„Angest? hvorfor? Hvem skulde gjøre Dig Noget?"

„Ak, jeg veed det ikke, men jeg kan ikke gjøre ved det."

„Du er en Nar, Warla; hvor kan Du være angest saa nær ved mig? Jeg skal nok forsvare Dig, stol Du kun paa mig."

„Det gjør jeg ogsaa, ellers troer jeg, at jeg maatte døe af Angest hver evige Nat. Det er ligesom det skulde qvæle mig. Men jeg sætter alt mit Haab til Dem."

Det er i Sandhed ingen ubehagelig Følelse for en Elsker, at høre hvormeget hans Elskede stoler paa hans mandige Beskyttelse.

„Naar jeg blot kunde falde i Søvn," sagde hun.

„Jeg vil ikke forstyrre Dig, Warla, læg Dig kun

til Ro. Men for at Du kan være ganske tryg, vil jeg af og til banke sagte paa Væggen, saa veed Du, at jeg vaager for Dig."

„De er saa god, saa kjærlig imod mig," sagde Warla.

„Søde Warla, hvor tidt har Du ikke vaaget over mig, da jeg var syg? Sov nu trygt, nu vaager jeg over Dig igjen. — Og drøm om mig, Warla, lov mig det. Vil Du?"

„Det gjør jeg saa tidt om Natten, uden at De har bedet mig om det," sagde Warla. Jeg bøiede mig om til Væggen og trykkede et Kys paa de kalkede Bræder. Hele Natten laae jeg som en tro Skildvagt, og knipsede af og til sagte paa Væggen. Det var en lykkelig Nat.

Den næste Morgen kom min gamle Tjener tilbage. Min Fader var bleven meget forskrækket ved at høre mit Uheld; han vilde strax have sendt ham tilbage for at trøste mig, men han var selv bleven syg, og det havde foranlediget det lange Ophold. Jeg skulde snarest muligt fortsætte Reisen og aflevere Brevene, det var nu vigtigere end nogensinde, at de kom hurtig til deres Bestemmelse. Vognen var istand, og dersom jeg var af samme Mening kunde vi allerede næste Dag tiltræde vor Reise. Hvorledes Dette satte mig i Bevægelse, kan jeg ikke beskrive.

Jeg betænkte mig naturligviis intet Øieblik paa at udføre min Faders Ærinde, men derefter vilde jeg vende tilbage til Skoven og afhente Warla, for at føre hende til min Borg. Endnu idag vilde jeg tale med hende. Hun elskede mig, det kunde jeg sætte sammen af mange Ord og Bevægelser og af de tusinde talende Smaating, der raabe langt høiere til vort Hjerte, end noget Ord er

istand til. Tjeneren blev sendt tilbage til den nærmeste By for at bestille Heste, han skulde holde Alt færdigt til den følgende Morgen. Derpaa begyndte jeg paa et Brev til min Fader, som med sønlig Ærbødighed skulde forberede ham paa min uigjenkaldelige Beslutning, at føre Skovens Nymphe med tilbage i hans faderlige Arme. Jeg var lykkelig ved denne Beskæftigelse.

Om Formiddagen tog jeg Warlas Arm, og trak hende med mig ind i Skoven. Vi gik længe tause ved Siden af hinanden. Hun havde taget Huen af, som jeg havde vænnet hende til, og bar den i Haanden. Jeg vilde aabne mit Hjerte for hende, men jeg havde ikke Mod dertil, thi sand Kjærlighed gjør frygtsom, og det var min første Kjærlighed. Vi fordybede os i Skoven, uden at mærke, at Skyerne trak sammen over vore Hoveder. Endelig begyndte det at regne, vi ilede hjemad, men endnu havde ingen af os sagt et Ord. Jeg standsede under et Træ, hvor jeg vilde lade Bygen gaae over, og saae nu først, at Warla hele Tiden havde Huen i Haanden; jeg tog den fra hende og sagde: „Kom, Warla, lad mig pynte Dig. Dit smukke Haar bliver vaadt. Jeg vil hellere see Dig med Huen paa, end unde Regndraaberne den Fryd at kysse dine Lokker.“ Jeg stillede mig foran hende og satte Huen paa hendes Hoved, strøg Haaret fra hendes Pande, bandt Hagesløifen, og løste den atter op igjen, for at begynde forfra og sætte den lidt mere til Venstre. Warla lo. Min Gud, hvor var hun smuk! De deilige, sorte Øine saae saa kjærligt til mig; hun havde lagt den ene Haand paa min Skulder, med den anden legede hun med de nedhængende Blade paa en Bøgegreen. Hun havde løst sit lille Forklæde af, for at tage det om Halsen for Regnen, jeg trak i det, for at

faae det til at falde af, hun truede ad mig med Fingeren, endelig faldt det og tog det lille Silketørklæde med, som var glebet udenfor Snørebaandet. Warla rødmede som en Rose, — ja, som en Rose, jeg siger det og gjentager det, uagtet denne Lignelse er bleven saa skjændig misbrugt. Hun slap Grenen og lagde begge Hænder foldede om Halsen for at bedække den, idet hun med en Blanding af Spøg og Uvillie sagde: „Naa da!“ — Jeg kan ikke beskrive, hvor nydelig disse to Ord klædte hende. Jeg tog hende i mine Arme, bad hende om Tilgivelse og trykkede et langt Kys paa hendes Læber. Det var det første, — og eneste. Warla kjendte ikke til Koketteri, hun gjengjeldte mit Kys, og idet hun rødmende tog Forklædet og kastede det om Halsen, sagde hun: „Jeg var jo ikke vred paa Dem, — jeg holder alt for meget af Dem.“ — Jeg troede at jeg skulde forgaae i Salighed.

Vi gik tause hjemad, jeg holdt hende endnu bestandig omslynget med min Arm. Da jeg saae det fredelige Huus, Warlas rolige Hjem, greb Tanken om Skilsmissen mig med en frygtelig Kraft. Jeg udbrød: „Og dette Huus skal jeg nu forlade!“ Warla blev forskrækket over mit Udraab, men da jeg havde sagt hende, at jeg allerede skulde reise næste Morgen, blev hun fortvivlet, hun græd og gjentog den ene Gang efter den anden, at hun var ulykkelig. Saa egoistisk er Manden, at disse Taarer mere glædede end bedrøvede mig. Vi ere forsængelige Skabninger! —

Warla lod sig ikke stille tilfreds, hun hørte neppe de kjærlige Navne jeg gav hende. Omsider rev hun sig løs fra den Omfavnelse, hun ligesom havde taalt i Bedøvelse, og sagde: „Jeg maa tale med Dem, før De reiser. Jeg maa, men alene. Nu ikke, nu er det mig

umuligt, nu er jeg altfor ulykkelig; men iaften naar Solen gaaer ned, — naar den sidste Gang gaaer ned over mit Hjem, imens De er her, vil De saa komme ved det store Bøgetræ derinde i Skoven, hvor jeg tabte mit Forklæde idag, der kan vi tale uforstyrret sammen, — jeg har en Bøn til Dem. Lad mig nu være alene."

Der var noget saa Bestemt, saa Ophøiet i hendes hele Udtryk i dette Øieblik; det var ikke meer det spøgende Barn, det var den unge Pige, som kæmpede med sin Kjærlighed, og som vidste hvad hun kæmpede med. Jeg kyssede hendes Haand og slap hende. Hun gik langsomt tilbage i Skoven. Jeg saae efter hende, indtil hun var forsvunden imellem de tætte Stammer; da gik jeg ind i Huset, fuldendte Brevet til min Fader, talede med den gamle Bedstemoder om min pludselige Reise og om snart at komme igjen, — og var lykkelig.

Om Aftenen var jeg den første ved Træet. Solen var endnu langt fra at gaae ned, men min Utaalmodighed tillod mig ikke at blive hjemme. Det kjære Træ, som havde været det stumme Vidne til Kjærlighedens første Kys! Med min Kniv skar jeg vore Navne ind i Barken, og da Solen endnu ikke ganske var gaaet ned, forbedrede jeg Trækkene og skar et Hjerte uden om, der indfattede dem begge. Da det var fuldendt, gik Solen ned, dens sidste Straaler faldt paa den gamle Bøgestamme og gave de friske Navnetræk et Afskedskys, derpaa forsvandt den bag Skoven. Men fra den modsatte Side stod min Sol op, thi Warla kom mig langsomt imøde. Jeg traf Tørklædet fra hendes forgrædte Øine, og viste hende hvad jeg havde gjort. „De er saa god, saa naadig imod mig."

„Fy, Warla, naadig er et hæsligt Ord, det maa

Du aldrig bruge. Men hvorfor græder Du? Det klæder Dig saa smukt at lee. Lee engang, Warla, ellers gjør Du mig ganske bedrøvet. Er Du allerede angest, tossede Pige, fordi Solen gaaer ned, det er jo endnu ganske lyst. Før var Du aldrig bange for at gaae i Mørke; kan Du huske, hvor tidt vi To har siddet under Bøgetræet, indtil det var saa mørkt, at vi ikke kunde see tre Skridt fra os. Dengang var Du ikke saa angest."

„Ja, dengang," svarede Warla. „Men nu, nu da De skal reise, nu er det en anden Sag."

„Dersom Du bliver ved at græde, Pige, saa kysser jeg Dig virkelig Kinderne tørre, som jeg truede med inat. Kan Du huske inat? — Du kan ikke troe, hvor jeg elsker den tynde Væg. — Men hvad er det, Du vil bede mig om, Warla? Du bede! Jeg har ogsaa Noget at bede Dig om, søde Warla, — Du maa ikke sige Nei til mig, men først skal Du unde mig den Glæde at sige Ja til Dig."

„O, Gud, naar jeg turde haabe det," sagde Warla, og hendes Taarer fløde endnu stærkere.

Jeg slog min Arm om hendes Liv, og trykkede hende til mig. Vi sade ved Foden af Bøgetræet, som bar vore Navne. Warla lænede Hovedet til mit Bryst. Jeg løste hendes Hagesløife, tog Huen af hende, og slog det lange sorte Haar ud over hendes Ansigt, saa at det skjulede det, ligesom et Slør. Den yderste Spidse af de silkebløde Lokker trykkede jeg til mine Læber. Da jeg saaledes havde tildækket hende, sagde jeg: „Tal nu, Warla, nu kan hverken jeg eller Aftenstjernen see hvor stærkt Du rødmer ved at tilstaae mig din Kjærlighed."

„O Gud, De veed det allerede," udbrød Warla overrasket. „Og De er ikke vred? — Hvor De er god

og naa . . . og kjærlig imod mig. Nu tør jeg nok tale.“ Hun tog min Haand, trykkede den og holdt den inden i sin.

Og hun talede. Det varede længe, inden jeg ret forstod, hvad hun meente, men hvad jeg dengang først seent kunde fatte, lader sig nu fortælle med faa Ord.

Warla elskede — men ikke mig. Hun elskede en ung Kunstner, og han elskede hende igjen; Faderen vilde gifte hende med sin fordrukne, rødhaarede Jæger, Regjeringen vilde gjøre Elskeren til Soldat, uagtet han var Kunstner. Det var Indledningen til Romanen. Den eneste Udvei, de havde, var Flugt. Men det var umuligt at komme over Grændsen uden Pas; bleve de grebne, vare de Begge ulykkelige. Jeg reiste over Grændsen, i min Vogn vilde de være sikkre, jeg kunde altsaa forene dem og skabe dem en lykkelig Fremtid. I Preussen var der ikke mere nogen Fare for dem, og en duelig Kunstner kunde tjene sit Brød overalt. Det var Opløsningen paa Romanen. Jeg hørte den i en Stemning, som næsten grændsede til Apathi. Jo længere Warla talede, jo mere veltalende blev hun, og jo mere livløs blev jeg. Da hun hørte op at tale, havde jeg taget min Arm tilbage og reiste mig op. Jeg lovede Alt, hvad hun forlangte, derpaa forlod hun mig, for at træffe sin Elsker, som ventede hende i Skoven. Der havde hun mødt ham hver Dag, — og jeg Daare havde bildt mig ind, at hun søgte Eensomhed for at tænke paa mig. —

Da jeg var ene, greb jeg Kniven, for at tilintetgjøre vore Navne, men jeg havde ikke Kraft dertil, og mit var det eneste, som blev udslettet. Endnu den Dag idag staaer Warlas Navn paa en gammel Bøg midt inde i en Skov ved den polske Grændse; men det er kun

omgivet af et halvt Hjerte, — den anden Halvdeel er borte.

Det var en fortvivlet Nat. Warla sneg sig paa Hoseſokker om i sit lille Kammer, og berede sig til Flugten. Jeg væltede mig utaalmodig paa den Seng, der havde skjenket mig saa mange lykkelige Nætter, men jeg kunde ikke sove. Hun hørte mig, bankede paa Væggen og sagde: „Jeg sover ikke.“

„Jeg ikke heller.“

„Jeg er saa glad, men tillige saa angest.“

„Jeg har Tandpine,“ sagde jeg; „nu vil jeg forsøge om jeg kan sove. God Nat, Warla.“

„God Nat. — Glem ikke imorgen — ved Korsveien.“

Lidt efter sagde hun, ligesom for at rette en Forglemmelse: „God Nat. God Bedring med Tandpinen. Jeg skal bede for Dem, inden jeg falder i Søvn.“ — Jeg troer, jeg græd den hele Nat igjennem. Da Solen stod op, havde jeg endnu ikke lukket et Øie. —

Tidlig næste Morgen kom min Tjener med Vognen. Jeg betalte den gamle Bedstemoder rundeligt, baade for hendes Pleie og for det Barn, jeg bersvede hende. Meg-Merrilies brummede over, at Warla var gaaet saa tidlig ud, da hun dog vidste, der var Uleilighed i Huset. Jeg kastede mig i Vognen, trak Gardinerne til og kjørte bort; jeg vilde ikke see den Skov, som vi kjørte igjennem, men jeg kunde ikke lukke mine Øren for Lænkehundens høse Gjøen, som fulgte mig et langt Stykke paa Veien.

Ved Korsveien holdt jeg efter Aftale. Warla lagde en stor Bylt ind ved Siden af mig paa Bagsædet, og steg selv ind tilligemed sin Elsker. Mine Folk gjorde store Øine. Jeg med, thi ved første Øiekast gjenkjendte

jeg min adrette Harlekin fra hiin Aften, der havde gjort mig saa ulykkelig. Det var altsaa den Kunst, han reiste paa. — De sadde lige over for mig paa Forsædet og holdt hinanden i Haanden. Gardinerne vare nedtrukne. Jeg svøbte mig ind i min Kappe, saa jeg hverken kunde høre eller see, og foregav, at jeg havde Tandpine. Omsider faldt jeg i Søvn af Sorg og Udmattelse.

Jeg vaagnede ved et Stød i Siden. Pakken, som laae paa Sædet hos mig, havde løsnet sig, Harlekins sorte Halvmaske grinede til mig med de hule Øine, den spidse graae Hat laae ved Siden af Warlas lille lyserøde Silketørklæde, som jeg saa tidt havde seet om hendes Hals, den brogede Kludedragt var svøbt ind i det Forklæde, hun havde tabt, da jeg gav hende det første og det sidste Kys. Den forsølvede Brix stak frem af dette Virvar og puffede mig impertinent i Siden, som om den vilde hovere af den Seier, dens brogede Herre havde vundet over min Kjærlighed. Lige over for mig sadde de to Elskende, de vare ogsaa faldne i Søvn; Kunstneren havde slaaet sin Arm om Warlas Liv, hun hvilede sit Hoved op til hans Bryst. Sagte løsnede jeg Sløifen, for endnu engang at se hendes lange, sorte Haar, men i det Samme betænkte jeg mig igjen, stødte Vinduet op og raabte høit til Postillonen, at han skulde holde. Min Tjener blev noget forundret, da jeg befalede ham at bytte Plads med mig og selv satte mig i hans Sted paa Bukken; Postillonen troede, at jeg var gal, thi det regnede temmelig stærkt. Men mange af de Draaber, som han maaskee tog for Regn, vare Taarer. Vi kjørte alt hvad Remmer og Tøi kunde holde, og kom lykkelig over Grændsen. En stor Herres Vogn blev dengang aldrig undersøgt, og jeg var endnu bestandig le grand Seig-

neur, uagtet jeg ſad paa Bukken og en Nar havde taget min Kjæreſte fra mig. I en lille By paa Landeveien til Berlin ſatte jeg de Flygtende af, og endte ſom en ſand Romanhelt: jeg gav dem min Velſignelſe og næſten alle de rede Penge, jeg havde hos mig. Warla vilde kysſe mig paa Haanden, men jeg var ſaa naadig ikke at ville tillade det; Harlekin gjorde en Compliment, ſom mindede mig om hans Kunſt. Jeg ſad igjen indeni min egen Vogn og Tjeneren udenpaa; Warla tog Pakken under Armen, Harlekin lukkede Karreetdøren, og jeg rullede igjennem Berlin ſom Coureer med et tomt Hjerte og et Læderbelte med Depecher om Livet, — dengang gjeldte min Reiſe ikke mindre end en Krone, ſom jeg gjerne havde villet opoffre, for at rivaliſere med en privilegeret Harlekin." —

Frøken Monſigne blinkede med Øinene og pillede paa ſit Livbaand. Den gamle Greve ſaae hen for ſig og taug nogle Øieblik. Han nippede atter til Sukkervandet og ſagde: „Det gaaer ikke altid, ſom der ſtaaer i Romancen: On revient toujours à ses premiers amours. Adſkillige Aar efter kom jeg igjennem en By i det ſachſiſke Schweiz, hvor jeg blev opholdt ved et Tilfælde. I ſamme Vertshuus, hvor jeg boede, var en forarmet Skuespillertrup. Dør om Dør med mig bankede Manden ſin Kone, og Børnene ſkrege. Jeg mødte hende ſiden paa Trappen, hun kjendte mig ſtrax igjen, — det var Warla; men ikke den ſvageſte Røſt fra fordums Dage gjenlød i mit Bryſt, det var aldeles tomt. Hun havde forandret ſig meget, men hun havde ogſaa to forſultne Børn og fik daglig Prygl af ſin Mand, fordi hun ikke kunde lære at dandſe paa Linie; det ældſte Barn heb Alexander efter mig. Harlekin havde igjen

forenet ſig med ſit gamle Selſkab, og Warla var ſkinſyg paa den tykke Columbine, der havde et Par Been ſom to Ottinger. Og Warla havde de nydeligſte Been og ſmaabitte Fødder! — Hun meente, at det gik ſaaledes, naar man giftede ſig under ſin Stand, og at en Harlekin dog havde været et meget daarligt Parti for en Førſterdatter. Jeg gav hende Penge — og flere Penge — og endnu en Dukat til den lille Alexander, — og reiſte bort. Men jeg var nu kommen ſaa vidt, at jeg havde uddraget den ſamme Moral af mit Liv, ſom Warla af ſit, og Moralen, mine Damer, er den: Mesalliancer duer ikke." — .

„For Guds Skyld, ingen Moral, om jeg tør bede," udbrød Marſchalinden; „Moral er iſtand til at fordærve den bedſte Hiſtorie."

„Om Forladelſe," ſvarede Lublinſky, „det er ſaa min Maade. Jeg fortalte egentlig Deres Datter Hiſtorien, og det er til hende, jeg ligeledes dedicerer Moralen. Den uerfarne Ungdom har godt af lidt Moral, den hører med til dens Illuſioner. Siden bliver man hævet over Illuſionerne ſom over Moralen, — Dem, min naadige Marſchalinde, fordriſter jeg mig derfor ikke til at opvarte dermed."

Grevinde Corſel lo. Ditmar lo ikke, ham kom Moralen heller ikke tilpas, ſkjøndt af en anden Grund. Frøken Monſigne ſagde: „Den ſtakkels, ſtakkels Warla, hvor jeg beklager hende?"

„Og for mig har De ikke en Taare, min Frøken?" ſagde Lublinſky. „Det er den bedragne Kjærligheds Skjebne i denne Verden," vedblev han, da hun lo af den pathetiſke Tone, hvormed han gjorde dette Spørgsmaal. „Mesalliancer opvække Medlidenhed, men ſkuffet

Kjærlighed derimod kun Spot. Og dog forekommer det mig, at hiin Hertuginde af Orleans var mere at beklage paa hendes Hjertes end paa hendes Rangs Vegne, da Grev Lauzun ſlængte ſig i hendes Sopha, ligeſaa tilſølet ſom han kom hjem fra Jagten, og raabte: „Louiſe af Orleans, træk mig mine Støvler af?“ — Men ſtuffet Kjærlighed er altid Følgen af Mesalliance; det er den aandelige Mesalliance, og den er af alle den værſte.“

Ditmar betragtede Grevinden, ſom ſtod ved et Bord og ſtrællede Appelſiner. Den argantiſke Lampe kaſtede ſit fulde Lys paa hendes marmorhvide Hud, og det mørkeblaae Silkegardin, i Baggrunden af Værelſet, hævede hendes ſmukke Profil endnu mere. — Disſe tre Skridt, ſom nu ere imellem os, tænkte han, de ere en evig uoverſtigelig Muur. Jeg tilbeder hende, hun gjætter maaſkee mine Følelſer, — hun tilgiver mig maaſkee i ſit Hjerte, at jeg tør elſke hende, — men de uoverſtigelige tre Skridt blive altid imellem os. — Mesalliance! — Inconvenable! — Jeg udvider min Ordſamling paa mit Livs Bekoſtning. — Ingen veed, hvad det har koſtet mig, at lære Betydningen af disſe to Ord, ſom hvert kun indeholder fem ſmaa Stavelſer. Men hver af disſe fem Stavelſer er næſten iſtand til at røve mig mine fem Sandſer. — Han ſukkede dybt.

Grevinden ſaae i Veiret og ſagde halv ſagte: „Min Gud, hvilket dybt Suk, og hvilken mørk Mine! — Hvad fattes Dem?“

Ditmar lænede ſig til Stolerygen og bøiede ſig over imod hende. I dette Øieblik var han ikke mere Herre over ſig ſelv. Hvorfor gjorde hun ham ogſaa dette Spørgsmaal netop i dette Øieblik? — Han fæſtede ſine Øine paa hendes og ſagde: „Veed De det da ikke?“

Grevinden blev endnu blegere, men pludselig foer en stærk Rødme over hendes Ansigt. Hun bøiede sig ned over Appelsinerne, og sagde næsten hviskende: „Jo — jeg veed det. — Men dersom De ikke vil bedrøve mig, saa maa De heller ikke være bedrøvet. Veed De da ikke ....“ Hun afbrød pludselig sig selv; hendes Hænder rystede. Ogsaa Ditmar var i en Bevægelse, som paabød ham Tausheb. Da Lublinsky i det Samme talede til ham, greb han Glasset med Grevens Sukkervand og drak det ud, for at affectere en Hoste, der kunde undskylde, at han havde overhørt, hvad der blev sagt.

Det var allerede silde. Marschalinden var bleven søvnig, hun lod sin Vogn kjøre frem, og i Afskedens Tummel speidede Ditmar forgjeves efter et eneste Blik, der kunde fortolke den afbrudte Sætning. Det var omsonst. Grevinden var atter i den sædvanlige, formelle Tone, og hun tog Afsked med Ditmar, som om der ikke var vexlet et Ord imellem dem. —

Men den afbrudte Sætning piinte Ditmar uophørlig. Den satte de andre Ord aldeles i Skygge, og uden denne afbrudte Slutning vilde disse Ord dog have været tilstrækkelige, til at gjøre ham affindig af Glæde. „Veed De da ikke ....?“ — Hvilket? — At jeg elsker Dem igjen — at jeg er Grevinde — at Mesalliancer ikke due, det var jo Moralen af denne Aften — eller at jeg er hævet over Fordomme? — O, min Gud, jeg vilde give mit Liv til at denne Sætning var bleven fuldført, kun denne eneste Sætning, enten til Liv eller Død; men at tvivle — det er ikke til at udholde.

Madam Schiøtt sad endnu oppe, for at sige ham, at der havde været en Tjener fra Grev Tesch, for at bede ham komme til Hans Excellence, — men strax.

Ditmar blev betaget af en ængstelig Anelse, han frygtede for at den gamle Mand var bleven syg. Klokken var næsten To. Han ilede ud til Greven. Der holdt en Reisevogn i Porten.

Grev Tesch gik op og ned ad Gulvet, og ventede ham med Utaalmodighed. Han kaldte ham en Nattesværmer og en Sviregast, som gik i Seng, naar andre Folk stode op; den gamle Mand gned Hænderne og var i usædvanlig godt Humeur. „Er De reisefærdig?“ spurgte han.

„Reisefærdig?“ gjentog Ditmar forskrækket.

„En Diplomat maa altid være reisefærdig. Inden eet Qvarteer er De paa Veien til Wien. Dette Brev giver De til Fyrst Metternich, men i hans egne Hænder. Her er Deres Pas. Intet Menneske maa vide hvor De bliver af, det hedder i Deres Logis, at De er taget paa Landet; der hænger en Reisepels, her er Penge og Creditiver, Klæder behøver De ikke at tage med, De kan forsyne Dem underveis. Det gjelder om at vinde tolv Timers Forspring, min Ven. Lykkelig Reise.“

Ditmar stod, som om han var falden ned fra Maanen. „Reise, Deres Excellence,“ gjentog han, „til Wien? Og nu, øieblikkelig?“

„Lige i dette hellige Moment, min kjære Ven. De gaaer som en Coureer, og en Coureer, veed De nok, har ikke Tid til at passiare.“

„Men for Guds Skyld . . . .“

„Men for Guds Skyld, gjør mig nu ingen Indvendinger, men reis,“ afbrød Greven ham med Heftighed. Derpaa tilføiede han formildende: „Lad mig med to Ord sætte Dem ind i det Hele, og reis saa med Gud. Den velsignede, snakkesomme Pariser, den Cantal, har for-

ſnabliſeret ſig iaften ved Soupeen, den længe gjemte Hemmelighed plapprede han ud, og nu gaaer den til Wien tolv Timer førend Corſel ſender ſin Coureer afſted. Det var en lykkelig Soupee, jeg har længe luret paa en ſaadan Leilighed." — Og i ſin Glæde gjorde Greven ſig ſkyldig i den ſamme Feil, ſom Marquien havde begaaet.

„Men, Deres Excellence, jeg er Danſk. Jeg forlanger Deres Æresord paa, at jeg ikke begaaer noget Forræderi mod mit Fædreland ved at udrette Deres Ærinde, — Deres Æresord ſom Grev Teſch, men ikke ſom Diplomat." Han var ſelv ganſke ſtolt af denne Diſtinction.

Greven betragtede ham venlig, lagde Haanden paa hans Skulder og ſagde: „De er en brav ung Mand, Ditmar. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at dette Brev kun angaaer Frankrig og et Land, ſom ikke er Danmark."

Ditmar dvælede et Øieblik, derpaa ſagde han med nedſlagne Øine: „Deres Excellence vil tilgive mig, Frankrig er Grevinde Corſels Fædreland. Jeg ønſker heller ikke . . . Det er maaſkee at misbruge Deres Overbærelſe, men . . ."

„Ah, ſaaledes! Ja ſaa! Ei ei! — Men ogſaa derfor kan jeg berolige Dem. Grevinde Corſel! Men jeg maa have været blind. Ja ſaa!"

Ditmar var i den dødeligſte Forlegenhed. Greven ſagde: „Det bliver derved, De maa forſvinde. Intet Menneſke maa vide, at jeg har ſendt en Coureer bort. Men man flyver hurtig til Wien og tilbage i vore Dage, og det vil være mig meget kjært at ſee Dem ſnart igjen. Vil De love mig, at De vil ſkynde Dem?"

Ditmar ſmilte forlegen, den gamle Greve lo.

„Jeg giver Dem ingen Regler med, hvorledes De skal passe paa Depecherne," vedblev han. „De har kun altfor tidt hørt, hvorledes man skal bære sig ad for at miste dem. Gjør altsaa det Modsatte af, hvad disse berømmelige Mænd have gjort. Reis nu. Vor Herre være med Dem, og kom lykkelig tilbage. Deres Rygte kan De trygt overlade til mig i Deres Fraværelse, — i det mindste skal Frankrig ikke tænke ilde om Dem for Deres Flugt, det lover jeg Dem."

Ditmar greb taknemmelig hans Haand. Ministeren trykkede ham Depecherne i Haanden, hjalp ham selv Reisepelsen paa og knappede den sammen i Halsen. Derpaa fulgte han ham ud af Døren og sagde høit paa Trappen: „Lykkelig Reise, og god Fornøielse paa Landet. Lad mig see, at De gjør gode Skud, hvis de kommer paa Jagt, og bliv saa længe borte som De morer Dem." — Vognen rullede ud af Porten, og Ditmar var allerede paa Veien til Wien. Klokken var halv Tre. Gaderne vare endnu tomme, han tog sit Pas og Depecherne frem og læste Titlerne; Brevet var til „Hans høifyrstelige Durchlauchtighed Clemens Wenzel Nepomuk Lothar, Fyrste af Metternich-Winneberg-Ochsenhausen, Hertug af Portella, keiserlig kongelig østerrigsk virkelig Geheimeraad og Minister for det udenlandske Departement, o. s. v. o. s. v., Ridder af" — alle mulige store Ordener, kort sagt, det var et heelt Menageri; der var Ørne, Elephanter, Løm og Duer deriblandt. Paa Passet stod: „Kjøbmand Hans Smidt fra Kjøbenhavn." Disse to Titler, der vare saa himmelvidt forskjellige, gav ham Anledning til mangfoldige Betragtninger, der for et Øieblik bragte ham til at glemme den Sætning, som han efterlod uopløst i Kjøbenhavn. —

To Maaneder forløb, og det var først i Slutningen af Juni, at Ditmar henimod Aften steg i Land paa Toldboden. Dennegang havde han ikke tænkt paa at skjenke sine Medreisende nogen Opmærksomhed, og han havde neppe sagt ti Ord efter at han forlod Kiel. Hans Tanker vare uophørlig deelte mellem Erindringen om den forrige Reise, han for næsten et Aar siden gjorde med Caledonia, og Forventningen om den endelige Slutning paa den uopløselige Sætning, som en dunkel Anelse sagde ham aldrig vilde blive fuldendt. I disse to evig lange Maaneder havde han været aldeles uden Underretning fra sit Hjem. Han ilede strax til Grev Tesch, for at aflevere sine Depecher, men Greven var ude, han ventedes først ilde hjem; Kammertjeneren meente, at han var paa Landet hos Marschal Monsigne. Det forekom Ditmar i dette Øieblik saare naturligt at lade sin Hest sadle og opsøge Greven; han vidste, at denne Ilfærdighed vilde glæde den ivrige gamle Diplomat. Medens Staldkarlen sadlede Hesten, udspurgte Ditmar Tjeneren, og erfarede snart de vigtigste diplomatiske Nyheder. Næsten alle Ministre vare bortreiste. Marschal Monsigne var i Paris, den russiske og den engelske Minister vare ligeledes borte; Marschalinden havde, i Forening med Grev Corsels Familie, leiet et Landsted ude paa Strandveien, hvor de tilbragte Sommeren; Marquis Cantal var reist til Stockholm; Prinds Poppi laae i Ordrup; den spanske Legationssekreteer, Herr Voledo, var bleven forlovet, og man sagde, at Grevinde Corsel skulde have Bryllup til Efteraaret med den rige Baron Rosen, som kom der i Huset hver evige Dag. Ved den sidste Efterretning foer Ditmar i Veiret, som om en Slange havde stukket ham, han kastede sig i Sadlen og jog ud af Porten, for

at undgaae at høre mere. I den Bedøvelse, som havde bemægtiget sig ham, gav han Hesten af Tøilen, og den bar ham den lige Vei ud ad Strandveien. Men da han nærmede sig Landstedet, sagtnede han sit Ridt. Han kom atter til Besindelse, og lige saa naturligt det før var forekommet ham at opsøge Grev Tesch, lige saa urimeligt forekom det ham nu ved nærmere Overlæg. Han gav Dyret atter Tøilen og fløi forbi, uden at see til den Side, hvor Landstedet laae. Hans Plan var snart fattet og bragt i Udførelse; han red omkring i den store Dyrehave, indtil det begyndte at blive mørkt; først da vendte han langsomt tilbage, for begunstiget af Skumringen at nærme sig Huset.

Ad en Omvei naaede han Stakittet ved en afsides Kant af Haven, bandt sin Hest fast og krøb over Tjørnehækken, som med sine spidse Torne vilde modsætte sig dette Indbrud i Helligdommen, Haven var anlagt paa Engelsk, med mange krogede Gange og vilde Buske, Huset laae paa en Bakke, paa alle Sider omgivet af Græsplainer, en lang, grøn Slette strakte sig imellem perspektiviske Trægrupper ned imod Veien, og paa den anden Side af denne saae man ud over Søens blanke Flade. Begunstiget af de bugtede Gange vovede Ditmar sig næsten lige op til Vaaningshuset, Dørene til Havestuen og Vinduerne stode aabne, for de sidste dannede grønne Jalousier en skinsyg Væg, som dog tillod Luftens frie Gjennemstrømmen. Han kunde tydelig høre de forskjellige Stemmer, han troede endogsaa at gjenkjende Grevindens. Da var det ham ikke mere muligt at holde sig i Afstand; med et dristigt Spring overskred han den lyse Plads, der skilte Trægruppen fra Huset, og sneg sig i Skyggen af dette ind under Vinduerne. Men det var ham nu

ke nok at kunne høre, han maatte ogsaa see, thi Menesket bliver aldrig staaende ved eet opfyldt Ønske. Med ankende Hjerte og skjælvende Fod stod han op paa det :emragende Fodstykke af Muren, og holdt sig med Haan:n ved Jalousien. Det lykkedes ham endelig at over:e den store Havestue.

Grevinde Corsel sad ved Divanbordet, med Haan:n under Kinden, og betragtede et Papir, hvorpaa Ro:n, der sad ved Siden af hende, af og til tegnede med)lyant. Hvergang han skød Tegningen hen til hende, ystede hun Hovedet i Veiret, saa at det fulde Lys af ampen faldt paa hendes Ansigt. Hun saae hen paa : bestemt Punkt, der maatte være i samme Retning)m det Vindue, Ditmar kiggede ind af; men hvergang) hun høit, og denne Latter foraarsagede ham en smerte:g Følelse. Rosen lo ogsaa. Det var aldrig før faldet Ditmar ind at det gav Rosens Ansigt et hæsligt, bæ:oniskt Udtryk at lee, nu var det ham paafaldende. Corsel ıd i en Krog og spillede Piquet med Grev Tesch, den ne Diplomat anede ikke, at den anden i samme Øieblik overede i sit Hjerte over at have forraadt sin Modspiller. Zoppi sad med Ryggen til Ditmar og fortalte en lang)istorie, som Ingen hørte paa, men han lo selv af fuld)als; Fru Monsigne kæmpede med Søvnen, hun havde :bet sig den hele Dag, thi Walstein var om Morgenen eist til Pyrmont for at bruge Badene. Hendes Datter ıd ved et Spillebord og lagde Grand-Patience eller lapoleons Kabale, og brugte Kneb imod sig selv, for t faae det til at gaae op, — hun vilde saa umaadelig jerne have det til at gaae op, det skulde være et Var:l. To Tjenere vare sysselsatte med at tage af et Spisebord, som stod lige for Havedøren. Omsider sagde

Grevinden med sin runde, klare Stemme: „See engang, min Bedste, hvem ligner det? Er det ikke fortræffeligt?“

„Lad mig for Guds Skyld være i Ro,“ svarede Marschalinden. „Mine Tanker vare langt herfra, jeg var i Pyrmont.“

Grevinden tog Papiret tilbage, betragtede det og lo atter.

„Saa lad mig da see, siden det er saa morsomt,“ sagde Fru Monsigne. „Er det Noget at lee af, det er jo elendigt. Den Ene er Poppi, men han er dog meget for tyk; den Anden kjender jeg ikke, det er jo mere et Dyr end et Menneske.“

„Maa jeg see mig selv,“ sagde Poppi. „Det? Den der? Nei, det har ikke den fjerneste Lighed med mig. Den Anden, Dyret, ligner derimod meget godt; det er jo ham, denne Person hos Grev Tesch, hvad er det nu han hedder? Hans Protegé!“

„Ditmar?“ spurgte Rosen og lo. „Dengang tog De feil, mon Prince; den Anden er ingen Anden end Deres ærbødige Tjener, Baron Rosen. Jeg bilder mig ind, at det ligner mig ganske ypperligt.“

„Hvor er denne Herr Ditmar henne?“ spurgte Marschalinden. „Det unge Menneske fortæller ret godt; man burde dog ikke negligere Folk af Talent, især naar alle Andre reise bort. Kan De huske, Grevinde, at De engang lovede mig ham?“

„Vor Herre veed, hvor han nu gjør sit Talent frugtbringende,“ sagde Grev Tesch; „han reiser Landet rundt for at skyde Vildænder, men jeg er næsten bange for, at han selv er bleven skudt, paa den ene eller den anden Maade, siden han bliver saa længe borte. — Jeg melder fjorten Damer.“

„Fjorten Esser," svarede Grev Corsel og pointerede. Grevinden saae ufravendt paa Rosens Tegning og lo. Det var som om hun slet ikke havde hørt, at der var bleven talt om Ditmar. I sin Harme over at være saa aldeles glemt, gjorde han en ufrivillig Bevægelse, Foden gled ned af Muren, Haanden slap Jalousien, som med et stort Bulder fløi langt ind i Stuen; idet den styrtede, kom et Ansigt tilsyne i Vinduet, men forsvandt øieblikkelig. Poppi skreg, at der var Tyve, Marschalinden daanede i Sophaen, Grev Tesch tabte sine Kort af Haanden, ligesom han netop vilde melde en Sexten-Major, Rosen og begge Tjenerne fore ud af Døren efter den flygtende Ditmar.

Det var en Sommeraften paa den Tid, da Dagene ere længst og Nætterne lysest, det var altsaa ikke Forfølgerne vanskeligt at vedligeholde Sporet. Ubekjendt med Havens Gange forvildede han sig i Labyrinthen, og kom atter tilbage til Huset; til sin store Forfærdelse saae han, at han igjen maatte overskride den store Plaine, hvor den var allerlysest, hans tre Forfølgere vare kun nogle Skridt bagved ham. Han var ikke meget langt fra at græde af Forbittrelse. Et Øieblik vilde han standse og give sig tilkjende for Rosen, men Knaldet af et Skud, som blev affyret fra Huset, formodentlig for at indjage Tyvene Skræk og vidne om Bebvernes Aarvaagenhed, bragte ham til at opgive denne Beslutning. Med et langt Spring satte han over den smalle Kanal, som gjennemskar Haven i bugtede Snoninger, og forsvandt mellem Buskene. Den nærmeste af hans Forfølgere vilde sætte efter ham, men den Forfulgte er altid den driftigste, han styrtede i den sumpede Kanal, og dermed standsede Jagten. Ditmar

opsøgte sin Hest og fløi som en fortvivlet til Kjøbenhavn, med et Hav af sorte, fjendske Tanker i sin Sjæl.

Da Madam Schiøtt næste Morgen vilde fortælle ham alle Nabolavets Nyheder for de to sidste forløbne Maaneder, hørte han ikke derpaa; ja ikke engang den Efterretning, at hans Ven Possel „var paa det nærmeste til at blive forlovet" med den rige Brændeviinsmands smukke Datter, var istand til at vække hans Opmærksomhed. — Greven modtog Depecherne med en synlig Glæde; da han havde gjennemløbet dem, spurgte han, hvor han var redet hen igaar Aftes, strax efter sin Hjemkomst, og da Ditmar blev forlegen og nølede med Svaret, udbrød den gamle Mand i en lydelig Latter, og duttede ham ligefrem paa, at det havde været ham, der havde foraarsaget al den Allarm, og tilsidst bragt Baron Rosen til at styrte paa Hovedet i den sumpede Kanal. Ditmar erfoer nu, at Grevinden havde været den Eneste, der ikke havde troet paa Tyve, men antaget det Hele for en Følge af Nysgjerrighed, og var bleven meget vred paa Prinds Poppi, fordi han med en Pistol havde skudt ud af Vinduet. Hvad Grevindens Forlovelse angik, da trak Ministeren paa Skuldrene, han antog den for meer end sandsynlig, imidlertid var den endnu ikke officiel, og han raadede Ditmar selv at observere le champ de bataille. Men dette Raad var lettere givet end fulgt, thi Ditmar haltede allerede, han havde i Springet forstrakt en Sene i Foden, som inden Middag hovnede saaledes op, at han ikke kunde støtte paa Benet, og i hele fjorten Dage nødte ham til at holde sig hjemme. Og disse fjorten Dage forekom ham endnu længere, end de to Maaneder, han havde tilbragt paa den wienske Reise. Han var nærved at fortvivle.

I denne Mellemtid besøgte Possel ham. Som sædvanlig tog han raft i Døren og aabnede den, men da han saae, at Ditmar virkelig var hjemme, lukkede han den igjen og bankede paa. Ditmar blev rød i Hovedet og sagde: „Endelig seer jeg da et Menneske igjen af mine Egne. Tak, Possel, fordi Du kommer, jeg sad just og regnede efter, hvor længe det er siden, jeg saae Dig. Hvorfor har Du ikke været her saa længe?"

„Og det spørger Du om? Det klinger mig rigtignok noget naivt," sagde Possel. „Men det hører vel med til bon-ton, at man skal begynde Klammeri, naar man har Uret. Idag er jeg nu af en Hændelse fredelig stemt, det kan Du takke din Gud for; men havde jeg truffet Dig for en Maaned siden, da Galden endnu ikke havde sat sig hos mig, saa havde jeg rigtignok vadsket Ørerne paa Dig. — Men hvordan hænger det sammen? Benet i Puder? Er Du syg, Ditmar? Nu seer jeg først, at jeg kan sige til Dig som Mercutio siger til Romeo: Ak, hvor dit Kjød seer fiskeagtigt ud! — Hvad feiler Dig?"

Ditmar fortalte, at han havde forvredet Foden ved at springe over en Grøvt. Possel stoppede en Pibe, tændte en Fidibus og trak en Stol hen ved Ditmars Sopha. Derpaa sagde han godmodig: „Nu begynder Dommens Dag. Retten er allerede sat. Forsvar Dig nu, Du fornemme Vindbeutel, hvis Du ellers kan. Comparenten blev tilspurgt, hvor han var bleven af, hiin Aften i Prices Theater, da han pludselig skilte sig fra det Selskab, han var med, og som havde viist ham den Opmærksomhed at invitere ham, og hvad mere er: betale Entreen. Naa, hvad svarer Comparenten?"

Ditmar blev rød i Hovedet. „Jeg traf nogle af mine Bekjendte," sagde han.

„Det saae jeg, lutter pæne Notabiliteter. Men jeg havde rigtignok ventet, at Du var kommen tilbage igjen. Var Pladsen Dig ikke god nok?"

„De bad mig at blive," sagde Ditmar halv høit og saae ned.

„Det maa være slemt at være saa søgt," sagde Possel spodsk og betragtede ham stivt. Ditmar taug et Øieblik, derpaa sagde han: Nei, jeg vil skrifte ærligt for Dig, jeg kan ikke komme ud af at lyve. Hør nu min Bekjendelse, den er langt værre end Du tænker. — Da jeg opdagede den hele Loge fuld af de Folk, der bedømme Alt efter en anden Maalestok end vi, begyndte jeg at skamme mig ved . . . . ved at spille Komedie med Bajads, som jeg dog egenlig gjorde, og derfor . . . ."

„Nei, stop lidt, lad os nævne enhver Ting ved dens rette Navn. Du begyndte at skamme Dig ved det Selskab af ærlige Borgerfolk, som Du var kommen med. Du syntes at det var krapült at sidde ved Siden af en simpel Mand, som var gemeen nok til at more sig for sine Penge."

„Og synes Du da, at to saadanne Jomfruer, som de, der sad ved Siden af mig, var et behageligt Naboskab at vise sig med?" spurgte Ditmar stødt.

„Lad gaae," sagde Possel, „saafremt Du for Resten siger Sandhed, vil jeg indrømme Dig, at Zwickler er Zwickler."

„Jeg vil være fuldkommen ærlig. Det piinte mig at vise mig for disse Folk paa en Plads, der kun kostede tre Mark; det var ligesom en offentlig Declaration over min Smag eller min Armod, jeg veed ikke selv Alt,

hvad der i det Øieblik faldt mig ind. Først da jeg sad imellem de Andre i Logen, forekom det mig, at jeg ikke meer var dem underordnet. Jeg vilde heller ikke for Alt i Verden have, at Fru Corsel skulde troe, jeg havde Bekjendtskab til mine Naboerske. Du vil sige, at det er Usselhed, og at det kun slet harmonerer med min sædvanlige Stolthed, at krybe i Skjul for det blotte Skin. Jeg svarer Dig herpaa, at jeg nu veed af Erfaring, at jeg besidder Stolthed nok til at vedkjende mig, hvad maaskee alle Andre vilde skjule, enhver virkelig Feil eller Mangel; men at jeg ikke har Kraft nok til at kæmpe mod det Jammerligste af Alt i Verden, imod Skinnet. Det er den falske Ambition, jeg føler det meget vel, men den er en Goliath, som jeg ikke kan staae mig imod. Den bragte mig endogsaa dertil, at jeg fornegtede, ligesom Petrus. Ja, Possel, jeg har fornegtet Dig for disse Mennesker, Dig, som er min trofaste og oprigtige Ven, for disse Mennesker, der i Grunden ere mig saa ligegyldige, som jeg er dem — for dem har jeg fornegtet Dig, thi det havde været nok at fornegte mine Naboersker, for at redde min Ære i Grevindens Øine. Seer Du, jeg har Mod til at fornærme Dig og vort Venskab ved min Oprigtighed, men jeg havde ikke Mod til at sige Sandhed og vedkjendes Dig for dem, — det er Resultatet af mit Liv, saavidt er det endelig kommet med mig."

Ditmar taug. Possel rakte ham Haanden og sagde: „Jeg havde en dunkel Anelse om alt Dette, og det har krænket mig. Men nu er det glemt og tilgivet af et godt Hjerte. Du havde dog aldrig givet Een af den hele Clique den Satisfaction, Du nu har givet mig. — Men Du har Ret, Ditmar, falsk Ambition er det

fælles Kjendingsflag for den hele ſtoragtige Klaſſe, — og den er desværre et ſikkert Tegn paa, at man har taget imod Haandpengene og er hvervet. Beſtræb Dig da for at tjene din Tid ud med ſaa faae Offere til denne Moloch, ſom muligt, og nu, da jeg kjender ogſaa denne Fold i dit Hjerte, ſom jeg kjender alle de andre, nu kan jeg frit give Dig den Forſikkring, at den ikke ſkal blive til nogen Grøvt, ſom vort Venſkab ſkal forvride Benene i. — Men ſiig mig nu, hvor i al Verden har Du været i ſamfulde fire Uger? Det heed beſtandig at Du var paa Landet, men jeg kjender jo nok de Steder, hvor Du har dit Tilhold, og der var Du ſ'gu ikke. Jeg troede tilſidſt, at Du var løbet af Landet."

„Det var jeg ogſaa," ſagde Ditmar, og fortalte ham, under Tausheds Løvte, at han havde været i Wien i et hemmeligt Ærinde for Grev Teſch.

„Og lagt Veien over München, for at ſee Prindſeſſen endnu engang, ikke ſandt?" ſpurgte Posſel.

Ditmar forſikkrede ham om det Modſatte, denne flygtige Tilbøielighed var ganſke uddød i hans Hjerte. De to Venner talede længe ſammen om Wien, om Metternich, ſom Ditmar havde havt Audients hos, og om mange andre Ting. Derved ledtes Samtalen hen paa Diplomaterne i Almindelighed, og Ditmar ſagde, at efter hans Erfaring gik det med Diplomaterne ſom med Middelalderens Hierarchi, der ſnart iſolerede ſig fra det øvrige Samfund og ikke erkjendte nogen anden Overherre end Paven, eller noget andet Fødeland end Rom. Diplomaterne tilbede Alle een og den ſamme Afgud, og derfor ere de ogſaa omtrent eens over hele Verden.

„Men finder Du da denne Klaſſe Menneſker elſtværdig?" ſpurgte Posſel. „Da Du nu ſelv hører med

til Corporationen og saa længe har drevet omkring imellem dem, kan Du vel svare mig nogenlunde tilfredsstillende."

„Jeg svarer baade Ja og Nei. Jeg finder de gamle Diplomater næsten uden Undtagelse elskværdigere end de unge, men jeg antager at elskværdige gamle Diplomater engang have været elskværdige unge Mennesker, som imidlertid have gjennemgaaet en lang Krisis af Uelskværdighed, der endogsaa har varet i flere Aar, inden de hævede sig til det nuværende Standpunkt. Der er saa Meget i Diplomatiken, som blot er Form, Repræsentation, slet og ret Forsængelighed og intet Andet, og det qvæler nødvendigviis Elskværdigheden hos et ungt Menneske, og overtrækker efterhaanden hans Hjerte med en Skal, som kan klinge huult nok, naar man banker paa den. Meget af Det, som netop gjør ham til et elskværdigt Menneske, vilde gjøre ham til en slet Diplomat, og da der ligger en større Opfordring i vor syndige Natur, til at forsage det Bedste for det mindre Gode, i det mindste for en Tid, er det saa naturligt, at den unge Herre stræber at gjøre sig duelig i sit Fag, og af bare Iver rykker han næsten al Hveden op og lader Klinten blive staaende, fordi Klinten blomstrer tidligere og seer bedre ud end den beskedne Hvede."

„Du antager altsaa, at den hele diplomatiske Ungdom er Ukrud?"

„Langtfra. Der er uendelig meget godt deriblandt; men den Form, hvori Alt dette Gode bevæger sig, er saa ejendommelig, saa kold og saa gold, og jeg kunde fristes til at ligne den med den Plante, man almindelig kalder Stolten-Henrik, og som overalt rager frem paa en saa vederstyggelig Maade, at et Bed med de sjeld-

neſte Blomſterplanter egentlig ſlet ikke tage ſig ud, naar der blot er et Par Stolten-Henrikker deriblandt. Siden bliver den indſtrænket inden for mere moderate Grændſer, altſom de andre Planter voxe til og udvikle deres Værd, og tilſidſt bliver Bedet maaſkee ſaa meget bedre, fordi Planterne have faaet Lov til at udfolde ſig i Ly af Stolten-Henrik, og Inſekterne have ſuget af den, ſom ſtod høieſt, og imidlertid ſkaanet de ædle Spirer. Saaledes udvikler Alt, hvad der er godt, ſig til noget virkeligt Godt, i hvilken Stand eller Stilling det end kommer."

„Saameget er i det mindſte viſt, at Du ikke antager Diplomatik for et Drivhuus for Elſkværdighed," ſagde Poſſel. „Det kan jeg nok mærke paa dine Krumſpring."

„Det er ganſke viſt. Men det agter jeg ingen af de Stillinger for, der ere begunſtigede med Lykkens Goder. Jeg troer for Exempel, at det maa være allerſværeſt for en Prinds at blive til et elſkværdigt Menneſke, fordi der er ſaa Meget, der modſætter ſig denne Udvikling af hans Charakteer. Derfor mener jeg, at det er billigt at antage en nogenlunde elſkværdig Prinds for et meget ædelt Menneſke. Og det er man ogſaa let tilbøielig til. Folk der ere fødte i Rigdom og Lykke, have Hindringer nok for deres Elſkværdighed at kæmpe imod, men unge Diplomater have endnu flere, thi de ſtaae ofte i en halvprindſelig Stilling, ſom kan undſkylde mange af deres Feil. Den modnere Alder ſliber imidlertid Formen til og giver den mere Lighed med alle andre Former, og da forſvinde disſe Kanter efterhaanden."

„Jeg vil ikke ſige Dig imod, thi det lader til at Du har tænkt mere derover, end jeg. Men ſiig mig oprigtig, om Du antager Grev Teſch for at være en virke-

lig ædel Mand," spurgte Posſel, „for en Mand, der er lige saa god som enhver anden brav Mand, der ikke er Diplomat?"

„Det antager jeg," svarede Ditmar, „og hvad mere er, det er jeg overbeviist om. Men ogsaa han har bevaret et Anstrøg af denne umiskjendelige Form, som gjør at den flygtige Jagttager skjærer dem Alle over een Kam. Han forekommer mig som en Mand, der tidligere havde Rigdom af Hjerte, men som var ødsel dermed og maatte spille Fallit. Efterhaanden har han arbeidet sig op til sin forrige Velstand, men han frygter for anden Gang at blive bankerot, og derfor er han Oekonom, og kniber maaskee ved enkelte Leiligheder vel meget. Men det Slags Husholdere ere aldrig bange for at gjøre en ordentlig Udbetaling til ædelt Brug, de ville kun være visse paa, at de ikke kaste Pengene ud af Vinduet. Man seer saa sjeldent Diplomaterne inden for deres fire Vægge, i huuslige Forhold; der bliver Repræsentationen lagt bort som en Gallakjole, og det hidtil skjulte Gemyt bliver da synligt. Men det skeer aldrig i Selskabet, blandt Beaumonden, det er vist. Jeg har tænkt meget derover paa min wienske Reise, thi en Coureers eensomme Stilling opfordrer til Eftertanke. Jeg mener, at enhver Stand, der er nogenlunde afpœlet, — og det er jo egentlig kun Prindser, Diplomater, som deres Repræsentanter, og Præsterne som Guddommens, — har sin eiendommelige Form at bevœge sig i; men jeg troer, at Mennesket er Menneske, enten han hører til den ene eller til den anden Stand, og at der gives ædelt Metal og braadne Kar overalt."

Posſel lo og sagde: „Man behøver da endelig ikke

at reiſe til Wien og tilbage igjen, for at udfinde Moralen af ſalig Wesſels gamle Viſe."

„Nei," ſagde Ditmar, „men man behøver at tænke ſig om, for ret at tilegne ſig denne, ſom enhver Moral; og det er det, jeg har gjort underveis."

„Naar jeg altſaa ſpørger Dig paa din Samvittighed: Carl Ditmar, Studiosus juris utriusque og Sekreteer pro persona! Føler Du Dig kaldet til at være Diplomat, og vil Du nogenſinde gavne Andre i den Stilling meer end Du kan ſkade Dig ſelv, hvad vil Du ſaa ſvare mig med din bekjendte Ærlighed?"

Ditmar betænkte ſig et Øieblik, derpaa ſagde han ſmilende: „Ludvig Posſel o. ſ. v. o. ſ. v., dine Titler udelades ſom yderligere Bevis for Rigtigheden af mit Svar, — jeg troer ikke, at jeg duer til at være Diplomat, — men jeg veed heller ingen anden Ting, ſom jeg er mere ſkikket til, — jeg troer i det Hele taget ikke at jeg duer til Noget, naar jeg ſkal være ganſke ærlig."

„Og jeg troer, at Du var bedſt ſkikket til at være Prinds, og det oven i Kjøbet en honnet, elſkværdig Prinds," ſagde Posſel. „Hvem veed, hvad Du kan blive til, hvis Du bliver ved, ſom Du har begyndt; thi hvad enten Du nu har Kald dertil eller ikke, ſaa vil jeg dog raade Dig til at gaae frem i Tøiet, og ſee hvor langt Du kan trække Læsſet. Men imellem os ſkal det ikke oftere vække Misforſtaaelſer, Ditmar. Ikke ſandt, Du ſiger jo ſom en vis Apotheker ſagde til ſin Ungdomsven, der var Lieutenant: Kjære Ven, jeg er rigtignok bleven Asſesſor, men det er kun for Verden, mellem os bliver det ved det Gamle."

Ditmar lo. Posſel fortalte, at han gjorde „en ſtyrtende Cour efter alamodiſke Regler", til den ſmukke

Brændeviinsmandsdatter, og at han ſtod ſig temmelig godt med Faderen, ſom egentlig ikke havde Andet at indvende imod ham, end at han ſtuderede til latinſk, iſtedet for til danſk-juridiſk Examen. „Min tilkommende Svigerfader er Patriot, ſkal jeg ſige Dig. For at bøde paa Latiniteten, har jeg ladet ham vide, at jeg foretrækker danſk Brændeviin for Aquavitæ, og nu drikker jeg Fuſel, ſom river mig i Halſen. Men hvad gjør ikke Kjærligheden!"

Ditmar kunde ikke undertrykke en Sammenligning imellem denne Følelſes forſkjellige Maader at yttre ſig paa, men han fortaug den. Da Poſſel gik, ſtandſede Madam Schiøtt ham paa Trappen, for at bede ham ret ſnart beſøge Ditmar, ſom nok var farligere ſyg end det lod til, ellers — meente hun — vilde han ikke være ſaa mismodig. „Han tænker ikke paa Andet end paa ſit Been," ſagde hun; „det er ikke gode Tegn, bare det ikke bliver Beenædder eller ſaadan Noget, det er jeg ſaa bange for. Han hører neppe paa mig, og jeg fortæller ham dog alt det Nyt her paſſerer i Gaden."

Poſſel beroligede hende og lovede ſnart at komme igjen. Det afholdt imidlertid hans Forretninger ham fra, thi paa den ſenere Tid var han ſlittigere end ſædvanlig. Den ſtakkels Ditmar henſank atter i ſine mørke Grublerier, og Tiden blev ham uendelig lang. Den uopløſte Slutning var den ideelige Gjenſtand for hans Tanker, men han var ikke engang ſtemt til at tage den lykkeligſte Fuldſtændiggjørelſe for tilfredsſtillende. „Kjærlighed er ſkabt til Livets Oval," gjentog han ofte for ſig ſelv; „ulykkelig Kjærlighed fortærer al Kraft, den gjør Livet tomt og øde; — og den lykkelige? — Er den vel mindre fortærende? — Derſom jeg var lykkelig .... givt for Exempel, vilde ikke det daglige Samliv og de uund-

gaaelige Smaaforhold med alle de menneſkelige Svagheder, de fremkalde, alligevel ſnart blege den Elſkedes tilbedte Træk? — Den jordiſke Tilværelſe er ikke ſkabt for Kjærligheden. De maae ſige, hvad de vil, disſe kloge Folk, ſom forſtaae ſig ſaa godt paa Følelſer, — Kjærlighed er en Ild, ſom fortærer ſig ſelv tilligemed det Alter, den brænder paa, og bliver der Noget af det tilbage, da er det den vandede Lykke, ſom har frelſt det — ved at ſlukke Ilden." —

Saaſnart Ditmar var iſtand til at tage ud, blev han kaldet til Miniſteren, ſom imidlertid havde faaet et Anfald af ſin Podagra, der forhindrede ham i — eller i det mindſte gav ham et anſtændigt Paaſkud til at fritage ſig for — at arbeide med Grev Corſel i en kedſommelig Sag, der lod til aldrig at ville faae Ende. Den angik Intet mindre end de utallige Reclamationer, øſterrigſke Underſaatter fra den franſke Revolutions Tid havde at gjøre, deels hos Bourbonnerne, deels hos Private i Frankrig, for Underſtøttelſer, ſom i hiin Tid vare ydede dem under Emigrationen. Grev Corſel var Agent for den franſke Regjering og blev ſendt Verden rundt for at ſlutte Freden underhaanden, ſaa fordeelagtigt ſom muligt, og for i ethvert Tilfælde at trække Sagen i Langdrag, under Skin af at paaſkynde den. Dette Syſtem havde han fulgt ſaalænge, indtil Grev Teſch var bleven ked af at underhandle med ham og nu ſendte Ditmar i ſit Sted, forſynet med de nødvendige Fuldmagter og lange Liſter med Navne paa de Lettroende, ſom havde meent at offre til den gode Sag, og nu indſaae, at de kun havde frelſt en Hob Utaknemmelige fra at døe i Ørkesløshed af Sult.

Grev Corſel var den vidtløftigſte Mand under

Solen, og en Sag, som han fik under Hænderne, kom aldrig videre, uagtet der idelig blev arbeidet paa den. Han var altsaa fortrinlig skikket til den Post, han beklædte. Over den mindste Bagatel var han istand til at skrive hele Bøger Papir fulde, og lige saa vidtløftig, som han var i sin Tale, var han i sin Stiil; de uhyre lange og indviklede Perioder fik næsten aldrig Ende, de stode inden i hverandre, ligesom chinesiske Æsker, og man maatte lukke enhver af dem op med den største Nøiagtighed, for ikke at tabe Traaden. Som oftest lønnede denne Umage sig kun slet. Disse Egenskaber havde gjort ham til en Skræk for de andre Diplomater, der ved alle Leiligheder stiklede paa det hollandske Blod, der absolut maatte flyde i hans Aarer. Lotting havde givet ham det Tilnavn: „Herr von Aber", og vist er det, at han altid havde en Indvending paa rede Haand.

Dette fik Ditmar snart at føle. Efter en uhyre Indledning, hvori Greven beraabte sig paa alle mulige Menneskerettigheder saavelsom tidligere Conventioner og Tractater, som han samtligen havde isinde at overtræde, kom de endelig til Underhandlingen selv, der imidlertid i samfulde sex Dage ikke rykkede eet Skridt videre, men derimod et betydeligt Skridt *tilbage*, fordi Greven imidlertid havde fundet paa en væsentlig Indvending, som Ditmar ikke forstod at gjendrive. I sin Fortvivlelse herover løb han til Ministeren, men Grev Tesch modtog ham som en gnaven Podagrist, der ønsker at være fri for at høre tale om kedsommelige Forretninger. „Det maa De jo snart kunne komme ud af, — det er jo let at gjendrive, — man seer jo nok, hvor han vil hen med det," — disse og lignende Svar var Alt, hvad Ditmar kunde tiltvinge sig; men hvergang gjentog Ministeren,

at hans Lykke var gjort, dersom han bragte Sagen til et nogenlunde godt Resultat.

Ditmar løb hjem igjen, han vendte og dreiede den sidste Note, Grev Corsel havde givet ham, og besaae den fra alle Sider, men det var ham ikke muligt at udfinde Grevens Mening. Forbittret kastede han den fra sig og sendte Bud efter sin Hest. Jeg er en Nar, tænkte han, at jeg vil pine mig med dette Nonsens, tilsidst bliver jeg lige saa forskruet som alle de Andre. Jeg har i sex Dage næsten ikke tænkt paa Grevinden, og i sex Dage ikke været i den frie Luft, og i alle disse sex Dage har det ikke været min Fod, men de fordømte østerrigske Reclamationer, som have holdt mig fængslede til Kjøbenhavns Steenbro. Hvad kommer alle disse Regninger mig ved? — Nu begriber jeg først ret, hvorfor disse Diplomater ere saaledes, som de ere. Det er denne bestandig afveiende, smaalige Politik, der qvæler al Dybde hos dem og tilintetgjør deres Sjæl. Selv have de ingen Indbildningskraft, og den mest glødende Phantasi er ikke istand til at hæve dem en Tomme fra Jorden. Derfor er saa meget dem ligegyldigt, som udgjør andre Menneskers Lykke; de leve i en død Verden af Former og formelle Nydelser, men viis mig en Diplomat, som bryder sig om at see Solen gaae ned, som kan glæde sig over en smuk Sky, over et bladrigt Træ eller over en stjernefuld Himmel. Maaskee dog det Sidste, men saa er det par comparaison, fordi Stjernerne spille en saa betydelig Rolle i Ordenskapitlerne. Væk med Diplomatiken! —

Det var næsten blevet mørkt, og medens Ditmar holdt denne Tale for sig selv, sad netop Grev Tesch i sit Vindue og betragtede de forbifarende Skyer, som efterhaanden mistede den gyldne Kant, den nedgaaende Sol

havde ſmykket dem med. Den gamle Diplomat glædede ſig ret inderlig over den ſmukke Himmel, ſaavidt ſom han kunde overſee den fra et Vindue paa Garniſonspladſen, og hans Phantaſi gav Skyerne de forſkjelligſte Skikkelſer. Han tænkte i dette Øieblik ligeſaa lidt paa de øſterrigſke Reclamationer ſom Ditmar, der imidlertid red ud af Byen og lod ſin Heſt gaae i Skridt, for at nyde den ſmukke Natur, der overalt duftede i en Sommeraftens Friſkhed.

Der er neppe nogen Vei ſmukkere end Strandveien, naar Duggen om Aftenen ligeſom har bundet Støvet, og alle Blomſter og Blade drage Aande igjen efter Dagens trykkende Hede. Overalt er det ſtille, Støien af Vognene er ophørt, Lyſene blinke venligt fra de mange Lyſtſteder, hvor der drikkes Thee og ſpiſes til Aften for aabne Døre. Det runde Speil, ſom næſten almindelig hænger lige for Døren over Sophaen, fordobler Lyſenes Antal og giver denne huuslige Scene et Anſtrøg af Feſtlighed, ſom uvilkaarlig bringer Vandreren til at ſtandſe. Til Høire ruller Sundet ſine ſmaa, kruſede Bølger imod Strandbredden, de enkelte Stjerner, ſom titte frem mellem Skyerne, ſpeile ſig i Vandfladen og ſee ud ſom gyngende Lygtemænd, den milde Aftenvind blæſer imod Landet, men den er neppe ſtærk nok til at føre den hvislende Lyd til vort Øre, ſom Vandet frembringer ved at rulle over Smaaſtenene ved Stranden. Det er mørkt, men kun ſaa mørkt, at Omridſene blive blødere, utydelige og hemmelighedsfulde; Phantaſien ſættes i Bevægelſe, den laaner Omgivelſerne alle mulige Former og Farver, og Strandveien, ſom er ſmuk i Virkeligheden, bliver til en eneſte, endnu ſmukkere Drøm.

Af denne Drøm blev Ditmar ſnart vækket ved

Støien af flere Vogne, der kom ham imøde. De fløi ham forbi, hans skarpe Syn gjenkjendte Grev Corfel og Lotting indhyllede i deres røde, skotske Kapper; Greven tog ind iaften, for tidlig næste Morgen at arbeide med Ditmar paa de ulykkalige Reclamationer. Efter en Landauer med Damer og Herrer, kom en Gig, hvori Prinds Poppi sad. Den store Attrape fyldte den næsten, og der blev kun en meget snever Plads tilovers for hans lille Jockey; det hele Selskab kom sandsynligviis fra det Landsted, som Grevinde Corfel og Marschalinden beboede, og tog til Kjøbenhavn.

Det var næsten en Maaned siden hiin uheldige Aften, da Ditmar havde seet Grevinden igjennem Vinduet, og det var tre Maaneder siden han havde talt med hende. „Og alle disse Mennesker see hende hver evige Dag, og tale med hende," tænkte han. „Med hvad Ret gjøre de det? Mon en Eneste af dem har ventet tre Maaneder efter Slutningen af en Sætning? — Og hvorfor har jeg ventet i tre Maaneder derefter? — Imorgen, imorgen vil jeg forlange Slutningen af hende, af hende selv; denne sygelige, ubestemte Venten skal der en Ende paa, og det imorgen den Dag." — Denne Beslutning gav Ditmar ligesom et nyt Liv, Naturen forekom ham endnu engang saa smuk, og han smilede, da han tænkte paa de Ovaler, som foreston ham imorgen, naar han skulde kæmpe sig igjennem Strømme af overflødige Ord, for at frelse en stakkels Reclamant de Skillinger, hans Godtroenhed engang havde lokket ham af Lommen.

„Men dersom denne Slutning knuser mig, dersom den tilintetgjør mig?" — spurgte han sig selv. — „Det er dog en Visheb. Saa veed jeg i det mindste, til

hvilken Skjebne Resten af mit Liv er fordømt." — Med disse Tanker var han kommen til Grevindens Landsted.

Alle Lysene vare slukkede i hele Huset, kun et eneste brændte i en Sidefløi. Ditmar kunde ikke modstaa Fristelsen til at betræde Haven, men han vilde ikke nærme sig Huset, for ikke at blive seet. De Gange, Grevinden havde betraadt, vilde han besøge; dersom han fandt en Bænk paa et smukt Sted, vilde han sætte sig paa den, thi der maatte hun have siddet. Han bøiede ind ad en Sidevei, fandt et Sted ved Stakittet, hvor han kunde binde sin Hest, i Skjul af nogle store Buske, og nu stod han allerede i Haven.

Det var stille rundt om ham, Vinden bevægede ikke engang Bladene, der hang tunge og dugfulde, og den mindste Berørelse kunde høres i lang Afstand. Sagte sneg han sig igjennem de bugtede Gange, hans Hjerte bankede med en Kraft, som han ikke længe havde følt, da han langt borte øinede en hvidmalet Bænk, som halv var skjult af blomstrende Buske. Han nærmede sig Huset; for at komme til Bænken maatte han gaae saa tæt forbi det, at kun en smal Hække skilte ham fra den frie Plads, hvor han sidst havde været saa uheldig; men dennegang vare hans Trin saa lydløse, at han ikke engang selv kunde høre dem. Fra denne Bænk, som kun stod saa Skridt fra Bygningen, var en vid Udsigt over en Deel af Haven, over Veien og ud over Søen, hvis blanke Flade begyndte at lysne i den opgaaende Maanes Skin. Det lykkedes; han bøiede om Hjørnet af Busken og udstrakte allerede Haanden efter Bænken, — da han med Eet stod som naglet fast til Jorden. I den Fordybning, en stor, blomstrende Jasminbusk dannede, sad en qvindelig Figur med Haanden støttet under Kinden og Albuen

hvilende paa Armen af Bænken. Hun havde ikke seet ham endnu, hendes Øine vare heftede paa Jorden eller maaskee lukkede. Hun var ganske hvidklædt, og lignede en Marmorfigur, jeg engang har seet, forestillende Sorgen hældet til en Sarkophag. Det var Grevinde Corsel. Ditmar kjendte hende ved det første Øiekast.

Det uventede Møde overvældede ham. Det var ham ikke muligt at gjøre et Skridt for at flye. Sagte, næsten segnende knælede han foran Bænken, greb hendes Lommetørklæde, som var faldet paa Jorden, og trykkede det til sine Læber. Denne Bevægelse vækkede Grevinden af hendes Tanker, hendes første Følelse var Skræk, men i samme Øieblik gjenkjendte hun Ditmar; Nymaanen kastede sit usikkre Skin igjennem Busken, og dens Straaler belyste de frygtsomme, bønlige og dog modige Træk, som saa tidt havde været indvævede i hendes Drømme. Hun tvivlede, om hun ikke drømte med aabne Øine. Hendes Taushed gav Ditmar Mod.

„Fru Grevinde," sagde han sagte og bønligt, „tilgiv en Vanvittig, som i tre Maaneder har grublet over en ufuldført Sætning, som kun De kan opløse, — som i mange Maaneder, fra det første Øieblik han saae Dem, kun har levet for at tilbede Dem. Tilgiv mig, at jeg har været affindig nok til at ønske Dem paa Havsens Bund, fordi jeg da var død med Dem, — tilgiv mig, at jeg elsker Dem saa høit, og at jeg vover at sige Dem det."

Grevinden taug og holdt Haanden for Øinene, hun lænede sig tilbage paa Bænken, og Armen sank ned, hvormed hun vilde betyde ham, at han skulde gaae. Ditmar greb den nedhængende Haand. Hun gjorde en sagte Bevægelse, for at unddrage ham den, men lod ham

dog beholde den. Ditmar trykkede den til sine Øine og til den brændende Pande, han vidste ikke selv hvad han gjorde; han udstrakte begge Armene imod hende, og hun rækkede ham atter Haanden, uden at have taget den anden Haand bort, hvormed hun bedækkede Øinene. Ditmar reiste sig, han hældede sig sagte og fuld af Ærefrygt over hende, og trykkede et næsten umærkeligt Kys paa den Haand, hvormed hun skjulte de deilige sorte Øine; Haanden sank, Øinene udøvede deres magnetiske Kraft, — han omfavnede hende og heftede sine Læber til hendes Læber, idet han mere hviskede end udtalte det Navn, der var ham kjærest af alle Navne i Verden: „Susanna!"

— „Kjære, kjære Susanna!" sagde Ditmar siden, da han sad paa Bænken ved Siden af Grevinden, „sig mig endnu engang, at det er for seent, hvis jeg nu vilde flye Dig, lad mig endnu engang høre det af din egen Mund, at Du har været adspredt i Selskab, naar jeg ikke var tilstede."

„Har Du da aldrig følt, min Ven, at min Sjæl omsvævede Dig, at mit egentlige Jeg var hos Dig og ikke kunde løsrive sig fra Dig? — O, Du Kortsynede! — Men sig mig nu, hvad er det for en ufuldendt Sætning, Du har ventet efter i tre Maaneder?"

„Husker Du den Aften, Susanna, da den gamle Lublinsky fortalte os et Ungdomseventyr; Moralen faldt som glødende Kul paa min Sjæl. Det var den tidt gjentagne, aristokratiske Sætning, at Mesalliancer ere forkastelige. Du kan ikke troe, hvor det Ord Mesalliance har martret mig."

„Hvor tidt har jeg ikke sagt Dig, at Mesalliancernes Tid, Himmelen være lovet, er forbi, — og at

de kun existere som Spøgelser. Ingen troer mere paa dem, man kan endnu en kort Tid bruge dem til at kyse Børn med. Og dog tilstaaer jeg, for at være ganske ærlig imod Dig, at Lublinskys Fortælling ogsaa gjorde et hæsligt Indtryk paa mig."

„Søde Susanna, erindrer Du, at Du spurgte mig, hvad der fattedes mig . . . .?"

„Og Du sagde: „Veed De det da ikke?" — Jo, jeg vidste det, og jeg havde længe vidst det. Men det tilstod jeg Dig ogsaa, — og alligevel reiste Du bort, og blev saa længe, længe borte."

„Da sagde Du: „Men De, veed De da ikke" — og i det Samme afbrød Du Dig selv."

„Det var maaskee Lublinskys Fortælling Skyld i; men Du spurgte mig heller ikke mere og reiste bort."

„Kjære Susanna, Du veed ikke, hvad jeg leed paa denne Reise, og hvorledes jeg daglig fuldførte din Sætning saaledes, at den ret kunde pine mig."

„Min Ven," sagde Grevinden, „hvorfor spurgte Du mig ikke straxt! Slige Ord sige vi ikke uopfordret, de maae aftvinges os, men vi lade os gjerne tvinge til at udtale dem. Denne Sætning kunde have været fuldført for tre Maaneder siden."

„Fuldend den nu, Susanna, jeg beder Dig. Der mangler nu kun Eet i min Lykke, Susanna, og det er denne Slutning; Du veed ikke, hvorledes denne hovedløse Sætning forfølger mig. Lad mig tvinge Dig til at fuldende den, siden det skal gjøres med Tvang."

Ditmar tog hende i sine Arme og kyssede hende. Derpaa sagde han: „Men De, veed De da ikke . . . . ? Veed De da ikke . . . . ?"

„At jeg længe har elsket Dem," sagde Grevinden,

ſagte og hældede Hovedet til Ditmars Skulder, ſom om hun vilde ſkjule ſit Anſigt, idet hun gjentog denne Tilſtaaelſe.

„O Gud, Suſanna, hvor jeg er lykkelig," udbrød Ditmar. „Hvor jeg er lykkelig, at jeg først hører disſe Ord nu, i denne Aften, og ikke for tre Maaneder ſiden. Hvor kunde jeg dengang have taget Dig ſaaledes i mine Arme og kjælet for Dig, jeg var gaaet fra Forſtanden, hvis Du da havde fuldendt denne Sætning, og jeg ſkulde have hørt den med Roligheb og uden at omfavne Dig." —

— „Gaae nu, min Ven, det er ſilde. Jeg pleier aldrig at ſidde ſaa længe i Haven, uagtet jeg tilbringer nogle Timer her hver Aften, naar Alle ere gaaede til Ro. Mine Folk kunne blive opmærkſomme og ſøge mig."

„Ak, Suſanna, Du jager mig allerede bort. Og naar ſeer jeg Dig igjen ſaaledes?"

Grevinden betænkte ſig, derpaa ſagde hun: „Min Kjærligheb til Dig maa hele Verden vide, det kan den læſe i mine Øine, men Ingen maa vide, at jeg ſeer Dig hemmeligt og ene, ſaa ſilde, at man næſten kunde kalde det Nat. Det er letſindigt, man vil hudflette mit Rygte derfor, og nu er det mig dobbelt dyrebart, fordi jeg betragter det ſom Noget, der ogſaa hører Dig til."

„Ja, det hører ogſaa mig til," ſagde Ditmar, „det er min koſtbareſte Skat. Jeg vil undvære den Lykke at ſee Dig, jeg vil nøies med et Blik; et enkelt Ord, ſagt midt i Sværmen, ſkal være mig nok, — jeg har jo din Kjærligheb."

„Nei, min Ven, jeg maa ſee Dig, og tale med Dig. — Bie lidt! — Naar Du ſeer et Lys i det Vindue, hiſt henne veb Siden af Steentrappen, — det ſkinner

langt ud, det kan tydelig ſees fra Veien, — ſaa er jeg alene i Haven, her paa denne Bænk træffer Du mig, paa denne Bænk, ſom ſaa tidt har været Vidne til de ſtille Tanker, jeg ſendte til Dig, da Du var borte, og Ingen vilde vide hvor Du var. Her træffer Du mig; men kom ei, naar Lyſet ikke er der. Det ſkal være vor Kjærligheds Aftenſtjerne, og kun naar Stjernen ſkinner, ere vi ſikkre. Gaae nu, min Elſkede!" —

Ditmar omfavnede hende. Grevinden talede om den Fryd, det vilde være hende, naar de mødtes i Selſkaber, og et ligegyldigt Ord af hans Mund vilde have en Betydning for hende, ſom Ingen anede. „Alene Lyden af din Stemme, min Ven, er mig nok; da veed jeg, at Du er mig nær, og at vore Tanker mødes."

„Og naar jeg vover mig ſaa nær, at jeg kan berøre den yderſte Fold af din Kjole med den yderſte Spids af mine Fingre . . . Nei, Suſanna, ſaa nær vil jeg aldrig vove mig, thi da vil jeg ikke kunne ſkjule, hvad der gjør mig ſaa ufigelig glad."

„Gaae nu, jeg beder Dig derom. Jeg bliver ſiddende her, indtil jeg har hørt de ſidſte Hovſlag af din Heſt paa Veien. Paſs paa Aftenſtjernen; naar den ſkinner, ſees vi igjen. Levvel!"

De Elſkende omfavnede hinanden, Ditmar bemægtigede ſig det hvide Lommetørklæde, ſom Grevinden holdt i Haanden, men hun tog det fra ham igjen, fordi hendes Navn ſtod paa det. Sagte, men hurtig, ſneg han ſig tilbage til Heſten, og da han reed forbi Haven nede paa Veien, ſkimtede han endnu hendes hvide Kjole ſom et fjernt, lyſt Punkt paa den mørke Baggrund. Grevinden reiſte ſig, og den hvide Skikkelſe forſvandt efterhaanden ſom den kom nærmere til den hvide Mur.

I lykkelige Drømme red Ditmar hjem, og i endnu lykkeligere Drømme tilbragte han Natten, — thi Søvnen er jo Tankens Speil.

Underhandlingerne om de østerrigske Reclamationer gik lettere fra Haanden, uagtet de derfor ikke kom eet Skridt videre, og Grev Corsel forekom ham med hver Dag mindre ubehagelig at arbeide med. Alligevel tilstod han Grevinden, i deres næste Sammenkomst, at disse Underhandlinger vare ham til Plage, fordi de fortærede hans Tid, som han langt hellere anvendte til at tænke paa hende. „Du duer ikke til Diplomat, min Ven," sagde Grevinden, „uagtet jeg troer, at Du vilde blive en taalelig god Minister."

„Du har Ret, Susanna, jeg kan ikke forstille mig, og det er næsten en Diplomats nødvendigste Egenskab. Jeg begriber saaledes ikke, hvor jeg skal hente Styrke fra til at forstille mig i din Nærværelse, saaledes at Ingen mærker, hvor lykkelig jeg er. Ikke engang naar Du er fraværende, og jeg blot hører dit Navn nævne, kan jeg tvinge dette ubændige Hjerte til at tie, men det jager mig Blodet øieblikkelig i Kinderne."

„I ere nogle svage Stakler, som ingen Kraft besidde," sagde Grevinden smilende, idet hendes Haand legede med hans Haar; „og dog gjøre I Eder saa gjerne til af Eders Styrke, og see ned paa os, som ikke kan bære saa stor en Vægt i stiv Arm eller udholde at ride saa mange Mile."

„Ak, Susanna, Naturen har deelt Kræfterne ulige og behandlet os stedmoderlig. Den gav os den physiske Kraft, som et Legetøi for ubændige Drenge, men den gav sine bedre og mere elskede Børn en langt høiere Gave.

thi den gav Eder Magten over egne og over fremmede Sjæle."

„Og derfor burde Diplomatiken maaskee overlades til os Damer, i det mindste var det ikke saa galt, om der ved hver Legation var ansat en Dame. En Minister burde aldrig være ugivt, thi man har havt altfor mange Exempler paa, at det har været Ambassadricen, der har været nødt til at styre Legationen." —

Ditmar havde siden sin Hjemkomst tilsyneladende ikke besøgt Grevinden; baade Grev Tesch og Poppi troede, at hans flygtige Tilbøielighed enten var bleven afviist, eller havde kastet sig paa en anden Gjenstand. Greven blev ganske vis i sin Sag, da Ditmar, paa hans Forespørgsel om han vilde tage ud med ham til Grevinden, svarede med tilsyneladende Ligegyldighed, at han ikke vilde spilde Tiden med Visiter, saa længe han arbeidede paa Reclamationernes Afgjørelse, der ganske sysselsatte hans Sind. Greven roste hans Vedholdenhed, og fortalte ham leende, at Corsel havde gjort den Bemærkning, at Ditmar var det halsstarrigste og mest forstokkede unge Menneske, han havde kjendt. Men hver Aften, naar det var blevet stille i Kjøbenhavns Gader, og Nattergalen begyndte at slaae i det grønne Buur, der hang uden for hans unge Naboerskes Sovekammervindue, forlod han sit Hjem og red ud, — Ingen vidste, hvor han red hen. Ved de første Slag af den lille graae Sanger bankede hans Hjerte af Glæde og Forventning, han holdt lige saa meget af Fuglen, som Brændeviinsmanden havde den. „Det Bæst sidder der og galer den hele Nat igjennem, og gjør Nar af Folk, fordi han kan forstyrre dem i deres Nattero; saadant et unyttigt Kræ, som ikke engang lægger mig saameget som et Æg hele Aaret igjen-

nem, for al den Føde, den faaer!" Saaledes talede han hver Morgen til sin Datter, men han hørte den næsten ikke, thi naar Ditmar red ud, snorkede han allerede omkap med Nattergalens Fløiten. Men da Ditmar i flere Dage forgjeves havde speidet efter Kjærlighedens Aftenstjerne, og hvergang var kommen hjem henimod Morgenstunden med et skuffet Haab, da forekom det ogsaa ham, at Nattergalens Sang ikke var ganske fri for Spot.

En Aften red Ditmar ud ad Strandveien. Han havde redet stærkt, indtil han kom i Nærheden af de høie Poppeltræer, som betegne Hjørnet af Haven, da standsede han Hesten, for saa længe som muligt at vedligeholde Haabet. Man kunde sige, at den troe Bucephalus forstod sin Herre, den listede sig langsomt og forsigtigt frem og spidsede Øren, som om den ogsaa var opmærksom paa det Tegn, der skulde bringe dens Herre Lykke. — Det venlige Lys blinkede iaften imellem de tætte Trætoppe; da han kom lige for Bygningen skinnede det vinkende til ham, der laae en Følelse af Tryghed i den lille rolige, klare Flamme. Ditmar vendte Hesten, og fløi op ad den snevre Markvei. Grevinden sad allerede paa Bænken. De første Øieblik offredes til stumme Kjærtegn.

„Ak, Susanna, Susanna! hvor jeg har længtes efter Dig!"

„Og jeg, min Ven! Men det var altfor uklogt at give efter for denne Længsel; min Broder tog ikke til Byen, og Marschalinden vilde paa ingen Maade til at gaae til Ro. Hun var saa henrykt over Eders Sommernætter."

„Og jeg er nærved at forbande dem, fordi de gjøre mig det saa vanskeligt at see Dig. Hvor jeg længes efter det mørke Efteraar."

„Forſynd Dig ikke, Ditmar; hvor kan Noget være yndigere end disſe lyſe, klare Sommernætter, ſom ſvømme i et Hav af den ſammenſmeltede Aften- og Morgenrøde. See Dig engang om, hvor deiligt Alting er. Det er det Eneſte, mit kjære Spanien mangler; var der ſaadanne Nætter, kunde jeg ikke engang tænke mig Himmerige yndigere end Spanien. Hvis det var mørkt, kunde jeg jo ikke ſee Dig ſaaledes ind i Øinene."

„Saa maatte jeg omfavne Dig, for at Du kunde føle, hvad nu mine Øine ſige Dig," ſagde Ditmar og omfavnede Grevinden, ſom atter ſnoede ſig ud af hans Arm.

„Slip mig, min Ven, ſlip mig. Bring mig ikke til at fortryde, at jeg har været ſvag nok til at tilſtaae Dig, hvor kjær Du er mig."

„Kunde Du fortryde det? Vilde Du virkelig tage Slutningen af den endelig fuldendte Sætning tilbage igjen, Suſanna?" ſpurgte Ditmar bønlig.

„Ja, min Ven, det vilde jeg — for at give Dig den igjen. Det forekommer mig, at nu, da Du veed jeg elſker Dig, nu har jeg intet Meer at give Dig."

„Søde Suſanna! — Kom, lad mig hviſke Dig i Øret." Ditmar bøiede ſig over hende, — Grevinden lagde Haanden paa hans Mund og tvang ham til at tie han kyſſede hendes Haand.

„Jeg vil ikke høre, hvad Du ſiger; til Straf vil jeg ikke tale med Dig om Andet, end om de øſterrigſke Reclamationer. Hvorledes gaar det med dine Underhandlinger?"

„Ak, Suſanna! Hvor kan Du være ſaa gruſom?"

„Er min Broder endnu beſtandig lige ubøielig?"

Ditmar udbrød i en Jeremiade over disſe Under-

handlinger, som han vilde blive nødt til at fralige sig, fordi han hvergang gik tilbage, i Stedet for at gaae frem. Grevinden smilede.

„Jeg har ret sat mig ind i din Stilling," sagde hun, „og da jeg ikke kunde see Dig, har det moret mig at skrive til Dig. See her."

Hun viste ham nogle Blade, som vare indsvøbte i hendes Lommetørklæde. „Hvad mener Du jeg har her? Kjærlighedsbreve? Hjerteudgydelser over den Elskedes Fraværelse, ikke sandt? — Langtfra, min Ven. Det er Diplomatik, Grundlaget for en Traktat, der engang vil blive afsluttet i den hellige Trefoldigheds Navn, uden at jeg vil blive nævnet med en Tøddel. Du skal beundre mit diplomatiske Geni, og naar disse faa Blade engang indbringe Dig en Orden, skal Du ydmyg knæle for mig og lade mig binde Dig den i Knaphullet, — og det skal da igjen gaae som det saa ofte gaaer: Den, der har fortjent den, faaer den ikke."

„Kjære Susanna, Du har tænkt paa mig og skrevet mig til! Hvor kjærligt erstatter Du mig ikke, hvad disse Dage have berøvet mig. Giv mig det, lad mig ikke længere undvære dine kjærlige Tanker. Men først efter mange Bønner gav Grevinden ham Papirerne, paa det Vilkaar, at han ikke maatte aabne dem, førend han kom hjem.

„Og nu ville vi tale om os selv," sagde hun, „og glemme al Verdens Traktater og Underhandlinger. Naar jeg nu i længere Tid ikke kan see Dig igjen, hvor vil da Tiden forekomme mig lang og kedsommelig, — men hvorfor paalægge vi os ogsaa denne Plage? Vi maae i det mindste see hinanden, i det mindste med et stumt Blik kunne sige hinanden, hvor tungt denne Skilsmisse

falder os. Det er dog en Trøst. Man behøver ikke altid at tale sammen for at være lykkelig, jeg tænker mig Sproget som en stakkels Nødtørft, i Himmelen taler man sikkerlig ikke med hinanden, der hører al Sprogforvirring op, og Øinene træde med dobbelt Kraft i Tungens Sted."

„Nei, Susanna, fordærv mig ikke Himmelen med dit System. Jeg vil ikke undvære i den anden Verden at høre Lyden af din søde Stemme. Det kan jeg ikke tænke mig, at denne dybe, klare Orgeltone, som virker saa velgjørende paa min Sjæl, skulde forstumme; jeg har altid tænkt mig det andet Liv som en uophørlig Velklang."

„Og jeg tænker mig det som en evig, hellig, salig Taushed. Den er langt mere veltalende, min Ven, end nogen tænkelig Vellyd." —

„Naar Du ikke har seet vort Tegn i to Dage," sagde Grevinden siden, „saa kom ved høi lys Dag, og gjør enten mig eller min Broder eller Marschalinden en formel Visit, saa veed jeg dog, at jeg den tredie Dag faaer Dig at see. Og naar enten Vi eller Fru Monsigne tager imod om Aftenen, saa kom da som en sædvanlig Gjest og blandt Dig imellem Sværmen, jeg vil altid finde en Leilighed til at give Dig et stumt Tegn, som kan tale for mig."

„Og naar jeg finder et saadant Tegn, Susanna, hvor jeg da vil være lykkelig! Ak, Susanna, hvorfor har vi ikke kjendt hinanden før! Tænk hvor uendelig lang en Tid vi har tabt for vor Kjærlighed."

„Gaae nu, min Carlos. Jeg vil kalde Dig Carlos herefter, det er et rundt og fyldigt Navn, det danske Carl er saa haardt og afbrudt. Gaae, Carlos, Lyset i

Vinduet bliver allerede blegere for Dagskjæret. Haja de mi alma," sagde hun næsten hviskende, idet hun kyssede ham. „Du maa lære Spansk, Carlos, jeg vil lære Dig det, saa vil jeg give Dig de samme Kjælenavne, som min Moder gav mig. Haja de mi alma, Du min Sjæls Barn! Lyder det ikke dobbelt saa kjærligt paa Spansk? Og Du skal lære mig Dansk igjen, at jeg kan forstaae Eders smukke gamle Kæmpeviser, den deilige om „Ridder Aage og Jomfru Else," og den om „Liden Gunver, som ganger saa seent udi Qveld." Du maa ikke lee ad mig, min Ven, fordi jeg udtaler det saa stivt, det falder mig lidt svært i Begyndelsen, jeg lærer det nok, naar Du vil have Taalmodighed med mig, ikke sandt?"

„Søde Susanna, hvor Du er elskværdig!" udbrød Ditmar og kyssede hende de tvivlende Ord bort af Læberne. —

Da Ditmar kom hjem, stod Solen op, og Nattergalen gjentog endnu bestandig sine veemodige Fløitetoner; men ude over Volden hævede en Lærke sig i dirrende Kredse høit op i Luften, og den jublende Morgensang bragte efterhaanden den melancholske Sanger til Taushed. Ditmar foldede Grevindens Brev ud og betragtede de kjære Skrifttræk, det var de første Bogstaver, han havde seet fra hendes Haand. Man siger jo: at Skriften danner sig efter Charakteren og omsider udtrykker den; ifald denne Sætning har nogen Grund, da bliver det vel i det Høieste den uthydelige Ligheb, som et fort Silhouet har, i Forhold til et malet Portrait. Grevindens Skrift var fiin og flygtig henkastet, men de runde Bogstaver manglede hverken Fasthed eller Ynde. Hvor gives vel den Læser, som aldrig har elsket? — Tilbagekald da i din Erindring,

kjære Læser, de Følelser, hvormed Du første Gang betragtede den lille Billet, som Du med megen Listighed havde forstaaet at faae din Elskede til at skrive om en ubetydelig Gjenstand, om en Bog eller nogle tilbageſendte Noder, men ſom for Dig ikke var ubetydelig, fordi Kjærligheden canoniſerer Alt, hvad den kommer i Berørelſe med. Derſom Livets Proſa ikke ganſke har tilintetgjort enhver Erindring fra den Tid, da Alt endnu var Poeſi for Dig, vil Du kunne fatte de Følelſer, hvormed Ditmar betragtede Grevindens Brev.

Men døm om hans Overraskelſe, da han iſtedet for et Kjærlighedsbrev, ſom han havde troet at holde i ſin Haand, læſer — et Udkaſt til Underhandlingen om de ſaa tidt omtalte øſterrigſke Reclamationer. Hans første Følelſe var Fortrydelſe, men han havde neppe gjennemløbet nogle Linier, førend han atter glødede af Kjærlighed til Forfatterinden. Traktaten var bleven et Kjærlighedsbrev, det var den varmeſte Menneſkekjærlighed, der fremtraadte ſom Forſvarer for den mishandlede Tillid og Ædelmodighed. Ditmar maatte ſande Grevindens Ord, at Diplomatiken burde overlades til Damerne.

Den hele Morgen tilbragte han med at udarbeide en Note til Grev Corſel, efter Suſannas Udkaſt. Hver Forandring, han var nødt til at gjøre, for at bringe det Hele i den nødvendige Form, ſmertede ham, og forekom ham ſom et Brud paa Tankegangen, — omſider havde han fuldendt et vidtløftigt Opus, og for første Gang havde han arbeidet i denne indviklede Sag, uden at vide hvor Tiden blev af. Til Slutningen havde Grevinden afdeelt Reclamanterne i tre forſkjellige Klaſſer; den første beſtod af en halv Snees Perſoner, ſom alle vare navngivne, der ſkulde have deres Godtgjørelſe

udbetalt strax, denne Afdeling indeholdt Navnene paa lutter simple Folk; den anden bestod af fornemme Folk, som skulde betales i ubestemte Terminer i Løbet af fem Aar; og den tredie bestod af hele Resten, der paa samme Maade skulde betales i Løbet af de følgende ti Aar. Det var tydeligt, at Grevinden havde gjort sig bekjendt med de lange, kedsommelige Lister over alle Reclamanterne. — Og alt Det har hun gjort for min Skyld, gjentog Ditmar uophørlig for sig selv. Uagtet han ikke kunde begribe, hvad der havde givet Anledning til denne bestemte Inddeling, fulgte han den dog med samvittighedsfuld Nøiagtighed. Hvad var ogsaa billigere, end at de simplere og formodentlig fattigere Reclamanter først bleve tilfredsstillede og fik paa engang, hvad de i saa mange, mange Aar havde ventet efter.

Saa snart det lod sig gjøre, ilede han til Grev Corsel. Den gjennemvaagede Nat, som var tilbragt under saa mange vexlende Følelser, havde ophidset hans Blod, og da han overleverede Greven sin Note, var det i en saa feberagtig Spænding, at det ikke undgik dennes Opmærksomhed. Corsel gjennemlæste den med den sædvanlige iiskolde Langsomhed, Punktum for Punktum; men hvad der var udkastet af Kjærlighed og udført af Kjærlighed, gjorde ikke det ringeste Indtryk paa den forstokkede Diplomat, ja Ditmar troede endogsaa at opdage et tilbageholdt Smiil over den glødende Iver, hvormed Noten talede de Undertryktes Sag. Først da han havde naaet Klassificationen, opklaredes hans Anfigt, og det var tydeligt, at den tørre Navne-Inddeling for ham var det eneste levende Punkt i det hele Udkast. Han læste den flere Gange igjennem, nikkede veltilfreds med Hovedet, betragtede Ditmar med et Udtryk af Forundring og yt-

trede omsider sin Tilfredshed over endelig engang at see ham paa en fornuftig Vei. Ditmar greb Øieblikket, han gjentog de Grundsætninger, hvorpaa Traktaten burde bygges, han talede de ringere Klassers Sag med en Varme, som Kjærligheden indgav ham, og omsider rev han Greven med sig. „Deres Regjering, Herr Greve, opfylder en hellig Pligt, og det evig gjentagne Raab om de Fattigeres Tilsidesættelse for de Mægtigere vil endelig engang ophøre, thi Retten bliver lige for Alle; men Armodens Taarer ere de første, som vi ville aftørre, thi den har bittrest maattet begræde sin skuffede Tillid."

„Den første Klasse er valgt med særdeles Skjønsomhed," sagde Greven, og bød Ditmar Tobak af sin Guldbaase, hvorpaa Carl den Tiendes Portrait stod omgivet med Diamanter. „Der kan ikke tages en Eneste fra eller sættes en Eneste til, uden at man begaaer en Uretfærdighed. Det er et fortræffeligt Udvalg, jeg kan ikke nokſom takke Dem for dette Forslag, vi ville strax basere Traktaten derpaa."

„Herr Greve, Deres Navn vil blive velsignet af Utallige, De redder Deres Landsmænds Ære og afdrager en hellig Gjeld, som engang . . . ."

„I ubestemte Terminer paa femten Aar," afbrød Greven ham. „Min Regjering kan ikke nokſom takke Dem for dette Forslag, thi jeg turde intet saadant gjøre, uden at udsætte mig for at blive bestyldt for Partiskhed. Jeg vil tillade mig at nævne Dem med særdeles Hensyn for Kongen, min høie Herre; Hans Majestæt vil ikke være uerkjendtlig imod en ung Diplomat af saa lovende Talent."

Ditmar maatte spise Frokost med Greven, imidlertid fastsattes de mindre vigtige Punkter. Ved Afskeden tryk-

kede Corſel hans Haand og ſagde: „Min Herr Ditmar, De er en charmant ung Mand. Jeg haaber, at De ret ofte vil gjøre mig den Fornøielſe at beſøge mig paa Landet.“ Halv beruſet af Kjærlighed, Champagne og Stolthed tumlede Ditmar hjem, og kaſtede ſig paa Sengen, for at hvile og drømme om Alt hvad der var hændet ham. Omſider faldt han i Søvn, og Oneiros fortſatte, hvad Phantaſus havde begyndt.

Da han ſenere paa Dagen kom til Grev Teſch, havde Corſel allerede været der og udbaſunet hans Roes. Miniſteren takkede ham for den Udholdenhed, hvormed han havde tilendebragt denne vanſkelige Sag; den varme Indledning, hvortil Ditmar havde knyttet ſit Forſlag, undlod ikke at berøre en Streng i den gamle Mands Hjerte, og han gjentog den ene Gang efter den anden, at ikke en Tøddel deraf maatte borttages, men det ſkulde uforandret indrykkes i den endelige Traktat, ſom en Prøve paa hvorledes diplomatiſk Stiil burde være nutildags. Corſel havde været henrykt over Klaſſificationen, og Miniſteren begreb ikke, hvorledes Ditmar var falden paa netop at gjøre den ſaaledes og ikke anderledes. Han udgav det for en lykkelig Inſpiration, da han heller ikke begreb det, og blev næſten undſeelig over al den ufortjente Roes, man fra alle Sider overøſte ham med.

„Og nu ſtrax Haand paa Værket,“ udbrød Greven, „endnu idag maa Alt være iſtand, Duplikaterne undertegnede og forſeglede, og imorgen — imorgen, min unge Ven, gaaer De til Wien og overbringer ſelv Reſultatet af Deres Flid.“ Det var aldrig faldet Ditmar ind, at hans Triumph kunde tage en ſaa bedrøvelig Ende; Tanken om en anden Reiſe til Wien nedſlog ham ſaaledes, at han ikke hørte et Ord af alle de Planer for

hans fremtidige Lykke, som Ministeren knyttede til hans personlige Fremstillelse for den altformaaende Metternich. Det lille Ord Wien havde paa eengang tilintetgjort hans Lykke.

Det varede længe, inden han kunde bringe Greven fra denne Tanke; den gamle Mand blev vred over en Halsstarrighed, han ingen Grund kunde finde til, og Ditmar slap ikke, førend han havde skudt Skylden paa sit Helbred, som den vedholdende Arbeiden paa en Underhandling, der næsten havde overstiget hans Kræfter, havde virket saa skadelig paa, at han ikke turde udsætte sig for en Coureer-Reises Besværligheder. Hans ophidsede Udseende gav denne Udflugt Sandsynlighed, og Enhver, som saae ham, maatte antage ham for en Brystsyg, saa skarp var Rødmen paa hans Kinder og saa glindsende hans Øine. Den kjærlige Omhyggelighed, Ministeren viste for sin Yndlings Sundhed, var en nagende Bebreidelse for den List, han havde anvendt.

Den hele Dag forløb under Udarbeiden af Traktaten som Ministeren, Corsel og Ditmar redigerede i Forening. Under andre Omstændigheder vilde den komiske Strid, der idelig fandt Sted imellem de to høist forskjellige Diplomater, have moret ham, men nu længtes han blot efter at blive færdig, for at ile til den kjære Strandvei, og takke Grevinden for den Amulet, hun havde meddeelt ham. Corsel vilde nemlig anvende den størst mulige Luxus af Ord og diplomatisk-klassiske Vendinger, Tesch vilde bevare Ditmars formeentlige Stiil i al dens Varme og Friskhed. Striden blev omsider bilagt saaledes, at Corsel udelukkende angav den første Sætning, og Ministeren den anden, og saaledes fremdeles indtil hele Indledningen var fuldendt. Det var den besynderligste

Blanding, man kan tænke sig. Corsels høitravende, gammeldags pragtfulde Cancellistiil og Grevindens lette, varme, overtalende Ord tumledes om imellem hverandre som Is og Ild, uden at den ene af disse hinanden modsatte Poler havde nogen Indvirkning paa den anden, og dog skulde de lede til et fælleds Resultat. Det var en Olding paa Gravens Bred, med vaklende Knæe og skjælvende Røst, hvormed han endnu gjentager de forslidte Complimenter, der vare i Mode for næsten et Seculum siden, som har giftet sig med en ung Pige, hvis kjærlighedsfulde Hjerte er nær ved at oversvømme den frosne Ordpragt ved Siden af hende; hos ham er Alt Ord, hos hende er Alt Følelse, hvad han siger lyder som Træ, ethvert Ord af hendes Mund klinger som Harmonicaklokker, og den smukke Gjenlyd deraf er endogsaa istand til at borttage det Modbydelige af hans udlevede Phraser. Saaledes blev den Convention omsider affattet, der sluttedes i Kjøbenhavn mellem Grev Tesch og Grev Corsel paa deres høie Herrers Vegne, og hvortil endelig blev føiet en Liste paa de strax lykkaliggjorte og de med fem- og tiaarigt Haab henholdte Creditorer. Det Eneste, som gik Skjærsilden uforandret igjennem, var denne nokkom prosaiske Fortegnelse. Paa Grund af Corsels alenlange Perioder blev det til et vidtløftigt Værk, og først seent paa Natten havde Ditmar fuldendt Duplikaterne, der alle bleve forfattede af ham, „fordi denne Sag var for vigtig til at betroes nogen Uindviet". Hans Haab, at see Susanna, strandede for denne Aften paa politiske Skjær. „Diplomatik er et vanskeligt Farvand." —

I to Aftener havde Lyset ikke skinnet, og da Ditmar den derpaa følgende Dag vilde aflægge en Visit hos

Marſchalinden, var hun netop kjørt ud med Grevinde Corſel. Mismodig vendte han tilbage, og ſlentrede op og ned ad Kjøbenhavns Gader for at dræbe Tiden. Han mødte Baron Roſen, ſom fortalte ham, at Marquis Cantal var kommen tilbage fra Stockholm og boede paa Strandveien hos Grev Corſel. Roſen gav ſin Galde Luft mod Cantal og forraadte derved kun altfor tydeligt, at han anſaae ham for en farlig Medbeiler. Ditmar troede at være bedre underrettet, han frygtede hverken for Roſen eller for Cantal, og Baronens Mismodighed foraarſagede ham en hemmelig Glæde; imidlertid var Marquiens ſtadige Ophold hos Corſels ham ingenlunde ligegyldigt, fordi det vilde lægge Hindringer i Veien for de Elſkendes Sammenkomſter. Et Øieblik efterat Roſen havde forladt ham, mødte han Grev Corſel, ſom lod ſin Vogn holde, for at indbyde ham til at kjøre med à la campagne, hvorved Corps diplomatique forſtaaer en lille Tour uden for Byen til et eller andet Lyſtſted.

Greven var endnu i Extaſe over den lykkelig tilendebragte Convention, han talede vidt og bredt derom, og Ditmar, ſom i Begyndelſen anſaae ſig forpligtet til at tale med, mærkede ſnart at det var overflødigt. Medens Corſel, der var henrykt over det ſjeldne Held at finde en taus og opmærkſom Tilhører, forviklede ſig i ſine egne Perioder og kæmpede, ſaa at Sveden ſtod ham paa Panden, for at rede ſig ud af den uigjennemtrængelige Væv, han ſelv havde omſpundet ſig med, faldt Ditmar i Tanker af en ganſke anden Natur. Han mærkede ikke, at Greven, ved alle de kunſtige Forbindelſesord, hvormed han limede ſin vaklende Talebygning ſammen, hvergang lagde Haanden betydningsfuldt paa ſin Hellig-Aands-Orden, ligeſom om han vilde paakalde Aandens Biſtand

i denne rhetoriſke Anſtrengelſe, og da han havde Lykken med ſig i Alt, undlod Vognens Skumplen ikke at tilveiebringe det fornødne Nik med Hovedet, hvergang Greven ønſkede et affirmativt Tegn af hans tauſe Tilhører. Da Vognen holdt og de ſtege ud, ſkete det under gjenſidige Complimenter for Veltalenhed og lærvillig Intereſſe, — de vare Begge lige fornøiede med hinanden.

Grevinden ſad i Haveſtuen og arbeidede. Under den lange og pompenſe Tale, hvormed Greven foreſtillede Ditmar, havde hun Tid til at ſatte ſig af ſin Overraſkelſe. Greven prædikede over den ſelvvalgte Text, at en Kjender af den politiſke Hiſtorie maa ſande den Sætning, „at Statsretten, til enhver Tid, trods alle de Beſtræbelſer, ſom, og naar, og hvori, o. ſ. v. o. ſ. v. — altid, ſiger jeg, har maattet ſtryge ſit Flag for Diplomatikens uimodſtaaelige, o. ſ. v. o. ſ. o. Alt beherſkende Vælde.“ Efter at have ſluttet med en lige ſaa vidtløftig Lovtale over Ditmars diplomatiſke Talent, gjorde han en brillant Sortie, og forſvandt. — Greven var den ſtørſte diplomatiſke Renommiſt, jeg nogenſinde har ſeet. —

Saaſnart Døren var lukket efter ham, nærmede Ditmar ſig ſagte Grevindens Stol, knælede og greb hendes Haand. „Suſanna, min Elſkede! Det er for dine Fødder jeg nedlægger denne ufortjente Roes, ſom jeg ikke tør tilegne mig, — det er jo ved Dig, at jeg har ſeiret, hvad var jeg vel uden din Kjærlighed, Suſanna!“

„Min dyrebare Carlos,“ ſagde Grevinden og hældede ſig over ham, idet hun lagde Haanden paa hans Skulder, „jeg kan ikke ſige Dig, hvor det glæder mig at ſee Dig paa ſaa venlig en Fod med min Broder. Trods hans vidtløftige Stiil og hans urimelige Forgu-

delse af Diplomatiken, er han en brav Mand. Vi have jo Alle vore Svagheder."

„Jeg har hørt paa ham med Andagt, Suſanna, fordi det var din Lovtale han holdt under mit Navn. Men jeg tilſtaaer, at jeg ikke har hørt eet Ord af hvad han ſagde underveis, jeg tænkte bengang kun paa Dig. Ak, Suſanna, vil det være Dig muligt at ſee mig ſaa tidt i Haven, ſom før?"

„Hvad Skjebnen har berøvet os ved min Fætters uformodentlige Komme hertil, har Lykken erſtattet os ved at gjøre min Broder til vor Beſkytter. Hvad frygter Du? Min Carlos, en Spanierindes Kjærlighed kjender ikke alle disſe Smaahenſyn, ſom indſkrænke andre Menneſker, og jeg er Spanierinde med Liv og Sjæl, det føler jeg nu. Jeg har altid havt en Anelſe om at jeg engang vilde komme til at elſke, thi hidtil har jeg jo ikke vidſt, hvad Kjærlighed var. Nu veed jeg det, Carlos, Du har lært mig det."

„Søde Suſanna!"

„Min Moder var en Spanierinde, der flyder ogſaa franſk Blod i mine Aarer, men det er acclimatiſeret i Spanien, hvor jeg har tilbragt den ſtørſte Deel af mit Liv. Du veed jo, at jeg blev givt, da jeg endnu var et Barn; de toge mig ud af Kloſteret, gave mig ſmukke Klæder paa, tillode mig at gjøre mine Veninder Forærinnger, ſkjændte paa mig, fordi jeg meente, at jeg endnu var for ung, og befalede mig at kjøre til Kirke for at blive Grevinde og Grandeſſe og faae Diamanter. Jeg huſker nok, at jeg græd underveis, men jeg anſtillede tillige Sammenligninger mellem mine Taarers og mine Diamanters Glands, ſom faldt ud til de ſidſtes Fordeel, og jeg tørrede igjen mine Øine. Jeg blev givt og Enke

paa engang. Kort efter kom Priorinden i det Kloſter i Sevilla, hvor jeg var opdraget, til min Moder, for at beſøge hende. De havde været Ungdomsveninder. Jeg var i Værelſet ved Siden af og kunde høre ethvert af deres Ord; Priorinden gjorde min Moder Bebreidelſer, fordi hun havde givtet mig med den gamle Grev Fuentes, min Moder meente, at hun havde gjort min Lykke, thi nu var jeg rig og uafhængig i en ung Alder. „Himmelen har været barmhjertigere end Du," ſagde Priorinden. „Hvad ſkulde der være blevet af Suſanna, hvis Greven havde levet?" Min Moder meente, at denne Ulykke heller ikke havde været ſaa ſtor. Men da blev Priorinden heftig og ſagde: „Fernanda, Fernanda! Har Du ſaa ganſke glemt din Ungdoms Følelſer? Maa man da have tilbragt en ulykkelig Ungdom og have levet ſit Liv indenfor Kloſtermure, for at bevare Erindringen om, hvad der engang bevægede vort Hjerte? Har Du glemt, Fernanda, at Du ogſaa engang har været ung og har elſket, og at den Tid vil komme, da Suſannas Hjerte ikke mere lader ſig ſtille tilfreds med en Rangle og en Roſenkrands? Hvad vilde Du have ſvaret dit Barn, naar hun i Fortvivlelſe havde ſagt: See, Du har ſolgt mit Hjerte for Guld, medens det ſlumrede, ligeſom hine Riddinger ſolgte den ſovende Broder til Slavehandleren; nu er det vaagnet og kræver ſin Ret, og hvormed vil Du erſtatte mig, hvad Du har berøvet det? — En Spanierindes Kjærlighed er en uſlukkelig Ild, hun lever kun i ſin Elſkede, hun offrer ham Alt, Formue, Rygte, Livet ſelv, thi uden ham er Livet hende værre end Døden; hun glemmer Alt for ſin Elſker, Forældre, Venner, Alt, kun ikke ſit Fædreland. Hun giver ſig ubetinget hen, med en ubegrændſet Tillid, hun kjender ikke til Skinſyge,

— hendes eneste Følelse er Kjærlighed, — og Hævn, hvis hendes Tillid er skuffet. En Spanierinde elsker kun eengang, eller ogsaa er hun ingen Spanierinde. Har Du da glemt alt Dette, Fernanda, og skal jeg komme fra min mørke Celle, for at tale Følelsers Sag, der for længe siden burde være uddøde af mit Bryst!" — Min Moder græd og var sønderknust over disse Bebreidelser. Priorinden forlod hende først, efterat hun havde lovet, at hun vilde lade mig have fuldkommen frit Valg for Fremtiden. Min Moder har holdt sit Løvte ubrødeligt."

„Denne Samtale gjorde et heftigt Indtryk paa mig," vedblev Grevinden efter et kort Ophold. „Jeg kunde gjennem den halvaabne Dør see den høie, ranke Priorinde i hendes sorte Klosterdragt; hun, som jeg kun havde hørt alvorlige og strenge Formaninger af, og som jeg i barnagtig Eenfoldighed bildte mig ind ikke kunde lide mig, fordi hun var streng imod mig, hun var den Eneste, der talede min Sag — og imod mine Nærmeste. — Det var altsaa Kjærlighed, saaledes var denne mægtige Følelse, saa rædsom i sine Virkninger, saa altfortærende; — men det maatte være sandt, thi hvor kunde ellers den gamle Priorinde endnu skildre den med saa meget Liv. Jeg gøs, naar jeg overtænkte min egen Stilling, men jeg gøs ogsaa, naar jeg tænkte paa, at jeg nogensinde kunde komme til at elske, og da skulde glemme min Moder, mine smaa Veninder, Alt hvad jeg saa længe havde kjendt og elsket, for en Mand, som jeg endnu ikke kjendte. Jeg blev eftertænksom og sørgmodig, og den lystige unge Pige var forvandlet til en sørgende Enke."

Ditmar hvilede Kinden paa Armen af hendes Lænestol og betragtede hende ufravendt. Erindringen fra hiin

fjerne Tids Kamp og Strid drog endnu et Sørgeflor over hendes Ansigt. Den Bevægelighed, der karakteriserede det, udtalte sig næsten stærkere i Sorg end i Glæde, og der kunde være et mægtigt Udtryk af Smerte udbredt over det. I saadanne Øieblik hævede den høie, glatte Pande sig endnu høiere i næsten usynligt krusede Bølger, og Smerten udgød sig i to ringformige Kredse, der dannede sig om hendes Øine og droges ned imod Munden, indtil de forsvandt ligesom de bølgende, næsten usynlige Kredse, et Sandskorn danner, naar det falder paa Overfladen af et stille Vand. Hun lagde smilende Haanden paa Ditmars Pande og sagde: „Efterhaanden forsvandt min Skræk, men denne Skræk udviklede et Ideal hos mig, der bestandig stod som en Vogter ved Siden af mig, og som jeg ikke troede, jeg nogensinde kunde finde uden i mine egne Drømme. — Nu veed jeg, at Priorinden havde Ret, og daglig velsigner jeg hende som vor Kjærligheds Skytsaand."

Ditmar omfavnede hende med Heftighed. Grevinden gjorde en modstræbende Bevægelse og sagde venlig: „Hvad der afskrækkede mig hos alle Herrer, Carlos, var umiskjendelige Spor af Sandselighed, som de vilde skjule."

„Søde Susanna, tilgiv min Heftighed. Hvor er det muligt, at jeg kan lukke mit Øie og mit Øre, naar jeg er hos Dig. Ak, Susanna, Sjælen har ogsaa Sandser."

„Ja, Carlos, men Sjælens Sandselighed har Intet af Legemets Vederstyggelighed, thi det er en varm Strøm, der udvælder af rige og ædle Kilder, de rigeste og ædleste, der gives i Menneskets; det er vort Hjertes Inderlighed, vor Phantasies Rigdom og Forstandens

Kraft, der danne denne Strøm. Ikke sandt, min Carlos?"

Ditmar bøiede sig over den fremrakte Haand og trykkede et Kys paa den. I det Samme blev en Dør hurtig reven op i det tilstødende Værelse. Ditmar sprang op og kastede sig i den fjerneste Læneſtol, han kunde finde, Grevinden sad atter lige saa stiv og fornem, som nogensinde ved den formelleſte Visit. Marschalinden traadte ind med flere Damer og Herrer, og Samtalen blev almindelig.

I Ditmars Stemning var denne Talen frem og tilbage om ligegyldige Ting ham næsten modbydelig; han bortfjernede sig ubemærket og gik ud i Haven, hvor han uforstyrret kunde overlade sig til sine egne Tanker. Da han kom tilbage, vare Spillebordene ordnede. Susanna talede med Poppi og Cantal, hun vendte Ryggen til Døren saaledes, at han ikkun kunde see en Deel af hendes Ansigt, naar hun i Samtalen dreiede Hovedet til Siden. Det forekom ham, at hun saae bedrøvet ud; men pludselig gik et Lysglimt over hendes Ansigt, ledsaget af en let Rødme; hun havde kjendt hans Skridt, thi Kjærlighed har skarpe Sandser. De andre Herrer mærkede ikke den øieblikkelige Forandring, og fortsatte Samtalen. Ditmar blev staaende i Døren og betragtede Selskabet; hans Hjerte svulmede af Salighed. Marschalinden klagede over Varme, Grevinden aabnede Døren til det tilstødende Værelse, lod bringe Lys derind og satte sig igjen paa sin Plads. Idet hun gik forbi Ditmar mødtes deres Øine i et eneste Blik, som var en lang og indholdsrig Samtale. Han sneg sig igjennem den aabnede Dør, lige saa forsigtig som en Ransmand, der vil bringe et Bytte i Sikkerhed; i det Samme slog

Poppi sin sædvanlige ubehagelige Skoggerlatter op, og Ditmar gjorde ufrivillig et Par hurtige Skridt, som om denne Latter var en hvislende Slange, der bugtede sig efter ham for endnu engang at saare ham i Hælen.

Døren stod aaben til et lille Værelse, der kun var oplyst af en Natlampe, det brugtes formodentlig kun til Gjennemgang, og derfra var atter Døren aaben til et større uoplyst. Det var Grevindens Sovekammer. Ditmar standsede et Øieblik paa Dørtærskelen, som om han vilde vænne sit Øie til Overgangen fra Lys til Mørke; han gjorde det første Skridt næsten med den religieuse Ærefrygt, hvormed man betræder en Kirke, hvis Stilhed udenfor Gudstjenesten er dobbelt gribende. Vinduet stod halvt aabent, en Jasminbusk rakte sine duftende Blomster ind i Stuen og opfyldte den med sin Vellugt, den lette Aftenvind bevægede Grenen frem og tilbage imod Ruderne med en fortrolig, hvislende Lyd, der lignede to Elskendes Hvisken. Langt borte skimtede man et Lys ude paa Søen. Fra dette Vindue kunde man see Bænken ude i Haven; det lille Forværelse førte til Terrassen. Det er ubeskriveligt, med hvilken inderlig Glæde Ditmar gjenkjendte dette Vidne til hans lykkeligste Timer. Han maatte see og beføle Alt, han kysſede det tynde, hvide Omhæng, bøiede sig over hendes Leie og trykkede sine Læber til hendes Hovedpude, ja han lagde endogsaa Kinden paa den og blev længe i denne Stilling. Paa Bordet laae et Bind Digte, han bladede i det og fandt afrevne Jasminblomster som Mærke ved smukke Steder, der ligesom talte til ham i den Elskedes Navn. Ved det svage Skin af Natlampen gjennemlæste han dem saalænge, indtil han kunde dem udenad. Han opsøgte lignende Steder og betegnede dem med grønne Blade, han

ridsede med sin Brystnaal Susannas Navn i et frisk Blad og stak det i Rammen paa hendes Natbordspeil. Det dæmrende Mørke var ikke mere uigjennemtrængeligt for hans Øine og skjulte ham dog for Tjenerne, som gik igjennem Forværelset. Da han vendte tilbage til Selskabet, følte han en Livlighed og en Styrke til at bevæge sig i de sociale Former, som maaskee kan lignes med den Følelse, der besjæler Muselmanden, naar han endelig har dvælet i Maalet for en Tyrks ivrigste Længsel, det hellige Mekka, og atter drager igjennem Ørkenen for at naae sit Hjem. Ingen havde iagttaget hans Fraværelse, uden Grevinden. Han knyttede sig efterhaanden umærkeligt til Samtalen, og i Kraft af den Trolddom, Kjærligheden alene forlehner de Dødelige, var han den hele Aften den elskværdigste og mest underholdende af alle Herrerne, ja, han havde endogsaa Mod til at henvende sin Opmærksomhed udelukkende til Marschalinden. —

Det er bekjendt, at Intet virker saa mægtigt som Exemplet. Først var Prinds Poppi den, der afgjort beilede til Grevindens Gunst, siden troede Cantal at han, i det mindste tilsyneladende, burde forsøge Tallet af sine Erobringer med sin smukke Cousine; Baron Rosen optraadte derefter blandt Prætendenternes Antal, ja endogsaa den gamle Legationsraad lod sig smitte af den almindelige Svaghed, og trods hans puddrede Paryk, der ligesaa lidt kunde taale Blæst, som hans Gigt, gjorde han idelige Valfarter til Strandveien. Da Cantal nu vendte tilbage fra Stockholm, foresatte han sig naturligviis at fortrænge alle de Andre, og imellem disse fire Herrer opstod nu en formelig Kappen, som Grev Tesch kaldte den anden spanske Successionskrig. Den særegne Maade, enhver af de stridende Magter havde valgt at

gjøre ſig gjældende paa, underholdt ofte Selſkabet, og afgav lige ſaa mange Exempler paa, hvorledes man ikke ſkulde gjøre Cour. Prinds Poppi, der var umaadelig indtaget af ſin lille prindſelige Værdighed, anſaae ſin Lykke for temmelig afgjort; allerede denne Sikkerhed havde været nok til at fælde ham, men dertil kom endnu, at Alt hvad han foretog ſig klædte ham ilde. Han ſang med ſin fiſtulerende Stemme, og fortalte Anekdoter med ſtadig Udeladelſe af Pointen. Cantal kunde da ikke bare ſig for at udfylde denne Mangel, men paa en affecteret Maade, der ſkulde gjelde for Letheb; man behøvede kun at ſee paa hans udſtuderede Toilet, for at vide, at Alt hos ham var Kunſt. Roſen kunde ikke udſtaae ham, og dette Had betog den unge Mand al mulig Friheb; Følelſen heraf gjorde ham ſtum, og de ſtumme Tilbedere have til alle Tider trukket det korteſte Straa. Uagtet Legationsraaden ſit hele Liv igjennem havde priiſt den ugifte Stand ſom den eneſte ſaliggjørende, var han nu bleven Ægteſkabets ivrigſte Panegyriker.

Efter en ſtor Diner, ſom Grev Corſel havde givet i Byen for ſamtlige Herrer af Corps diplomatique, og hvor Ditmar havde kedet ſig ganſke umaadeligt, — thi de eneſte Samtaler, der afbryde de lange og ſtumme Pauſer, hvori man kun hører Støien af de arbeidende Knive og Gafler, ere Lovtaler over Retternes Tillavning og Beſkrivelſer over eengang nydte gaſtronomiſke Saligheder, — efter en ſaadan Diner ſkiltes Selſkabet ad, for at tilbringe Aftenen paa Strandveien. Ditmar reb tidligſt derud, og fandt Huſet fuldt af Damer. Grevinden var ſyſſelſat med at underholde dem, men det var intet let Arbeide, thi Marſchalinden havde netop erfaret, at Grev Wallſtein havde duelleret i Pyrmont, og hendes

Sorg derover tilintetgjorde næsten alle Grevindens Anstrengelser. Hun sad ved Vinduet, med Haanden under Kinden, og sukkede.

„Betragt engang dette Landskab, min bedste Veninde. Det er et Staalstik, en Udsigt over Genfersøen, er det ikke allerkjæreste? Man seer Chillon i Baggrunden."

„For Guds Skyld, tal ikke til mig!" sagde Marschalinden, „jeg er ikke istand til at svare Dem, jeg er bedrøvet à l'outrance."

„Imorgen kan vi vente Papas Coureer," sagde Frøken Monsigne. „De skal see, Maman, at vi have ængstet os uden Grund."

Marschalinden svarede ikke. Lady Walden lagde Kobberstykket fra sig, og hviskede leende til Grevinden: „Af alle de tamme Huusdyr, som en Dame af bon-ton kan lægge sig til, er en Duellant dog et af de besværligste. Jeg vil raade til hellere at vælge et Kobbel Hunde."

Grevinden tyssede paa hende. Marschalinden tog Haanden fra Munden og sagde: „Jeg er overbeviist om at Wallstein har Ret. Min Gud, hvor jeg hader Swinton! Jeg har aldrig kunnet udstaae det Menneske. De maae dog tilstaae mig, at han seer ud som en Morder."

„Tvertimod," sagde Lady Walden, „han seer lige saa fredelig ud, som han er. Jeg begriber ikke, hvorledes han kan have Uret i en Duelsag."

Baron Rosen, der kom til i det Samme, havde efter Bordet talt med en samme Dag ankommen Udlænding, der havde forladt Pyrmont faa Dage efter Wallsteins Duel. Rosen kunde altsaa meddele Selskabet alle mulige Oplysninger om denne Affaire.

„Ikke sandt, Baron? Wallstein er falden, han er i

det mindste farlig saaret? O, jeg veed Alt hvad De kan sige mig." udbrød Marschalinden.

„Paa ingen Maade, Wallstein befinder sig i Bedring, han er rigtignok saaret, men slet ikke farligt; et Skud i den ene Arm, det er Alt."

„Stivarmet!" raabte Marschalinden. „Lemlæstet er næsten værre end død. Jeg haaber da, at den afskyelige Swinton er skudt ihjel?"

„Han befinder sig fuldkommen vel."

„O, det Afskum! Men saa er han vel i det Mindste arresteret. Min Mand skal henvende sig til den preussiske Regjering derom. Kan Duelmandatet ikke blive bragt i Anvendelse paa ham?"

„Jeg troer det ikke."

„Det er rædsomt, det er himmelraabende uretfærdigt," gjentog Marschalinden flere Gange. Rosen fortalte, at Duellen var bleven foranlediget ved et Brev fra en Dame, hvilket Swinton havde troet at burde paatale. Ved disse Ord tørrede Marschalinden Øinene. Denne Dame havde nemlig indsvøbt en lille Pakke til en anden Dame i et Brev fra Grev Wallstein, hvori han havde gjort Nar af Swinton.

„Mon Dieu, hvilken utilgivelig Uforsigtighed," udbrød Lady Walden.

„Wallstein? Et Brev til en Dame?" sagde Marschalinden. „Skulde han have indgaaet Forbindelser, som — Det er Bagtalelse. Men da han, som De siger, er uden al Fare, kan det maaskee være ham en nyttig Advarsel for Fremtiden."

Swinton havde faaet Brevet i Hænderne ved et Tilfælde, han var for slemt medtaget, til at han kunde tie dertil, og vilde fordre Greven ud. Inden det kunde

ſkee, anmodede Wallſtein ham om at beviſe ham en væ-
ſentlig Tjeneſte; Swinton gjorde det og opſatte Duellen.
Nogle Dage efter gik han til ham med Brevet og for-
langte en ſkriftlig Afbigt, ſom Wallſtein ikke vilde give;
Swinton fordrede ham ud, Wallſtein havde det første
Skud, men traf ikke, Swinton ſkød ham i Armen, det
var den hele Hiſtorie. Efter at Duellen var forbi, har
Swinton ſørget for ham med alt muligt ridderligt Ga-
lanteri, og hele Pyrmont er enig om at løfte ham til
Skyerne.

„Men veed man ikke hvem den Dame er, ſom
har opført ſig ſaa utilgiveligt, eller i hvad Forhold
Wallſtein ſtaaer til hende?“ ſpurgte Marſchalinden.

Roſen blev lidt forlegen og ſaae til flere af de
andre Herrer, ſom imidlertid vare komne. Endelig ſagde
han: „Denne Dame er De, Fru Marſchalinde.“

„Jeg? udbrød hun forbauſet. „Jeg?“

„De har ſvøbt en lille Pakke til Grevinde Dehn
ind i et af Grevens Breve. Comteſſen er ogſaa i Pyr-
mont, og Pakken er tilfældigviis kommen i Swintons
Hænder. Saaledes falder det ganſke naturligt ud.“

„Hvorledes, jeg?“ — Nu ja, det er jo ikke umu-
ligt. I Sandhed, det har foraarſaget mig en ſtor Skræk.
Jeg maa tilſtaae, at Herr Swinton har ført ſig meget
vel op, ſom en ſand Kavalleer. Han kommer vel tilbage
til Legationen til næſte Vinter, Lady Walden? De maa
endelig ſtrax føre ham til mig, han og Wallſtein ſkal
være Venner.“

Legationsraaden og Grev Corſel traadte ind ad
Døren. Den Første havde underveis recapituleret hele
Duelgeſchichten, for at meddele Marſchalinden de mindſte
Omſtændigheder. Da han begyndte ſin Beretning, af-

brød hun ham straks med de Ord: „Kjære Legationsraad, forskaan os for at høre den Roman nok engang. Intet er kedsommeligere, end naar saadan en Historie gaaer og træder sig selv i Hælene.“ — Men kort efter gjentog hun idelig det Spørgsmaal, om Oberſten snart kom. Det var den Fremmede, der havde bragt Efterretningen fra Pyrmont, og som ventedes hvert Øieblik tilligemed Cantal. Marschalinden erklærede, at hun ikke havde Tanke for Andet, indtil hun havde erfaret, om han selv havde seet Wallstein, og hvergang Døren aabnedes, foer hun i Veiret for at løbe ham imøde.

Ubemærket sneg Ditmar sig ind i de tomme Værelser, thi hele Selskabet var forsamlet i Havesalen og de tilstødende Kabinetter. Døren til Sovekammeret stod aaben. Uagtet det endnu var temmelig lyst udenfor, herskede der dog et Halvmørke, da Gardinerne vare trukne for. Med en Følelse af Hyggelighed, som han endnu aldrig havde havt i denne Kreds, kastede han sig i den lille Sopha og overlod sig til sine Drømme. Det hvide Schawl, der laae ved Siden af ham, var det samme, Grevinden havde baaret, da han den første Nat overraskede hende i Haven, — den halve Handske, som laa paa Natbordet, var lagt der som et Tegn til ham; en Aften, da han vilde trække den af Susannas Haand, bristede den og Ditmar havde bortført den anden Halvdeel. I et Vandglas stod en lille blomstrende Jasmingreen. Paa Bordet laae nogle Bøger; Ditmar gjennemsøgte dem, omsider fandt han et lille Blad Papir, som laae i Shakespeares Romeo og Julie. Det var en Blyantstegning: Halvdelen af en Bænk tittede frem under en stor Buskt, som næsten skjulte den, oven over stod Nymaanen imellem Skyer, paa Jorden foran Bænken laae et Lommetørklæde

henkastet. Altsaa havde Susanna ventet, at han vilde søge og finde disse Tegn. Den kjærlige Omhyggelighed, hvormed hun saaledes beskæftigede sig med ham midt i den store Verdens Adspredelser, rørte ham næsten til Taarer. Han kunde ikke modstaae Fristelsen til at rane denne lille natlige Skizze, forsigtig gjemte han den i det hemmelige Rum i sin Brevtaske. Tegningen laae ved Julies deilige Replik i anden Akt, da hun siger til Romeo:

Du veedst, at Nattens Slør er paa mit Ansigt,
Thi ellers farved' Rødme mine Kinder
For hvad Du nu i Nat har hørt mig sige.
O, gjerne dvæled' jeg ved Skik og Brug.
Jeg fragik gjerne — gjerne hvad jeg sagde.
Men bort med Pænheds Omsvøb! — Elsker Du mig?
Jeg veed Du siger Ja, og jeg vil troe Dig.
Dog, sværger Du — maaskee Du bliver troløs;
Ved de Forelskttes Meeneed, siger man,
Leer Jupiter. O, hulde Romeo!
Saafremt Du elsker, siig mig det oprigtig,
Og troer Du jeg blev vunden altfor let,
Saa vil jeg lege haard og spille grusom
Og sige Nei, hvis Du vil beile til mig.
Men ellers ei for hele Verdens Riger.
Ja, elskte Romeo! Jeg er for øm,
Og derfor kan Du troe jeg var letsindig;
Men troe mig, jeg er mere tro end de,
Som bedre kan den Kunst at lege fremmed.
Hør mig, jeg vilde ogsaa lege fremmed,
Hvis ei Du, før jeg saae Dig, havde hørt
Mit Hjertes Elskovssuk: derfor tilgiv mig,
Og troe ei, denne Kjærlighed er Letsind,
Som Nattens Mørke saa har bragt for Lyset. —

Med bankende Hjerte læste Ditmar dette Elskovsbud, som Susanna havde sendt ham gjennem den gamle Digter.

Det glødende Forsvar for en Kjærlighed, der gjorde ham saa lykkelig, begeistrede ham. Paa Natbordspeilet var et grønt Blad stukket ind i Rammen, han greb det og holdt det for Lyset, og det lykkedes ham at sammensætte de udprikkede Bogstaver til det Ord: Midnat. Hans Hjerte bankede med fordoblet Heftighed, da han endelig havde udfundet det hemmelighedsfulde Evangelium. Denne sindrige Maade at meddele sig paa til den Elskede, indeholdt en ganske ny Henrykkelse for ham. Han bladede længe efter et Svar, omsider brød han Halvdelen af et grønt Blad og lagde det ind i Bogen ved det Sted, hvor Romeo tager Afsked med Julie og siger:

Søvn paa dit Øie! Fred udi dit Bryst! —
O, var jeg Søvn og Fred, for saa at hvile!

I det Samme hørte han Kammerjomfruens Stemme udenfor Døren, han kastede Bogen og tog Flugten; i det han trykkede Døren til, aabnedes den modsatte, og en smal Stribe fra den Indtrædendes Lys overbeviste ham om, hvor nær han havde været ved at blive røbet. —

Med et Ansigt, saa ligegyldigt som muligt, betraadte han atter Havesalen, og dog blev Grevinden rød og saae til Siden, da deres Øine mødtes. Hun satte sig hos Marschalinden, der var ivrig sysselsat med at lægge Figurer af Elphenbeen sammen, saa at de dannede forskjellige Ting eller Mønstre. Ditmar stillede sig bag Marschalindens Stol; idet han bøiede sig over hende, tog han det grønne Blad imellem sine Læber og kyssede det, derpaa skjulte han det igjen. Grevinden havde seet det, hun truede med Fingeren og smilte. Lidt efter traadte Marquis Cantal ind tilligemed den Fremmede fra Pyr-

mont, som han foreſtillede for Selſkabet. Grevinden reiſte ſig og gik ham imøde. Marſchalinden ſaae ikke op, hun vilde abſolut lægge Figurerne ſaaledes, at de dannede et Hjerte. Legationsraaden traadte hen til hende og ſagde: „Fru Marſchalinde, den Herre, ſom taler med Grev Corſel, er den hannoveranſke Oberſt Burton, han kommer directe fra Pyrmont.“

«Fort bien, mon ami,» ſvarede hun. „Hav den Godhed at betragte mit Hjerte, det er ikke let at lægge den Figur.“ Ditmar kunde ikke bare ſig for at lee, Legationsraaden gjentog ſin Underretning. Marſchalinden ſagde: „De leer, Herr Ditmar, fordi mit Hjerte har ſaa mange Kanter; men kan De udfinde en bedre Maade? Saaledes maaſkee. Forſøg det engang!“

Ditmar greb et af de ſmaa Spil, og begyndte at lægge Figurerne omkap med Marſchalinden. Denne Veddeſtrid interesſerede hende over al Maade. Legationsraaden ſagde: „Jeg troer, at Oberſten ønſker at blive preſenteret for Dem, min naadige Frue.“

„Han ſkal være velkommen — imorgen — naar han ſelv vil. Paa den Maade faaer De aldrig noget Hjerte, Herr Ditmar. Mon Dieu, nu er mit ogſaa forſtyrret; hvordan var det nu jeg lagde det.“

Lady Walden traadte hen til dem og ſagde: „Min Bedſte, ſeer De ikke Oberſt Burton, ſom De nylig længtes ſaa meget efter?“

„Jo. Nu troer jeg i Sandhed, at Herr von Ditmar overgaaer mig i at lægge Figurer. Hjelp mig dog, ellers faaer jeg aldrig noget Hjerte ud af det. Seer De ikke, at det gjelder Kjønnets Ære. Jeg er næſten overvunden.“

„Morer det Spil Dem virkelig?“ spurgte Lady Walden.

„Ganske overordentlig. Ah, nu har jeg det. Bravo, det er et Hjerte.“

„Det ligner meer en Ridiküle,“ sagde Lotting, som ogsaa var traadt hen til Bordet; „men derfor kan det ogsaa meget godt ligne et Hjerte; det negter jeg ikke. Vertu de plus.“

„Deres Hjerte duer ikke, min bedste Veninde,“ sagde Grevinden, som var vendt tilbage, „Deres Rivals Hjerte overgaaer langt Deres. See engang.“

Ditmar vovede ikke at see op, hans Hænder skjælvede, saa at Figurerne bleve forstyrrede. Frøken Monsigne bankede sin Moder paa Skulderen og sagde: „Maman, Oberst Burton har talt med Wallstein. Obersten er kommen hertil næsten i Slobrok, han har mistet hele sin Garderobe i Lybeck, ligesom han skulde gaae ombord paa Dampskibet. Han fortæller det ganske guddommeligt.“

Marschalinden reiste sig, stødte Figurerne sammen og sagde: „Det er i Grunden et tosset Spil. Hvor er Obersten, mon Enfant?“

Selskabet skiltes ad til sædvanlig Tid, Cantal tog med Greven til Kjøbenhavn. Rosen vilde ride med Ditmar; de fore forbi alle de Andre, og neppe havde Ditmar taget Afsked med ham inden for Stadens Port, førend han vendte om igjen, og ad en Omvei fløi til Strandveien. Hesten blev bunden bag Busken, og Ditmar var den Første paa den kjære Bænk.

Det var en varm Augustaften. Himmelhvælvingen begyndte allerede at blive mørkere og Stjernerne mere funklende. Endnu var der Lys i flere Værelser, omsider

ſlukkedes de, og nu brændte kun det eneſte i Suſannas Værelſe. Et Øieblik efter aabnedes Døren ſagte, og hun traadte ud i den ſamme Pynt, hun havde baaret hele Aftenen, kun med det hvide Shawl om Halſen. Ditmar ſtod et Øieblik og betragtede hende, ſom om han ikke turde berøre al denne Pragt, derpaa omfavnede han hende og ſagde: „Hvor Du er ſmuk, Suſanna! Hvergang jeg ſeer Dig, er det ſom om jeg opdagede nye Skjønheder hos Dig. Men denne Pragt er mig uvant, det er ikke din hvide Morgenkjole, ſom jeg helſt ſeer Dig i; tør jeg ogſaa trykke Dig til mit Bryſt i denne fremmede Dragt?"

„Er jeg ikke altid Suſanna for Dig?" ſagde hun og ſlog ſine Arme om hans Hals.

„Suſanna, lad din Dør ſtaae aaben for mig; Du veed ikke hvilke ſalige Øieblik jeg har tilbragt iaften i dit Sovekammer, lad mig fornye dem med Dig, min Elſkede, lad mig dele med Dig, hvad der er for meget for mig alene. Aftenluften er for kold for Dig paa Bænken."

Grevinden trykkede Døren til og ſagde: „Du Umættelige, ſnart vilde det heller ikke være Dig nok, thi ſaaledes ere J. Hvordan, Carlos? Har allerede vor Bænk tabt al Charme i dine Øine; Du Utaknemmelige! Kom, her kan man ſee os, paa Bænken ere vi ſikkre. Du Forræder med din falſke Omhu for min Sundhed! Aftenluften er jo ſaa mild og ſaa varm." Ditmar tog hende i ſine Arme og næſten mere bar end førte hende bort. —

„Suſanna, hvor Du forfærdede mig ved din Sammenligning med Marſchalindens og mit Hjerte. Jeg bævede af Henrykkelſe. O, Suſanna, derſom Du gjør

det oftere, indeſtaar jeg Dig ikke for Følgerne. Jeg kunde kaſte mig for dine Fødder i hele Verdens Paaſyn."

„Jeg vilde ſtraffe Dig, fordi Du ikke ſkjulte mit grønne Blad bedre, men jeg fortrød det næſten."

„Fortryd det ikke, Du gjorde mig ſaa lykkelig. Jeg frygter, at jeg ſnart vil ſynde igjen, for at blive ſtraffet af Dig, Suſanna!"

Grevinden talede om Selſkabet, ſom havde været der iaften, og ſagde: „Nu er jeg meget ſkarpſindigere i mine Bemærkninger end jeg før har været, det har jeg lært af Dig, min Carlos."

„Af mig? Af mig, ſom ikke ſeer og ikke hører hvad der foregaaer omkring mig, naar Du er tilſtede? Som ikke kan gjøre en eneſte Bemærkning!"

„Ja, alligevel af Dig. Vi Fruentimmer faae kun en halv Dannelſe, og der er en uendelig Mængde Ting, ſom vi aldrig faae nogen Idee om, førend en Mand giver vore Tanker en anden Retning. Da iagttage vi paa en hidtil ukjendt Maade. Vi ere ikke ſkabte til at ſtaae alene i Verden." —

— „Og Marſchalinden med ſit kantede Hjerte, ſom Lotting lignede ved en Ridiküle," ſagde Ditmar. „Hvorledes vil Du forklare ſaadant et Særſyn, ſom hun er?"

„Hun er intet Særſyn, hun er kun en Dame efter Moden, og ligeſaa uſtadig ſom nogen Sommermode. Det er i Grunden en god Kone, og hun har opdraget en elſkværdig Datter. Hun mangler paa ingen Maade Følelſe."

„Men Kjærlighed har hun aldrig følt."

„Det ſkulde jeg dog troe," ſagde Grevinden; „thi hun er meget overbærende i ſin Dom, og taler ædelt — at ſige ſaa længe ſom man taler alene med hende. I

Selskab veed hun at det ikke er comme il faut. Det er en gammel Sætning, at Kjærlighed gjør den qvindelige Charakteer blidere og elskværdigere, men at dens Erindringer alene ere istand til at give os den sande, elskværdige Overbærelse med vort eget Kjøn. Den franske Digter Fontenelle siger et Sted, at naar man træffer denne Overbærelse hos et ældre Fruentimmer, kan man med Sikkerhed sige: l'amour a passé par-la, — og jeg troer, at han har Ret. Kjærlighed er den forsonligste Moralist."

„Kjære Susanna, Du taler saa smukt og saa klogt. Lær mig — Du aner ikke hvor uvidende jeg er."

„Jo, i Diplomatik," sagde Grevinden smilende, og bebreidede ham et uoverlagt Svar, han i Udspredelse havde givet hendes Broder. „Til Lykke anseer han Dig for et diplomatisk Geni, og et saadant bærer man over med, i det mindste i Begyndelsen, efterat man har lært at paaskjønne det."

Ditmar talede om Traktaten, han vilde endelig vide Grunden for hendes Inddeling af de østerrigske Reclamanter. „Det var denne Inddeling, som seirede til Trods for alle Grunde og Besværgelser." Men Grevinden vilde ikke sige ham det, hun udgav det for et tilfældigt Lykketræf. Ditmar beviste hende, at Navnene maatte være valgte med Omhu. Endelig sagde hun: „Velan, min diplomatiske Elev, saa vid da, at hele Traktaten er baseret paa menneskelig Skrøbelighed. En Mægler i Berlin har kjøbt adskillige Fordringer for meget godt Kjøb, netop de, som ere udhævede til første Afdeling. Min Kammerjomfru er en Datter af denne Mægler, og hun har længe overhængt min Broder om at hjælpe Faderen til at faae Reclamationerne erkjendte, men min

Broder kunde Intet gjøre derved uden at forurette de Andre. Nu kom Inddelingen som af sig selv, Emmilis Bøn kunde blive opfyldt, og Sagen afgjort til alle Parters Tilfredshed, uden at Nogen blev forurettet, thi uden dette lille Offer var den maaskee aldrig kommen videre. Men ikke sandt, min Ven, nu seer Du ogsaa, hvorledes dette Liv er skikket til at degradere os Alle. Jeg undseer mig ved at give Dig denne afvungne Forklaring. Lad os tale om andre Ting, og ikke stjæle Tiden fra os selv med slige Skrøbeligheder."

Ditmar greb hendes Haand og kyssede den; han kyssede hendes Kind, som Undseelsens Rødme farvede ved at omtale disse Intriguer, som hun hellere havde været uvidende om. Shawlet var gledet til Side, hans Øie faldt paa et Halsbaand med Diamanter, han legede med det og sagde: „Naar jeg seer Dig med alle disse Smykker, Susanna, og holder Dig i mine Arme, saa kan jeg ikke fatte, at jeg virkelig staaer saa langt under alle dem, som beile til din Gunst. Lad mig heller see Dig i din simple, hvide Morgenkjole, den minder mig ikke ved enhver Bevægelse om mine Rivaler; først i den er Du igjen min Susanna."

„Er det ikke Affectation, Carlos, eller i det mindste en Grille, at Du beklager Dig over min stakkels Silkekjole? See engang hvor forkrøllet jeg er, og sig saa, om Du har mere Respekt for Silke end for Mousselin. Du veed altfor vel, at det i enhver Kjole er den samme Susanna. Og hvad er det for Rivaler, Du taler om? Har jeg da givet Dig Rivaler?"

Ditmar sagde: „Susanna, jeg tilbeder Dig, men min Kjærlighed gjør mig ikke blind. Jeg har mægtige Medbeilere til dit Hjerte, og naar de kunne byde Dig en

Stilling i Verden, der svarer til din, maa jeg skjule mig iblandt Folket. Ak, Susanna, tør jeg vedblive at elske Dig? Er det ikke min Pligt at flye Dig? Jeg tør jo intet Haab knytte til min Tilværelse."

Grevinden lagde sin Haand paa hans Pande, den var brændende heb. „Carlos, min Carlos, er Du ikke min Elskede? hvilken Magt er vel istand til at adskille os? Ja, det er sandt, Du har havt Rivaler, de have været Dig overlegne i de udvortes Forhold, men Du har længe kæmpet med din Sjæls Adel imod din Skjebnes Misforhold, og Du har overvundet dem Alle, Alle, — er denne Seier Dig ikke nok, Carlos? Veed Du da ikke hvor uendelig høit jeg elsker Dig? Skal jeg endnu engang gjentage det for Dig?"

„Susanna, Du beskæmmer mig, Du misforstaaer mig."

„Nei, Carlos, jeg misforstaaer Dig langtfra, jeg læser altfor tydeligt i dit Hjerte, jeg seer hvor ædel den Kamp er, Du rufter Dig til. Forstaae nu ogsaa mig, Carlos, der maa Intet være dunkelt imellem os."

Grevinden slyngede sin Arm om ham, og hvilede sit Hoved ved hans Bryst. Hun talede for første Gang om sin Stilling, om sin Formue; hun tilbød ham sin Haand, hun var rig nok til dem Begge, hvad Glæde skulde hun have af sin Formue og sin Uafhængighed, uden den, at nedlægge dem i hans Hænder. De vilde drage til det kjære Spanien, hun eiede et Gods ikke langt fra Sevilla, det laae i den smukkeste Bjergegn, der vilde de reise deres Kjærlighed et Alter og en Arne. — Ditmar hørte paa hende i stum Henrykkelse. Da hun taug, løftede han sagte hendes Hoved i Veiret og saae hende kjærligt i Øinene; hendes Ansigt blussede af

Skamfuldhed, Taarerne løb langsomt ned ad hendes Kinder. Han kyssede de rullende Perler bort, han trykkede hende i sine Arme og gav hende de kjærligste Navne. Grevinden sagde med skjælvende Stemme: „Ikke sandt, min Carlos, vi gaae til Spanien? — Du afslaaer jo ikke at dele din Venindes Skjebne med hende? — Du svarer mig ikke, Carlos?“

Ditmar taug. Det var hans Stoltheds Triumph. Sagte og skaansomt forberedte han sit Afslag. Han kunde ikke misbruge hendes Ædelmodighed, det var ham en utaalelig Tanke at leve af sin Kones Formue, en Mand maatte være selvstændig og istand til at tjene sit Brød. Han vilde forlade Diplomatikens langsomme Vei, han vilde gaae i Krig, og hvis han levede, vilde han svinge sig op og blive hende værdig. Grevinden græd stille. „Og mig vil Du forlade,“ sagde hun, „det kunde Du, Carlos?“

„Nei, Susanna, nei! det kan jeg ikke!“ udbrød Ditmar og slyngede sine Arme om hende, som for at bevare hende mod hans egne Angreb. Grevinden tog hans Haand i begge sine, han kunde tælle de varme Taarer, som dryppede paa den. — I det Samme lød en Klokke skingrende uden paa Huset; der blev ringet saa heftigt paa den, at Lyden smeltede sammen til et gjennemtrængende, metalliſt Hviin. Ditmar foer op. Klokken vedblev at kime.

„Det er hos Marschalinden! Hvad er der paafærde?“ udbrød Grevinden. „Jesus, hvilket Veir! See, Carlos, Himmelen er kulsort og hænger næsten ned paa vore Hoveder. Min Gud, det tordner jo, og nu begynder det at storme. Det er jo et rædsomt Veir!“

Ubemærket af de Elskende var et Tordenveir draget

op lige over deres Hoveder; det havde allerede længe tordnet i Afstand, nu rullede det bestandig nærmere, og det begyndte at lyne. I Huset løb man frem og tilbage med Lys; Marschalinden og hendes Datter, som Begge vare bange for Tordenveir, ringede uophørlig paa Klokkerne. Regnen begyndte at falde i enkelte, tunge Draaber. Ditmar kastede Shawlet over Grevindens Hoved og førte hende op til Huset. Hun standsede og sagde: „Det er et rædsomt Veir. Hvor skal Du blive af, min Carlos? Hør, hvor Stormen hyler gjennem Træerne. Skal der da altid være Fare for os den trettende August? Du har maaskee ikke erindret det, Carlos, men det er idag et Aar siden jeg saae Dig første Gang. Vi Fruentimmer glemme ikke vore lykkelige Dage saa let, som I Herrer. Det er idag et Aar siden, at Du vilde frelse mig eller døe med mig. Jeg troede dengang, at det var ude med os. Jeg kan ikke sige Dig, hvor denne uventede Hengivenhed af en Fremmed trøstede mig, som følte mig saa ganske forladt. Det var dit Hjerte, der talede til mit."

De havde naaet Døren, som stod paa Klem. „Søde Susanna, jeg har høitideligholdt vor Kjærligheds Fødselsdag uden at ane det. Hvor jeg takker Dig, at Du ikke lod mig gaae fra Dig, uden at minde mig om hvad vi skrive idag. Siden jeg har lært at kjende Dig, hører al Tidsregning op for mig."

Tordenen rullede lige over Hovedet paa dem. Grevinden aabnede uvilkaarlig Døren, derpaa standsede hun igjen og sagde: „Hvor skal jeg skjule Dig, Carlos, for det frygtelige Uveir? — Ak Gud! — — Kom, min Ven, Himmelen vil tilgive mig denne Svaghed. Da

Du bad mig derom, modstod jeg Dig, nu er det Elementerne selv, der opfordre mig."

Ditmar omfavnede Grevinden med Heftighed og sagde: „Søde Susanna, Du vil give mig Tilflugt hos Dig? I det lille, nydelige Værelse, hvor Alting er ligesom gjennemtrængt af Dig, Susanna! Kom, lad mig ikke tabe eet af de kostbare Øieblik, som jeg kan tilbringe der hos Dig!"

Grevinden hældede sig overvældet til hans Skulder, som hiin Nat for et Aar siden, da hun første Gang hvilede paa hans Arm. Stemmen forsagede hende næsten, idet hun med et ubeskriveligt Udtryk hviskede: „Ak Gud! Jeg maa jo! . . . ."

I det Samme gjennemskar et stærkt Lyn det tykke Mørke, der omgav dem; den blege Straale oplyste Haven og dens Gange, den hvide Bænk, og den mørke Corridor bag ved dem. Men den belyste ogsaa Grevindens blege, næsten fortrukne Ansigt, som røbede den voldsomme Kamp, der foregik i hendes Indre. Ditmar knælede paa Trinene, og medens Tordenen rullede langsomt og buldrende igjennem den svovlsvangre Luft, sagde han: „Nei Susanna! Endnu har jeg Kraft til at beherske mig, endnu — lad mig flye, vær ubekymret for mig, min Elskede, jeg skal nok finde et Skjul. — Sov vel, Susanna, og alle Himmelens gode Engle beskjerme Dig. Sov vel!"

Han trykkede et Kys paa hendes Pande; Grevinden støttede sig imod Muren og rakte ham Haanden. Ditmar førte den til sine Læber og trykkede Døren sagte til. Et Øieblik efter forsvandt Lyset af Grevindens Vindue. —

Med den Rolighed, der følger med en god Bevidsthed, forlod han Haven. Det regnede stærkt, og Tordenen drønede uophørlig. Hesten havde revet sig løs,

men den var ſtandſet tæt ved, ſom om den følte at den manglede Mod til at benytte ſig af den tilkæmpede Frihed under Elementernes Raſen. Søen ſkummede i lange, hvide Striber hvergang Lynene krydſedes over den, og Blæſten peb gjennem Træerne; men Ditmar red langſomt til Byen og helligholdt ſin Kjærligheds Fødſelsfeſt, uden at den tunge, ſvovlede Luft var iſtand til at beklemme hans Bryſt. —

Tidlig næſte Morgen ilede han ud til Marſchalinden, for perſonlig at ſpørge til Damernes Befindende. Fru Monſigne var utrættelig i at beſkrive den forløbne Nats Rædsler; hun havde aldrig i ſit Liv udſtaaet en ſaadan Angeſt, og hendes Blod var endnu i heftig Bevægelſe, uagtet hun over tyve Gange havde taget kølende Pulver. Da Tordenen havde vækket hende, var hun faret op for at ringe paa Klokken, ſom var anbragt paa Vinduespoſten; da havde Himmel og Jord ſtaaet i Eet af Ild, Stormen havde hylet, ſom en uhyre Æolusharpe, i de forfærdeligſte Toner, og hun havde tydelig ſeet Figurer bevæge ſig i Haven med flagrende Gevandter. Engang havde de bredet lange, hvide Vinger ud til begge Sider, ligeſom for at flyve bort, i det Samme havde det lynet og tordnet ſom paa Dommedag. Grevinden loe høit af denne Beſkrivelſe, der dog bragte hende til at rødme ſaa ſtærkt, at hendes hvide Morgenkjole ligeſom blev overtrukket med et Roſenſkjær, overalt hvor den berørte hendes Hals. Marſchalinden var henrykt over Ditmars Opmærkſomhed, det faldt hende ikke ind med en Tanke, at den gjeldte Andre end hendes Perſon. Ditmar drak Thee med Damerne, paa Terraſſen uden for Havedøren. Regnen havde forfriſket hele Naturen; Træerne vare uden Støv, og det Grønne uſædvanlig frodigt, Solen ſkin-

nede klart, der var ikke en Sky paa Himmelen, og ude i Sundet, som laae roligt og mørkeblaat udbredt for dem, glede utallige Skibe frem og tilbage, med alle deres Seil oppe for at tørres. Frøken Monsigne stillede den store Kikkert tilrette og studerede Skaanes Geographi igjennem den; Ditmar maatte nævne hende alle Byerne paa Kysten, og fortælle hende om Hveen og Tycho Brahe. Siden gik hun ned i Stalden for at see sin Hest.

Grevinden forstod at bortfjerne Marschalinden i et hunsligt Ærinde, som det morede hende selv at besørge. Da hun var borte og Ditmar sad ene med Susanna, uden for det smukke Huus, i den deilige Morgen, ved Theebordet med den kogende Maskine, forekom denne lille Scene ham saa hyggelig og fortrolig. Han sagde det til Grevinden. „Ikke sandt, Carlos," sagde hun, „saadan kunne vi sidde om Morgenen uden for vort Huus og see Sevilla langt borte og Skibene paa Guadalquivir, som flyder lige forbi vore Vinduer." — Hun lagde Strikketøiet i Skjødet og rakte ham Haanden under Bordet. „Du blev vaad inat, Carlos. Jeg var ogsaa vaad af mine Taarer! jeg har grædt næsten hele Natten. Det var ikke, fordi jeg var bedrøvet, men det var af Angest for Dig, min Ven, — og jeg troer af Glæde over at Du forlod mig."

Ved de sidste Ord lod hun Hovedet synke. Ditmar trykkede hendes Haand. „Troer Du vel, min Ven, at Kjærlighed kun er en Naturkraft?" sagde hun. „Jeg har engang læst, at al vor Dyd bestaaer i at vor Følelse bevares reen under Lidenskabernes Storme, men at det er Uret at fordre Dyd af os, naar Følelsen ikke længer selv er istand til at bevare sin Reenhed. Ikke sandt, det er at gjøre vor Villie altfor svag og afhængig? Men

Den, der skrev det, var et Mandfolk, og I Mænd veed ikke ret, hvad Kjærlighed er. Du veed det maaskee heller ikke," tilføiede hun smilende, „men jeg veed det, jeg gjemmer den til Dig i mit Bryst, og der vil Du bestandig finde den."

„Du er streng imod os, Susanna . . . ."

„Og uretfærdig, min Ven. Jo, Du veed hvad Kjærlighed er, ellers havde Du ikke forladt mig inat."

Ditmar trykkede hendes Haand til sit Hjerte. Grevinden greb igjen sit Strikketøi og lod Øiet hurtig løbe over alle Vinduer, som om hun frygtede for at blive beluret.

Marschalinden kom tilbage og foreslog en Spadseretour. De tre Damer og Ditmar gik langs med Stranden; Frøken Monsigne søgte flade Stene, for at slaae Smut paa Vandet, som det hedder, naar en Steen stryger Overfladen saaledes, at den flere Gange gjør buede Spring, inden den synker. Grevinden kappedes med hende, de veddede om, hvem der kunde faae sin Steen til at hoppe flest Gange i Veiret. Marschalinden blev siddende paa en Bænk, hun var bange for at blive vaad. Hendes Datter hoppede paa de pæne, smaa Pariserstøvler fra Steen til Steen som en Alf; hun samlede en Bunke Smaasteen i sit Forklæde, og lod dem springe paa Vandet, idet hun gav dem Navne. „Det er Liskow, — det er Rosen, var ikke saa galt, — Flavine, duer ikke, — Cantal, see engang, hvilke nydelige lange Spring, — Poppi, plump! lige til Bunds! — Monsieur Ditmar, — ogsaa til Bunds, det havde jeg dog ikke ventet." — Grevinden loe høit af disse Narrestreger. Et Badehuus var bygget ud i Stranden, med en lille Bro, bestaaende af et eneste Bræt. I Nærheden deraf stod et gam-

melt Piletræ, som hang ud over Vandet. Frøkenen balancerede paa Brættet. Grevinden løb ud paa Træstammen og holdt sig i Grenene; i det Samme gled hun med Foden og tabte sit Lommetørklæde, som faldt i Vandet. Ditmar foer til og greb hende. Grevinden støttede sig paa hans Skulder og hviskede: „Jeg falder ikke; jeg gjorde det med Villie for at jeg kunde komme til at hviske til Dig.“ Idet han førte hende tilbage, trykkede hun hans Haand med sin, som hun lidt før havde taget Handsken af, for at dyppe Haanden i de klare, kølige Bølger. Frøken Monsigne fiskede imidlertid Lommetørklædet op med en Kjep, og bar det som en Fane.

Marschalinden kaldte paa sin Datter. Susanna benyttede dette Øieblik til at anbefale Ditmar den største Forsigtighed; Emmili havde mødt hende inat i Korridoren, det var ikke usandsynligt, at hun havde hørt dem tale uden for Døren, i det mindste forekom det hende, at hun idag betragtede hende paa en usædvanlig Maade. Susanna bad ham ikke at komme i Haven for det Første; den Tanke var hende altfor utaalelig, at Emmili skulde blive hendes Fortrolige. Ditmar lovede det, men han fortaug ikke, at det var ham et tungt Offer.

„Og mig, min Ven? Du veed ikke, hvor jeg vil længes, og hvortidt jeg vil sidde i mit Vindue om Natten, og see over til vor kjære Bænk. Da vil jeg bilde mig ind, at Du sidder bag den tætte Buskt, og venter paa mig. — Nei, det vil jeg ikke, thi saa kunde jeg ikke lade være at løbe derhen. Jeg holder saa meget af den Bænk.“

Ditmar fulgte Damerne tilbage, og først henimod Middag kom han til Byen, hvor adskillige Forretninger

ventede paa ham. Han udførte dem tilhobe flet, thi hans Tanker vare udeelt paa Grevindens Landsted. —

I en heel Maaned havde Ditmar ikke nærmet sig Haven om Aftenen, uagtet han ofte var reden rundt om Huset, og i lang Afstand havde betragtet det og seet Lyset bevæge sig indenfor Vinduerne. I denne Tid havde han regelmæssig tilligemed Grev Tesch besøgt Corsels og Marschalindens Selskaber, og Susanna havde hvergang vidst at give ham et eller andet Tegn paa at hendes Tanker ene sysselsattes med ham. Men Døren til hendes Sovekammer var aldrig aaben meer. —

En Aften bladede Grev Tesch i et Bind af Byrons Digte, og gjorde en Bemærkning derover. „Jeg har ikke læst dem endnu," sagde Susanna, „jeg læser i den senere Tid ikke saameget Engelsk, som Dansk." Denne Erklæring vakte almindelig Forbauselse, som om det aldrig var faldet Nogen af de fremmede Diplomater ind, at Danmark eiede en Literatur. Grevinden roste det danske Sprogs bløde Velklang, og meente, at det deri var forskjelligt fra de fleste andre Sprog, at Poesien var lige saa let at forstaae som Prosa. Til Exempel tog hun Axel og Valborg, som hun med utrættelig Anstrengelse havde gjort sig fortrolig med, og slog Slutningsscenen op, hvor Valborg sværmer over Axels Liig og siger:

Her skal vi leve ret fornøiet sammen;
Boe lige over for hinanden. Du hos
Din Fader, Valborg hos sin Moder. Naar
Klokken slaaer Tolv, og Droslen synger hist
I Birken uden for vort Kirkevindue —
Da zevner Muur og hviden Marmelsteen;
Da mødes vi ved Harald Gilles Grav;
Da gaae vi Haand i Haand opad mod Altret,

Og sætte os i Choret der i Maaneskin,
Og lade Maanen skinne sølverbleg
Paa vore blege Kinder, mens vi høre
Paa Droslens Foraarssang, og mindes os
Vor Kjærlighed og Trofasthed i Livet.
Naar Maanen skjuler sig bag Kirkemuren,
Da gaae bedrøvet, langsomt vi tilbage,
Tregange Harald Gilles Liigsten rundt;
Saa standse vi og tage kjærlig Afsked
Til næste Nat. Saa slumre vi saa sødt
Dybt i vor Grav, imens de Levende
Larme derude.

Susanna læste den hele Replik, og Ditmar gav Selskabet Ret i at Sproget havde en egen, rørende Velklang; det var maaskee første Gang han ret var bleven opmærksom paa dets Skjønhed. Grevinden oversatte Indholdet flygtigt, og meente, at det var de nordiske Sprog forbeholdt at besynge det Aandige i Kjærlighed, dens Fornegtelse, det Evige i denne Følelse, som var bestemt til at overleve det Jordiske. Cantal gjorde den Bemærkning, at Kjærligheden var afpasset efter Klimaet: begge Dele falde lidt vel meget i det Kølige. Der blev talt for og imod, og Grevinden sagde: „Det er ikke Kulde; Flammen er luttret og klar, den er sig selv bevidst, det er saaledes at Sjæle elske hinanden i et bedre Liv;" og idet hun lagde Bogen paa den lille hængende Reol bagved Ditmar, hviskede hun til ham: „Saaledes ville vore Sjæle engang elske hinanden."

Legationsraaden sagde: „Det er af stor Fordeel for os af Corps diplomatique at kunne Sprogene, selv de mest barbariske. Jeg kan desværre ikke Dansk. Engang hørte jeg to Herrer tale sammen om min Regjering, jeg kunde mærke, at de tog den slemt med, men jeg forstod

dem ikke. Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor det fortrød mig."

„Virkelig?" sagde Grev Tesch leende. „Det er i Sandhed første Gang, at jeg hører Legationsraaden udtale sig saa bestemt om sin Sindsstemning. Saa De var virkelig fortrydelig over, at De maatte lade Dem skjelde Huden fuld, uden at kunne forstaae hvor grovt det var?"

„Nu ja, fortrydelig vil jeg just ikke sige," svarede Legationsraaden, „det var maaskee et slet valgt Udtryk. Men det ærgrede mig dog."

„De er en lykkelig Mand og en sand Diplomat," sagde Greven; „jeg kunde misunde Dem. Tænk engang, hvad der ærgrer ham, gjør ham ikke engang fortrydelig."

De Andre loe paa den forsigtige Legationsraads Regning. Ditmar benyttede Øieblikket til i Forbigaaende ubemærket at trykke Grevindens Haand. Den øvrige Deel af Aftenen opholdt han sig i den anden Ende af Salen. Da han tog Afsked, sagde hun høit: „Buona sera!" til Prinds Poppi, og „God Nat!" til Ditmar. Men det undgik ikke den skinsyge Neapolitaners Opmærksomhed, at der var mere Inderlighed i den danske end i den italienske Hilsen. Det lod ogsaa til, at Grev Tesch havde gjort sine Bemærkninger derover, thi da han steg i Vognen med Ditmar, sagde han: „Det forekommer mig, at Grevinden lægger sig med megen Iver efter det danske Sprog." —

En Morgen blev han kaldet til Greven paa en ualmindelig Tid. Den gamle Mand modtog ham med en usædvanlig Høitidelighed, han havde alle sine Ordener paa, og deres Antal var ikke ubetydeligt; man kunde have kaldt ham andægtig, hvis der ikke havde været saa

megen Hovmod deri. Med en Blanding af Hjerteligheb og diplomatisk Værdighed sagde han: „Hans keiserlige og kongelige Majestæt, min høie Herre, har, i Betragtning af min derom gjorte Indstilling, og i Betragtning af den særdeles Naade, hvormed Allerhøistsamme er Dem bevaagen, samt med Hensyn paa de Fortjenester, De har erhvervet Dem af Staten, ved at bidrage væsentligt til Afslutningen af den i Kjøbenhavn affattede og i Wien og Paris ratificerede Convention, betræffende talrige Reclamationer af hans keiserlig-kongelige Majestæts troe Undersaatter, deels hos den regierende kongelige franske Familie, deels hos franske Undersaatter — havt den Naade at beære Dem med Ridderkorset af Leopolds-Ordenen." Han tilføiede endnu nogle Ord, der viste, hvormeget det glædede ham at være Den, der overleverede sin Yndling dette Udmærkelsestegn. Derefter gik han over til jovialst at omtale Ordeners sande og indbildte Værd; i Apropos af det Sidste foreslog han ham at tage ud med til Grev Corsel, hvem han havde en egenhændig Skrivelse fra Keiseren at overbringe. Ditmar var nær ved at tage det Hele for en Drøm, saa lidt havde han tænkt paa, at han nogensinde kunde faae en Orden. Men da han sad i Vognen hos Ministeren med Korset i Knaphullet, og den røde Maroquins Portefeuille med den keiserlige Haandskrivelse laae paa Forsædet og de to Tjenere stode bag paa Karreten i Stadslivreer, da tvivlede han ikke længer om Sandheden.

Grev Corsel var underrettet om Hensigten af deres Komme. Han selv og hans Tjenere vare i største Galla. Ministeren steg ud med Ditmar, som bar Portefeuillen. Først nu fik han en klar Idee om, hvorledes diplomatisk Hovmodighed seer ud: Napoleon kan ikke have følt sig

ſtørre ved den berømte Audients, da de otte Konger bøiede Knæe for ham i Paris, end Corſel ved denne Leilighed. Efter en ſalvelſesfuld Tale af Miniſteren, blev Keiſerens Skrivelſe ham overrakt; Greven læſte den og lagde den i et koſtbart Skrin, ſom var ſat til at tage imod den. Derefter udbredte han ſig i en Taksigelſe, ſom Ditmar troede aldrig ſkulde faae Ende. Høitideligheden endte med at begge Monarkers og tilſtedeværende Repræſentanters Skaal blev drukken af koſtbare Pokaler, under gjenſidige Lykønſkninger.

Grevinden havde bivaanet Ceremonien i et Sideværelſe, hvortil Døren ſtod aaben. Ditmar kunde ſee hendes Kjole i Speilet. Saaſnart de to Diplomater vare komne i Samtale, ſtjal han ſig indenfor Døren; Suſanna havde imidlertid grebet en Bog, ſom hun læſte i. Hun havde den blaae Fløiels Kjole paa, om Halſen Guldkjæden med Diamanter, og det Kors, hun havde baaret paa Grev Ignazis Bal, — det var Erindringer fra de forſkjellige Perioder af deres Bekjendtſkab. I Bæltet ſad en lille Bouket, — det var en Forglemmigei og et grønt Jasminblad, thi Blomſterne ſelv vare for længe ſiden afflorerede. Den hele Paaklædning var valgt for *hans* Skyld. Saaſnart hun ſaae ham, rakte hun ham Haanden. Ditmar knælede hurtig for hende og lagde Korſet i hendes Haand. Grevinden betragtede det ſmilende.

„Suſanna," ſagde han, „det er kommet, ſom Du engang ſpaaede: Den, der har fortjent det, har ikke faaet det, og Den, ſom har faaet det, har ikke fortjent det. Hvad er da denne Storhed vel, ſom hefter ved det blinde Tilfældes Gaver! Hvor langt kjærere er ikke en lille Blomſt mig, ſom Du har ſtjenket mig."

„Kom, lad mig kaare Dig til *min* Ridder ved dette Tegn, Carlos. I *min* Haand skal Du aflægge din Troskabseed. Sværg, at Du vil være mig tro og lydig, som en ærekjær Ridder .... jeg troer Dig uden Eed.“ — Hun bandt ham atter Ordenen i Knaphullet; hun saae ud som en Dronning i dette Øieblik. „For min og for din Skyld behøver Du ikke dette forsængelige Skildt, og dog glæder det mig at see dette lille Kors paa dit Bryst. Du kan ikke bære dit Hjerte til Skue, Carlos, Du har givet mig det, og det er i *mit* Bryst; men Verden, som dømmer Hjertet efter Tegnet, skal see hvad din Gave er værd, og naar den aner, at det er mit, da skal den misunde mig derfor.“

Ditmar trykkede taus den hvide Haand til sine Læber. Ministeren traadte ind for at tage Afsked. Under de gjensidige Complimenter tog Grevinden, ligesom i Tanker, det grønne Jasminblad imellem Fingrene, rev det over og hviskede: „Jaften!“ Den glødende Rødme, som i det Samme overtrak den unge Leopold-Ridders Ansigt, røbede, at han havde forstaaet det. Da Grev Tesch vendte sig fra ham, bukkede han sig hurtig og tog det overrevne Blad op; inden de gik, havde han fæstet det i Knaphullet, ved Siden af det keiserlige Naadestegn. —

Han var den Første paa Bænken om Aftenen. Susanna havde kastet et sort Shawl over Hovedet, der i Forbindelse med hendes hvide Kjole gav hende et nonneagtigt Udseende. Ditmar bemærkede det og sagde: „Dit Shawl indeholder en heel Roman, Susanna. Du er indespærret i et Kloster, jeg venter Dig med bankende Hjerte, hele Klosteret ligger i den dybeste Ro, men Portnerſken er underfundig og mistænksom, i hendes Celle er der endnu Lys. Du kommer skjælvende, indhyllet i

dit Slør, og kaster Dig i mine Arme. Du har valgt din Dragt med Rette. — Og er din Stilling ikke et Kloster, Susanna, som Du er indespærret i?"

„Hvorfor fuldender Du ikke Romanen, Carlos, og fører mig bort? Hvor gjerne fulgte jeg Dig ikke ud i den vide Verden!"

Ditmar omfavnede hende og taug. Grevinden fortalte ham, at hendes Broder snart vilde reise herfra, han gjorde som sædvanlig en stor Hemmelighed deraf, og vilde først gjøre det bekjendt faa Dage før sin Afreise. Susanna vilde ikke tage med ham til Petersborg, da hans Ophold i Norden maaskee kunde blive langvarigt, hun kunde heller ikke blive alene i Kjøbenhavn, hun havde derfor bestemt at reise til Spanien, til sit Barndomshjem Sevilla. Der vilde hun leve stille paa sit Gods og tænke paa Danmark med Veemod.

„Og naar er din Afreise bestemt, Susanna?" Ditmar troede, at hans Stemme var fast, da han udtalte dette Spørgsmaal; men den var mat og klangløs, den kom fra Hjertet.

Grevinden svarede ikke. Hun rakte ham Haanden og brast i Taarer. De Elskende sadde længe stumme ved Siden af hinanden. Omsider sagde Ditmar: „Ja, jeg vidste jo, at vi engang maatte skilles. Denne salige Drøm kunde jo ikke vare evig. O, Susanna, hvorfor har Du gjort mig saa lykkelig! Hvorfor maatte det saasnart være forbi med denne Lykke!"

„Og hvorfor kan den ikke vedblive?" sagde Grevinden med sagte Stemme. „Har den ikke været saa uskyldig, at den maa staae under alle gode Engles Beskyttelse? Hvorfor kan vi ikke fortsætte den i mine Barndomsdrømmes Hjem?"

„Det er umuligt, Suſanna. Du veed ikke, hvad jeg lider ved at ſige det, — men det er umuligt. Jeg kan ikke udholde den Tanke, at jeg ſkulde nedværdige Dig, at Du ſkulde fornedre Dig for min Skyld.“

„Carlos! Nænner Du at krænke mig ſaaledes? Hvorfor vil Du af Stolthed afſlaae, hvad jeg byder Dig af Kjærlighed? Du ſætter kun ringe Priis paa mit Hjerte, Carlos, naar Du ikke kan opoffre en liden Deel af din Stolthed, for at vinde det heelt.“

„Suſanna!“

„Dyrebare Carlos! Tilgiv mig! See, jeg frier for anden Gang ſelv til Dig, jeg bekæmper mit Kjøns Undſeelſe, jeg tilſideſætter Alt, hvad der er dybt indpræget i min Sjæl, jeg glemmer alt Andet end min Kjærlighed til Dig. Jeg kan ikke leve uden Dig, min Carlos; Du er mit Liv, min Salighed, min timelige og evige Lykke.“

„O, Suſanna! Kan jeg da leve uden Dig!“ —

— „Du ſagde engang, min Ven, at Du ikke vilde betænke Dig paa at opgive Diplomatiken,“ ſagde Grevinden. „Du vilde gaae i Krig, og naar Du da havde gjort Lykke, vilde Du tage mig Stakkel til Naade. Ikke ſandt, Carlos? Det vilde Du jo. Naar Du var ſmykket med Rang og Titler, vilde Du endnu være Suſanna tro, ſom elſkede Dig for din egen Skyld. Men inden den Tid er det forbi med Suſanna, og de have allerede for længe ſiden gravet mig en Grav ved Siden af min Moders.“

„Der er Krig i Spanien for Øieblikket, men den vil ſnart være endt,“ vedblev hun. „De Dage ere forbi, da man gjorde ſin Lykke ved det blodige Haandværk. Vilde det da være Dig kjærere, at vende tilbage ſom en

heldig Avantürier, end rolig at dele med mig, hvad Skjebnen nu engang har beskæret mig? Eller skal Du endelig være Greve, for at gifte Dig med en Grevinde? Ak, Carlos, er det denne tomme Lyd, der træder som et Spøgelse imellem os og skræmmer Dig? Jeg sætter ingen Priis paa denne Klang; dit Hjerte, Carlos, er mit Grevskab."

Ditmar slyngede sin Arm om hendes Liv og trykkede hende til sig. Sagte, næsten hviskende talede han om sin Ungdom, om den Opdragelse, han havde faaet, og om den Uafhængighedsfølelse, denne havde begrundet. Han vilde overbevise hende om, at han ikke var hende værd, at det var hans Pligt at bekæmpe sine egne Følelser, at Verdens Spot omsider vilde træffe ham i hendes Arme og gjøre dem Begge ulykkelige, men han vilde da være den Ulykkeligste, thi han maatte bebreide sig sin egenkjærlige Svaghed. Grevinden saae mod Jorden og ryste paa Hovedet. Ditmar havde omsider udtømt alle sine Grunde. Saalænge han talede, forekom det ham, som om de endnu havde nogen Vægt; men da han havde udtalt, var der en bitter Følelse i hans Hjerte, som modsagde dem; i denne Strid imellem Tilbøielighed og Pligt blegedes snart den sidstes Farver, som han med saa megen Kunst bestandig havde opfrisket.

„Ditmar, Du maa selv føle, hvor liden Betydning dine Grunde have mod mine," sagde Grevinden efter en lang Taushed, hvori de Begge havde gjenvundet deres Fatning. „Jeg behøver ikke at gjendrive dem. Du vil paa ingen Maade have mig noget at takke for! men sig mig, min Ven, hvad erholde vi i denne Verden for vor egen Skyld? Dersom Du var en født Greve og eiede

alle Rothſchilds Rigdomme, kunde Du da ſige, at Du havde alt dette for din egen Skyld og ved din egen Fortjeneſte? Mig kan Du faae for din egen Skyld, for din Fortjeneſtes Skyld, men netop derfor ringeagter Du det, — Du vil kun takke det blinde Tilfælde, ſom Du alligevel har kaſtet dit hele Had paa, for dets Blindhed."

„O, Suſanna, hvor kan Du ſige det?"

„Du liber ikke Diplomatiken, og alligevel omgaaes Du diplomatiſk med Dig ſelv, og ſætter din og min Lykke paa Spil for en tom Forms Skyld, ſom ingen af os i Grunden ſætter nogen Priis paa. — Læg Haanden paa dit Hjerte, min Ven, og ſiig ſaa, om jeg har Uret."

Ditmar taug. „Derſom nu det blinde Tilfælde, ſom ſkal være din eneſte Velgjører, til Trods for det Had, Du bærer til det, vilde tage Dig under ſin Beſkyttelſe, — derſom det for Exempel berøvede mig min Formue og gjorde mig til en fattig Grevinde, der maatte takke ſin Gud, hvis hun kunde friſte Livet ved at ſye Skræderſyning . . . ."

„O, Suſanna," udbrød Ditmar og omfavnede hende med Heftighed, „hvor lykkelig vilde jeg være ved at arbeide for Dig, Dag og Nat."

„Forſtokkede Egoiſt! ſom endelig vil have mig klædt i Hvergarn, for at jeg ſkal takke ham for en ſtakkels Silkekjole," ſagde Grevinden leende og ſtødte ham fra ſig. „Saaledes ere I Herrer! — Men derſom det ſamme blinde Tilfælde nu tog Dig under ſin Beſkyttelſe, og abſolut vilde ſkaffe Dig en uafhængig Stilling, en Stilling, ſom tilfredsſtillede enhver billig Fordring — uden maaſtee dine, min Ven, thi de ere ikke lette at tilfredsſtille, tilføiede hun med en Overgivenhed, der dannede

en skarp Contrast til de Taarer, som endnu hang i hendes Øienhaar. — „Men dersom denne Stilling alligevel ikke blev Dig budt for din egen Skyld, — tænk, Carlos, ikke for din egen Skyld, — ikke paa Grund af dine egne Fortjenester af forskjellige Regjeringer, eller for dit Ridderskabs Skyld, — vil Du alligevel tage imod den for *min* Skyld, som Du ikke vil gjøre Noget for, Du Halsstarrige! Vilde Du? Troer Du, at Du blot *een-gang* i dit Liv vilde være istand til at bekæmpe din ... jeg veed ikke hvad jeg skal kalde det, jeg vilde saa nødig sige Forsængelighed, — og handle fornuftigt?"

„Susanna, jeg forstaaer Dig ikke. Hvad mener Du?"

„Min Ven, det er en lang Historie; belav Dig paa at beundre mig baade som diplomatisk Geni og som trofast Elskerinde. Men for at begynde med Begyndelsen, saa vid at jeg ikke har nødig at tigge mig en Mand til, thi jeg har to respectable Friere, foruden utallige Tilbedere. Og efter denne Erklæring beder jeg Dig at høre mig med Taushed."

Grevinden fortalte nu Ditmar, under Spøg og Kjærtegn, at Prinds Poppi og Baron Rosen i den sidste Tid vare optraadte som Friere, — men igjennem hendes Broder. Commissionsfrieri er ikke i nogen Agtelse blandt Spanierinderne, og hun tog sig derfor Sagen temmelig let. Allerede for længe siden havde hun bemærket, at Poppi var jaloux paa Ditmar, og hun havde derfor ofte gjort sig den Fornøielse, at rose ham i Prindsens Nærværelse. Engang havde hun faaet et Brev fra en Ungdomsveninde i Sevilla. Blandt andre Nyheder fortaltes deri, at den neapolitanske Consul i Cadix var død; han havde været en Bekjendt af Grevindens Mo-

der. Prindſen havde ſamme Dag tilladt ſig mange ſkinſyge Udfald imod Ditmar. For at ſtraffe ham vilde Suſanna igjen føre Samtalen paa ham, og ſagde: „Det var en Poſt for Herr von Ditmar; han ønſker Intet ivrigere, end at komme herfra og gaae til Spanien. Det er en udmærket duelig ung Mand.“ Og nu udbredte hun ſig i Lovtaler over Ditmar. Til hendes Forundring ſtemmede Poppi denne Gang i med. For at blive ſin Rival qvit, optog han denne Idee med uſædvanlig Iver; han meente, at han nok vilde være iſtand til at udvirke denne Anſættelſe hos ſin Regjering. Grevinden blev i Begyndelſen forbauſet over den Vending, denne Sag tog, men efterat hun havde overveiet det nærmere, bad hun Poppi underhaanden at udforſke, om et ſaadant Andragende fra Ditmar vilde møde mange Vanſkeligheder. Det unge Menneſke var meget ſenſibelt, og hun vilde ſkaane ham for et feilſlaget Haab. Prindſen, ſom var henrykt over at have en Hemmelighed med den ſmukke Fru Corſel, lovede Alt, hvad hun forlangte. Senere havde det fortrudt hende, da han formelig optraadte ſom hendes Frier og blev meer og meer paatrængende. Til hendes ſtørſte Forundring havde Prindſen øiebliklig anvendt ſin egen og hele ſin mægtige Families Indflydelſe i Neapel; Sagen var paa hans udtrykkelige Begjæring bleven afgjort ſtrax, uden Anſøgning fra Ditmar, og imorges havde Grevinden modtaget et tykt Brev fra Prindſen, hvori han meddeler hende Herr von Ditmars Udnævnelſe til neapolitanſk Conſul i Cadix, med Ordre til ſnareſt muligt at overtage ſine Functioner. Diplomet var vedlagt. I Middags havde Poppi ſelv indfundet ſig og modtaget ſin Tak. Men den plumpe og hoverende Maade, paa hvilken han omtalte denne Anſæt-

telse, havde overbeviist Grevinden om at han lige saa lidt havde tænkt paa hende, som paa Ditmar, men ene og alene handlet for sin egen Skyld, og derved tilintetgjordes næsten ganske den Følelse af Taknemmelighed, som hun havde troet at burde nære, og hun saae i ham kun et blindt og høist egenkjærligt Redskab i Skjebnens Haand. Uden at Ditmar havde den ringeste Anelse derom, var der saaledes taget en Bestemmelse angaaende hans Fremtid; ikkun Tilfældet, eller Lykken, — hvis man absolut ikke vil sige Forsynet — handlede for ham. —

Grevinden betragtede ham med et kjærligt Smiil, som dog tildeels var omskygget med et Udtryk af bange Tvivl. Ditmar havde uvilkaarligt foldet sine Hænder og saae mod Jorden. Det var saa stille omkring dem, at man havde kunnet høre en Fjeder falde. Susanna rakte ham venlig Haanden, og sagde med sin klare, dybe Stemme: „Tvivler Du endnu, min Carlos? Vil Du ogsaa tilintetgjøre dette Haab? — Nei, det vil Du ikke," udbrød hun med stormende Følelse, „det vil Du ikke." Hun greb hans Haand og trykkede den til sit bankende Hjerte, hvis hurtige Slag meddeelte sig til ham. Og næsten i samme Øieblik kastede hun sig med overgivent Lune i hans Arme og sagde, idet hun loe med Taarer i Øinene: „Naar reise vi til Cadix, Herr Consul?"

„O, Susanna! Susanna!" udbrød Ditmar med qvalt Stemme. Han kastede sig paa Knæe foran Bænken, lagde sit Ansigt i hendes Skjød og skjulte — maaskee Taarer. Grevinden lagde Hænderne paa hans Hoved. Ingen af dem kunde tale." —

— Med en Roligheb, som intet Lidenskabeligt havde, talede de Elskende om deres lykkelige Fremtid.

Enhver, der havde seet dem, vilde have antaget dem for to unge Ægtefolk, der lagde Planen til hvorledes de vilde indrette deres Huus i den næste Vinter. Saaledes var det ogsaa. Og dog afbrødes denne Roligheb ofte af en sydlig Heftighed, hvormed de overlode sig til det nærværende Øiebliks Lykke. Dagskæret afbrød deres Henrykkelse, og den første Lærke qviddrede allerede.

„See, min Ven, det begynder at blive lyst", sagde Grevinden. „Solen vil snart begynde at staae op over vor første lykkelige Dag. O, den vil blive fulgt af tusinde lykkelige. Nu maae vi skilles ad, Carlos." Og med skjelmsk Overgivenhed nynnede hun et Vers af en lille fransk Romance:

«Colin va-t-en! voici l'aurore,
Le moindre bruit vient m'effrayer.
Ce baiser sera le dernier,
Faut-il te le redire encore!
Adieu, le jour nous surprend,
Et ce matin dans le village
On doit couronner la plus sage —
Va-t-en Colin! Colin, va-t-en!»

„Adieu sagesse!" tilsøiede hun, „le temps de l'amour est arrivé! Naar seer jeg Dig igjen, min Carlos? O, vi have tusinde Ting at aftale med hinanden. Jeg venter Dig imorgen Nat. Lev vel, min Elskede!"

„Lev vel, Susanna!" Ditmar gjorde nogle Skridt, for atter at vende tilbage og omfavne hende. Grevinden skyndte paa ham, men hendes Arm hvilede endnu paa hans Skulder.

„Naar skal jeg være saa lykkelig, at Morgensolen ikke jager mig fra Dig? Naar, Susanna?"

„Snart, min Ven, snart." Hun skjulte sit Ansigt

ved hans Bryst og hviskede: „Vi naae snart Spanien; i den første spanske Kirke blive vi viede, thi uden Gudsfrygt er ingen Kjærlighed, og da, Carlos, da skilles vi aldrig mere fra hinanden.“

„O, Susanna, hvor jeg længes efter Spanien!“

Grevinden snoede sig ud af hans Arme, saae ham ind i Øinene og nikkede venlig. Derpaa gjorde hun et lille Knix for ham og sagde: „Farvel, Herr Consul.“ I samme Øieblik forsvandt hun bag Hækken. Ditmar gik langsomt igjennem Haven. Da han havde naaet Veien og saae tilbage, stod hun endnu i Havedøren og vinkede til ham med sit hvide Lommetørklæde. —

I den følgende Aften blev Planen fuldstændig aftalt. Grevinden var uafhængig og skyldte Ingen Regnskab for sine Handlinger. Hun vilde reise til Spanien, det vidste hendes Broder allerede; derfra vilde hun skrive ham til og underrette ham om sit Bryllup. Han var altfor meget Diplomat og Verdensmand, til ikke at være fornøiet med hvad der ikke lod sig forandre. Grevinden foretrak at gjøre Reisen til Søes, de kunde da gjøre den i Fællesskab; han kunde gaae ombord, uden at Nogen vidste det, og hendes Rygte vilde ikke blive mishandlet derfor. Det gjeldte kun om at finde et passende Skib; det vilde Ditmar sørge for. Han skulde ogsaa den følgende Dag aflægge Poppi et Besøg. Grevinden lo høit ved at tænke sig det lange Ansigt, Prindsen vilde gjøre, naar han engang erfarede at hun ogsaa reiste til Spanien. Det var bestandig blevet hende meer og meer klart, at det ligesaameget var hendes Formue som hendes Person, Prindsen beilede til. Hun havde derfor ikke den ringeste Medlidenhed med ham. Rosen derimod omtalte hun med Venskab. Hun vilde skrive ham til, og haabede at over-

beviſe ham om, at han beſad hendes fuldkomne Agtelſe. De Elſkende bleve enige om, at Ditmars Velgjører, Grev Teſch, og hans Ven, Posſel, ſkulde indvies i Planen.

Prinds Poppi kunde ikke ſkjule, hvormeget Ditmars Bortfjernelſe glædede ham. Han gjentog idelig, at han ingen Grund havde til at være ham taknemmelig, og at det var ham en ſtor Satisfaction, at Skjebnen havde betjent ſig af hans Medvirkning til hans Ønſkes Opnaaelſe. Han raadede ham til at tiltræde ſin Poſt endnu i dette Efteraar, og da Ditmar erklærede, at han vilde reiſe med første gode Leilighed, fulgte Prindſen ham fornøiet til Døre og trykkede ham venſkabelig i Haanden.

Grev Teſch hørte hans Beretning med ſtigende Intereſſe. Hans Indbildningskraft var ſat i Bevægelſe, han drømte ſig tilbage i ſin Ungdom, og den gamle Mand gik med en rørende Deeltagelſe ind i de Elſkendes Forhold. Ditmar maatte fortælle ham Alt fra hans Kjærligheds første Fremſpiren, og Miniſteren gned Hænderne af Glæde. Da han kom til at omtale Traktaten, udbrød Greven: „Hvordan! Det er Grevinden, der har forfattet denne Note, ſom jeg har beundret ſom et diplomatiſk Meſterſtykke? C'est unique! Det er altſaa hende, der burde havt Ridderkorſet. En Dame! Hm, Hm! En anden Marſchalinde de Guebriant, ſom er det eneſte Fruentimmer, ſaavidt mig er bekjendt, der har arbeidet med paa nogen Traktat. Men jeg ſkal tale med den gode Grevinde, ſom ſaaledes har taget mig ved Næſen.“ Greven ønſkede Ditmar til Lykke af ganſke Hjerte; uagtet det ſienſynlig gjorde den gamle Mand ondt at ſkilles fra ſin Yndling, kunde han ikke tilbageholde ſin Glæde over hans Lykke. Han lo af Poppis feilſlagne Beregning, og ſagde: „Det er en Nydelſe, ſom jeg aldrig har ſmagt,

og jeg har dog oplevet adskillige piquante Momenter. Alt, hvad der fører to Elskende sammen, har jo unegtelig en ganske egen Charme, men det maa være à part henrykkende, naar det er en Medbeiler og personlig Fjende, der maa løse Knuden. Ikke sandt, det giver Tingen en ganske egen haut gout? Jeg har aldrig drevet det videre end til at lade en Onkel, som var Formynder, holde Lyset; men en mægtig Rival, som oven i Kjøbet er Prinds — ah, c'est excellent! Det maa være en stor Glæde. Men De er ogsaa skabt til at overgaae alle os Andre. — Consul? Det er i Grunden meget for Lidt. Hos mig havde De bragt det langt videre; men Enden er ikke endda. Nous verrons. De bliver endnu en stor Mand. De antager Grevindens Navn og Titel: Comte de Ditmar-Corsel, eller Corsel-Ditmar; det beroer ganske paa Ideen om Velklang!"

Ministeren vedblev endnu længe at phantasere over sin Yndlings Fremtid. Titler og Stillinger krydsedes paalangs og paatvers igjennem hans Hoved, thi hans Hjerte var kun for nogle Øieblik blevet opvarmet ved Ditmars fortrolige Meddelelser. —

Posfel hørte ikke paa ham med nær saamegen Rolighed. Det bedrøvede ham oprigtigt, at Ditmar vilde forlade sit Fædreland, og denne Smerte gjorde ham i det første Øieblik ubillig, saavel imod ham, som fornemmelig imod Grevinden. Dog forraadte disse Udraab saameget sandt Venskab, at Ditmar ikke kunde blive vred derover. For ham skjulte han Intet; han fortalte ham Grevindens ædelmodige Tilbud, sit Afslag og sine Grunde derfor, deres sidste Samtale i Anledning af den forestaaende Afreise, og hvorledes Lykken havde givet ham den eneste Udvei lige i Hænderne. Uagtet han indrømmede, at de

samme Grunde endnu bestandig forekom ham temmelig usvækkede, havde han ikke længer havt Kraft til at staae imod, hvad der syntes at være en høiere Styrelse. Nu var han fuldkommen lykkelig!

„Har jeg ikke Snese Gange sagt Dig, at det er Du netop skabt til at være," sagde Possel. „Vil Du endnu vedblive den Paradox, Du engang slog mig med, og hvorefter jeg egentlig nu burde slaae Dig for Panden? Kan Du huske, at Du opstillede den Sætning: at Lykken skulde være en fuldkommen Vished om Opnaaelsen af det høieste Gode, Du eftertragtede, men at Opnaaelsen selv maatte udeblive, thi den vilde allerede være Lykkens Culminationspunkt? Det er saadan noget forbandet Snak, at jeg ordentlig maa anstrenge mig for at huske det. Som om der ikke netop i Opnaaelsen og i Reflexionen derover ligger et uhyre Stof til en fortsat Lykke. Nu veed Du, at Du bliver Consul i Cadix og givt med Grevinden; vil Du altsaa blive dit System tro og lade Dig slaa ihjel?"

Ditmar smilte og rystede paa Hovedet.

„Saa sig en anden Gang ikke saadan noget Pølsevæv," sagde Possel leende. „Jeg kan ordentlig blive gal i Hovedet, naar jeg tænker derpaa."

„Nu anstiller jeg ikke flere Betragtninger," sagde Ditmar. „Vor Herre kjender bedst, hvad der er tjenligt netop efter min Individualitet; vi ville lade ham raade."

„Du kan da heller ikke klage over, at han ikke har været Dig en god Formynder." —

Madam Schiøtt fældte bittre Taarer, ved at høre at Ditmars Afreise var bestemt. Hendes Hengivenhed for ham blandede sig paa en komisk Maade med hendes Ængstelighed for ikke at faae en saa god Logerende igjen.

og med hendes Sorg over, at han aldrig meer kunde drømme gode Tal til at tage i Lotteriet. „Min egen, rare Herr Ditmar," sagde hun og tørrede Øinene i Skjørtet, „saadan som jeg holder af ham, det er som om han kunde være mit eget Kjød og Blod. Jeg faaer aldrig en saadan Logerende igjen. Og saa mange Mile borte, — vi faae jo aldrig meer Noget at høre fra ham. Og naar han bliver syg, som dengang, da Manisteren kjørte ham i Grøften, hvem skal saa pleie ham? Kjære Herr Ditmar, pas endelig paa Deres Helbred. Saadan en ordentlig og artig Logerende. Han har nu boet hos mig lige siden han kom hjem fra den udenlandske Reise. Ikke saa meget som en Tallerken har han forkommet for mig. Og saadan en velsignet Fyr til at drømme i Lotteriet. Nei, saa høit har jeg aldrig elsket noget Menneske, det veed jeg vist. Jeg er saa bedrøvet, at jeg ikke kan sige det; men det sidder mig ordentlig ligesom et Hold i Ryggen."

Ditmar forærede hende alle de Meubler, han efterhaanden havde anskaffet sig, og en Sølv-Snuustobaksdaase med hans Navn paa. Madam Schiøtts Glæde kjendte næsten ingen Grændser. Han lovede hende at skrive alle de Tal op, han drømte, og sende hende dem med Posten, og hun lovede sig et rigt Udbytte deraf, „thi i Spanien er der varmt, der sover man meget mere end herhjemme, og saa drømmer man ogsaa oftere." Det var en Probabilitetsberegning, lige saa god som mange andre. —

Midt i October, da Vinden begyndte at tude sin Vintersang og førte de visnede Blade i store Hvirvler om i Luften, for endnu engang at vise de bladløse Træer, hvad den havde berøvet dem, laae den lille Brig Santa Maria seilfærdig paa Kjøbenhavns Rhed, for at gaae til Malaga, hvor den hørte hjemme. En fremmed Consul havde fragtet den for en spansk Grevinde, som skulde til Cadix, sagde Capitainen. Det var uvist, om han selv gik med, det kom an paa hans Forretninger. Grevinden var en fornem Dame, som ikke brød sig mere om en Consul end om en Ende gammelt Toug, og hun vilde afsted. Alting var klareret, Vinden var taalelig, og henimod Middag haabede han at kunne lette; thi der stod netop Benedicta i hans Almanak idag.

Solen skinnede smukt om Morgenen, da Ditmar kjørte i en Karreet ud til Toldboden, i Selskab med Possel og Madam Schiøtt. Med den veemodige Følelse, der ledsager enhver Adskillelse, betragtede Ditmar Husene i sin Fædreneby, som han nu skulde forlade, maaskee for evig. Enhver Forbigaaende var en Gjenstand for hans Interesse; han ventede at see et bekjendt Ansigt endnu engang, inden han forlod sit Hjem. Possel tang og holdt ham i Haanden. Madam Schiøtt græd og pillede ved Leopolds-Ordenen, som hun, uden at Ditmar vidste det, havde bundet i Knaphullet af hans Overkjole, „for at Folk strax kunde see hvad han var for en Karl.“ Med Grev Tesch havde han taget Afsked tidlig om Morgenen, — en i Sandhed rørende Afsked, der havde bevæget dem Begge dybt. Til Marschalinden og hans øvrige diplomatiske Bekjendtskaber havde hans Ven Possel lovet efterhaanden at sende Afskedskort. Da de stode paa Toldboden, og Ditmars Tøi allerede laae i den lille

Jolle, der skulde bringe ham til Skibet, sagde Possel: „Hør, Ditmar, Du forbittrer mig en stor Glæde ved din Bortreise; jeg havde haabet, Du skulde været med at tømme et Glas paa min Forlovelsesdag, som ikke er langt borte. Hverken Forlovelsen eller Punschen vil smage mig ret, naar Du ikke er med."

„Mine bedste, kjærligste Ønsker ere med Dig, Possel. Jeg havde saa Meget at sige Dig, — nu maa det blive Altsammen, i dette Øieblik falder der mig ikke Noget ind. Det er besynderligt, hvor man kan være glemsom."

De betragtede hinanden nogle Øieblikke i Taushed. Ditmar vendte sig til Madam Schiøtt, som havde lagt Hænderne paa Rækværket, og med vaade Øine saae ud over Søen. Han tog hendes Haand og sagde hende Farvel; hun vilde tale, men begyndte at stamme, og taug. Da tog Ditmar hende om Halsen, og trykkede et ret sønligt Kys paa den gamle Kones tørre Læber. Med Heftighed trykkede han Vennen i sine Arme, sprang ned i Jollen, og raabte: „Roe til!" Possel fulgte ham hurtig ned at Trappetrinene, men Ditmars raske Spring havde givet Baaden Fart, og den skød i det Samme fra Land. Possel blev staaende paa det nederste Trin og rakte Haanden ud imod ham, Ditmar lagde den ene Haand paa Hjertet og vinkede med den anden. Afstanden blev bestandig større, Matroserne lagde Aarerne ud, og faa Minuter efter var Jollen allerede langt borte. Da reiste Ditmar sig op, vinkede med Hatten og raabte: „Farvel, Farvel!" — Possel vilde svare, men Vinden førte de svage Toner bort, inden de kom til Ditmars Øre. Possel viftede med Lommetørklædet i Luften. Da han vendte sig om, var Madam Schiøtt allerede krøben ind i Karreten. Hun gjorde Plads til ham og sagde: „Den

velsignede Herr Ditmar! Vor Herre være med ham paa alle hans Veie! Mener De ikke, det var bedst vi fik Værelserne i Aviſen til imorgen? Hvad, Herr Ditmar? Aa, Herre Gud! jeg kalder Dem Herr Ditmar, — jeg kan endnu ikke faae det kjære Menneſke ud af Tankerne."

Poſſel ſvarede ikke, han ſlog Døren i og vinkede til Kudſken, at han ſkulde kjøre. Derefter gik han ud paa Lange-Linie, ſpadſerede frem og tilbage og tænkte paa Ditmar, hvis Yndlingsſted det havde været. Ude paa Rheden laae Briggen, Capitainen havde heiſet det ſpanſke Flag, til Ære for Grevinden. —

En Time derefter rullede elegante Vogne ind paa Toldboden. Tjenere og Jægere i pragtfulde Livreer lukkede Karreterne op, og Folk ſtimlede ſammen, for at ſee paa de udenlandſke Miniſtre og deres Damer. Adſkillige Herrer kom tilfods, og ſnart var et ſtort Selſkab forſamlet, for at tage Afſked med den bortreiſende Fru Corſel. Hendes og hendes Broders uformodede Afreiſe, til forſkjellige Kanter af Verden, var Gjenſtanden for deres Samtaler og Forundring. Greven vilde reiſe til Petersborg tre Dage efter.

„Den Hemmelighedskræmmer, den Corſel," ſagde Lady Walden. „Det er ikke meer end to Dage ſiden jeg talede med ham, og han ſagde ikke et Ord derom."

„Jeg forſikrer Dem, min Bedſte, at jeg har vidſt det i meer end tre Maaneder, men der ſkulde jo ikke tales derom," ſagde Marſchalinden, ſom ikke kunde lide at være uvidende om det Samme, ſom alle andre Mennesker.

„Jeg har ikke vidſt det, Maman," ſagde hendes Datter med Taarer i Øinene, „ellers havde jeg maattet forraade det ved min Bedrøvelſe. Ak, min Gud, hvor

det vil blive en trist Vinter, naar vi skal undvære Grevinde Corsel."

„Veed De ikke, at Grev Ignazi vil indvie Saisonen med et stort Bal, imorgen otte Dage?" sagde Kammerjunker Pind. „Nu begynder vor gode Tid igjen. Holder De ikke mest af Vinteren, min naadige Frøken?"

Hun vendte sig fra ham og lod som om hun ikke havde hørt, hvad han sagde. Pind gik videre med sin Nyhed. Grev Tesch kom gaaende, han saae alvorlig ud, og talede imod Sædvane ikke. Til ham henvendte Frøken Monsigne sig og sagde: „De er vist ogsaa bedrøvet, Herr Greve, over vor elskværdige Fru Corsels Reise? De holdt ogsaa af hende, ikke sandt?"

„Det er jeg i Sandhed," svarede Greven. „Hendes Bortreise berøver mig een af mine kjæreste Glæder. Jeg mister mere ved Grevinden, end Nogen maaskee troer. Vi To, min Frøken tabe formodentlig mest idag."

„Stakkels forelskede Greve," sagde Lady Walden. „Der kommer Deres Rival. Min Gud, hvor han seer abattu ud. Hvordan gaaer det, Herr Legationsraad?"

Prinds Poppi var paa Jagt, han havde allerede været borte i meer end otte Dage. „Han vil blive overrasket, naar han erfarer Grevindens Afreise," sagde Liskow. „Hvor han vil fistulere!"

„Han veed det sikkert, derfor er han borte," sagde Legationsraaden. „Jeg kan omtrent beregne, at han har faaet en Kurv, og at han derfor holder sig à l'ecart, indtil hun er borte. Det vilde jeg ogsaa gjøre i hans Sted, hvis jeg havde været saa uforsigtig at sætte min gyldne Frihed paa Spil."

„De er i slet Humeur, min Ven," sagde Grev Tesch, som efterhaanden gjenvandt sin sædvanlige Stem-

ning. „Glæd Dem over, at De Intet har at fortryde dennegang, saa har De jo heller ingen Grund til at ærgre Dem. Naar vi gaae hjem, ville vi holde en Lovtale over Coelibatet, vi To; vi have længe nok priist Ægteſtandens Lykſaligheb til ingen Nytte."

„Jeg er i et ſkrækkeligt Humeur idag," ſagde Marſchalinden. „Mit Nerveſyſtem er ſlet ikke indrettet til Afſkedsſcener. Dengang Wallſtein reiſte, var jeg nær ved at beſvime. Jeg kan næſten ikke tænke mig, at vi nu ſkulle miſte vor kjære Grevinde Corſel. Græd kun, mon Enfant, jeg har ikke flere Taarer i mine Øine. Det Barn er mit udtrykte Billede, Herr Baron."

Baron Lotting, til hvem hun henvendte Ordet, betragtede Moder og Datter, men han fandt ikke denne Paaſtand ſtadfæſtet. Frøkenen græd bittre Taarer af et oprigtigt Hjerte. Lotting talede til hende om Fru Corſels Elſkværdighed, og ſkjønt hendes Taarer fløde lige hyppige, var denne Samtale hende dog en Lindring i hendes Sorg. Uagtet Baronen gjeldte for en Spotter, havde han dog Agtelſe for oprigtig Kummer; han vidſte, at Grevinde Corſel havde viiſt den unge Pige meget Venſkab, og at hun derfor ogſaa hang ved hende med Liv og Sjæl. Og dette Udtryk af uforſtilt Smerte forhøiede endnu meer hendes Skjønhed i hans Øine.

Fru Corſel kom kjørende med ſin Broder. Greven holdt en Afſkedstale til ſin Søſter, og en Takkeprædiken til det næſten in pleno forſamlede Corps diplomatique; men begge Dele gik tildeels tabt i den almindelige Forvirring. Suſanna tog Afſked med Enhver iſær, hun var meget munter og ſagde dem Alle noget Behageligt. Til Prinds Poppi ſendte hun en Hilſen igjennem Grev Teſch, hvis Haand hun trykkede med meer end almindelig Varme.

Han hviskede hende nogle Ord i Øret, og hun besvarede dem med et lille Nik med Hovedet og en blussende Rødme paa Kinderne. Derpaa vendte hun sig til Frøken Monsigne, omfavnede og kysede hende, og gav hende et Brev, som hun skulde levere i Baron Rosens egne Hænder, hvilket Frøkenen lovede at udrette samvittighedsfuldt. Den stakkels Pige smeltede næsten hen i Taarer. Grevinden trykkede hende endnu engang i sine Arme og hviskede: „Min kjærlige Veninde! Glem mig ikke. Jeg skriver Dig til, naar jeg er kommen til mit Hjem. Gud velsigne Dig, mit kjære Barn!" — Hun tørrede de eneste Taarer bort, som Afskeden kostede hende. Marschalinden udbrød: Ah, que je suis désolée! Ma chère Comtesse, glem for Alting ikke at sende mig en ægte Mantilla med første Leilighed." Greven førte hende ned til Baaden, som ventede hende, og ledsaget af en Tjener og en Kammerpige steg Grevinden i Baaden for at gaae ombord i Santa Maria.

Alle Lommetørklæder viftede, det saae ud som en Blanding af alle Nationers brogede Flag. Grevinden svarede med sit hvide Lommetørklæde, derpaa svøbte hun sig i den sorte Kaabe og lod Morgnetten for sidste Gang glide hen over Kjøbenhavn, medens Baaden med lange Aaretag skød igjennem Vandet, som krusede sig i smaa, kølige Bølger.

Efter mange gjensidige Complimenter skiltes Diplomaterne fra hverandre og kjørte bort; Frøken Monsigne var den eneste Bedrøvede. Grev Tesch tog Lotting under Armen, og de gik ind i Grønningen. I det Samme dreiede Prinds Poppis Gig om Hjørnet fra Amaliegaden. Den lille Jockey pidskede paa Hesten, som gik i fuld Galop; Prindsen havde allerede det ene Been ude

af Vognen. De to Diplomater loe ganske sagte, derpaa sagde Lotting: „Regardez donc! — Voilà l'Attrape."

„Et bien attrapé, je vous en repond, mon ami," svarede Ministeren. Derpaa fortsatte de deres Vandring, uden at bekymre sig om Prindsen. Poppi standsede paa Toldboden, uden at stige ud af Giggen. I det Samme udfoldede Briggen sine hvide Seil, ligesom en Fugl udfolder sine Vinger for at flyve. Det spanske Flag vaiede i Luften høit over Seilene, og vinkede endnu engang et Farvel, inden Skibet var kommet i Fart og fløi hen over det blaae Sund. Prindsen greb selv Tøilen og kjørte hurtig bort. Formodentlig vilde Hesten ikke lystre, thi han reiste sig op i Giggen, rykkede i Tømmerne og pidskede den ubarmhjertigt, idet han sagde: „Ah diavolo! maledetto!" Hans Stemme peb ret hæsligt ved disse Ord. Hesten foer i Spring igjennem Jernporten, og den sidste Diplomat forsvandt fra Toldboden. —

Den fremmede Consul havde modtaget Grevinden ombord. Kahytten var forbeholdt hende og en særskilt Afdeling var bestemt for hendes Kammerjomfru. Tjeneren logerede hos Overstyrmanden, og Consulen havde opslaaet sit Paulun hos Capitainen i Forenden af Skibet. Da Grevinden besaae Kahytten, stjal Ditmar sig til at støde Døren i — og de Elskende laae i hinandens Arme. Nu først syntes de, at de hørte hinanden til, nu kunde Intet modsætte sig deres Forening. De gik op paa Dækket, for at tage Afsked med Staden og Kysten. Ditmar lænede sig til Rælingen og betragtede Landet, som svandt tilbage for hans Øine. Grevinden stod ved Siden af ham. „Fortryder Du, at Du fulgte mig, Carlos?" hviskede hun.

„Nei, min Elskede. Hvor Du er, der er mit Hjem.“

„Vi forlade ikke Danmark for evig, Carlos. Vi vende engang igjen tilbage til det kjære Land, dit Fødeland, mit andet Land. Jeg kan ikke for bestandig skilles fra det Sted, der gjemmer saamange kjære Erindringer.“

De hvide Landsteder skinnede imellem Træerne, belyste af Middagssolen. „Hvor den Kyst er smilende, den er langt venligere end den spanske Kyst,“ sagde hun. „See, Ditmar, vort kjære Huus. Seer Du, Bænken staaer endnu under Jasminerne.“

„Og Vinduet! Jeg seer i Tanken dit Lys skinne mig imøde.“

„Og Terrassen, hvor vi drak Thee, den Morgen efter Tordenveiret. Havedøren staaer aaben endnu. Du kan vist høre Fortepianoet, Carlos! Det er mig, der spiller den Vals, Du saa godt kan lide fra Ignazi's Bal.“

„Nu er det Altsammen borte, undtagen Bænken, den følger os længst. Jeg fortryder, at jeg ikke tog den Bænk med mig; hvo veed, hvem der nu skal vanhellige den. See, Susanna, den strækker Armene ud efter os, den forladte Stakkel! Hurtig, endnu et Blik, — det sidste! — Farvel Danmark! O, hvorfor tog vi ikke den Bænk med os, og Jasminbusken, saa havde vi ført Danmark med os til Spanien.“

„Min Carlos, hvormed skal jeg erstatte Dig, at jeg berøver Dig dit Fædreland?“

„Dyrebare Susanna, dit Hjerte er mit Fædreland, det vil Du aldrig berøve mig.“

Grevinden rakte ham Haanden under Shawlet, og holdt længe hans Haand inden i sin. Capitainen gjorde

dem opmærksom paa den svenske Kyst, som nu traadte tydeligere frem. Da de lidt efter vendte sig om igjen, laae Kjøbenhavn allerede i en blaa Taage, som gjorde Tilbageblikket meer og meer utydeligt, — og snart maatte de have Kikkert, for endnu at see Taarnene. —

Efteraaret var usædvanligt mildt, og Reisen behagelig. De danske og de hollandske Kyster forsvandt efterhaanden, de passerede Kanalen, og een og tyve Dage efter deres Afreise fra Kjøbenhavn vinede de allerede den nordlige spanske Kyst. Vinden havde hele Tiden været gunstig; de Elskende vare næsten altid samlede paa Dækket og talede uforstyrret med hinanden, thi hverken Capitainen eller Matroserne, som vare Spanske, eller Tjenestefolkene, som vare Tydske, forstode Fransk, og endnu mindre Dansk, som Grevinden allerede begyndte at tale temmelig færdigt. Alt hvad Kjærligt hun vilde sige Ditmar, sagde hun paa Dansk, og oversatte det derefter paa Spansk. Grevinden havde taget det Løfte af Ditmar, at han aldrig vilde betræde Kahytten uden hendes Indbydelse; uagtet den mistænksomme Emmili ikke meer var i hendes Tjeneste, vilde hun dog iagttage den samme Forsigtighed. Jeg vil troe, at dette Baand ubevidst gav Forholdet noget Piquant. Men hver Aften faldt det den forelskede Ditmar tungere at forlade Grevinden, og han talte Dagene til deres Ankomst til Cadix. —

„Er vi der snart?“ spurgte han en Morgen Capitainen, som just lagde Kikkerten fra sig.

„Om to Dage, hvis Gud vil og Vinden staaer, kunne vi klare den portugisiske Kyst og Sanct Vincent. Saa er Resten kun et Smørrebrød. Alt med de Helliges Bistand. Men Santa Maria har endnu aldrig savnet den hellige Jomfrues Naade.“

„Om to Dage, Suſanna, hører Du? Om tre Dage ere vi maaſkee i Spanien! O, Gud, jeg er nær ved at blive affindig af Glæde. Min elſkede Suſanna! Min Brud! Snart min tilbedte Huſtru!“ Han bøiede ſig over hendes Haand og trykkede den til ſine Læber.

„Og om fire Dage, Carlos, om fire Dage —“

„Om fire Dage, i den førſte ſpanſke Kirke! Om fire Dage hører Du mig ganſke til. — O Suſanna! Kan der endnu tænkes en Tilvæxt i min Lykke! Er dette himmelſke Liv, ene med Dig, ikke ſom Himmelens Salighed! Og dog — jeg tæller Minutterne i disſe fire Dage. Fire Dage! — Og fire lange Nætter, hvori jeg ikke kan ſee Dig og ikke tale med Dig, det er for mig fire Evigheder. O, Suſanna! Du veed ikke hvor Nætterne ere lange og ſorte.“

„Ikke, min Ven? Og hvem har ſagt Dig, at jeg ſover hver Nat, uden at vaagne og tænke paa Dig?“ —

— „Og naar vi ere givte, Carlos, naar min Kjærlighed ikke mere er ny for Dig, vil Du da alligevel vedblive at elſke mig ſaaledes?“

„Vor Kjærlighed er et Yduns Æble, Suſanna. Efter den nordiſke Mythologi forynges Guderne beſtandig ved Nydelſen af Yduns Æbler. Det er en ſmuk Mythe, jeg vil fortælle Dig den. Vor Følelſe er en Gud i os, ſom daglig vil forynges ved vor Kjærlighed.“

„En af vore ſpanſke Digtere ſiger, at Kjærligheden er et Liv i Livet, ſom ikkun to Væſener føle, der elſke hinanden, ſom det ene Væſen ikke føler uden det andet, og ſom ophører for Begge fra det Øieblik de adſkilles. Denne Lykke er os endnu forbeholdt, min Ven, vi ſkulle aldrig ſkilles fra hinanden.“ —

— „En Sø er for mig lutter Poeſi,“ ſagde en

Dag Grevinden. „Enhver Bølge er et levende Væsen, og Havet en Verden. See engang, hvor Voverne hæve deres svulmende Bryst i det blinkende Solskin, hvor de skumme og funkle, og da atter synke tilbage igjen i det rolige Dyb. De ligne Menneskene; saaledes ere vi ogsaa en Bold for Glæde og Sorg paa Tidens eventyrlige Hav, og saaledes stige og synke vi ogsaa et Øieblik, og smelte derpaa over i Evigheden, uden at efterlade noget Spor."

„Kjære Sværmerske! Ogsaa i Bølgernes Skvulpen kan Du see den store Kjærlighed, som gaaer igjennem hele Naturen. See, hvor de vælte sig Bryst imod Bryst, hvor de kysse hinanden. See derhenne!" — Ditmar pegede med Fingeren hen paa Vandet; da Grevinden dreiede Hovedet for at see derhen, trykkede han et hurtigt Kys paa hendes Læber.

„Tilgiv mig denne lille List, Susanna. Capitainen saae det ikke. Hvorfor skulde jeg være mindre lykkelig end en Bølge i Havet, som frit tør kysse Klippen med sin Mund."

„Ahoi, en Seiler!" raabte Matrosen fra Mærset. Capitainen rettede Kikkerten efter det angivne Strøg; da han tog den fra Øiet, sagde han: „Det er en Orlogsmand, han gaaer for fulde Seil. Om et Par Timer have vi ham."

De Reisendes Opmærksomhed blev henvendt paa det store Skib, som snart kunde sees med blotte Øine. Det var et Linieskib med tre Lag Kanoner. Den hvide Seilmasse naaede næsten op til Skyerne. Capitainen troede, at det var en Russer.

„Det er en besynderlig Følelse det foraarsager mig, at see det Skib komme seilende paa det øde Hav," sagde

Ditmar. „Det er ligesom om det absolut maatte være min Fjende, fordi det har Mennesker ombord. Saadan er det ogsaa tidt gaaet mig, naar jeg om Aftenen silde er vandret igjennem Gaderne, uden at møde Nogen, og et Menneske pludselig er kommet om et Hjørne eller ud af en Dør, uden at jeg har hørt ham i Forveien. Der farer en uvilkaarlig Følelse igjennem mig, der gjør, at jeg strax sætter mig en garde, som om det gjældte et Overfald. Man tænker allerførst: Det er en Røver! Det er charakteristisk for Menneskeslægten. To Tigre kunne møde hinanden i Ørkenen, uden at frygte hinanden; to Mennesker mødes aldrig under lignende Omstændigheder, uden at den ene formoder en Fjende i den anden."

„Paa den Maade gjør Du jo Menneskeslægten til den blodigste Skabning i hele Naturen," sagde Grevinden. „Mig forekommer det Skib som en kjær Ven; det er saa længe siden vi mødte noget Skib, det gjør mig ordentlig godt at overbevises om, at denne Vandørk er befaret af Flere end af os."

Orlogsmanden løsnede et Skud. Den hvide Røg hævede sig i Kredse over Vandet, og Knaldet døde hen i det uhyre Rum. „Det er det Samme som et Spørgsmaalstegn," sagde Capitainen og lod Flaget heise. Lidt efter vaiede det spanske Flag ogsaa fra Linieskibet. Capitainen og Matroserne gave Nationalflaget et Hurra. „Gud skee Lov, at det ingen Engellænder er," sagde Capitainen; „de Herrer ere saa nysgjerrige og ville endelig visitere den hele Verden til Søes."

De to Skibe fortsatte nogen Tid deres Løb. „Ikke sandt, Fru Grevinde," sagde Capitainen, „det er morsomt at seile omkap med en Orlogsmand. Flere Klude til, Gutter! at den ret kan skumme. Han manøvrerer tungt

og klodset. Det er endnu een af den gamle Construction. Nu ville vi løbe lidt Veddeløb, for at holde paa den hellige Jomfrues Ære."

En halv Time efter lød atter et Skud, Knaldet var stærkere, og Kuglen hoppede over Vandet foran Briggen, og sprøitede Søen høit i Veiret.

„See, Carlos, see!" raabte Grevinden. „Ligesom Stenene hjemme i Danmark, da Du og jeg og Frøken Monsigne kastede dem paa Vandet. Husker Du det? Hvad var det nu, Du kaldte det?"

Ditmar svarede ikke, men saae bekymret paa Capitainen. Denne befalede, at Skibet skulde lægge bi, Seilene bleve stillede efter Commandoen. „Det er igjen ledagtig Nysgjerrighed og ikke Andet," sagde Capitainen fortrædelig. „En Franskmand er det ikke, og Andre have vi ikke at frygte for."

Briggen blev liggende næsten stille, imidlertid nærmede Orlogsskibet sig. Den uhyre Masse blev større og større for deres Øine, omsider forekom Santa Maria dem som en Hytte ved Siden af et Slot. Linieskibets Master ragede høit i Veiret, og en af Matroserne udtrykte sin Beundring i de Ord, at der kunde gjøres et Lommetørklæde af Orlogsskibets Storseil, hvori Briggen kunde smugles bort, uden at en Hund skulde gjøe deraf. Briggen blev praiet og kaldt til Forklaring. En Baad blev sat ud, Capitainen paa Santa Maria gik ombord paa Linieskibet med sine Papirer og Lister og de Reisendes Passer. Et Qvarteer efter vendte han tilbage, Alt var i Orden, Briggen satte igjen sine Seil til, Linieskibet tog en anden Cours og krydsede ud i Havet. Nogle Timer efter forsvandt det som en lille sort Prik, efter længe at have svævet som en Maage i Horizonten. Først da det

var ganske uden for hans Synskreds, fik Ditmar sin forrige Munterhed igjen.

Det var en deilig Eftermiddag, Luften var varm, og de Reisende troede allerede at kunne mærke den sydlige Himmels Indvirkning. Matroserne sadde paa Dækket og sang deres spanske Viser, Capitainen havde til Ære for Kongens Skib ladet uddele en dobbelt Ration Viin imellem Mandskabet. Skyerne fløi som gyldne Karme fulde af Elskovsguder igjennem Luften. Den nedadgaaende Sol gav dem et særegent Farvespil, som Ditmar aldrig havde seet, og hvorpaa Grevinden vilde gjenkjende Spanien. Hun hilsede dette første Møde med et Glædesudbrud; enhver saadan Sky var hende en ny Due med et Olieblad i Munden. Uden at bryde sig om Capitainens Nærværelse lagde hun sin Arm om Ditmar og sagde: „Nu har jeg Dig og Spanien, nu mangler der Intet i min Lykke.“

I sin Henrykkelse sang hun et Vers af en lille spansk Romance om en Spanierindes Kjærlighed til sit Fødeland, og slog, i Mangel af Kastagnetter, Takten dertil med sin Haand paa Ditmars. Det var som om Nærheden af Spanien havde gjort hendes Sjæl endnu mere barnlig, og i denne Barnlighed var et uendeligt Fond af Elskværdighed. Ditmar betragtede hende med Henrykkelse, det var ham ikke muligt at vende Øiet fra hende. Han slyngede sin Arm om hendes ranke Liv, legede med hendes Fingre, med hendes sorte Lokker, som hang ned under Straahatten, han saae hende ind i de sorte Øine, og naar hun lukkede dem, og de lange, sorte Øienhaar dannede en mørk Glorie om det hvælvede Øielaag, heftede han sine glødende Læber derpaa og trykkede dem saaledes endnu fastere til. Susanna lukkede de store Øine

op, og saae kjærlig paa ham; hun hviskede: „Om to Dage! — Er det ikke deiligt, at Dagene nu ere saa korte?“ Og derpaa sang hun et Par Stropher af en gammel dansk Kæmpevise, som Ditmar engang havde lært hende, men for længe siden glemt:

„Imorgen vi lade vort Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen.
Min Allerkjæreste, Du maa troe
Da ville vi dandse sammen.“

Ditmar trykkede hende tættere til sig. „Min Gud, Carlos, hvor Du krøller min Kjole! Jeg kommer jo til at see ud næsten som den Aften, da Du havde saadan en ubegrændset Agtelse for Silketøi. Emmili kunde i lang Tid ikke faae Skik paa Folderne. — Slip mig, Herr Consul! Skam Dem dog for Capitainen!“

„Capitainen seer efter Vinden, Susanna, han har Andet at bestille end at passe paa Os. Bøi endnu engang dit Hoved, at jeg kan kysse Dig paa den smukke, hvide Nakke.“

„Nei vist ikke, lad min hvide Nakke være i Ro. Jeg vil ikke kysses af Dig. Tænker Du, at Du har Lov til at kysse mig, fordi vi sidde bag et Seil? — Naar Du vil være artig, skal jeg lære Dig en spansk Romance. Hør nu, det er en Bolero, som jeg har kunnet fra jeg var tolv Aar; men dengang sang jeg Ordene uden at forstaae Indholdet. Nu er det anderledes.“

Hun sang en spansk Bolero, et Slags Vexelsang imellem to Elskende. Ved det Vers:

„Hjertelskte Veiler, Du føre mig kun
I Skoven alt til din Hytte;
Og sværger Du Troskab med Haand og Mund,
Jeg vil med en Dronning ei bytte!“

afbrød hun sig selv og slog begge sine Arme om hans Hals, idet hun hviskende gjentog: „Jeg vil med en Dronning ei bytte!“ —

Det begyndte allerede at blive mørkt straz efter Solens Nedgang. Himmelen blev overtrukken med Skyer, det blæste stærkt og en tyk, raa Taage steg op af Havet. Capitainen raadede Grevinden at gaae ned i Kahytten, thi denne Taage var usund. Hun foretrak at blive paa Dækket, men efterhaanden som Blæsten tog til, blev det meer og meer ubehageligt, tilsidst hylede Stormen igjennem Tougværket. I Begyndelsen ængstede det Susanna, men da Capitainen havde forsikkret hende, at der ikke var den ringeste Fare, fordi de vare i rum Sø, mange Mile fra Kysten, fandt hun det endogsaa smukt. Ditmar fulgte hende ned i Kahytten. Capitainen lod rebe Seil.

„Maa jeg blive nogle Øieblik hos Dig, Susanna? Aftenen er endnu lang, og jeg dør af Utaalmodighed, hvis jeg skal dræbe hele Tiden hos Capitainen. Vær barmhjertig, min Elskede.“

„Savner Du nu allerede de lyse, danske Nætter, som Du saa tidt var vred paa i Sommer? Denne bratte Overgang er ikke nær saa elskværdig. Sæt Dig derhenne, Lampen kan staae her, og læs mig Noget for.“

„Hvad skal jeg læse, Susanna? Lad os hellere tale sammen.“

„Tag det smukke Digt om Aladdin, som Du forleden fortalte mig om. Jeg forstaaer det langt bedre, naar Du læser det, end naar jeg selv staver mig igjennem det.“

Ditmar tog Bogen og læste. Men en Time efter laa den atter paa Bordet, han sad ved Siden af Grev-

inden, og de talede om den lykkelige Fremtid, der udbredte sig for dem. Det blev efterhaanden stille paa Skibet. Capitainen saae Alting efter, han talede med Styrmanden og meente, at denne Kuling maatte bringe dem et godt Stykke fremad. „Imorgen tidlig see vi Sant Vincent, det vil jeg døe paa."

„Med den hellige Jomfrues Bistand, det gjør vi formodentlig," sagde Styrmanden. Lidt efter mumlede de deres Bønner, og Capitainen gik ned i sit Lukaf. Styrmanden gik endnu nogle Gange op og ned ad Dækket, derpaa svøbte han sig i sin Kappe og satte sig paa Bænken ved Roret. Man hørte kun Matrosen, som havde Vagt for ude, fløite i afbrudte Sætninger; omsider hørte ogsaa det op, og nu var Blæsten og den skummende Sø med sin Skvulpen imod Forstavnen den eneste Lyd, som bestandigt gjentog sig lige eensformigt.

„Hørte Du? Imorgen tidlig ville vi faae Cap Vincent at see, Susanna! Det næste Punkt for vort Blik er saa Trafalgar, det er Spanien. Hvor vi skal hilse det med Henrykkelse. Saa kommer San Lucar, og endelig Cadix. Jeg kan mit Søkort udenad: jeg kunde være Styrmand, naar det skulde være."

„Hør, den evige Skvulpen; det er som en Vuggevise, der luller os i Søvn. Det er dog en underlig Tanke, at det Hele, der skiller os fra den bundløse Afgrund, er et tyndt Bræt. Og hvor trygge ere vi ikke alligevel. Den tappre Æolus træller for os inat, og uden at vi veed af det, bringer han os snart i den sikkre Havn."

„Og til Maalet for alle vore Ønsker, Susanna. Endelig skal jeg ikke mere blive jaget bort fra Dig som

en Flygtning. Kjære Suſanna, Du har tidt været ubarmhjertig imod mig."

„Ti, min Ven," ſagde Grevinden og lagde ſin Haand paa hans Mund. „Jeg er kun altfor barmhjertig imod Dig. — Og hvorfor ſkal jeg, den Svageſte af os To, beſtandig være den Stærkeſte og ſige, hvad vi bør gjøre?"

„Du har Ret, Suſanna. Jeg ærer din Styrke. Jeg beklager mig jo ikke; Du er en from, uſkyldig Engel, Du ſtaaer langt over mig. Tilgiv mig, hvis jeg har fornærmet Dig."

Han tog hendes Haand. Suſanna taug, Ditmar lagde ſagtelig ſin Arm om hendes Liv. Søen bruſede høit og Blæſten peb i Tougene, men de mærkede det ikke. Saaledes ſadde de længe, og deres Taushed var veltalende. Lampen brændte kun ſvagt og ſprædte et døſigt Skin over den lille Kahyt, man havde glemt at forſyne den med Olie. Grevinden havde lagt Hovedet til hans Bryſt, hendes Shawl var gledet ned af Skuldrene, og Ditmars Kind hvilede paa hendes Skulder. De talede ſammen, men deres Ord vare en ſtille Hviſken, der kun er forſtaaelig for et Øre, ſom har Hjertet til Tolk. —

Tiden gaaer hurtigt for Elſkende, ſom ere ſammen, det var allerede Nat. Grevinden løftede Hovedet i Veiret og hviſkede: „Gaae, min Carlos, forlad mig nu. Imorgen ſees vi atter."

„Du forjager mig allerede, min elſkede Suſanna. O, det er Himmelens Saligheb, at holde Dig ſaaledes i ſine Arme. Søde Suſanna! Forjag mig ikke."

„Slip mig, Carlos. Kom lad os gaae op paa Dækket. Luften er qvalm hernede, lad os gaae op. Jeg kan ikke undvære Himmelens Stjerner."

„Dit Øie, Suſanna, er ligeſom Himmelens Stjerner; det er det hele Firmament i et eneſte Punkt. Himmelen er mørk inat, det er koldt, og Taagen er uſund.“

„Forlad mig, Carlos; gaae, min Ven! Jeg er ſvag, jeg er ſyg, mit Blod brænder ſom Feber, og dog er jeg ſaa uſigelig lykkelig. Gaae, — bliv — nei gaae, min Elſkede! Min evig elſkede Carlos!“

„Suſanna! min Brud! Snart min Huſtru! O, i dette ene Ord er al Lykke forenet, endelig ſkal jeg naae den. O, min Gud, Saſanna! Jeg er det lykkeligſte Menneſke. Om to Dage vil Du ganſke høre mig til. Om to Dage er Du min elſkede Huſtru!“

Ditmar omfavnede hende heftig. Han trykkede ſine Læber paa hendes. Suſanna vilde tale, men hendes Mund blev lukket af hans Kys. Hun vilde ſkyde ham fra ſig, men hendes Haand ſank mat ned paa hans bankende Hjerte. Han tog hende i ſine Arme, han ſlugte hende næſten med ſine Kys, og hun beſvarede dem. Ligeſom ved et heftigt Stød blev hun kaſtet i hans Favn, hun lukkede Øinene, og ſaae ikke, at Lampen ſlukkedes. Ditmar ſlog ſine Arme tættere om hende, preſſede ſin Mund paa hendes Læber og hviſkede: „Suſanna!“ — I dette Øieblik aabnedes Skibets Sider, en fraadende Bølge væltede ind i Kahytten og greb de Elſkende med ſin Kæmpearm, en forfærdelig Bragen overdøvede for et Øieblik Elementernes Raſen. Briggen dreiede rundt i en frygtelig Hvirvel — og ſank. Santa Maria og dens hele Beſætning laae paa Havſens Bund. —

Den næſte Dag blev ombord paa det ſpanſke Linieſkib, den Vældige, indført i Journalen, hvorlunde Skibet paa Høiden af San Jago, om Natten i Storm og

Taage havde overseilet et Fartøi; man formodede, at det maatte være Briggen Santa Maria, som Dagen før var praiet. Skibet var øiebliklig sunket med Mand og Muus. —

Samme Aften stod i Kjøbenhavn et stort Gilde hos den rige Brændeviinsmand, i Anledning af hans Datters Forlovelse med Candidatus juris Possel. Skaalerne bleve drukne under stor Jubileren, og der blev raabt Hurra, saa det drønede i den ellers stille og rolige Philosophgang. Madam Schiøtt var ogsaa tilstede. Possel tog sit Glas, klinkede med hende og sagde: „Det er en Skaal imellem os To, Madam Schiøtt. For en god, gammel Ven!"

„Gud lade det gaae ham vel!" sagde Madam Schiøtt bevæget.

„Den Karl er jeg ikke bange for," sagde Possel; „han er nok ovenpaa. Det er en Lykkens Pamphilius. Hans Skaal!"
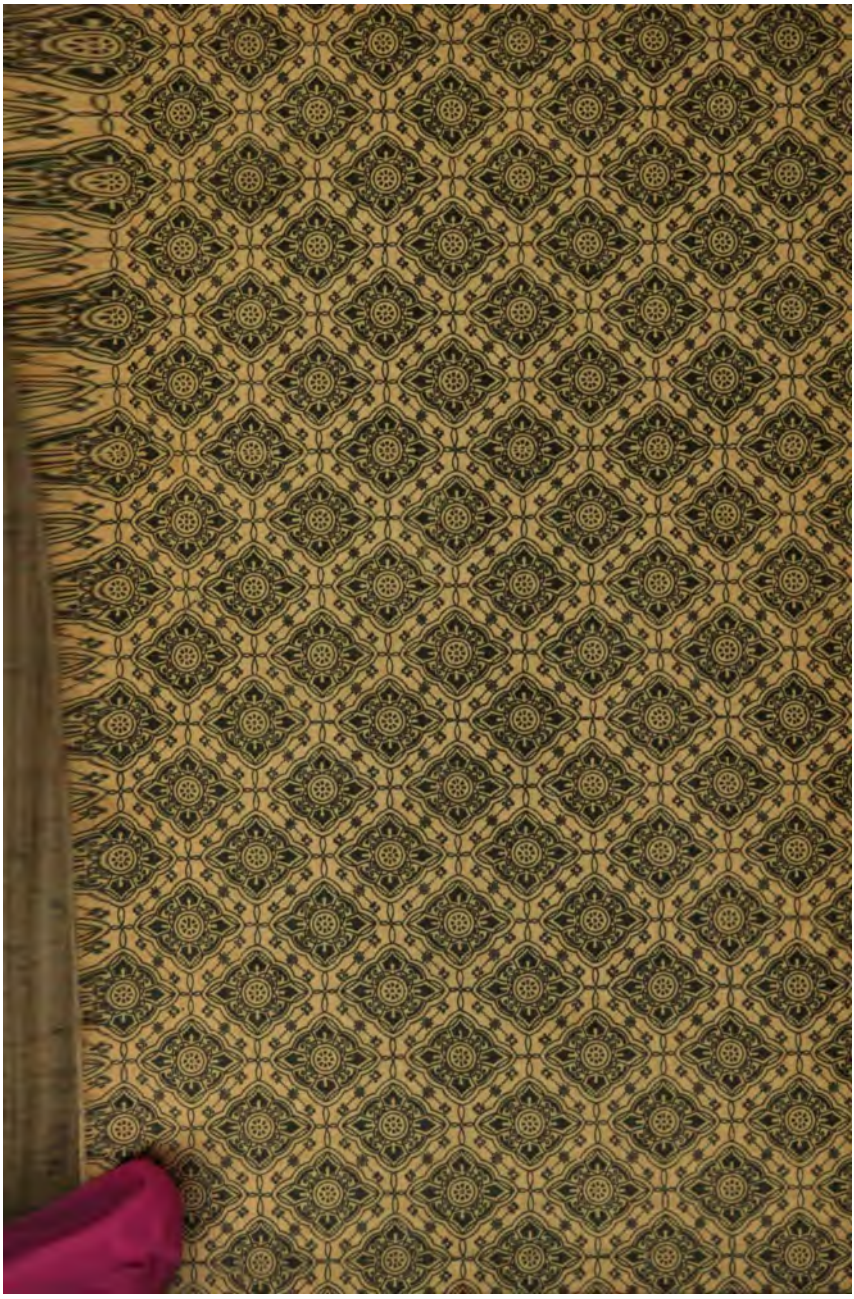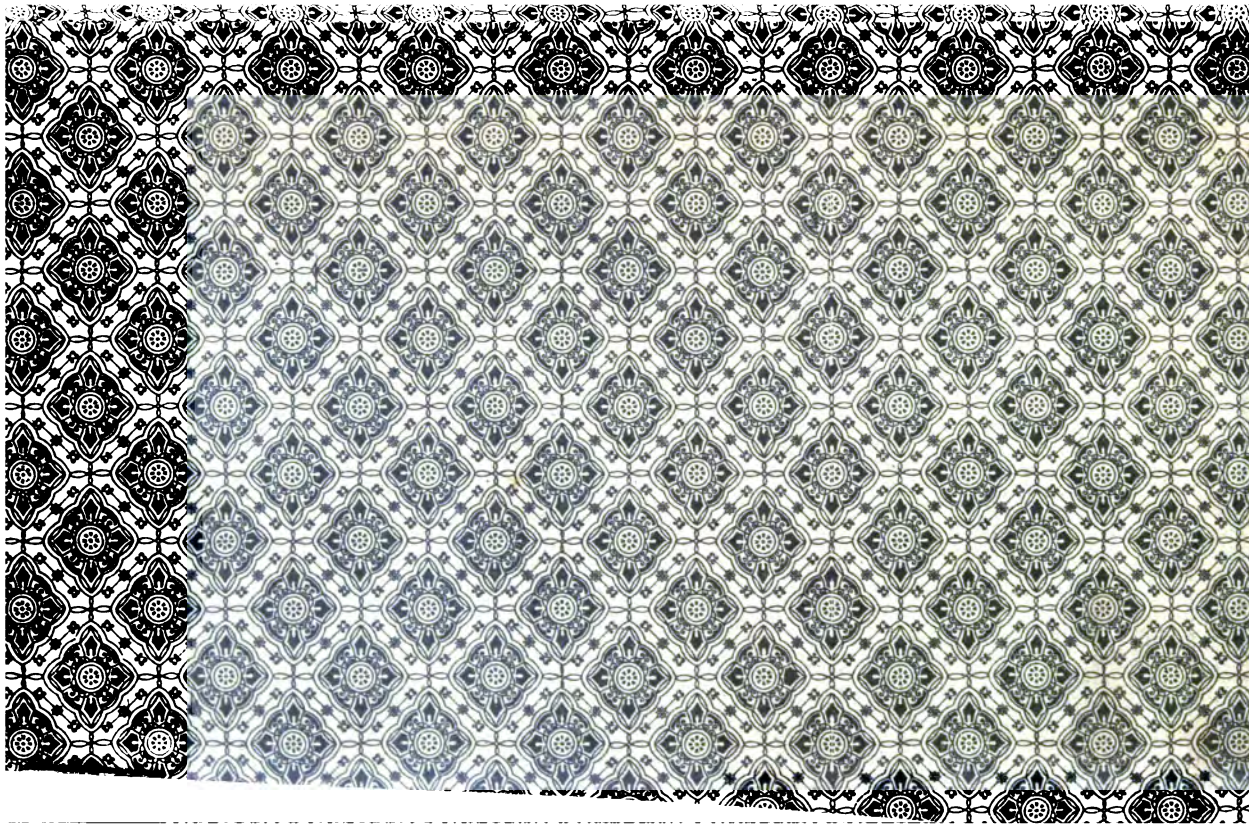
Og Possel havde Ret: Ditmar var lykkelig — og hans Lykke var evig! —